

Đích Nữ Muốn Hưu Phu

Contents

Đích Nữ Muốn Hưu Phu	5
1. Chương 1: Không Biết Nhìn Người Bị Hủy Trong Sạch.	6
2. Chương 2: Trở Về Lúc Nhỏ Thay Đổi Vận Mệnh.	10
3. Chương 3: Tìm Cách Lấy Lòng Tổ Mẫu.	13
4. Chương 4: Có Âm Mưu Lén Lút	16
5. Chương 5: Xông Vào Đám Cháy Cứu Người.	19
6. Chương 6: Lão Phu Nhân Thăm Dò Mọi Người.	21
7. Chương 7: Khả Cảm Chịu Nhục Được Che Chở.	23
8. Chương 8: Ngô Thị Bị Phạt Không Cam Lòng.	26
9. Chương 9: Nhìn Thấu Việc Ngô Thị Hạ Độc.	28
10. Chương 10: Độc Kế Của Hai Chủ Tổ.	30
11. Chương 11: Tuyệt Như Không Phục Sinh Oán Hận.	32
12. Chương 12: Gặp Kẻ Thù Hận Ý Càng Thêm Sâu.	34
13. Chương 13: Âm Thầm Giải Hận Ý.	37
14. Chương 14: Trước Mặt Mọi Người Hiện Tài Nghệ.	39
15. Chương 15: Điều Múa Điều Luyến Khiến Cho Mọi Người Kinh Ngạc.	41
16. Chương 16: Hại Người Không Thành Ngược Lại Hại Mình	43
17. Chương 17: Tình Thâm Ý Trọng.	46
18. Chương 18: Hai Mẹ Con Quỷ Kế Đa Đoan.	48
19. Chương 19: Hiến Nghệ Xảy Ra Sai Sót.	51
20. Chương 20: Gặp Lại Kẻ Thù Hận Trong Lòng.	53
21. Chương 21: Tuyệt Như Không Cam Lòng Bày Ra Độc Kế.	55
22. Chương 22: Chiêu Ghen Ghét Châm Ngòi Ly Gián.	57
23. Chương 23: Bị Trách Phạt Cẩn Thận Khắp Nơi.	59
24. Chương 24: Ác Nhân Vu Cáo Ngược Lại Chịu Nhục.	62
25. Chương 25: Công Chúa Ngang Ngược Xoi Mối Loạn.	64
26. Chương 26: Thư Dao Khéo Léo Dùng Phép Khích Tướng	67
27. Chương 27: Trên Mặt Hòa Khí Sau Lưng Giở Trò.	69
28. Chương 28: Có Nguyên Nhân Sợ Hãi Khi Gặp Người Quen	71
29. Chương 29: Dời Mục Tiêu Hóa Đáng Thương	74
30. Chương 30: Phạt Không Thành Tiết Nhã Vào Phủ	76
31. Chương 31: Tôm Được Chỗ Sơ Hở Dùng Độc Kế	78
32. Chương 32: Sốt Sắng Khó Phân Biệt Được Người Ghét	81
33. Chương 33: Sử Dụng Khổ Nhục Kế Miễn Trừng Phạt	83
34. Chương 34: Ngõ Nhỏ Ngẫu Nhiên Gặp Trong Lòng Hoang Mang	85
35. Chương 35: Hồi Ưc Kiếp Trước Lâm Gia Xảy Ra Chuyện Không May	88
36. Chương 36: Lão Phu Nhân Bỏ Mặt Xin Giúp Đỡ	90
37. Chương 37: Trong Chùa Gặp Chuyện Nguy Hiểm Khó Thoát Khỏi	92
38. Chương 38: May Mắn Được Tam Hoàng Tử Cứu Giúp	95
39. Chương 39: Thư Dao Thăm Bệnh Biểu Ca	97
40. Chương 40: Thư Dao Dùng Kế Cứu Tổ Mẫu	99
41. Chương 41: Ngô Thị Bị Vấy Một Thân Nước Bẩn	101

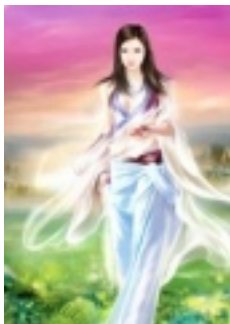
42. Chương 42: Bị Đánh Tráo Khó Thoát Khỏi Cái Chết	103
43. Chương 43: Cúc Hoa Yến Ba Đào Gợn Sóng	106
44. Chương 44: Trước Mặt Mọi Người Tỷ Muội Bất Hòa	108
45. Chương 45: Mang Lòng Gây Rối Liên Hoàn Kế	110
46. Chương 46: Tiết Nhã Ướt Đầm Gặp Nam Nhân Ở Bên Ngoài	112
47. Chương 47: Khéo Dùng Kế Hồ Trợ Lẫn Nhau	114
48. Chương 48: Hao Hết Tâm Tư Đoạt Mỹ Nhân	117
49. Chương 49: Vụng Trộm Gặp Mặt Hủy Thanh Danh	119
50. Chương 50: Không Cam Lòng Hối Hận Lúc Trước	121
51. Chương 51: Tranh Gia Quyền Ngô Thị Bị Thua	123
52. Chương 52: Trong Núi Ngẫu Nhiên Gặp Chuyện Khó Khăn	125
53. Chương 53: Chợt Nghe Mưu Đồ Bí Mật Hoảng Sợ	127
54. Chương 54: Thư Dao Bị Thương Lấy Được Cửa Hàng	130
55. Chương 55: Đổi Nam Trang Lén Đi Đạo Thanh Lâu	132
56. Chương 56: Mỹ Nhân Trong Lòng Gặp Ác Bá	134
57. Chương 57: Quân Phương Lâu Quý Nhân Hội Tụ	136
58. Chương 58: Bàn Bạc Hôn Sự Tranh Giành Tình Nhân.	139
59. Chương 59: Ăn Cấp Đồ Vật Giao Cho Người Khác	141
60. Chương 60: Thư Dao Lại Dùng Kế Trong Kế	143
61. Chương 61: Ngụy Tử Bán Đúng Thư Dao Tức Giận	145
62. Chương 62: Châm Chọc Khiêu Khích Chọc Cho Xấu Hổ	148
63. Chương 63: Kinh Thành Tuyết Tai Bắc Chiến Loạn	150
64. Chương 64: Hai Người Hợp Mưu Tạo Kế Mới.	152
65. Chương 65: Tiết Nhã Dùng Độc Hai Người Ngã	154
66. Chương 66: Khéo Dùng Mưu Kế Bức Đi Vào Khuôn Khổ	156
67. Chương 67: Gây Họa Không Thành Bị Phạt	159
68. Chương 68: Ác Nhân Bị Khi Dễ Khó Chết Già	161
69. Chương 69: Mọi Người Tụ Tập Thành Nhóm Vui Đùa Âm Ĩ	163
70. Chương 70: Phong Trào Gợn Sóng Bị Hại Hiểm Độc	165
71. Chương 71: Bệnh Ma Quấn Thân Hối Hận Lúc Trước	168
72. Chương 72: Nguyên Tiêu Gặp Thích Khách	170
73. Chương 73: Kinh Thành Hồn Loạn Tìm Thích Khách	172
74. Chương 74: Phong Vân Gợn Sóng Giữa Kinh Thành	175
75. Chương 75: Cuối Cùng Bại Lộ Bộ Mặt Gian Trá	177
76. Chương 76: Ngụy Tử Chết Thảm Hối Hận Lúc Trước	180
77. Chương 77: Trong Tàn Phủ Chỉ Thấy Người Cũ Oán Hận	182
78. Chương 78: Hai Tranh Hờn Thua Thư Dao Bại	184
79. Chương 79: Trong Lòng Có Quỷ Thành Nhược Điểm	187
80. Chương 80: Trở Thành Minh Hữu Trong Lòng Nghi Hoặc	189
81. Chương 81: Mừng Thọ Yến Ở Phủ Vinh Quốc	191
82. Chương 82: Phong Trào Gợn Sóng Ở Phủ Vinh Quốc	194
83. Chương 83: Gặp Phải Ác Bá Khó Thoát Thân	196
84. Chương 84: Hoàng Tử Bị Giam Giữ Tề Gặp Nạn	199
85. Chương 85: Thư Dao Đạo Chơi Núi Phi Phượng	201
86. Chương 86: Công Chúa Làm Khó Chặng Lê Tức Giận	203
87. Chương 87: Mộ Thiếu Dục Nói Ra Nguyên Do	206
88. Chương 88: Thắng Được Phần Thưởng Chọc Ghen Ghét	208
89. Chương 89: Ghi Hận Trong Lòng Sử Dụng Độc Kế	210
90. Chương 90: Trên Đường Gặp Nạn Bị Thương Nặng	212
91. Chương 91: Thư Dao Bị Thương Không Chỗ Trốn	215
92. Chương 92: Nảy Sinh Khác Thường Trong Lòng Khó Phân Biệt	217
93. Chương 93: Thư Dao An Toàn Về Tàn Phủ	222
94. Chương 94: Ngô Thị Vu Tội Nói Trong Sạch Đã Bị Vấy Bẩn.	224
95. Chương 95: Hoàng Hậu Thịnh Nộ Bố Trí Độc Kế	226

96. Chương 96: Thanh Liên Phản Loạn Tần Phủ Loạn	229
97. Chương 97: Ngô Thị Ghen Ghét Bố Trí Độc Kế	231
98. Chương 98: Thư Dao Giúp Di Nương Thoát Hiểm	234
99. Chương 99: Kế Trong Kế Đánh Lừa Thanh Liên.	237
100. Chương 100: Có Nguyên Nhân Phản Bội Chủ Tử	239
101. Chương 101: Thư Dao Chịu Nhục Khủng Hoảng Trong Lòng	241
102. Chương 102: Đi Sâu Vào Trong Cung Gặp Phụ Nhân Độc Ác	244
103. Chương 103: Loạn Điểm Uyên Ương Có Người Buồn Rầu	247
104. Chương 104: Tình Chàng Ý Thiếp Không Duyên Phận	249
105. Chương 105: Lời Đồn Bay Đầy Trời, Thanh Danh Bị Hủy	252
106. Chương 106: Lại Vào Cung, Có Nhiều Độc Phụ	254
107. Chương 107: Trước Mặt Mọi Người Chơi Đạo Đức Giả	256
108. Chương 108: Uy Nghiêm Cũng Làm Cho Khó Kháng Cự	258
109. Chương 109: Thư Dao Trúng Kế Lầm Chung Thân	260
110. Chương 110: Trong Sạch Bị Hủy Suy Nghĩ Khó Cân Bằng	263
111. Chương 111: Có Người Vui Có Người Buồn	265
112. Chương 112: Điểm Uyên Ương Ở Lễ Thành Hôn Hàn Gia	267
113. Chương 113: Bỏ Độc Tương Tư	270
114. Chương 114: Thư Dao Điên Cuồng Tìm Thuốc Giải	272
115. Chương 115: Mộ Thành Hi Nói Ra Độc Tương Tư	274
116. Chương 116: Cảnh Ba Người Xấu Hổ Gặp Mặt	277
117. Chương 117: Hoàng Hậu Châm Ngòi Ly Gián Tình Cảm Huỳnh Đệ Tình	279
118. Chương 118: Hội Thi Ngâm Ba Năm Một Lần	281
119. Chương 119: Trong Hội Thi Lời Đồn Đãi Bay Đầy Trời	284
120. Chương 120: Xấu Mặt Nghe Thấy Tỷ Muội Tương Tàn	286
121. Chương 121: Dùng Độc Bảo Vệ Cẩm Nhi Bình An	288
122. Chương 122: Giai Nhân Uy Hiếp Cấp Cho Chức Vị Quan Lại.	291
123. Chương 123: Thuyết Phục Mọi Người Cùng Xuất Chinh	293
124. Chương 124: Cải Trang Vi Hành Đạo Chơi Giang Nam	295
125. Chương 125: Một Đường Mạo Hiểm Tình Cảm Thay Đổi	298
126. Chương 126: Một Đường Gian Khổ Hiểm Lầm Càng Sâu	300
127. Chương 127: Tết Vạn Hoa Trăm Hoa Đua Nở	303
128. Chương 128: Hổ Nhục Kế Bức Ra Gian Tặc	305
129. Chương 129: Hãm Sâu Vào Vũng Bùn Trái Lại Còn Lạc Quan	307
130. Chương 130: Thân Trúng Kịch Độc Vì Hồng Nhan	310
131. Chương 131: Dạ Quân Lại Xuất Hiện Nói Dã Tâm	312
132. Chương 132: Tìm Đường Hoang Vu Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	315
133. Chương 133: Trước Mặt Mọi Người Biểu Hiện Tìm Cẩm Sâu Nặng	317
134. Chương 134: Thiếu Dục Phát Độc Bạch Thiển Giải	320
135. Chương 135: Tìm Thuốc Trong Núi Gặp Phải Độc Xà	322
136. Chương 137: Tiếng Sáo Mê Hoặc Chúng Sinh	324
137. Chương 138: Trốn Trong Sơn Động Tránh Nguy Hiểm Biểu Lộ Tình Ý	327
138. Chương 139: Gần Nhau Một Đêm Động Lòng	329
139. Chương 140: Bạch Thiển Không Cam Lòng Khó Thành Toàn	331
140. Chương 141: Ép Gả Không Thành Dùng Độc Kế	334
141. Chương 142: Tìm Không Được Còn Bị Hạ Độc	336
142. Chương 143: Tình Cẩm Lâu Ngày, Càng Đi Sâu Vào Bên Trong Bí Ẩn	338
143. Chương 144: Mưa To Gió Lớn Bị Vây Bên Trong	341
144. Chương 145: Một Đêm Ác Chiếu San Bằng Khó Khăn Trong Lòng	343
145. Chương 146: Tiến Vào Chỗ Bí Ẩn Gặp Nguy Hiểm	345
146. Chương 147: Bị Nhốt Một Đêm Khó Chạy Trốn	348
147. Chương 148: Đi Sâu Vào Bên Trong Hoàn Cảnh Khó Khăn Gặp Phải Độc Xà	350
148. Chương 149: Xông Nhầm Vào Rừng Rắn Tìm Được Đường Sống Từ Trong Chỗ Chết.	353
149. Chương 150: Trốn Về Được Doanh Trại, Một Hồi Loạn Chiến	355

150. Chương 151:	Thư Dao Phát Độc Kim Lòng Không Đậu	357
151. Chương 152:	Chuẩn Bị Về Kinh, Bạch Thiễn Rời Khỏi Nhà	360
152. Chương 153:	Trên Đường Trở Về Kinh Gặp Phải Thích Khách	362
153. Chương 154:	Khải Hoàn Trở Về Kinh Tàn Gia Vui Mừng	364
154. Chương 155:	Lúng Túng Trong Yến Tiệc Sẽ Có Người Bị Thương	367
155. Chương 156:	Không Tuân Thủ Ước Hẹn Muốn Thay Đổi Ngày Cưới.	369
156. Chương 157:	Khả Cầm Tình Sâu Khó Hối Cải	371
157. Chương 158:	Bạch Thiễn Xuất Hiện Dùng Độc Châm	373
158. Chương 159:	Thư Dao Độc Phát Yến Hội Loạn	376
159. Chương 160:	Anh Anh Phản Bội Tình Cảnh Rối Loạn	378
160. Chương 161:	Anh Anh Tổ Khổ Không Người Để Ý	380
161. Chương 162:	Khéo Dùng Kế Diệu Hổ Ly Sơn	382
162. Chương 163:	Thư Dao Làm Bỏ Sung Lễ Cặp Kê	384
163. Chương 164:	Mộ Thiếu Dục Đưa Lễ Cặp Kê	387
164. Chương 165:	Nhân Khe Hở Cửa Người Khác Bày Mưu Kế	389
165. Chương 166:	Hai Người Hợp Mưu Bỏ Trí Cạm Bẫy	391
166. Chương 167:	Lão Phu Nhân Tức Giận Trách Cứ	393
167. Chương 168:	Bức Bách Từ Hôn Có Người Bị Thương	396
168. Chương 169:	Từ Hôn Thành Công Bị Bắt Chẹt	398
169. Chương 170:	Cảnh Đẹp Người Đó Đứng Dưới Tuyết	400
170. Chương 171:	Tình Cảm Nồng Đạm Ban Đầu Bị Chặt Đứt	402
171. Chương 172:	Rơi Vào Trong Hố Giải Gút Mắc Trong Lòng	404
172. Chương 173:	Tình Nguyệt Chết Thảm Thư Dao Bị Thương	406
173. Chương 174:	Hoàng Hậu Gièm Pha Chọc Tranh Cãi	409
174. Chương 175:	Chương 174: Hoàng Hậu Gièm Pha Chọc Tranh Cãi	411
175. Chương 176:	Chương 176: Trong Chùa Kham Khổ Hoàng Thượng Sinh Lòng Nghi Ngờ	415
176. Chương 177:	Hoàng Hậu Uy Hiếp Thư Dao Trúng Độc	418
177. Chương 178:	Ngô Thị Phá Rối Nhân Duyên Của Thư Dao	420
178. Chương 179:	Hôn Sự Thay Đổi Có Người Bị Thương	422
179. Chương 180:	Thư Dao Thương Tâm Tình Họa Làm Phẫn	425
180. Chương 181:	Mừng Năm Mới Đoàn Tụ Anh Anh Bị Thống	427
181. Chương 182:	Khả Cầm Giải Khúc Mắc Thư Dao Vui Mừng	429
182. Chương 183:	Ngô Thị Không Cam Lòng Nhân Cơ Hội Lầy Lòng	431
183. Chương 184:	Ở Chùa Bạch Mã Ngẫu Nhiên Gặp Mộ Tử Liệt	433
184. Chương 185:	Chương 185 Tuyết Như Bày Mưu Tiến Cung Kiếm Chuyện	436
185. Chương 186:	Chương 186 Trắc Phi Làm Khó Dễ Bạch Thiễn Giải Vây	438
186. Chương 187:	Bạch Thiễn Tìm Ra Lời Giải Hai Người Hòa Hảo	440
187. Chương 188:	Ở Núi Giả Nhìn Thấy, Hoàng Hậu Làm Khó Dễ	443
188. Chương 189:	Hoàng Hậu Khích Bác Loạn Chút Uyên Ương	445
189. Chương 190:	Hàn Thế Quân Uy Hiếp Thư Dao	447
190. Chương 191:	Ngàn Phòng Vạn Phòng Cướp Nhà Khó Phòng	449
191. Chương 192:	Xông Vào Phòng Nổi Lên Tương Tư	452
192. Chương 193:	Biểu Ca Ngô Gia Mang Lòng Dạ Xấu Xa	454
193. Chương 194:	Lừa Gạt Tới Bên Cạnh Hồ Bị Làm Nhục	456
194. Chương 195:	Thù Cũ Hận Mới Quấy Nhiều Trái Tim	459
195. Chương 196:	Chuyện Nhà Khó Khăn Nên Phải Che Chở	461
196. Chương 197:	Lưỡng Tình Tương Duyệt Tình Ý Sâu Đậm	463
197. Chương 198:	Ngô Thị Hạ Độc Dụ Dễ Thư Dao	465
198. Chương 199:	Tương Kế Tụ Kế Thư Dao Đánh Tráo	468
199. Chương 200:	Trở Lại Phượng Tây Hồ Nâng Cốc Vui Mừng	470
200. Chương 201:	Gặp Người Phẫn Loạn Trên Thuyền	472
201. Chương 202:	Tuyết Như Chịu Nhục Oán Hận Thư Dao	474
202. Chương 203:	Ác Nhân Làm Ác Bị Trời Phạt	477
203. Chương 204:	Ngô Thị Tức Giận Chỉ Trích Thư Dao	479

204. Chương 205:	Phá Hổng Cuộc Hẹn Lén Lút Gặp Mặt Của Mộ Thiếu Dục	482
205. Chương 206:	Hai Người Hiếu Lầm Có Người Vui Mừng	484
206. Chương 207:	Tần Tuyết Như Bày Độc Kế	487
207. Chương 208:	Tuyết Như Chịu Phạt Thư Dao Oán Hận	489
208. Chương 209:	Hoàng Hậu Từ Hôn Tần Gia Lo Lắng	491
209. Chương 210:	Nói Hôn Sự Ngay Trước Mặt Nữ Nhi	494
210. Chương 211:	Hồng Nhan Họa Thủy, Tranh Nhau Sủng Ái	496
211. Chương 212:	Hoàng Thượng Tức Giận Giận Chó Đánh Mèo Thư Dao	498
212. Chương 213:	Xuất Giá Lấy Chồng, Trắc Khi Gây Khó Khăn	501
213. Chương 214:	Tân Hôn Ân Ái Chọc Người Ghen Tị	503
214. Chương 215:	Hiền Phi Cảnh Cáo, Thư Dao Cảnh Giác	506
215. Chương 216:	Lại Mặt Tặng Lễ Chọc Người Ghen Tỵ	508
216. Chương 217:	Ngô Thị Gây Khó Khăn, Bạch Thiển Giúp Một Tay	510
217. Chương 218:	Tuyết Như Ghen Tỵ Cố Ý Gây Khó Dễ	513
218. Chương 219:	Trở Lại Hoàn Cung Bị Hoàng Hậu Thiết Kế Bẫy	516
219. Chương 220:	Chạy Ra Khỏi Cung Tê Phương Được Người Cứu	516
220. Chương 221:	Bạch Thiển Cứu Giúp Hoàng Hậu Bị Cáp Túc	516
221. Chương 222:	Sự Việc Đã Bại Lộ, Trắc Phi Mang Thai	516
222. Chương 223:	Phương Trắc Phi Nhờ Hoàng Hậu Giúp Đỡ.	516
223. Chương 224:	Phương Trắc Phi Bị Đưa Vào Trong Chùa	516
224. Chương 225:	Hiền Phi Bất Mãn, Thư Dao Có Thai	516
225. Chương 226:	Bạch Thiển Phản Bội, Thư Dao Sinh Lòng Nghi Ngờ	516
226. Chương 227:	Bạch Thiển Quán Thư Dao	516
227. Chương 228:	Trở Về Tần Phủ, Tuyết Như Tính Toán	516
228. Chương 229:	Tuyết Như Nổi Điên Rời Xa Kinh Thành	516
229. Chương 230:	Thư Dao Dự Tiệc Bị Người Hãm Hại	516
230. Chương 231:	Mộ Thiếu Dục Trả Thù, Hoàng Hậu Tức Giận	516
231. Chương 232:	Mộ Tử Liệt Nổi Điên, Hoàng Hậu Đau Lòng	516
232. Chương 233:	Thư Dao Thương Tâm, Bạch Thiển Giải Sầu	516
233. Chương 234:	Bạch Thiển Phản Bội, Thư Dao Bị Bắt	516
234. Chương 235:	Bạch Thiển Ấy Náy, Thư Dao Cầm Túc	516
235. Chương 236:		516
236. Chương 237:	Thư Dao Được Cứu, Bạch Thiển Đi Theo	516
237. Chương 238:	Hàn Phủ Tổ Chức Tiệc Vui Vô Tình Gặp Phương Thị	516
238. Chương 239:	Phương Thị Rơi Xuống Nước, Tân Nương Bị Cướp	516
239. Chương 240:	Phương Thị Đẻ Non, Hoàng Hậu Thịnh Nộ	516
240. Chương 241:	Phương Sơ Vũ Bình An Trở Về	516
241. Chương 242:		516
242. Chương 243:	Tiết Nhã Đắc Ý Bị Trách Phạt	516
243. Chương 244:	Hoàng Hậu Hạ Lệnh, Thư Dao Mất Tích	516
244. Chương 245:		516
245. Chương 246:	Mộ Thiếu Dục Nhìn Ra Sơ Hở	516
246. Chương 247:	Kiếp Trước Kiếp Đây Cuối Cùng Có Tiếp Xúc	516
247. Chương 248:	Tiết Nhã Hoài Nghi, Chọc Giận Hàn Thế Quân	516
248. Chương 249:	Phương Sơ Vũ Ghen Ghét Dùng Độc Kế	516
249. Chương 250:	Thư Dao Âm Thầm Cấu Kết Lục Sam	516
250. Chương 251:	Một Thiếu Dục Cứu Thư Dao Ra	516

Dịch Nữ Muôn Hưu Phu

Giới thiệu

Còn chuyện nào đau lòng hơn khi bị chính người mình yêu phản bội vì hấn mà nàng bị chúng bạn xa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dich-nu-muon-huu-phu>

1. Chương 1: Không Biết Nhìn Người Bị Hủy Trong Sạch.

Edit: hoa hồng

Ánh trăng mờ lung bóng cây lắc lư, hai cái bóng nhỏ cùng bóng cây xen lẫn vào nhau, gió thổi nhẹ lá cây vang lên xào xạc, giờ phút này có vẻ có chút âm trầm cùng quỷ dị.

“Phu nhân, người đi vào trước chờ một chút đi, đợi lát nữa Hầu gia sẽ đến.”

Một âm thanh cung kính truyền đến, sau đó một bóng dáng xinh xắn nhỏ nhắn đẩy cửa tiến vào. Ở trước Phật đường là một pho tượng Quan Âm đại sĩ, trên án vẫn còn hương, Quan Âm đại sĩ mặt mũi hiền lành tựa như đã nhìn thấu thiện ác của thế gian.

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy hương này có chút nồng, lại không chú ý nhiều lắm, nàng ở trước mặt Quan Âm đại sĩ chấp hai tay trước ngực lạy một cái, sau đó quay đầu muốn hỏi Ngụy Tử một chút, đến cùng khi nào thì Hầu gia mới tới.

Đang muốn mở miệng, bỗng nhiên cảm thấy đầu có chút choáng váng mắt hoa lên, thân thể cũng có chút mệt, mà Ngụy Tử luôn luôn đứng ở trước cửa chưa từng tiến vào, nàng nghi hoặc nhíu mày: “Sao người không tiến vào?”

Ngụy Tử không để ý đến nàng, chỉ hướng một chỗ khác vẫy vẫy tay, chỉ thấy một nam tử vội vàng vàng chạy vào.

Lúc này hai mắt Tần Thư Dao đã có chút mơ hồ, chỉ cho nam tử này chính là Hầu gia, chịu đựng thân thể không khỏe tiến lên hai bước: “Hầu gia, ngài tới đây là vì chuyện gì?”

Vừa mới nói xong đã bị người nam tử trước mắt ôm lấy, sau đó liều mạng xé y phục trên người nàng, đại ngọc bị kéo rơi ra để lộ một mảng da thịt trắng nõn bên dưới ánh nến mờ ảo, Tần Thư Dao kinh hãi trong lòng đẩy mạnh hấn ra, nhưng lại cảm thấy toàn thân vô lực.

Lúc này tuy toàn thân của Tần Thư Dao vẫn còn vô lực, nhưng cũng biết người trước mắt này tuyệt đối không phải là Hầu gia, nàng muốn kêu to “Cứu mạng”, thế nhưng cả người căn bản không có một tia khí lực, trong cổ họng lại phát ra âm thanh càng lúc càng nhỏ bé yếu ớt mà mềm mại, nam tử phía trước nghe xong lại càng cười đậm đậm, động tác ngược lại càng thêm thô lỗ...

Nàng muốn Ngụy Tử đứng xem ở trước cửa cứu nàng, nhưng dưới ánh trăng, lại nhìn thấy nụ cười trên khóe miệng của Ngụy Tử lộ ra trào phúng cùng khinh bỉ. Trong lòng nàng lạnh run một cái, chẳng lẽ tất cả những chuyện này đều là một ván cờ sao? Nàng không tin thân thể mình đang bị làm nhục, nước mắt theo gò má không tiếng động rơi xuống...

Mà lúc này cách đó không xa đã truyền đến một âm thanh mềm mại: “Hầu gia, hôm nay vừa mới có mưa đường trơn cực kỳ, ngài phải cẩn thận một chút.”

Ngụy Tử nghe được âm thanh vội vàng đóng cửa lại, vẻ mặt sớm đã không còn châm chọc khinh bỉ như vừa rồi, mà là lo lắng sợ hãi.

“Người ở trong này làm gì?” Tiết Nhã liếc nhìn Ngụy Tử một cái, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý.

Nói xong cũng không nhìn Ngụy Tử ngăn trở, dùng sức đẩy cửa ra, hai người đang quần nhau bên trong Phật đường lập tức bại lộ ở trước mắt mọi người.

Người nam tử vội vàng bò từ trên người Tần Thư Dao xuống dưới, quỳ trên mặt đất, chỉ vào Tần Thư Dao lớn tiếng nói: “Là nàng quyến rũ ta, nàng nói Hầu gia đã lâu rồi không vào phòng của nàng, nàng cô đơn khó nhịn cho nên mới quyến rũ ta tới nơi này hẹn hò!”

Tần Thư Dao hoảng sợ trốn to hai mắt, nàng vội vàng lấy y phục lên, che thân thể bị lãng nhục của mình, sốt ruột lắc đầu thê lương kêu thảm thiết: “Không phải... Là hắn cùng Ngụy Tử hai người hợp mưu hãm hại thiếp... Hầu gia...”

“Vừa rồi không phải nàng rất hưởng thụ sao, sao bây giờ không dám thừa nhận.” Trên gương mặt của nam tử lộ ra vẻ trào phúng vô tận; “Hôm nay bị bắt, hai người chúng ta đã không còn gì để nói, ta ở dưới điện Diêm vương chờ nàng.”

Nói xong nam tử liền đứng lên, cầm lấy chủy thủ đã sớm chuẩn bị tốt, đâm vào trước ngực.

Chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu, loại mặt hàng này không phải là có người đưa tới, kiếp này nam tử này cũng không được hưởng thụ qua. Hơn nữa bọn họ còn tặng một số bạc lớn cho người nhà hắn.

“A...”

Tần Thư Dao nhìn thấy biến cố bất thành linh, trong lòng tuyệt vọng vô cùng, nàng mềm nhũn thiếu chút nữa là ngất đi.

Hàn Thế Quân thấy gian phu đã chết, nhìn xiêm y của Tần Thư Dao không chỉnh tề, cả người run rẩy: “Người cái dâm phụ này. Lại dám ở trước mặt Quan Âm đại sĩ làm ra loại chuyện hạ tiện này.”

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại làm ra loại chuyện không biết liêm sỉ này? Trong ngày thường Hầu gia đối xử với tỷ không tệ mà!” Tiết Nhã giả bộ như đau lòng cùng bất đắc dĩ, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên vẻ đắc ý.

Tần Thư Dao ngồi sững, ngẩng đầu lên nước mắt phủ kín cả gương mặt, nàng tuyệt vọng nhìn Hàn Thế Quân: “Không phải... Không phải như thế... Chàng phải tin tưởng thiếp... Thiếp chưa từng phản bội chàng...”

Lúc này nàng chỉ hy vọng người nam nhân trước mắt có thể tin nàng, chỉ hy vọng người nam nhân trước mắt có thể ôm nàng, an ủi nàng. Liền giống như trước lúc nàng gặp khó khăn, đều sẽ nhẹ giọng ôn nhu trấn an nàng.

Không biết lấy sức lực từ đâu, nàng ngồi thẳng người, không để ý đau đớn trên người đi đến dưới chân Hàn Thế Quân, lôi kéo vạt áo của hắn muốn giải thích. Nàng tin tưởng Hàn Thế Quân vẫn thương nàng, nàng cũng tin tưởng Hàn Thế Quân nhất định sẽ giúp nàng tra ra hung thủ phía sau màn là ai.

Nhưng Hàn Thế Quân lại cảm thấy nàng dơ bẩn vô cùng, tay Tần Thư Dao vừa mới chạm vào vạt áo của hắn, đã bị Hàn Thế Quân giơ chân dùng sức đá văng: “Người đồ tiện phụ này, uống ta trong ngày thường đối xử với ngươi không tệ, vậy mà ngươi lại làm ra loại chuyện hạ tiện này!”

Tần Thư Dao ngã xuống đất, ngực đau đớn vô cùng, nhưng ngực đau cũng không bằng đau trong lòng, nàng lại bò đến dưới chân Hàn Thế Quân, cầm lấy vạt áo của hắn khóc lên: “Hầu gia, không phải... Là tặc nhân kia mua chuộc Ngụy Tử...”

Hàn Thế Quân lại đá Tần Thư Dao ngã trên mặt đất, hừ lạnh nói: “Đừng cho là ta không biết, lúc ngươi chưa lấy chồng cũng đã câu tam đáp tứ, vậy mà không nghĩ tới hiện tại ngươi còn dám ở trong phủ của ta vụng trộm với nam nhân! Phi... Lúc trước là mắt ta bị mù mới có thể cưới cái đồ dâm phụ như ngươi.” Nói xong lại hung hăng đá Tần Thư Dao hai cái.

Tiết Nhã đứng ở một bên xem diễn cảm thấy đã không sai biệt nhiều lắm, liền tiến lên lôi kéo Hàn Thế Quân mềm mại nói: “Hầu gia, ngài hà tất vì tiện phụ này mà tức giận.”

Trong ngực Tần Thư Dao đau đớn vạn phần trong lòng lại càng tê lương vô cùng, nàng lúc trước vì Hàn Thế Quân trả giá tất cả, vậy mà người nam nhân trước mắt này một câu cũng không đồng ý nghe nàng giải thích.

“Đừng làm dơ bẩn chân của ta, cút cho ta!” Hàn Thế Quân vừa đạp một cước vừa đi về phía trước.

Tần Thư Dao vỗ ngực miệng phun ra một ngụm máu lớn, ánh mắt cũng đã sớm mơ hồ, nước mắt chảy cũng đã khô, trong lòng vẫn không ngừng rỉ máu. Đơn giản là người nam nhân trước mắt lãnh huyết vô tình, không niệm nửa phần tình cảm lúc trước.

Tiết Nhã cười đi đến bên hắt dụi dầm nói: “Hầu gia, hà tất vì tiện phụ này mà tức giận, nếu như chọc tức thân thể, thiếp thân sẽ đau lòng, không bằng chàng đi về trước, miễn cho nhìn thấy tiện phụ này mà tức giận, ở đây có thiếp xử lý rồi.”

Hàn Thế Quân liếc nhìn Tiết Nhã một cái, vẻ mặt chán ghét vừa rồi biến mất không thấy, ngược lại lộ ra vẻ thương tiếc, hắt cầm bàn tay trắng nõn mềm mại của Tiết Nhã, nhẹ nhàng vuốt ve dùng giọng điệu ôn hòa nói: “Vậy vất vả Nhã nhi rồi.”

Tiết Nhã xấu hổ cúi đầu.

Đợi đến khi Hàn Thế Quân rời đi, Tiết Nhã nhìn về phía bộ dạng chật vật của Tần Thư Dao, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, chậm rãi thông thả bước đến trước mặt Tần Thư Dao, châm chọc nói: “Đã là tàn hoa bại liễu, còn ở nơi này giả bộ cái gì? Vừa rồi cùng đã nam nhân kia tăng tị với nhau không phải người rất thoải mái sao. Thế nào? Cảm giác thế nào?”

Lúc này Tần Thư Dao đã sớm đau thương muốn chết, hôm nay chuyện này vốn chính là một ván cờ, nàng vốn cho rằng Hàn Thế Quân sẽ nhớ kỹ tình cảm lúc trước, trả lại trong sạch cho nàng, nhưng bây giờ, ý nghĩ của nàng thật sự rất buồn cười —— cái nam nhân kia lợi dụng nàng xong liền không bắt kể nàng chết sống.

Tiết Nhã thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh, lửa giận càng sâu, nàng bị Tần Thư Dao áp chế nhiều năm như vậy, hôm nay rốt cục đem nàng ta dẫm nát dưới chân, từ nay về sau không cần nhìn sắc mặt của nàng ta nữa.

Nàng ngồi xổm xuống, khinh bỉ nói: “Đừng giả thanh cao nữa, thân thể đã dơ bẩn, còn tưởng rằng Hầu gia còn muốn người nữa sao?”

Tần Thư Dao ngẩng đầu nhìn Tiết Nhã, bỗng nhiên quỳ gối trước mặt của nàng ta, cầu xin nói: “Van cầu muội, giúp ta nói một câu với Hầu gia, nhìn lúc trước ta giúp muội không ít việc, van cầu muội giúp ta nói một câu với Hầu gia, ta thật sự không có phần bội chàng...”

“Ha ha...” Tiết Nhã ngửa đầu cười to; “Người cũng có hôm nay, người biết Hầu gia nói thế nào không? Hắt nói chỉ cần người chết, sẽ để cho ta làm Hầu gia phu nhân, ta về sau không cần nhìn sắc mặt của người, lại không cần lấy lòng người, ha ha...”

Dưới ánh nền mờ ảo trên gương mặt tuyệt mỹ của Tiết Nhã lộ ra vẻ ngoan độc, nàng ta khinh bỉ nhìn Tần Thư Dao: “Chuyện này vốn chính là một tay Hầu gia an bài, người cảm thấy hắt sẽ giúp người sao? Tần Thư Dao, người quá ngây thơ rồi.”

Vốn đang có một tia hi vọng Tần Thư Dao nghe thế, trên mặt từ khiếp sợ dần dần biến thành tuyệt vọng.

Tiết Nhã đắc ý nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của Tần Thư Dao, lại khẽ cười nói: “Tần Thư Dao, người biết Kỳ Nhi chết thế nào không?”

Nghe vậy, hai mắt Tần Thư Dao nháy mắt trợn to, vẻ tuyệt vọng trên mặt nháy mắt trở nên oán độc: “Là người... Chẳng lẽ là người một tay an bài ...”

“Nếu không để Kỳ Nhi chết, thì sao người sẽ đi chọc thái phu nhân, lại để Hầu gia chán ghét người?” Đối với cái người nữ nhân sắp chết này, Tiết Nhã một chút cũng không lo lắng nói tất cả chân tướng cho nàng nghe: “Ai kêu người không biết tự lượng sức mình, vậy mà còn muốn phá hủy chuyện tốt của Hầu gia, sao hắt có thể còn lưu lại người. Hơn nữa hắt cũng đã sớm chán ghét người, việc năm đó hắt đã sớm biết, hôm nay chẳng qua là vừa vận cho hắt một cái cớ để diệt trừ người thôi.”

Tần Thư Dao kinh ngạc, chuyện này là Hầu gia một tay an bài? Không, tuyệt đối không, ngày hôm qua Hầu gia còn an ủi nàng, sẽ làm cho nàng sinh thêm một đứa nhỏ đáng yêu, để nàng không cần vì Kỳ Nhi chết mà thương tâm khổ sở.

“Không phải, đều là người gạt ta, ta muốn đến hỏi Hầu gia, ta muốn đến hỏi Hầu gia!”

Tần Thư Dao còn chưa có đứng lên, đã bị Tiết Nhã đạp dưới chân.

Thể xác và tinh thần của Tần Thư Dao đều bị đã kích cực độ, căn bản là không đứng lên nổi.

Tiết Nhã nhìn Tần Thư Dao cười lạnh nói: “Người đồ tiện phụ này, Hầu gia đã sớm chán ghét người, mấy năm nay, nếu không phải vì có thể ngồi lên vị trí Hầu gia, vẫn cần đồ cưới của người duy trì, có thể lưu lại người đến bây giờ sao?”

Tần Thư Dao không thể tin nhìn nữ nhân trước mắt này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, nguyên lai hết thấy đều là giả, trượng phu kia luôn miệng nói yêu nàng, nguyên lai đã sớm chán ghét nàng, thậm chí vì thoát khỏi nàng mà không tiếc hăm hại nàng. Nàng càng không tin đứa nhỏ của nàng lại bị nữ nhân trước mắt này hại chết.

Tần Thư Dao bỗng nhiên phát điên liều mạng giãy dụa hô to: “Ta muốn gặp Hầu gia, ta muốn gặp Hầu gia, ta phải hỏi hắn, vì sao hắn phải đối với ta như vậy, ta toàn tâm toàn ý giúp hắn, hỗ trợ hắn ngồi lên vị trí Hầu gia, vì sao hắn còn muốn đối với ta như vậy?”

“Bốp bốp...” Vang lên hai tiếng trên gương mặt tái nhợt của Tần Thư Dao lại nhiều thêm hai dấu đỏ tươi, sức lực của nàng sớm đã cạn kiệt, cuối cùng chỉ có thể ngã ngồi dưới đất thất thanh khóc rống lên.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Tiết Nhã lộ ra nụ cười châm chọc, nhìn Tần Thư Dao khùng hoảng cùng bộ dạng vô thức lại càng đắc ý: “Người cho là Hầu gia thật sự yêu người sao? Người đã sớm hết giá trị lợi dụng với hắn, còn có người cũng không nhìn lại thân thể dơ bẩn của người xem, ngay cả nhìn Hầu gia cũng lười nhìn người một cái!”

Nguyên lai tất cả hết thấy đều là giả, ngay từ đầu Hàn Thế Quân lừa dối nàng, ngay từ đầu hắn đã lợi dụng nàng, nàng vì hắn không tiếc cùng mọi mọi của nàng trở mặt thành thù, hơn nữa nàng còn không tiếc lấy trang sức mà mẫu thân nàng để lại cho nàng cùng tất cả tranh sức của mọi mọi đều đưa cho Hàn Thế Quân, vì chính là để Hàn Thế Quân ngồi lên vị trí Hầu gia, nhưng kết quả là hắn lợi dụng nàng xong, vậy mà còn làm cho nàng bị oan khuất như vậy, làm cho nàng ôm nỗi hận mà chết.

“Ha ha ha... Kỳ Nhi đáng thương của ta...” Nước mắt của Tần Thư Dao không tiếng động rơi xuống, trong hai mắt lộ ra nỗi đau tuyệt vọng: “Nguyên lai chúng ta chỉ là con cờ trong tay cha con...”

Lúc này Quan Âm đại sĩ hiện từ cũng trở nên có chút âm u, ánh nền thánh sáng thoáng tối chiếu vào trên người nữ nhân đáng thương này.

Bỗng nhiên Tần Thư Dao ngửa đầu phá lên cười, vẻ mặt tuyệt vọng đã không thấy, lúc này nàng dữ tợn như ác ma trong đêm tối, tràn đầy phần hận trùng mắt Tiết Nhã:

“Người cho là diệt ta, người có thể trở thành Hầu gia phu nhân sao? Ha ha ha ha... Người si tâm vọng tưởng, Hàn Thế Quân thích nhất là nữ nhân có bối cảnh cao quý cùng gia thế hùng hậu, người không cha không mẹ, chẳng qua là hắn vì đạt được mục đích tiện tay chọn một con cờ mà thôi, chờ hắn lợi dụng xong rồi, kết cục của người cũng chưa hẳn tốt hơn ta... Ha ha ha... Tiết Nhã, ta ở dưới địa ngục chờ người...”

Giọng nói hung dữ lại mang theo ác độc, ở nơi ban đêm yên tĩnh như vậy mà nghe thấy khiến người không rét mà run, Tiết Nhã nhìn vẻ mặt của Tần Thư Dao bởi vì thù hận mà vặn vẹo, cũng phát hoảng, trên mặt đã sớm không còn vẻ đắc ý cùng phô trương như vừa rồi, ngược lại có chút lo lắng cùng sợ hãi, vội lại, chặt vật vì bị nói trúng tâm sự.

Qua nửa ngày Tiết Nhã mới phản ứng lại, lập tức gào lên với Ngụy Tử đang đứng ở một bên: “Còn không nhanh chặn miệng bà điên này lại!”

Tuy rằng bị chặn miệng, nhưng Tần Thư Dao vẫn dùng ánh mắt oán hận trừng mắt nhìn Tiết Nhã, ở dưới ánh nền u ám, Tiết Nhã chỉ cảm thấy Phật đường này càng thêm âm trầm khủng bố, nàng thầm nghĩ nên lập tức để cho nữ nhân này biến mất.

“Đưa nàng ta đến bên trong Bắc viện, phóng hỏa, nói là cháy bất ngờ cứu không kịp, Ngụy Tử, người biết chứ?”

Ngụy Tử gật gật đầu, kéo Tần Thư Dao đang bị trói đứng dậy, sau đó kéo nàng ra khỏi Phật đường.

Tiết Nhã ngẩng đầu nhìn thoáng qua Quan Âm đại sĩ ngồi trên cao, chân mày của ngài trong lúc đó vẫn mang theo ôn nhu cùng từ bi như trước, chính là một đôi mắt kia tựa như có thể nhìn thấu hết thảy, vẫn khiến cho Tiết Nhã lạnh run một cái, nàng có chút hối hận khi chọn chỗ này, sau đó lại cảm thấy bản thân nhất gan, nhân sinh trên đời ai không vì bản thân mà tính toán.

Cười lạnh một tiếng, cuối cùng Tiết Nhã bước ra khỏi Phật đường, về phần xác chết trên mặt đất, sẽ có người đến xử lý.

Phật đường lại khôi phục yên tĩnh lúc trước, mà Bắc viện lại truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Đại hỏa như độc xà uốn lượn ở trên người, hỏa xà này tham lam cháy thân thể của nàng, nàng toàn thân đau nhức, nhưng thân thể đau, sao có thể so với oán hận bị người phản bội, Tần Thư Dao căm tức nhìn trời xanh, thét lên: “Hàn Thế Quân, người khi dễ ta như thế, mặc dù chết, ta cũng muốn hóa thân thành lệ quỷ, khiến người ngày đêm không được an bình...”

2. Chương 2: Trở Về Lúc Nhỏ Thay Đổi Vận Mệnh.

Edit: hoa hồng

“Cô nương, người đã tỉnh, hù chết nô tì mà, vừa rồi Tam tiểu thư còn sai người mời người đi qua.” Tĩnh Nguyệt sốt ruột nói.

Tần Thư Dao nhíu chặt hai hàng lông mày nhìn hoàn cảnh quen thuộc xung quanh, nàng không phải là bị Tiết Nhã phái người thiêu chết sao? Sao lại nhớ tới khuê phòng của mình? Mà nha hoàn Tĩnh Nguyệt trước mắt tựa hồ đi theo bên nàng từ nhỏ mà, nàng nâng hai tay của mình lên nhìn nhìn, lại phát hiện nhỏ đi lại gầy rất nhiều, nàng còn nhớ rõ hai tay của mình bị hỏa thiêu cháy thành đen, nhưng hiện tại lại trở nên trắng nõn non nớt.

Nàng quay đầu nhìn về phía Tĩnh Nguyệt, nghi ngờ hỏi: “Cái gì Tam tiểu thư?”

“Cô nương, người bị bệnh hồ đồ rồi có phải không?” Tĩnh Nguyệt kinh hoảng vươn tay sờ trán của Tần Thư Dao, phát hiện đã hạ sốt, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Tam tiểu thư nói mời ngài đi hồ sen xem tuyết, nếu là ngài lại không đi, nàng ta lại muốn làm âm ỉ nữa.” Nói xong Tĩnh Nguyệt thở dài một tiếng, hạ giọng oán giận: “Tam tiểu thư này cũng thật là, biết rõ ngài bệnh, còn muốn lôi kéo ngài đi nhìn cái gì tuyết, thật sự là hồ nháo.”

Nghe nói thế, Tần Thư Dao ngây người ngẩn ngơ, chẳng lẽ bản thân không chết ngược lại trùng sinh trở lại sao? Nhưng là nàng nhớ rõ ràng bản thân bị lửa thiêu chết, loại cảm giác thống khổ này hiện tại còn rành rành trước mắt, nàng lại nhìn hai tay non nớt của mình, chẳng lẽ mình trở lại lúc nhỏ?

Nàng nhớ lại, năm mười hai tuổi ấy nàng quả thật sinh phát ra một trận sốt cao, vài ngày sau, lại bị phong hàn.

Trận đầu sốt cao kia là vì kẻ mẫu Ngô thị của nàng cố ý tìm một lỗi sai lầm, vào ngày đông hàn để cho nàng quỳ ở bên ngoài, mà trận phong hàn thứ hai, chính là Tam tiểu thư trong miệng Tĩnh Nguyệt, chính là nữ nhi thân sinh của Ngô thị, nàng bị muội muội cùng cha khác mẹ Tần Tuyết Như làm hại.

Khi đó, Tần Tuyết Như biết nàng sốt cao chưa hết còn kéo nàng đi ngắm tuyết, nàng không muốn đắc tội nàng ta, liền chống thân mình đi, nhưng là không nghĩ tới Tần Tuyết Như vậy mà cố ý đẩy nàng xuống hồ sen.

Băng trên hồ sen cực mỏng, vừa chạm vào liền nứt ra, toàn bộ thân mình đều rơi vào trong nước, đợi người cứu lên, nàng đã hấp hối rồi.

Tần Tuyết Như lại nói, là chính nàng không cẩn thận trượt chân rơi vào hồ.

Vốn nàng bệnh nặng mới khỏi thân thể còn suy nhược, rơi vào trong hồ như vậy càng làm bệnh nghiêm trọng thêm, vên vện dưỡng bệnh hơn ba tháng mới xuống giường được, nhưng mặc dù là như thế, bệnh căn cũng không dứt.

Tĩnh Nguyệt thấy Tần Thư Dao mặt trầm tư, cho rằng nàng do dự, liền khuyên nhủ: “Cô nương, ngài vẫn là nghĩ ngợi trước đi, nô tì đi nói với Tam tiểu thư.” Nói xong liền muốn xoay người rời đi.

“Đợi chút.” Tần Thư Dao ngăn Tĩnh Nguyệt lại, trên mặt lộ ra một chút tươi cười, giọng điệu nhàn nhạt: “Đã là tam muội ời, nếu như không đi chẳng phải là chúng ta không phóng khoáng sao.”

Ông trời đã cho nàng cơ hội sống lại, như vậy đời này, nàng tuyệt không yếu đuối giống như kiếp trước vậy, cũng tuyệt sẽ không để cho người khi dễ, tất cả những người tốt với nàng, nàng sẽ đền đáp họ gấp đôi; tất cả những người hãm hại nàng, nàng sẽ làm cho bọn họ càng thê thảm.

Đời này, nàng nhất định phải sống cho bản thân.

“Đi thôi.” Tần Thư Dao mặc xong quần áo, liền được Tĩnh Nguyệt đỡ hướng nam viện hồ sen đi tới.

Hôm nay Ngô thị mời phu nhân bên trong kinh thành đến trong nhà làm khách, Tần Tuyết Như bên người đang cùng vài người bạn khuê phòng chơi đùa, xa xa thấy Tần Thư Dao hướng nơi này đi tới, liền đứng lên nói với các bạn khuê phòng: d d lqđ “Các vị tỷ muội, Tuyết Như xin phép vắng mặt một lát.”

Tần Tuyết Như nói xong, liền cười xoay người rời đi, bước nhanh đi đến trước mặt Tần Thư Dao, nhiệt tình nói: “Tỷ tỷ, sao lúc này tỷ mới đến, muội đợi thật lâu nha.”

Tần Thư Dao cười cười, giải thích nói: “Muội cũng biết, vài ngày trước tỷ phát sốt, đến bây giờ thân thể còn chưa có tốt đâu, cho nên tận lực nghỉ ở trong phòng thôi.”

“Thân thể không tốt cũng không thể luôn nằm trên giường, đi, muội muội bồi tỷ tỷ đi chỗ đó nhìn một cái, hoa mai vàng bên kia nở đẹp nhất.” Nói xong liền lôi kéo Tần Thư Dao đi đến hồ sen.

Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng, ở trong mắt ngoài người, Tần Thư Dao cùng Tần Tuyết Như hai tỷ muội cảm tình vô cùng tốt, mà Tần Tuyết Như hoạt bát đáng yêu, hơn nữa đối với tỷ tỷ cùng cha khác mẹ này cũng là y lại thật sự, nhưng chỉ có Tần Thư Dao biết rõ, Tần Tuyết Như bề ngoài xinh đẹp bên trong lại xấu xí vô cùng.

Kiếp trước Tần Tuyết Như cùng Ngô thị cùng hãm hại nàng, làm cho nàng cùng bà nội quyết liệt, cả đời không qua lại với nhau, cuối cùng để Hàn Thế Quân chui vào chỗ trống được tiện nghi; lê@quý#đôn mà Hàn Thế Quân cũng cực kì ấn tượng, bọn họ ở cùng nhau năm năm, vậy mà hắn cũng không biểu hiện ra một chút chán ghét nào, thẳng đến khi dùng hết đồ cưới của nàng, thẳng đến khi hắn đã hoàn toàn được Hàn gia coi trọng, hắn mới dùng thủ đoạn ti tiện trừ bỏ nàng.

Nhưng đời này, nàng sẽ để tất cả những chuyện này lại phát sinh sao?

Cười lạnh trong lòng, trên mặt lại mang theo mỉm cười, Tần Thư Dao theo Tần Tuyết Như cùng đi tới bên cạnh hồ, thấy cách đó không xa có những mảng bạc tuyết mỏng đậu trên cây mai đỏ nở rộ, nói: “Hôm nay hoa mai nở hoa thật đẹp, khó trách Tam muội muốn kéo ta đến đây.”

“Hoa đẹp như vậy muội đương nhiên phải gọi tỷ tỷ cùng nhau đến xem rồi. A, tỷ tỷ người xem người xem, chỗ kia vậy mà có một gốc cây mai trắng kia! Nếu là lấy mấy nhánh đó cùng với mai đỏ cắm vào bình, sẽ rất là đẹp.” Tần Tuyết Như nói xong liền đưa cánh tay Tần Thư Dao làm nũng: “Tỷ tỷ, để Tĩnh Nguyệt đi lấy kéo, chúng ta đi cắt mấy cành hoa mai đi.”

Kiếp trước, Tần Tuyết Như chính là sau khi để Tĩnh Nguyệt ly khai, sẽ đem nàng đẩy xuống hồ sen, sau đó nói dối là chính nàng không cẩn thận trượt chân ngã xuống .

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua nha hoàn Ngọc Bích của Tần Tuyết Như, cười nói: “Thân thể tỷ không thoải mái, Tĩnh Nguyệt còn phải đỡ ta, đây chính là công việc dùng thể lực, vẫn là để Ngọc Bích đi thôi.”

“Ngọc Bích người cùng Tình Nguyệt đi lấy kéo, d ã lqđ ta muốn dùng cái kéo chuyên dùng để cắt hoa trong phòng ta, tỷ tỷ để muội đỡ là được.” Khóe miệng Tần Tuyết Như như trước là hàm chứa ý cười, nhưng là trong mắt lộ ra châm chọc.

Hôm nay nàng hạ quyết tâm muốn để d ã loại Tần Thư Dao này trước mặt mọi người mất mặt.

Tần Thư Dao đã sớm biết hướng đi của sự việc, cho nên cũng không kiên trì, cười gật gật đầu: “Tình Nguyệt người liền cùng Ngọc Bích đi cùng đi, làm phiền Tam muội!”

Đợi đến khi hai nha hoàn đều đã đi xa sau, Tần Tuyết Như lại lôi kéo tay Tần Thư Dao đến gần hồ sen vài bước, nói: “Tỷ tỷ, tỷ xem, bên trong Mai Lâm có một con chim nhỏ.”

Nói xong liền thừa dịp thời cơ Tần Thư Dao quay đầu, dùng sức đẩy nàng xuống.

Nhưng Tần Thư Dao đã sớm có chuẩn bị, nàng đột nhiên xoay người một cái, để Tần Tuyết Như dùng sức đẩy mạnh nhưng chính mình lại đi lên phía trước, còn thuận tiện dùng sức bỏ thêm một chút lực, Tần Tuyết Như không hề phòng bị lập tức bất ổn, dưới chân lại vừa vặn đạp phải tảng đá dùng để cho cá ăn trong những ngày hè, trong tiếng kêu rơi vào trong hồ sen, miếng băng mỏng trong hồ lập tức nứt ra, cả người liền rơi vào trong nước lạnh lẽo.

Tần Thư Dao lập tức hô lớn: “Tam muội, sao muội không cẩn thận như vậy? ... Người tới a, mau tới người đầu... Tam muội rơi vào hồ sen ... Ô ô... Mau tới a...”

Tần Thư Dao đứng ở tảng đá bắt trên đường sốt ruột lớn tiếng kêu khóc, nhưng không có ý kéo Tần Tuyết Như lên.

Tam muội, gian khổ của ta năm đó, hôm nay liền trả lại cho người.

Mà màn này, chính là bắt đầu.

Hồ sen cũng không sâu, Tần Tuyết Như miễn cưỡng đứng dậy, lại bởi vì rất lạnh lại ngã sấp xuống, trên người đều là nước bùn, một thân hoa văn mẫu đơn màu hồng phấn, trên cổ đeo một cái vòng ngọc trai, hiện tại rơi vào trong nước bùn căn bản là nhìn không ra nhan sắc gì, toàn thân đều là một màu tối như mực, như là một con gà ăn mỳ* chờ ném vào trong lửa. (*Gà ăn mỳ: bọc bùn lên thân gà rồi nướng lên ý)

Tần Tuyết Như kinh hoảng muốn trèo lên bờ, nhưng là bước một bước ngã một bước, ngược lại càng khiến bản thân chật vật không chịu nổi.

Lúc này nha hoàn bà tử chung quanh nghe được Tần Thư Dao la lên, toàn bộ đều chạy lại, Tần Thư Dao sốt ruột kêu khóc với bọn họ: “Tam muội không cẩn thận rơi đi xuống, các người nhanh đi cứu Tam muội... Ô ô... Tam muội, sao muội không cẩn thận như vậy... Con chim kia cho dù muội có muốn nhìn cũng không thể không nhìn dưới chân nha...”

Cái này, đám nha hoàn bà tử đều tưởng Tần Tuyết Như thấy con chim xinh đẹp nóng lòng đuổi theo mà không cẩn thận rơi vào hồ sen, dù sao Tần Tuyết Như ngày thường hoạt bát hiếu động, đối với cái gì là cây hoa chim chóc đều cực kỳ thích.

Đợi đến khi thời điểm Ngô thị nghe tin chạy tới, Tần Tuyết Như đã bị một bà tử ôm lên bờ đứng một bên, toàn thân đều bắn lại nước bùn thối, không cần nói y phục trang sức trên người, ngay cả trên mặt trên tóc tất cả đều là nước bùn đen tuyền, căn bản không nhận ra đó là một người.

Một đám phu nhân tiểu thư vây tới thấy đến một màn như vậy, đều nhin không được cầm lấy khăn che mũi chán ghét quay đầu, chỉ có Ngô thị vọt qua sốt ruột hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

Tần Thư Dao hai mắt đỏ bừng, trên mặt còn có nước mắt chưa khô, khóc thút thít nói: “Nữ nhi cũng không biết tại sao có thể như vậy... Vừa rồi Tam muội nói bên trong rừng mai có con chim nhỏ rất xinh đẹp, muốn lôi kéo nữ nhi đi qua. Nữ nhi nói bản thân bị bệnh một trận, thân thể bây giờ còn chưa tốt, không thể chạy, Tam muội liền buông nữ nhi ra muốn tự đi qua... Nhưng là nháy mắt muội ấy liền rơi vào trong hồ ... Đều do nữ nhi không tốt, không có khuyên bảo Tam muội...”

Trong ngày thường, Ngô thị đều làm bộ như ôn nhu hiền lành, hiện tại trước mặt nhiều người như vậy, nàng tự nhiên càng không trách cứ Tần Thư Dao, ngược lại giả ý an ủi:

“Điều này cũng không trách con được.” Nói xong lại nói với một đám nha hoàn bên cạnh:

“Còn không nhanh mang Tam tiểu thư vào nhà rửa mặt chải đầu, thuận tiện đi thỉnh đại phu tới.”

Tần Thư Dao nhìn bóng lưng người ôm Tần Tuyết Như rời đi, trong lòng cười lạnh, nàng mới là đại tiểu thư tôn quý nhất Tần gia, mặc dù đều là đích nữ, tái giá sinh nữ nhi, sao có thể so được nguyên phối phu nhân sinh.

Kiếp này, nàng tuyệt đối sẽ không sống hèn mọn giống như kiếp trước vậy.

3. Chương 3: Tìm Cách Lấy Lòng Tổ Mẫu.

Edit: hoa hồng

Bởi vì chuyện ngoài ý muốn này, yến hội Tần gia liền sớm tan, Tần Tuyết Như bởi vì rơi vào trong hồ bị phong hàn nên phải ở trong phòng tĩnh dưỡng, Ngô thị hiểu rõ chân tướng, nhưng vì biểu hiện ra bà ôn nhu đại lượng, chỉ có thể nuốt răng nanh vào trong bụng, chẳng những không dám trách cứ Tần Thư Dao, ngược lại còn an ủi nàng, để cho nàng không cần để ở trong lòng.

“Tam muội, muội uống chút canh gừng nóng, làm ấm thân mình, như vậy sẽ mau khỏe hơn.” Đã nhiều ngày, Tần Thư Dao vì biểu hiện tình tỷ muội, cơ hồ mỗi ngày giả ngốc trong viện Tần Tuyết Như, thuận tiện hỏi han ân cần.

“Ta không uống, ta liền không uống, khó uống muốn chết.” Tần Tuyết Như thấy Tần Thư Dao, đã sớm tức giận đến phát run, nhưng bị mẫu thân nhắc nhở không thể nói ra chuyện đó ra ngoài, miễn làm cho người ta tưởng mẹ kế không chấp nhận được một cô bé mồ côi, cố ý vu hãm, cho nên lúc này nhìn thấy mặt của Tần Thư Dao, tuy rằng hận không thể nhào lên xé xác nàng, nhưng cũng chỉ dám cầm canh gừng phát tác chút tức giận.

“Tam muội, canh gừng tuy rằng khó uống, thế nhưng có thể khiến muội mau khỏe hơn, muội ngoan ngoan uống hết canh gừng, tỷ tỷ mua con chim xinh đẹp đưa uội được không?”

Không đề cập tới cái này thì tốt, nhắc tới cái này, cơn tức giận của Tần Tuyết Như rốt cuộc không kìm chế được, ném mạnh bát canh đi: “Người cút, người cút cho ta, nếu không phải người, sao ta có thể rơi vào trong hồ sen để mất mặt xấu hổ.”

Tuy rằng Tần Thư Dao tránh nhanh, nhưng vẫn có một phần canh gừng nóng rơi vào trên tay của nàng, Tần Thư Dao đau đến thét lớn một tiếng.

“Tuyết Như, con làm cái gì vậy, tỷ tỷ con là thương con mới mỗi ngày đi lại hầu hạ con như vậy, con chẳng những không cảm kích, còn tức giận, mẫu thân con dạy con thế nào?” Tần đại lão gia Tần Lương đã đứng ở ngoài cửa một lát, vốn là rất hài lòng gần đây mẫu tử nữ hiếu, tỷ muội tình thâm, nhưng lúc này Tần Tuyết Như tùy hứng như thế, làm cho ông thập phần không vui.

“Cha, đều do con không tốt, không có chiều cố tam muội thật tốt, bằng không muội ấy cũng sẽ không trượt chân rơi xuống trong hồ chịu nhiều khổ thế này, muội ấy sinh bệnh, tâm tình không tốt là bình thường, cha cũng đừng quả trách tam muội.” Tần Thư Dao lời kéo cánh tay Tần Lương, thập phần tự trách, lại vì Tần Tuyết Như cầu tình.

Vài ngày trước Tần Lương nghe được tin tam nữ nhi rơi vào hồ sen, trong lòng quả thật có một chút oán trách đại nữ nhi, nhưng lại thấy nhiều ngày mặc dù thân thể Tần Thư Dao không tốt nhưng vẫn mỗi ngày tới chiều cố tam nữ nhi, hơn nữa bản thân tam nữ nhi tình tình hoạt bát, bản thân rơi vào hồ sen, cũng quả thật quá không để ý đến đại nữ nhi đang bị bệnh.

Hơn nữa ông ngày thường, chỉ quan tâm sơ qua đại nữ nhi, mà con bé lại có tri thức hiểu lễ nghĩa như vậy, ngược lại là tam nữ nhi để ở trong lòng bàn tay, lại nóng nảy vô lễ như vậy, còn để đại nữ nhi bị thương tới chiều cố nó, không khỏi có chút áy náy với đại nữ nhi.

“Chính nó tính tình hoạt bát chơi đùa rơi vào hồ sen, không thể trách không được con; lại nói, con cũng còn bệnh nặng, nhanh trở về nghỉ ngơi dưỡng bệnh mới đúng, về sau không cần mỗi ngày tới chiếu cố Tuyết Như.” Tần Lương trầm giọng nói.

Tần Thư Dao nghe thế trong lòng vui mừng, kiếp trước Tần Tuyết Như chính là như vậy, không ngừng ở trước mặt Tần Lương khóc lóc kể lể, cuối cùng Tần Lương ngược lại còn trách nàng ngu dốt không có đứng vững.

Đời này, nàng liền dùng biện pháp đồng dạng, để Tần Lương cảm thấy Tần Tuyết Như tính tình hoạt bát quá mức mới có thể rơi vào hồ sen, tuy rằng Tần Lương còn có chút đau lòng Tần Tuyết Như, nhưng cũng sẽ không thể luôn cảm thấy nàng không tốt.

Tần Thư Dao biết không thể lập tức khiến cho Tần Lương thay đổi cách đối xử với nàng, cho nên cũng không cưỡng cầu, nàng nghe lời gật gật đầu: “Nữ nhi không quấy rầy tam muội nghỉ ngơi, chờ ngày mai con lại đến xem tam muội; trời lạnh, cha cũng nên chú ý thân thể.”

Tần Tuyết Như nằm ở trên giường vừa tức vừa hận nhìn Tần Thư Dao khoe mẽ, tuy rằng nàng không rõ vì sao Tần Thư Dao phản ứng nhanh như vậy, vậy mà trong nháy mắt liền nghịch chuyển tình thế, nhưng chuyện Tần Thư Dao đẩy nàng, nàng nhớ rõ ràng, chính là bất hạnh không có chứng cứ gì không thể cáo trạng thôi.

Nàng hiện tại cực kỳ ảo não, nếu không phải cho tất cả nha hoàn nghỉ việc.

Ngày thứ hai, bản thân Tần Thư Dao ở trong phòng tĩnh dưỡng, để Tĩnh Nguyệt đi nhìn Tần Tuyết Như, chờ Tĩnh Nguyệt trở về, Tần Thư Dao để Tĩnh Nguyệt đi phòng bếp phân phó đầu bếp nấu canh hạt sen táo đỏ, tự mình đưa đi Vinh Thọ viện.

Vinh Thọ viện là nơi ở của mẫu thân Tần Lương, cũng chính là tổ mẫu của Tần Thư Dao - Tần lão phu nhân.

Tần lão phu nhân tính cách quái gở tuổi lại lớn, cho nên thích hoàn cảnh u tĩnh, chung quanh Vinh Thọ Đường đều im ắng, ngày thường cũng ít cho người ta đi lại, cho nên tiểu nha hoàn canh giữ ở cửa nhìn thấy Tần Thư Dao, cũng hơi sững sốt, nhưng vẫn mỉm cười vén rèm lên, giòn giã nói: “Lão phu nhân, đại tiểu thư đến!”

Vừa niệm xong kinh đang cùng Lục ma ma tán gẫu Tần lão phu nhân nghe xong, nhin không được nhú nhú mày, khi ngẩng đầu lên quả nhiên nhìn thấy Tần Thư Dao bưng một cái khay đi đến.

Tần Thư Dao mặc một bộ xiêm y màu trắng đơn giản, tóc cũng chỉ là tùy ý vắn lên, dùng một cây trâm hoa hải đường cắm ở trên tóc, tuy rằng đơn giản nhưng lại không loạn, gương mặt lớn cỡ bàn tay có chút suy nhược cùng tái nhợt, vừa thấy liền biết thân thể còn chưa khôi phục tốt.

Tần Thư Dao cung kính cúi người thi lễ, sau đó cười nói: “Cháu gái nghe nói vài ngày trước tổ mẫu vì cháu gái bị bệnh mà tốn không ít tâm tư, còn vì cháu gái đi mời Phùng thái y đến xem bệnh, hiện tại bệnh cháu gái đã tốt hơn phân nửa, cho nên đến nơi này của tổ mẫu tạ ơn.” Nói xong lại cúi người thi lễ.

Tần lão phu nhân nhìn Tần Thư Dao nhu thuận lạnh lợi nhưng sắc mặt lại tái nhợt, tuy rằng trong lòng không thích đại tôn nữ sợ sệt này, nhưng dù sao cũng là cốt nhục của mình, trong lòng có chút không đành lòng, liền cho người bưng khay đi, lại để Lục ma ma lấy cái ghế tròn cho nàng ngồi xuống.

Từ trước lão phu nhân không có hảo cảm với Tần Thư Dao sợ sệt này, lúc này tuy có chút không đành lòng, nhưng giọng điệu còn có chút lạnh nhạt: “Ta biết cháu là đứa nhỏ nhu thuận hiểu chuyện, chính là thân mình còn chưa tốt, vẫn nên ở trong phòng nghỉ ngơi, không cần đến đây xem ta cái lão thái bà này.”

Tần Thư Dao ngồi thẳng tắp ở ghế tròn, nhu thuận gật gật đầu: “Cháu gái đã tốt hơn nhiều, cho nên để đầu bếp nấu cho tổ mẫu một chén canh hạt sen táo đỏ, không biết hợp khẩu vị tổ mẫu không.”

Mí mắt của Tần lão phu nhân cũng chưa nâng, lạnh nhạt nói: “Ta đây là lão bà lớn tuổi rồi sao có thể ăn thứ tốt này, vẫn là lưu cho các con ăn đi.”

Tần Thư Dao biết muốn lấy lòng Tần lão phu nhân không có đơn giản như vậy, cũng không cưỡng cầu, chỉ cười nói: “Là cháu gái lo lắng không chu toàn!”

“Ta cũng mệt rồi, cháu đi xuống đi.” Tàn lão phu nhân vẫy vẫy tay nhẹ giọng nói.

Tần Thư Dao đứng lên, lại cung kính cúi người thi lễ mới lui ra ngoài; hiện tại thể lực của nàng quá mức đơn bạc, nhất định phải tìm một hậu trường cường ngạnh mới được, mà Tàn lão phu nhân, là nhân tuyển tốt nhất, cũng là nhân tuyển duy nhất.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày Tần Thư Dao đều đi Như Ý Uyển xem Tần Tuyết Như, sau đó lại thuận đường đi Vinh Thọ viện của Tàn lão phu nhân, cũng không làm cái gì, chính là vô cùng đơn giản thảnh an, nói vài câu tri kỷ.

Bởi vì nàng biết nóng vội ăn không được đậu hủ nóng, Tàn lão phu nhân lớn tuổi như vậy, đã thấy qua nghe qua lời nói lấy lòng nịnh nọt, nếu chỉ vì cái lợi trước mắt, ngược lại sẽ chọc Tàn lão phu nhân càng thêm chán ghét nàng.

Đông đi xuân đến.

Tần Thư Dao đã sống lại được ba bốn tháng, bây giờ đã là tháng ba đầu xuân.

Tính ngày, Tần Thư Dao mang theo hai nha hoàn đến Vinh Thọ Đường, quả nhiên nhìn thấy Lục ma ma đang chỉ huy nha hoàn thu dọn đồ đạc, tò mò hỏi: “Lục ma ma muốn đi đâu?”

Mấy ngày tiếp đó, tuy rằng Tàn lão phu nhân vẫn là không mặn không nhạt, nhưng Lục ma ma bắt đầu từ từ ôn hòa với nàng, nghe vậy Lục ma ma cười hồi đáp: “Lão phu nhân nói muốn đi thắp hương bái Phật, còn muốn ở lại một đêm, cho nên lão nô đang chuẩn bị.”

Quả nhiên, là cùng kiếp trước giống nhau, chỉ là kiếp này, có nàng ở đây, tự nhiên sẽ không lại để cho Tàn lão phu nhân nửa người tàn phế, mà điều này cũng là thời cơ tuyệt hảo nàng được Tàn lão phu nhân tín nhiệm.

Cũng không phải nàng không nặng tình thân mà chỉ lo nhìn toan tính thiệt hơn, nàng cũng cực kỳ kính yêu tổ mẫu Tần lão phu nhân này, dù sao lúc bản thân sinh bệnh, bà ấy cũng rất là quan tâm nàng, chỉ là trước mắt, nàng thân bất do kỷ, cần một chỗ dựa vững chắc, có thể làm cho nàng khỏi tiếp tục cực khổ.

“Tổ mẫu, cháu gái muốn bồi ngài đi chùa thắp hương bái Phật, thuận tiện cũng có thể cùng tổ mẫu giải buồn, ngài để cho cháu gái đi cùng đi.” Tần Thư Dao đi vào buồng trong, nhẹ giọng nói với Tàn lão phu nhân.

Trong tay Tàn lão phu nhân đang phật châu làm từ gỗ cây Đàn, thản nhiên nói; “Trong chùa kham khổ, cháu không sợ buồn?”

“Không sợ.” Tần Thư Dao lắc đầu nói.

“Một khi đã như vậy, vậy thì đi cùng ta đi.” Từ đầu tới cuối giọng nói của Tàn lão phu nhân đều là nhàn nhạt, ôn hoà.

Đối với thái độ của Tàn lão phu nhân như vậy, Tần Thư Dao đã sớm thành thói quen, kiếp trước, vì tính cách quái gở của Tàn lão phu nhân, mà Tần Thư Dao sợ sệt, có chút e ngại Tàn lão phu nhân thờ ơ, cho nên mới ít tới Vinh Thọ Đường.

Tần Thư Dao biết, Tàn lão phu nhân lúc này đây đi chùa hội sẽ gặp phải hoạ hoạn, hơn nữa bởi vì trận hoạ hoạn kia, mà Tàn lão phu nhân tàn tật nửa người; mà cũng vì Tàn lão phu nhân nửa người tàn tật, mọi chuyện lớn nhỏ của Tần gia mới có thể để đại phu nhân Ngô thị quản lý, không có Tàn lão phu nhân kiềm chế Ngô thị, cho nên bà ta càng thêm không kiêng nể gì.

“Vậy cháu gái cũng đi thu dọn một chút, đợi lát nữa lại cùng tổ mẫu đi ra ngoài.” Tần Thư Dao đứng lên nhẹ giọng nói.

Tàn lão phu nhân hơi hơi vuốt cằm: “Cháu đi nói ầu thân một tiếng, nếu nó không đồng ý, như vậy cháu liền ở nhà đợi đi.”

Nghe vậy Tần Thư Dao có chút nghi hoặc, chẳng lẽ bản thân thật sự làm Tàn lão phu nhân chán ghét như thế, thậm chí ngay cả chuyện này cũng không đồng ý mang nàng theo?

Nàng nhớ lại kiếp trước, bản thân cùng Tần gia trở mặt là vì ở Tần gia, nàng không chiếm được yêu mến của bất kỳ kẻ nào, cho nên mới đi theo Hàn Thế Quân, cho dù sau này biết thân muội muội Tần Khả Cầm bởi vì nàng lấy đi tất cả đồ cưới của mẫu thân để lại, mà bị Ngô thị gả ột người vô lại, mà nàng lúc đó lại không hối hận khi lấy tất cả đồ cưới đi.

Kiếp trước nàng ích kỷ, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy cũng là xứng đáng.

Nháy mắt, đã đến Tiêu Tương Uyển nơi Ngô thị ở, nha hoàn giúp nàng vén rèm che lên, Tần Thư Dao đi vào phòng trong, cúi người thi lễ với Ngô thị rồi nói mục đích đến đây của mình ra.

Ngô thị uống một ngụm trà rồi đặt ly trà ở trên bàn, lộ ra nụ cười ôn nhu: “Con muốn bồi lão phu nhân đi chùa thắp hương bái Phật, cũng là một chuyện tốt, chính là trăm ngàn lần không được nghịch ngợm chọc lão phu nhân không vui.”

Tần Thư Dao còn tưởng rằng Ngô thị sẽ cố ý kiểm soát không để nàng đi, không nghĩ tới lúc này đây Ngô thị lại thông thoáng như vậy, nàng lại cúi người thi lễ, cười yếu ớt nói:

“Nữ nhi đã hiểu!”

“Chính là người bên cạnh con đều quá nhỏ tuổi, sợ va chạm lão phu nhân, không bằng ta đưa cho con một nha hoàn đáng tin cậy, miễn cho nha hoàn không hiểu chuyện đắc tội lão phu nhân.”

Tần Thư Dao tất nhiên không sẽ cự tuyệt, cười nói: “Vẫn là mẫu thân lo lắng chu đáo.”

Ngô thị thấy nàng nhu thuận hơn trước rất nhiều, thật là vừa lòng, chỉ vào nha hoàn đứng ở bên cạnh nàng nói: “Nàng kêu là Trà Hương, về sau liền cho nàng hầu hạ con.”

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua Trà Hương, cười nói: “Đa tạ mẫu thân.”

Trở về từ chỗ Ngô thị, Tần Thư Dao ra lệnh cho nha hoàn thu thập ít đồ đạc.

“Đừng mang nhiều, lão phu nhân chỉ đi ít ngày, quá vài ngày sẽ trở về.” Trà Hương vừa đến Hình Hương Viện liền bắt đầu thu xếp ột đám nha hoàn làm việc.

Tần Thư Dao nhìn Trà Hương bận rộn, lại thấy Ngụy Tử ở một bên tích cực hỗ trợ, khóe miệng lộ ra một chút cười lạnh, nàng để ly trà trong tay xuống, nói với Trà Hương:

“Mấy thứ này để tiểu nha hoàn xử lý là được, ngươi là mẫu thân đưa tới, việc nặng sao đến phiên ngươi làm, ngươi cũng nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

Trà Hương cũng không khách khí cúi người thi lễ nói: “Đa tạ cô nương!”

4. Chương 4: Có Âm Mưu Lén Lút

Edit: hoa hồng

Tần Thư Dao lại bảo Tĩnh Nguyệt để những đồ quý giá vào rương giao cho Trà Hương bảo quản, những thứ này trước đó đều là do Ngụy Tử bảo quản.

Ngụy Tử nghe xong, lập tức để việc trong tay xuống có chút buồn bực, nhưng trong khoảng thời gian này, nàng cũng cảm giác được Tần Thư Dao có xa cách với nàng, hơn nữa đây là ý của chủ tử, nàng cũng không dám phản bác.

Tần Thư Dao nhìn Ngụy Tử vừa đổ kị vừa oán hận, lại chỉ có thể chịu đựng, trong lòng cười lạnh. Kiếp trước sao nàng không nhìn thấu nha đầu lang tâm xảo phé này, lại còn đối xử với nàng còn thân hơn muội muội ruột thịt; kiếp này, nàng tuyệt sẽ không ngốc như vậy, nàng nhất định sẽ để Ngụy Tử chết rất khó coi.

Buổi tối, thời điểm Trà Hương đi ra ngoài sai người chuẩn bị nước ấm cho Tần Thư Dao, Ngụy Tử cảm thấy đã tìm được cơ hội, bưng cho Tần Thư Dao một ly trà nóng, ân cần nói: “Cô nương, Trà Hương kia rõ ràng

là người đại phu nhân phái đến bên cạnh ngài giám thị, cô nương thật sự giao rương này cho nàng ta bảo quản?”

“Chính là vì nàng ta là người mẫu thân phái tới, cho nên ta mới giao cho nàng ta bảo quản!” Tần Thư Dao cười lạnh nói: “Về sau không được nói như thế, nếu lần sau lại nghe được người ở sau lưng nói mẫu thân không tốt, tự mình vả miệng cho ta.”

Ngụy Tử rụt cổ nhỏ giọng nói: “Nô tì biết sai rồi!”

Ngày thứ hai, Tần Thư Dao đi theo Tần lão phu nhân đến chùa Phượng Hoàng Sơn Bạch Mã, Tần lão phu nhân trời sinh tính nhút nhẽ không thích nơi nhiều người nhiều miệng, chủ trì trong chùa an bài cho bọn họ một sương phòng yên tĩnh.

Tần Thư Dao lấy lý do thuận tiện chiếu cố Tần lão phu nhân nên ở lại bên cạnh.

Trong núi tĩnh mịch, khách hành hương trong chùa nối liền không dứt, Tần lão phu nhân đến chùa mỗi ngày chính là thắp hương niệm Phật, ngẫu nhiên đi ra ngoài giải sầu.

Tần Thư Dao cũng cùng đi theo Tần lão phu nhân ăn chay niệm kinh, vài ngày tiếp theo Tần lão phu nhân đối với Tần Thư Dao có bớt chút thành kiến, nhưng thái độ vẫn lạnh lùng nhàn nhạt như trước.

Ban ngày trong núi tịch mịch, ngày hôm đó Tần Thư Dao mang theo Ngụy Tử cùng Tĩnh Nguyệt đến phía sau núi tản bộ, nàng đã đến chùa năm ngày, nhưng vẫn không có trận hỏa hoạn như trước. Tần Thư Dao có chút hoài nghi không phải là bởi vì kiếp này nàng đi theo mà trở nên khác chứ?

Bỗng nhiên Ngụy Tử dừng bước, chỉ vào bóng dáng cách đó không xa vội vã nói: “Cô nương, kia là Trà Hương phải không? Không phải nàng ta vừa mới nói trong người không thoải mái trở về nghỉ ngơi sao? Sao lại ở chỗ này?”

Từ sau ngày Tần Thư Dao giáo huấn Ngụy Tử, Ngụy Tử luôn luôn không dám bắt kính với Trà Hương, ngược lại mỗi ngày đều vây quanh nàng ta.

Tần Thư Dao hé mắt, phía trước quả nhiên là Trà Hương.

Ngụy Tử thấy Tần Thư Dao cười lạnh, trong lòng vui mừng lập tức nói: “Để nô tì đi tới xem thử?”

Nàng đương nhiên không tin Ngô thị bỗng nhiên trở nên hảo tâm như vậy, cho nên nói với Tĩnh Nguyệt: “Người đến sau lưng nàng ta nhìn xem, xem nàng ta đang làm cái gì?”

Ngụy Tử gặp được cơ hội đuổi Trà Hương đi, hơn nữa lại cảm thấy là bản phát hiện thân trước, sao có thể nhường công lao cho người khác: “Cô nương, không bằng để nô tì đi cho.”

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua Ngụy Tử, nàng vẫn thích biểu hiện giống kiếp trước, chỉ là kiếp trước Tần Thư Dao cho rằng nàng trung thành, hiện tại mới hiểu rõ nàng ta chẳng qua là muốn đạt được càng nhiều lợi ích hơn mà thôi.

Nàng trầm mặt xuống, lạnh lùng nói: “Khi nào thì chuyện của ta cần người an bài?”

Trong lòng Ngụy Tử vừa tức vừa giận, cũng chỉ có thể cúi đầu không dám ngỗ nghịch.

“Chúng ta trở về, chờ tin tức của Tĩnh Nguyệt.” Tần Thư Dao nhìn thấy lửa giận trong mắt Ngụy Tử lạnh lùng nói.

Ngụy Tử cho rằng bản thân che giấu rất tốt, lại không biết vẻ mặt của nàng đã sớm rơi vào trong mắt Tần Thư Dao.

Trở lại sương phòng, Ngụy Tử không dám chậm trễ, hầu hạ Tần Thư Dao.

Qua thời gian một nén nhang, Tĩnh Nguyệt vội vội vàng vàng chạy trở về, đem cửa phòng đóng lại sau đó nhẹ giọng nói: “Nô tì nhìn thấy Trà Hương cùng Quý ma ma bên người đại phu nhân ở cùng nhau!”

Quý ma ma? Bà ta tới nơi này làm gì?

Tần Thư Dao lâm vào trầm tư, nàng nhớ tới kiếp trước sau khi Tần lão phu nhân tàn tật nửa người, Ngô thị liền cực ít tới Vinh Thọ Đường, thậm chí nơi nơi nói Tần lão phu nhân tính tình cổ quái, nhẹ thì ném đồ đạc nặng thì đánh người, còn nói bản thân hiếu kính

Tần lão phu nhân thế nào. Cuối cùng mọi người trong kinh thành cho rằng Tần lão phu nhân tính cách cổ quái, mà Ngô thị là hiền thê lương mẫu.

Hiện tại bắt đầu nhớ lại, d ã lqđ trận hoả hoạn kiếp trước mang đến cho Ngô thị rất nhiều chỗ tốt, chẳng lẽ trận hoả hoạn kia thật sự không phải là tai bay vạ gió, mà là có người cố ý?

“Nô tì đã nói nàng ta tuyệt đối không hảo tâm như vậy, ngài nhìn đi hiện tại Quý ma ma đến đây, khẳng định là có âm mưu quỷ kế.” Vừa rồi Ngụy Tử không chiếm được chỗ tốt, lúc này lại muốn tranh công: “Không bằng chờ Trà Hương trở về chúng ta liền trối nàng ta lại tra khảo...”

Tần Thư Dao trừng mắt nhìn Ngụy Tử, sao kiếp trước nàng không phát hiện Ngụy Tử lỗ mãng cùng ngu xuẩn, ngược lại mọi chuyện đều nghe ý kiến của nàng ta.

“Chuyện này mọi người xem như không biết, để xem nàng ta sẽ làm gì!” Mặt Tần Thư Dao trầm xuống phân phó.

Ngụy Tử không phục vội vàng nói: diễn%đàn%lê^quý\$đôn “Cô nương, khẳng định là nàng ta muốn hại chúng ta, bằng không vì sao Quý ma ma lại xuất hiện ở trong chùa.”

Tần Thư Dao không nhìn Ngụy Tử, mà nói với Tĩnh Nguyệt: “Người cảm thấy chuyện này nên xử lý thế nào?”

Tĩnh Nguyệt luôn luôn thành thật cẩn thận: “Nô tì thấy nàng ta cùng Quý ma ma hai người châu đầu ghé tai, bởi vì cách khá xa nên không nghe được bọn họ nói cái gì, cũng không nhìn thấy bọn họ có trao đổi gì. Nô tì cảm thấy vẫn là nên im lặng xem xét, miễn bị nàng ta phát hiện ngược lại không tốt!”

“Ừm, người nói có đạo lý, Trà Hương là người của đại phu nhân, chúng ta giống trống khua chiêng như vậy chỉ rước lấy một đồng phiền toái mà thôi.” Tần Thư Dao hơi hơi vuốt cằm lại nói: “Hai ngày này các người phải chú ý hành tung của Trà Hương, xem nàng còn tiếp xúc với người nào khả nghi nữa không.”

Tĩnh Nguyệt gật gật đầu, d ã lqđ Ngụy Tử có chút không phục, cảm thấy chuyện này rõ ràng là bản thân có thể lập công, lại bị Tĩnh Nguyệt đoạt mất.

Gió thổi qua, chim hót vang, Tần lão phu nhân còn đang nghỉ trưa, Tần Thư Dao đứng ở dưới một gốc cây cây hòe lớn hóng mát, ánh mặt trời xuyên qua lớp lá đại thụ chiếu rọi xuống, thấy có rất nhiều điểm loang lổ trên người Tần Thư Dao, nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua đại thụ che trời, lại không nghĩ ra, Ngô thị dùng biện pháp gì để vào phòng châm lửa, chẳng lẽ là cầu kết với hòa thượng trong chùa?

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu bỏ đi ý nghĩ này, sao hòa thượng trong chùa Bạch Mã có thể nghe lời Ngô thị.

Đang lúc nàng trầm tư, bỗng nhiên nghe thấy phía dưới truyền đến tiếng tranh cãi, Tần Thư Dao cau mày cúi đầu nhìn xuống, đã thấy trong tay Ngụy Tử cầm chậu gỗ nhét vào trong tay Trà Hương, vênh vác tự đắc nói: “Đừng tưởng rằng ngươi là nha hoàn đại phu nhân đưa tới, liền tự coi mình là chủ tử, việc này là cô nương vừa mới phân phó ngươi làm, ngươi làm cho ta!”

Về mặt Trà Hương vội vàng nhỏ giọng cầu xin: “Ta đây không phải là có việc gấp sao? Người có thể giúp đỡ ta một chút không?”

“Người thì có chuyện gì gấp? Cô nương còn chờ ở trong phòng, người liền dám chạy khắp nơi?” Ngụy Tử hừ lạnh nói.

Trà Hương nhìn xung quanh không có ai, lại lấy túi hầu bao từ trong ống tay áo ra, nhét vào trong tay Ngụy Tử: “Người giúp ta lần này đi, ta thật sự có việc gấp!”

Ngụy Tử cầm hầu bao ở trong tay, cảm thấy có chút phân lượng, liền cười nói: “Chỉ lần này thôi đấy, lần sau ta sẽ không giúp. Cô nương cũng không nhớ chuyện tốt của ta đâu!” Nói xong liền vui mừng cầm chậu gỗ rời đi.

Trong lòng Tần Thư Dao cười lạnh, dẫu nguyên lai Ngụy Tử cho tới bây giờ đều ham món lợi nhỏ, đáng tiếc kiếp trước nàng ngu dốt không nhìn rõ, vậy mà luôn luôn cho rằng Ngụy Tử là người thành thật tin cậy.

5. Chương 5: Xông Vào Đám Cháy Cứu Người.

Edit: hoa hồng

Đợi đến khi Ngụy Tử đi xa, Trà Hương mới vội vã đi một hướng khác, mà con đường kia chỉ đến sau núi, Tần Thư Dao vội vàng nhắc váy chạy xuống bậc thềm, nhưng bỗng nhiên bị một bức tường thịt ngăn cản, mặc kệ là đi bên trái hay bên phải đều là người.

“Người tránh ra!” Tần Thư Dao dùng sức đẩy bức tường thịt trước mắt, muốn lao ra.

Nhưng lập tức truyền đến âm thanh rút kiếm ra khỏi vỏ, Tần Thư Dao ngẩng đầu lên mới nhìn rõ, trước mắt vậy mà có hơn mười mấy người, hơn nữa trong tay mỗi người đều cầm kiếm, Tần Thư Dao hoảng sợ lui về phía sau hai bước.

Nhưng nàng lại quên phía sau là bậc thềm, khiến nàng lao xuống đất, mà nam tử trước mắt này khẽ nhíu mày, khỏe miệng gọi lên một nụ cười lạnh như có như không, sau đó liền dẫn theo một đám người đi qua bên cạnh người nàng.

Tần Thư Dao thầm mắng vài câu, sau đó lại đuổi theo, lại không thấy bóng dáng của Trà Hương.

Sau khi trở về, chỉ thấy một mình Ngụy Tử ngồi ở trong phòng, đang ăn điểm tâm Lục ma ma đưa tới, nhìn thấy Tần Thư Dao tiến vào lập tức dẩu điểm tâm đi, sau đó đứng lên lộ ra nụ cười nịnh nọt: “Cô nương đi đâu vậy? Nô tì ở chỗ này chờ thật lâu!”

Tần Thư Dao ngẩng đầu nhìn thoáng qua Ngụy Tử, cười lạnh nói: “Người còn nhớ rõ lời nói lúc trước của ta không?”

Ngụy Tử kinh hoảng ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

“Vì sao người không đi theo Trà Hương? Vì sao còn giúp nàng ta làm việc?” Tần Thư Dao tức giận vỗ lên bàn: “Đi ra quỳ ngoài cửa cho ta, không có lệnh của ta không được tiến vào!”

“Cô nương, nô tì nhất thời tham lam, kính xin cô nương tha cho nô tì!” Ngụy Tử khấu đầu cầu xin tha thứ, nàng không dám giấu diếm, đưa túi hầu bao kia ra: “Nô tì không dám nữa, không dám nữa!”

Tần Thư Dao lạnh lùng nói: “Ta không muốn nói lần thứ hai.”

Ngụy Tử biết từ sau khi Tần Thư Dao sốt cao liền thay đổi rất nhiều, đứng dậy khóc đi ra ngoài.

Qua một nén nhang Trà Hương cũng đi vào, trên tay còn bưng một chén canh long nhãn táo đỏ, nhìn thấy Ngụy Tử quỳ ngoài cửa, nghi hoặc hỏi: “Ngụy Tử phạm vào sai lầm gì rồi?”

Tần Thư Dao buông bút trong tay, ngẩng đầu nhìn Trà Hương, nhẹ giọng nói: “Ta phân phó nàng làm việc, vậy mà nàng dám dùng mảnh khỏe, còn ngồi ăn điểm tâm để tiểu nha đầu khác đi làm, người nói ta có nên phạt hay không?”

Trà Hương vừa nghe dọa một thân mồ hôi lạnh, nàng né tránh ánh mắt sắc bén của Tần Thư Dao, gật gật đầu: “Quả thật nên phạt!”

Tần Thư Dao đứng lên, cũng không nhìn nàng ta: “Đưa canh long nhãn táo đỏ kia đến chỗ lão phu nhân đi!”

Trà Hương thở ra một hơi, nghĩ rằng chẳng qua là Ngụy Tử lười biếng, không cẩn thận bị Tần Thư Dao bắt được mà thôi.

Buổi tối, Tần Thư Dao đang ngủ mơ màng, chợt nghe bên ngoài một trận ồn ào, mà trong phòng cũng càng ngày càng nóng.

“Đi lấy nước ... Đi lấy nước ... Mau tới chữa cháy...”

Trong lòng Tần Thư Dao nhảy dựng vội vàng xuống giường, lúc này trong phòng của nàng cũng đã cháy, chỉ là lửa cháy ở trong phòng nàng cũng không tính là quá lớn, nàng nhanh chóng mặc quần áo, sau đó liền xông ra ngoài, lại nhìn thấy trận hỏa hoạn ở bên ngoài đã lan tràn ra, giống như một con rồng lửa, điên cuồng nhảy múa, theo gió thổi xoay tròn, rất nhanh thành một biển lửa. Không ít nha hoàn bà tử cùng tiểu hòa thượng đều cầm theo thùng nước đi dập tắt lửa, nhưng lửa cháy quá lớn, nước xa không cứu được lửa gần.

Lục ma ma muốn lao vào nhưng lại bị một nha hoàn bên cạnh ngăn lại, bà ta sốt ruột hô to: “Lão phu nhân còn ở bên trong...”

Mọi người xung quanh đều lo chữa cháy, không ai dám lao vào cứu Tần lão phu nhân.

Tần Thư Dao lập tức đoạt lấy một chậu gỗ của nha hoàn, sau đó đổ nước lên trên người, ngay sau đó lập tức lao vào. Tốc độ của nàng quá nhanh, nha hoàn bà tử bên cạnh còn chưa phản ứng kịp, liền nhìn thấy Tần Thư Dao đã liêu lĩnh lao vào.

Lúc này ở cách đó không xa, có một nam tử mặc áo bào màu đen vạt áo thêu hoa văn màu trắng, đầu đội kim quan, nhìn thấy một nữ tử nhỏ bé lao vào đám cháy, khóe miệng nâng lên, sau đó lạnh lùng nói với người bên cạnh: “Còn không nhanh đi dập lửa!”

Thị vệ bên cạnh lập tức đi theo một đám tiểu hòa thượng lấy nước, mà Mộ Thiếu Dục cũng lao vào.

Phòng trong đều là khói, trận hỏa hoạn này xảy ra khi Tần lão phu nhân còn đang ngủ say, giờ phút này bà ấy đã kinh hoàng tránh ở góc tường, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lửa càng cháy càng mạnh, mấy cột trụ đều đang cháy, ngọn lửa cháy thẳng lên không trung, vô số đốm lửa nhỏ bay ra trong phòng.

Tần Thư Dao rất nhanh tìm được Tần lão phu nhân, hai tay vội vàng lôi kéo cánh tay của Tần lão phu nhân, hô lớn: “Tổ mẫu, nhanh đứng dậy!”

Tần lão phu nhân đã bao giờ gặp qua tình huống thế này, cho nên đã sớm bị dọa cho hai chân mềm nhũn, nhìn thấy Tần Thư Dao giống như là bắt được cọng cỏ cứu mạng, lập tức nắm chặt cánh tay của nàng.

Có lẽ là vì kiếp trước bị lửa thiêu cháy, kiếp này nàng liền không sợ, Tần lão phu nhân gắt gao cầm lấy cánh tay của Tần Thư Dao, sau đó theo nàng cùng nhau chạy ra bên ngoài, nhưng lửa cháy quá lớn, cái bàn cũng đã bị cháy sạch.

Đường phía trước đã bị lửa ngăn lại, thế này thì càng thêm nguy hiểm, bọn họ không đi được bao xa, cột nhà liền sập xuống, vừa vụn rơi xuống nơi Tần lão phu nhân tránh né vừa nãy.

Tần lão phu nhân nhìn lại, kinh hãi một trận, dưới chân càng thêm nhũn ra.

Nơi nơi đều là lửa, y phục của Tần Thư Dao đã ướt nên không dễ cháy, mà lúc này lửa đã bắn lên trên người của Tần lão phu nhân, liền nhanh chóng biến thành ngọn lửa, Tần Thư Dao vội vàng dập tắt ngọn lửa trên người của Tần lão phu nhân, sau đó lại cởi áo ngoài đang ướt sũng khoác lên trên người Tần lão phu nhân.

“Làm sao bây giờ? Bây giờ ra không được sao?” Tần lão phu nhân nhìn ngọn lửa gần như chiếm lấy bọn họ, sốt ruột nói.

Bọn họ bị nhốt ở bên trong một cái vòng nhỏ hẹp, phía trước là lửa lớn phía sau cũng thế. Tần Thư Dao không tin đời này cũng bị lửa thiêu chết, cái cảm giác thống khổ khi bị lửa thiêu cháy nàng vĩnh viễn không muốn cảm nhận lại.

Tần Thư Dao vội vàng trấn an nói: “Tổ mẫu, không có việc gì, nhất định chúng ta có thể trốn ra ngoài.”

Đang lúc bọn họ hết đường xoay sở, bỗng nhiên lao vào một nam tử tuổi còn trẻ, hắn nhanh chóng che chắn ở trước mặt bọn họ, sử dụng kiếm hình thành một con đường nhỏ, sau đó la lớn: “Chạy nhanh ra ngoài!”

Thấy được đường sống, Tần Thư Dao vội vàng đỡ Tần lão phu nhân nhanh chóng xông ra ngoài, chỉ là mới đi tới trước cửa nam tử kia bỗng nhiên ngừng lại, hần nhanh chóng cởi áo bào trên người xuống, sau đó khoác lên trên người Tần Thư Dao, lạnh lùng nói: “Bên ngoài đều là người.”

Vừa rồi vì cứu người cho nên Tần Thư Dao không hề e dè, nhưng hiện tại đã có hi vọng cứu mạng, nàng mới phát hiện bản thân chỉ mặc một bộ áo trong đơn bạc, bởi vì trận hỏa hoạn nên y phục đã sớm bị đốt thành một đám lửa nhỏ.

Tần Thư Dao cảm kích nhìn thoáng qua nam tử trước mắt, vội vàng mặc vào, sau đó mới đỡ Tần lão phu nhân đi ra ngoài.

Lục ma ma nhìn thấy hai người Tần Thư Dao cùng Tần lão phu nhân đi ra từ trong phòng, vội vàng chạy tới, sốt ruột nói “Có bị thương không?”

6. Chương 6: Lão Phu Nhân Thăm Dò Mọi Người.

Edit: hoa hồng

Lúc này lửa vẫn còn lan tràn như trước, trên mặt Tần Thư Dao đều là tro bụi, nhưng trên người không có bị thương.

Tần Thư Dao vội vàng kiểm tra thân thể của Tần lão phu nhân một vòng, phát hiện không có vết thương gì mới thở phào nhẹ nhõm.

“May mà có đại tiểu thư, bằng không lão nô không biết nên làm thế nào cho phải!” Lục ma ma mừng đến phát khóc, lại thấy một thiếu niên bên cạnh một thân tro bụi, cúi người thi lễ cảm kích nói: “Đa tạ đã cứu giúp!”

Tần lão phu nhân cũng vui mừng, cảm thấy bản thân đã nhìn sai đại tôn nữ của mình, không nghĩ tới con bé vậy mà có gan lại sáng suốt như vậy, dám tự một mình lao vào cứu người.

Tần Thư Dao cũng cúi người thi lễ với Mộ Thiếu Dục: “Đa tạ công tử kịp thời cứu giúp, không thì chúng ta đã bỏ mạng ở trong đám cháy rồi!”

Kiếp trước Tần lão phu nhân cũng được một gã thiếu niên cứu ra, chỉ là vì đi vào quá trễ, cho nên Tần lão phu nhân mới bị tàn tật. Vừa rồi may mắn kịp thời xuất hiện, cho nên bọn họ bình an vô sự chạy ra. Xem ra cho dù là sống thêm một đời thì có một số việc có một số người cũng vẫn sẽ xuất hiện.

Mộ Thiếu Dục tiếp nhận áo choàng từ một gã thị vệ đưa cho hần, sau đó hơi hơi vuốt cằm: “Không cần khách khí, bốn vương nghe nói các người là mẫu thân của gia sư cho nên mới tới.” (gia sư ở đây là thầy giáo ý)

Như vậy nếu không phải là mẫu thân của gia sư nhà hần, có phải là sẽ thấy chết không cứu không?

Tần Thư Dao bất đắc dĩ cười cười, mặc kệ thế nào thì người này vẫn là giúp nàng.

“Thì ra là Tam điện hạ, đa tạ Tam điện hạ cứu giúp.” Lúc này Tần lão phu nhân mới nhìn rõ thiếu niên trước mắt, vội vàng cúi người cung kính nói.

Mộ Thiếu Dục lạnh lùng nói: “Không cần khách khí.”

Tần Thư Dao lâm vào trầm tư, nhớ lại đủ loại kiếp trước, đối với dung mạo của Mộ Thiếu Dục này nàng không có ấn tượng gì, nhưng chuyện có liên quan đến hần thì biết không ít. Bởi vì kiếp trước Hàn Thế Quân càng muốn quyền quý, cho nên cũng có một chân trong việc tranh đấu của các hoàng tử. Khi đó Tần Thư Dao còn vì hần bày mưu tính kế, hiện tại nghĩ đến nàng thật sự là ngu xuẩn đến cực điểm, nam nhân kia chẳng qua là lợi dụng nàng mà thôi.

Phương Trượng cũng sốt ruột đi tới, trận hỏa hoạn này tuy nhỏ, nhưng còn chưa dập tắt toàn bộ, nhú chặt lông mày, hai tay hợp thành chữ thập niệm một câu “A di đà phật”.

Phương Trượng đi đến trước mặt Tần lão phu nhân, trong giọng nói mang theo xin lỗi: “Đã để thí chủ sợ hãi, lão nạp sẽ mau chóng điều tra rõ nguyên nhân, cho thí chủ một công đạo!”

Tần Thư Dao đi lên phía trước đỡ Tĩnh Nguyệt, nhẹ giọng hỏi: “Còn có phòng nào khác không? Tổ mẫu ta lớn tuổi, lại bị kinh hách, sợ là thân mình chịu không nổi.”

“Vừa vặn ở chỗ của ta còn mấy gian sương phòng, không bằng đi tới trong viện của ta đi.” Mộ Thiếu Dục nhẹ giọng nói.

Tần lão phu nhân lập tức cười nói: “Như thế liền phiền toái điện hạ rồi!”

Tần Thư Dao ngẩng đầu nhìn, nhìn trận hỏa hoạn đã bị dập tắt lâm vào trầm tư, nàng cảm thấy trận hỏa hoạn này đến quá trùng hợp, hôm qua bọn họ mới thấy được Quý ma ma, tối nay liền xảy ra hỏa hoạn. Hơn nữa Trà Hương còn biến mất một thời gian, chuyện này có liên quan gì với nhau hay không?

Mộ Thiếu Dục sai người dọn ra bốn gian sương phòng, Tần Thư Dao cùng Tĩnh Nguyệt ở chung một chỗ, mà Tần lão phu nhân do Lục ma ma ở bên cạnh hầu hạ, hai phòng còn lại thì ba người chen chung một phòng.

Bởi vì buổi chiều Ngụy Tử bị phạt quỳ không dám hé răng, mà Trà Hương tự nhận là người bên đại phu nhân, lại tức giận trong lòng vì cùng hai nha hoàn ở chung một phòng, chỉ là nàng ta lại không dám đi tới trước mặt Tần Thư Dao yêu cầu đổi.

Ngày thứ hai, Tần Thư Dao dậy rất sớm, liền nhìn thấy nơi ngày hôm qua bọn họ ở, sớm đã biến thành một mảnh phế tích, mà lúc này một đám tiểu hòa thượng còn đang dọn dẹp.

“Chúng ta phát hiện ở trong phòng thí chủ, có không ít dầu hỏa, hơn nữa chúng ta cũng phát hiện dầu hỏa ở phía sau tường, chỉ là về phần người nào phóng hỏa, hiện tại chúng ta còn chưa có tra ra.”

Tần Thư Dao lẳng lặng đứng ở bên cạnh Tần lão phu nhân, nghe phương trượng đang cùng Tần lão phu nhân giải thích nguyên nhân.

Nếu Tần lão phu nhân thật sự bị thiêu chết, hoặc là vì trận hỏa hoạn này thiêu phế một đôi chân, như vậy người được lợi chỉ có một mình Ngô thị.

Mặc dù Tần lão phu nhân có ba con trai, nhị lão gia là thứ xuất lại yếu đuối vô năng, mà tính cách của Nhị phu nhân cũng giống như nhị lão gia, căn bản là không quản sự được. Tam phòng tuy là con trai trưởng nhưng lại nhỏ nhất, xuất thân của Lại thị cũng không tệ, đáng tiếc tâm kế không thâm hậu bằng Ngô thị, lại kiêu căng tùy hứng, cũng không thể khiến Tần lão phu nhân thích. Chỉ có đại phòng Ngô thị trên mặt luôn ôn nhu hiền lành, giúp đỡ Tần lão phu nhân quản lý chuyện nhà gọn gàng ngăn nắp, nhưng làm chủ Tần gia thực ra là Tần lão phu nhân.

Tần lão phu nhân không đồng ý ủy quyền, Ngô thị ghi hận trong lòng. Chỉ có Tần lão phu nhân đã chết hoặc tàn phế, Ngô thị mới chân chính bắt được uy quyền của Tần gia.

Chẳng lẽ thật sự là Ngô thị đặc biệt phái người, vụng trộm lên núi phóng hỏa?

Tần Thư Dao cười lạnh trong lòng, lần này ngay lúc nàng chuẩn bị đi lại đặc biệt đưa cho nàng Trà Hương, nói không chừng chính là nội ứng ngoại hợp, hoặc là Ngô thị muốn Tần Thư Dao cũng bị thiêu chết.

Chính là nàng bất hạnh không có chứng cứ, không thể tùy ý nói ra ý tưởng trong lòng, nếu làm không tốt ngược lại còn có thể biến khéo thành vụng, để Tần lão phu nhân cảm thấy nàng là người lòng dạ hẹp hòi cố ý hãm hại kẻ mẫu. Vậy thì mất nhiều hơn được.

Tần lão phu nhân đại nạn không chết, đối với nguyên nhân xảy ra hỏa hoạn lần này cũng là nghi hoặc không thôi, hơn nữa nghe Phương Trượng giải thích rõ ràng là có người cố ý phóng hỏa.

“Như vậy còn làm phiền Phương Trượng điều tra giúp.” Tần lão phu nhân nhú mày nói.

Xem ra trận hỏa hoạn này không có đơn giản như vậy, chỉ là đến tột cùng là người nào phóng hỏa Tần lão phu nhân nhất thời không nghĩ ra.

Sau khi tiến bước Phương Trượng, Tần lão phu nhân liền nói với Lục ma ma: “Người tự mình đi trong phủ một chuyến nói là chùa bị cháy, mà ta bởi vì trận hỏa hoạn này mà bị thương, để bọn họ phái người tới đón ta xuống núi. Người hiểu không?”

Lục ma ma đi theo Tần lão phu nhân đã vài chục năm, tự nhiên hiểu dụng ý trong lời nói của Tần lão phu nhân, bà lập tức gật đầu nói một tiếng “Vâng”. Sau đó liền mang theo hai nha hoàn cùng nhau xuống núi.

Tần Thư Dao đưa cho Tần lão phu nhân một ly trà nóng, sau đó nhẹ giọng nói: “Tổ mẫu vẫn là nghỉ tạm trước đi, ngày hôm qua cũng bị kinh hách không ít.”

Tần lão phu nhân nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt tuy rằng còn có chút lạnh nhạt, nhưng trong giọng nói lại trở nên ôn hòa hơn rất nhiều: “Ta nơi nào còn ngủ được. Ngày hôm qua may mắn có cháu, bằng không cái lão già khom như ta đây sợ là muốn đi Diêm vương điện rồi.”

Tần Thư Dao cúi đầu mỉm cười, xem ra Tần lão phu nhân cũng hoài nghi trận hỏa hoạn này, sẽ không phải là đơn giản như mặt ngoài vậy, hơn nữa hiển nhiên là Tần lão phu nhân đều nghi ngờ ba vị phu nhân trong phủ.

Sau khi Tần gia nhận được tin tức, lập tức thúc ngựa đuổi tới trong chùa Bạch Mã, một đám người nhìn thấy Tần lão phu nhân nằm ở trên giường càng thêm lo lắng vạn phần.

Ngô thị liền lập tức gục đầu vào bên giường của Tần lão phu nhân khóc nói: “Tới cùng là phát sinh chuyện gì hả? Vài ngày trước không phải vẫn còn tốt sao?” Nói xong lại quay đầu hỏi Tần Thư Dao: “Không phải con nói sẽ chăm sóc lão phu nhân thật tốt sao? Sao lại sương phòng lại có thể cháy hả?”

Ngô thị nói ra những lời này, nếu Tần lão phu nhân có xảy ra chuyện gì không hay, đều là lỗi của Tần Thư Dao.

Có Ngô thị đi đầu, nhất thời trong phòng toàn là tiếng khóc, Tần lão phu nhân cau mày lạnh lùng nói: “Sương phòng bị cháy thì liên quan gì đến nó, một đám các người ngừng khóc cho ta, khóc lóc khiến ta đau cả đầu!”

Ngô thị vừa bị Tần lão phu nhân quát, lập tức không dám hé răng, chỉ đứng ở một bên không ngừng lau nước mắt.

Tần Thư Dao đi lên phía trước một bước, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi Phương Trượng nói phát hiện ở trong phòng tổ mẫu có rất nhiều dầu hỏa, ngay cả góc tường mà tổ mẫu tránh cũng đầy dầu hỏa, trận hỏa hoạn này là có người cố ý phóng hỏa.”

7. Chương 7: Khả Cầm Chịu Nhục Được Che Chở.

Tần Lương vội vàng hỏi: “Là ai đáng giận như vậy, vậy mà muốn mưu hại tính mạng của mẫu thân!”

Tam lão gia Tần Tu nói: “Mẫu thân bị thương ở đâu? Chúng con đặc biệt mời Phụng thái y lên núi.” Nói xong liền sai người mời Phụng thái y vào.

Lại thị cũng vội vàng thân thiết nói: “Đúng vậy, chúng con vừa nghe Lục ma ma nói người bị thương, liền lập tức vượt núi. Trăm nghìn lần không được xảy ra chuyện gì!”

Chỉ có người chi thứ hai tương đối chất phác, ngây ngốc đứng ở một bên, không biết nên khóc hay là nên đi tìm thái y.

Tần lão phu nhân khẽ lắc đầu: “Ta cũng không có gì đáng ngại, chỉ bị chút kinh hách mà thôi, may mắn Dao Nhi gan lớn, dám lao vào đám cháy cứu ta, bằng không cái mạng già này của ta sớm đã không còn rồi.”

Một đám người nghe xong sau, lập tức nhìn về phía Tần Thư Dao, Tần Thư Dao hơi cúi đầu: “Chỉ cần tổ mẫu bình an vô sự là tốt rồi.”

Ngô thị cười nói: “Mẫu thân biết con rất hiếu thuận, cho nên mới cho con đi cùng lão phu nhân đến dâng hương!”

Thái độ của bà ta biến hóa quá lớn, vừa rồi còn chỉ trích Tần Thư Dao chăm sóc không tốt, lúc này lại khích lệ nàng.

Lại thị hèn mọn nhìn nàng một cái, sau đó mới cười nói: “Lão phu nhân không có việc gì là tốt rồi, chúng con cũng là sợ bóng sợ gió một hồi, chỉ là thái y cũng đã đi theo lên núi, vẫn là nên để thái y bắt mạch ấu thân một chút đi.”

Nói xong liền để Phùng thái y đi lên bắt mạch, sau khi Phùng thái y bắt mạch cảm thấy không có gì đáng ngại, nói chỉ bị chút kinh hách, mới bốc một ít thuốc an thần bổ não.

Mọi người kinh hãi một hồi, sau đó lại một trận bảy miệng tám lời, nói là ai ghê tởm như vậy nhất định phải tra ra hung thủ...

Sau khi Tần Lương biết là do Tam hoàng tử Mộ Thiếu Dục học trò của mình cứu bọn họ ra, vốn định tự mình đi nói lời cảm tạ, chỉ là đối phương đã sớm xuống núi.

Sau đó lại hỏi hòa thượng trong chùa cùng nha hoàn Tần lão phu nhân mang theo, căn bản là không có thu hoạch gì, loại trừ khả năng những người này đem dầu hỏa vào chùa, một chút manh mối đều không có.

Mọi người đều sợ Tần lão phu nhân xảy ra chuyện, hôm đó liền mang Tần lão phu nhân tiếp trở về Yên kinh.

Trở lại trong phủ, mỗi ngày Tần Thư Dao đều đến trước mặt Tần lão phu nhân hầu hạ, sau khi cứu Tần lão phu nhân trong trận hỏa hoạn kia ra, thái độ của Tần lão phu nhân đối với Tần Thư Dao cũng thay đổi không ít, cũng hòa ái hơn rất nhiều.

Ngày hôm đó Tần Thư Dao giống như ngày thường, đến Vinh Thọ viện hầu hạ Tần lão phu nhân, nàng ngồi xổm xuống nhẹ nhàng mà giúp đỡ lão phu nhân xoa bóp chân.

Tần lão phu nhân cười nói: “Lần trước cháu đã cứu ta, có yêu cầu gì không?”

Tần Thư Dao lắc đầu lại cười nói: “Bà là tổ mẫu của cháu, cháu há có thể thấy chết không cứu! Hơn nữa cháu là đại tiểu thư của Tần gia, sao có thể tham lam đồ của tổ mẫu chứ?”

Tần lão phu nhân cực kỳ hài lòng với câu trả lời của Tần Thư Dao, bỗng nhiên lại nghe thấy Tần Thư Dao nhẹ giọng nỉ non nói: “Chỉ là Cầm Nhi...”

Hiện tại nghe Tần Thư Dao thở dài, còn tưởng bị ủy khuất gì, liền cau mày hỏi: “Sao thế?”

Tần Thư Dao vội vàng lau sạch nước mắt trong mắt, chỉ là trong giọng nói vẫn mang theo đau buồn: “Thân thể của Cầm Nhi luôn luôn không tốt đã đành, từ đầu năm lại bắt đầu ốm đau không dậy nổi. Hôm qua cháu còn đi nhìn Cầm Nhi, kết quả lại thấy nha hoàn bên người nó đều chạy đi chơi đùa, nó muốn uống miếng nước cũng không có người hầu hạ, nha đầu sắc thuốc cũng không có, cháu liền đi xem thử thuốc đã nấu chưa, liền thấy nha đầu này lười biếng đổ nước lạnh vào trong nồi thuốc!”

“Buồn cười, thiên kim tiểu thư Tần gia ta sao có thể bị như thế.” Nghe vậy lão phu nhân tức giận vỗ lên bàn, sau đó đứng lên nói: “Đi, ta ngược lại muốn xem thử nha đầu nào dám dẫm dẫm hạ phạm thượng!”

Tần Thư Dao vội vàng đứng lên, đi theo phía sau lão phu nhân, bên trong đôi mắt thoáng qua mỉm cười, đám nha hoàn này đều là người của Ngô thị, còn những thứ thuốc này...

Tần lão phu nhân luôn luôn ăn chay niệm phật, trừ bỏ ba con dâu đến thỉnh an, còn lại rất ít đi lại ở bên ngoài. Một đường đi thẳng tới Thẩm Hương Viện của Tần Khả Cầm, quả nhiên nhìn thấy một đám nha hoàn đang đang đá cầu ở trước cửa viện, sau khi nhìn thấy Tần lão phu nhân mới vội vã cúi đầu đứng nghiêm.

Tần lão phu nhân nhìn những nha hoàn này, sau đó nói với Lục ma ma: “Đợi lát nữa đi gọi Nha bà tử tới, bán những nha hoàn này cho ta!”

Lời này vừa nói ra, những nha hoàn kia lập tức quỳ xuống kêu khóc lên.

Lục ma ma lại lạnh lùng nói: “Nếu ai dám kêu, liền bị đánh ba mươi trượng.”

Lời này vừa nói ra quả nhiên không còn ai dám nỉ non, Tần lão phu nhân lại tiếp tục đi về phía trước, nhìn thấy cửa phòng của Tần Khả Cầm vẫn đóng, đứng ở cửa là ba tiểu nha hoàn đang nói chuyện phiếm, vậy mà còn cầm trái cây trên tay ăn, lão phu nhân càng buồn bực không thôi, liếc mắt ra hiệu cho Lục ma ma, Lục ma ma lập tức hiểu được, mang theo người đi nhìn nha hoàn nấu thuốc cho Tần Khả Cầm.

Tần lão phu nhân cũng không để ý đám nha hoàn này, trực tiếp đẩy cửa tiến vào, lại nhìn thấy Tần Khả Cầm bởi vì ốm yếu mà gương mặt gầy guộc, ánh mắt mở thật to nhìn chăm chăm cái màn màu xanh nhạt đến gần người. Nghe thấy động tĩnh không khỏi giật nảy mình, nhìn thấy Tần lão phu nhân càng thêm kinh sợ, sững sờ nằm trên giường cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Ngụy Tử vội vàng đi ra phía trước nâng Tần Khả Cầm dậy, Tĩnh Nguyệt muốn rót nước, lại phát hiện đều là nước lạnh.

Tần lão phu nhân đã sớm buồn bực không thôi, bà chỉ vào ba người nha hoàn đứng ngoài cửa nổi giận nói: “Đám nha hoàn các ngươi dùng để làm gì? Ngay cả một chút nước nóng cũng không có? Ta thấy các ngươi chán sống rồi phải không?”

Ba nha hoàn kia vội vàng quỳ gối trên đất, mà lúc này Lục ma ma cùng hai nha hoàn đã trở lại, Lục ma ma đi đến trước mặt Tần lão phu nhân nhẹ giọng nói: “Quả nhiên giống như đại tiểu thư nói, đám dùng nước lạnh đổ vào.”

“Gọi đại phu nhân tới đây cho ta!” Lão phu nhân nhìn thoáng qua Tần Khả Cầm ngồi ở đầu giường suy nhược vô thần, trong lòng càng buồn bực không thôi.

Tần Thư Dao bảo Tĩnh Nguyệt đi chuẩn bị một ít nước ấm cùng cháo trắng đến, sau đó cũng thấp giọng khóc lên: “Khi muối muối ở trong bụng của mẫu thân đã mang bệnh, nên được chăm sóc cho tốt, không ngờ lại bị đám nha hoàn này khinh thường như vậy.”

Tần lão phu nhân cau mày, trong ngày thường bà không thích thấy hai người tỷ muội bọn họ, lại không ngờ rằng đám nha hoàn này lại dám ở trên đầu chủ tử tác oai tác quái.

Lục ma ma càng cảm thấy hai người tỷ muội bọn họ thật đáng thương, Ngô thị đối với bọn họ đều là trên mặt nhiệt tình nhưng lại lạnh nhạt cực kỳ, Tần đại lão gia càng bị Ngô thị ảnh hưởng chỉ cứng chịu Tam tiểu thư cùng Ngũ thiếu gia, lại không ngờ rằng đám nha hoàn phía dưới lại làm thế này.

“Lão phu nhân đừng tức giận, lão nô đã cho người đi mời Nha bà tử, lát nữa sẽ đến. Không bằng cho Nhị tiểu thư chọn một ít nha hoàn đáng tin cậy?”

Đề nghị này của Lục ma ma rất tốt, Tần Thư Dao sở dĩ mang theo lão phu nhân đến chính là muốn đuổi tất cả người của Ngô thị, thuận tiện để Tần lão phu nhân thấy rõ Ngô thị giả nhân giả nghĩa.

Tần lão phu nhân suy nghĩ một lát nói: “Cũng tốt, Bạch Linh của ta cũng không tệ, đợi lát nữa bảo nàng ta dọn dẹp một chút, cho nàng ta đến nơi này chiếu cố Nhị tiểu thư đi.”

Tần Thư Dao nghe xong những lời này của lão phu nhân lập tức cúi người thi lễ: “Cháu thay Cầm Nhi cảm ơn tổ mẫu.”

Kiếp trước Tần Thư Dao biết rõ thân thể của muội muội không tốt, lại bị Ngô thị khi dễ như vậy, nhưng lại không nghĩ ra biện pháp gì giúp đỡ, chỉ sợ làm Tần đại lão gia càng thêm xa cách bọn họ.

Sau một lúc lâu, Ngô thị liền vội vàng vàng chạy tới, bà ta thấy một đám nha hoàn đều quỳ liên châu mày, nha hoàn bên trong Thẩm Hương Viện này đều là bà đưa tới, đám nha hoàn này sở dĩ lớn mật như vậy cũng là do bà giật dây.

8. Chương 8: Ngô Thị Bị Phạt Không Cam Lòng.

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Lão phu nhân nhìn Ngô thị phần nộ quát: “Người làm đường gia chủ mẩu thế nào? Quỳ xuống cho ta!”

Ngô thị còn chưa từng bị như vậy trước mặt nhiều người, bị lão phu nhân trách cứ như vậy, nhất thời có chút xuống đài không được, đứng ở một chỗ nhưng không có ý tứ quỳ xuống.

Tần lão phu nhân thấy bà ta cũng dám ngỗ nghịch với bà: “Lá gan của người càng lúc càng lớn, nha hoàn phía dưới bị người quẫn thành như vậy, ta ngay cả phạt người cũng không được! Tốt tốt lắm, cái lão bà tử ta đây quẫn không nổi một con dâu đứng bất động như vậy, ta đi quẫn con trai của ta!” Nói xong liền bảo Lục ma ma gọi Tần đại lão gia Tần Lương đến đây.

Ngô thị đâu nào muốn ngỗ nghịch lão phu nhân, chỉ là không hề nghĩ rằng hôm nay lão phu nhân lại buồn bực như thế, lúc này bà cũng bất chấp thể diện, lập tức bịch một tiếng quỳ xuống đất: “Lão phu nhân, là con dâu quẫn giáo không nghiêm. Ngài muốn đánh muốn phạt thì tùy!”

Tần lão phu nhân đã buồn bực không thôi, đối với thái độ nhận sai của Ngô thị như vậy, càng thấy chẳng qua là qua loa cho xong: “Hừ, ta không dám.”

Trong lòng Ngô thị thầm kêu không tốt, nha hoàn trong viện này đều là người của bà, hôm nay lại vừa vặn bị lão phu nhân bắt được, nếu sau khi Tần Lương đến đây, sợ rằng chính mình sẽ gặp một trận quở trách không ngừng, bà ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Thư Dao luôn luôn đứng ở một bên, không khỏi nhú mày, từ lần Tần Thư Dao cứu Tần lão phu nhân trong trận hỏa hoạn kia ra, Tần lão phu nhân đối xử với Tần Thư Dao tựa hồ thay đổi không ít.

Tần Thư Dao nhìn bộ dạng lúc này của Ngô thị thì cười lạnh trong lòng, trên mặt vẫn còn ra vẻ không đành lòng: “Tổ mẫu, sợ là mẫu thân cũng không biết dám nha hoàn này lại dám làm như thế!”

“Nó không biết? Vậy nó quẫn gia để làm gì, vậy mà ngay cả chút chuyện này cũng không quẫn được, còn không bằng ta kêu lão tam gia đến quẫn.”

Lời này vừa nói ra sắc mặt của Ngô thị càng thêm khó coi, bởi vì đại bộ phận uy quyền của Tần gia còn nằm trong tay Tần lão phu nhân, Ngô thị tuy rằng giúp đỡ quản gia, nhưng đại đa số đều nghe Tần lão phu nhân, bà nhịn nhiều năm như vậy rốt cục nhịn đến Tần lão phu nhân lớn tuổi hoa mắt, làm sao bà có thể nguyện ý uỷ quyền.

Sau một lúc lâu, Tần Lương vội vàng chạy tiến vào, mà Tần Tuyết Như nghe được tin tức cũng vội vàng chạy lại, nhìn thấy Ngô thị quỳ trên mặt đất cũng vội vàng quỳ xuống, khóc nói: “Bà nội, mẹ cháu phạm phải chuyện sai gì? Cháu gái nguyện ý chịu phạt thay!”

Nhìn Tần Tuyết Như nhu thuận hiểu chuyện như thế, Tần lão phu nhân bớt giận, lại nhìn thoáng qua Tần Lương đứng cúi đầu ở một bên lạnh lùng nói: “Mẹ biết con trong ngày thường ở bên ngoài làm việc, không rảnh quản lý việc vặt trong nhà, nhưng nói như thế nào Cầm Nhi cũng là con gái ruột của con, sao con có thể trở mặt nhìn bọn hạ nhân làm như thế với con bé?”

Tần Lương nhìn thoáng qua Tần Khả Cầm nằm nghiêng ở trên giường bệnh hai hàng lông mày nhíu chặt, vừa rồi lúc đi đến đây đã có người bẩm báo mọi chuyện cho ông nghe, ông nhìn thoáng qua Ngô thị quỳ trên mặt đất nói: “Là do con trai quẫn giáo không nghiêm, về sau sẽ không bao giờ phạm lỗi như vậy nữa.”

Tần lão phu nhân thấy thái độ Tần Lương như thế, trong lòng cũng hết giận: “Mẹ cấp cho Cầm Nhi hai bà tử trung hậu, về sau bọn họ sẽ chuyên môn phụ trách ăn uống cùng nấu thuốc cho Cầm Nhi, mẹ còn cấp cho Cầm Nhi chọn mười nha hoàn. Về phần đám nha hoàn này toàn bộ bị đánh ba mươi trượng, sau đó giao cho Nha bà tử bán.”

Đây là Tần lão phu nhân không tín nhiệm Ngô thị, Tần Thư Dao nghe xong khóe miệng lộ ra một nụ cười yếu ớt, xem ra bước này đi vô cùng tốt, về sau thân thể của Tần Khả Cầm được điều dưỡng tốt, cũng không đến mức cả đời vô sinh.

Sắc mặt Ngô thị có chút khó coi, nhưng cũng biết lần này là do đám nha hoàn đó sai quá mức, bà cũng không dám tranh cãi, chỉ có thể cúi đầu không dám hé răng.

“Về phần đại phu nhân...” Tần lão phu nhân trầm tư một lát, Ngô thị thật đúng là sợ hãi Tần lão phu nhân sẽ đoạt quyền quản gia của bà, về mặt khẩn trương sốt ruột nhìn Tần lão phu nhân.

Tần lão phu nhân dừng một chút sau lại nói: “Từ trước ta vốn tưởng rằng người mặc dù không phải là mẹ đẻ bọn nó, nhưng cũng không đến mức hà khắc như thế. Hiện thời xem ra người cũng là người không biết tốt xấu. Đám nha hoàn này cũng như thế được khoảng một thời gian rồi, người cũng chưa từng đến xem Cầm Nhi, như vậy liền phạt người nửa năm tiền tiêu vật.”

Ngô thị nghe xong trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bà còn tưởng là muốn đoạt lại quyền quản gia của bà, không nghĩ tới chẳng qua là nửa năm tiền tiêu vật. Chính là những lời nói này có chút nặng, Tần Lương đứng ở một bên sắc mặt âm tình bất định, Ngô thị biết đợi lát nữa bản thân còn phải cùng Tần Lương giải thích một phen.

Ai biết được Tần Tuyết Như quỳ ở một bên, lại cảm thấy mẫu thân của mình bị ủy khuất, khóc nói: “Bà nội bất công, mẹ con mỗi ngày bận rộn công việc trong nhà, nơi nào có rảnh đến xem nhị tỷ. Rõ ràng chính là nhị tỷ bản thân yếu đuối, quản đám hạ nhân này không được làm sao lại đẩy đến trên người mẹ con. Nếu nhị tỷ mạnh mẽ một chút, cho dù là bệnh thì đám nha hoàn này cũng không đến mức khi nhục tỷ ấy như vậy.”

Lời nói này quả thật là lời nói thật, lqđ chỉ là Tần Khả Cầm vài năm nay bị Ngô thị dưỡng cho thân mình càng ngày càng mảnh mai, tính tình cũng trở nên càng thêm mềm mại, hưởng chi đám nha hoàn đó đều là nghe Ngô thị sai sử, càng thêm không đặt Tần Khả Cầm ở trong mắt.

Vừa rồi Tần lão phu nhân còn cảm thấy Tần Tuyết Như hiểu chuyện, lại không nghĩ rằng con bé vậy mà cũng dám ngỗ nghịch với mình, sắc mặt cũng trở nên khó coi: “Vậy ý của cháu là bà nên phạt nhị tỷ của cháu?”

d d lqđ Tần Tuyết Như căn bản là không có cảm nhận được sự không vui trong giọng nói của Tần lão phu nhân, khóc nói: “Nhị tỷ thân mình suy nhược không thể phạt, nhưng tiền tiêu vật hàng tháng của tỷ ấy cũng có phần...”

“Bành” Một tiếng Tần lão phu nhân nổi giận ùng ùng vỗ xuống bàn tròn, Tần Tuyết Như giật nảy mình, Tần lão phu nhân mắng Ngô thị: “Đây là con gái tốt mà người dạy dỗ đó.”

Sắc mặt Tần Lương càng thêm khó coi, ông cũng buồn bực Ngô thị quản gia không nghiêm, lại không nghĩ rằng con gái cũng chỉ biết thiên vị phạm mẹ đẻ, mà không để ý tình cảm tỷ muội: “Trở về úp mặt vào tường sám hối cho ta, không có lệnh của ta không cho phép ra ngoài.”

Tần Tuyết Như vốn tưởng rằng giúp đỡ Ngô thị, lại không nghĩ rằng bản thân cũng dính dáng vào, nàng chỉ cảm thấy không phục, mắt hồng hồng lên hô: “Con lại không làm sai vì sao phải phạt con!”
diễn_đàn_lê_quý_đôn

Tần Lương biết con gái của ông luôn luôn ngang ngược tùy hứng, lại không nghĩ rằng lại không hiểu chuyện như vậy, lại sợ chọc Tần lão phu nhân mất hứng, vội vàng nói với Quý ma ma bên người Ngô thị: “Chạy nhanh kéo con bé xuống cho ta, miễn cho ở trong này mất mặt xấu hổ, chọc lão phu nhân mất hứng!”

Quý ma ma cũng thâm hận Tần Tuyết Như, vội vàng kéo Tần Tuyết Như đi xuống.

Lúc này, Tần Thư Dao luôn luôn đứng ở một bên gặp thời cơ cũng không sai biệt lắm, liền ôn nhu nói: “Thỉnh tổ mẫu tha ấu thân đi, vừa rồi tam muội nói cũng không sai, mẫu thân ngày ngày đêm đêm bận rộn cũng không rảnh đến nơi nhị muội. Hơn nữa đám nha hoàn đó cũng đều đã đổi rồi, nhị muội về sau cũng sẽ không bị nha hoàn khi nhục!”

Tần lão phu nhân nghe những lời này trong lòng càng thêm vừa lòng Tần Thư Dao, cảm thấy Tần Thư Dao biết đại thể lại hiểu chuyện, chính là hôm nay bà nhất định phải trách phạt Ngô thị rồi, lạnh mặt nói: “Con khó được một mảnh hiếu tâm, chính là mẫu thân con phạm vào sai nên bị phạt.”

9. Chương 9: Nhìn Thấu Việc Ngô Thị Hạ Độc.

Tần Thư Dao cũng chỉ cố ý giả bộ làm người tốt ở trước mặt mọi người mà thôi, nàng thậm chí còn cảm thấy Tần lão phu nhân phạt rất nhẹ, chỉ là tất cả đều mới vừa bắt đầu mà thôi, trò hay còn ở phía sau. Bên trong đôi mắt của nàng thoáng qua một chút cười lạnh, sau đó cúi đầu ra vẻ ưu thương.

Tần lão phu nhân đứng lên, lạnh lùng nói: “Cầm Nhi thân mình không tốt, nơi này nhiều người vây quanh như vậy cũng không tốt với con bé, các người đều đi xuống đi.”

Hai chân Ngô thị đã sớm quỳ đến tê rần, nghe được lời nói của Tần lão phu nhân lập tức đứng lên, nhát thời không đứng vững suýt chút ngã xuống đất, Tần Lương lại không nhìn bà cái nào, tự mình nâng Tần lão phu nhân chuẩn bị đi ra cửa.

Tần Thư Dao nhìn bọn họ nhẹ giọng nói: “Tổ mẫu, con lưu lại cùng Cầm Nhi.”

“Cũng là nha đầu con hiếu chuyện, cùng con bé tán gẫu một lát đi.” Tần lão phu nhân gật đầu nói.

Sắc mặt Ngô thị càng trở nên khó coi, bà gả vào nhiều năm như vậy, chưa từng phải xấu mặt trước nhiều người như thế này.

Sau khi tất cả mọi người ra ngoài, trong phòng bỗng chốc trở nên trống trải rất nhiều,

Ngụy Tử luôn luôn hầu hạ Tần Khả Cầm, nhìn thấy Tần Thư Dao đi tới vội vàng lui về phía sau hai bước, sau đó dùng giọng điệu lấy lòng nói: “Nhị tiểu thư nói hiện tại ngài ấy cảm thấy khát nước, bây giờ nô tì liền chuẩn bị cho ngài ấy một ít nước ấm.”

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua Ngụy Tử, khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh, cũng không để ý tới nàng ta mà quay đầu nói với Tĩnh Nguyệt: “Không phải người vừa mới cầm nước ấm cùng cháo trắng sao, lấy ra uội ấy uống vài ngụm đi.”

Ngụy Tử thấy Tần Thư Dao vẫn đối xử với bản thân lạnh lùng như trước, nhú mày còn muốn tiếp tục lấy lòng, lại nghe Tần Thư Dao nói: “Nếu như người nhàn rồi vô sự, như vậy đi bên ngoài giúp nhị tiểu thư nấu thuốc đi.”

Nghe vậy Ngụy Tử lập tức vui mừng cúi người thi lễ nói một tiếng “Vâng” Sau đó bước đi ra ngoài.

Sau khi Tần Khả Cầm uống xong, Tần Thư Dao thấy sắc mặt của muội muội có chút mệt mỏi, nhẹ giọng nói: “Muội cảm thấy đỡ hơn nhiều chưa?”

Tần Khả Cầm đã sớm phiền chán đám nha hoàn này, thế nhưng thân thể của nàng không khỏe lại không có mẹ đẻ, Ngô thị hoàn toàn không đến xem nàng, chỉ có thân tỷ này luôn luôn đến xem nàng, vốn cho rằng bản thân ngày qua ngày như thế, lại không nghĩ rằng hôm nay Tần lão phu nhân, vậy mà trước mặt nhiều người bảo hộ mình như vậy, trong lòng khó tránh khỏi có chút vui mừng.

Tần Thư Dao cũng biết suy nghĩ trong lòng của muội muội, kiếp trước Tần Khả Cầm luôn luôn yếu đuối, lúc nào cũng bị người khi nhục, kiếp này nàng quyết định muốn Tần Khả Cầm trở nên kiên cường hơn.

Hôm nay nàng dẫn Tần lão phu nhân tới nơi này, trừ bỏ cho Ngô thị một chút giáo huấn, đổi cho Tần Khả Cầm một đám nô tài vô dụng này, càng hi vọng Tần Khả Cầm có thể học được cách bảo hộ bản thân thế nào.

Nàng nhẹ nhàng nắm tay của Tần Khả Cầm, ôn nhu nói: “Vừa rồi tam muội nói có chút quá đáng, nhưng dù sao muội cũng là chủ tử, sao có thể tùy ý để đám nô tài khi dễ muội như vậy. Lúc trước muội cảm thấy không có mẹ đẻ ở bên cạnh không có người yêu thương, nhưng sau này muội hãy yên tâm, có tỷ ở đây tỷ tuyệt đối không để bất kỳ kẻ nào khi nhục muội. Hơn nữa hôm nay muội cũng nhìn thấy, tuy rằng tổ mẫu lớn tuổi, nhưng bà cũng sẽ không để cho thân cháu gái nhà mình bị hạ nhân khi nhục.”

Tần Khả Cầm nhớ tới bộ dạng tức giận vừa rồi của Tần lão phu nhân, rốt cục gật gật đầu, suy yếu nói: “Muội hiểu, đã để tỷ tỷ lo lắng rồi.”

Tần Thư Dao vui mừng cười cười, kiếp trước nàng luôn quá mức ích kỷ, cuối cùng mang đi tất cả đồ cưới mẹ để để lại, làm hại Tần Khả Cầm ở Tần gia hay ở nhà chồng đều bị ghẻ lạnh, kiếp này nàng quyết định muốn bảo hộ muội muội này thật tốt, tuyệt sẽ không để cho nàng nhận hết thống khổ như kiếp trước.

Vài ngày nay Tần Thư Dao đều ở bên trong Hình Hương Viện, nhưng mỗi ngày đều sẽ dành ra một canh giờ, đi Vinh Thọ Đường cùng Tần lão phu nhân nói chuyện phiếm, sau đó lại đi nhìn Tần Khả Cầm.

Tần lão phu nhân đưa tới mấy người nha hoàn chịu khó lại lạnh lợi, chỉ mấy ngày ngắn ngủn mà sắc mặt của Tần Khả Cầm hồng nhuận hơn trước rất nhiều.

Bởi vì chuyện này, Ngô thị vì để Tần lão phu nhân thay đổi cách đối xử với bà ta, để Tần Lương vui mừng, bà ta đưa cho hai người Tần Thư Dao cùng Tần Khả Cầm không ít tổ yến cùng trang sức tốt nhất, Tần Thư Dao bảo Tần Khả Cầm không được ăn tất cả những gì Ngô thị đưa tới, cất giữ những đồ kia, sau đó nàng lại giao toàn bộ mấy thứ này cho Trà Hương bảo quản.

Qua hai ngày, Tần Thư Dao tự mình xuống bếp, lấy tổ yến Ngô thị đưa nấu cháo tổ yến, để Tĩnh Nguyệt bưng theo cùng đến Vinh Thọ Viện.

Tần lão phu nhân ôm một con mèo Ba Tư trong lòng, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đám lông mềm mại của nó. Con mèo này là tam lão gia đặc biệt mua từ vùng khác hiếu kính Tần lão phu nhân.

Con mèo Ba Tư này toàn thân trắng như tuyết, con mắt như quả nho trong mắt toát ra một cỗ linh khí, đáng vẻ lưỡi biếng thật sự đáng yêu đến cực điểm. Tần lão phu nhân thật sự yêu thích, thường xuyên ôm nó phơi nắng ở trong sân.

Tần Thư Dao đi lên phía trước cười nói: “Con mèo này thật sự là đáng yêu.” Nói xong cũng vươn tay muốn sờ thử.

Nhưng còn chưa có sờ đến, con mèo Ba Tư từ trên người Tần lão phu nhân nhảy xuống, sau đó đi đến dưới chân Tĩnh Nguyệt, Tĩnh Nguyệt xảy tay một cái, không cẩn thận làm cháo tổ yến trong tay rớt trên mặt đất.

Tần Thư Dao lập tức quay đầu phẫn nộ quát Tĩnh Nguyệt: “Sao ngươi lại không cẩn thận như vậy!”

Tĩnh Nguyệt vội vàng quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ nói: “Không phải nô tì cố ý.”

Tần lão phu nhân thấy con mèo kia vậy mà dừng bước lại, cúi người liếm liếm cháo tổ yến trên đất, cũng cười nói: “Không sao, cũng là con mèo này sợ gặp người lạ.”

Con mèo Ba Tư kia chỉ liếm liếm vài ngụm, sau đó lại lưỡi biếng đuổi thắt lưng, thật là kiêu ngạo.

“Tổ yến này là mẫu thân đặc biệt đưa huyết yến, thật trân quý, cháu gái vốn đang muốn cho tổ mẫu bồi bổ thân thể.” Tần Thư Dao ảo não nói.

Tần lão phu nhân lộ ra tươi cười ôn hòa: “Cháu có phần tâm ý này thì tốt rồi.” Nói xong lại ra lệnh nha hoàn dọn dẹp sạch sẽ.

Nhưng không được bao lâu Tần lão phu nhân lại thấy Mặc Hương nha hoàn bên người, vội vàng vàng tiến vào quỳ trên mặt đất, sốt ruột nói: “Không tốt, lão phu nhân con mèo kia đã chết...”

“Cái gì!” Tần lão phu nhân đứng lên hỏi: “Chết như thế nào?”

“Nô tì cũng không biết, vừa rồi nô tì ôm nó đi trong viện phơi nắng, nhưng không biết vì sao bỗng nhiên phát điên kêu to, sau đó liền té trên mặt đất miệng sùi bọt mép mà chết.” Mặc Hương sợ bị phạt nên phải sạch tất cả trách nhiệm: “Nô tì vừa rồi không có cho nó ăn qua cái gì.”

Tần lão phu nhân nhíu chặt hai hàng lông mày, mà Tần Thư Dao lại bỗng nhiên kinh hoàng vô thố hét lên một tiếng: “Chẳng lẽ là bát cháo tổ yến vừa rồi?”

Vừa rồi mọi người đều thấy được con mèo Ba Tư kia liếm liếm mấy ngụm cháo tổ yến, mà vài ngày trước Ngô thị cũng đưa trước mặt mọi người.

Tần lão phu nhân đen mặt, lạnh lùng nói: “Đi gọi đại phu nhân tới đây.” Sau đó lại nói với Tần Thư Dao: “Cháu mang tất cả tổ yến đều tới đây, cũng bảo cả Cầm Nhi mang tới đây.”

Hai mắt Tần Thư Dao rưng rưng nhìn thoáng qua Tĩnh Nguyệt, Tĩnh Nguyệt lập tức hiểu ý trở về Hình Hương Viện.

10. Chương 10: Độc Kế Của Hai Chủ Tổ.

“Tổ mẫu, con mèo này cũng có khả năng đã ăn qua cái khác, nha hoàn lại không phát hiện cho nên mới...” Tần Thư Dao ra vẻ cố nén nước mắt trong mắt, thấp giọng biện hộ cho Ngô thị.

Tần lão phu nhân nhìn dáng vẻ này của Tần Thư Dao, trong lòng càng thấy nàng hiểu chuyện, chỉ là trên mặt vẫn là lạnh lùng nhàn nhạt như trước: “Chuyện này còn chưa có kết luận gì, cháu đừng vì mẫu thân cháu nói chuyện.”

Tần Thư Dao vui mừng trong lòng, nhưng trên mặt lại càng thêm vô thức cùng sợ hãi.

Ngô thị nghe nói huyết yển bà đưa cho Tần Thư Dao, bị con mèo Ba Tư của Tần lão phu nhân ăn sau đó bỗng nhiên chết, lập tức vội vàng đi tới Vinh Thọ Viện. Mà lúc này Tĩnh Nguyệt cũng mang huyết yển còn thừa đến Vinh Thọ Viện.

Ngô thị sốt ruột hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Nha hoàn kia nói không rõ ràng, con chỉ nghe nói con mèo kia đã chết? Chết như thế nào?”

Trên đường tới Ngô thị cũng đã tìm hiểu rõ ràng chuyện ở Vinh Thọ Viện, lúc này nói không rõ ràng, chính là muốn để Tần lão phu nhân tin tưởng bà mà thôi.

Hai mắt của Tần Thư Dao đỏ hoe trên má còn có nước mắt: “Con cũng không biết... Vài ngày trước mẫu thân đưa tổ yến tới, con nghĩ thân thể lão phu nhân không tốt, liền nấu tổ yến cho lão phu nhân ăn, chỉ là không nghĩ tới...” Lời còn chưa nói hết lại bắt đầu thấp giọng khóc lên, giọng điệu của nàng lộ ra vô hạn sợ hãi cùng vô thức.

Tần lão phu nhân nghe xong cau mày, không vui nói: “Chuyện này mắc mớ gì đến con bé, người nói trong tổ yến này đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

Xem ra Tần lão phu nhân tin tưởng Tần Thư Dao, mà hoài nghi Ngô thị.

Tần Thư Dao cầm khăn lau nước mắt, khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh nhàn nhạt, chính là một nụ cười lạnh này bị khăn che khuất không có bất kỳ kẻ nào thấy.

Ngô thị nghe xong lập tức quỳ xuống, bi thương nói: “Lão phu nhân, con là người thế nào ngài còn không rõ ràng sao? Tuy rằng Dao Nhi không phải do con sinh, nhưng mà mấy năm nay con đối xử với nó như thế nào ngài cũng đã thấy mà. Làm sao con có thể hạ độc ở trong huyết yển để hại nó!”

Bởi vì vài ngày trước Ngô thị vừa bị chụp thanh danh mẹ kế độc ác, hiện tại bà ta lại nói những lời này càng khiến cho người ta càng thêm chán ghét.

Tần Thư Dao lại không nói chuyện mà chỉ không ngừng thấp giọng nỉ non, Tần lão phu nhân hơi không kiên nhẫn, hừ lạnh nói: “Cháu nói đi, có những người nào đã chạm qua tổ yến này?”

“Cháu gái đều giao cho Trà Hương bảo quản, tổ yến này cũng là để nàng ta bảo quản.” Tần Thư Dao cúi đầu nỉ non nói.

Trà Hương là người của Ngô thị, Ngô thị vừa nghe xong mặt lập tức tái nhợt, chuyện này mặc kệ như thế nào đều sẽ liên lụy đến bà.

Ngô thị vội vàng nói: “Trà Hương là con đưa cho Dao Nhi, nàng ta làm việc luôn luôn dè dặt cẩn thận, cho nên con mới cho nàng ta đi hầu hạ Dao Nhi!”

Ngụ ý chuyện này không có gì liên quan gì đến Trà Hương. Nhưng khi nghe vào trong tai Tần lão phu nhân, lại như là Ngô thị trốn tránh trách nhiệm.

“Vậy ý của người là Dao Nhi cố ý hạ độc hại ta?” Tần lão phu nhân đen mặt lạnh lùng nói.

Ngô thị kinh hoàng nhìn Tần lão phu nhân, một câu cũng không dám nói, sợ lại càng nói càng sai chọc thêm phiền toái.

“Dao Nhi là người thứ nhất lao vào trong đồng lửa cứu ta ra, nếu không có Dao Nhi, sợ rằng ngay cả xương cốt ta đây cũng không còn. Hiện tại con bé có mục đích gì để lại hạ độc hại ta.” Tần lão phu nhân lạnh lùng nhìn Ngô thị nói.

Trên trán Ngô thị rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh, đúng là bà có để trong tổ yến một ít độc dược, nhưng độc tính không lớn cho nên không đến mức độc chết một con mèo.

Ngô thị ngẩng đầu nhìn thoáng qua, Tần Thư Dao luôn luôn thấp giọng nỉ non, trong đôi mắt hiện lên một chút sắc bén, trong khoảng thời gian này mọi chuyện phát sinh đều cùng nó có liên quan, chẳng lẽ là nó cố ý giở trò quỷ? Nhưng nó cũng chỉ là một con bé mười tuổi, hơn nữa trước kia làm việc ngu dốt lại tự đại, làm sao lại hiểu được việc hãm hại người khác?

Bà lại nhìn thoáng qua Tần lão phu nhân, chẳng lẽ là Tần lão phu nhân đã biết sự kiện kia? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, bà xử lý rất tốt, Tần lão phu nhân sẽ không dễ dàng phát hiện ra như vậy.

Tần lão phu nhân thấy Ngô thị im lặng suy nghĩ, lại lạnh lùng nói: “Bây giờ người lại muốn đổ trách nhiệm lên cho ai hả?”

Ngô thị bị dọa một thân mồ hôi lạnh, vội vàng lắc đầu nói: “Con dâu không muốn đổ trách nhiệm cho ai, chỉ là con dâu thật sự không có làm chuyện này.”

Ngô thị không đồng ý thừa nhận, Tần lão phu nhân lại bắt không được nhược điểm, chỉ có thể bắt Trà Hương tới.

Trà Hương bị mang lên, lập tức té trên mặt đất, dập đầu khóc lớn cầu xin tha thứ: “Nô tì đặt tổ yến ở trong hộp tráp liền không mở ra, nô tì thật sự không biết!”

“Nói vậy là mấy thứ này luôn do người bảo quản?” Tần lão phu nhân lạnh lùng nói.

Trà Hương đã sớm dọa cho toàn thân đầy mồ hôi, mưu hại chủ tử chính là tội lớn, nàng thật vất vả mới trèo lên vị trí đại nha hoàn, lại được Ngô thị tín nhiệm, làm sao cam tâm bị xử tử như vậy, cho nên không để ý đau đớn trên đầu không ngừng dập đầu: “Nô tì thật sự không có làm, nô tì thật sự không có làm. Nô tì đặt tổ yến ở trong hộp tráp liền không động vào, nô tì thật sự không biết!”

Tần lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Vậy ý của người là đại phu nhân làm?”

Trà Hương lập tức bị dọa cho vẻ mặt tái nhợt, đầu cũng quên dập, ngẩng đầu lên vẻ mặt bất an cùng vô thố.

Ngô thị vội vàng quỳ trên mặt đất, ủy khuất nói: “Con dâu thật sự không có làm, nếu lão phu nhân không nguyên ý tin tưởng, hiện tại con dâu xin mời lão gia hưu con dâu.”

Đây chính là một đại sự nha, Ngô thị cũng dám lấy cái này làm đảm bảo, hiện tại Tần lão phu nhân cũng có vài phần tin.

Ngô thị cũng thật sự sợ hãi bị nắm nhược điểm, cho nên lại nói: “Tuy Trà Hương là con dâu đưa cho đại tiểu thư, nhưng con dâu nghe nói Trà Hương luôn không tuân theo quản giáo, vốn là con dâu muốn đưa một người khác qua, nhưng lại không nghĩ tới vậy mà xảy ra chuyện này.”

Đầu óc Ngô thị xoay chuyển cực nhanh, hiện tại chỉ có thể để Trà Hương làm người chịu tội thay, có lẽ như vậy Tần lão phu nhân mới tin tưởng bà.

Quả nhiên Tần lão phu nhân nghe xong, bắt đầu cân nhắc, sau đó mới gật đầu nói: “Mang Trà Hương ra ngoài đánh chết cho ta.” Die nd da nl e q uu ydo n

Trà Hương nghe xong ngồi sững trên đất, bỗng nhiên nàng ta đứng lên, quỳ đến bên người Ngô thị, khóc nói: “Đại phu nhân, người chỉ nói...”

Lời còn chưa nói hết Ngô thị liền giơ tay lên, hung hăng đánh Trà Hương một bạt tai, mắg:dieendaanleequuydonn
“Người là tiện nhân không biết xấu hổ, ta bảo người đi hầu hạ đại tiểu thư, nhưng lá gan của người lại lớn, cũng dám mưu hại đại tiểu thư, xem ra là trong ngày thường ta quá mức sủng người.” Nói xong lại đánh Trà Hương thêm một bạt tai.

Trà Hương vừa rồi đập đầu cũng đã choáng váng rồi, hiện tại lại bị đánh hai bạt tai, răng bị đánh rơi một cái, khoe miệng cũng chảy ra tơ máu, một câu cũng nói không nên lời.

Tần Thư Dao thấy Trà Hương giống như có chuyện muốn nói, lập tức đứng dậy, nói với

Tần lão phu nhân: “Tổ mẫu, chuyện này cũng có gì đó kỳ lạ, không bằng lưu lại Trà Hương, cho nàng ta lập công chuộc tội!”

Ngô thị lại vội vàng lắc đầu: “Không được, tiện nhân này cũng dám mưu hại chủ tử không lưu được!”dieendaanleequuydonn

Tần Thư Dao thấy Ngô thị như vậy, càng muốn giữ lại mạng sống cho Trà Hương, nàng bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Chẳng lẽ là mẫu thân sợ cái gì sao?”

11. Chương 11: Tuyệt Như Không Phục Sinh Oán Hận.

Lời này vừa nói ra trên mặt Ngô thị lúc xanh lúc đỏ, gắt gao cắn môi dưới, lạnh mặt nói: “Đại tiểu thư là có ý gì? Chẳng lẽ con cũng hoài nghi ta sao? Mặc dù ta không phải mẹ đẻ của con, nhưng cũng là mẫu thân của con, ta hãm hại con thì có lợi ích gì?”

Hừ, lợi ích? Có rất nhiều, nếu nàng chết, nếu Tần Khả Cầm cũng chết, như vậy đích trưởng nữ của Tần gia chính là Tần Tuyệt Như, vậy thân phận cùng địa vị liền khác nhau rồi. Hơn nữa mẹ đẻ của nàng để lại rất nhiều đồ cưới, chỉ cần hai người bọn họ đều chết, như vậy số đồ cưới này tự nhiên rơi xuống trong tay Ngô thị.

Tần lão phu nhân lạnh lùng nói: “Đây là do người quản giáo không nghiêm, dạy dỗ nha hoàn như vậy. Ta thấy bên người Dao Nhi quả thật thiếu một người trung thành, không bằng từ chỗ của ta đưa qua một người đi.” Nói xong liền chỉ vào nha hoàn một bên nói:

“Đây là Lục Trúc, từ trước đến nay làm việc thành thật cũng thận trọng, không bằng cho nàng ta đến hầu hạ Dao Nhi. Về phần nha hoàn này, Dao Nhi muốn xử lý thế nào thì giao cho con bé đi.”

Tần Thư Dao nghe xong, lập tức cúi người thi lễ nói: “Đa tạ tổ mẫu.”

Trên mặt Ngô thị lúc xanh lúc đỏ, tuy rằng Tần lão phu nhân không có mắg bà, nhưng những lời này những câu này đều đang chỉ trích bà cố ý khó xử Tần Thư Dao. Nếu Tần Lương biết chuyện này sợ rằng bản thân cũng bị quở trách một trận. Hơn nữa hiện tại Trà Hương rơi vào trong tay Tần Thư Dao, nếu như bị Tần Thư Dao biết sự kiện kia, như vậy nhất định sẽ huyền não xôn xao, sợ rằng mạng sống của bản thân cũng khó thoát khỏi!

Tần Thư Dao thật sự vui mừng trong lòng, xem ra Tần lão phu nhân không thích Ngô thị.

Dù sao Tần lão phu nhân cũng đã lớn tuổi lại bị kinh hách, xử lý xong chuyện này, liền cảm thấy mệt nên để cho tất cả mọi người tản ra.

Sau khi Ngô thị trở lại Tiêu Tương Uyển, tức giận ném tất cả những đồ có trên bàn xuống mặt đất, tức giận mắg: “Xú nha đầu này, khi nào thì trở nên giảo hoạt như vậy, làm sao nó biết mình hạ độc ở trong tổ yến?”

Quý ma ma thấy ngoài cửa không có người, mới nhẹ giọng nói: “Đại phu nhân, lão nô nghĩ là đại tiểu thư đánh bậy đánh bạ, có thể là nàng ta thật sự muốn hiếu kính lão phu nhân mới...”

“Cái gì hiếu kính lão phu nhân, từ trước giờ nó không thích nhất chính là đi Vinh Thọ Viện, còn nói lão phu nhân âm dương quái khí. Sao hiện tại lại thông suốt, mỗi ngày đều đi tới chỗ lão phu nhân.” Ngô thị cắn răng hung hăng nói: “Còn có chuyện Như Nhi rót xuống hồ sen lần trước cũng có liên quan đến nó.”

Quý ma ma cau mày hỏi: “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Ngô thị suy nghĩ rồi nói: “Không phải nó muốn đi theo Như Nhi vào hoàng cung, theo hoàng tử học tập sao? Không bằng chúng ta cho nó cơ hội này, để lão gia kiểm tra nó.”

Tần Lương có tiếng là nghiêm sư (thầy giáo nghiêm khắc), mặc kệ là hoàng tử công chúa trong hoàng cung hay là con cái nhà mình, nếu đọc sách mà không tiếp thu thật sự hoặc là có sai lầm đều sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, Hoàng thượng không có bởi vậy mà trách phạt Tần Lương ngược lại còn tán thưởng ông ta nghiêm sư xuất cao đồ. (thầy giáo nghiêm khắc dạy ra những học trò giỏi)

Mà người trong phủ đều biết đến tình hình học tập của Tần Thư Dao chỉ bình thường mà thôi, hơn nữa lúc trước còn bị Tần Lương đánh rất nhiều lần. Một lần nghiêm trọng nhất là bị đánh tới nỗi trong lòng bàn tay đều là máu, suốt cả một tháng không thể cử động được.

Từ sau lần đó Tần Thư Dao càng thêm sợ hãi Tần Lương, cũng càng thêm chán ghét đọc sách.

Ngô thị cũng mặc kệ không mời thầy giáo đến dạy riêng cho nàng, mà chỉ để cho nàng tùy tiện học một ít nữ công mà thôi.

Quý ma ma nghe xong lập tức vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Chủ ý này không tệ, ngại lo lắng cho tình hình học tập của đại tiểu thư, sau khi lão gia biết cũng sẽ khen ngợi phu nhân mà thôi.”

Tần gia nhiều thế hệ là thư hương thế gia, nhiều thế hệ đều là đế sư (thầy giáo của vua), cho nên Tần gia cực kỳ coi trọng vấn đề học tập, tài tử tài nữ trong kinh thành đều từ Tần gia mà ra.

Hiện tại tài nữ nổi tiếng nhất Yến kinh chính là Tần Tuyết Như, mười tuổi làm được bài thơ khiến cho các tài tử trong Yến kinh vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Hơn nữa mọi người trong Yến kinh cũng cho rằng Tần Lương chỉ có một nữ nhi mà thôi, gần như không ai biết Tần Lương còn có hai đại nữ nhi.

Có Quý ma ma đề nghị, hai ngày sau Ngô thị liền nói chuyện này cho Tần Lương nghe. Bởi vì lần trước Tần Thư Dao liều chết lao vào đám cháy cứu Tần lão phu nhân ra, cho nên khi Tần Lương nhìn Tần Thư Dao cũng có một chút thay đổi, cũng thật sự muốn dạy dỗ nàng thật tốt. Cho nên sau khi nghe Ngô thị đề nghị, lập tức gật đầu.

Sau khi Tần Thư Dao nhận tin tức này thì vẻ mặt rất bình tĩnh, nàng đã sớm dự đoán được Ngô thị sẽ dùng một chiêu này, cho nên nàng cũng đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Kiếp trước Ngô thị biết nàng không thích học tập, cho nên cách một thời gian liền muốn Tần Lương kiểm tra nàng, cuối cùng đều là bị thước đánh. Hơn nữa sau mỗi lần kiểm tra Tần Lương lại càng thêm thất vọng với Tần Thư Dao, sau đó cũng chẳng quan tâm đến nàng. Mà Tần Thư Dao chờ chính là giờ khắc này,

Ngày hôm đó, tỷ đệ bốn người Tần Thư Dao cùng đến bên trong thư phòng của Tần Lương, Tần Thư Dao hiểu Tần Lương nhất, ông ta kiêu ngạo yêu thích nhất là hoa mai, cảm thấy hương thơm độc đáo của hoa mai chính là hoa quân tử, cho nên mỗi lần kiểm tra đều gần như lấy hoa mai làm chủ đề.

Quả nhiên Tần Lương lấy mai làm đề tài để bốn người hoặc là ca từ hoặc là làm thơ, bốn người này đều đã chuẩn bị kỹ càng, cho nên không tới một nén nhang, bốn người đều đã viết xong giao cho Tần Lương.

Bốn tỷ đệ làm xong rất nhanh, chỉ là Tần Lương cũng biết Tần Khả Cầm luôn luôn ôm đau trên giường, chỉ có mấy ngày này có thể xuống giường đi lại, lại không nghĩ rằng bài thơ của nàng còn tốt hơn Tần Tuyết Như làm một chút.

Ông vốn là nghiêm phụ lại hơi cứng chịu Tần Tuyết Như, hơn nữa thanh danh Tần Tuyết Như đã sớm lan ra, cho nên cảm thấy Tần Tuyết Như không cần học gì nhiều.

Tần Tuyết Như luôn luôn tự đại kiêu căng, vốn tưởng rằng bản thân làm ra khẳng định sẽ được Tần Lương thích, không nghĩ tới lại bị giáo huấn một trận, nàng ta ngang ngược đã quen rồi. Cho nên liền bĩu môi chỉ

vào Tần Khả Cầm nói: “Nàng ta nhất định là làm bừa, người trong phủ đều biết cha yêu nhất chính là hoa mai, nói không chừng nàng ta biết cha muốn kiểm tra chúng ta, cho nên đã mời người khác làm giùm rồi.”

Tần Tuyết Như tin chắc là Tần Khả Cầm làm bừa, nhưng nàng ta lại không ngờ rằng vì một câu nói này, lại để tình càng thêm gặp khó khăn. die en dda n le e quy d do on

Hôm nay Tần Lương muốn bày ra dáng vẻ của một người cha nghiêm khắc, cho nên vẻ mặt âm trầm nói: “Nếu mà như thế, ta liền lấy một đề tài khác, lấy hoa lan làm đề tài. Nếu không tốt hơn nhị tỷ của con, ta liền phạt con hôm nay không được ăn cơm tối.”

Tần Lương nghiêm khắc như vậy cũng là bởi vì người ông xem trọng nhất chính người nữ nhi nhỏ này, ông dạy cho các hoàng tử, có mấy hoàng tử ông thật sự thích, ông còn muốn gả nữ nhi nhỏ mà ông yêu thương nhất ột trong số các vị hoàng tử đó.

Tần Tuyết Như vốn là tâm cao khí ngạo, nghe thấy Tần Lương nói liền gật đầu nói: “Con mà còn không bằng nhị tỷ ốm yếu, liền tùy cha xử lý.” die en dda n le e quy d do on

Nói xong liền lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành, (die en dda n le e quy d do on) lần này suy nghĩ rất lâu mới bắt đầu viết. Chờ viết xong cũng cảm thấy mình viết rất tốt.

Tần Lương nhìn qua mặt liền trầm xuống hỏi Tần Tuyết Như: “Trong khoảng thời gian này con thật sự nghiêm túc học tập?”

Tần Tuyết Như có chút chột dạ, nàng cảm thấy bản thân là tài nữ đứng đầu, tự nhiên có chút thanh cao cho rằng bản thân đã biết hết rồi, không cần lại nghiêm túc học tập, chỉ cần không rớt xuống là được. die en dda n le e quy d do on

“Tất nhiên là nữ nhi nghiêm túc học!” Tuy rằng chột dạ, nhưng trong giọng nói vẫn khẳng định.

“Vậy con nhìn bài thơ nhị tỷ con làm đi!” Tần Lương hừ lạnh một tiếng: “Sau ngày hôm nay trở về học thật tốt cho ta, không làm ra một bài thơ hay không cho phép ra khỏi phòng.”

12. Chương 12: Gặp Kẻ Thù Hận Ý Càng Thêm Sâu.

Tần Tuyết Như tiếp nhận tờ giấy Tuyên Thành trong tay Tần Lương rồi nhìn qua:

Ngã ái u lan dị chúng phương,

Bất tương nhan sắc mị xuân dương.

Tây phong hàn lộ thâm lâm hạ,

Nhậm thị vô nhân dã tự hương.

(Đây là bài thơ Lan hoa của Tiết Vồng:

Dịch:

Ta mến lan kia khác mọi loài,

Chẳng đem nhan sắc nịnh lòng trời.

Gió tây sương lạnh trong rừng thẳm,

Vẫn ngát hương dù chẳng bóng người.

.thivien.net/Tiết-Vồng/Lan-hoa/poem-zi8aPchEQ3tILLDXwPmmQg)

Thật đúng là tốt hơn nàng rất nhiều, từ trước đến nay nàng luôn được Tần Lương sủng ái, chưa từng bị nghiêm khắc hung dữ như vậy: “Nhất định là nhị tỷ làm bừa, cha thiên vị bọn họ.” Nói xong liền cầm khăn thấp giọng khóc lên.

Ngô thị luôn ở bên ngoài chờ tin tức, không có nghe thấy Tần Lương quở trách Tần Thư Dao, lại nghe thấy con gái mình khóc lên, lập tức sốt ruột như lửa, nhưng lại không dám vào đi.

Tần Thư Dao đã sớm biết Tần Tuyết Như sẽ làm thế, cười nói: “Lời nói này của tam muội không được hay cho lắm, đều là phụ thân chờ đến khi viết xong, lại làm cả hai lần, sao nhị muội có thể làm bừa?”

Tần Tuyết Như nghe xong trên mặt lúc xanh lúc đỏ, chỉ vào Tần Khả Cầm hô lớn: “Nàng ta một con ma ốm hiểu được cái gì là thi cái gì là từ, nhất định là nàng ta đã sớm biết phụ thân muốn kiểm tra chúng ta, cho nên mới nhờ người làm, sau đó lại nói là của chính mình.”

“Nhị muội mỗi ngày đều ở trong sân, làm sao có thể nhờ người làm. Huống chi người trong phòng nhị muội đều là người của lão phu nhân, nếu muội không tin cũng có thể đi hỏi một chút.” Tần Thư Dao lạnh lùng nói

Tần Khả Cầm tính tình yếu đuối, không đồng ý để Tần Thư Dao cùng bọn họ tranh chấp, liền nhẹ giọng nói: “Là đại tỷ dạy ta, tỷ ấy nói cha yêu nhất chính là hoa quân tử, cho nên dạy ta một vài ba câu thơ về hoa, không nghĩ tới vừa vặn lại dùng tới.”

Tần Lương nghe xong lời này, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Những thứ này đều là đại tỷ dạy con?”

Tần Thư Dao có chút buồn bực tính tình quá yếu đuối của người muội muội này, nếu sau này thật sự bị đám người Ngô thị hỏi đến, thì cũng sẽ liên lụy đến nàng, cho nên liền thoải mái thừa nhận.

Tần Lương nghe xong rất vui mừng: “Từ trước con không thích học, hiện tại không nghĩ tới lại tiến bộ như thế.”

Lúc trước là vì Ngô thị mời tiên sinh đến, đều không nghiêm túc dạy nàng, hơn nữa nàng cũng bị Tần Lương đánh cho sợ hãi.

Tần Thư Dao cúi đầu khóe miệng khẽ nhếch lên ra vẻ khiêm tốn, Tần Tuyết Như lại thấy thế nào cũng cảm thấy thật chói mắt, trong lòng thiếu kiên nhẫn, hừ lạnh nói: “Cũng không biết là thơ do người nào làm, cũng không biết xấu hổ nói là của chính mình.”

“Im miệng cho ta, bản thân không bằng người khác còn chưa tính, vậy mà còn dám nói xấu người khác, đưa tay ra.” Tần Lương không biết từ chỗ nào lấy ra một cây thước, cầm lấy tay của Tần Tuyết Như hung hăng đánh xuống. die end dan le e qu ydon

Tần Tuyết Như đã được nuông chiều từ bé đâu chịu nổi bị đánh như vậy, lập tức khóc rống lên, bảo đệ Tần Minh Hi nhìn thấy tỷ tỷ bị phạt cũng khóc lên.

Trong phòng toàn là tiếng khóc, Ngô thị luôn ở bên ngoài chờ tin tức, nghe được tiếng khóc của con trai và con gái của mình, rốt cục không nhịn được tiến vào, thấy tay Tần Tuyết Như đã bị đánh đỏ bầm, vội vàng kéo Tần Tuyết Như vào trong ngực, khóc nói: “Chẳng qua con bé chỉ là một đứa trẻ, nói sai cũng không cần đánh như vậy.”

Tần Lương ở kinh thành có tiếng là nghiêm sư, Ngô thị muốn mượn Tần Lương đánh Tần Thư Dao, không nghĩ tới lại là tai ương cho con gái của mình.

Tần Lương thấy Ngô thị che chở con gái như thế, càng thấy Ngô thị là mẹ chiều con hư, buồn bực nói: “Đều là người trong nhà thường cưng chiều nó, bây giờ người nhìn một chút mà xem lòng dạ hẹp hòi, không bằng người khác thì thôi, vậy mà còn nhiều lần nói xấu người khác. Lại còn là tỷ muội trong nhà, không có một chút tình cảm tỷ muội nào.”

Nói xong liền đẩy Ngô thị ra, sau đó đánh Tần Tuyết Như vài cái, Tần Tuyết Như đâu chịu nổi bị đánh như vậy, lập tức lớn tiếng khóc lên.

Ngô thị ra lệnh Quý ma ma ôm con trai của mình ra ngoài, sau đó che chở Tần Tuyết Như, bản thân lại bị đánh trúng vài cái.

Tần Thư Dao thấy đã không sai biệt lắm, liền lên tiếng khuyên nhủ: “Phụ thân, có lẽ là tam muội vô tâm, cha tha uội ấy lần này đi.”

Tần Tuyết Như thầm hận không thôi, nhưng cũng sợ bị đánh, không dám nói chỉ có thể cúi đầu ủy khuất khóc, đáng vẻ kia thật sự đau lòng, Tần Lương yêu thương nhất chính là tam nữ nhi này, thấy nàng như thế cũng có chút mềm lòng, liền buông thưc ra nhưng vẫn còn nghiêm túc nói: “Từ hôm nay chăm chỉ đọc sách cho ta, chớ để đánh mất thể diện của Tần gia chúng ta.”

Tần gia nhiều thế hệ để sư tất nhiên là xem trọng nhất chính là viết văn, cho nên Tần Lương tuyệt đối không cho phép nữ nhi của mình, làm mất mặt mình.

Sau chuyện này tài hoa của Tần Thư Dao, lập tức truyền khắp Tần phủ, Tần Lương cũng thay đổi không ít, mà Tần Tuyết Như lại bị đánh, chỉ có thể ngày ngày ở trong phòng bị Ngô thị ép đọc sách.

Ngày hôm đó tỷ tỷ của Ngô thị là Tiết phu nhân mang theo con gái duy nhất Tiết Nhã đến phủ làm khách, Tần Tuyết Như thuở nhỏ luôn thân cận với nàng ta, Tần Tuyết Như nói chuyện bản thân bị Tần Thư Dao đẩy vào trong hồ sen lại bị phụ thân trách phạt cho nàng ta nghe.

Với vị tiểu muội nhỏ hơn mình một tuổi này, tất nhiên là Tiết Nhã rất thích ý giúp đỡ, nghe xong lập tức cười nói: “Chuyện này có đáng gì, qua hai ngày nữa chính là sinh nhật của muội, ngày đó sẽ có không ít khách quý đến trong phủ, nếu nhìn thấy nàng ta làm trò hề như thế khăng định sau này dượng sẽ không cho phép nàng ta xuất hiện làm mất mặt.” Nói xong liền cười đi tới bên cạnh Tần Tuyết Như nhẹ giọng nói vài câu.

Sau khi Tần Tuyết Như nghe xong lời Tiết Nhã nói liền vui mừng không thôi, lập tức gật đầu cười nói: “Vẫn là biểu tỷ thông minh, lại có thể nghĩ ra biện pháp này, đến lúc đó muội nhất định phải khiến cho nàng ta thật tốt mới được.”

Tần Thư Dao mang theo nha hoàn đến trong hoa viên ngắm hoa, nhìn thấy hai người Tiết Nhã và Tần Tuyết Như nói nói cười cười, nàng lại nghĩ tới đủ loại kiếp trước nhện không được nắm chặt nắm tay, lửa giận trong lòng điên cuồng nổi lên ước gì có thể cào nát mặt nàng ta sau đó lại một đao cho nàng ta chết. Nhưng bây giờ còn chưa được, hiện tại tuyệt đối không thể, nàng muốn chậm rãi tra tấn Tiết Nhã, làm cho nàng ta đời này sống không bằng chết.

Kiếp trước bản thân quá ngu ngốc cảm thấy Tiết Nhã một cô bé mỗ côi lẻ loi hiu quạnh sống nhờ ở Tần gia, lại thấy Tiết Nhã biết ủy khuất của nàng, cho nên liền coi nàng ta thành bằng hữu duy nhất của bản thân.

Cho dù nàng biết hai người Tiết Nhã cùng Hàn Thế Quân có việc cầu thả, cũng không để ý mang Tiết Nhã đến Hàn gia làm thiệp, không nghĩ tới nàng lại đưa tới một đầu sói đẩy nàng về phía địa ngục vạn kiếp bất phục.

“Cô nương, chúng ta đi đường vòng sao?” Tình Nguyệt cau mày nhẹ giọng nói.

Dù sao thời gian trước Tần Tuyết Như bởi vì Tần Thư Dao mà bị trách phạt, lúc này đi qua sợ rằng Tần Tuyết Như sẽ cố ý khó xử nàng.

Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng: “Tần phủ này cũng không phải là của một mình nó, vì sao không đi được. Hơn nữa chỗ kia còn có biểu muội, chúng ta đi qua nói một tiếng.” Nói xong liền cười bước đi qua.

Tiết Nhã từ xa nhìn thấy Tần Thư Dao, nàng ta cố ý làm như không thấy, đợi đến khi Tần Thư Dao đến gần mới ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thì ra là đại biểu tỷ, lâu rồi không thấy.”

Tần Thư Dao tính nhảm trong lòng, chỉ cần qua nửa năm là cha mẹ của Tiết Nhã sẽ mất, sau đó lại bị thúc thúc chiếm lấy gia sản, cuối cùng chỉ có thể đến sống nhờ ở Tần gia.

“Thì ra là biểu muội, ta còn tưởng là ai nữa.” Tần Thư Dao cười cười ngồi xuống, nói với

Tần Tuyết Như: “Nghe nói trong khoảng thời gian này muội muội cố gắng học tập, nếu cha biết nhất định sẽ vui mừng.”

Tần Tuyết Như sờ sờ lòng bàn tay còn có chút đau, lạnh lùng nói: “Đa tạ đại tỷ quan tâm. Chỉ là người cũng đừng đắc ý, nếu như bị cha phát hiện người không chăm chỉ học tập chỉ sợ cũng sẽ bị phạt thôi.”

Tần Thư Dao một chút cũng không để ý, kiếp trước nàng bị đánh cho sợ hãi, mà trải qua một lần bị lửa thiêu đốt thì cảm giác đó có tính là gì.

13. Chương 13: Âm Thầm Giải Hận Ý.

Tần Thư Dao chỉ mỉm cười, thấy nha hoàn bên cạnh đang rót nước trà, nàng cố ý đưa chân ra để nha hoàn kia vấp phải, thân thể nha hoàn kia khẽ nghiêng làm tất cả nước trà đều rơi vào trên người Tiết Nhã.

Tuy rằng là cách y phục, nhưng dù sao cũng là nước trà nóng, Tiết Nhã lập tức nhảy dựng lên khẽ kêu to: “A... Bỗng chết ta ... Người xú nha đầu không có mắt này.”

Nha hoàn kia lập tức quỳ trên mặt đất khóc lên.

“Nha hoàn này mới tới cho nên có chút vụng về, hơn nữa cũng chỉ là bản một bộ y phục mà thôi, ta nghe nói biểu muội rất khoan hồng độ lượng, hẳn là sẽ không cùng một nha hoàn so đo đi.” Khóe miệng Tần Thư Dao khẽ nhếch lên nhẹ giọng nói.

Trên mặt Tiết Nhã lúc xanh lúc đỏ, nàng trong ngày thường quen giả trang ôn nhu hiền lành, hiện tại bị Tần Thư Dao nói như vậy chỉ có thể ra vẻ hào phóng: “Nàng chẳng qua là thô sử nha hoàn có cái gì tốt mà so đo.”

Tần Thư Dao cười lạnh trong lòng, trên mặt vẫn là ôn nhu hào phóng như trước: “Bây giờ muội nên đi thay xiêm y đi, vừa vận thân hình của muội với ta cũng không sai biệt lắm, y phục của ta muội cũng có thể mặc, không bằng đi đổi xiêm y của ta đi?”

Nói xong liền đứng lên: “Đi thôi, ta mang muội đi.”

Tiết Nhã cúi đầu nhìn xuống xiêm y trên người đều là nước trà lại nhìn thoáng qua Tần Tuyết Như, sau đó mới gật đầu nói: “Vậy phiền toái biểu tỷ rồi.”

Tần Thư Dao mang Tiết Nhã đến Hình Hương Viện, lại để cho nàng ta trước tiên chờ ở gian ngoài, sau đó lại mang theo nha hoàn vào bên trong phòng, bảo Tĩnh Nguyệt chuyển rương ra đây. Sau đó cười nói: “Ta cũng không biết biểu muội thích dạng y phục gì, cho nên chỉ có thể bảo bọn họ chuyển toàn bộ ra để chính muội chọn.”

Tiết Nhã nhìn thoáng qua xiêm y đủ mọi màu sắc trong lòng rất vui mừng, năm nay nàng còn chưa có làm xiêm y mới đâu, mấy năm nay Tiết phu nhân đều dồn tất cả tiền bạc vào mua thuốc cho Tiết lão gia, nơi nào có tiền cho nàng ta may xiêm y mới.

Cho nên kiếp trước thời điểm Tiết Nhã đến Tần gia gần như hai tay trống trơn, bởi vì trong tay không có ngân lượng gì cho nên ở Tần gia chịu đủ sự thờ ơ.

Tần Thư Dao chọn một bộ xiêm y vừa mới may xong, sau đó cười nói: “Màu sắc bộ xiêm y này vừa vận thích hợp với muội, không bằng muội mặc trước xem thử.”

Chỉ thấy Tần Thư Dao cầm một bộ xiêm y màu lam nhạt, trên hai tay áo có hoa sủng hoa lài nhàn nhạt nở đầy, đai lưng dùng trân châu thêu thành. Thanh nhả lại hoa lệ, khiến Tiết Nhã không dời mắt được.

Tần Thư Dao thấy dáng vẻ của nàng ta lúc này trong mắt thoáng qua xem thường, chỉ là rất nhanh liền cười nói: “Không bằng biểu muội thử cái này xem, bộ xiêm y này trong ngày thường ta cũng không mặc làm gì.” đi»ễn đàn l«ê quý đ»ôn.

Trong lòng Tiết Nhã rất ưa thích, nhưng trên mặt lại ra vẻ khó xử: “Chỉ sợ không tốt, xiêm y này...”

“Có cái gì không được, muội đến nhà chúng ta làm khách, hiện tại nha hoàn nhà chúng ta lại làm bản xiêm y của muội, bồi thường một bộ cũng là việc phải làm.” Tần Thư Dao cười để xiêm y vào trong tay Tiết Nhã, sau đó đẩy nàng ta vào bên trong: “Nhanh đi thay đi.”

Tiết Nhã ồm ừ vào bên trong phòng, sau đó lại thay xiêm y, sau khi đi ra đứng ở trước gương đồng nhìn mình thì trong lòng càng thích, chính là nàng ta cũng biết bộ xiêm y này thật sự trân quý, cho nên có chút do dự: “Bộ xiêm y này rất trân quý, đến lúc đi biết được sợ là sẽ mất hứng.”

“Làm sao mầu thân có thể mất hứng, hơn nữa nó tôn lên làn da của biểu muội, muội trước hết mặc bộ xiêm y này đi.” Tần Thư Dao cười nói.

Trong lòng Tiết Nhã vốn đã thật sự vui mừng, lại nghĩ Tần Thư Dao chẳng qua là đường nữ của Ngô thị, cho nên liền mỉm cười đồng ý.

Tiết phu nhân đến Tần gia chính là muốn mượn chút bạc từ trong tay Ngô thị, lúc trước Tiết phu nhân đã mượn Ngô thị không ít ngân lượng, Tần lão phu nhân có chút bất mãn, nhưng Ngô thị thương cảm cho người tỷ tỷ này cho nên nhiều lần ượng.

Hơn nữa mỗi lần Tiết phu nhân tới chỗ Ngô thị mượn ngân lượng, sẽ đi Vinh Thọ Viện thỉnh an Tần lão phu nhân.

Sau khi Tiết Nhã mặc xiêm y xong, Tiết phu nhân đã mượn được ngân lượng đang chuẩn bị mang Tiết Nhã đi Vinh Thọ Viện, bỗng nhiên nhìn thấy Tiết Nhã mặc một thân xiêm y hoa lệ nhin không được cau mày hỏi: “Con đây là có chuyện gì?”

Tiết Nhã tức giải thích nói: “Vừa rồi có nha hoàn không cẩn thận hắt nước trà lên trên người con, cho nên...”

Tiết phu nhân cầm bạc vội vã muốn trở về, cho nên cũng không để ý: “Lần sau nhớ trả lại là được.”

Trong lòng Tiết Nhã rất ưa thích, hơn nữa vừa rồi Tần Thư Dao cũng nói qua có thể không cần nữa, cho nên chỉ hăm hồ gật gật đầu, sau đó liền đi theo Tiết phu nhân đến Vinh Thọ Viện.

Tần Thư Dao sớm một bước đến Vinh Thọ Viện, sau khi nàng thỉnh an Tần lão phu nhân, sau đó nhu thuận tiến lên rót một ly trà đưa đến trước mặt Tần lão phu nhân cười nói: “Dì Tiết đến đây.”

Quả nhiên sau khi Tần lão phu nhân nghe xong liền nhíu chặt hai hàng lông mày, Tiết phu nhân cũng không phải lần đầu tiên đến vay tiền, mượn rất nhiều lần mỗi lần đều có mượn không có trả, nếu Ngô thị dùng chính đồ cưới của bà ta Tần lão phu nhân cũng không quản, nhưng nhà mẹ đẻ của Ngô thị cũng không có bạc gì, đồ cưới cũng thật sự ít.

Tần Thư Dao thấy sắc mặt của Tần lão phu nhân khó coi liền biết trong lòng Tần lão phu nhân bất mãn, lại bắt đầu dĩ than một tiếng: “Tiết biểu muội trong nhà thật sự nghèo khó sao? Vừa rồi có nha hoàn không cẩn thận làm nước trà văng tung tóe lên trên người biểu muội, muội ấy liền âm ỉ muốn nha hoàn kia bồi thường, nha hoàn kia thì có thể có bao nhiêu ngân lượng, cháu liền nói thân hình của cháu cùng muội ấy không sai biệt lắm đưa uội ấy một bộ xiêm y, nhưng mà mắt của muội ấy vừa thấy liền nhin trúng bộ xiêm y mà tổ mẫu đưa cho cháu.”

Tần lão phu nhân nghe xong sắc mặt càng thêm khó coi: “Bọn họ thích nhất là chiếm tiểu tiện nghi mà, nếu là thân thích ta cũng không ý kiến gì, chỉ là nhiều lần đến vay tiền, hơn nữa bạc kia vẫn là có đi mà không có về.”

Lục ma ma cũng thở dài: “Điều này cũng là vì trong nhà có con ma ốm! Bằng không thì làm sao biến thành như thế!”

“Hừ, ai chẳng biết hần ta bị bệnh đường sinh dục, nữ nhân gì cũng mang về trong nhà. Ta thấy là Tiết phu nhân cũng sống không lâu đâu!” Tần lão phu nhân hừ lạnh nói.

Nghe xong lời này Tần Thư Dao kinh ngạc không thôi, thì ra là Tiết phu nhân cùng Tiết lão gia là bởi vì bệnh đường sinh dục mà chết, khó trách kiếp trước hai người bọn họ lần lượt qua đời. Cũng khó trách Tần lão phu nhân luôn luôn chán ghét bọn họ không thôi, thì ra là còn có tầng quan hệ này.đến đàn l«ê quý đ»ôn.

Xem ra việc nàng làm hôm nay là vẽ vờ thêm chuyện. Nhưng cũng không ngại, dù sao hiện tại nàng muốn để Tần lão phu nhân chán ghét Tiết Nhã, khiến cho nàng ta về sau đến Tần gia càng sống không yên.đie en ddan le e quy đ do on

Ngoài cửa vang lên âm thanh nha hoàn vén rèm châu lên, Tần lão phu nhân cùng Tần Thư Dao cũng không nói nữa, Tần Thư Dao thối lui đến một bên.

Tiết phu nhân mang theo Tiết Nhã cùng nhau cúi người thi lễ, chỉ là Tần lão phu nhân lạnh lùng trả lời một câu, bà ngẩng đầu nhìn quả nhiên nhìn thấy bộ xiêm y vài ngày trước của Tần Thư Dao trên người Tiết Nhã, hơn nữa bộ xiêm y kia là bà đặc biệt đưa cho Tần Thư Dao, vẻ mặt càng thêm lạnh nhạt cùng khinh thường. d die en ddan le e quy d do on

“Tiết phu nhân có bệnh nhẹ vẫn là nên ở trong nhà nghỉ ngơi nhiều, nếu mệt hỏng thân mình thì chỉ có thể càng thêm khó khăn hơn mà thôi.” Tần lão phu nhân lạnh lùng nói.

Sắc mặt của Tiết phu nhân có chút xấu hổ, chỉ là vẫn lộ ra tươi cười như trước: “Đa tạ lão phu nhân quan tâm, hiện tại ta đã hết bệnh, cho nên mới mang theo Tiểu Nhã ra ngoài đi lại.”

Tần lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Chỉ hy vọng là như thế.”

14. Chương 14: Trước Mặt Mọi Người Hiển Tài Nghệ.

Lần này này không chỉ làm Tiết phu nhân mà cả Tiết Nhã cũng có chút xấu hổ cùng bất an, hai người bọn họ lại tùy ý hàn huyên đôi câu mới tìm có lui ra ngoài.

Sau này thời gian Tiết Nhã sống nhờ ở Tần gia cũng sẽ không tốt hơn thế này.

Sinh nhật của Tần Tuyết Như là ngày mừng sáu tháng sáu, là lúc khí trời nắng ráo trăm hoa đua nở, Ngô thị còn đặc biệt mời không ít phu nhân cùng thiên kim tiểu thư trong kinh thành.

Bởi vì Tần Tuyết Như cũng cùng học chung với hoàng tử và công chúa, cho nên cũng đặc biệt mời các hoàng tử cùng công chúa. dieendaanleequydonn

Nam nữ triều đại này cũng không quá khát khe với nhau, hơn nữa tuổi bọn họ lại nhỏ cho nên lén ngẫ nhiên đi lại cũng là bình thường.

Mỗi một năm Tần Lương đều dốc sức tổ chức sinh nhật cho Tần Tuyết Như, mà hai người Tần Thư Dao cùng Tần Khả Cầm dường như là ông ta đã quên mất rồi, cho tới bây giờ cũng chưa từng đề cập qua lại càng chưa từng làm qua.

Trong đình bát giác của Bách Hoa Viên có năm sáu thiếu nữ đang ngồi hóng mát, trong đó có một người mặc y phục màu hạt lựu trước ngực có thêu một bông hoa mẫu đơn đó là Bát công chúa đương triều Mộ Phương Hoa, trên trán nàng còn đeo một sợi dây gắn hồ điệp, nghiêng nghiêng trên hai búi tóc trên đầu có ba chiếc trâm phượng, bên tai thì mang khuyên tai hình hồ điệp có vẻ đáng yêu lại hoạt bát. dieendaanleequydonn

Tuổi của hai người Bát công chúa và Tần Tuyết Như xấp xỉ nhau lại cùng học chung, hơn nữa Tần Tuyết Như giỏi nhất là khiến cho Bát công chúa vui vẻ, cho nên giao tình của hai người Bát công chúa và Tần Tuyết Như không tồi.

Kiếp trước cũng vì có Bát công chúa âm thầm hỗ trợ, cho nên Tần Tuyết Như mới dám lớn gan như thế, cũng dám mưu hại làm cho nàng suýt chút nữa mất trong sạch.

Hôm nay trang phục của Tần Thư Dao rất lộng lẫy, nàng đi tới đình hóng mát.

Tần Tuyết Như đã nhìn thấy Tần Thư Dao từ rất xa, trong mắt thoáng qua một chút chán ghét, sau đó cười đứng lên thân thiết kéo Tần Thư Dao đến trước mặt mọi người, nàng ta cố ý cất cao giọng nói: (dieendaanleequydonn) “Tần gia lại có thêm một tài nữ, ngày trước các người chỉ biết tài hoa của ta, lại không biết tỷ tỷ của ta mới là tài nữ nổi tiếng nhất Tần phủ, trước đó vài ngày cha ta còn khen ngợi tỷ ấy đó.”

Bát công chúa Mộ Phương Hoa biết Tần Lương rất nghiêm khắc, ngay cả Tần Lương cũng khen ngợi, thì nhất định là vô cùng giỏi. Nàng cười nhìn thoáng qua Tần Thư Dao nhẹ giọng nói: “Nàng cũng là nữ nhi của Tần gia tự nhiên là có tài hoa, nhưng ngoài tài năng thì những cô nương như chúng ta còn phải tinh thông bốn loại cầm kỳ thư họa, bằng không sao có thể gọi là tài nữ được?”

Người Yến kinh đều biết đến Tần Tuyết Như tinh thông cầm kỳ thư họa, ngồi ở chỗ này không là thiên kim tể tướng thì cũng là tiểu thư tướng quân, hôm nay nếu Tần Thư Dao bị xấu mặt ở trước mặt mọi người, như vậy ngày tiếp đó sẽ truyền khắp toàn bộ Yến kinh, đến lúc đó nhất định Tần Lương sẽ trách phạt nàng.

Hơn nữa Tần Tuyết Như cũng biết Ngô thị vốn không có mời thầy giáo dạy Tần Thư Dao mấy thứ này, nàng ta cảm thấy sự tình lần trước hoàn toàn là mèo mù vớ phải chuột chết.

Nhưng mà Tần Thư Dao kiếp này không bao giờ ngu dốt cái gì cũng không hiểu như Tần Thư Dao kiếp trước, nàng nghe được lời nói của Bát công chúa thì biết là Tần Tuyết Như muốn để ỉnh xấu mặt.

Nàng hơi nở nụ cười: “Hôm nay là sinh nhật của tam muội, ta cũng đã chuẩn bị một phần lễ vật uội ấy.”

Nói xong nha hoàn một bên lập tức dâng lên một bình phong tử đàn còn cao hơn người một chút, hai nha hoàn mở bình phong ra, lập tức hiện ra bức tranh hoa có một trăm con hồ điệp đang treu đùa rất sống động, đây chính là dùng kỹ thuật thêu song diện (hai mặt) mà thêu nên.

“Cái này tỷ mua ở chỗ nào vậy?” Tần Tuyết Như không tin cái này là Tần Thư Dao thêu.

Tần Thư Dao che miệng cười nói: “Tam muội nói cái gì vậy, cái này tất nhiên là tỷ tự mình thêu.”

Từ khi nàng trọng sinh oán hận vẫn luôn ứ đọng ở trong lòng, chỉ có mỗi ngày đều thêu mới làm cho tâm tình của bản thân bình tĩnh trở lại, sở dĩ thêu tinh xảo như vậy là vì Tần

Tuyết Như đã từng ở trước mặt mọi người cười nhạo nữ công của nàng, khiến cho nàng mất hết thể diện. Đến sau khi chính mình lên làm phu nhân Hầu gia liền đặc biệt mời tú nương giỏi nhất kinh thành đến dạy nàng.

Tần Tuyết Như lập tức phản bác lại: “Người gạt người, người chưa từng học qua những thứ này...” Lời vừa nói ra liền hối hận.

Trong đôi mắt của Tần Thư Dao thoáng qua một chút cười lạnh, châm chọc nói: “Mẫu thân luôn luôn hiền lương, muội học những gì ta cũng sẽ học những thứ đó, nếu muội muội không tin cũng có thể đi hỏi tổ mẫu.”

Bầu không khí có chút ngưng trọng, trên mặt của Tần Tuyết Như càng thêm khó coi. Trước kia Ngô thị đều nói với bên ngoài, bản thân đối xử với hai kẻ nữ trong nhà tốt thể nào.

Sau khi nghĩ thông suốt, Tần Tuyết Như lại lộ ra tươi cười, nàng ta đi đến bên cạnh Tần Thư Dao, lôi kéo tay nàng, thân thiết nói: “Đa tạ tỷ tỷ, tỷ tỷ đưa lễ vật này muội rất thích đó.”

Tần Thư Dao cười nói: “Muội muội thích là tốt rồi!”

Lúc này, vài thiếu niên trẻ tuổi cũng đi tới nơi này, Mộ Phương Hoa vui mừng đứng lên chạy về phía bọn họ, sau đó ôm lấy cánh tay của một nam tử còn trẻ tuổi, cười nói: “Sao lúc này Hoàng huynh mới đến? Chúng ta đều ở đây chờ mọi người đó!”

Cùng đến là đại hoàng tử Mộ Phương Thiên, tam hoàng tử Mộ Thiếu Dục, ngũ hoàng tử

Mộ Thành Hi, ba hoàng tử này đều là hoàng tử được hoàng đế đương triều yêu thương nhất. Hơn nữa tam hoàng tử Mộ Thiếu Dục đã từng xuất chinh đánh giặc, diện mạo anh tuấn kia chính là một đôi mắt phượng luôn thủy chung mang theo một chút lạnh nhạt.

Những thiếu nữ ngồi ở trong đình hóng mát nhìn thấy những thiếu niên trẻ tuổi tuấn lãng này, đều ào ào đứng lên. Có chút trắng trợn nhìn bọn họ hằm hằm, nhưng lại có chút thẹn thùng cúi đầu.

Kỳ thực gia thế của những thiếu nữ này cũng giống bọn họ vậy, cũng thường nhìn thấy vài hoàng tử trẻ tuổi tài hoa hơn người, làm dao động tâm hồn thiếu nữ.

Kiếp trước tính cách của Tần Thư Dao hướng nội, lại yếu đuối, mỗi lần đều là đứng từ xa nhìn những hoàng tử vừa trẻ tuổi vừa anh tuấn này. Cho tới bây giờ đều không đến quá gần, hơn nữa giống trường hợp vừa này, Tần Thư Dao vốn không có khả năng xuất hiện.

Tần Tuyết Như nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, thấy nàng hơi cúi đầu, cho rằng nàng thẹn thùng, liền nắm tay của Tần Thư Dao, sau đó lôi kéo nàng đi đến trước mặt những hoàng tử này, cúi người thi lễ, giới thiệu: “Điện hạ, vị này là tỷ tỷ của ta.”

Tiếp đó lại chỉ vào bình phong một bên nói; “Tấm bình phong đó là tỷ tỷ tự mình thêu, tỷ ấy khéo tay lại tinh thông ca phú, đợi lát nữa còn muốn múa một điệu, mừng sinh nhật ta đó.”

Tần Tuyết Như vô cùng thân thiết ôm cánh tay của Tần Thư Dao, tựa hồ hai người bọn họ thật sự yêu thương lẫn nhau, thật sự thân như tỷ muội.

Tần Thư Dao thản nhiên nói tay của Tần Tuyết Như ra, sau đó cúi người thi lễ, nhẹ giọng nói: “Điện hạ thiên tuế.”

Mộ Phượng Thiên, Mộ Thiếu Dục cùng Mộ Thành Hi đều hơi hơi vuốt cằm, lúc này bọn họ đã được mời vào bên trong đình hóng mát, ba người đều đã ngồi xuống.

Ba người bọn họ đã sớm chuẩn bị tốt lễ vật đưa cho Tần Tuyết Như, Mộ Phượng Thiên cười nói: “Tuyết Như muội muội người yêu nhất chính là cây cỏ hoa lá, hôm nay bốn hoàng tử đã cho khắc hoa lan trên ngọc, hi vọng Tuyết Như muội muội thích.”

Tần Tuyết Như nhìn thoáng qua hiển nhiên là hoa lan trân quý, nàng vui mừng không thôi, lại là cúi người thi lễ; “Đa tạ đại điện hạ, Như Nhi rất thích.” Thiên kim tiểu thư xung quanh đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Mộ Thiếu Dục luôn là lạnh lùng nhàn nhạt, Mộ Thành Hi cũng cười nói: “Tuyết Như muội muội, chẳng lẽ không thích quà bốn hoàng tử tặng sao?”

15. Chương 15: Điệu Múa Điêu Luyện Khiển Cho Mọi Người Kinh Ngạc.

Tần Tuyết Như lập tức hờn dỗi: “Ngũ điện hạ đưa gì Như Nhi tự nhiên thích, chỉ là đồ vật của đại điện hạ tặng lại là đồ vật mà Như Nhi thích nhất.”

Lời này có vài phần ái muội, kiếp trước Tần Tuyết Như gả cho đại hoàng tử Mộ Phượng Thiên, tuy rằng cuối cùng Mộ Phượng Thiên không có ngồi lên được ngôi vị hoàng đế, nhưng Tần Tuyết Như đi theo Mộ Phượng Thiên cũng là hưởng hết tất cả vinh hoa phú quý.

Hôm nay, Tần Tuyết Như muốn bày ra hết tất cả tài năng, bởi vì đám hoàng tử đều bỏ ra tâm tư để tặng lễ cho nàng, nên nàng ta rất hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Tần Thư Dao nhìn thấy, trong mắt thoáng qua trào phúng, nàng đi tới trước mặt Mộ Thiếu Dục, nhẹ giọng nói: “Lần trước đa tạ tam điện hạ liều mình cứu giúp.” Sau đó lại cung kính cúi người thi lễ.

Tần Tuyết Như không biết Tần Thư Dao đã sớm gặp qua Mộ Thiếu Dục, hơn nữa hành vi cử chỉ lúc này của nàng tự nhiên lại đúng mực, hoàn toàn không gò bó khắt khe như trước kia.

Tần Tuyết Như còn tưởng là nhìn thấy bộ dạng lo lắng sợ hãi của Tần Thư Dao, không nghĩ tới lại thất vọng rồi.

Nàng ta che giấu thất vọng trên mặt, lại cười nói: “Thì ra là chuyện tam điện hạ cứu tổ mẫu, Như Nhi cũng đa tạ tam điện hạ.”

Sau đó lại nói với Tần Thư Dao; “Tỷ tỷ, khách nhân đều đến đông đủ rồi, như vậy xin mời tỷ lên biểu diễn một điệu múa đi. Vừa rồi tỷ đã đáp ứng ta nha!”

Trong giọng nói của Tần Tuyết Như mang theo một chút hoạt bát cùng đáng yêu, làm cho người ta không cảm giác được nàng ta đang gây khó dễ.

Nếu là Tần Thư Dao kiếp trước, thì có lẽ nàng sẽ thật sự lo lắng, sợ hãi, sẽ thật sự như ý nguyện của Tần Tuyết Như, xấu mặt trước mặt mọi người.

Nhưng mà nàng đã không còn là Tần Thư Dao yếu đuối lại vô năng của kiếp trước rồi, nên múa điệu múa thế nào? Nàng đã dám đến, tất nhiên là đã sớm chuẩn bị tốt.

Hôm nay, nàng muốn chiếm hết sự nổi bật của Tần Tuyết Như, nàng muốn để cho Tần Tuyết Như hối hận không kịp, nàng muốn để cho tất cả mọi người trong kinh thành đều biết đến đại tiểu thư của Tần gia là Tần Thư Dao, mà không là Tần Tuyết Như.

Trên mặt của Tần Thư Dao vẫn duy trì nụ cười hòa nhã như trước, nàng cười gật gật đầu: “Hôm nay là sinh nhật của muội, tự nhiên là muốn múa một điệu, chỉ là muội chờ một chút, bây giờ tỷ tỷ đi thay một bộ vũ y.”

Nói xong lại cúi người thi lễ với đám người hoàng tử cùng công chúa.

Qua thời gian một nén nhang, Tần Thư Dao mặc một thân váy đỏ thắm, trên đầu cài một cây trâm ngọc được chạm khắc hoa lan, có vẻ ôn nhu lại thiên kiều bá mị, làm ắt người khác sáng ngời.

Dáng vẻ của Tần Thư Dao vốn đã kiều mị, chỉ là kiếp trước nàng thiếu tự tin, tính cách lại yếu đuối, cho nên vẻ kiều mị của nàng trở nên tầm thường.

Mà lúc này Tần Thư Dao đã bày ra hết tất cả vẻ kiều mị của nàng, điều này làm cho Tần Tuyết Như một lòng muốn nàng xấu mặt chấn động.

Giật mình không chỉ có bản thân Tần Tuyết Như, còn có hoàng tử cùng công chúa đều hơi chút kinh ngạc, bọn họ chưa từng thấy có một thiếu nữ mặc xiêm y đỏ thắm mà có thể kiều mị động lòng người như thế.

Theo tiếng đàn vang lên, Tần Thư Dao cũng bắt đầu nhẹ nhàng múa lên, điệu múa này giống như là một đóa hoa sen nở rộ. Nàng linh hoạt đứng ở trên chiếc lá hoa sen lớn, nhẹ nhàng múa lên, thân mình nhẹ xoay cùng vũ đạo tuyệt đẹp, khiến mọi người khiếp sợ.

Đây là điệu múa phi phượng (phượng xoay) thất truyền đã lâu, là từ một nữ tử thanh lâu tự nghĩ ra, thân mình nhất định phải nhẹ mới có thể múa, vì vậy điểm đặc biệt của điệu múa này là nhẹ xoay tròn trên chiếc lá sen.

Mà chiếc lá sen đó đều có mấy vũ nữ giữ xung quanh, Tần Thư Dao nhẹ xoay tròn trên chiếc lá sen, giống như một con hồ điệp đang vui chơi bay lượn, hoặc là vui đùa ở trên chiếc lá sen, hoặc là xoay tròn.

Điệu múa này sở dĩ thất truyền, là bởi vì nó yêu cầu rất hà khắc đối với người múa, người học múa cần phải gầy, mới có thể đứng ở trên lá sen.

Điệu múa đã kết thúc, Tần Thư Dao cũng bày ra hết tài năng, mà Tần Tuyết Như lại buồn bực không thôi.

Tất cả mọi người đều ngây người, thẳng đến khi Tần Thư Dao đứng ở trước mặt bọn họ, Tần Tuyết Như mới hồi phục lại tinh thần, kinh ngạc trên mặt cùng vẻ mặt đố kỵ vẫn chưa kịp che giấu, đều rơi vào trong mắt của Tần Thư Dao.

Lần đầu tiên Bát công chúa Mộ Phương Hoa nhìn thấy điệu múa này, nàng cũng đã nghe nói qua, lại chưa bao giờ thấy có người múa điệu múa phi phượng này, vui mừng kêu lên: “Làm sao người biết điệu múa này?” Nói xong lại quay đầu nhìn về phía Tần Tuyết Như, trong giọng nói có chút trách cứ: “Như Nhi sao không thấy người nói qua chuyện này vậy!”

Tần Tuyết Như âm thầm cắn môi dưới, nỗ lực giấu đi oán hận cùng đố kỵ trong lòng, nàng mỉm cười đi đến trước mặt Tần Thư Dao, cười nói: “Tỷ tỷ thật sự là đa tài đa nghệ, sao trong ngày thường muội không thấy tỷ múa điệu múa này, có phải là tỷ tỷ vụng trộm lén học đúng không?”

Trong giọng nói của nàng mang theo một chút hoạt bát cùng đáng yêu, làm cho người ta không cảm giác được là đang gây khó dễ.

Nhưng mà những lời này lại ẩn chứa rất nhiều ý nghĩa, nếu Tần Thư Dao nói đúng, như vậy người khác sẽ cảm thấy nàng tâm cơ thâm trầm, không tin được phụ mẫu của chính mình, còn vụng trộm học múa bên ngoài, hoặc có lẽ là đang tìm một ít nữ tử thanh lâu đến dạy múa. Die nd da nl e q uu ydo n

Dù sao đại đa số nữ tử múa giỏi đều có xuất thân thanh lâu.

Tần Thư Dao nhưng không có nửa điểm xấu hổ cùng khó xử, trên mặt nàng vẫn là nụ cười hòa nhã: “Muội muội đã quên sao? Thời gian trước muội muội đặc biệt kêu phụ thân mời người đến dạy múa, tỷ tỷ cũng muốn học, cho nên vụng trộm đi theo học một chút.”

Trong những lời này có ý nói địa vị của nàng ở Tần gia, một đích trưởng nữ vậy mà không thể quang minh chính đại học múa, còn phải vụng trộm học múa, chứng minh rằng nàng ở Tần gia gặp quá nhiều khó khăn cực khổ.
dieendaanleequuydonn

Tần Tuyết Như không nghĩ tới Tần Thư Dao lại vụng trộm học múa, đúng là khoảng thời gian trước Tần Lương có mời một vũ nương đến dạy múa, cũng đúng là điệu múa phi phượng này. Chỉ là vì thân hình nàng không gầy, hơn nữa học điệu múa phi phượng này quá mệt, cho nên Tần Tuyết Như liền buông tha.

Không nghĩ tới lại bị Tần Thư Dao học được, trong lòng nàng thầm hận không thôi.

Thực ra điệu múa này là Tần Thư Dao học ở kiếp trước, sở dĩ phải đi học điệu múa này cũng là bởi vì muốn lấy lòng Hàn Thế Quân, muốn để Hàn Thế Quân càng yêu nàng hơn.

Nhưng mà khi Tần Thư Dao chịu nhiều đau khổ rồi cuộc cũng học xong điệu múa này, lại phát hiện Hàn Thế Quân điên loạn đảo phượng với Tiết Nhã. (điên loạn đảo phượng là gì m.n tự hiểu nhé)

Tần Tuyết Như thấy Tần Thư Dao nói hợp lý, cũng không lại dây dưa, lại thấy Mộ Phương Hoa có chút mất hứng, liền lôi kéo tay của Mộ Phương Hoa cười nói: “Không phải là thời gian trước ta đã nói cho công chúa, có một vũ nương mới tới hiểu được điệu múa này, nhưng khi đó người còn bận chơi con đề của người, hoàn toàn không để ý đến ta mà.”

Mộ Phương Hoa suy nghĩ hình như là có chuyện như vậy, cho nên liền không tức giận nữa.

Tần Tuyết Như lại nhân cơ hội lấy lòng nói: “Nếu người thích, ngày mai cho đại tỷ ta đến dạy công chúa thì thế nào?”
dien dan le quy don

Mộ Phương Hoa có tiếng là ngang ngược vô lý, Tần Tuyết Như giới thiệu Tần Thư Dao cho Mộ Phương Hoa, muốn Mộ Phương Hoa cố ý gây khó khăn cho Tần Thư Dao. Hơn nữa ở trong đầu Tần Tuyết Như, Tần Thư Dao là người ngu dốt không hiểu lấy lòng người khác, Mộ Phương Hoa lại là nữ nhi nhỏ nhất của Hoàng hậu, cho nên đặc biệt yêu thương. Nếu Tần Thư Dao đắc tội với Mộ Phương Hoa, như vậy sau này Tần Thư Dao càng thêm khổ sở.

“Tốt! Dao Nhi tỷ tỷ, liền quyết định như thế, ngày mai người vào trong cung dạy bản công chúa học điệu múa xoay này.” Mộ Phương Hoa vẫn chỉ là một đứa trẻ, hỉ nộ ái ố trong lòng đều hiện lên toàn bộ ở trên mặt. D Đ LQ Đ

Tần Thư Dao tự nhiên biết ý đồ của Tần Tuyết Như, chỉ là nàng không tiện bài xích, cái này vừa là một cơ hội để tiếp cận Mộ Phương Hoa. Chỉ là nàng lộ ra vẻ mặt khó xử, do dự nói: “Dân nữ chỉ là dân thường, không thể mỗi ngày đều vào cung được.”

16. Chương 16: Hại Người Không Thành Ngược Lại Hại Mình

Thực ra thì Tần Thư Dao không chỉ muốn vào cung, mà nàng còn muốn mượn cơ hội tiếp cận Hoàng thượng hoặc là Hoàng hậu, nàng biết muốn đứng vững chân ở Tần gia, muốn để Hàn Thế Quân vĩnh viễn không thể chuyển mình được, không có một hậu thuẫn vững chắc, hoàn toàn không có khả năng thực hiện được.

Bây giờ nàng cố ý làm bộ như khó xử, chính là vì muốn có được nhiều hơn.

Chỉ là Mộ Phương Hoa luôn luôn kiêu căng quen rồi, phàm là nàng xem trọng cái gì thì nàng luôn muốn chiếm được. Cho nên vừa thấy vẻ mặt khó xử của Tần Thư Dao, lập tức lớn tiếng nói: “Chuyện này thì có gì khó, chỉ cần bản công chúa cho người một lệnh bài, thì mỗi ngày người đều có thể tiến cung.”

Tần Thư Dao vẫn còn có chút khó xử như trước: “Nhưng mà... Nói như vậy thì ta không thể không bỏ sự nghiệp học tập của ta, phụ thân luôn luôn nghiêm khắc dạy bảo, nói rằng tuy là thân nữ nhi, nhưng cũng không thể bỏ bê sự nghiệp học tập.”

Tần Lương là một người có tiếng nghiêm sư, cho dù là Mộ Phương Hoa vô pháp vô thiên nhìn thấy Tần Lương cũng có chút sợ hãi.

Nhưng vấn đề này đối với Mộ Phương Hoa mà nói vốn không tính là cái gì, nàng lập tức cười nói: “Chuyện này thì có khó gì, chỉ cần bản công chúa nói một tiếng với Phụ hoàng, người tiến cung đi theo chúng ta học, không phải là được rồi sao!”

Tần Thư Dao muốn chính là những lời này, sau khi nghe thế trong lòng nàng vui mừng không thôi, chỉ là trên mặt vẫn có chút lo lắng như trước; “Chỉ sợ phụ thân không đồng ý!”

“Lời nói của Phụ hoàng, Tần thái sư vẫn phải nghe, người không cần lo lắng. Ngày mai người bắt đầu tiến cung, trước đi theo học tập cùng bản công chúa và các hoàng huynh, sau đó lại đến dạy ta múa.”

Tần Thư Dao đã có được thứ mà bản thân muốn, trong lòng càng thêm vui mừng, lập tức cúi người thi lễ: “Đa tạ công chúa ưu ái.”

Tuy rằng Tần Tuyết Như bắt mãi Tần Thư Dao cùng tiến cung học tập, nhưng nàng nghĩ đến hình ảnh Tần Thư Dao bị Mộ Phương Hoa chinh, nàng vẫn là thật cao hứng.

Hôm nay Tần Tuyết Như thấy Tần Thư Dao bày ra hết nỗ lực, trong lòng oán hận không thôi, may mắn hai ngày trước Tiết Nhã đã nói qua biện pháp chinh Tần Thư Dao cho nàng nghe, hơn nữa nàng cũng đã sớm chuẩn bị tốt, đợi lát nữa nàng muốn để cho Tần Thư Dao ôm đầu khóc rống, nàng muốn cho tất cả mọi người ở đây chán ghét nàng ta.

Nàng nhìn thoáng qua vườn hoa mẫu đơn, Tần Tuyết Như cười đi đến trước mặt một đóa hoa mẫu đơn nở rộ, nhẹ nhàng hái xuống, đi đến trước mặt Tần Thư Dao, lộ ra đáng yêu tươi cười nói: “Hôm nay tỷ tỷ múa đẹp như vậy, đóa hoa mẫu đơn kiều diễm này thích hợp với tỷ tỷ nhất.” Nói xong liền muốn cài lên cho Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao cũng đã sớm chuẩn bị tốt, lúc này vai nha hoàn ở một bên bưng nước trà cùng điểm tâm đặt ở trên bàn đá, Tần Thư Dao cố ý không cẩn thận đụng phải một nha hoàn, sau đó lại cố ý lảo đảo một cái, đoạt được đóa hoa mẫu đơn trong tay của Tần Tuyết Như, lại làm như sẩy tay rơi trên mặt đất, sau đó lại cố ý dùng sức giẫm lên.

“A... Muội muội, hoa này...”

Một chuỗi hành động phát sinh quá nhanh, làm cho người ta nhìn không ra Tần Thư Dao cố ý, Tần Thư Dao kinh hoàng vô thức nhìn Tần Tuyết Như, trong giọng nói mang theo xin lỗi: “Muội muội, thật sự là xin lỗi, tỷ tỷ không cố ý! Bây giờ tỷ tỷ sẽ cho người hái một đóa hoa đền uội.”

Nói xong lại lập tức hái được một đóa hoa mẫu đơn đang nở màu hồng nhạt, Tần Thư Dao lại cười nói: “Dung mạo của muội muội nghiêng nước nghiêng thành, hoa mẫu đơn thích hợp uội muội cài lên nhất.”

Nói xong liền đưa tới trước mặt Tần Tuyết Như, Tần Tuyết Như còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong kinh ngạc, thì đã nhìn Tần Thư Dao hái một đóa hoa đưa cho nàng.

Trên mặt Tần Tuyết Như hiện ra vẻ chán ghét, hất đóa hoa mẫu đơn mà Tần Thư Dao đưa, lạnh lùng nói: “Ai muốn người hái hoa, ta có lòng tốt đưa hoa cho người, người lại đập hư nó như vậy.”

Dù sao thì tuổi của Tần Tuyết Như vẫn còn nhỏ, vẫn chưa biết được cách che giấu kiềm chế toàn bộ cảm xúc của bản thân. Vẫn cứ cho rằng hôm nay nàng đã cố hết sức kiềm chế cảm xúc của bản thân rồi, nhưng khi nhìn thấy Tần Thư Dao giẫm lên đóa hoa mẫu đơn mà nàng đưa qua, thì ngay tức khắc bùng nổ tất cả cảm xúc.

Trong lòng Tần Thư Dao cười lạnh, trên mặt lại lộ ra vẻ khủng hoảng vô thức: “Chẳng lẽ muội muội vì chút việc nhỏ này tức giận tỷ tỷ ư? Đều là tỷ tỷ không tốt, không nên không cẩn thận như thế.”

Tần Tuyết Như thấy bộ dạng này của Tần Thư Dao, càng thêm chán ghét, chính là nàng cũng biết không thể tiếp tục cố tình gây sự như vậy, bằng không ngày mai trong kinh thành sẽ truyền ra tin tức, nói nàng là một người không trọng tình nghĩa, là cô nương tính tình thất thường.

Mấy năm nay Ngô thị phí không ít tâm tư, mới thành công cho Tần Tuyết Như có thanh danh trong kinh thành. Tần Tuyết Như cũng biết hôm nay người ở đây không phú cũng quý, tuyệt đối không thể lại xảy ra trường hợp sai lầm như vậy nữa.

Cho nên nàng chôn sâu chán ghét ở chỗ sâu nhất trong lòng, sau đó lại bày ra tươi cười ngây thơ: “Tỷ tỷ nói cái gì vậy, ta sẽ không nhỏ mọn như vậy đâu.”

Lúc này không biết từ chỗ nào Mộ Phương Hoa hái được hai đóa hoa mẫu đơn đưa tới trước mặt Tần Tuyết Như, cười nói: “Hoa mẫu đơn trong vườn hoa của người còn đẹp hơn trong Ngự hoa viên nữa.”

Mộ Phương Hoa đưa Tần Tuyết Như tự nhiên muốn nhận, nhưng lại đặc biệt cài ở trên đầu. Nàng vốn là người thích chưng diện, huống chi nàng yêu nhất cũng là hoa mẫu đơn.

Thấy Tần Tuyết Như cài đóa hoa mẫu đơn Mộ Phương Hoa đưa, khéo miệng Tần Thư Dao nâng lên một nụ cười lạnh, chỉ là một chút tươi cười này rất nhanh biến mất không thấy.

Nàng tìm một cái cớ, liền về phòng thay y phục.

Đợi lát nữa sẽ có một trò hay, nàng cũng không muốn gặp tai ương trong hồ cá*, cho nên vẫn là sớm đi trước cho chắc chắn.

(*Gặp tai ương trong hồ cá (trì ngư chi ương): ý chỉ không có tội, nhưng vì liên lụy mà gặp tai họa. Hay còn gọi là vạ lây)

Câu này xuất phát từ trong điển cổ “Lã Thị Xuân Thu”: Đời Tống, “Tư Mã Hoàn” có ngọc quý, sợ mất, nên ném ngọc xuống ao. Vua “Cảnh Công” sai người tát cạn nước ao tìm ngọc, làm chết cá trong ao. Có thuyết lại cho rằng thành nước Tống bị hỏa hoạn, người ta lấy nước trong ao chữa cháy, nên cá trong ao đều chết.)

Qua một khắc sau, trong hoa viên truyền đến từng đợt tiếng thét chói tai. Lúc này Tần Thư Dao đã thay xiêm ý, trong mắt nàng lộ ra một chút tươi cười thoải mái.

Thù này rốt cuộc nàng cũng đã báo!

Kiếp trước sinh nhật của Tần Tuyết Như, nàng ta vì để Tần Thư Dao xấu mặt, cố ý sai người bôi một ít mật lên hoa mẫu đơn, sau đó lại cố ý cài lên trên đầu Tần Thư Dao.

Cuối cùng Tần Thư Dao bị một đám ong mật chích đầy mặt, thái y nói nếu còn bị ong chích nữa, như vậy cái mạng này sẽ khó giữ.

Tuy bảo vệ được tính mạng, nhưng vết sẹo trên mặt của Tần Thư Dao đợi rất lâu sau mới hết. Hơn nữa vì chuyện này mà Tần Lương cảm thấy Tần gia mất hết thể diện, cho nên càng không quan tâm đến Tần Thư Dao.

Đợi đến khi Tần Thư Dao chạy tới, đám con ong mật đã bị một đám thị vệ đuổi đi, mà Tần Tuyết Như cũng bởi vì bị thương mà bị đưa vào bên trong phòng.

Mấy thiên kim tiểu thư trong hoa viên đều hoang mang rối loạn muốn về nhà, chỉ còn lại có tam hoàng tử Mộ Thiếu Dục cùng Ngũ hoàng tử Mộ Thành Hi đứng ở bên trong hoa viên, bọn họ nhìn Tần Thư Dao đến đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Lúc trước tưởng Tần Thư Dao đã rời đi rồi, nhưng lại thấy như vậy nên không thể rời khỏi đây được. Cho nên Tần Thư Dao vẫn là lễ phép khách khí tiến lên cúi người thi lễ, lấy ngữ điệu của chủ nhà nói: “Hai vị điện hạ có thể đến thiên sảnh uống trà.”

Mộ Thiếu Dục nâng con ngươi lạnh như băng liếc mắt đánh giá Tần Thư Dao, điệu múa phi phượng vừa rồi của Tần Thư Dao thật làm cho hắn kinh diễm không thôi, mới vừa rồi Tần Thư Dao cố ý đẩy nha hoàn, còn lúc nàng thấy Mộ Phương Hoa đưa đóa hoa mẫu đơn cho Tần Tuyết Như, một chút giảo hoạt trong mắt Tần Thư Dao, toàn bộ đều rơi vào trong mắt Mộ Thiếu Dục.

Tính tình của Mộ Thành Hi cởi mở, nghe xong sau lập tức cười nói: “Không cần, đợi lát nữa chúng ta cũng có việc phải đi, chỉ là hoàng huynh rất lo lắng cho Tuyết Như muội muội.”

Mộ Phượng Thiên có tình có ý với Tần Tuyết Như mọi người đều thấy, chỉ là tuổi của Tần Tuyết Như còn quá nhỏ, hơn nữa Ngô thị còn muốn nhìn đến cùng ai có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế, cho nên luôn không hứa hôn cho Tần Tuyết Như.

17. Chương 17: Tình Thâm Ý Trọng.

Tần Thư Dao cũng chỉ khách khí nói một câu thôi, nghe Mộ Thành Hi nói như thế, liền gật đầu nhẹ giọng nói: “Vây mời điện hạ tùy ý, dân nữ còn phải đi xem Như Nhi, cũng không biết tình trạng vết thương của muội ấy thế nào nữa!”

Nàng nói xong ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, một đôi mắt lạnh thấu xương kia dường như có thể nhìn thấu lòng của nàng, Tần Thư Dao nao nao, thậm chí có chút chột dạ cúi đầu.

Chỉ là rất nhanh nàng liền thâm mắng bản thân một câu, sau đó lại ngẩng đầu lộ ra vẻ mặt xin lỗi, cúi người thi lễ xong xoay người rời đi.

Đi dọc theo Bách Hoa Viên đến Như Ý Uyển không mất nhiều thời gian, đợi đến khi tới Như Ý Uyển, mới phát hiện lúc này trong khuê phòng của Tần Tuyết Như đã chen đầy người.

Cho dù vậy vẫn có thể nghe được tiếng khóc đau lòng của Ngô thị: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Sao tự nhiên lại có ong mật vậy, mà sao ong mật này chỉ chích mỗi mình Như Nhi hả?”

Tần Tuyết Như bị chích thật sự rất đau, chỉ là nàng ta vẫn rõ ràng, ong mật này là vì nàng ta mà đến. Chỉ là nàng ta vẫn không rõ, rõ ràng nàng ta đã sai người bỏ đi, làm sao đám ong mật này còn ra chích người chứ.

Phùng thái y đã kiểm tra qua, vết thương của Tần Tuyết Như không tính là nghiêm trọng, may mắn Mộ Phượng Thiên kịp thời cứu giúp.

Tần Thư Dao đi vào phòng, hành lễ với từng người, sau đó lại lo lắng đi tới đầu giường, nhìn thấy trên mặt của Tần Tuyết Như có vài bọng màu đỏ, trong lòng cười lạnh. Chỉ là trên mặt vẫn lộ ra vẻ mặt quan tâm: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghe vậy Tần Tuyết Như ngẩng đầu nhìn người đến là Tần Thư Dao, trên mặt thoáng qua một chút oán hận.

Ngô thị nghe được âm thanh cũng ngẩng đầu, nhìn thấy Tần Thư Dao cũng nhìn không được nhú nhú mày, bà cảm thấy chuyện hôm nay có liên quan đến Tần Thư Dao.

Chỉ là lúc này người còn nhiều, bà không thể tra hỏi, cũng không thể lập tức chỉ mũi nhọn vào nàng. Dù sao bọn nha hoàn đã nói qua, đoá hoa mẫu đơn kia là Bát công chúa đưa cho Tần Tuyết Như cài lên tóc.

“Thái y nói không có chuyện gì, chỉ là vết chích trên mặt sẽ không hết nhanh được, cho nên còn phải tĩnh dưỡng một hồi.”

Ở trước mặt mọi người Ngô thị đều là hiền thê lương mẫu, đối với kẻ nữ này càng thêm quan tâm yêu thương.

“Đại điện hạ, hôm nay đa tạ ngài. Hiện tại sắc trời đã không còn sớm, kính xin điện hạ về cung trước đi.” Tần Lương chấp tay hơi cúi người chào Mộ Phượng Thiên.

Tuy rằng này nam nữ triều đại không quá khắt khe với nhau, nhưng dù sao đây cũng là khuê phòng nữ tử, mặc kệ Mộ Phượng Thiên thế nào đều không thích hợp ở trong này.

Mộ Phượng Thiên gật gật đầu, sau đó dịu dàng nói với Tần Tuyết Như: “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, đợi lát nữa ta sẽ phái người đưa tới tuyết phu cao tốt nhất.”

Tuy rằng lúc này Tần Tuyết Như đau đớn không thôi, nhưng khi nghe được lời nói quan tâm của Mộ Phương Thiên, trong lòng vẫn cảm thấy hạnh phúc tràn đầy.

Tần Thư Dao nhìn ở trong mắt, trong lòng lại cười lạnh. Hạnh phúc như vậy, sợ rằng Tần Tuyết Như sẽ không hưởng thụ lâu được. Bởi vì kiếp này nàng tuyệt đối muốn Mộ Phương Thiên chán ghét Tần Tuyết Như, để Tần Tuyết Như gả ột người biết tất cả các thứ ăn nhậu cờ bạc thanh lâu, nàng cũng muốn để cho Tần Tuyết Như nếm thử đau khổ mà Tần Khả Cầm kiếp trước đã chịu đựng.

Sau khi tiễn bước Mộ Phương Thiên cùng Mộ Phương Hoa, trong phòng bỗng chốc thoáng hơn. Trong lòng Ngô thị có nghi hoặc nên còn muốn một mình tâm sự cùng nữ nhi, cho nên lợi dụng lý do Tần Tuyết Như cần nghỉ ngơi, bảo mọi người trong phòng đi ra ngoài.

Thẳng đến khi trong phòng chỉ có hai mẹ con bọn họ, Ngô thị mới hỏi chuyện xảy ra như thế nào. Vừa rồi bà cũng loáng thoáng nghe nói Tần Thư Dao ở trong hoa viên bày ra hết nổi bật, không chỉ có trước mặt mọi người tặng một bộ tranh thêu tinh xảo, còn dâng lên một điệu múa xoay.

Ngày mai tin tức này sẽ lập tức truyền khắp toàn bộ kinh thành.

Khi Ngô thị nghe được Tần Tuyết Như bôi mặt ở trên hoa mẫu đơn, thời điểm đưa đóa hoa mẫu đơn cho Tần Thư Dao, bị Tần Thư Dao vô tình đập trên đất. Bà ta càng thêm chắc chắn con gái bà ta chính là bị Tần Thư Dao hãm hại.

Chỉ là Ngô thị không có chứng cứ gì, bà ta cảm thấy Tần Thư Dao dường như có chút khác biệt với trước kia, Tần Thư Dao trở nên khôn khéo hơn trước kia, càng có tâm cơ hơn, không có dễ đối phó như trước nữa.

“Về sau con cách xa nó một chút, thời điểm ở trước mặt người khác nên tận lực biểu hiện tỷ muội tình thâm.” Ngô thị lạnh mặt dặn dò.

Tần Tuyết Như không phục nói: “Nó đối xử với con như vậy, vì sao còn muốn con khách khí với nó chứ. Chờ con hết bệnh rồi, nhất định con phải giáo huấn nó một chút mới được.”

“Tuyệt đối không thể, vừa rồi con không có nghe cha con nhận xét người tỷ tỷ này của con sao, hiện tại ông ấy cực kỳ yêu thương nó.”

Tần Lương luôn luôn thích người có tài hoa, hơn nữa hiện tại Tần Thư Dao bày ra tất cả tài hoa, càng làm Tần Lương thêm yêu thương Tần Thư Dao hơn.

“Lần trước nó đẩy con vào trong hồ, hiện tại lại hãm hại con. Làm sao con có thể để nó thoải mái thế được.”

Ngô thị lạnh mặt nói: “Con ngoan ngoãn nằm ở trên giường dưỡng thương ẹ, mọi chuyện đã có mẹ đây, mẹ tuyệt đối sẽ không để cho nó còn vô pháp vô thiên như vậy nữa.”

Nghe vậy Tần Tuyết Như lập tức vui mừng nói: “Mẹ có biện pháp rồi hả?”

Ngô thị cứng chùi chùi chắn cho Tần Tuyết Như, cười nói: “Ta là mẹ con, làm sao mẹ có thể trở mặt nhìn con bị con xú nhả đầu kia tính kể nhiều lần chứ.”

Sau khi Tần Thư Dao đi ra khỏi Như Ý Uyển, cũng không có trở lại Hình Hương Viện của nàng, mà là đi thư phòng tìm Tần Lương. Nói yêu cầu của Mộ Phương Hoa ra, hơn nữa còn nói ra nàng muốn tiến cung học tập.

Cũng nói ra chuyện học tập của nàng luôn.

Vốn nàng cho rằng Tần Lương sẽ không đáp ứng, nàng cũng đã chuẩn bị tất cả các lý do, chỉ hi vọng có thể thuyết phục Tần Lương.

Nhưng mà không nghĩ tới sau khi nàng nói ra yêu cầu này, vậy mà Tần Lương nghĩ cũng không nghĩ liền gật đầu đồng ý.

“Đa tạ phụ thân, nhất định nữ nhi sẽ không đánh mất thể diện của phụ thân.” Tần Thư Dao vui mừng nói.

Từ giờ trở đi, tất cả mọi chuyện sẽ đi theo một hướng khác với kiếp trước, nàng sẽ không sống yếu đuối sống ngu muội như kiếp trước. Kiếp này nàng muốn nỗ lực tranh thủ hạnh phúc thuộc về chính mình, kiếp này nàng sẽ không để mặc cho người khi dễ, kiếp này nàng muốn trả thù những người đã từng mưu hại nàng.

Hôm nay Tần Lương rất hài lòng với biểu hiện của Tần Thư Dao, dặn dò hai câu, mới để Tần Thư Dao đi về trước chuẩn bị này nọ, để ngày mai Tần Thư Dao đi theo ông cùng tiến cung.

Sau khi Tần Thư Dao về tới Hình Hương Viện, liền đuổi Trà Hương ra ngoài, sau đó để Tĩnh Nguyệt canh cửa, lưu một mình Ngụy Tử ở lại trong phòng.

Hôm nay Ngụy Tử cảm thấy bản thân đã lập công, dù sao nàng làm việc đó hoàn mỹ không tỳ vết, hôm nay Ngô thị muốn tra cũng tra không đến trên đầu bọn họ.

Nhưng mà không nghĩ tới sau khi Tần Thư Dao uống một ly trà nóng, cười nhìn Ngụy Tử nói: “Hôm nay người làm tốt lắm.” Nói xong liền tháo vòng tay phỉ thúy trên tay nàng xuống, mang vào trên tay Ngụy Tử nói: “Đây là phần thưởng vì việc làm hôm nay của người.”dieendaanleequaydonn

Ngụy Tử vui mừng nhìn vòng tay phỉ thúy, lập tức vui mừng nói: “Đa tạ tiểu thư.”

Trong mắt Tần Thư Dao thoáng qua cười lạnh, chỉ là trên mặt vẫn là tươi cười như hoa: “Người đi xuống trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

Ngụy Tử cảm thấy bản thân lập công lớn, cho nên vui mừng về phòng của mình nghỉ ngơi, cũng lười làm việc.dieendaanleequaydonn

Tất cả đều rất thuận lợi, Ngô thị tra xét hồi lâu cũng không tìm được chỗ khả nghi nào, chuyện này cũng cứ như vậy không giải quyết được gì.

Chỉ là ngày hôm sau Tần Thư Dao cũng không có lập tức liền tiến cung, bởi vì trong cung đã xảy ra một chút việc, cho nên các hoàng tử công chúa cũng không học tập.d đ L q đ

Hơn nữa Mộ Phương Hoa cũng không có nháo muốn Tần Thư Dao tiến cung dạy múa, chuyện này dường như không có xảy ra như kiếp trước.

Tuy rằng Tần Thư Dao cảm thấy có một chút đáng tiếc, nhưng cũng không nóng nảy.

Hơn nữa ngày hôm qua tài hoa của Tần Thư Dao cũng đã truyền khắp trong kinh thành, Tần lão phu nhân cũng càng thêm yêu thương Tần Thư Dao.

18. Chương 18: Hai Mẹ Con Quỷ Kế Đa Đoan.

Lại qua vài ngày, trong phủ trưởng công chúa thiết yến đặc biệt mời Tần lão phu nhân cùng Ngô thị. Mà lúc này tình trạng vết thương trên mặt Tần Tuyết Như cũng đỡ hơn rất nhiều, nếu như kiếp trước thì yến hội này hoàn toàn không tới phiên Tần Thư Dao.

Nhưng mà lần này Tần lão phu nhân quyết định mang Tần Thư Dao đi cùng, sau khi biết Tần Tuyết Như rất là buồn bực oán hận,

Ngô thị lại cười nói: “Con tức giận cái gì? Trong nhà mình không thể so với trong phủ công chúa, nếu có chuyện gì sai trái sẽ càng dọa người hơn.”

Tần Tuyết Như nghe xong lập tức vui mừng nói: “Mẹ, mẹ có mưu kế gì hay sao?”

Ngô thị chậm rãi uống một ngụm trà, sau đó nói rõ mưu kế đã âm mưu rất lâu cho Tần Tuyết Như nghe, Tần Tuyết Như nghe xong vui mừng không thôi.

Ngày hôm đó trong Vinh Thọ Đường, Ngô thị thỉnh an Tần lão phu nhân xong, liền sai người mang tới một kiện vũ y, cười nói: “Hai ngày trước điệu múa của Dao Nhi cũng đã truyền khắp kinh thành, lần này đi phủ công chúa nhất định sẽ múa lại điệu múa đó, cho nên con dâu đặc biệt chuẩn bị một bộ vũ y cho Dao Nhi, để cho con bé nổi bật hơn trong nhóm khách mời, cũng để ọi người trong kinh thành đều biết đến con gái Tần gia chúng ta một người còn tài hoa hơn một người.”

Ngô thị nói lời này để nghe lại ôn hòa, dường như thật tình coi Tần Thư Dao là con gái của mình.

Tần Thư Dao tiếp nhận vũ y, mỉm cười nói một tiếng tạ ơn.

Tần lão phu nhân thấy vậy cũng cảm thấy vui mừng, trên mặt cũng có chút tươi cười: “Cũng là người chu đáo.”

Ngô thị vui mừng: “Chuyện này vốn là con dâu phải làm.”

Mọi người lại hàn huyên một lát, sau đó mới rời,

Sau khi trở lại Hình Hương Viện, Tần Thư Dao tò mò nhìn bộ vũ y Ngô thị đưa tới, vẫn là vũ y đỏ thắm lúc trước, mặt trên còn có kim tuyến thêu đầy hoa mẫu đơn, càng thêm phú quý hoa lệ.

Bộ vũ y này càng thêm phù hợp với điệu múa này.

Tần Thư Dao chăm chú nhìn bộ vũ y này, lại tìm không ra chỗ sơ hở nào, chỉ là nàng tin Ngô thị không bao giờ có lòng tốt mà đặc biệt làm bộ vũ y này cho nàng.

Ngô thị ước gì nàng mất thể diện, để mọi người trong kinh thành nhạo báng nàng. Làm sao có thể muốn nàng biểu hiện xuất sắc ở trong phủ công chúa.

Tần Thư Dao kêu Tĩnh Nguyệt cùng Ngụy Tử tiến vào, sau đó bảo bọn họ kiểm tra bộ vũ y này xem thử có vấn đề ở chỗ nào.

Trình độ thêu thùa của Tĩnh Nguyệt vô cùng tốt, tìm nửa ngày rốt cuộc cũng phát hiện, thì ra ở chỗ các đường may sử dụng một loại chỉ dễ đứt, mà Tần Thư Dao múa sẽ dùng sức khá lớn, chỉ cần hơi dùng sức một chút, như vậy bộ vũ y này sẽ rơi ra, sau đó Tần Thư Dao sẽ xiêm y không chỉnh tề xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Chuyện này đối với một nữ tử chưa chồng mà nói, chính là một kích trí mạng. Nếu Tần Thư Dao thật sự mặc bộ vũ y này múa, cuối cùng bộ vũ y này sẽ rơi ra ở trước mọi người. Như thế thì về sau còn có ai nguyện ý cưới nàng, Tần lão phu nhân cũng không có khả năng có thể mang nàng xuất hiện ở trong các yến tiệc thể này nữa.

Mưu kế này nhìn qua thì đơn giản, nhưng lại rất thâm độc. Đây là muốn hủy Tần Thư Dao khi còn sống mà!

Tần Thư Dao hung hăng nắm chặt bộ vũ y, nói với Tĩnh Nguyệt: “Người nhanh sửa bộ vũ y này thật tốt, ngày mai ta muốn mặc bộ này múa.”

Tĩnh Nguyệt có chút khó xử nhìn Tần Thư Dao: “Nhưng tất cả bộ vũ y này đều dùng chỉ mềm, nếu muốn sửa thì không thể sửa xong trong một ngày được.”

“Không có việc gì, người sửa trước đi. Nếu mệt thì đổi cho ta.”

Nếu ngày mai nàng không mặc bộ vũ y này múa, như vậy Ngô thị sẽ lấy cớ ở trước mặt Tần lão phu nhân nói nàng không tốt, mà Tần lão phu nhân cũng sẽ cảm thấy nàng không tốt, lòng dạ hẹp hòi.

Cho nên ngày mai nàng nhất định phải mặc bộ vũ y này múa.

Tĩnh Nguyệt vội vội vàng vàng mang kim chỉ tới, sau đó nghiêm cẩn (nghiêm túc+cẩn thận) giúp đỡ Tần Thư Dao may lại bộ vũ y này.

Trải qua một đêm cố gắng, rốt cuộc Tĩnh Nguyệt cũng sửa xong bộ vũ y này. Bởi vì Tĩnh Nguyệt thức một đêm, cho nên hôm nay Tần Thư Dao không có mang Tĩnh Nguyệt theo, mà là hai người Trà Hương cùng Ngụy Tử.

Trà Hương cho rằng bản thân sẽ bị Tần Thư Dao vắng vẻ, không nghĩ tới Tần Thư Dao còn có thể để ỉnh đi theo, trong lòng vừa vui mừng vừa kích động.

Ngô thị cùng Tần Tuyết Như ngồi một chiếc xe ngựa, Tần Thư Dao cùng Tần lão phu nhân ngồi chung một chiếc xe ngựa.

Tuy trong phủ Công chúa không có lộng lấy như hoàng cung, nhưng mà bối cảnh cũng thật tinh xảo, đi qua một đường nhỏ lại xuyên qua một đường nhỏ giống như đi dạo vậy, liền đến hậu hoa viên phủ công chúa.

Lúc này đã có không ít người, lần này đến trừ bỏ những thiên kim tiểu thư, còn có một số công tử phú gia (nhà giàu).

Lần này hoàng tử cùng công chúa cũng đều đến đây, Mộ Phương Hoa vừa thấy Tần Tuyết Như liền vui mừng đi tới, lôi kéo tay nàng ta hỏi: “Trên mặt người tốt hơn rồi chứ?”

Tần Tuyết Như cười cúi người thi lễ, nói: “Còn phải cảm ơn đại diện hạ, nếu không phải ngài ấy đặc biệt đưa tới tuyết phu cao, vết sẹo trên mặt ta không có nhanh lành như vậy đâu.”

Nói xong có chút ngượng ngừng nhìn thoáng qua Mộ Phương Thiên.

Mộ Phương Thiên dường như cảm giác được ánh mắt của Tần Tuyết Như, khóe miệng mỉm cười.

Sau khi Tần lão phu nhân mang theo Tần Thư Dao cung kính cúi chào với từng người, mới ngồi xuống.

Trưởng công chúa Hoa Phượng là tỷ tỷ đồng phụ đồng mẫu với Hoàng thượng, cho nên đồ vật trong phủ của bà cực kỳ tinh xảo.

Bà mặc một thân cẩm y thêu các loại hoa và hồ điệp, búi tóc theo kiểu đơn kế*, mang đầy trâm hoa, ở chính giữa có khảm một ngọc bích, có vẻ phú quý cùng thanh tao.

Tuy rằng công chúa Hoa Phượng đã gần bốn mươi, nhưng làn da vẫn bóng loáng nhẵn nhụi như trước, phẳng phất như thiếu phụ ngoài ba mươi.

Bà nhìn Tần Thư Dao nhẹ giọng hỏi: “Người chính là đại nữ nhi Tần gia?”

Tần Thư Dao nghe được bản thân bị điểm danh, lập tức cười đứng lên, cung kính cúi người thi lễ, nhẹ giọng nói: “Chính là dân nữ.”

“Quả nhiên có tri thức hiểu lễ nghĩa, sáng rõ động lòng người. Nghe nói người còn có thể múa điệu múa phi phượng, cũng múa tuyết đẹp động lòng người, có việc này không?”

Trên mặt Tần Thư Dao mang theo tươi cười đúng mực: “Đa tạ công chúa khen ngợi.”

“Vậy đợi lát nữa người múa cho bản cung xem một chút.”

Tần Thư Dao hơi hơi cúi đầu: “Dân nữ đi thay xiêm y trước.”

Kiếp trước sau khi Tần Thư Dao lên làm phu nhân Hầu gia, cũng từng tham dự yến hội như vậy, cho nên nàng hiểu được lễ nghi trong đó.

Trưởng công chúa Hoa Phượng bảo hai nha hoàn mang Tần Thư Dao đi xuống thay xiêm y, sau đó lại nói với phần đông thiên kim: “Hôm nay đến đây tuy chủ yếu là ngắm hoa, nhưng nếu không có tiết mục gì, thì cũng thật nhàm chán, đợi lát nữa Tần gia đại cô nương múa xong, các vị cũng nên trở tài nghệ của mình.”

Hậu viện Tần gia không so với ở đây, cho nên mọi người đều đã chuẩn bị tốt, khi nghe được lời nói của trưởng công chúa Hoa Phượng, trong lòng đều vui mừng không thôi.

Bởi vì trưởng công chúa Hoa Phượng sinh được hai đứa con thì đều bị chết non, mà phu quân cũng bệnh qua đời mấy năm trước. Người dân đã sớm đồn nói trưởng công chúa Hoa Phượng luôn muốn tìm một đứa nhỏ để nuôi, nhưng vẫn chưa tìm thấy được người nào vừa lòng cả.
dieenddanleequydoon

Cho nên hàng năm lúc hoa mẫu đơn nở, trưởng công chúa Hoa Phượng đều sẽ tổ chức yến hội ngắm hoa. Hàng năm yến hội sẽ mời tiểu thư hoặc là thiếu gia để cho bọn họ so tài nghệ, nếu tốt nhất, sẽ được trưởng công chúa Hoa Phượng tự mình dạy người đó học tập một năm.
die.;n.;dan;le.;quy.;don

Từ trước trưởng công chúa Hoa Phượng có tiếng là tài nữ kinh thành, bởi vì cuộc sống buồn tẻ, hi vọng có người bồi bà, cho nên hàng năm đều thu một học trò.

Hai năm trước Tần Tuyết Như đều không được trưởng công chúa Hoa Phượng khen thưởng, cho nên lần này Tần Tuyết Như cũng cố gắng luyện tập.

Tần Thư Dao múa điệu múa mở màn, cho nên nàng phải múa một điệu múa hay để có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đương nhiên nếu múa không tốt mà nói, như vậy sẽ bị lãng quên rất nhanh, thậm chí còn bị người nhạo báng, cho nên Tần Thư Dao cũng rất cố gắng luyện tập.

19. Chương 19: Hiên Nghệ Xảy Ra Sai Sót.

Tần Thư Dao thay xiêm y xong, đi vào bên trong hoa viên, nhạc nhẹ nhàng tấu lên, mà nàng cũng theo âm nhạc nhẹ nhàng múa lên, khi thì như một con hồ điệp đang tung tăng bay nhảy, khi thì lại như một con phượng hoàng lộng lẫy, làm cho người ta trầm mê trong đó.

Bộ vũ y trên người Tần Thư Dao không có xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, Ngô thị cùng Tần Tuyết Như ngồi ở một bên cau mày, trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ bọn họ may quá tốt? Cho nên mới không có xuất hiện việc như bọn họ dự tính?

Cuối cùng là xoay tròn tuyệt đẹp, Tần Thư Dao theo âm nhạc nhẹ nhàng xoay tròn, nhưng vào lúc này dưới đài có một bóng dáng quen thuộc đi ngang qua, trái tim nàng khê cứng lại, lại quên bản thân còn đang múa, đã quên mọi người xung quanh, trong mắt chỉ có người kia.

Âm nhạc đã từ từ dừng lại, nhưng Tần Thư Dao vẫn không ngừng xoay tròn, dường như nàng đã không thể khống chế được bản thân. Cuối cùng có lẽ là vì xoay tròn quá nhanh, có lẽ là vì đã sớm phân tâm, chân trái va chân phải, Tần Thư Dao ngã xuống đất.

Lúc này dưới đài cũng khê vang lên một trận ồn ào, trưởng công chúa Hoa Phượng cũng hơi hơi nhíu mày.

Lúc này Tần Thư Dao vẫn còn chưa khôi phục lại bình tĩnh, hai tròng mắt của nàng đã ảm chứa nước mắt, nàng ngã xuống đất, nhưng hai tròng mắt chỉ gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng kia.

Làm tất cả mọi người cũng bắt đầu tò mò, Tần Thư Dao cắn môi đứng lên, nàng tuyệt đối sẽ không lại rơi lệ vì nam nhân kia, nàng muốn để cho nam nhân kia trọn đời không xoay chuyển được mình.

Tần Thư Dao không để cho giọt nước mắt trong mắt rơi xuống, nàng nỗ lực kiềm chế oán hận cùng thương tâm trong lòng, cúi người thi lễ với trưởng công chúa Hoa Phượng, sau đó mới bước đi tới bên người Tần lão phu nhân.

Hàn Thế Quân! Nàng lại gặp hắn ta trước hai năm, nàng đến nay đều còn nhớ rõ kiếp trước lần đầu tiên bản thân nhìn thấy Hàn Thế Quân. Nhưng kiếp này tất cả đều thay đổi, nàng lại gặp hắn trước hai năm. Xem ra Hàn Thế Quân vì có thể ngồi lên vị trí Hầu gia, từ nhỏ đã bắt đầu nỗ lực phấn đấu không ngừng.

Chính là kiếp này Tần Thư Dao tuyệt sẽ không để cho Hàn Thế Quân lên làm Hầu gia, nàng muốn làm cho cả Hàn gia đều sụp đổ, nàng muốn cho bọn hắn đền lại gấp bội lần những ủy khuất tủi nhục mà nàng đã chịu đựng khi còn ở Hầu gia.

Điệu múa này Tần Thư Dao múa rất đẹp, đẹp giống như là một Phượng Hoàng cao quý du ngoạn nhân gian. Nàng không có bởi vì cú ngã kia mà để trưởng công chúa Hoa Phượng chán ghét nàng, ngược lại còn thêm vài phần thưởng thức.

Tiết mục kế tiếp, Tần Thư Dao đều không có hứng thú xem, ánh mắt của nàng luôn luôn đuổi theo Hàn Thế Quân, nàng thấy bộ dạng đê hèn của Hàn Thế Quân khi nói chuyện với đám người Mộ Thiếu Dục. Trong lòng nàng cười lạnh, sao kiếp trước nàng lại không phát hiện, Hàn Thế Quân là một người vì quyền thế, cái gì cũng nguyện ý làm. Nàng còn ngu ngốc cho rằng Hàn Thế Quân yêu bản thân.

Tần Tuyết Như biểu diễn đánh đàn, tiếng đàn nàng ta đàn cũng tao nhã êm tai, trưởng công chúa Hoa Phượng nghe xong sau cũng khen ngợi vài câu.

Sau khi tất cả các tiết mục đều biểu diễn xong, trên mặt của trưởng công chúa Hoa Phượng lộ ra một chút mệt mỏi, bà nhìn một đám thiếu nam thiếu nữ, nhẹ giọng nói: “Tuy rằng vừa rồi Dao Nhi múa có một chút sai sót, nhưng bởi vì một chút sai sót kia, mà làm cho người ta cảm nhận được Phượng Hoàng ngã xuống thế gian.”

Điệu múa này vốn là nữ tử thanh lâu tạo ra, sở dĩ gọi là điệu múa Phi Phượng, đó là bởi vì nữ tử kia hi vọng có thể thoát khỏi thanh lâu, có thể giống như Phượng Hoàng thuần khiết cao ngạo, nhưng loại nữ tử có thân phận này thì làm sao có thể biến thành Phượng Hoàng được.

Vừa rồi khi Tần Thư Dao múa đến đoạn cuối thì trong mắt lại hiện ra nồng đậm bi thương cùng oán hận, tất cả đều rơi vào trong mắt trưởng công chúa Hoa Phượng, lại cảm thấy cùng nữ tử kia cực kỳ tương tự, cho nên bà mới có ấn tượng sâu.

Tần Thư Dao vẫn còn đắm chìm trong bi thương cùng oán hận, bỗng nhiên nghe được trưởng công chúa Hoa Phượng tán thưởng nàng thì hơi sửng sốt.

Mà kế tiếp chính là trưởng công chúa Hoa Phượng tuyên bố học trò được thu nhận năm nay, bà đứng lên nhìn lướt qua người ở đây, cuối cùng nhìn Tần Thư Dao nói: “Bắt đầu từ ngày mai Dao Nhi đến trong phủ bản cung đi.”

Nghe vậy tất cả mọi người sửng sốt, dù sao vừa rồi Tần Thư Dao múa có sai sót, mà Tần Thư Dao chưa hề nghĩ tới muốn vào phủ công chúa, hiện tại nghe xong nồng đậm bi thương trong lòng kia bị quét đi một ít, lúc trước nàng luôn muốn tìm một chỗ dựa vững chắc.

Hiện tại trưởng công chúa Hoa Phượng chính là chỗ dựa vững chắc cho nàng.

Cho nên Tần Thư Dao áp chế toàn bộ oán hận cùng bi thương trong lòng xuống dưới đáy lòng, sau đó đứng lên nhẹ giọng tạ ơn nói: “Đa tạ trưởng công chúa ưu ái!”

Trưởng công chúa Hoa Phượng thấy trên mặt Tần Thư Dao vẫn bình thường như trước, không có bởi vậy mà lộ ra vui mừng cùng kiêu ngạo, trong lòng càng thích. Bà hơi hơi vuốt cằm nói: “Bản cung có chút mệt mỏi, các người tùy ý đi.” Liền đứng lên mang theo một đám thị nữ rời đi.

Mọi người đều thật không ngờ, tối nay Tần Thư Dao phát huy thất thường như thế mà có thể được công chúa Hoa Phượng ưu ái. Tần Tuyết Như nghe được tin tức này càng tức giận không thôi, nàng ta hung hăng nắm chặt nắm tay, ngay cả móng tay đâm vào da thịt cũng không phát giác.

Sau khi trưởng công chúa Hoa Phượng đi rồi, không khí cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Năm nay là Tần Thư Dao đoạt giải quán quân, tuy rằng rất nhiều người không phục, nhưng vẫn có rất nhiều người đi đến trước mặt Tần Thư Dao, muốn làm quen với nàng.

Tính tình Tần Thư thanh lãnh (trong trẻo mà lạnh lùng), chỉ tùy ý hàn huyên vài câu, liền tìm cách bỏ lại đám người này, tránh ở một góc yên tĩnh. Lặng lẽ nhìn Hàn Thế Quân cách đó không xa đang lấy lòng vài vị hoàng tử.

Lúc này Hàn Thế Quân vẫn là thứ tử (con vợ kế) tam phòng như trước, còn bị tam phòng ức hiếp. Nhưng qua hai năm tới đây, sau khi Hàn Thế Quân gặp Tần Thư Dao, hết thấy đều có thay đổi. Nhất là sau khi Hàn Thế Quân cưới Tần Thư Dao, địa vị hắn ở Hàn gia biến hóa rất lớn, nhất là năm thứ hai Tần Thư Dao gả cho Hàn Thế Quân, con trai trưởng duy nhất của đại phòng Hàn gia bệnh chết. Chuyện ngoài ý muốn này vừa khéo cấp cho Hàn Thế Quân một cơ hội tốt, cuối cùng dưới sự trợ giúp của Tần Thư Dao, rốt cuộc Hàn Thế Quân được đại phòng tán thành, sau đó được nhận làm con nuôi, cuối cùng ngồi trên vị trí Hầu gia.

Hiện tại Hàn Thế Quân vẫn là một thứ tử có thân phận đề hèn, hắn còn đang cố gắng làm quen với đám quý tộc như trước, chính là đám quý tộc này đều chướng mắt hắn.

Tần Thư Dao hơi híp hai mắt, sau đó hái được một đóa hoa mẫu đơn tươi đẹp, bước đi về phía Hàn Thế Quân.

Kiếp này nàng muốn để cho Hàn Thế Quân vĩnh không xoay người được, đều vĩnh viễn sống hèn mọn, muốn hắn vĩnh viễn đều phải ngược lên nhìn nàng, muốn hắn cả một đời này đều bị nàng giam lên.

Lúc này Hàn Thế Quân đang lấy lòng tam hoàng tử Mộ Thiếu Dục, chính là tính tình của Mộ Thiếu Dục thanh lãnh (trong trẻo mà lạnh lùng, lại có chút không coi ai ra gì, chỉ cảm thấy Hàn Thế Quân trước mắt thật đáng ghét, đang định xoay người rời đi, lại nhìn khước miệng Tần Thư Dao khẽ nhếch lên đi tới nơi này.

Dung nhan diễm lệ, tươi cười như vậy, khiến cho Mộ Thiếu Dục có chút sững sờ, cũng quên xoay người rời đi, mà là thẳng lặng nhìn nàng.

Mà Hàn Thế Quân một bên chỉ cho rằng học thức của bản thân đã được Mộ Thiếu Dục tán thưởng, một mặt hưng phấn, càng thêm thao thao bất tuyệt, cũng quên chú ý người phía sau

20. Chương 20: Gặp Lại Kẻ Thù Hận Trong Lòng.

Trong tay Tần Thư Dao cầm một đóa hoa mẫu đơn diễm lệ, đi thẳng tới chỗ của Mộ Phương Hoa. Khóe miệng của nàng ẩn chứa tươi cười ngọt ngào, bước chân cũng nhẹ nhàng, khi đi đến bên cạnh Hàn Thế Quân, nàng cố ý giẫm phải chân vấy, lại cố ý làm bộ như không cần thận đẩy Hàn Thế Quân, sau đó bản thân lại không cần thận ngã xuống đất.

Tần Thư Dao hét lên một tiếng, bông hoa trong tay cũng rơi trên mặt đất, mà Hàn Thế Quân có cảm giác bị đẩy một phen, nhịn không được lui về phía sau hai bước, chân của hắn vừa vặn vấp dẫm nát đóa hoa mẫu đơn kia. Hắn hoảng hốt nhìn về phía sau, thì nhìn thấy cô nương vừa mới múa trên đài, đang ở dưới chân của hắn.

Lúc này Tần Thư Dao nhịn không được kêu to ra tiếng: “A... Đau quá a...”

Mọi người xung quanh chỉ tưởng Hàn Thế Quân đẩy ngã Tần Thư Dao xuống đất, Tần Thư Dao bị đau ngồi dậy, nhìn vết thương mà nàng cố ý cắt qua trên tay, lại nhìn thoáng qua bông hoa mẫu đơn rơi trên mặt đất, cúi đầu nhẹ giọng khóc lên.

Lần này Hàn Thế Quân có chút sợ hãi, tuy rằng hắn không biết cô nương trước mắt này là thiên kim nhà ai, nhưng vừa rồi trường công chúa Hoa Phương có nói qua một năm kế tiếp, Tần Thư Dao có thể tùy ý ra vào phủ công chúa. Nói cách khác Tần Thư Dao là người mà hắn đặc biệt không nổi.

Hắn vội vàng ngồi xổm xuống, sốt ruột muốn nâng Tần Thư Dao dậy, nhưng Tần Thư Dao lại bỗng nhiên la lớn: “Tránh ra!”

Tuy rằng niên đại này nam nữ không quá khắt khe với nhau, nhưng nam nữ vẫn phải duy trì khoảng cách nhất định, mà Hàn Thế Quân có cử chỉ như vậy, rơi vào trong mắt người khác, chính là một đẳng đồ tử* vô lễ.

(*Đẳng đồ tử: đồ dê xồm)

Hàn Thế Quân đang ngồi xổm có chút tiến thoái lưỡng nan*, xấu hổ nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, hi vọng Mộ Thiếu Dục có thể vì chính mình nói mấy câu. Nhưng Mộ Thiếu Dục lại đứng nhìn bọn họ từ trên cao xuống, đôi mắt lộ ra một chút thú vị.

(*Tiến thoái lưỡng nan: là tình trạng không biết nên chọn quyết định nào cho đúng)

Ở phía xa Tần Tuyết Như đang chơi đùa nghe được động tĩnh, cũng đi tới nơi này, thấy một màn như vậy khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh, chỉ là trước mặt người ngoài, nàng ta vẫn biết nên biểu hiện tình tứ muội.

Cho nên nàng ta vội vàng vàng chạy tới, ngồi xổm xuống đỡ Tần Thư Dao từ dưới đất lên, cố ý khẽ nói: “Người từ chỗ nào không hiểu quy củ như vậy, cơ thể của tỷ tỷ ta là kim chi ngọc diệp, người như ngươi là có thể chạm vào sao.”

Nói xong lại vội vàng nâng Tần Thư Dao lên, ra vẻ quan tâm nói: “Tỷ tỷ, tỷ có bị thương chỗ nào không? Đẳng đồ tử này chạm vào chỗ nào của tỷ rồi? Trở về muội nói cho phụ thân, để phụ thân trừng trị hắn.”

Lời nói này tuy rằng tràn đầy quan tâm, nhưng người phía xa không thấy rõ tình huống, sẽ cho rằng Tần Thư Dao bị Hàn Thế Quân khinh bạc.

Thanh danh nữ tử là trọng yếu nhất, nếu truyền ra Tần Thư Dao bị người khinh bạc ở trong phủ công chúa, như vậy Tần Lương luôn luôn sĩ diện, có lẽ sẽ gả Tần Thư Dao cho Hàn Thế Quân.

Trong lòng Tần Thư Dao cười lạnh, nhìn như là Tần Tuyết Như quan tâm nàng, thực tế là muốn đẩy nàng vào trong đồng lửa mà thôi. Có lẽ Tần Tuyết Như không biết thân phận chân chính của Hàn Thế Quân, nhưng thấy y phục và hành vi của Hàn Thế Quân là có thể biết hần xuất thân từ đâu, hần không phải đại phú đại quý gì.

Thứ tử luôn bị hạn chế mọi bề, hiếm khi bày ra được cử chỉ hào phóng.

Cho nên cho dù là kiếp trước sau khi Hàn Thế Quân ngồi lên vị trí Hầu gia, có chút thói quen đó vẫn khó sửa đổi được.

Tần Thư Dao cúi đầu lau nước mắt, sau đó thấp giọng nỉ non nói: “Tỷ không có chuyện gì, chính là người này không có mắt, không cẩn thận đụng vào tỷ, còn giẫm lên tay của tỷ, vết thương trên tay không nghiêm trọng lắm, cho nên muội muội không cần quá lo lắng.”

Đóa hoa mẫu đơn đã bị giẫm nát trên đất, có thể chứng minh tất cả.

Tuy rằng giọng nói của Tần Thư Dao không lớn, nhưng người xung quanh đều nghe được nàng nói gì, cho nên đều trách cứ Hàn Thế Quân.

Hàn Thế Quân sợ hãi, vội vàng khom người cúi chào, nói xin lỗi: “Thật sự là xin lỗi, tại hạ không cô ý đụng vào tiểu thư, kính xin tiểu thư thứ lỗi.”

Tần Thư Dao lạnh lùng nhìn thoáng qua Hàn Thế Quân, sau đó đi đến bên người Mộ Thiếu Dục, cúi người thi lễ nói: “Tam điện hạ kim an.” Tiếp đó quay đầu lại nhìn thoáng qua Hàn Thế Quân, lại nhẹ giọng nói: “Sao Tam điện hạ lại nói chuyện cùng loại người này, vừa rồi ta đi ngang qua, còn nghe hần đề nghị Tam điện hạ tấn công Nam Cương. Tuy rằng hiện tại Nam Cương phản loạn, nhưng cũng là bởi vì những tiểu tặc nhân cơ hội làm loạn, cho nên dân chúng lầm than. Nếu điện hạ thật sự đi tấn công, chẳng phải ngày đó dân chúng càng thêm lo lắng. Sao Điện hạ không trấn an dân chúng gặp tai họa ở đó, để tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết đến Đại Minh triều chúng ta không phải là mãng phu thôn dã, cũng để dân chúng trong thiên hạ được yên tâm.”

Lời này vừa nói ra trên mặt Hàn Thế Quân lúc xanh lúc đỏ lúc tím, hần thật vất vả mới tìm được một cơ hội ở chung cùng Mộ Thiếu Dục, sẽ nói hết những ý tưởng mà hần đã nghiền cứu trong thời gian dài cho Mộ Thiếu Dục nghe.

Tuy rằng vừa rồi Mộ Thiếu Dục hơi không kiên nhẫn, nhưng khi nghe những lời của hần cũng có chút khen ngợi.

Nhưng hiện tại bỗng nhiên xuất hiện một tiểu nha đầu, nói thẳng hần là mãng phu thôn dã.

Tất cả vừa rồi Mộ Thiếu Dục đều thấy cả ở, mặc dù hần không rõ vì sao vị cô nương này cố ý muốn ngã xuống giá họa cho người trước mắt này, nhưng khi nghe nàng giải thích, trong lòng kinh ngạc không thôi.

“Ý của Tần đại cô nương là?”

Tần Thư Dao thấy Mộ Thiếu Dục có hứng thú, trong lòng càng vui mừng, trên mặt cũng nâng lên một chút ý cười thoáng qua: “Đại Minh triều chúng ta lập quốc cũng đã hơn năm mươi năm. Qua nhiều năm như vậy, ở Nam Cương thường xuyên xuất hiện hiện tượng lưu dân (dân lưu lạc) làm loạn, trong hai năm qua không nạn hạn hán thì lũ lụt, cho nên dân chúng mới lầm than. Những người man tử (mọi rợ, dã man) kia càng nắm đúng thời cơ muốn phản loạn, nếu như chúng ta tấn công, như vậy chỉ sẽ khiến cho lòng dân bất an, ngược lại còn cho những người man tử kia có cơ hội mượn sức mạnh của lòng dân, làm cho bọn họ chống lại Đại Minh triều ta.”

Nói xong Tần Thư Dao dừng một chút, nhìn thấy trên mặt Mộ Thiếu Dục đều là tán thưởng, trong lòng vui mừng không thôi, xem ra bước đi này đúng rồi.

Nàng lại nói: “Những bè đảng kia tự nhiên sẽ không buông tha dễ dàng như vậy, nhưng cũng tuyệt đối không thể tấn công. Hiện tại đã đầu hạ, dân Nam Cương cũng bắt đầu gieo mạ cấy lúa, sao triều đình không phát hạt giống lúa nước, để dân Nam Cương biết tấm lòng của Đại Minh triều chúng ta.”

Tuy Đại Minh triều lập quốc hơn năm mươi năm, nhưng lương thực trong kho lương có hạn, hơn nữa mấy năm nay Mạc Bắc cũng thường có bè phái làm loạn, cho nên lương thực trong quốc khố càng không đủ.

Cũng đang vì nguyên nhân này, cho nên Hoàng thượng mới luôn do dự, không biết nên làm thế nào cho phải.

Phương bác địch đến xâm phạm, phía nam dân chúng làm loạn, nếu hai bên đều đánh, như vậy Đại Minh triều sẽ tổn thất nặng nề, hơn nữa còn mất lòng dân.

Nhưng nếu phát lương thực, lương thực trong quốc khố không đầy đủ. Hơn nữa nạn hạn hán năm trước, các nơi thu hồi lương thực cũng không nhiều lắm.

Hơn nữa hạt giống cũng không quý, tuy là nhỏ bé, nhưng lại lấy được sức mạnh của lòng dân, dù sao nạn hạn hán năm trước, không ít người đã mất hết hạt giống trong nhà.

Không bột đổ gột nên hồ*, có hạt giống dân chúng cũng an tâm không ít.

(*Không bột đổ gột nên hồ: Cho dù là cô gái có thông minh, không gạo cũng không nấu ra cơm được. Nói về khi làm một việc mà thiếu điều kiện tất yếu thì rất khó hoàn thành).

21. Chương 21: Tuyệt Như Không Cam Lòng Bày Ra Độc Kế.

Đề nghị như vậy cũng không hao phí tiền quốc khố, cũng có thể tạm thời trấn an lòng dân, nếu năm nay mưa thuận gió hoà, thì các quan viên có thể được ca tụng một phen.

Cho nên sau khi Tần Thư Dao nói ra đề nghị này, trên mặt Mộ Thiếu Dục lộ ra nụ cười yếu ớt, y không nghĩ tới chuyện làm cho y buồn bực vài ngày nay, lại được một tiểu cô nương mười hai tuổi hóa giải.

“Đa tạ cô nương tương trợ, chuyện này nhất định Bồn hoàng tử sẽ thương lượng cùng Phụ hoàng, nếu có thể khả thi Bồn hoàng tử sẽ thưởng.”

Tần Thư Dao cười cúi người thi lễ: “Trọng thưởng thì không cần, chỉ hy vọng có thể vì điện hạ hóa giải nỗi lo âu.”

Sắc mặt của Hàn Thế Quân đứng ở một bên khó coi vạn phần, Tần Thư Dao thấy bộ dạng này của hắn, trong lòng cười lạnh, trên mặt vẫn là khéo léo hiểu lòng người: “Chủ ý này không tính là gì, chỉ cần có thể giảm bớt được nỗi lo âu của điện hạ cùng Hoàng thượng, đó là vinh hạnh của tiểu nữ.”

Tuy rằng hiện tại Hàn Thế Quân bị người nhạo báng, nhưng khôi phục rất nhanh, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên, hắn cúi chào Tần Thư Dao: “Cô nương thật sự là đa tài đa trí, tại hạ bái phục.”

Về mặt của Hàn Thế Quân thần nhiên, khiến ọi người xung quanh nhìn hắn nhiều hơn một cái. Nếu đổi lại người khác bị một tiểu nha đầu mười hai tuổi giễu cợt trước mặt mọi người, sợ là ai cũng sẽ thẹn quá hóa giận rồi.

Tần Thư Dao biết một kích này không thể thật sự đánh gục Hàn Thế Quân, cho nên trên mặt vẫn duy trì tươi cười đúng mực như trước, giọng điệu cũng không chanh chua như vừa rồi vậy: “Công tử quá khen.”

Vốn Tần Tuyệt Như muốn cho Tần Thư Dao xấu mặt trước mặt mọi người, thấy Tần Thư Dao chỉ nói hai ba câu liền mượn được sức của Mộ Thiếu Dục, còn được mọi người tán thưởng, trong lòng vừa tức vừa hận, nhin không được mở miệng nói: “Tỷ tỷ thật sự học rộng tài cao, khó trách vừa rồi vấp ngã còn được trưởng công chúa Hoa Phương tán thưởng.”

Tần Tuyệt Như lại đi đến bên người Mộ Phương Hoa, nói: “Bát công chúa, chỉ sợ ngài còn không biết, tỷ tỷ ta pha trà cũng rất lợi hại, không chỉ có uống ngon, còn có thể tạo ra huyền ảnh nữa đó.”

Mộ Phương Hoa nghe xong vui mừng kêu lên: “Thật sự? Vậy bây giờ biểu diễn trước mặt mọi người một chút, nếu pha trà hay Bản công chúa thưởng, nếu là có tiếng không có miếng, Bản công chúa sẽ trách phạt!”

Tần Thư Dao nghe xong sắc mặt có chút trắng bệch, nàng khó xử nhìn hai tay, trong lòng bàn tay còn có chút máu: “Vừa rồi ta không cẩn thận ngã xuống đất, trong lòng bàn tay còn đau...”

Mộ Phương Hoa lập tức mất hứng vênh môi: “Chỉ cần người không đụng tới nước trà là được rồi, pha trà không cần đụng nước trà.”

Nàng ta luôn luôn kiêu căng bá đạo quen rồi, hoàn toàn không để ý tay của Tần Thư Dao có gì vấn đề: “Chẳng lẽ là người không làm?”

Đang lúc Tần Thư Dao muốn gật đầu thừa nhận bản thân sẽ không làm, Tần Tuyết Như đứng ở một bên bỗng nhiên cười nói: “Công chúa lo lắng nhiều, vài ngày trước ta còn nhìn thấy tỷ tỷ pha trà cho tổ mẫu, tổ mẫu còn khen kỹ thuật pha trà của tỷ tỷ tốt nữa.”

Tần Tuyết Như biết Tần Thư Dao rất rõ ràng, cái gì pha trà, nàng ta cho tới bây giờ cũng chưa học quá.

Kiếp trước quả thật Tần Thư Dao không có học qua pha trà, cũng không tạo ra huyền ảnh. Nhưng sau này Hàn Thế Quân lên làm Hầu gia, nàng thành phu nhân Hầu gia.

Phu nhân trong kinh thành đều lấy pha trà làm thú vui, Hàn Thế Quân vì không muốn thua người ta cũng để Tần Thư Dao đi học.

Tần Thư Dao học cũng không tính là giỏi, nhưng cũng không kém, cho nên chuyện này cũng không tính là quá khó khăn.

Chính là nàng thấy được trong mắt Tần Tuyết Như thoáng qua gì đó, trong lòng nhin không được ngạc nhiên mà nghi ngờ, chẳng lẽ Tần Tuyết Như không chỉ cần làm cho nàng xấu mặt trước mặt mọi người? Còn có mục đích sâu hơn?

Hôm nay người nàng mang đến là Trà Hương cùng Ngụy Tử, Trà Hương là người của Ngô thị, Tần Thư Dao vốn định cứu Trà Hương, sau đó để Trà Hương nói ra hung thủ phóng hỏa ở Bạch Mã Tự ngày đó.

Nhưng Trà Hương lại cố ý giả bộ hồ đồ, không có ý muốn nương nhờ vào nàng.

Sở dĩ Tần Thư Dao còn giữ con cờ này lại, là muốn lợi dụng nàng ta để nắm lấy nhược điểm của Ngô thị.

Hôm nay Tần Thư Dao không xấu mặt trước mặt mọi người, trên mặt hai người Ngô thị cùng Tần Tuyết Như cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc nào, hoặc là hai người bọn họ đã sớm biết được bộ vũ y này đã được nàng may lại một lần nữa.

Nhưng hiện tại Tần Tuyết Như bỗng dưng kêu nàng biểu diễn kỹ thuật pha trà trước mặt mọi người, thế nào cũng cảm thấy có chút cổ quái.

Nơi này là phủ công chúa, dụng cụ pha trà đều là của công chúa, chẳng lẽ là ở giai đoạn nàng không có chú ý tới, khiến cho bọn họ có cơ hội chui vào chỗ sơ hở ư?

Tần Thư Dao đắn đo suy nghĩ, vẫn không nghĩ ra một được kết luận gì, mà lúc này đã có thị nữ bưng dụng cụ pha trà lên. Xung quanh đều đã vây quanh một đám người, mọi người đều muốn nhìn nữ tử đoạt giải quán quân hôm nay đến cùng có bao nhiêu tài hoa.

Tần Thư Dao nhìn chằm chằm vào Tần Tuyết Như, mà Tần Tuyết Như vẫn không biểu hiện gì, đang lúc thị nữ bưng dụng cụ pha trà đặt ở trên bàn, Trà Hương bỗng nhiên đi ra, cười nói: “Nô tì giúp tiểu thư chuẩn bị.”

Trà Hương là người của Ngô thị, nàng ta bỗng nhiên tích cực như vậy, càng làm cho Tần Thư Dao thấy lạ trà hoặc là dụng cụ pha trà này có vấn đề. Nhưng tất cả động tác của Trà Hương cùng thị nữ kia đều ở trước mắt mọi người, cho nên không có chỗ nào đáng nghi cả.

Mặc kệ Tần Thư Dao làm hay không, đều sẽ xuất hiện vấn đề.

Nàng lẳng lặng nhìn Trà Hương chuẩn bị dụng cụ pha trà, lại lẳng lặng nhìn Trà Hương thối lui đến một bên.

Mộ Phương Hoa đã hơi không kiên nhẫn: “Chẳng lẽ người thật sự muốn Bản công chúa trách phạt?”

Bỗng nhiên Tần Thư Dao quỳ xuống, thấp giọng nói: “Không phải là dân nữ có ý không theo, chỉ là tay của dân nữ thật sự bị thương, sợ ô uế dụng cụ pha trà trong phủ trưởng công chúa.”

Lý do như vậy có chút gượng ép, Tần Tuyết Như thấy nàng như thế, trong lòng vui mừng, trên mặt lại cố ý thay Tần Thư Dao nói chuyện: “Bát công chúa, đều là ta không tốt, đã quên tỷ tỷ bị thương. Chính là ngày hôm qua ở chỗ tổ mẫu nhìn thấy tỷ tỷ tạo ra một đóa hoa sen, cho nên ta cũng muốn cho Bát công chúa trông thấy, ta nghe nói hai ngày trước công chúa cũng tạo ra một đóa hoa đào, còn muốn để cho công chúa và tỷ tỷ so một lần đấy!”

Mộ Phương Hoa không chỉ bá đạo ích kỷ, mà còn không chịu được người khác mạnh hơn nàng, nhất là hiện tại bị Tần Tuyết Như so sánh trước mặt mọi người. Cho nên những lời này không thể nghi ngờ là đổ thêm dầu vào lửa, Mộ Phương Hoa càng thêm kiên định: “Bản công chúa cho người hai lựa chọn, một là bị đánh ba mươi trượng, Bản công chúa sẽ không cùng người so đo.”

Đánh ba mươi trượng thật đúng là muốn mạng người mà!

“Hai là pha trà cho Bản công chúa, Bản công chúa không chỉ muốn thấy hoa sen, còn phải thấy mẫu đơn cùng hoa đào!” Mộ Phương Hoa từ nhỏ bị người làm hư, tính tình cũng cực kỳ ích kỷ bá đạo.

Tần Thư Dao biết nàng ta bá đạo cũng không lâu, nhưng giờ phút này dù sao nàng ta vẫn là tiểu công chúa Hoàng hậu thương yêu nhất.

Đang lúc Tần Thư Dao không biết nên làm thế nào cho phải, Mộ Thiếu Dục luôn luôn lẳng lặng đứng ở một bên bỗng nhiên lạnh lùng nói: “Bát muội, nơi này là phủ trưởng công chúa, nếu như bị Phụ hoàng biết muội ép buộc làm khó người khác như vậy, nhất định sẽ trách phạt.”

Người Mộ Phương Hoa sợ nhất không phải là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, mà chính là tam ca Mộ Thiếu Dục của nàng ta. Mộ Thiếu Dục luôn nghiêm túc, lạnh lùng, chưa bao giờ bởi vì nàng ta được Hoàng thượng cùng Hoàng hậu sủng ái mà đối tốt với nàng ta.

Mà Mộ Thành Hi luôn ở một bên xem kịch vui cũng đứng ra cười nói: “Đúng vậy. Bát muội, cho dù muội không phục, cũng phải chờ vết thương trên tay người ta dưỡng tốt sau đó mới so.”

Mộ Phương Hoa nghe xong càng buồn bực không thôi, mặt trướng đỏ bừng, nhưng lại nói không nên lời một câu phản bác cũng nói không được.

22. Chương 22: Chiêu Ghen Ghét Châm Ngòi Ly Gián.

Tần Thư Dao không nghĩ tới cuối cùng là Tam hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử đứng ra giúp nàng, mà Tần Tuyết Như luôn chờ xem trò hay thấy thế, cũng âm thầm nhủ mày, chỉ là nàng ta là người thông minh, cũng biết giờ phút này người muội muội là nàng ta nên ra sân rồi.

Cho nên Tần Tuyết Như cũng bịch một tiếng quỳ xuống, vẻ mặt xin lỗi nói: “Đều do dân nữ không tốt, lại quên tay của tỷ tỷ bị thương.”

Tần Thư Dao ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Tuyết Như, trong mắt thoáng qua chán ghét, hôm nay may mắn có Mộ Thiếu Dục ra tay giúp bản thân giải vây, bằng không bản thân thật sự là tiền thoái lương nan. Xem ra nên phản kích rồi.

Mộ Phương Hoa nhìn thoáng qua hai người quỳ trên mặt đất, lại nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục cùng Mộ Thành Hi, buồn bực không thôi dậm chân chỉ vào Mộ Thiếu Dục nói: “Được được lắm, các người đều khi dễ ta, đợi lát nữa ta nói cho Tứ hoàng huynh, để Tứ hoàng huynh tới thu thập các người.”

Tứ hoàng tử Mộ Tử Liệt cũng là Hoàng hậu sở sinh, đương kim Hoàng hậu sinh một nam một nữ, mà Hoàng thượng vẫn chưa lập thái tử. Mẫu thân của Đại hoàng tử Mộ Phương Thiên thân phận thấp kém, cho nên hắn đã sớm chặt đứt tư tưởng này.

Cho nên tranh giành cuối cùng chính là Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử, ba người bọn họ mới là đối thủ cạnh tranh chân chính.

Chỉ là tính cách của Tứ hoàng tử tàn bạo, loại trường hợp như thế này hẳn sẽ không xuất hiện. Mộ Phương Hoa cảm thấy thân phận bản thân cao quý, vậy mà bị nhóm người này ức hiếp, trong lòng càng nghĩ càng giận, đi đến bên người Tần Thư Dao đưa tay lên đang muốn hung hăng đánh vào trên mặt nàng, lại bỗng nhiên nghe được một trận quát lạnh lùng.

“Dừng tay cho Bản cung!” Trưởng công chúa Hoa Phượng nghe nói nơi này có cãi nhau, liền vội vàng vàng chạy tới.

Trên đường đi tới bà đã nghe rõ sự việc, Tần Thư Dao đề nghị Mộ Thiếu Dục dùng lúa nước, lúa mì cùng hạt giống đi trấn an lòng dân đề nghị này bà cũng tán thành. Trong lòng càng vui mừng vì không nhìn lầm người.

Về mặt của Mộ Phương Hoa không biểu hiện gì, nhìn thấy trưởng công chúa Hoa Phượng đến đây, còn tưởng rằng bà tới làm chỗ dựa cho bản thân, lập tức khóc rồi đi qua, lôi kéo cánh tay trưởng công chúa Hoa Phượng, chỉ vào Tần Thư Dao thấp giọng ủy khuất nói: “Cô cô, xú nha đầu này khi dễ cháu, cô cô cần phải giúp cháu giáo huấn nàng một chút, tốt nhất là đánh hai chân nàng tàn phế, để cho nàng không dám xuất hiện trước mặt cháu nữa.”

Một tiểu cô nương mới mười tuổi, mà đã độc ác như thế, cũng khó trách nàng về sau vận mệnh bi ai như thế.

Lúc trước Tần Thư Dao còn cảm thấy Mộ Phương Hoa đáng thương, nhưng hôm nay mới hiểu được cái gì gọi là người đáng thương tất có chỗ đáng hận.

Trưởng công chúa Hoa Phượng đen mặt, lạnh lùng nói: “Nơi này là phủ công chúa của Bản cung, còn chưa tới phiên người giương oai ở chỗ này.”

Mộ Phương Hoa không nghĩ tới trưởng công chúa Hoa Phượng lại giúp đỡ Tần Thư Dao, hai trông mắt càng đỏ bừng, tức giận nói: “Cô cô không chịu giúp cháu, cháu gọi Phụ hoàng đến, hôm nay cháu nhất định phải phế đôi chân của nàng.” Nói xong liền khóc chạy đi.

Tần Tuyết Như quỳ trên mặt đất dắc ý trong lòng, hôm nay nàng ta thành công khơi mào bất hòa giữa hai người Mộ Phương Hoa và Tần Thư Dao, hôm nay Mộ Phương Hoa không làm gì được Tần Thư Dao, nhưng về sau thì chưa hẳn.

Trưởng công chúa Hoa Phượng nhìn bóng lưng Mộ Phương Hoa, bất đắc dĩ thở dài một hơi, bà tự mình đỡ Tần Thư Dao đứng lên, ôn nhu nói: “Nó đã bị hai người Hoàng huynh cùng Hoàng tẩu nuông chiều từ nhỏ, cho nên tính tình có chút lỗ mãng, người đừng đặt ở trong lòng, Bản cung sẽ giải thích cùng Hoàng huynh.”

Có những lời này của trưởng công chúa Hoa Phượng, Tần Thư Dao cũng an tâm không ít.

Sau khi trò khôi hài chấm dứt, Tần Thư Dao cũng mệt mỏi không thôi, chỉ là nàng cũng không sợ hãi đắc tội Mộ Phương Hoa, tối thiểu hiện tại bên người nàng có một chỗ dựa vững chắc, đó chính là trưởng công chúa Hoa Phượng.

Có câu nói kia của trưởng công chúa Hoa Phượng, nàng tin tưởng cho dù là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu thiên vị Mộ Phương Hoa, cũng sẽ không thể để nàng dấn vào. Chỉ là về sau phải cẩn thận Mộ Phương Hoa.

Dù sao còn năm năm nữa Hoàng thượng mới qua đời, thời gian năm năm này còn nhiều biến hóa.

Sau khi trở về từ phủ công chúa, Tần Thư Dao đã mệt mỏi không thôi, đang muốn về Hình Hương Viện nghỉ ngơi một phen, lại bị Tần Lương gọi vào ngoại thư phòng.

Không khí trong thư phòng ngưng trọng không thôi, trong tay Tần Lương cũng đã sớm chuẩn bị một cái thước, ông ta nhìn thấy Tần Thư Dao đi vào liền lạnh lùng nói: “Người đồ nghiệp chướng này, còn không mau quỳ xuống cho ta!”

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua vẻ mặt lo lắng của Ngô thị đứng một bên, liền hiểu hết thấy.

Xem ra việc hôm nay Ngô thị nói thêm mắm thêm muối không ít ở trước mặt Tần Lương.

“Lão gia, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách Dao Nhi chúng ta, là Bát công chúa khó xử Dao Nhi khắp nơi!” Ngô thị cố ý lôi kéo tay của Tần Lương, vẻ mặt khuyên nhủ tận tình.

Tuy rằng Tần Lương là thái sư, dạy hoàng tử cùng công chúa cũng cực kỳ nghiêm khắc, nhưng cũng không cho con gái của bản thân tự phụ thanh cao, không đặt hoàng tử cùng công chúa ở trong mắt.

Tần Lương đẩy Ngô thị ra, sau đó phẫn nộ quát Tần Thư Dao: “Còn không mau quỳ xuống cho ta!”

Tần Thư Dao biết giờ phút này bản thân nói nhiều sai nhiều, cho nên ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, hai mắt đã sớm phủ đầy nước mắt.

Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, Tần Lương đều sẽ không nghe nàng giải thích, đều tin lời nói của mẹ con Ngô thị.

“Đưa tay ra cho ta!”

Tần Thư Dao ngoan ngoãn đưa tay ra, Tần Lương cầm tay Tần Thư Dao hung hăng đánh xuống: “Để xem lần sau người còn dám vô lý như vậy hay không!” Vừa nói vừa dùng sức đánh xuống.

Tần Thư Dao gắt gao cắn môi dưới, lúc này tay trái vừa đỏ vừa sưng, Tần Lương một chút cũng không đau lòng, vẫn hung hăng đánh tiếp. Ước chừng đánh hơn hai mươi cái, Tần Lương cũng mệt, mà trong lòng bàn tay của Tần Thư Dao cũng đã bị đánh ra máu, Tần Lương mới buông tay Tần Thư Dao. Nghiêm khắc nói: “Hôm nay trước hết tha cho người, đừng tưởng rằng hiện tại người là học trò của trưởng công chúa Hoa Phượng, liền dám làm xằng làm bậy, nếu lần sau còn dám như vậy, ta sẽ không dùng cái này!”

Tần Lương không chỉ có tiếng là nghiêm sư, càng có tiếng là nghiêm phụ.

“Dao Nhi, con cũng đừng giận cha con, cũng đừng chọc tức ông ấy!” Ngô thị cũng biểu hiện ra vẻ mặt lo lắng, giống như thật sự không đành lòng nhìn thấy nàng bị đánh: “Con mau đi xuống đi, nhớ kỹ lần sau trăm nghìn lần không thể lại làm ra chuyện lỗ mãng như vậy. Uy nghiêm của Hoàng gia há dân thường như chúng ta dám đụng chạm vào.”

Lúc này hai má của Tần Thư Dao tái nhợt, nàng cố nén nước mắt vào bên trong, gắt gao cắn răng, hơi hơi vuốt cằm sau đó lặng lẽ đi ra ngoài.

Trong lúc này Tần Thư Dao không vì bản thân kêu một tiếng ủy khuất, càng không kêu một tiếng đau. Tần Lương thấy vẻ mặt quật cường của Tần Thư Dao, không khỏi có chút hoảng hốt, hoài nghi có phải chính mình đã quá độc ác rồi hay không.

Sau khi Tần Thư Dao về tới Hình Hương Viện, liền để Tĩnh Nguyệt đi lấy nước ấm đến, giúp nàng rửa nhẹ miệng vết thương, sau đó lấy một ít dược. Từ rửa sạch cho đến khi bôi thuốc, Tần Thư Dao đau đến chảy ra một thân mồ hôi lạnh, nước mắt cũng không tiếng động rơi xuống từng giọt, nhưng nàng vẫn không kêu một tiếng đau nào.

Cái này không tính là cái gì, kiếp trước nàng bị lửa thiêu sống đến chết, bị lửa thiêu còn đau hơn gấp ngàn lần gấp trăm lần.

Xem ra Trà Hương đã giữ lại không được rồi, chỉ là nàng quyết không thể cứ bị đánh vô ích như vậy, nàng cũng muốn để cho Ngô thị trả giá tương ứng.

Mấy ngày kế tiếp, Tần Thư Dao không cố ý khó xử Trà Hương, mà Trà Hương chỉ cho rằng Tần Thư Dao không có phát hiện nàng ta còn âm thầm lui tới cùng Ngô thị

23. Chương 23: Bị Trách Phạt Cẩn Thận Khắp Nơi.

Tiêu Tương Uyển

Ngô thị chậm rãi uống một ngụm trà, sau đó buông ly trà cười lạnh nói: “Nó cho rằng cánh cửa bản thân đã cứng, d d l q đ thì mẹ sẽ không thu thập được nó.”

Tần Tuyết Như rót cho Ngô thị một ly trà nóng: “Vẫn là mẹ thông minh, con gái còn tưởng rằng nàng ta lại tránh được một kiếp này nữa!”

“Tính của cha con, mẹ rõ ràng nhất. Huống chi xú nha đầu kia lại đắc tội công chúa!” Ngô thị cười lạnh một tiếng.

Tần Tuyết Như lại hỏi: “Vậy mẹ kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Hiện tại nó được trường công chúa Hoa Phượng tán thưởng, nếu không đánh rơi sợ là hậu họa vô cùng!” Ngô thị trầm tư một lát lại nói: “Con nói cha con hận nhất là cái gì?”

Tần Tuyết Như trầm tư một lát, sau đó trên mặt lập tức vui mừng cười nói: “Nếu bị cha phát hiện nhất định sẽ nhốt nàng ta vĩnh viễn, để cho nàng ta mãi mãi không thấy ánh mặt trời!”

Ngô thị mỉm cười gật gật đầu.

Bởi vì tay Tần Thư Dao bị thương, cho nên mấy ngày nay nàng cũng không đi phủ công chúa, mỗi ngày đều đến chỗ Tần lão phu nhân ở trong phòng cùng Tần lão phu nhân, hoặc là ở trong phòng tĩnh dưỡng thân thể, rất ít khi đi lại bên ngoài.

Mà dường như Ngô thị cũng an tĩnh lại, hơn nữa cũng quan tâm Tần Thư Dao, làm Tần Thư Dao luôn có một loại ảo giác, Ngô thị thật sự coi nàng là nữ nhi thân sinh để đối đãi.

Nếu không có một lần trọng sinh này, có lẽ Tần Thư Dao sẽ thật sự cho là như thế. Nhưng nàng là người đã chết một lần, cũng hiểu con người của Ngô thị, nàng cứ buông tha chính mình thế này. Nhất là phía trước nàng còn có Tần Tuyết Như đoạt phong quang.

Ngày hôm đó nàng đang nằm ở trên giường nệm nghỉ trưa, Tĩnh Nguyệt vội vàng đi vào từ bên ngoài, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, rốt cuộc nàng ta có động tĩnh!”

Tần Thư Dao mở hai tròng mắt, khóe miệng nâng lên một thoáng cười lạnh.

Tĩnh Nguyệt thấy Tần Thư Dao không ngủ, nói tiếp: “Vừa rồi khi tiểu thư đi Vinh Thọ Đường, nô tì nhìn thấy nàng ta lén lút ở trong phòng tiểu thư.”

Tần Thư Dao ngồi dậy, sau đó nhẹ giọng nói: “Có nhìn rõ đó là cái gì không?”

Tĩnh Nguyệt gật gật đầu, sau đó ở bên tai Tần Thư Dao nhẹ giọng nói một câu, sau khi Tần Thư Dao nghe xong, chau mày sau đó liền cười lạnh nói: “Xem ra lần này nàng ta thật sự muốn hạ độc thủ!”

“Tiểu thư, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Tần Thư Dao một chút cũng không lo lắng: “Người đối những thứ đó đi, chờ đêm khuya lại đi cùng ta tìm kiếm gần sân và trong phòng của ta một chút, nhìn xem còn có cái gì khác khả nghi hay không!”

Tĩnh Nguyệt gật gật đầu: “Nô tì hiểu rồi!”

Sau khi Tần Thư Dao suy nghĩ, lại nói: “Bên ngoài sân người để cho Ngụy Tử đi tìm, nói lục soát kỹ càng sẽ có thưởng!”

Nô tài như Ngụy Tử vậy, chỉ cần có tiền là có thể trung thành với người, cho nên Tần Thư Dao cũng không sợ giờ phút này Ngụy Tử sẽ bán đứng mình.

Hai ngày kế tiếp vẫn gió êm sóng lặng như trước, chỉ là ngày thứ ba Ngô thị bỗng nhiên bệnh nặng không dậy nổi, Tần Lương mời đại phu có tiếng trong kinh cùng thái y đến xem, đều không nhìn ra nửa điểm vấn đề.

Mà Ngô thị lại càng ngày càng gầy yếu, bệnh tình cũng trở nên nghiêm trọng, Tần Lương không biết nên làm thế nào cho phải.

Ngô thị lôi kéo tay Tần Lương, khẽ chau mày lại nói: “Lão gia, thiếp thân sợ bệnh không tốt lên được!”

Tuy rằng Tần Lương cũng có mấy thị thiếp, nhưng vẫn cực kì coi trọng Ngô thị như trước, cho nên nghe được những lời này của bà ta lập tức lạnh giọng đánh gãy: “Không cho nói lời mê sảng này!”

Ngô thị cúi đầu khẽ lau nước mắt, lại ra vẻ thở dài một tiếng nói: “Bệnh của thiếp đây cũng không biết có phải là đùng phải cái gì không sạch sẽ không, bằng không vì sao bỗng nhiên bệnh không dậy nổi, mà đại phu bên trong kinh thành cũng đều xem không ra!”

Nghe vậy Tần Lương lập tức cảnh giác: “Trong phủ chúng ta có thể có cái gì không sạch sẽ chứ!”

Ngô thị lại nhẹ giọng khóc nói: “Diễn đàn lên quý tôn “Thiếp thân nghe nói vài ngày trước có người nhìn thấy đại tiểu thư nửa đêm đốt tiền vàng mã.....”

Bà ta biết chỉ cần nói đến đúng điểm là dừng, còn lại tất cả hết thảy đều để bản thân Tần Lương tự đoán.

Quả nhiên sau khi Tần Lương nghe xong, sắc mặt lập tức xanh mét, ông lập tức ngắt lời Ngô thị: “Nàng đừng sợ, ta sẽ giúp nàng tra rõ ràng, nếu thật sự có chuyện này, ta sẽ không tha cho xú nha đầu kia!”

Sau đó còn nói hai câu trấn an, mới vội vàng vàng đi tới Tiêu Tương Uyển. Mang theo vài bà tử to cao đến bên trong Hình Hương Viện của Tần Thư Dao, để cho bọn họ tìm trong ngoài của Hình Hương Viện một lần.

Tần Thư Dao nghe được động tĩnh vội vàng đi từ trong phòng ra, nhìn thấy mặt Tần Lương xanh mét, vẻ mặt kích động: “Cha, cha đang làm cái gì vậy?”

“Chính người nói đi người đã làm ra chuyện gì không muốn người khác phát hiện?” Tần Lương lạnh mặt nổi giận nói.

Quả nhiên vẫn giống kiếp trước, Tần Lương hoàn toàn không đau lòng cho đại nữ nhi của ông ta, chuyện gì cũng đều nghe Ngô thị. Đối với Tần Lương mà nói, có lẽ Tần Thư Dao còn không bằng một tiểu thiếp của ông ta.

Gần mười năm qua, Tần Lương đã bao giờ từng yêu thương qua người nữ nhi này của ông ta.

Tuy rằng Tần Thư Dao đã biết thái độ của Tần Lương rồi, nhưng nhìn khi nhìn thấy bộ dạng này của ông ta, vẫn có chút xót xa!

“Phụ thân đây là ý gì?” Vẻ mặt của Tần Thư Dao ủy khuất cùng bị thương, nhưng hai tròng mắt vẫn nhìn Tần Lương.

Tần Lương bị hai tròng mắt trong suốt của Tần Thư Dao nhìn như vậy cũng có chút vô thức, chỉ là ấn tượng của ông ta với Tần Thư Dao đã thâm căn cố đế, hoặc là ở trong lòng ông ta Tần Thư Dao đúng như lời Ngô thị nói, dĩ dĩ dĩ kiều căng ương ngành không lo học tập chỉ biết gây họa, thời gian trước cũng dám gây chuyện ở phủ công chúa.

“Có ý gì? Nếu hiện tại người thừa nhận, ta liền tha cho người. Nếu như bị ta tìm ra, ta sẽ không cứ thế mà tha cho người.” Tần Lương nhớ đến sắc mặt tái nhợt cùng vẻ mặt kinh hoảng của Ngô thị, càng nhận định Tần Thư Dao ở trong nhà làm vu thuật hãm hại Ngô thị.

Nghe nói thế khóe miệng Tần Thư Dao nâng lên một thoáng cười lạnh, trên mặt vẫn là vẻ thản nhiên như trước: “Nữ nhi không có làm việc thương thiên hại lý, nếu phụ thân không tin có thể phái người lục soát!”

Tần Lương thấy bộ dạng này của Tần Thư Dao, trong lòng cũng có chút nghi hoặc, chỉ là suy nghĩ vậy hai ngày nay Ngô thị luôn ốm đau không dậy nổi, còn có câu nói kia của Ngô thị, liền kiên quyết nhất định là Tần Thư Dao giả trò quỷ.

Ông ta nói vài câu với bà tử bên cạnh, sau đó một đám người tiến hành tìm kiếm ở Hình Hương Viện của Tần Thư Dao.

Sau một lúc lâu, đám bà tử này đều nhao nhao tỏ vẻ không tìm được gì khả nghi.

Tần Thư Dao mặt lạnh nhìn tất cả những thứ này, nói với Tần Lương: “Đến cùng là phụ thân muốn tìm cái gì vậy?”

Nhìn dáng vẻ thản nhiên của Tần Thư Dao, trong lòng Tần Lương có chút hổ thẹn, nhưng trên mặt vẫn nghiêm khắc như trước: “Mẫu thân ngươi trong khoảng thời gian này luôn ốm đau không dậy nổi, nghe hạ nhân nói ngươi khuya khoắt từng thấp hương trong sân, có việc này không?”

Quả nhiên là tin lời Ngô thị nói, nếu Tần Thư Dao không sớm phòng bị một chút, bị Tần Lương tìm ra những thứ kia mà nói, vậy hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Nghe vậy vẻ mặt Tần Thư Dao khiếp sợ, sau đó lại có vẻ mặt kinh thường: “Mẫu thân cũng thật biết nói mạnh miệng, trong phòng tứ đệ đều rối loạn gì đó cũng mặc kệ, ngược lại còn vu đến chỗ này của con!”

Tần Lương không nghĩ tới chuyện này còn có thể liên lụy đến Tần Minh Hi, nhất thời không tin nổi giận nói: “Không được ngậm máu phun người, tứ đệ ngươi còn nhỏ làm sao có thể chơi mấy thứ đó!”

Về mặt Tần Thư Dao ủy khuất: “Phụ thân tin tưởng nữ nhi làm loại việc yêu ma quỷ quái này, cho nên mới vội vàng vàng chạy đến sân nữ nhi lục soát! Thân thể của mẫu thân không khỏe, nữ nhi ngày đêm cầu nguyện, nhưng lại rơi xuống ô danh này. Ngược lại tứ đệ chơi những thứ lung tung đó, nếu như không quản chế chặt chẽ, sợ về sau càng phiền toái hơn!”

24. Chương 24: Ác Nhân Vu Cáo Ngược Lại Chịu Nhục.

Tuy rằng Tần Lương thiên vị đám người Ngô thị, nhưng mà tính tình lại chính trực, cũng cực kì nghiêm khắc với con trai mình, hiện tại nghe được lời nói của Tần Thư Dao cũng cảm thấy rất có đạo lý, liền dần dần lạnh nhạt như trước: “Đừng tưởng rằng bản thân được công chúa tán thưởng, liền đắc ý vênh vác. Trở về lo đọc sách, luyện nữ công cho ta, miễn cho về sau bị nhà chồng ghét bỏ!”

Tần Thư Dao biết kế tiếp khẳng định Tần Lương sẽ đi viện Tần Minh Hi điều tra, cho nên hơi gật gật đầu, lại nói: “Nữ nhi cùng phụ thân đi đến đó.”

Sau khi Tần Lương suy nghĩ cũng gật đầu đồng ý.

Vốn Ngô thị ở trong viện Tiêu Tương chờ tin tức tốt, lại chờ đến tin tức con trai mình bị đánh, cuối cùng vội vàng vàng vọt tới viện Minh Hiên, đi tới cửa chỉ thấy Tần Minh Hi đã bị Tần Lương đặt trên ghế dài đánh. Kinh hoàng một trận lập tức chạy vội qua, quỳ gối dưới chân Tần Lương, liền đàn đàn lạy quý đôn gất gao bắt lấy hai tay của ông, khóc nói: “Ông làm cái gì vậy hả?”

Tần Lương thấy Ngô thị đã không để ý hình tượng quý trên mặt đất, vẻ mặt càng thêm khó coi: “Từ mẫu nhiều bại nữ (mẹ hiền thì con hư). Người có biết trong khoảng thời gian này nó đang làm cái gì không? Khó trách người bệnh không dậy nổi, thì ra đúng là nghiệp chướng này gây họa!”

Trên đường đến Ngô thị đã sớm nghe Quý ma ma nói, cho nên đã sớm biết chuyện này chính là Tần Thư Dao giở trò quỷ, chỉ là bà ta không biết Tần Thư Dao phát hiện khi nào. Hơn nữa đồ bản đó thế nào lại rơi vào trong tay Tần Minh Hi.

“Lão gia, con nó mới là một đứa bé tám tuổi làm sao hiểu được mấy thứ này, nhất định là người dưới không hiểu chuyện cho con chơi!”

Tần Lương cảm thấy Ngô thị nói có đạo lý, cho nên thả Tần Minh Hi ra, lạnh mặt nhìn một đám nha hoàn cùng bà tử quỳ trên mặt đất: “Người đâu, đánh những người này ba mươi trượng, sau đó bán ra ngoài!”

Nha hoàn cùng bà tử bên người Tần Minh Hi đều là Ngô thị lựa chọn cẩn thận, hiện tại bỗng nhiên toàn bộ bị Tần Lương bán đi, trong lòng cũng có chút đau lòng. Nhưng nghĩ đến bọn họ thế nhưng không phát hiện những thứ chướng khí mù mịt đó, bán đi thì bán đi, đến lúc đó bản thân lại chọn một ít nha hoàn cho Tần Minh Hi. Cho nên Ngô thị cũng không đau lòng lắm gì.

Tần Thư Dao đứng ở một bên xem trò hay vừa ra này, trong lòng cười lạnh, trên mặt lại lộ ra vẻ quan tâm cùng không đành lòng: “Đúng vậy. Cha, cha ngàn lần đừng tức hồng thân thể. Nữ nhi thấy tổ mẫu một

mình thanh tĩnh, không bằng đưa tứ đệ đến chỗ tổ mẫu, để tổ mẫu dạy tứ đệ, mà tứ đệ có đủ năng lực bồi tổ mẫu. Chuyện này không phải là đẹp cả đôi đường sao!”

Kiếp trước Tần Minh Hi bị Ngô thị dạy hết ăn lại nằm, chỉ biết ăn nhậu dĩ điểm cờ bạc, hơn nữa phẩm hạnh cực kém, đập bể tám biển Đế sư trăm năm của Tần gia.

Tuy rằng Tần Thư Dao thống hận đám người Ngô thị, nhưng dù sao nàng cảm thấy hiện tại Tần Minh Hi mới tám tuổi, hơn nữa kiếp trước Tần Minh Hi không làm chuyện gì hại đến nàng. Hiện tại giao cho Tần lão phu nhân dạy, có lẽ về sau Tần Minh Hi lớn lên sẽ có thay đổi. Mặc kệ là với Tần gia hay với bản thân có lẽ đều sẽ có giúp đỡ.

Sau khi Ngô thị nghe xong, lập tức nhú mày, nhưng cũng biết hiện tại Tần Lương đang nổi nóng, hơn nữa quả thật trong phòng Tần Minh Hi tìm ra một người vải. Hiện tại bà cần phải tỉnh táo lại, ngàn vạn không thể xúc động.

Sau khi Tần Lương nghe xong cũng cảm thấy Tần Thư Dao nói có đạo lý, nhân tiện nói: “Ừ, chỗ của mẫu thân cũng quá thanh tịnh, đưa Hi Nhi qua cũng tốt!”

Ngô thị sốt ruột, nhưng lại không dám nói một câu phản bác.

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua Ngô thị, lại nói: “Mẫu thân cũng không cần quá mức khổ sở, dù sao tuổi tứ đệ còn nhỏ, không hiểu chuyện này. Đợi lát nữa cho đám nô tài này đốt sạch người vải không sạch sẽ kia, thân thể của mẫu thân sẽ đỡ hơn!”

Ngụ ý là Tần Minh Hi rửa Ngô thị!

Trong lòng Ngô thị vừa tức vừa hận, chỉ có thể cắn răng nuốt vào bụng!

Mà Tần Lương nghe được những lời này, càng cảm thấy Tần Minh Hi không hiểu thuận, tâm thuật bất chính.

Vừa rồi Tần Minh Hi bị Tần Lương dọa không dám hé răng, chỉ dám thấp giọng nỉ non. Hiện tại nghe nói bản thân bị đưa đến Vinh Thọ Viện, lập tức kích động, nhìn thấy Ngô thị ở đây, lá gan cũng lớn vài phần: “Con không đi, con mới không cần đi tới chỗ bà nội, bà nội vừa thấy con liền kêu con đọc sách, một chút cũng không vui, con mới không đi...”

Sắc mặt Ngô thị lập tức thay đổi, vội vàng tiến lên che miệng Tần Minh Hi, nhưng lúc này đã muộn rồi!

Mặt Tần Lương xanh mét, nhìn thoáng qua Ngô thị, hung hăng nói: “Đây là con trai tốt người dạy đó!” Nói xong liền phát tay áo rời đi.

Trong lòng Tần Thư Dao cười lạnh, xem ra Tần Minh Hi này vẫn giống như kiếp trước, chính là thằng ngu không chịu được. Vừa rồi nàng còn động lòng trắc ẩn muốn giúp nó, không nghĩ tới chính nó làm hỏng tiền đồ của chính mình.

Những lời này truyền đến tai Tần lão phu nhân, cho dù là Tần Lương muốn đưa qua, lấy tính tình quật cường của Tần lão phu nhân cũng sẽ kiên quyết không thu!

Chỉ có điều chuyện này lại ngoài ý muốn của Tần Thư Dao, sau khi chuyện này truyền đến tai, Tần lão phu nhân lại kiên quyết muốn Ngô thị đưa Tần Minh Hi đến Vinh Thọ viện.

Cho dù Ngô thị trăm điều không bỏ được, nhưng cũng chỉ có thể để Tần Minh Hi đi Vinh Thọ viện.

Sau chuyện này, Tần Lương cũng có chút thờ ơ với Ngô thị. Mà Ngô thị lần này thật sự ngã bệnh, nằm ở trên giường rên rỉ mấy ngày.

Sau khi Tần Tuyết Như biết tức giận oán hận không thôi, muốn chạy tới Hình Hương Viện giáo huấn Tần Thư Dao một chút, nhưng lại bị Ngô thị ngăn lại.

“Như Nhi, không thể hành động thiếu suy nghĩ như vậy, là mẹ coi thường nó, không nghĩ tới tuổi nó còn trẻ vậy mà tâm kế nặng như thế!” Về mặt Ngô thị tái nhợt.

Tần Tuyết Như thấy đau lòng không thôi, nhú mày liếc lại: “Mẹ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Trong mắt Ngô thị thoáng qua âm độc: “Không phải là thời gian trước nó đắc tội Bát công chúa sao? Con cùng Bát công chúa lại quen biết, sao không mời Bát công chúa đến trong phủ tụ họp!”

Nghe vậy Tần Tuyết Như lập tức vui mừng nói: “Sao con lại quên chuyện này nhỉ. Ngày mai con gái mời Bát công chúa đến làm khách trong phủ, để cho nàng giáo huấn súc sinh thấp hèn kia một chút!”

Ngày thứ hai, Đại hoàng tử, Tam hoàng tử cùng Bát công chúa đến làm khách Tần phủ.

Tần Tuyết Như mời bọn họ đến Bách Hoa viên đi dạo, lại đặc biệt sai người đi mời Tần Thư Dao cùng Tần Khả Cầm đến, Tần Thư Dao không muốn để cho Tần Khả Cầm tham gia vào, để Tần Khả Cầm lấy cớ thân thể không khỏe cự tuyệt.

Tần Tuyết Như cũng chỉ đến đây thử Tần Thư Dao, thấy Tần Thư Dao đau lòng Tần Khả Cầm như vậy, trong lòng lại nảy ra một độc kế. Chỉ là đây là chuyện sau này!

Hoàng tử và công chúa đều là quý nhân, thân thể Tần Thư Dao khỏe mạnh cho nên không thể cự tuyệt, chỉ có thể mang theo Tĩnh Nguyệt và Trà Hương cùng đến, đợi đến khi tới Bách Hoa Viên thì bọn họ cũng đã sớm ngồi ở trong đình bát giác thoải mái tán gẫu.

Tần Thư Dao đi qua hơi cúi người thi lễ, sau đó lẳng lặng đứng ở một bên.

Nàng biết hôm nay Mộ Phương Hoa tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha nàng như vậy, mà năng lực của nàng cũng không có biện pháp đẩy ngã một công chúa, cho nên luôn luôn đề dặt cẩn thận, không nghĩ tới cuối cùng bởi vì Tần Tuyết Như, vẫn đắc tội Mộ Phương Hoa.

Hôm nay Mộ Phương Hoa đến sẽ không để cho Tần Thư Dao dễ chịu, nàng ta thấy Tần Thư Dao đến liền cười lạnh một tiếng, liền an lòng cầm ly trà sứ men xanh trong tay, chậm rãi uống một ngụm trà, lại sau đó ném thẳng tới trên người Tần Thư Dao.

Tuy rằng Tần Thư Dao đoán chắc hôm nay Mộ Phương Hoa sẽ không bỏ qua cho nàng, nhưng lại không nghĩ rằng tính tình của nàng ta lại nóng nảy như vậy, may mắn nàng tránh kịp thời, bằng không khuôn mặt này của nàng sợ rằng sẽ mặt mày hốc hác rồi.

Mộ Phương Hoa thấy Tần Thư Dao tránh được, lập tức đứng lên chỉ vào Tần Thư Dao mắng to nói: “Người thật to gan, dám tránh!”

25. Chương 25: Công Chúa Ngang Ngược Xoi Mối Loạn.

Trái lại Tần Thư Dao không kiêu ngạo không siểm nịnh, vẫn thẳng sống lưng như trước: “Nếu Công chúa muốn phạt dân nữ, cũng nên nói cho dân nữ biết đã phạm phải tội gì!”

“Người dĩ hạ phạm thượng, chẳng lẽ Bản công chúa phạt người cũng không được sao?” Mộ Phương Hoa tức giận nghiêng rằng.

Lúc này Tần Tuyết Như cũng đứng lên lôi kéo Mộ Phương Hoa, giả bộ khuyên can: “Công chúa, người đừng nóng giận. Nhìn đàn bà quý tộc Tính tình của đại tỷ ta giống cha ta, có chút khô khan. Nhưng tỷ ấy tuyệt đối không cố ý mạo phạm công chúa!” Nói xong lại lôi kéo Tần Thư Dao, nói: “Đại tỷ, tỷ mau quay xuống nhận sai với công chúa. Công chúa sẽ hết giận thôi!”

Hiện tại rốt cuộc Tần Thư Dao hiểu cái gì gọi là gán tội cho người khác rồi, cho dù nàng chưa làm chuyện gì, những chuyện này người có quyền thế muốn trách phạt nàng cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hiện tại nàng hoàn toàn không có quyền thế gì, muốn đấu cùng Ngô thị, muốn đấu cùng Hàn Thế Quân, là quá mức ngầy thơ rồi.

Tần Thư Dao vẫn đứng im lặng, nàng không đồng ý cứ cúi đầu như vậy, nàng không làm sai chuyện gì, nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đại hoàng tử cùng Tam hoàng tử ngồi ở một bên, hai người bọn họ đều lạnh lùng nhìn tất cả những chuyện này.

“Còn không mau quỳ xuống dập đầu nhận sai cho bản công chúa!” Mộ Phương Hoa vênh vác hồng hách cười lạnh nói.

Tần Thư Dao quay đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua nàng ta, Mộ Phương Hoa có chút chột dạ tránh ánh mắt nàng.

“Công chúa, không biết dân nữ phạm phải chuyện gì, kính xin công chúa chỉ rõ!” Từ đầu tới cuối Tần Thư Dao đều không có một chút khuất phục.

Mộ Phương Hoa hừ lạnh một tiếng: “Chẳng lẽ lời nói của Bản công chúa người cũng muốn ngỗ nghịch?”

“Chẳng lẽ công chúa còn vì chuyện lần trước ở phủ trưởng công chúa mà tức giận? Công chúa muốn dân nữ nhận lỗi cũng được, chỉ là công chúa phải thừa nhận kỹ thuật pha trà của công chúa không bằng dân nữ, dân nữ mới nói xin lỗi!”

Lời này vừa nói ra mọi người xung quanh đều hơi sửng sốt, bọn họ đều cho rằng Tần Thư Dao sẽ quỳ xuống nhận sai, lại không nghĩ rằng trong lúc này rồi mà nàng còn dám khiêu khích Mộ Phương Hoa.

Mộ Phương Thiên cùng Mộ Thiếu Dục đều nhin không được nhìn nàng thêm vài lần, mà Tần Tuyết Như tuy rằng khiếp sợ, trong lòng lại càng thêm đắc ý.

Mộ Phương Hoa bị tức giận làm trong lòng rối loạn: “Người to gan lớn mật, vậy mà còn dám để Bản công chúa nhận thua!”

Nhìn bộ dạng này của Mộ Phương Hoa, Tần Thư Dao trái lại thẳng thắn vô tư, nàng vẫn mặt lạnh như trước, nhẹ giọng nói: “Công chúa là Thiên Chi Kiều Nữ, ngài muốn dân nữ dập đầu nhận sai, dân nữ cũng không thể nói gì hơn. Nhưng chẳng lẽ công chúa không sợ bị người truyền ra sao, nói công chúa bởi vì tài nghệ không bằng người, cho nên bức dân nữ dập đầu nhận sai.”

Mộ Phương Hoa nghe xong càng thêm tức giận: “Người nói hưu nói vượn, khi nào thì Bản công chúa tài nghệ không bằng người?”

Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng: “Công chúa đã không thừa nhận, vì sao chúng ta không so kỹ thuật pha trà một lần! Nếu dân nữ thua, tùy ý công chúa xử trí. Nhưng nếu dân nữ thắng, như vậy...”

Nàng cười nhìn về phía tiểu sư tử đã bị chọc giận, nói: “Như vậy xin mời công chúa xin lỗi dân nữ.”

“Người... Người thế nhưng muốn Bản công chúa xin lỗi...”

Tần Thư Dao cười nói: “Còn chưa có so, công chúa liền nhận thua rồi?”

“Hừ, so thì so, Bản công chúa còn sợ người hay sao!” Nói xong lập tức sai người đi chuẩn bị dụng cụ pha trà.

“Vậy thì tốt.” Tần Thư Dao cười nói với hai vị hoàng tử ngồi một bên: “Kính xin Đại hoàng tử cùng Tam hoàng tử làm chứng.”

Hai người Đại hoàng tử cùng Tam hoàng tử hơi vuốt cằm, xem như là đồng ý.

Tần Tuyết Như thấy Tần Thư Dao cũng dám đi khiêu khích Bát công chúa, trong lòng đắc ý, trên mặt vẫn còn cố ý khuyên bảo: “Đại tỷ, tỷ đây tội gì chứ. Mặc kệ tỷ thua hay thắng, cũng đều bất kính với công chúa!”

Mộ Phương Hoa nghe xong những lời này trên mặt càng thêm tức giận, Tần Thư Dao lại cười lạnh nói: diên đan le quy don com “Tam muội lời nói này không đúng rồi, nếu ta thua, dập đầu xin lỗi công chúa, vậy người đời sẽ cảm thấy công chúa đa tài đa nghệ. Nếu ta thắng, công chúa cũng nói xin lỗi, vậy người đời sẽ nói công chúa không chỉ ôn nhu hiền lương, mà còn chấp nhận chịu thua trong đánh cuộc, chính là Thiên Tử Chi Phạm.” (Thiên tử là con trời, hoàng đế, chi là hướng về, hướng tới, Phạm là kiểu mẫu, mô phạm)

Mặc dù trong lòng Mộ Phương Hoa tức giận, nhưng cũng biết lời này của Tần Thư Dao quả thật có vài phần đạo lý, huống chi nàng cũng muốn trông thấy kỹ thuật pha trà của Tần Thư Dao đến cùng cao đến đâu, mà nàng ta lại có tự tin dám đánh cuộc với nàng như thế.

Sau một lúc lâu, vài thị nữ bưng dụng cụ pha trà cùng lá trà tới, hai người Tần Thư Dao và Mộ Phương Hoa đều rửa sạch tay, sau đó lại tỉ mỉ pha trà.

Chỉ thấy động tác của Tần Thư Dao thành thạo, tư thế tuyệt đẹp, mỗi một động tác đều làm cho người ta như đang thưởng thức cảnh đẹp, động tác cùng tư thế của Mộ Phương Hoa cũng không thua Tần Thư Dao.

Nhưng khi đến một bước cuối cùng, động tác của Tần Thư Dao bỗng nhiên trở nên huyền ảo, cuối cùng tạo ra một đóa hoa mẫu đơn diễm lệ, mà lúc này Trà Hương cũng lập tức nhẹ nhàng bước đến...

Lúc này Mộ Phương Hoa lại chỉ tạo ra một đóa hoa mai, hơn nữa chỉ thoáng qua. Làm nàng ta tự cho là bản thân đã thắng, đến khi nhìn về phía Tần Thư Dao, lại nhìn thấy đóa hoa mẫu đơn vẫn còn loáng thoáng hiện ra ở trước mặt mọi người như trước...

Bỗng nhiên một trận tiếng vỗ tay vang lên, một đám người mới hồi phục từ trong kinh ngạc.

Mộ Phương Hoa lại như là bị ủy khuất lớn, chạy vội đến trước mặt một gã nam tử cách đó không xa, sau đó lôi kéo cánh tay của hắn nói: “Tứ ca, huynh đã đến rồi. Nếu huynh lại không đến, người muội muội này của huynh đã bị người khi dễ đến chết rồi!”

Tứ hoàng tử Mộ Tử Liệt cười sờ sờ đầu Mộ Phương Hoa, sủng nịch nói: “Tài nghệ muội không bằng người, làm sao bị người khi dễ chứ?”

Nghe vậy Mộ Phương Hoa lập tức buồn bực đánh Mộ Tử Liệt hai cái, ủy khuất nói: “Tứ ca cũng không giúp muội, lại nói chuyện giúp người ngoài!”

Lúc này Mộ Phương Thiên cùng Mộ Thiếu Dục cũng đều đứng lên, Mộ Phương Thiên lại càng cười đi đến trước mặt Mộ Tử Liệt, nói: “Tứ đệ, đệ đã trở lại. Đại ca còn tưởng rằng đệ còn muốn qua một năm rưỡi nữa mới bằng lòng trở về chứ!”

Mộ Tử Liệt nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, sau đó cười nói với Mộ Phương Thiên: “Tiếp vài ngày nữa chính là sinh thần của phụ hoàng, làm sao đệ có thể không trở lại chứ!”

Không khí dường như có chút ngưng trọng, Tần Thư Dao bỗng nhiên nhìn đến phía sau Mộ Tử Liệt còn đi theo một người, nàng đột nhiên trừng lớn hai tròng mắt, trong ánh mắt lộ ra oán hận vô tận.

Nàng không nghĩ tới Hàn Thế Quân nịnh bợ Tam hoàng tử không thành, lại lập tức đầu phục Tứ hoàng tử, đáng tiếc kiếp này bởi vì nàng phá rối như thế, sợ là Hàn Thế Quân cũng ôm sai đùi rồi.

Tần Thư Dao thu hồi hận ý trên mặt, lại khôi phục bộ dạng trong trẻo lạnh lùng vừa rồi, nàng đi lên phía trước hơi cúi người thi lễ với Tứ hoàng tử Mộ Tử Liệt, giòn tan nói: “Tứ hoàng tử an khang.”

Mộ Phương Hoa lập tức lôi kéo cánh tay Mộ Tử Liệt, dưng đưa nói: “Tứ ca, huynh cần phải vì muội lấy lại công đạo!”

Hai người Mộ Phương Hoa cùng Mộ Tử Liệt đều là Hoàng hậu sở sinh, cho nên cảm tình tự nhiên thâm thiết hơn nhiều so với những người khác. Mộ Tử Liệt nhẹ nhàng đưa tay sờ đầu Mộ Phương Hoa: “Nguyên đồ chịu thua (đánh cuộc thì phải chấp nhận chịu thua), chỉ là dù sao muội cũng là công chúa Đại Minh triều chúng ta, cúi đầu nhận sai như một thứ dân sẽ làm nhục uy nghiêm của hoàng gia chúng ta...”

Tất nhiên Tần Thư Dao hiểu được ý trong lời nói của Mộ Tử Liệt, hơn nữa nàng cũng chưa hề nghĩ tới sẽ thật sự làm thế nào để khó xử Mộ Phương Hoa, mà chỉ muốn cho Mộ Phương Hoa có chừng có mực mà thôi.

Cho nên Tần Thư Dao lập tức cúi người thi lễ với Mộ Phương Hoa, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi là dân nữ mạo phạm công chúa, kính xin công chúa thứ lỗi!”

Lúc trước quả thật Mộ Phương Hoa muốn chinh Tần Thư Dao, chỉ là hiện tại Mộ Phương Hoa thua thảm bại, lại thấy Tần Thư Dao thức thời cúi đầu nhận sai, cho nên cũng không lại so đo với Tần Thư Dao.

Lúc này Hàn Thế Quân cũng tiến lên phía trước, hành lễ với các vị hoàng tử, công chúa. Tần Tuyết Như thấy hắn có chút nhìn quen mắt, nghi hoặc hỏi: “Vị này là ngũ công tử Hàn gia?”

Hàn Thế Quân lập tức gật đầu, cười nói: “Trí nhớ của tam tiểu thư thật tốt, chính là tại hạ.”

Nghe vậy trên mặt Tần Tuyết Như lập tức lộ ra vẻ mặt xem thường, chỉ là lại thấy hắn đi tới cùng Tứ hoàng tử, liền giấu xem thường đi, lại cười nói: “Không nghĩ tới hôm nay khách quý đến đây nhiều như vậy, mọi người ngồi xuống trước, ta đi bảo bọn nha hoàn chuẩn bị nhiều điểm tâm, hoa quả mới!”

26. Chương 26: Thư Dao Khéo Léo Dùng Phép Khích Tướng

Lúc này Mộ Tử Liệt đã ngồi xuống, hắn cười nhìn Mộ Thiếu Dục nói: “Nghe nói Ngũ đệ ở kinh thành mở một viện quân phương*.” Nói xong lắc đầu cười nói: “Tính tình của Ngũ đệ vẫn ham chơi như thế, không biết Phụ hoàng biết có quả trách hay không?” (*Quân phương: nguyên văn là hoa thơm cỏ lạ ý chỉ nói đến mỹ nhân như hoa thơm cỏ lạ khoe sắc, nói tóm lại nó là một thanh lâu)

Mộ Thành Hi tuổi nhỏ mất mẹ, từ nhỏ đi theo Hiền phi, mà Mộ Thiếu Dục lại là Hiền phi sở sinh, cho nên tình cảm của hai người tốt từ nhỏ.

Đúng là Hoàng thượng cố tình sủng ái Hiền phi nhất, mặc kệ là con nuôi hay con Hiền phi sinh ra, Hoàng thượng đều sủng ái vạn phần. di en danlequy d n c m Mà thân là Hoàng hậu lại bị Hoàng thượng vắng vẻ, ngay cả quyền lực ở hậu cung đều một người một nửa với Hiền phi. Mà Hoàng hậu sinh ra Tứ hoàng tử và Bát công chúa, Hoàng thượng cũng không yêu thích gì.

Cho nên Mộ Tử Liệt hận nhất chính là đám người Mộ Thiếu Dục, tính tình hắn nóng nảy, hai năm trước bởi vì một chuyện nhỏ mà bị Hoàng thượng quả trách, cuối cùng chạy ra khỏi Yến kinh, đi theo cái gọi là cao nhân đắc đạo du sơn ngoạn thủy.

Trôi qua hai năm tiếp đó, tính tình nóng nảy của hắn tuy có chút giảm bớt, nhưng vừa thấy hai người Mộ Thiếu Dục và Mộ Thành Hi, liền không kiềm được lửa giận trong lòng.

Năm đó nếu không phải vì hai người bọn họ, làm sao bản thân sẽ rời xa kinh thành.

Nghe vậy khoe miệng Mộ Thiếu Dục nâng lên một chút ý cười: “Tính tình Ngũ đệ ngang bướng, chỉ là ngân lượng quốc khố có hạn, phía nam nạn đói, phương bắc có quân địch. Cho nên Ngũ đệ liền suy nghĩ biện pháp, ở kinh thành mở một trà lâu và một thanh lâu, bạc kiếm được đều nộp vào quốc khố. Sau khi Phụ hoàng biết, rất vui mừng.”

Mộ Tử Liệt nghe xong những lời này sắc mặt có chút âm trầm, trong lòng càng thêm oán hận Mộ Thành Hi, cũng oán trách Hoàng thượng càng sâu. Chỉ là mấy năm nay, hắn đã học được làm thế nào để giấu đi vui giận trong lòng: “Thì ra là thế, Ngũ đệ thật có lòng, khó trách Phụ hoàng yêu thương như thế!”

Trừ hai người Mộ Phương Hoa và Tần Tuyết Như thật sự có tình cảm thâm hậu ở bên ngoài, còn lại mọi người đều nhìn ra được hai người Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử là bên ngoài hòa hợp nhưng bên trong bất hòa..

Chẳng qua là một hoàng tử không làm việc đằng hoàng, làm sao có thể được Hoàng thượng tán thưởng, rõ ràng là Hoàng thượng bất công. Nếu là bản thân đi mở, ngay cả lấy những cơ này, Hoàng thượng cũng sẽ mừng hắn hoang phế nghiệp học. Trong lòng Mộ Tử Liệt rất bất mãn, nhưng trên mặt lại tươi cười ôn hòa như trước.

“Ngũ hoàng tử mở trà lâu chắc chắn có chỗ độc đáo, hôm nay canh giờ còn sớm, không bằng chúng ta cùng đi uống một ly trà, Tứ hoàng tử thấy được không?” Hàn Thế Quân cười nói với Mộ Tử Liệt.

Vốn Mộ Tử Liệt muốn đi xem, hiện tại thấy Hàn Thế Quân nói ra ý nghĩ của chính mình, càng vừa lòng hắn.

“Cũng tốt, chúng ta cùng đi nhìn một chút!”

Tần Thư Dao là người đã chết qua một lần, cho nên nàng biết Mộ Tử Liệt cực kỳ thống hận Mộ Thiếu Dục và Mộ Thành Hi. Đối với gợn sóng này, nàng không nghĩ sẽ tham gia.

Cho nên nàng cười nhẹ giọng nói: “Các vị đi trước đi, thân thể nhị muội không thoải mái, dân nữ còn phải trở về chiếu cố nữa!”

Nhưng cố tình có người không muốn nàng như ý.

Tần Tuyết Như vô cùng thân thiết lôi kéo tay Tần Thư Dao, cười nói: “Chỗ Nhị tỷ đã có nha hoàn chiếu cố rồi, tỷ sợ cái gì chứ! Hôm nay là hoàng tử cùng công chúa mời, chẳng lẽ tỷ cũng không chịu nể tình?”

Tần Thư Dao biết hôm nay không đi không được; “Ta một thứ dân nào dám không cho hoàng tử, công chúa mặt mũi, chỉ sợ làm mất nhã hứng của hoàng tử và công chúa mà thôi!”

“Tỷ tỷ sợ cái gì chứ? Thứ tử Hàn gia còn dám đi cùng, tỷ một đích trưởng nữ Tần gia sao không dám chứ?” Tần Tuyết Như châm chọc nói.

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua Hàn Thế Quân, quả nhiên thấy sắc mặt hần ửng đỏ, có chút xấu hổ. Nàng lập tức nhẹ giọng cười nói: “Hàn công tử là phụ tá bên người Tứ hoàng tử, sao không đi được? Mà ta chẳng qua là một tiểu nữ tử không ra cổng trước không bước cổng trong, sợ đi cũng sẽ làm cho các vị hoàng tử, công chúa thêm phiền toái!”

Về mặt Mộ Tử Liệt âm trầm nhìn thoáng qua Tần Tuyết Như, sau đó lạnh lùng nói: “Đi thôi! Thuận tiện để Ngũ đệ gọi cô nương chiêu bài của viện quần phượng, tới giúp vui!”

Vốn Tần Tuyết Như muốn trào phúng Tần Thư Dao vài câu, không nghĩ tới lại không cẩn thận đắc tội Mộ Tử Liệt. Nàng lập tức cười nói: “Dân nữ nghe nói Tình Hoa cô nương ở viện quần phượng vũ kỹ tốt nhất, không bằng mời nàng đến giúp vui đi!”

Mộ Phương Hoa cũng nói tiếp: “Ta đã sớm nghe nói đến tên của nàng, nghe nói diện mạo nàng khuynh quốc khuynh thành, Ngũ ca thích nhất người nữ tử này.”

Mộ Thành Hi không chỉ ham chơi mà còn có chút háo sắc, trạch viện trong kinh thành đã chứa không ít tiểu mỹ nhân, mà chính hần mở viện quần phượng cũng có không ít tiểu mỹ nhân!

Khóe miệng Tần Thư Dao khẽ nhếch lên, đi theo bọn họ ra khỏi phủ.

Dật Tiên Lâu cách Tần phủ không tính quá xa, chỉ vài bước là đến. Cho nên chỉ một lát liền đến Dật Tiên Lâu, vì lâu này là Mộ Thành Hi mở, cho nên chuông quây tự nhiên nhận ra được đám người Tam hoàng tử.

Chuông quây vội vàng vàng tiếp đón một đám quý nhân đến trong phòng, sau đó lại phụng mệnh lệnh Tứ hoàng tử, diện diện lequyd n c m đi viện quần phượng mời người.

Chỉ là tuy Tình Hoa này là hoa khôi viện quần phượng, nhưng lại chỉ nghe lời Mộ Thành Hi.

Cho nên tuy chuông quây đã nói là Tứ hoàng tử ời, nhưng Tình Hoa chỉ nói thân thể không thoải mái rồi cự tuyệt.

Đám người Mộ Tử Liệt không nghĩ tới Tình Hoa kiêu ngạo như vậy.

“Hừ, không phải là một kỹ nữ sao? Còn kiêu ngạo như vậy!” Mộ Phương Hoa luôn luôn kiêu ngạo ương ngạnh, nghe nói Tình Hoa không đến. Nàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nhìn Tần Thư Dao luôn luôn lẳng lặng cúi đầu, bỗng nhiên cười lạnh nói: “Tần đại cô nương, người múa nổi danh trong kinh thành, không bằng người tới múa một khúc, giúp vui cho chúng ta đi!”

Múa cũng không phải việc khó, chỉ là hiện tại Mộ Phương Hoa so sánh Tần Thư Dao với kỹ nữ Tình Hoa. Nếu Tần Thư Dao thật sự múa, như vậy không phải thân phận cũng thấp kém như Tình Hoa ư!

Tần Tuyết Như nghe xong cũng lập tức cười theo nói; “Đúng vậy. Đại tỷ, hôm nay chỉ có hoàng tử, công chúa, cũng không có người ngoài, không bằng múa đi! Cũng để Tứ hoàng tử xem kỹ thuật múa của tỷ!”

Tần Thư Dao buông ly trà trong tay, ngẩng đầu hai tròng mắt sáng ngời lộ ra một chút lạnh lùng: “Ta chỉ múa phi phượng, mà nơi này sân quá nhỏ, ta múa không được!”

Ai cũng đều có thể nghe được Tần Thư Dao cố ý cự tuyệt!

“Chẳng lẽ đại tỷ muốn cãi lại hoàng mệnh?” Tần Tuyết Như tiếp tục làm khó.

Mộ Phương Hoa đã sớm muốn giáo huấn Tần Thư Dao một chút, chỉ là vẫn chưa bắt được nhược điểm. Hiện tại nhìn thấy Tần Thư Dao dám cãi lại mệnh lệnh của nàng, cười lạnh nói: “Người thật sự cho rằng ta không dám phạt người? Người đâu, mang ra ngoài đánh tàn phế hai chân của nàng cho ta! Bản công chúa muốn để người cả đời này không múa lại được!”

Lúc này, những người khác cũng đều để ly trà trong tay xuống, tính tình Đại hoàng tử luôn luôn ôn hòa, hẳn được cung nữ có thân phận thấp kém sinh ra, cho nên hẳn không dám đắc tội Mộ Phương Hoa.

Mà Tam hoàng tử Mộ Thiếu Dục hơi nâng lên một chút ý cười yếu ớt, nhìn Tần Thư Dao.

Chỉ có Tứ hoàng tử giống như hoàn toàn không nghe thấy, tiếp tục cúi đầu uống trà.

Tần Thư Dao không nghĩ tới Mộ Phương Hoa hung ác như thế, mặt nàng đổi sắc, hơi cắn răng lại không nói một câu nào.

Mà lúc này Tần Tuyết Như giả bộ lo lắng, diện mạo le quý don com gấp giọng khuyên nhủ: “Đại tỷ, tỷ đây là tội gì chứ? Chẳng qua là múa một hồi rồi dừng, sao tỷ lại làm khổ so sánh mình với nữ tử thanh lâu chứ!”

27. Chương 27: Trên Mặt Hòa Khí Sau Lưng Giở Trò.

Tần Thư Dao lạnh lùng nhìn Tần Tuyết Như, xem ra hôm nay bọn họ thật sự muốn làm mình xấu mặt. Có những lời này của Tần Tuyết Như, màn múa này tuyệt đối nguy hiểm.

Chính trong lúc này, diễn-đàn-lê-quý-đôn Mộ Thiếu Dục luôn luôn mang theo ý cười yếu ớt lại bỗng nhiên mở miệng: “Bát muội, hôm nay chúng ta ra ngoài giải sầu. Muội một cô nương động một chút là kêu đánh kêu giết, nếu truyền đến tai Phụ hoàng, chỉ sợ lại muốn trách phạt rồi!”

Mộ Phương Hoa không cam lòng: “Tình Hoa mời không đến, nàng lại không chịu múa. Vậy ai tới giúp vui cho chúng ta!”

Mộ Thiếu Dục cười nhìn thoáng qua Hàn Thế Quân, nhẹ giọng nói; “Bổn hoàng tử nghe nói Hàn công tử am hiểu nhất là thổi sáo, không bằng thổi một khúc cho chúng ta nghe một chút thế nào!”

Hàn Thế Quân nghe xong vẻ mặt lập tức biến thành màu gan heo, khó coi nói không nên lời, chuyện này không phải cho rằng hắn là tiểu tướng công sao?

Bỗng nhiên Mộ Tử Liệt đặt mạnh ly trà xuống bàn, lạnh lùng nhìn Mộ Thiếu Dục, nói: “Hắn cũng không phải là cung nhân chơi nhạc!”

Vốn đang có chút lo lắng Tần Thư Dao thấy thế, một chút cũng không sợ, nàng nâng đôi mắt lên nhìn thoáng qua vẻ mặt lúng túng của Hàn Thế Quân, trong lòng có một loại thông khoái nói không nên lời.

Về mặt Mộ Thiếu Dục vẫn như thường: “Tứ đệ hiểu lầm rồi, vừa rồi Bát muội kêu Dao Nhi múa, cũng không có coi Dao Nhi là nữ tử thanh lâu đó sao? Đệ cần gì phải để ý như thế!”

Tần Thư Dao hơi sửng sốt, kinh ngạc nhìn về phía Mộ Thiếu Dục, không rõ vì sao giờ phút này Mộ Thiếu Dục giúp đỡ nàng, lại kêu vô cùng thân thiết như thế.

Vốn Hàn Thế Quân có vẻ mặt lúng túng, giờ phút này lại bỗng nhiên đứng lên, trên mặt đã không còn lúng túng vừa rồi: “Tại hạ quả thật am hiểu thổi sáo nhất, Tam hoàng tử lại nói thẳng thắn như thế, vậy nếu tại hạ lại cự tuyệt, thì có chút không có quy củ.” Nói xong liền bảo tiểu nhị một bên đi lấy cây sáo đến.

Trong ngày thường có không ít người đến hát rong trong trà lâu, hơn nữa Mộ Thành Hi cũng thích nghe, cho nên trong trà lâu cũng có không ít nhạc cụ.

Chỉ một lát, tiểu nhị kia mượn cây sáo đã trở lại, đưa cho Hàn Thế Quân.

Trước kia Hàn Thế Quân từng nhiều lần muốn đầu nhập vào Mộ Thiếu Dục, chỉ là Mộ Thiếu Dục không thích người có dục vọng sâu đậm như vậy. Sau khi Hàn Thế Quân nỗ lực nửa năm không có hiệu quả gì, quả nhiên đầu phục Tứ hoàng tử.

Thực ra ở kiếp trước, Hàn Thế Quân tốn hai năm công sức mới chiếm được sự tín nhiệm của Mộ Thiếu Dục.

Đối với chuyện kiếp trước Hàn Thế Quân đầu nhập vào Mộ Thiếu Dục, Tần Thư Dao cũng biết một ít. Chỉ là nàng không biết thực ra kiếp trước Hàn Thế Quân cũng từng nịnh bợ Mộ Tử Liệt. Hoặc là nói tiếp đó xảy ra một chút việc, mới làm cho hắn càng thành công chiếm được sự tín nhiệm của Mộ Thiếu Dục, mà vào lúc ấy vừa vận Tần Thư Dao gả cho Hàn Thế Quân, làm cho thân phận cùng địa vị của Hàn Thế Quân cũng đề cao không ít.

Cho nên trước đó Tần Thư Dao chỉ cho là vì bản thân nhúng tay vào, mới để Hàn Thế Quân ngược lại đầu phục về phía Mộ Tử Liệt. Nhưng nhìn theo tình hình hiện tại, dường như Hàn Thế Quân còn muốn tiếp tục nịnh bợ Mộ Thiếu Dục. Chẳng lẽ hắn không sợ lửa giận của Mộ Tử Liệt sao? Hay là Hàn Thế Quân không muốn đắc tội hai bên?

Mặc kệ như thế nào, Tần Thư Dao nhìn Hàn Thế Quân vẫn mang theo oán hận như trước, nàng cúi đầu uống trà, tận lực không để hình biểu hiện phần nộ ra ngoài.

Chỉ là khi tiếng sáo nhẹ nhàng cất lên, Tần Thư Dao lại nhịn không được đỏ hai mắt, nàng gắt gao nắm chặt nắm tay, móng tay sớm đã đâm vào bên trong da thịt, nàng chỉ muốn cho bản thân bình tĩnh lại, nhưng dưới tiếng sáo, nàng đã có chút không chế không được.

Nàng nhớ được kiếp trước Hàn Thế Quân cũng thích nhất là thổi sáo cho nàng nghe, mỗi lần thổi đều là lúc nhàn rỗi vô sự.

Tần Tuyết Như ngồi ở bên cạnh Tần Thư Dao cũng cảm giác được Tần Thư Dao khác thường, nhịn không được trào phúng nói: “Đại tỷ đây là làm sao vậy?”

Tần Thư Dao che giấu không được bi thống cùng oán hận trong lòng, nàng ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Tiếng sáo này khó nghe chết đi được, vậy mà cũng dám lấy ra bêu xấu! Thật sự là mất mặt xấu hổ!”

Hàn Thế Quân vốn còn đang nghiêm cẩn (nghiêm túc+cẩn thận) thổi sáo, nghe nói thế nhất thời không khống chế được, thậm chí thổi sai luôn.

Khóe miệng Mộ Thiếu Dục nâng lên một chút ý cười yếu ớt: “Quả nhiên là khó nghe thật!”

Giờ phút này Hàn Thế Quân càng xấu hổ vô cùng, nhất thời không biết nên nói thế nào cho phải.

Tần Thư Dao nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Hàn Thế Quân, trong lòng thống khoái một trận, oán hận trên mặt càng thêm rõ ràng. Hàn Thế Quân ngừng lại, hắn ôm quyền cúi người với Tần Thư Dao: “Không biết vì sao cô nương nói như thế?”

Hàn Thế Quân không phải người ngu, diễn đàn lê quý đôn. Tần Thư Dao oán hận hắn, hắn cũng thấy ở trong mắt, chỉ là hắn không rõ vì sao Tần Thư Dao thống hận bản thân như thế. Hôm nay bọn họ mới gặp mặt lần thứ hai mà thôi, mà trước đó hắn không làm chuyện gì đắc tội Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao hung dữ nói: “Âm luật không được, không đủ êm tai!”

“Vậy cô nương cũng sẽ thổi sáo chứ?”

Kiếp trước bởi vì Hàn Thế Quân thích, cho nên Tần Thư Dao cũng sẽ thổi sáo, hơn nữa nàng thổi còn tốt hơn Hàn Thế Quân nhiều. Chỉ là hiện tại nàng tuyệt không muốn thấy cây sáo này, trí nhớ kiếp trước nàng không mất đi, nhưng mấy thứ này nàng cũng không muốn thấy lại.

“Sẽ không!” Tần Thư Dao gần như cắn răng hung dữ nói.

Tần Tuyết Như lập tức cười lạnh nói: “Vậy vì sao đại tỷ khí thế như vậy?”

Tần Thư Dao biết hôm nay cảm xúc bản thân có chút không khống chế được, nếu như không có tiếng sáo này có lẽ nàng còn có thể nhịn một chút, nhưng tiếng sáo này lại làm cho nàng nhớ tới đủ loại kiếp trước.

Trên mặt nàng cười lạnh: “Sẽ không thối, nhưng sẽ nghe. Tiếng sáo này còn không bằng Lý đại tiểu thư thối lần trước!”

“Người hoài nghi người của ca ta không tốt?” Mộ Phương Hoa hừ lạnh nói.

Tần Thư Dao có chút đâm lao phải theo lao, hôm nay nàng quả thật có chút không khống chế được, hơn nữa trước mắt những người này mỗi một người nàng đều đắc tội không nổi.

Đúng lúc này, một tiếng cười trong trẻo truyền đến, một đám người nhìn ra cửa, nhìn thấy một gã nam tử mặc xiêm y màu lam, trên tay còn cầm một chiếc quạt xếp, tiêu sái bước vào.

“Ngũ đệ, cuối cùng đệ cũng đến!” Đại hoàng tử Mộ Phương Thiên đứng lên, sau đó lôi kéo Mộ Thành Hi ngồi vào bên người hắn.

“Ta vừa rồi nghe nói Tứ ca muốn kêu Tình Họa đến hiến vũ, mà Tình Họa cũng dấm lấy lý do bệnh không đến, cho nên hoàng đệ đặc biệt sai người mang nàng đến.”

Mộ Tử Liệt vốn đang muốn châm chọc khiêu khích một chút, thấy thái độ của Mộ Thành Hi chân thành, lời vừa tới miệng lại nuốt xuống.

“Chẳng qua là một kẻ nữ tử thanh lâu, Ngũ đệ không cần để ở trong lòng!” Mộ Phương Thiên cười nói.

Mộ Tử Liệt nói; “Trà lâu của Ngũ đệ buôn bán ngược lại không tệ, chỉ là chút bạc này không biết có phải đều rơi vào trong quốc khố hay không thôi!”

Bọn họ vốn không hợp nhau nhiều thứ, cho nên Mộ Tử Liệt cũng không nghĩ sẽ che giấu.

Trên mặt Mộ Thành Hi vẫn mang theo mỉm cười như trước: “Chuyện này không cần Tứ ca lo lắng. Chỉ là Tứ ca đi xa hai năm, làm Phụ hoàng lo lắng không ít đâu!”

Vừa nghe nói chuyện này Mộ Tử Liệt liền tức giận buồn bực không thôi, sợ dĩ hấn phải đi xa, nguyên nhân chính là vì Mộ Thành Hi, bằng không hắn thế nào bỏ quên Yến kinh, đi du ngoạn bên ngoài.

Đây là một hồi nội đấu, Tần Thư Dao không nghĩ sẽ tham dự, cũng không đồng ý tham dự. Chỉ là giờ phút này nàng cũng không có biện pháp rời đi.

28. Chương 28: Có Nguyên Nhân Sợ Hãi Khi Gặp Người Quen

Sắc mặt Mộ Tử Liệt thật khó coi, cho dù là Mộ Phương Hoa không để tâm, lúc này cũng nghe ra một ít, tuy rằng trong ngày thường nàng kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng dù sao lớn lên ở trong cung, cũng biết hết thấy những lục đục trong cung với nhau.

“Ngũ ca, tên hoa khôi kia của huynh đâu? Sao còn chưa đến?” Mộ Phương Hoa cố ý nói sang chuyện khác. Mộ Thành Hi cười nói: “Qua một lát liền đến!”

Không khí trong phòng có chút ngưng trọng, lại sau một lúc lâu, Tình Họa mới khoan thai đến chậm.

Hôm nay nàng mặc một kiện áo ngoài màu trắng nhạt thêu hai con hồ điệp đang đùa giỡn trên hoa, trên cổ áo có thêu một vài hoa mai hoa đào màu sắc lộng lẫy, phía dưới mặc một kiện váy lụa xấp ly màu đỏ tình tế lung linh, mái tóc búi lên tự nhiên, nghiêng nghiêng trên tóc có cài một cây trâm Khổng Tước xanh ngọc hiện ra màu xanh biếc, hạt trân châu tí mĩ di chuyển theo bước chân của nàng, nhẹ nhàng đong đưa. Phảng phất như nàng tiên nữ trong tranh vậy, nhẹ nhàng mỉm cười.

Tuy rằng trang điểm đơn giản, nhưng sắc mặt vẫn có chút tái nhợt như trước. Nàng nhẹ nhàng cúi thân mình, dịu dàng nói: “Thân thể Tình Họa có chút không khỏe, không thể múa, thỉnh các vị thứ lỗi!” Nói xong lại vội vàng cầm lấy khăn khê ho khan vài tiếng, tựa hồ thật sự bệnh không nhẹ.

Một nữ tử xinh đẹp như vậy, cho dù là bệnh cũng như là Tây Thi ôm ngực*, làm cho người ta thương tiếc.

(*Tây Thi ôm ngực (tây tử phủng tâm): chỉ bệnh trạng của mỹ nữ; xưa có chuyện Tây Thi khi buồn sầu thường ôm tim nhúu mày nhưng vẫn rất đẹp.)

Tần Thư Dao nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Tình Họa trước mắt, nàng không nghĩ tới hóa ra Tình Họa là người quen cũ của nàng, chỉ là không nghĩ tới thời điểm này nàng ta lại là hoa khôi của quần phượng viện.

Lúc này mọi người cảm thán khuôn mặt đẹp của Tình Họa, hoàn toàn không chú ý tới Tần Thư Dao kinh ngạc.

Mộ Tử Liệt sớm đã không còn nhẫn nại tiếp tục uống trà tán gẫu, hần đột nhiên đứng lên, đi đến phía trước Tình Họa, bỗng nhiên ôm Tình Họa vào trong ngực, cười nói với Mộ Thành Hi; “Thì ra Ngũ đệ còn cất giấu tiểu mỹ nhân như vậy, chỉ là không biết Ngũ đệ có thể nhin đau bỏ những thứ yêu thích hay không...”

Về mặt Tình Họa kinh hoảng, thân thể cũng có chút cứng ngắc.

Dù sao trong phòng này còn có mấy cô nương chưa lấy chồng, đám người Tần Thư Dao thấy sắc mặt không khỏi hơi đỏ lên, đều cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Sắc mặt Mộ Thành Hi có chút khó coi: “Nếu Tứ ca thích, liền đưa cho Tứ ca, cũng chỉ là một nữ tử thanh lâu!”

“Ha ha... Vẫn là Ngũ đệ hào phóng.” Nói xong liền ôm lấy Tình Họa đi ra khỏi phòng.

Giờ phút này mọi người cũng đều không có hứng thú uống trà, mọi người đều dần dần tản đi.

Chỉ là Tần Thư Dao không nghĩ tới, việc hôm nay làm cho nàng phát hiện sự việc mà kiếp trước chưa từng biết đến, hơn nữa cũng quán nàng vào bên trong thị phi phải trái.

Sau khi Tần Thư Dao trở lại Tần phủ, mà cũng bởi vì thân thể trưởng công chúa Hoa Phượng không thoải mái, tạm thời không cần Tần Thư Dao đi học tập. Cho nên trong khoảng thời gian này Tần Thư Dao cũng không ra ngoài.

Chỉ là từ ngày sau khi nhìn thấy Tình Họa, nghi ngờ trong lòng nàng càng ngày càng sâu, diễn đàn lê quý đôn Tình Họa này kiếp trước nàng đã gặp qua, hoặc có thể nói là lão bằng hữu.

Nhưng vào lúc đó nàng ta không gọi là Tình Họa, mà là Dương Liễu Nhi.

Tần Thư Dao phát hiện từ khi bản thân trọng sinh trở lại mười hai tuổi, rất nhiều chuyện đều không giống với kiếp trước.

“Tiểu thư, nghe nói Nhị tiểu thư đánh Tam tiểu thư một bạt tai...” Tĩnh Nguyệt đánh gãy Tần Thư Dao trầm tư, cau mày sốt ruột nói.

Tần Thư Dao lập tức đứng lên, nhúu mày nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Hai ngày này trong phủ gió êm sóng lặng, tuy rằng Tần Thư Dao biết đám người Tần Tuyết Như tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha nàng như vậy, lại không nghĩ rằng bọn họ lại muốn xuống tay từ trên người Tần Khả Cầm!

Tính tình Tần Khả Cầm luôn luôn yếu đuối, thân thể lại suy yếu, làm sao có thể vô duyên vô cớ đánh Tần Tuyết Như, nhất định là đã xảy ra chuyện gì trong lúc đó rồi.

Tĩnh Nguyệt lắc lắc đầu nói: “Nô tì chỉ biết là Tam tiểu thư đưa cho Nhị tiểu thư một chén canh hạt sen bách hợp, nhưng không biết sao Nhị tiểu thư lại hất chén canh hạt sen bách hợp xuống đất như thế, thậm chí còn đánh Tam tiểu thư!”

Tần Thư Dao vội vội vàng vàng đi đến chỗ Tần Khả Cầm, vừa mới tiến vào sân chợt nghe thấy tiếng Ngô thị khóc.

“Tuy rằng mẹ không phải là mẹ đẻ của con, nhưng ta đối đãi với con như thân sinh từ nhỏ, sao con có thể nói lời nói này?”

Tần Thư Dao nhúu chặt hai hàng lông mày, hai chân chạy nhanh hơn.

Vừa vào trong phòng liền nhìn thấy Tần Khả Cầm quỳ trên mặt đất, mặt đầy nước mắt: “Mẫu thân, không phải, nữ nhi thật sự không cố ý đánh tam muội, là tam muội nàng...”

“Im miệng! Không phải người vừa mới nói ta không phải là mẹ đẻ của người sao? Ta không dạy dỗ được người, tự có người dạy người!” Ngô thị lạnh mặt phần nộ quá.

Lúc này Tần Thư Dao vội vàng ngăn ở trước mặt Ngô thị, vội vàng nói: “Mẫu thân, nói không chừng trong đó có hiểu lầm gì đó!”

“Hiểu lầm? Người nhìn trên mặt Như Nhi có dấu bàn tay. Ngay cả Ngọc Bích cũng có thể làm chứng cho Như Nhi.”

Trên mặt trái của Tần Tuyết Như đứng ở một bên quả thật có một dấu đỏ bàn tay, trên mặt nàng ta cũng rơi lệ, lôi kéo tay Ngô thị, khóc nói: “Mẹ, quên đi! Nhị tỷ cũng không cố ý, cũng là nữ nhi lắm miệng, nói lời nói sai, mới chọc nhị tỷ tức giận!”

Tần Khả Cầm quỳ trên mặt đất, trên mặt vừa tức vừa hận lại nói không nên một câu phản bác.

Nàng quả thật đánh Tần Tuyết Như một bạt tai, nhưng cũng là do bản thân Tần Tuyết Như quá đáng, hơn nữa? Bát canh hạt sen bách hợp kia cũng không phải Tần Khả Cầm ném đi. Chỉ là khi đó trong phòng cũng chỉ có hai người nàng và Tần Tuyết Như, hoàn toàn không có ai làm chứng cho nàng.

Ngô thị lôi kéo tay Tần Tuyết Như: “Như Nhi, con cũng đừng khổ sở. Tuy rằng lão phu nhân có tấm lòng nhân hậu, nhìn nàng tuổi nhỏ tang mẫu, thân thể lại không khỏe, cho nên mới dung túng nàng như vậy. Nhưng chuyện này con có lý, lão phu nhân tuyệt đối sẽ không cứ che chở nàng như vậy.”

Nói xong liền lôi kéo tay Tần Tuyết Như muốn đi Vinh Thọ Đường, tìm Tần lão phu nhân lý luận.

Tần lão phu nhân hận nhất chính là người kiêu căng ương ngạnh, tuy rằng hiện tại Tần Thư Dao được Tần lão phu nhân yêu thích, nhưng việc hôm nay ở mặt nổi thì quả thật là Tần Khả Cầm có lỗi.

Tần Thư Dao thấy Tần Khả Cầm một câu phản bác cũng nói không nên lời, liền biết muội ấy không có nhân chứng, mà trên mặt Tần Tuyết Như còn có dấu bàn tay.

Nàng vội vàng quỳ xuống, cầu xin nói: “Kính xin mẫu thân tha cho Cầm Nhi lần này, muội ấy tuổi nhỏ thân thể lại suy yếu, không thể chịu phạt nổi!”

Việc hôm nay Ngô thị muốn bắt chẹt Tần Thư Dao, nếu không phải nàng con trai của bà cũng không đến mức bị đưa đến Vinh Thọ viện. Hơn nữa Tần lão phu nhân còn không cho ông ấy đi nhìn xem con trai của mình, nghe nô tài phía dưới nói, Tần Minh Hi mỗi ngày khóc nháo, cũng không ăn cơm.

Tần lão phu nhân cũng không quản nó, tùy nó hồ nháo, cũng không kêu hạ nhân cho nó cơm ăn, nghe nói hiện tại người cũng gầy một vòng lớn.

Ngô thị nghe xong những lời đó trong lòng giống như là bị đao cắt, vừa đau lòng vừa khó chịu. Nếu không phải Tần Thư Dao âm thầm lừa gạt, làm sao Tần Minh Hi chịu khổ như vậy!

“Thân thể Nhị tiểu thư yếu ớt, Như Nhi có lòng đưa cho nàng canh hạt sen bách hợp. Nàng ngược lại tốt, lại hất canh hạt sen bách hợp, trả lại cho Như Nhi một bạt tai. Hôm nay mặc kệ thế nào ta cũng muốn đến chỗ lão phu nhân đòi lại công đạo.”

Ngô thị lôi kéo tay Tần Tuyết Như, đi ra khỏi phòng.

Tần Thư Dao nhìn Tần Khả Cầm vẫn còn ngẩn người quỳ trên mặt đất, lo lắng hỏi: “Muội nói một chút, đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

Tần Khả Cầm lau nước mắt trong mắt, sau đó chọn vài câu trọng yếu nói.

Thì ra là khi Tần Tuyết Như bưng canh hạt sen bách hợp đưa đến trong phòng Tần Khả Cầm, Tần Khả Cầm đang nghỉ ngơi. diên-đàn-lê-quý-đôn Tần Tuyết Như liền đuổi hạ nhân ra ngoài, Tần Khả Cầm không biết trong đó này có trá, liền rời giường muốn nói chuyện phiếm vài câu.

Nơi nào nghĩ đến Tần Khả Cầm vừa mới mặc xong quần áo, Tần Tuyết Như liền ném canh hạt sen bách hợp xuống trên đất, sau đó bỗng nhiên hét lên một tiếng, lại đột nhiên xông tới đánh Tần Khả Cầm.

29. Chương 29: Dời Mục Tiêu Hóa Đáng Thương

Tần Khả Cầm nhất thời hoang mang không biết có phản ứng gì, lúc này Tần Tuyết Như lại mắng to nàng khất chết mẹ đẻ, lại mắng Tần Thư Dao là đồ không biết xấu hổ, ở bên ngoài quyến rũ nam nhân. diễn-đàn-lê- quý-đôn Sau đó lại giơ tay lên muốn đánh Tần Khả Cầm, nhưng giờ phút này Tần Khả Cầm sớm đã bị chọc giận, nàng thấy Tần Tuyết Như như thế, cũng tức giận giơ tay lên hung hăng đánh Tần Tuyết Như một bạt tai.

Chính vào lúc này Ngọc Bích ở ngoài chờ nghe được tiếng vang, vội tiến vào, sau đó liền lao ra đi tìm Ngô thị.

Sau khi Tần Thư Dao nghe xong trong lòng buồn bực không thôi, nàng vội vàng nâng Tần Khả Cầm từ dưới đất lên, sau đó nhẹ giọng trấn an nói: “Đừng lo lắng, mọi chuyện đã có tỷ! Bây giờ chúng ta chạy nhanh đến chỗ lão phu nhân, sau đó dập đầu nhận sai trước mặt lão phu nhân. Về phần cái gì cũng đều không cần nói!”

Tần Khả Cầm gật gật đầu, do Bạch Linh đỡ đến Vinh Thọ Đường.

Vừa đến Vinh Thọ Đường liền nhìn thấy hai người Tần Tuyết Như cùng Ngô thị, khóc sụt sùi tố khổ trước mặt Tần lão phu nhân.

Mà mặt Tần lão phu nhân đang đen lại, lạnh lùng nói: “Nhị nha đầu nhìn không giống như không hiểu quy củ như vậy, người vẫn nên nói rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Đứng ở cửa Tần Thư Dao nghe câu đó, trong lòng cũng không kích động như vừa rồi. Nàng vội vàng mang theo Tần Khả Cầm tiến vào, sau đó cùng Tần Khả Cầm quỳ gối trước mặt Tần lão phu nhân.

“Tổ mẫu, cháu gái biết sai rồi.” Tần Khả Cầm quỳ trên mặt đất, thấp giọng nỉ non nói.

“Thôi thôi, chẳng qua là tranh cãi ầm ĩ giữa tỷ muội mà thôi. Lúc ta tuổi trẻ cũng thường như vậy, các người đều đứng lên đi.”

Ngô thị vừa nghe xong lập tức lớn tiếng khóc: “Lão phu nhân, tuy rằng hai người bọn họ không có mẹ đẻ, nhưng người cũng không thể thiên vị bọn họ như vậy. Trong ngày thường ăn mặc dùng, con đã từng bạc đãi bọn họ chưa. Nhưng hôm nay Nhị tiểu thư vẫn còn như vậy, còn nói một ít lời khiến lòng người lạnh ngắt!”

Về phần những lời chưa nói này, chỉ có hai người Tần Tuyết Như và Tần Khả Cầm ở trong phòng, mà trên mặt Tần Tuyết Như còn mang theo vết thương, bà ta nói thì càng làm ọi người thêm tin tưởng!

“Nó còn nói lời nói đó nữa hả?” Tần lão phu nhân cau mày hỏi.

Hai tròng mắt Tần Tuyết Như đỏ bừng, nàng ta khịt khịt mũi, dấu ấn màu đỏ trên mặt cũng có vẻ càng thêm rõ ràng: “Nhị tỷ nói, tỷ ấy không có người muội muội như cháu đây, tỷ ấy cũng chỉ có một người thân là đại tỷ. Nói mọi người từ trên xuống dưới của Tần gia khi dễ tỷ ấy, cũng không nghiêm chỉnh xem tỷ ấy là chủ tử!”

Tần lão phu nhân nghe xong những lời này, vẻ mặt tức giận: “Nhị nha đầu, lời này là cháu nói?”

Tần Khả Cầm vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Tổ mẫu, cho dù cháu gái không hiểu chuyện, cũng sẽ không nói ra loại lời nói này!”

“Nhị tỷ, nói là nói, cần gì phải phủ nhận chứ! Nha hoàn Ngọc Bích của muội cũng nghe được rõ ràng!”

Lúc đó Tần Tuyết Như đã sớm đuổi nha hoàn của Tần Khả Cầm đi, ngược lại giữ Ngọc Bích canh ở cửa, cho nên hiện tại Tần Khả Cầm bất hạnh không có một nhân chứng nào.

Tần lão phu nhân đen mặt, không nói một lời.

Tần Thư Dao biết không quản chuyện này là thật hay giả, sợ là Tần Khả Cầm phải chịu phạt.

Ngô thị cũng ở một bên thấp giọng nỉ non: “Trong phủ này ai không coi con là chủ tử, cung cấp thức ăn ngon, nửa điểm cũng không dám qua loa, không nghĩ tới lại bị người mắng. Người mẹ ta đây thật là khó làm a...”

Tần lão phu nhân lạnh mặt, phần nộ quát: “Gào khóc cái gì, nó là đứa bé choai choai không hiểu chuyện. Người làm mẫu thân, dạy dỗ nhiều mới đúng, ở chỗ này khóc có ích lợi gì!”

Ngô thị bị Tần lão phu nhân quát, không dám khóc thành tiếng, chỉ lấy khăn nhẹ nhàng lau nước mắt, giống như nhận hết tất cả ủy khuất vậy.

“Việc hôm nay quả thật là nhị nha đầu có chút làm quá, trong ngày thường bà niệm tình cháu thân thể không khoẻ, cho nên cũng có chút lơ là quản giáo, mẫu thân cháu lại bận bịu chuyện trong phủ, không có cách nào khác chiếu cố cháu. Tính tình Hi Nhi bướng bỉnh, cũng không có bạn, không bằng cháu cũng chuyển đến Vinh Thọ Đường, đi theo Hi Nhi học tập luôn một thể!”

Ngô thị không nghĩ tới Tần lão phu nhân sẽ làm như vậy, bỗng chốc ngây ngẩn cả người.

Tần Khả Cầm còn tưởng rằng bản thân chắc chắn sẽ bị phạt, không nghĩ tới chỉ là chuyển đến nơi ở của Tần lão phu nhân, lập tức yên tâm, vội vàng dập đầu tạ ơn.

Tần Thư Dao cũng khẽ thở ra một hơi, xem ra Tần lão phu nhân luôn già đi, nhưng chưa lắm lắm. Xem ra chuyện này Tần lão phu nhân vẫn biết rõ.

Hai mắt của Tần Tuyết Như đỏ hồng mang vẻ mặt ủy khuất, Ngô thị khóc càng hung dữ: “Có lão phu nhân dạy tự nhiên là tốt, chỉ là những lời của con nó làm người mẹ con đây rất thương tâm!”

Mặc kệ như thế nào, trên mặt Ngô thị cũng không có gì không ổn.

Tần Tuyết Như ngược lại không có nháo giống như trước đây, chỉ cầm khăn lau nước mắt, thấp giọng nỉ non nói: “Có khả năng là nhị tỷ hiểu lầm cháu, hi vọng tổ mẫu nói rõ.”

Nhìn bộ dạng hiểu biết của Tần Tuyết Như, sắc mặt Tần lão phu nhân dễ nhìn hơn một ít, bà hơi vuốt cằm: “Được rồi, chuyện này liền như vậy đi. Các người đều đi xuống đi!” Nói xong lại nói với Tần Khả Cầm: “Nhị nha đầu, cháu trước hết ở lại đây. Những đồ vật gì đó của cháu bà sẽ cho người đi thu thập!”

Tần Khả Cầm lau nước mắt, gật gật đầu.

Tần Thư Dao thấy thế trong lòng cũng yên tâm không ít, trong mắt Tần lão phu nhân Ngô thị không đủ khả năng để lật nổi cánh hoa. Chỉ là chuyện này không như ý nguyện của bà ta, chắc không được bao lâu lại bày ra thủ đoạn gì tới đùa giỡn.

Ngày kế tiếp lại khôi phục gió êm sóng lặng, mà lúc này Tiết gia lại xảy ra chuyện lớn, đầu tiên là Tiết lão gia đi trước, qua không bao lâu Tiết phu nhân cũng qua đời theo, chỉ còn lại một bé gái mồ côi Tiết Nhã.

Mà thúc bá Tiết Nhã lại thấy Tiết Nhã một bé gái mồ côi, lại còn chưa cập kê, liền đoạt những đồ đáng giá đi.

Sau khi Ngô thị biết lập tức phái người đón Tiết Nhã đến trong phủ, hai người ôm nhau khóc một trận, diễn-đàn-lê- quý-đôn Ngô thị niệm tình tình nghĩa tỷ tỷ mình, lại thấy tuổi Tiết Nhã còn nhỏ, liền thương lượng với Tần Lương giữ Tiết Nhã ở lại.

Tần Lương cũng không phải người máu lạnh, ông ta cũng nghe nói chút chuyện của Tiết gia, thấy Tiết Nhã một bé gái mồ côi lẻ loi hiu quạnh, liền gật đầu đồng ý.

Chuyện này cùng kiếp trước hoàn toàn ăn khớp, Tiết Nhã vốn được sắp xếp đến ở lại Thủy Vân lâu, cách Hình Hương Viện Tần Thư Dao gần nhất.

Tiết Nhã đến ngày thứ hai, nàng liền cầm khăn chính mình thêu đi hiệu kính Tần lão phu nhân, tuy rằng Tần lão phu nhân không thích nàng, nhưng thấy nàng một bé gái mồ côi, cũng không khó xử nàng, lại cầm một đôi vòng tay phỉ thúy đưa cho Tiết Nhã làm lễ gặp mặt.

Tần Thư Dao nắm chân cho Tần lão phu nhân, cười nói: “Sợ là muội muội còn chưa quen thuộc Tần phủ đi, ta mang muội muội đi dạo quanh Tần phủ.”

Tiết Nhã mặc một thân trường y thêu hoa mai trắng thuần, trên đầu chỉ tùy ý búi tóc vắn kể, chỉ cài một đóa hoa trắng nhỏ, có vẻ càng thêm suy nhược cùng điềm đạm đáng yêu.

Trên mặt tái nhợt của nàng nâng lên một nụ cười yếu ớt: “Không cần làm phiền biểu tỷ, muội một người để tang mỗi ngày ngồi ở trong phòng luyện chữ, học chút nữ công là được rồi!”

Những lời này lại làm cho Ngô thị một phen thương tiếc: “Đứa bé đáng thương, mới bao lớn, không còn song thân, kế tiếp nên làm thế nào cho phải đây!”

Tiết Nhã bị những lời này của Ngô thị chọc cho khóc lên, cầm khăn lau nước mắt.

Tần lão phu nhân hơi nhíu mày, than nhẹ một tiếng: “Tuy cháu còn trẻ tuổi, nhưng cũng hiểu quy củ. diễn đàn lê quý-đôn Chỉ là sau này đó là nhà của cháu, cũng không cần câu nệ như thế. Biểu tỷ cháu nói mang cháu đi dạo, liền đi dạo đi. Miễn cho đến lúc đó đi lạc đường.”

Lúc này Tiết Nhã mới hơi cúi thân mình: “Đa tạ lão phu nhân!” Sau đó lại nói với Tần Thư Dao: “Vây làm phiền biểu tỷ!”

Trong mắt Tần Thư Dao thoáng qua cười lạnh, lại nói: “Chuyện này vốn là tỷ nên làm!”

30. Chương 30: Phạt Không Thành Tiết Nhã Vào Phủ

Trong khoảng thời gian này Tần lão phu nhân muốn chiếu cố Tần Minh Hi và Tần Khả Cầm, thời gian cũng trở nên bận rộn hơn, diễn-đàn-lê-quý-đôn chỉ là tuổi bà lớn, thân thể cũng càng ngày càng mệt mỏi.

Cho nên giờ phút này cũng có chút ít mệt mỏi, liền phát phát tay nói: “Dao Nhi, bây giờ cháu mang nàng đi dạo đi!”

Tần Thư Dao hơi cúi người chào, nói với Tiết Nhã: “Đi thôi!”

Tiết Nhã hơi cúi đầu, đứng sau lưng Tần Thư Dao.

Kiếp trước Tần Thư Dao bị chính bề ngoài yếu đuối này của Tiết Nhã mê hoặc, bởi vì hai người bọn họ ở gần nhau, Tần Thư Dao lại cảm thấy hai người các nàng đồng bệnh tương liên, cho nên càng thân thiết hơn Tần Khả Cầm.

Chỉ là không nghĩ tới Tiết Nhã thực ra là một con bọ cạp độc!

Thật ra Tần Thư Dao đã biết người Ngô gia sớm viết thư để Tiết Nhã chuyển đến ở Ngô gia, chỉ là Tiết Nhã càng yêu thích Tần gia có quyền thế, cho nên cố ý ở lại Tiết gia không chịu đi. Sau đó lại chờ thúc bá của nàng ta đến khi dễ mình, để cho Ngô thị tới cứu nàng ta.

Nàng ta cũng đang đánh cược, đánh cược tình cảm của Ngô thị có thâm hậu với tỷ tỷ hay không, chỉ là Tiết Nhã đánh cược thắng, quả nhiên nàng ta được lập tức đưa đến Tần gia. Lúc này trong lòng Tiết Nhã rất vui mừng, chỉ là trên mặt nàng ta cũng không lộ ra chút gì.

Nếu như không có một lần trọng sinh này, có lẽ Tần Thư Dao vẫn sẽ bị vẻ bề ngoài yếu đuối của Tiết Nhã lừa gạt. Nếu không phải là mình trong lúc vô tình nghe được, Tần Thư Dao đều vĩnh viễn không biết việc đến Tần gia cũng là do chính Tiết Nhã tỉ mỉ sắp đặt.

“Biểu tỷ, đa tạ tỷ. Nếu không tỷ dẫn muội đi một vòng, không thì muội sẽ lạc đường mất!”

Trạch viện của Tần gia đã cũ trăm năm, mấy năm trước có bố trí lại một lần, cho nên cảnh sắc diễm lệ, lúc này lại là mùa hoa nở, khắp nơi đều là hoa tươi và lá cây xanh ngắt đủ loại màu sắc, càng thêm tao nhã cùng mới lạ.

Trong lòng Tiết Nhã vui mừng, trên mặt cũng càng thêm dè dặt cẩn trọng.

Trên mặt Tần Thư Dao mang theo một chút cười yếu ớt: “Nhã Nhi, không cần khách khí. Muội và ta cũng là biểu tỹ muội, lại ở gần nhau như vậy. Nếu có gì cần giúp đỡ, thì tới tìm tỹ. Ta thấy một thân quần áo của muội có chút cũ nát, lại thấy muội còn trong thời gian để tang, màu sắc sắc sỡ cũng không thích hợp với muội, vừa vặn ở chỗ ta có vài món màu sắc nhạt, đợi lát nữa ta phải người đưa qua uội!”

“Cái này sao được chứ? Nhã Nhi đã làm phiền biểu tỹ, sao không biết xấu hổ lại lấy đồ của biểu tỹ chứ?” Tiết Nhã hơi cúi đầu, che giấu vui mừng trong hai mắt.

Trong lòng Tần Thư Dao cười lạnh, trên mặt vẫn thân thiết như trước: “Muội nói cái gì vậy, hai ta là biểu tỹ muội, cần gì phải khách khí như thế. Đợi lát nữa ta bảo Lục Chi đưa tới uội.”

Cuối cùng Tiết Nhã vẫn có chút xấu hổ gật gật đầu, hai người lại hàn huyên một lát, Tiết Nhã liền lấy có thân thể không thoải mái trở lại Thủy Vân lâu nghỉ ngơi.

Thực ra Tần Thư Dao biết rõ, đây là Tiết Nhã tránh nghi ngờ. Nàng ta muốn sống yên ổn ở Tần gia, nên nịnh bợ không phải là Tần Thư Dao nàng, mà là Tần Tuyết Như.

Tiết Nhã vừa mới vào cửa ngày thứ hai, nếu thân thiết với Tần Thư Dao quá, sợ Tần Tuyết Như sẽ mất hứng.

Tần Thư Dao thấy nàng ta như vậy, càng lôi kéo tay nàng ta nói: “Muội không thoải mái chỗ nào, muốn mời đại phu đến bắt mạch một chút hay không?”

Tiết Nhã vội vàng lắc đầu: “Muội không sao, chẳng qua có chút choáng váng đầu thôi! Biểu tỹ không cần lo lắng, muội trở về ngủ một giấc sẽ không sao!” Nói xong lập tức mang theo nha hoàn đi về trước.

Xem ra giờ phút này Tiết Nhã không có ý muốn kết giao với nàng, chỉ là sau này vì sao bỗng nhiên muốn tiếp cận nàng nhỉ? Chẳng lẽ là Tần Tuyết Như cố ý sai sử? Hay là Ngô thị ám chỉ cái gì?

Mặc kệ như thế nào kiếp này nàng sẽ không để cho bọn họ đắc ý, nàng sẽ làm cho Tiết Nhã sống đau khổ ở Tần gia.

Sau khi về tới Hình Hương Viện, Ngụy Tử vội vã chạy vào, thấy trong phòng cũng chỉ có một mình Tĩnh Nguyệt, lập tức vui mừng nói: “Tiểu thư, quả nhiên như người sở liệu. Trà Hương kia thật sự cấu kết với gã sai vặt ngoại viện, hiện bọn họ đang ở tây viện, cần phải dẫn người đi bắt!”

Nghe vậy khoe miệng Tần Thư Dao khẽ nhếch lên, xem ra Trà Hương thực sự không phải là một người an phận. Chỉ cần chứng cứ phạm tội này cũng không chỉ Tần Lương chán ghét Ngô thị, mà còn phải liên lụy ra lớn hơn nữa mới đúng.

Tần Thư Dao lắc đầu nói: “Không cần sốt ruột như thế, hai người kia lui tới sợ cũng đã sớm được một thời gian.” Sau đó lại nói với Tĩnh Nguyệt: “Người đi lục soát trong phòng Trà Hương, nhìn xem có cái gì khả nghi, lập tức lấy tới cho ta!”

Tĩnh Nguyệt lập tức cúi người thi lễ, đi ra khỏi phòng.

Ngụy Tử có chút thất vọng, vội vàng nói: “Tiểu thư, cơ hội tốt như vậy cứ bỏ lỡ sao? Nếu như bị Trà Hương phát hiện điều gì, muốn bắt được nhược điểm của hai người bọn họ sợ sẽ không đơn giản như vậy!”

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua Ngụy Tử, cười lạnh nói: “Chủ tử làm việc, đến phiên người một nô tài xen mồm vào sao!”

Ngụy Tử không nghĩ tới bản thân vừa rồi còn lập công lao, lúc này lại bị quở trách, hai mắt nàng đỏ ửng cũng không dám nói thêm câu phản bác nào nữa!

Sau một lúc lâu, Tĩnh Nguyệt đi ra từ trong phòng Trà Hương, trong tay đã thêm một phong thư, nàng đưa phong thư cho Tần Thư Dao xem.

Tần Thư Dao mở phong thư ra tinh tế nhìn một lần, sắc mặt hơi chút phiếm hồng, một cô nương còn chưa lấy chồng, mà giữ thơ dâm. Xem ra Trà Hương này thật sự không phải là người tốt, chỉ là cũng muốn cảm ơn phong thư này của nàng ta.

Nàng gấp lại tờ giấy, vẻ mặt nghiêm túc:diễn đầnlê quýđôn “Việc hôm nay tuyệt đối không được truyền ra ngoài, các người đã hiểu chưa!”

Hai người Ngụy Tử và Tĩnh Nguyệt đều nhao nhao gật đầu.

Ngày hôm đó sau khi tới trễ bữa cơm chiều, Tần Thư Dao mang theo nha hoàn đến hồ sen ngắm hoa sen, vừa vịn nhìn thấy Tần Tuyết Như đang ngồi ngắm cảnh ở đình hóng mát bên cạnh.

Lúc này đúng là giữa hè, sắc trời màu da cam dần dần chìm về phía Tây, mặt đất giống như là bị bao phủ một tầng hào quang màu quýt nhàn nhạt.

Tần Thư Dao cũng đuổi bọn hạ nhân đi, sau đó một mình đến trước mặt Tần Tuyết Như, cười nói: “Hôm nay tam muội thật hăng hái, sao một mình ngồi ngắm cảnh ở chỗ này vậy!”

“Không cần người quản, cứ ngay cho ta!” Không có người ngoài, Tần Tuyết Như cũng không che giấu oán hận với Tần Thư Dao.

Khóe miệng Tần Thư Dao nâng lên một thoáng cười lạnh, thời điểm đang muốn ngồi xuống, bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến từng đợt tiếng khóc của trẻ con. Tần Thư Dao kích động đứng thẳng thân mình, vội vàng nói: “Ai nha, không phải tiếng khóc này truyền đến từ chỗ núi giả sao! Vừa rồi ta còn thấy tứ đệ chơi đùa ở chỗ núi giả đó!” Nói xong liền vội vã chạy đến chỗ núi giả kia.

Có lẽ lâu rồi Tần Tuyết Như chưa thấy Tần Minh Hi, vừa nghe Tần Minh Hi xảy ra chuyện, liền vội vội vàng vàng đi theo Tần Thư Dao chạy đến chỗ núi giả kia.

Nhưng sau khi đến núi giả, hoàn toàn không nhìn thấy đứa trẻ nào, mà bởi vì Tần Thư Dao phía trước đi cực nhanh, đợi đến khi Tần Tuyết Như đuổi tới đã hoàn toàn không nhìn thấy Tần Thư Dao đâu.

Chính trong lúc này bỗng nhiên một bóng dáng vọt ra, sau đó ôm lấy Tần Tuyết Như. Nhất thời Tần Tuyết Như không có phòng bị, bị ôm lấy gất gao, Tần Tuyết Như lập tức kinh hoảng kêu to, nhưng miệng lập tức bị ngăn lại.

Tần Tuyết Như ghé tởm một trận, lại khó chịu, nàng kinh hoảng vừa đá vừa đạp, nhưng lúc này sức lực nàng quá nhỏ, hoàn toàn không thể động đậy.

“Tiểu thư... Tiểu thư, người ở đâu...”

Giờ phút này giọng nói Ngọc Bích truyền đến cách đó không xa, mà tên nam tử kia vội vàng buông Tần Tuyết Như ra, sau đó vội vàng chạy qua hướng núi giả.

Thời điểm Ngọc Bích đuổi tới, diễn-đàn-lê- quý-đôn vừa vịn nhìn thấy bóng lưng tên nam tử kia. Vẻ mặt nàng ta nghi hoặc nhìn Tần Tuyết Như, hỏi: “Tiểu thư, sao ngài ở trong này vậy?”

Chỉ thấy vẻ mặt Tần Tuyết Như đỏ bừng, nàng kinh hoảng nhìn thoáng qua Ngọc Bích, hốt ha hốt hoảng nói: “Không... Không có việc gì...”

Về mặt Ngọc Bích nghi hoặc, nhưng dù sao cũng là chuyện của chủ tử, nàng một hạ nhân không dám xen mồm vào, cho nên liền đi theo Tần Tuyết Như trở về Như Ý Uyển.

31. Chương 31: Tóm Được Chỗ Sơ Hở Dừng Độc Kế

Ngày hôm sau, Tần Thư Dao vẫn giống như thường ngày đến Vinh Thọ Đường thỉnh an Tần lão phu nhân như trước, sau đó lại ở một chỗ tán gẫu với Tần lão phu nhân. Chỉ là giống như nàng có tâm sự, diễnđàn lê quýđôn tinh thần đang ở đâu đâu, ngay cả Tần lão phu nhân nói cái gì, nàng cũng không có nghe rõ.

Rốt cục Tần lão phu nhân phát hiện Tần Thư Dao bất thường, nhin không được hỏi: “Đại a đầu, cháu làm sao vậy?”

Tần Thư Dao kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần lão phu nhân, vẻ mặt nàng hoang mang, sau đó vội vàng quỳ rạp xuống đất, khóc nói: “Tổ mẫu, người mau cứu cứu tam muội đi, tuổi tam muội còn nhỏ như vậy, nếu như loại chuyện bê bối này bị truyền ra ngoài, vậy không biết sẽ như thế nào nữa!”

“Đến cùng là chuyện gì truyền ra ngoài?”

Về mặt Tần Thư Dao khó xử, sau một lát do dự, rốt cục nói ra tất cả mọi chuyện.

Sau khi Tần lão phu nhân nghe xong tức giận cầm ly trà trong tay dùng sức nện ở trên bàn, mắng to nói: “Đồ không biết xấu hổ, cũng dám làm ra loại chuyện không biết xấu hổ này ở trong viện nhà mình!”

Tần Thư Dao vội vàng đi đến trước mặt Tần lão phu nhân, nhẹ giọng trấn an nói: “Tổ mẫu, người cũng đừng khổ sở. Nói không chừng là người nọ quyến rũ muội muội!”

“Câu dẫn? Nếu nó không có tư tưởng đó thì có thể bị quyến rũ sao?” Tần lão phu nhân buồn bực đứng lên, nói với Lục ma ma: “Đi, ta ngược lại muốn nhanh chân đến xem nó lấy lá gan lớn như vậy từ đâu, thế nhưng không để ý thể diện Tần gia, làm ra loại chuyện không biết xấu hổ này!”

Ngày hôm qua Tần Tuyết Như bị kinh hãi, hôm nay người còn nằm ở trên giường mê man. Sau khi suy nghĩ một đêm, thời điểm rốt cục hạ quyết tâm đi thương lượng với Ngô thị chuyện này, bỗng nhiên cửa bị một trận ồn ào mở ra.

Tần Tuyết Như nghe được giọng nói của Tần Thư Dao, lửa giận trong lòng càng sâu. Người còn chưa đi ra, liền nhìn thấy Tần Thư Dao đỡ Tần lão phu nhân đi vào.

Tần Tuyết Như cắn chặt hàm răng, chỉ vào Tần Thư Dao mắng to nói: “Người, kẻ tiện nhân này! Cũng dám hãm hại ta!”

Về mặt Tần Thư Dao ủy khuất cùng bị thương: “Tam muội, cũng không phải ta cố ý. Chỉ là dù sao ta cũng là trưởng tỷ, làm sao có thể nhìn muội mắc thêm lỗi lầm như thế nữa chứ!”

Tần lão phu nhân thấy Tần Tuyết Như không hiểu quy củ như vậy, phần nộ quát: “Cái đồ nghiệp chướng này, còn không mau quỳ xuống cho ta!”

Hai tròng mắt Tần Tuyết Như đỏ bừng, nàng chỉ vào Tần Thư Dao mắng to nói: “Tổ mẫu, kẻ tiện nhân này...”

“Nàng là đại tỷ người, người một câu kẻ tiện nhân một câu kẻ tiện nhân, đồ không có quy củ!” Tần lão phu nhân quát.

Về mặt Tần Tuyết Như ủy khuất, trên mặt đều là nước mắt: “Tổ mẫu, người không biết nàng kẻ tiện nhân này đã làm chuyện gì đâu, nàng...”

Tần Thư Dao vội vàng nói: “Tam muội, đại tỷ cũng là vì tốt uội mà thôi!”

“Tìm ra cho ta, nhìn xem trong phòng liệu có cái gì lung tung không!” Tần lão phu nhân lạnh giọng phân phó nói.

Giờ phút này Tần Tuyết Như còn có chút rối loạn: “Tổ mẫu, người lục phòng con làm chi?”

Tần lão phu nhân lạnh mặt ngồi ở trên ghế, phần nộ quát: “Người xem người bị mẫu thân người dạy thành cái dạng gì rồi, toàn thân cao thấp không có một chút bộ dạng của tiểu thư khuê các? Nếu như vụ bê bối của người bị truyền ra ngoài, Tần gia chúng ta có xấu hổ hay không, người đã từng nghĩ qua bọn tỷ muội của người có thể gả ra ngoài được hay không!”

Sau đó lại lạnh lùng nói với nha hoàn một bên: “Còn không nhanh tìm đại phu nhân đến, xem xem nàng dạy dạng nữ nhi gì!”

Về mặt Tần Tuyết Như nghi hoặc, chỉ là sau khi nàng nhìn thấy Lục ma ma tìm ra được một phong thư, thì rất nhanh hiểu được.

Lục ma ma đưa phong thư cho Tần lão phu nhân, Tần lão phu nhân mở phong thư ra xem, toàn bộ đều là một số dâm thi ướt át. Sau khi bà xem xong lửa giận trong lòng càng sâu: “Quỳ xuống cho ta, đồ không biết xấu hổ!”

Tần Tuyết Như quay đầu khiếp sợ nhìn Tần Thư Dao: “Nhất định là người đặt ở trong phòng ta, kẻ tiện nhân này...”

Nói xong Tần Tuyết Như lập tức xông lên, nhưng Tần Thư Dao đứng ở bên người Tần lão phu nhân, đám người Lục ma ma nhanh tay nhanh mắt lập tức ngăn Tần Tuyết Như lại.

“Đồ nghiệp chương này, vậy mà còn dám vô lễ như thế. Tất cả đều là mẫu thân người dạy người sao?”

Tần Thư Dao cầm lấy khăn nhẹ nhàng lau hai mắt: “Tam muội, sao muội phải khổ vậy chứ! Tuy rằng tuổi muội còn nhỏ, nhưng phụ thân cũng sẽ giúp muội chọn một nhân duyên tốt. Sao muội lại khổ làm ra loại chuyện này chứ?”

Tần Tuyết Như thở gấp lớn tiếng mắng: “Người cầm miệng cho ta, đều là tiện nhân người hạ độc thủ. Tất cả những thứ này đều là người sắp đặt, bao gồm phong thư này cũng đều là người cố ý nhét vào trong phòng ta!”

Về mặt Tần Thư Dao ủy khuất: “Ta đã hơn nửa tháng không đến Như Ý Uyển của muội rồi. Hiện tại sự việc đã bại lộ, sao muội còn nói láo như thế!”

Tần lão phu nhân đen mặt, nói: “Quỳ xuống cho ta, đã đến nước này mà người còn không biết sai biết hối cải, hiện tại còn dám trách cứ đại tỷ người, nếu không phải đại tỷ người kịp thời phát hiện, thanh danh của người đều bị hủy hết rồi!”

Tần Tuyết Như khóc bị ấn trên mặt đất: “Tổ mẫu, cho dù chuyện này thật sự chỉ về phía cháu, nhưng cháu thật sự không có làm ra loại chuyện không biết xấu hổ này...”

Giờ phút này Ngô thị vội vàng vàng chạy tới từ bên ngoài, bà ta ở trên đường cũng nghe được tin tức, nhìn thấy nữ nhi của mình đang bị ấn trên mặt đất, mà Tần lão phu nhân đen mặt, cũng vội vàng vọt tiến vào phịch một tiếng quỳ trên mặt đất: “Lão phu nhân, chuyện này sợ là có gì hiểu lầm rồi! Tuổi Như Nhi còn nhỏ, nơi nào hiểu được loại chuyện này!”

“Rõ là vì tuổi nhỏ, cho nên mới càng làm ra loại chuyện hoang đường này!” Tần lão phu nhân cầm phong thư trong tay ném đến trong tay Ngô thị, lạnh lùng nói: “Chính người nhìn xem phong thư này, xem xem người dạy dỗ được nữ nhi tốt!”

Ngô thị run lấy lấy cầm phong thư xem cận kề một lần, trong phong thư viết gì đó làm cho người ta nhìn mà mặt đỏ.

Về mặt bà ta khiếp sợ, ngẩng đầu hỏi: “Phong thư này được lấy từ chỗ nào?”

Con gái mình bà ta rất rõ ràng, trong lòng Tần Tuyết Như luôn muốn gả cho đại hoàng tử Mộ Phượng Thiên.

Nếu thật là Mộ Phượng Thiên vụng trộm đưa cho, như vậy đến lúc đó mời Mộ Phượng Thiên đến, để Mộ Phượng Thiên đi chỗ Hoàng thượng cầu hôn, chuyện này sẽ biến mất, vậy Tần Tuyết Như cũng không có gì tổn thất.

Bà ta sợ nhất chính là phong thư này không phải là Mộ Phượng Thiên viết, như vậy không chỉ có hỏng thanh danh Tần Tuyết Như, mà cũng làm cho Mộ Phượng Thiên tránh lui ba thước, khiến Tần Tuyết Như đánh mất nhân duyên tốt như vậy.

Mặt Tần Tuyết Như đầy nước mắt:diễn đàn-lê-quý đôn “Nương, con thật sự không có làm, phong thư này cho tới bây giờ con vẫn chưa từng thấy... Nương, người phải tin tưởng con ...”

Ngô thị tự nhiên tin tưởng con gái mình, chỉ là hiện tại nhân chứng vật chứng có ở đây, muốn để Tần lão phu nhân không tin, thì khó càng thêm khó!

Bà cắn chặt răng, cuối cùng quỳ trên mặt đất, sau đó hướng tới Tần lão phu nhân khóc nói: “Đều là con dâu không biết cách dạy, Như Nhi tùy người xử trí thế nào, chỉ là chuyện này liên quan đến toàn bộ thanh danh từ trên xuống dưới của Tần gia. Hiện tại đại tiểu thư cũng đã mười ba tuổi, đã đến tuổi nghị thân, nếu chuyện này truyền ra ngoài, sợ là đại tiểu thư cũng tìm không được nhân duyên tốt ...”

Nói xong lại đột nhiên chuyển hướng đánh Tần Tuyết Như một bạt tai, hung hăng mắng: “Đồ không biết xấu hổ này, trong ngày thường mẹ dạy con thế nào, chẳng lẽ con đã quên tất cả? Lại làm ra loại chuyện này, con là muốn cho từ trên xuống dưới của Tần gia đều đi theo con mất mặt có phải không?”

Tần Tuyết Như không nghĩ tới mình sẽ bị mẩu thân đột nhiên đánh, bỗng chốc ngây ngẩn cả người, nước mắt lại giống như vòng dây hạt trân châu bị đứt, tí tách toàn bộ đều rơi trên mặt đất.

Ngô thị lại nói: diễn- đàn-lê-quý- đôn “Quý ma ma, mang xú nha đầu không biết liêm sỉ này đến sài phòng (phòng chứa củi) rồi đóng lại cho ta, ba ngày không được ăn cơm.”

Quý ma ma vừa nghe cũng hiểu dụng ý của Ngô thị, lập tức động thủ nâng Tần Tuyết Như lên.

32. Chương 32: Sốt Sắng Khó Phân Biệt Được Người Ghét

Tần lão phu nhân vốn đang muốn xử trí Tần Tuyết Như, nhưng nhìn thấy Ngô thị đã xuống tay đánh một bạt tai, lại chủ động giam Tần Tuyết Như. Giờ phút này nếu bà lại xử phạt Tần Tuyết Như, vậy có vẻ có chút nghiêm khắc.

Cho nên Tần lão phu nhân nhân tiện nói: goctruyen.com “Ba ngày không được ăn cơm cũng có thể miễn, dù sao cũng chính là khuê nữ của người, hơn nữa nó lại đang ở thời điểm phát triển cơ thể, vạn không thể để đói bụng. Sao chép một trăm lần nữ giới cho ta.” Dừng một chút lại nói: “Còn có, nói cho lão gia biết, không cần để tam nha đầu đi theo hấn vào trong cung học tập, dù sao chúng ta cũng là thần tử, như thế cũng kỳ quái. Hiện tại trong phủ chúng ta khuê nữ cũng nhiều, tự mở một lớp học, mỗi ngày đọc chút sách cùng nữ công. Mặt khác ta sẽ mời ma ma trong cung đến dạy bọn họ học một ít lễ nghi, miễn cho lần sau lại làm ra loại chuyện không biết liêm sỉ này!”

Ngô thị nghe xong những lời của Tần lão phu nhân nói khê thở ra một hơi, trên mặt lại không dám có ý gì như trước, vội vàng gật đầu nói: “Vẫn là lão phu nhân nghĩ chu đáo, chuyện này con dâu sẽ thương lượng với lão gia. Tuổi Như Nhi cũng lớn rồi, lại đi lại trong cung quả thật có chút không thích hợp. Chỉ là...”

Ngô thị nhìn thoáng qua Tần Thư Dao nói: “Chỉ là đại tiểu thư được trưởng công chúa Hoa Phượng cho phép, để nàng đi phủ công chúa học tập...”

Tần lão phu nhân tự nhiên hiểu ý tứ của Ngô thị, bà hừ lạnh một tiếng, không vui nói: “Công chúa là nhân vật bậc nào, năm ngày ngài mới dạy Dao Nhi một lần, đoạn thời gian này thân thể ngài lại không thoải mái, làm sao Dao Nhi dám đi quấy rầy ngài ấy. Việc này người nhanh chóng đi an bài, miễn để cho nha đầu kia bỏ quên học tập.”

Trong lòng Ngô thị oán hận không thôi, chỉ là trước mặt cũng không dám lộ ra một chút gì.

Tuổi Tần lão phu nhân lớn, lại tức giận, dù sao Tần Tuyết Như cũng thân là cháu gái của chính mình, phạt Tần Tuyết Như xong cũng trở về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi mọi người đều rời đi, Ngô thị liền vội vàng đi sài phòng.

Tần Tuyết Như nước mắt đầy mặt, nhìn thấy Ngô thị liền oán hận nói: “Mẹ, vì sao vừa rồi mẹ đánh con? Chẳng lẽ mẹ cũng tin những lời của tiện nhân kia nói?”

Về mặt Ngô thị đau lòng, vội vàng ôm Tần Tuyết Như vào trong ngực: “Sao mẹ không tin con chứ? Chỉ là dưới tình huống vừa rồi, nếu mẹ không đánh con, sợ là tổ mẫu con sẽ muốn đánh trượng con.”

Lúc này Tần Tuyết Như mới hiểu được, thì ra là Ngô thị tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế). Chỉ là nàng không cam lòng, chuyện này rõ ràng chính là Tần Thư Dao cố ý hãm hại nàng.

“Mẹ, nữ nhi thật sự không có làm, là đồ tiện nhân kia, đều là đồ tiện nhân kia làm!” Tần Tuyết Như chậm rãi nói ra chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Sau khi Ngô thị nghe xong vẻ mặt khiếp sợ, vội vàng nói: “Sao con không nói sớm chuyện này, nếu nói sớm một chút hiện tại cũng không đến mức như thế này?”

Mặt Tần Tuyết Như đỏ bừng, hai tròng mắt cũng phủ kín nước mắt trong suốt: “Dù sao nữ nhi cũng là một cô nương... Loại chuyện này con khó có thể mở miệng...”

Ngô thị cũng hiểu Tần Tuyết Như là một cô nương chưa xuất giá, gặp loại chuyện này khó tránh khỏi trong lòng hoang mang, rối rắm không biết nên làm thế nào cho phải.

“Chỉ sợ chuyện này còn chưa có xong đâu!” Ngô thị thở dài một tiếng: “Đợi lát nữa cha con bãi triều trở về, nếu biết, chỉ sợ cũng muốn phạt ...”

Tần Tuyết Như nghe vậy sắc mặt tái nhợt: “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Ngô thị nắm tay Tần Tuyết Như, trấn an nói: “Con không cần sợ, còn có mẹ ở đây! Chỉ khổ con của mẹ, chịu chút ủy khuất ...”

Sau khi Tần Lương bãi triều trở về, nghe nói chuyện của Tần Tuyết Như, quả nhiên vô cùng lo lắng vội tới bên trong sài phòng.

Nhưng vừa mở cửa sài phòng liền nhìn thấy Tần Tuyết Như tóc tai bù xù, y phục trên người cũng rối loạn bẩn thỉu, thân thể bị trói. Trên mặt còn có dấu năm ngón tay rõ ràng, xem ra vừa rồi vừa bị phạt.

Dù sao cũng là thương từ nhỏ tới lớn, vừa thấy bộ dạng của Tần Tuyết Như như vậy, lửa giận trong lòng Tần Lương cũng giảm đi năm phần.

Ông lạnh mặt nói với một bà tử bên cạnh: “Đây là có chuyện gì?”

“Hồi lão gia, đại phu nhân nói Tam tiểu thư phạm phải sai lầm lớn. Tuy rằng lão phu nhân đau lòng Tam tiểu thư không đành lòng trách phạt ngài ấy, nhưng đại phu nhân lại nói Tam tiểu thư phạm phải sai lầm lớn, không thể cứ dễ dàng như vậy, cho nên đánh Tam tiểu thư mười bạt tai, lại sai người trói Tam tiểu thư lên, để ngài ấy tự suy xét lại mình thật tốt!”

Tần Lương nghe xong lời này một chút oán hận với Ngô thị cũng ít đi vài phần, trong lòng đã có chút trách cứ bà xuống tay quá nặng.

“Cởi trói cho Tam tiểu thư.” Tần Lương đến gần sài phòng, lạnh mặt nhìn Tần Tuyết Như hỏi: “Con nói một chút người nọ là ai?”

Tần Tuyết Như quỳ gối trước mặt Tần Lương, khóc nói: “Nữ nhi thật sự không biết, ngày hôm qua con tản bộ ở bên cạnh hồ sen đến tối, con cảm thấy thời tiết oi bức liền bảo Ngọc Bích trở về lấy cây quạt. Nhưng Ngọc Bích đi không bao lâu thì bỗng nhiên có người vọt ra...”

Nói tới đây Tần Tuyết Như khóc càng thêm thê lương, nàng vụng trộm ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Lương, thấy ông lạnh mặt, nàng cũng biết là còn đang tức giận.

Sau một lúc lâu lại nói: “Hôm nay buổi sáng đại tỷ cùng tổ mẫu đến phòng con tìm này nọ...” Nàng quỳ đến bên người Tần Lương, khóc nói: “Phụ thân, người phải tin tưởng nữ nhi, trong ngày thường nữ nhi có chút kiêu căng, nhưng cũng sẽ không thể làm ra loại chuyện hạ tiện này...”

Tần Lương cau mày, ông bắt đầu có chút hoài nghi, nhưng nhân chứng vật chứng có ở đó, hơn nữa vì sao ngày hôm qua gặp thích khách, không nhanh chóng cầu cứu?

Tần Tuyết Như thấy vẻ mặt Tần Lương vẫn còn nghi ngờ, lại nói: “Tuổi nữ nhi nhỏ, lại chưa từng gặp qua loại chuyện này, sợ hãi truyền ra thanh danh sẽ có vết bẩn, cho nên mới không dám đi nói với mẫu thân!”

Nhìn thấy nữ nhi mình yêu thương nhất ủy khuất và đáng thương như vậy, Tần Lương thật sự tin vài phần. Ông đỡ Tần Tuyết Như đứng lên, nhẹ giọng nói: “Chuyện này ta sẽ tra xét kỹ càng, trước hết con nên ở bên trong Như Ý Uyển vài ngày, nghỉ ngơi cho tốt!”

Nghe được lời nói thân thiết như vậy của Tần Lương, Tần Tuyết Như mới thả lỏng, đau đớn trên mặt giống như cũng ít vài phần.

Tần Thư Dao luôn ở trong Hình Hương Viện chờ tin tức, goctruyen.com nghe nói sau khi Tần Lương hỏi quá trình chuyện này liền thả Tần Tuyết Như về, trong lòng oán hận một trận.

Kiếp trước nàng cũng từng chịu khuất nhục như vậy, còn kém một chút mất trong sạch, mà người phía sau màn sai sử chính là hai người Ngô thị và Tần Tuyết Như.

Lần đó Tần Thư Dao bị Ngô thị hãm hại, bị Ngô Nhược Xuyên uống say khinh bạc, lại bị Ngô Nhược Xuyên nói là Tần Thư Dao chủ động quyến rũ hắn. Nhưng Tần Lương lại không hỏi một tiếng, trực tiếp đánh Tần Thư Dao hai bạt tai, sau đó nhốt Tần Thư Dao ở trong phòng ba tháng không cho phép ra khỏi cửa.

Kiếp này chẳng qua là nàng dùng phương pháp đồng dạng hãm hại Tần Tuyết Như, nhưng nếu không phải có uy nghiêm của Tần lão phu nhân, sao Ngô thị sẽ nhốt Tần Tuyết Như vào bên trong sài phòng. Mà sau khi Tần Lương biết chuyện này, vậy mà ngay cả phạt cũng không phạt, trực tiếp sai người đưa người về trong phòng nghỉ ngơi, chưa từng giam cầm.

Hóa ra Tần Lương thiên vị như vậy, nếu kiếp này bản thân gặp phải loại chuyện này, tuyệt đối Tần Lương sẽ không dễ dàng buông tha nàng như vậy.

Tần Thư Dao gắt gao nắm chặt nắm tay, diễm nhiên lên quýt oán hận trong lòng cũng trở nên càng sâu. Nàng hao hết tâm tư muốn cho Tần Lương chán ghét Tần Tuyết Như, không nghĩ tới Tần Lương vẫn yêu thương Tần Tuyết Như vạn phần như trước.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Tĩnh Nguyệt rót cho Tần Thư Dao một ly trà, thấy sắc mặt nàng có chút khó coi, nhìn không được hỏi.

33. Chương 33: Sử Dụng Khổ Nhục Kế Miễn Trừng Phạt

Tần Thư Dao lấy lại tinh thần, diễm nhiên lên quýt ôn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tĩnh Nguyệt, khóe miệng nâng lên một chút cười nhạt: “Nếu là ta gặp phải loại chuyện này, phụ thân cũng sẽ như vậy với ta hay không?”

Tĩnh Nguyệt nhất thời có chút không rõ, sững sờ nhìn Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao thấy bộ dạng nàng như thế, liền biết nàng không biết chuyện gì. Cho nên vẫy vẫy tay nói: “Thôi, không đề cập tới việc này. Chỗ Trà Hương thế nào rồi?”

Tĩnh Nguyệt nhẹ giọng nói: “Ban này nàng ta đi Tiêu Tương Uyển, sợ là lần này đại phu nhân sẽ không dễ dàng buông tha tiểu thư như vậy!”

Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng: “Ta chỉ lo bà ta án binh bất động.”

Tĩnh Nguyệt luôn cảm thấy trong khoảng thời gian này Tần Thư Dao thay đổi quá lớn, nàng cũng không biết thay đổi như vậy là tốt hay xấu, chỉ có thể hơi hơi chau mày cúi đầu không nói chuyện.

“Ngày mai đi phủ công chúa, người đi chuẩn bị một vài thứ. Miễn cho lần đầu tới mà đã thất lễ!”

Vừa rồi phủ công chúa đã phái người đưa danh thiếp, nói là trưởng công chúa Hoa Phượng đã lành bệnh, bảo nàng ngày mai có thể đến phủ công chúa học tập.

Tần Thư Dao đã sớm ngóng trông một ngày này, chỉ cần bản thân có thể mượn sức trưởng công chúa Hoa Phượng, như vậy đám người Ngô thị càng không dám làm ra những hành động thiếu suy nghĩ với nàng.

Tĩnh Nguyệt gật đầu lên tiếng đúng vậy, liền lui xuống.

Cùng lúc đó ở Tiêu Tương Uyển, Ngô thị ngồi ở ghế thái sư chạm hoa đỏ thẫm, một đôi mắt sắc bén nhìn về phía Trà Hương.

Trà Hương quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu lên nhìn Ngô thị.

Ngô thị hừ lạnh một tiếng: “Lá gan của nó càng lớn, cũng dám dùng độc kế như vậy!”

Trà Hương cúi đầu không dám nói lời nào.

“Nghe nói ngày mai nó muốn đi phủ trưởng công chúa, có nhân vật như công chúa làm sư phụ nó. Về sau nó càng thêm không kiêng nể gì nữa!”

Quý ma ma đứng ở một bên rót cho Ngô thị một ly trà nóng, sau đó nhẹ giọng nói: “Phu nhân, không thể sốt ruột. Nàng ta chỉ là một nha đầu mười ba tuổi, chúng ta tự có biện pháp đối phó!”

“Người có thể nghĩ ra biện pháp?” Ngô thị cầm lấy ly trà sứ men xanh, khẽ thổi thổi, sau đó lại chậm rãi uống một ngụm.

Quý ma ma cười nói: “Hiện tại chẳng qua là nàng ta ý vào sự yêu thương của lão phu nhân, lão gia luôn lạnh nhạt với nàng ta. Vả lại lão nô nghe nói lúc trước vị kia có cảm tình không tốt với lão gia. Lúc trước nhà mẹ đẻ của vị kia cũng là người đức cao vọng trọng, lúc đầu vị kia bởi vì tự mình có thân phận tôn quý, náo loạn không ít gây mâu thuẫn với lão gia. Chính là sau này đắc tội quyền quý, cho nên bị miễn đi chức quan. Vị kia mới động thai khí, sau đó mới có thể rong huyết.”

Quý ma ma thấy Ngô thị nghiêm túc nghe, lại nói tiếp: **diễn đàn Lê Quý Đôn** “Hiện tại ngoại tổ mẫu của Đại tiểu thư sống ở cửa ngõ Yến Hồ kinh thành, ngày qua ngày cũng là túng thiếu, dưới gối còn có một tôn tử cần bà ta nuôi. Lão nô nghe nói ngày trước bà ta tới tìm đại tiểu thư, nhưng đại tiểu thư đều tránh không gặp. Đây chính là đại đại bất hiếu, nếu chúng ta...”

Ngô thị lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của Quý ma ma, bà ta nở nụ cười ngoan độc: “Cũng là người có biện pháp!” Nói xong lại nhìn về phía Trà Hương, nói: “Người hiểu nên làm như thế nào rồi chứ?”

Trà Hương đã đi theo Ngô thị từ nhỏ, tự nhiên hiểu ý tứ trong lời nói của bà ta, vội vàng dập đầu nói: “Nô tì hiểu rõ!”

“Nếu lần này người lại phạm sai lầm gì, ta cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho người!” Ngô thị cười lạnh nói.

Trà Hương lạnh run một cái, nàng cúi đầu không dám nói thêm một câu!

Ngày hôm sau, Tần Thư Dao mặc một thân y phục màu sắc phối hợp, màu sắc của áo mộc mạc, dùng ngân tuyến tỉ mỉ thêu thành hoa văn hoa sen, bị ánh mặt trời chiếu lên ngân quang lóe ra, làm nổi bật lên mặt như bạch ngọc, mắt như thu thủy (làn nước). Bên dưới là cái váy màu trần châu, giống như hoa sen trong nước. Trên đầu tóc lưu vân kế là một bộ trâm cài ngọc hồ điệp chạm hoa lan, còn có mấy đóa thạch anh tím xâu thành vòng hoa, trên tai đeo một đôi khuyên tai ngọc bích hình dạng giọt nước, theo bước nhẹ nhàng lay động.

“Tiểu thư, hôm nay người trang điểm thật sự là đẹp mắt!” Ngụy Tử cười nói.

Tần Thư Dao cũng nhìn nhìn trong gương đồng, sau khi cảm thấy không có gì không ổn, mới đứng lên nói: “Đi thôi, nếu chậm trễ có lẽ không tốt!”

Từ lần yến hội trước đã qua hơn nửa tháng, nếu không phải bởi vì trưởng công chúa Hoa Phượng vừa đúng lúc sinh bệnh, nàng đã sớm được mời đi phủ công chúa.

Ngụy Tử thấy Tần Thư Dao lạnh nhạt với nàng, không khỏi bĩu môi.

Tĩnh Nguyệt mẫu mực mang theo một hộp đựng thức ăn làm từ gỗ cây hồi, nói: “Xe ngựa đều đã chuẩn bị tốt rồi.”

Tần Thư Dao hơi hơi vuốt cằm, sau đó mang theo hai người Tĩnh Nguyệt và Ngụy Tử đi ra khỏi Hình Hương Viện.

Trong viện cũng để lại hai người Trà Hương và Lục Trúc, dĩ nhiên quý đ n Trà Hương là người Ngô thị, hôm qua nàng ta còn đặc biệt vụng trộm đi Tiêu Tương Uyển một chuyến, nghĩ đến Ngô thị đã nghĩ ra chiêu gì đó đối phó Tần Thư Dao.

Cho nên không bằng Tần Thư Dao giữ Trà Hương lại ở trong viện, tiếp đó bảo Lục Trúc giám thị hành tung của nàng ta.

Từ Tần phủ đến phủ công chúa không xa, chỉ thời gian một nén nhang liền đến phủ công chúa.

Ngoài cửa đã sớm có người chờ, nhìn thấy Tần Thư Dao xuống xe ngựa, liền vội vàng đi qua đón: “Công chúa đặc biệt bảo nô tì chờ ở chỗ này!”

Tần Thư Dao khom người, cười nói: “Xem ra là ta đến chậm!”

Thị nữ kia vội vàng né tránh, sau đó lại cúi người thi lễ với Tần Thư Dao: “Tần cô nương khách khí, công chúa cũng vừa mới rời giường mà thôi.”

Tần Thư Dao nghe vậy khẽ thở ra một hơi, vừa rồi nàng còn tưởng rằng mình đến trễ nữa!

Thị nữ kia dẫn Tần Thư Dao vào phủ, lần trước Tần Thư Dao đã tới làm khách trong phủ, chỉ là chỉ tới bên trong hoa viên, không có đi tới địa phương khác.

Hôm nay được người thị nữ này dẫn đường, mới phát hiện hóa ra phủ công chúa to lớn như thế, hơn nữa cảnh sắc tuyệt đẹp.

Đến một cái cổng vòm hình bán nguyệt, liền nhìn thấy trưởng công chúa Hoa Phượng mặc một thân lụa mỏng màu lam sắc trên tay áo có hoa văn tranh hoa diêu, bên dưới là váy màu hoa bách hợp trắng thuần, trên đầu búi tóc cao kẻ cài một đôi trâm Như Ý bạch ngọc kết hợp khảm hồng san hô với hạt châu, có vẻ đoan trang mà lại thanh lịch.

Bà nằm nghiêng ở trên giường quý phi, nhìn thấy Tần Thư Dao đi vào, vươn tay ra.

Thị nữ đứng ở một bên cung kính đi qua, nhẹ nhàng đỡ trưởng công chúa Hoa Phượng đứng lên.

Tần Thư Dao đi đến trước mặt bà cúi người thi lễ, nhẹ giọng nói: “Công chúa vạn phúc!”

Sau đó lại cầm lấy hộp đựng thức ăn được làm từ gỗ cây hồi từ trong tay Tĩnh Nguyệt, cười nói: “Dân nữ biết ở nơi này công chúa không thiếu thức ăn gì, chỉ là dân nữ nghe nói công chúa thích nhất bánh dứa, cho nên hôm nay đặc biệt dậy thật sớm, tự mình xuống bếp làm bánh dứa cho công chúa. Hi vọng công chúa thích!”

Trưởng công chúa Hoa Phượng nhẹ giọng cười nói: “Không cần nhiều lễ như vậy.” Nói xong liền kéo tay Tần Thư Dao, nói: “Không nghĩ tới người vẫn có lòng, còn biết bản công chúa yêu thích!”

Sau đó tháo một đôi vòng tay vàng ròng bản trên tay xuống, đưa cho Tần Thư Dao: “Cái này xem như lễ gặp mặt!”

Tần Thư Dao nhận vào trong tay, lại hạ thấp người, nói: “Đa tạ công chúa!”

“Kỳ thực người tới chỗ này, goctruyen.com bản công chúa cũng không dạy được cho người cái gì. Chẳng qua là muốn tìm một người giải sầu mà thôi.” Trưởng công chúa Hoa Phượng lời kéo tay Tần Thư Dao, chậm rãi đi về phía hoa viên.

34. Chương 34: Ngõ Nhỏ Ngẫu Nhiên Gặp Trong Lòng Hoang Mang

Tần Thư Dao không có khăn trang, d d l q đ cũng không có kích động, trên mặt đều luôn mang theo một chút ý cười nhàn nhạt.

Trưởng công chúa Hoa Phượng thấy nàng như thế, trong lòng càng hài lòng: “Người có biết vì sao bản công chúa cố tình lưu người lại không?”

Kỳ thực điểm này Tần Thư Dao cũng cảm thấy thật nghi hoặc, lúc trước tuy rằng lúc vừa mới bắt đầu nàng múa tốt, nhưng sau đó bởi vì thất thần mà té ngã, để lại một vết đen trên điệu múa kia.

Trưởng công chúa Hoa Phượng thấy Tần Thư Dao lắc đầu, vừa cười nói: “Người không biết cũng không sao, chỉ là về sau năm ngày mỗi lần thì đến trong phủ Bản công chúa một chuyến.”

Không đợi Tần Thư Dao đáp lời, trưởng công chúa Hoa Phượng lại nói: “Hôm nay trước hết Bản công chúa dạy người đánh đàn.” Nói xong liền nói với nha hoàn vừa rồi dẫn đường cho Tần Thư Dao: “Đại Cầm, người đi lấy đàn tới đây!”

Đại Cầm cúi người thi lễ, đáp lại một tiếng “vâng” liền mang theo hai nha hoàn lui xuống.

Cùng với việc nói đi theo trưởng công chúa Hoa Phượng học tập, còn không bằng nói là giải sầu cùng trưởng công chúa Hoa Phượng, chỉ là Tần Thư Dao không rõ vì sao bà phải dùng phương thức này để giải sầu.

Tuy rằng chồng của bà đi sớm, bản thân cũng không có một nam hay một nữ (không có con). Nhưng bà thân là công chúa muốn có một đứa con nhận làm thừa con tự thì rất đơn giản.

Chỉ là mấy vấn đề này Tần Thư Dao cũng không dám hỏi, chỉ có thể luôn dè dặt cẩn trọng tán gẫu cùng trưởng công chúa Hoa Phượng, thỉnh thoảng lại thỉnh giáo một ít vấn đề.

Thời gian trôi qua, chỉ mới nửa canh giờ thời gian buổi sáng, ấn tượng của trưởng công chúa Hoa Phượng với Tần Thư Dao cũng càng ngày càng tốt, Tần Thư Dao cũng thường chọn vài câu dễ nghe nói đùa với trưởng công chúa Hoa Phượng.

Trưởng công chúa Hoa Phượng giữ Tần Thư Dao lại dùng bữa trưa, sau đó mới sai người đưa Tần Thư Dao rời khỏi phủ!

Rời khỏi phủ công chúa, Tần Thư Dao liền lên xe ngựa trở về Tần phủ.

Nhưng mới đi được một nửa xe liền ngừng lại, Tần Thư Dao nhắc màn xe lên hỏi: “Làm sao vậy?”

Xa phu quay đầu lại nhíu mày nói: “Phía trước có người làm tang sự, cả con đường đều chật kín!”

Thật ra Tần Thư Dao cũng không gấp, chỉ là đợi ở trong xe cũng cảm thấy có chút khó chịu, lại hỏi: “Có đường đi khác không?”

Xa phu chỉ vào đường nhỏ cách đó không xa nói: “Chỗ kia có thể đi, chỉ là xe ngựa không vào được!”

Tần Thư Dao để Tĩnh Nguyệt đỡ nàng xuống xe ngựa, nói với xa phu: “Ta đi đường nhỏ trước, đợi lát nữa chính người trở về!”

Nói xong liền mang theo hai người Tĩnh Nguyệt và Ngụy Tử đi vào đường nhỏ xa phu chỉ kia.

Tần Thư Dao cũng không phải thật sự vội vã trở về, chỉ là muốn thuận tiện giải sầu mà thôi.

Ngõ nhỏ vắng vẻ, xuyên qua ngõ nhỏ này là đến ngã tư đường, lại đi một đoạn đường liền đến Tần phủ.

Tần Thư Dao đi vào cửa ngõ, trong ngày thường ngõ nhỏ này có rất ít người đi lại, cho nên dọc theo đường đi cũng thật yên tĩnh. Chỉ là mới vừa đi vào lập tức nghe được tiếng thở dốc thật nhỏ của một nữ tử.

Sắc mặt Tần Thư Dao ửng đỏ. Nàng tất nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra, giờ phút này có chút ảo não bản thân không nên vội vàng đi đường này như vậy.

Nàng bước nhanh chân tiếp tục đi về phía trước, mà lúc này lại vang lên giọng nói của một gã nam tử: “Trong khoảng thời gian này hấn thường đi chỗ nàng không?”

Nữ tử gắt giọng: “Thế nào? Ước gì đưa ta cho hấn rồi hử?”

“Sao ta bỏ được chứ? Chỉ là nếu nàng làm cho hấn vui mừng, cũng có lợi cho nàng mà!”

Kế tiếp lại vang tiếng nữ tử thở dốc, diễn đàn lên q uý đ ôn dù hai người Tĩnh Nguyệt và Ngụy Tử chưa trải việc đời, nhưng dù sao tuổi cũng lớn, cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, trên mặt đều đỏ bừng.

Chỉ là nghe đến đó Tần Thư Dao lại nhin không được thả chậm bước chân, giọng nói của nam tử này nàng vĩnh viễn sẽ không quên, chỉ là không nghĩ tới hóa ra giờ phút này bọn họ cũng đã biết nhau.

Chẳng lẽ một màn gặp ngẫu nhiên ở kiếp trước cũng là bọn hấn sớm sắp đặt?

Ngụy Tử cau mày nhỏ giọng mắng một câu: “Thật không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt lại ở trong này làm ra loại chuyện này...”

Tần Thư Dao muốn quát bảo ngừng lại nhưng đã không còn kịp rồi, nàng vốn đang muốn lại lưu lại một lát, muốn nghe xem cuộc nói chuyện giữa hai người bọn họ, nhưng bị Ngụy Tử nháo như vậy, bản thân chỉ có thể chạy nhanh mang theo hai người Ngụy Tử và Tình Nguyệt xuyên qua cửa ngõ.

Hai người nam nữ kia nghe được âm thanh lập tức ngừng lại, Tình Họa vội vàng mặc quần áo lại, Hàn Thế Quân lập tức ló đầu ra, lại nhìn thấy ba cái bóng lưng nhỏ nhắn, mà trong đó có một nữ tử ăn mặc như nha hoàn còn nhịn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Cả người Hàn Thế Quân nấp ở một nơi bí mật gần đó, Ngụy Tử chưa nhìn thấy, nhưng mà Hàn Thế Quân lại thấy rõ diện mạo Ngụy Tử.

Sau khi Tình Họa mặc y phục vào, vội vàng hỏi: “Là ai?”

Hàn Thế Quân cau mày, nói: “Là đại tiểu thư Tần gia!”

Tình Họa cũng đã gặp qua Tần Thư Dao, nàng nhún hai hàng lông mày lo lắng nói: “Vừa rồi những lời này nàng đều nghe được?”

“Hừ, mặc kệ nàng nghe được hay không có nghe được đều không quan hệ, dù sao ta tự có biện pháp!” Khóe miệng Hàn Thế Quân nâng lên một thoáng cười lạnh.

Tình Họa ghen vô vào ngực của hắn, gắt giọng: “Chẳng lẽ chàng muốn cưới nàng vào cửa?”

Hàn Thế Quân ôm Tình Họa vào trong ngực, dùng sức xoa bầu ngực của nàng: “Nàng ghen tí?”

Tình Họa rên rỉ hai tiếng, nói: “Chỉ là chàng một thứ xuất muốn cưới đại tiểu thư Tần gia, sợ không dễ dàng như vậy đi... A... Chàng nhẹ chút...”

Hàn Thế Quân gắt gao hôn Tình Họa, trong ngõ nhỏ lại truyền ra tiếng thở dốc...

Sau khi Tần Thư Dao trở lại Tần phủ, dĩ nhiên ăn lễ q uyết ôn trong đầu một mảnh hỗn loạn. Thì ra kiếp trước rất nhiều chuyện nàng không biết, mà lúc bắt đầu tất cả đều là Hàn Thế Quân đã sớm sắp đặt, hoặc bản thân nàng cũng là một phần trong kế hoạch của hắn.

Hai người Ngụy Tử và Tình Nguyệt không biết hai người trong ngõ nhỏ kia là ai, chỉ cho rằng Tần Thư Dao một cô nương chưa lấy chồng đụng tới chuyện này, tự nhiên có chút ngượng ngùng cùng tức giận.

Tần Thư Dao lại tỉ mỉ nhớ lại trí nhớ kiếp trước một lần, nàng nhớ được sau một năm nàng gả vào Hàn gia, Dương Liễu Nhi mới xuất hiện, mà vào lúc ấy Hàn Thế Quân đã ngồi lên vị trí Hầu gia.

Bây giờ nàng còn nhớ được rõ ràng, thời điểm nàng đi chùa thắp hương đụng phải Dương Liễu Nhi. Mà khi đó Dương Liễu Nhi ngã vào nàng trên đường.

Tần Thư Dao mang Dương Liễu Nhi về trong nhà, Dương Liễu Nhi nói cho Tần Thư Dao nghe quê hương nàng ta gặp phải ôn dịch, người thân trong nhà đều đã chết, chính mình chạy trốn tới kinh thành.

Khi đó Tần Thư Dao thật ngu dốt, một lời nói dối trăm ngàn chỗ hở như vậy, vậy mà nàng lại tưởng thật.

Tần Thư Dao không biết trước kia Dương Liễu Nhi là một nữ tử thanh lâu, chỉ cho rằng nàng ta thật lẻ loi hiu quạnh. Lại thấy diện mạo nàng ta có vài phần tư sắc, mà dường như Hàn Thế Quân cũng có ý với nàng ta. Vậy mà còn tự nhận hiền lương giữ Dương Liễu Nhi ở lại trong phủ, nâng nàng ta làm di nương.

Chỉ là kết cục của Dương Liễu Nhi cũng không tốt hơn chính nàng, kiếp trước nàng ta trượt chân rơi xuống hồ nước, bị chết đuối. Hiện tại xem ra chuyện đó không phải là ngoài ý muốn, mà là Hàn Thế Quân cố ý sắp đặt!

Khóe miệng Tần Thư Dao nâng lên một thoáng cười lạnh, thì ra Hàn Thế Quân đều lợi dụng nữ nhân để hắn thực hiện mục đích. dĩ nhiên dĩ nhiên q uyết ôn Chỉ cần nữ nhân kia không còn giá trị lợi dụng, hắn sẽ không nề tình xử lý nàng.

Kiếp này nàng tuyệt đối sẽ không để cho Hàn Thế Quân như ý, nàng muốn khiến cho Hàn Thế Quân bước sai từng bước một, làm cho hắn vĩnh viễn không chuyển mình được.

35. Chương 35: Hồi Ưc Kiếp Trước Lâm Gia Xảy Ra Chuyện Không May

Ngày hè nóng bức, Tần Thư Dao ngồi ở trong sân nhìn lên bầu trời, nhẹ nhàng mà đong đưa. Hai ngày nay gió êm sóng lặng, d d l q d khiến Tần Thư Dao có một loại ảo giác.

Ngô thị lại khôi phục bộ dạng hiền thê lương mẫu lúc trước, giống như hoàn toàn không biết chuyện Tần Tuyết Như là một tay nàng sắp đặt.

Tần Thư Dao hơi chau mày lại, yên tĩnh như vậy làm cho nàng có chút lo lắng và sợ hãi. Bởi vì nàng biết, die»n d an l«e qu»y d«on kế tiếp nhất định có âm mưu lớn hơn nữa đang chờ nàng.

Gió khe phất qua, thổi sợi tóc trên trán Tần Thư Dao bay tán loạn.

Lúc này Tỉnh Nguyệt vội vàng đi tới, cúi thấp người nói với Tần Thư Dao: “Tiểu thư, Lâm lão phu nhân đến đây!”

Tần Thư Dao nghe vậy hơi chau mày lại, Sao bà có thể bỗng nhiên đến đây? Tần Thư Dao còn nhớ rõ lúc trước bởi vì nàng tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, cự tuyệt lui tới với Lâm lão phu nhân, Lâm lão phu nhân tức giận muốn đoạn tuyệt quan hệ với nàng. Mà kiếp trước nàng thực sự vì mình keo kiệt ích kỷ, sau đó triệt để chặt đứt lui tới!

Chỉ là sau khi Tần Thư Dao trọng sinh, muốn bù lại lỗi lầm của chính mình, từng nhiều lần phái người tặng đồ cho Lâm gia. Nhưng Lâm gia không nhận, còn trả lại đồ!

Tần Thư Dao vội vàng đứng lên, nhìn thoáng qua Trà Hương đứng ở một bên, cảm thấy Lâm lão phu nhân đến nhất định không đơn giản như vậy.

“Hiện tại bà ở đâu?”

Sợ là bây giờ Lâm lão phu nhân còn ghi hận Tần Thư Dao. Lúc này bỗng nhiên đến, chỉ có một khả năng, là Lâm gia đã xảy ra chuyện!

Dù sao tình cảm của Tần Lương với vợ trước không tốt lắm, sau này Lâm thị qua đời, cũng dần dần không lui tới với Lâm lão phu nhân.

Tần Thư Dao còn nhớ rõ ràng, lúc trước Lâm lão phu nhân đã nói qua từ nay về sau tuyệt sẽ không bước vào Tần gia một bước. Lâm lão phu nhân là lão bà tử có tính cách kiên cường ngoan cố, đã nhận định thì thông thường sẽ không dễ dàng sửa đổi, trừ phi Lâm gia xảy ra chuyện lớn gì, Lâm lão phu nhân mới có thể đến!

Tần Thư Dao vội vàng vàng chạy tới Vinh Thọ Đường, trong phòng truyền ra tiếng cười nói, trong lòng Tần Thư Dao mới thoáng thả xuống.

Nha hoàn canh giữ ở cửa cuốn lấy rèm châu, thanh thúy nói: “Đại tiểu thư đến!”

Lời này vừa nói ra âm thanh bên trong lập tức ngừng lại.

Tần Thư Dao bước đi vào, thấy Lâm lão phu nhân mặc một thân trường sam thêu hoa văn chim anh vũ vạn phúc nửa mới nửa cũ, vừa thấy xiêm y thì đã thấy tiền trong nhà còn chưa suy tàn, tóc búi một kiểu không loạn, lại chỉ cài một đôi trâm bạc điều khắc đơn giản.

Tần Thư Dao khom người, nhẹ giọng nói: “Ngoại tổ mẫu khỏe mạnh chứ? Cũng đã lâu rồi cháu gái chưa thấy ngoại tổ mẫu, thật sự là nhớ.”

Lâm lão phu nhân không muốn gặp Tần Thư Dao, lúc trước bà có việc muốn nhờ Tần Thư Dao hỗ trợ, nhưng Tần Thư Dao lại lấy cớ tuổi mình còn nhỏ, không chịu giúp.

Từ đó về sau Lâm lão phu nhân chưa hề đến Tần phủ, hơn nữa sau này Tần Thư Dao đưa gì đó, toàn bộ cũng bị Lâm lão phu nhân trả về.

Chỉ là hiện tại ngay trước mặt Tần lão phu nhân, Lâm lão phu nhân cũng không cố ý để cho Tần Thư Dao nhìn sắc mặt, hơn nữa hôm nay đến bà thật sự có việc yêu cầu Tần lão phu nhân, hiện tại bà cũng nghe nói Tần Thư Dao được Tần lão phu nhân cực yêu thương. Cho nên tuy rằng bà không thích, nhưng trên mặt vẫn lộ ra một chút cười yếu ớt.

Tần Thư Dao thấy Lâm lão phu nhân không đáp lời, liền biết ngoại tổ mẫu còn ghi hận. Chỉ là nàng cũng không để ý, dù sao thời gian cực kỳ dài, một ngày nào đó nàng sẽ làm Lâm lão phu nhân nhận nàng.

Tần lão phu nhân tự nhiên cũng biết một chút việc trong đó, thấy tổ tôn hai người bọn họ có chút lạnh nhạt, liền kiếm một ít chuyện vui vẻ nói, muốn xóa bỏ không khí xấu hổ này.

Chỉ là mới nói hai câu, Lâm lão phu nhân lại bỗng nhiên đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hôm nay ta đến cũng là bởi vì có việc gấp muốn nhờ, chỉ hy vọng các người không cần thấy chết không cứu!”

Tần lão phu nhân thấy Lâm lão phu nhân như thế, vội vàng đứng lên, đi đến trước mặt Lâm lão phu nhân lôi kéo tay bà, vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Cứ nói đừng ngại, hai nhà chúng ta vốn là hai nhà thông gia, có thể hỗ trợ ta chắc chắn sẽ toàn lực!”

Có những lời này của Tần lão phu nhân, trái tim đang thấp thỏm của Lâm lão phu nhân thoáng thả xuống.

Bà lau nước mắt, nhẹ giọng nói: “Hơn một tháng nữa là thi Hương, mặc dù Anh Nhi nhà chúng ta không dám nói nhất định có thể đỗ vào trong Tiền Tam Giáp, thế nhưng cũng đã chuẩn bị đầy đủ. die»n d an l«e qu»y đ«on Nó là đứa bé ngoan, một lòng muốn làm cho Lâm gia chúng ta rạng rỡ tổ tông, muốn gia nghiệp lụn bại lúc trước bắt đầu lại một lần nữa. Nhưng mà...”

Nói tới đây Lâm lão phu nhân nghẹn ngào, dừng một chút mới lại nói: “Nhưng hai ngày trước cũng không biết sao lại thế này, nó bỗng nhiên ốm đau không dậy nổi, chúng ta mời đại phu đến xem cũng nhìn không ra bệnh gì, cũng uống thuốc rồi nhưng không tốt lên được...”

Lâm gia lụn bại, cũng không có bạc đi mời đại phu giỏi. Lần này đi tới cũng chính là hi vọng Tần lão phu nhân có thể ra mặt, giúp đỡ mời Phùng thái y đi xem bệnh cho Anh Nhi.

Tần lão phu nhân nghe đến đó lập tức hiểu dụng ý Lâm lão phu nhân, bà lập tức gật đầu nói: “Đứa bé này ta đã gặp qua, là người có hiểu biết. Vạn không thể cứ như thế bị mất tiền đồ tốt như vậy!”

Nói xong lại nói với Lục ma ma một bên: “Cầm danh thiếp của ta chạy nhanh đi mời Phùng thái y, mời ông ấy đi Lâm gia xem bệnh cho Anh Nhi!”

Tần Thư Dao nghe đến đó cũng kinh ngạc không thôi, kiếp trước Lâm Anh Bách thi Hương lần này đứng thứ năm, cách tam giáp chỉ có hai bước mà thôi.

Lâm gia chỉ có một mình Lâm Anh Bách là con nối dòng, hiện tại đúng là thời điểm đọc sách quan trọng nhất, nếu giờ phút này bỗng nhiên bị bệnh, luôn trị không hết mà nói, vậy chính là chặt đứt hi vọng từ trên xuống dưới của Lâm gia.

Nàng biết chuyện này nhất định là có người cố ý giở trò quỷ, kiếp trước nàng một mực yếu đuối, một mực ích kỷ. Ngô thị đối phó nàng quả thực đơn giản như giẫm lên con kiến.

Nhưng hiện tại Ngô thị lại nhiều lần cam chịu, Tần Thư Dao còn khiến Tần Tuyết Như thiếu một chút đánh mất trong sạch, nếu không phải từ trên xuống dưới của Tần gia kín miệng, chỉ sợ thanh danh Tần Tuyết Như đã sớm tổn hại rồi.

Lâm lão phu nhân thấy Tần lão phu nhân không nói hai lời liền giúp đỡ bà mời thái y, nhất thời có chút ngượng ngùng: di»ên đàn l«e quý đ«on “Cái này làm sao cho phải đây... Chúng ta cũng không có ngân lượng...”

Tần lão phu nhân lập tức vỗ tay Lâm lão phu nhân, trấn an nói: “Bà với ta cũng là thông gia, cần gì phải khách khí như thế. Anh Nhi có tiền đồ, chẳng lẽ ta có thể thấy chết không cứu sao?”

Bởi vì lần trước Lâm lão phu nhân tìm đến Tần Thư Dao hỗ trợ, lại bị Tần Thư Dao tránh không gặp, mà tình cảm của con gái bà với Tần Lương không hòa thuận, cho nên đã sớm chặt đứt ý tưởng với Tần gia.

Hôm nay đến bà đã sớm chuẩn bị bị nhục nhã, lại không nghĩ rằng Tần lão phu nhân không nói hai lời liền gạt đầu đáp ứng. Cái này hoàn toàn là ngoài dự đoán của bà.

Trong lòng Tần Thư Dao hiểu chuyện này tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, nàng và Lâm Anh Bách là biểu huynh muội, tuy rằng hồi nhỏ chẳng qua là gặp mặt qua vài lần, nhưng huynh ấy cũng là trụ cột duy nhất của Lâm gia. Nàng cũng không hy vọng Lâm Anh Bách bởi vì chuyện này mà làm lỡ tiền đồ.

“Ngoại tổ mẫu, cháu cũng lâu rồi chưa thấy biểu ca. Không bằng đợi lát nữa cháu cùng ngoại tổ mẫu trở về gặp mặt biểu ca nhé?”

Lâm lão phu nhân vẫn có thành kiến với Tần Thư Dao, nghe nàng nói như vậy nhin không được nhú nhú đầu mày.

Tần Thư Dao biết bà không đồng ý, lại nói: “Vậy ngày mai cháu đi chùa cầu cho biểu ca cái bùa bình an, nếu biểu ca hết bệnh, cháu lại đi thăm!”

Tần Thư Dao nói hợp tình hợp lý, dù sao hai người cũng là biểu huynh muội, tuy rằng nam nữ khác biệt, nhưng triều đại này cũng không khát khe gì. Nếu Lâm lão phu nhân một mực cự tuyệt, vậy có chút không hợp tình người.

“Như vậy cũng tốt, chờ thêm hai ngày nữa biểu ca cháu hết bệnh rồi lại đi cũng được!”

Có những lời này của Lâm lão phu nhân, Tần Thư Dao cũng hơi nhẹ nhàng thở ra, chỉ sợ chuyện này không đơn giản như vậy, Lâm Anh Bách bỗng nhiên bệnh nặng, ốm đau không dậy nổi, sợ là chuyện này có liên quan đến Ngô thị. Chỉ là không có bằng chứng cũng không nên kết luận loạn.

36. Chương 36: Lão Phu Nhân Bỏ Mặt Xin Giúp Đỡ

Sau khi tiễn bước Lâm lão phu nhân, d d l q đ Tần Thư Dao cũng trở về Hình Hương Viện, trong lòng nghi ngờ càng ngày càng sâu. Bởi vì sau khi trọng sinh, nàng càng không giống với kiếp trước, cho nên hiện tại có một số chuyện cũng thay đổi so với kiếp trước.

Tần Thư Dao bảo Trà Hương đi ra ngoài, lại gọi Lục Trúc, hỏi: “Trước đó vài ngày, người có nhìn thấy nàng ta có gì bất thường không?”

Lục Trúc lắc đầu nói: “Nô tì luôn nhìn chăm chăm nàng ta, chưa từng thấy nàng ta rời khỏi sân!”

Xảy ra chuyện khác thường tất có yêu ma quỷ quái, d d L q đ Trà Hương không chỉ là người của Ngô thị, mà nàng ta còn thân mật với ngoại viện. Thế nào đột nhiên trở nên an phận như thế.

Tần Thư Dao cau mày, lại hỏi: “Vậy trong khoảng thời gian này nàng ta có nói qua lời nói nào khả nghi không?”

Lục Trúc cúi đầu trầm tư một lát: “Trước đó vài ngày, nô tì nghe nàng ta tán gẫu với tiểu nha hoàn trong viện, dường như nói về một ít chuyện của Lâm gia!”

Quả thế, trong lòng Tần Thư Dao cười lạnh, lại tiếp tục hỏi: “Có phải nói ta và ngoại tổ mẫu bất hòa?”

“Bởi vì nô tì cách xa nên không nghe rõ, sau đó nô tì lại lôi kéo một tiểu nha hoàn trong đó hỏi. Nàng nói từng nghe nói tiểu thư bất kính bất hiếu với Lâm lão phu nhân. Người ghét bỏ Lâm gia suy tàn, sợ dính vào thân thích như vậy!”

Hai tròng mắt Tần Thư Dao hơi lạnh run, hừ lạnh nói: “Nàng ta bắt đầu phát tán lời đồn, xem ra mục tiêu bọn họ chưa hẳn là biểu ca, chẳng qua là coi biểu ca thành một kíp nổ mà thôi!”

Bởi vì trước đó Tần Thư Dao từng nói qua muốn tới trong chùa Bạch Mã thắp hương cầu phúc cho Lâm Anh Bách, cho nên ngày hôm sau xin Tần lão phu nhân và Ngô thị.

Tần Khả Cầm được nuôi ở Vinh Thọ Đường một đoạn thời gian, thịt trên người cũng thêm không ít. di-
ễn đà-n lê qu-ý đô-n Nàng và Tần Minh Hi không ở cùng một chỗ, nhưng ở trong phòng cũng ghen hờn rồi, nghe nói tỷ tỷ muốn đi chùa Bạch Mã thắp hương cầu phúc cho Lâm Anh Bách, cũng lập tức muốn đi theo.

Tần lão phu nhân cũng cảm thấy trong ngày thường quá gò bó, liền để Tần Khả Cầm đi theo Tần Thư Dao đến chùa Bạch Mã. Lại đặc biệt sắp xếp vài thị vệ và vài bà tử chắc chắn đi theo, như vậy mới yên tâm để cho bọn họ đi.

Kinh thành cách chùa Bạch Mã không tính quá xa, chỉ một canh giờ lộ trình là đến. Tuy là cuối hè, nhưng vẫn nóng bức như trước. Nơi nơi đều là cây cối xanh um tươi tốt, luôn truyền đến tiếng kêu ve sâu và chim chóc.

Hai người Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm ngồi ở trong xe ngựa, Lục Trúc rót cho hai người bọn họ một ly trà, lại lấy ra mấy thứ điểm tâm tinh xảo: “Tiểu thư, nhanh lót dạ trước, đến chỗ kia cũng không có chỗ ăn cơm đâu!”

Tần Thư Dao cười nói: “Trong chùa cũng có cơm bố thí, làm sao chúng ta có thể bị đói chứ!”

“Cơm bố thí thật khó ăn, tiểu thư vẫn nên ăn điểm tâm này trước đi. Đợi lát nữa nô tì sợ các tiểu thư nhìn cơm bố thí đều không thèm ăn, cho nên mới vội vàng làm chút điểm tâm để tiểu thư lấp đầy bụng!”

Kỳ thực cơm bố thí trong chùa Bạch Mã tốt hơn cơm rau dưa bình thường rất nhiều, chẳng qua là Lục Trúc muốn Tần Thư Dao vui vẻ mà thôi.

Tần Thư Dao cười mắng: “Người cái nha đầu nói nhiều này, khó trách tổ mẫu muốn đuổi người đến chỗ ta. Thì ra bà cũng buồn bực người!”

Lục Trúc nghe xong càng vui mừng; “Lão phu nhân đưa nô tì cho tiểu thư, chính là tới chiếu cố tiểu thư. Tiểu thư đừng cảm thấy nô tì phiền phức!”

Bạch Linh bên người Tần Khả Cầm cũng nói theo: “Cũng là người cơ trí, không giống ta là người ngu dốt. May mắn nhị tiểu thư không ghét bỏ nô tì, bằng không nô tì đã khổ não rồi!”

Trong khoảng thời gian ngắn trong xe ngựa tiếng nói tiếng cười liên tục, như thế này Tần Thư Dao kiếp trước trải qua rất ít, nàng nghiêm mặt nhìn sắc mặt càng ngày càng hồng nhuận của Tần Khả Cầm, cảm thấy áy náy thật sâu trong lòng kia rốt cục tan biến một ít.

Sau khi đến chùa Bạch Mã, Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm thắp hương cho Lâm Anh Bách, lại đi xin quẻ, đúng là quẻ tốt nhất. Tuy rằng trải qua một đời, cũng biết Lâm Anh Bách sẽ trúng cử, nhưng lần này huynh ấy ốm đau không dậy nổi, Tần Thư Dao thật sự có vài phần lo lắng.

Hương cháy xong, xin quẻ xong, thời gian còn sớm. Cho nên Tần Thư Dao muốn đi dạo trong chùa Bạch Mã một lát, dù sao bọn họ rất ít ra ngoài đi lại, thông thường đều là ở bên trong khuê phòng chính mình, luyện chữ tự thêu thùa.

Tần Khả Cầm thuở nhỏ thân thể yếu nhược, cho nên ít ra bên ngoài đi lại. Lần này vẫn là lần đầu đi theo trưởng tỷ mình đi lại bên ngoài, trong lòng vui mừng vạn phần, nhưng lại sợ làm ra chuyện gì không ổn, truyền đến chỗ Tần lão phu nhân. Cho nên có chút quá mức dè dặt cẩn trọng.

Tần Thư Dao thấy Tần Khả Cầm không thả lỏng, liền cười nói: “Ở địa phương phía trước không xa có một chỗ mai viên, tuy rằng hiện tại hoa mai đã rụng hết, trái cây cũng đều bị hái đi rồi. Nhưng chỗ kia cảnh trí cũng không tệ, tỷ mang muội đi chỗ đó nhìn một chút nhé!”die»n d an l«e qu»y d«on

Tần Khả Cầm nghe xong lập tức một mực hướng tới, vội vàng gật đầu, sau đó đi theo Tần Thư Dao cùng đi mai viên.

Tuy rằng ở bên trong chùa miếu, nhưng dù sao bọn họ cũng là nữ quyền, lại đều còn chưa lấy chồng, bên người không có trưởng bối. Cho nên càng thêm cẩn thận, không chỉ có mang theo bốn nha hoàn, còn mang

theo bốn bà tử, mặt khác còn hai thị vệ nữa.

Lúc này cảnh sắc ở mai viên không phải là thời điểm đẹp nhất, chỉ là hàng loạt cây mai chồng chéo lên nhau, quanh quanh co co, cây tươi mới lá xanh, cũng là phong cảnh không tệ.

Tần Thư Dao cười nói một ít chuyện thú vị đùa Tần Khả Cầm, hai người vừa nói vừa đi dọc theo đường.

Dù sao cũng không có hoa nở, hai người chơi một trận liên cảm thấy không thú vị. Tần Thư Dao lại nghĩ tới trong chùa Bạch Mã còn có một chỗ đủ loại hoa phù dung, lúc này đúng là mùa hoa phù dung nở. Cho nên lại mang theo Tần Khả Cầm đến phù dung viên.

Đến phù dung viên, quả nhiên cả vườn hoa phù dung đều nở rộ.

Tần Khả Cầm nhin không được hái được một đóa, cười nói: “Nơi này hoa thật đẹp!”

Lúc này Tần Khả Cầm giống như là chim chóc được tự do cất cánh như một loại vô câu vô thúc (không có hạn chế không chịu thúc ứ), chạy khắp nơi. Nhưng bỗng nhiên dưới chân vấp phải một khối tảng đá lớn, thân mình lập tức nghiêng ngã xuống đất.

Bởi vì Tần Thư Dao và vài nha hoàn bà tử đều cách xa, không thể kịp thời lập tức đỡ Tần Khả Cầm.

Đợi đến khi mọi người phản ứng đi tới, Tần Khả Cầm đã ngã xuống đất. Vốn là thân thể nàng không tốt, vừa vấp nơi nàng té ngã có một đám lớn đá vụn, cái trán không cẩn thận đụng đến trên tảng đá.

Tần Thư Dao bước lên phía trước nâng dậy, sốt ruột nói: “Sao lại thế này? Phải làm thế nào mới tốt đây?”

Nàng nhìn máu tươi trên trán Tần Khả Cầm, tự trách một trận, nếu phá tướng về sau khó tìm thấy người tốt rồi!

Trên người Tần Khả Cầm cũng thật sự đau, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tần Thư Dao, cắn chặt hàm răng an ủi nói: “Muội không sao, không cần lo lắng!”

“Bạch Linh, chạy nhanh giúp đỡ chủ tử người đi đến sương phòng trong chùa nghỉ ngơi, hỏi một chút xem những hòa thượng trong chùa có kim sang được hay không!”

Nhưng một đám người vừa mới đi ra khỏi phù dung viên, bên ngoài bỗng nhiên nhảy ra một đám người áo đen bịt mặt. Tần Thư Dao nhìn thấy cảnh tượng như vậy giật nảy mình, nàng gắt gao giữ chặt lấy Tần Khả Cầm lui về phù dung viên.

Bọn họ chỉ mang theo hai gã thị vệ, còn lại đều là nha hoàn và bà tử. Mà đối phương lại hơn mười người, hơn nữa hình như công phu đều rất cao.

Phù dung viên cách chính điện chùa Bạch Mã xa nhất, hơn nữa trong ngày thường cực ít có người đi lại. Ở trong này cho dù bọn họ kêu rách cả họng, đợi những hòa thượng trong chùa đến cứu người, bọn họ cũng đã sớm bị những người áo đen này xử lý rồi.

Tần Thư Dao kinh hoảng một trận, lại ảo não bản thân không nên hành động theo cảm tính, còn mang theo Tần Khả Cầm đến chỗ này ngắm cảnh.

37. Chương 37: Trong Chùa Gặp Chuyện Nguy Hiểm Khó Thoát Khỏi

Bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau, chỉ là hai thị vệ không chống chọi được bao lâu, sợ là những người áo đen đó rất nhanh sẽ xông vào.

Trong chốc lát Tần Thư Dao không biết nên làm thế nào cho phải, mà lúc này Bạch Linh lại bỗng nhiên nói với Tần Khả Cầm: d d L q đ “Nhị tiểu thư, người cỡi y phục trên người xuống đổi cho nô tì!”

Lời này vừa nói ra, Tần Thư Dao lập tức kinh ngạc nhìn về phía nàng, không nghĩ tới Bạch Linh là một nô tài trung thành. Chỉ là tình hình hiện tại, cho dù bọn họ đổi thân phận, những người áo đen này cũng muốn đuổi tận giết tuyệt.

Cho nên Tần Thư Dao lập tức lắc đầu nói: “Đừng làm loại chuyện ngu ngốc này, ở đây chỉ có một cửa ra. Chúng ta đều trốn không thoát!”

Bạch Linh lại chỉ vào cách đó không xa nói: “Lúc trước nô tì đã tới đây vài lần, lão phu nhân lại thích ngắm những đóa hoa phù dung. Cho nên biết không xa có một lỗ nhỏ, vừa vặn người bò qua được!”

Đó chính là lỗ chó!

Tần Thư Dao biết hiện tại không phải thời điểm soi mói, lập tức nói với Bạch Linh: “VẬY CHẠY NHANH ĐI ĐẪN ĐƯỜNG, ĐỪNG LÀM NHỮNG VIỆC NGU NGỐC!”

Đối với nô tài trung thành như vậy, Tần Thư Dao còn muốn giữ lại cho Tần Khả Cầm dùng.

Bạch Linh lập tức dẫn đường ở phía trước, may mắn phù dung viên này rất lớn, đường lại gấp khúc, lúc này đúng lúc hoa phù dung nở, những lá cây và hoa chồng lên nhau ngăn bọn họ lại.

Tần Thư Dao gắt gao lôi kéo tay Tần Khả Cầm, chạy không ngừng về phía trước. Nhưng thân thể của Tần Khả Cầm yếu ớt, vừa rồi lại ngã một cái, lúc này lại chạy thì không có nhiều sức lực như vậy.

“Tỷ tỷ, tỷ thả muội ra. Cứ tiếp tục như vậy chúng ta sẽ cùng chết đấy!”

Tần Thư Dao nhú chặt hai hàng lông mày: “Đừng nói những lời ngu ngốc này, chạy nhanh đi!”

May mắn lỗ chó kia cách bọn họ không tính quá xa, chạy một lát liền đến. Trước tiên Tần Thư Dao để Tần Khả Cầm chui vào trước, sau đó bản thân mới chui vào.

Nhưng mà giờ phút này cách đó không xa đã vang lên tiếng kêu la, Tần Thư Dao biết những người áo đen này đã đuổi theo mọi người rồi. Mà những bà tử và nha hoàn kia cũng đã bị dọa cho bể mật, thất thanh kêu to cứu mạng.

Tần Thư Dao hô to không tốt, sau đó nói với đám người Tĩnh Nguyệt đã chui ra được: “Chúng ta chia nhau chạy!” Nói xong liền lôi kéo tay Tần Khả Cầm chạy về phía đông.

Cho tới bây giờ Tần Thư Dao chưa từng tới nơi này, cho nên hoàn toàn không biết đường. Chỉ dựa vào cảm giác của chính mình chạy không ngừng về phía trước. Ngay sau đó tiếng khóc la càng lúc càng lớn, sau đó âm thanh cũng dần dần càng nhỏ. Tần Thư Dao biết mấy người kia đã chết thảm, trong lòng nàng có chút áy náy, lại cảm thấy không thể không tránh được.

Hiện tại hi vọng duy nhất chính là có thể chạy ra khỏi nơi này, cũng hi vọng đám người Tĩnh Nguyệt bình an vô sự.

Tần Khả Cầm sớm đã không còn sức lực, sợi tóc trên trán đã bị mồ hôi làm cho ướt sũng. Nàng dùng sức bỏ tay Tần Thư Dao ra, thở hổn hển nói: “Tỷ tỷ, tỷ vẫn nên chạy trước đi. Tỷ kéo muội, hai người chúng ta sẽ đều mất mạng!”

Kiếp này Tần Thư Dao tuyệt đối sẽ không quan tâm đến muội muội duy nhất của mình, nàng gắt gao nắm tay Tần Khả Cầm: “Đừng nhiều lời, nếu muội muốn chúng ta không có chuyện gì thì chạy nhanh cùng tỷ!” Nói xong liền lôi kéo Tần Khả Cầm tiếp tục chạy về phía trước.

Nhưng sức lực Tần Khả Cầm cũng đã sớm cạn kiệt, hoàn toàn không động được. Tốc độ của bọn họ cũng dần dần chậm lại, những người áo đen đó cũng đuổi gần tới bọn họ rồi.

Chính vào lúc này chân Tần Khả Cầm khụy xuống, cả người đều ngã xuống đất. Mắt thấy những người áo đen kia muốn xông lên. Tần Thư Dao lập tức công Tần Khả Cầm ở trên lưng, sau đó lại khó khăn chạy...

Bởi vì kiếp trước thân thể suy yếu, kiếp này mỗi ngày Tần Thư Dao đều đá cầu, hi vọng có thể cường tráng thân thể. Không nghĩ tới thời điểm chạy trốn chết, lại có tác dụng.

“Tỷ tỷ, tỷ vẫn nên thả muội xuống. Còn tiếp tục như vậy, hai người chúng ta đều phải chết đấy!” Tần Khả Cầm áy náy khóc nói.

Tần Thư Dao cắn răng, dùng toàn bộ sức lực chạy nhanh, nhưng lúc này nàng đã hao hết sức lực có ở trên người, hoàn toàn chạy không xa.

“Tỷ sẽ không tham sống sợ chết để muội lại!”

Kiếp trước Tần Thư Dao làm nhiều chuyện có lỗi với Tần Khả Cầm, kiếp này cho dù nàng chết cũng muốn bồi thường Tần Khả Cầm.

Đang lúc hai người sắp tuyệt vọng, Tần Thư Dao thấy cách đó không xa có vài tên nam tử đang đứng ở đằng kia. Nàng nhìn về phía sau, những người áo đen kia đang đuổi theo sát sau lưng bọn họ.

Nàng dùng sức lực lớn nhất, la lớn: “Cứu mạng a... Giết người ...”

Có thể là xung quanh quá mức yên tĩnh, sau khi Tần Thư Dao hô hai câu, một gã nam tử quay đầu nhìn thấy một đám người áo đen đang đuổi theo hai nữ tử, nhin không được cau chặt mày.

“Minh Phong, người mang vài người đi xem chuyện gì đang xảy ra!” Mộ Thiếu Dục hơi hơi nhíu mày, lạnh lùng nói.

Minh Phong lập tức gật đầu, mang theo vài tên thị vệ đuổi theo.

Tần Thư Dao thấy có cứu binh, trong lòng vui mừng một trận, dưới chân cũng càng thêm có động lực. Mà những người áo đen phía sau không biết thân phận đối phương, vẫn đuổi theo không bỏ như trước.

Có thể là vì thấy được hi vọng, có thể là vì Tần Thư Dao thật sự đã mệt muốn chết rồi. Chân nàng vừa trượt tức thì hai người nàng và Tần Khả Cầm ngã xuống đất. dien dan le quy don com

Những người áo đen này lập tức chạy nhanh tới, giơ trường kiếm trong tay lên chém xuống. Tần Thư Dao vội vàng bổ nhào lên trên người Tần Khả Cầm, vốn tưởng rằng sẽ bị trường kiếm đâm vào. Nhưng đợi hồi lâu trên lưng cũng không có cảm giác đau đớn. Đợi sau khi Tần Thư Dao ngẩng đầu, mới phát hiện thì ra cứu binh đã đuổi tới.

Sau khi Minh Phong đuổi tới, Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm vội vã trốn được ở một nơi an toàn thở hổn hển, nhìn hai nhóm người đang đánh nhau cách đó không xa.

Nếu như nàng chưa từng trải qua đủ loại kiếp trước, có lẽ vừa rồi nàng sẽ không có dũng khí chạy xa như vậy. Nhưng kiếp này nàng đã thề tuyệt đối sẽ không để cho những người đã từng khi dễ nàng, hãm hại nàng, lợi dụng nàng sống dễ chịu. Nàng nhất định phải giẫm đạp những người kia dưới chân, nhất định phải nhìn thấy bộ dạng thảm hại của những người kia. Như vậy nàng mới không uổng công sống thêm một lần!

Sau khi bình ổn được hô hấp, Tần Thư Dao mới ngẩng đầu thấy rõ diện mạo nam tử cách đó không xa, đợi sau khi thấy rõ, Tần Thư Dao có chút kinh ngạc, không nghĩ tới người cứu nàng lại là Tam hoàng tử.

Tần Thư Dao đỡ Tần Khả Cầm, hai người chậm rãi đi tới chỗ Mộ Thiếu Dục. Mà Mộ Thiếu Dục luôn luôn lạnh lùng đứng ở cách đó không xa nhìn bọn họ.

Đợi đến gần Tần Thư Dao mới hơi khom người, suy yếu nói: “Đa tạ Tam hoàng tử cứu giúp, nếu như hôm nay không có Tam hoàng tử, sợ là lúc này hai người tỷ muội chúng ta đã sớm đi chầu Diêm vương điện!”

Khóe miệng Mộ Thiếu Dục nâng lên mỉm cười: “Không cần khách khí như thế.”

Hắn giương mắt nhìn tiếng đánh nhau cách đó không xa, thực ra lúc này thắng bại cũng đã sớm phân rõ, những người áo đen kia rơi xuống hạ phong, lúc này cũng không có tâm tư chiến đấu, đều ào ào muốn chạy trốn.

Nhưng Minh Phong hoàn toàn không định thả bọn họ đi, lại đánh hai ba hiệp, những người đó đều bị bắt sống!

Tần Thư Dao nhìn bọn họ đều bị bắt, mới khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại cảm tạ: “Kính xin Tam hoàng tử giúp dân nữ mang những người áo đen kia về thẩm vấn, nhìn xem ai mà ngoan độc như thế, thế nhưng muốn tính mạng của hai người tỷ muội chúng ta!”

Mộ Thiếu Dục gật đầu nói: “Tần cô nương không cần lo lắng, chỉ là không biết Tần đại tiểu thư đắc tội người nào hay không. Bằng không vì sao những người áo đen kia đuổi theo hai người không bỏ.”

38. Chương 38: May Mắn Được Tam Hoàng Tử Cứu Giúp

Nếu như nói đến người đắc tội, dĩ nhiên như vậy hiện tại Tần Thư Dao đắc tội chỉ có Ngô thị, chỉ là dù sao cũng là kẻ mẫu, loại chuyện trong nhà này cũng không tốt khi nói cho người ngoài nghe. Liền lắc đầu thở dài: “Dân nữ cũng không biết, trong ngày thường đều ở trong nhà rất ít ra khỏi nhà. Nếu như không phải bởi vì lần này muốn thắp hương cầu phúc cho biểu ca, cũng sẽ không mang theo muội muội đến chùa Bạch Mã!”

Mộ Thiếu Dục lại nói: “Nếu đã như thế, Tần cô nương vẫn nên mang theo lệnh muội đi vào trong chùa xem thương thế trước, nếu không có gì trở ngại, bốn hoàng tử phái người đưa các người xuống núi!”

“Đa tạ Tam hoàng tử.” Tần Thư Dao không khách khí tiếp nhận đề nghị của Mộ Thiếu Dục, dù sao hiện tại bọn họ có người chết có người bị thương, hơn nữa nàng cũng không biết trên đường xuống núi còn có sát thủ hay không.

Nếu gặp phải sợ là không có vận khí tốt như vậy, còn không bằng để thị vệ bên người Mộ Thiếu Dục đưa nàng trở về.

Đợi sau khi Tần Thư Dao mang theo Tần Khả Cầm rời khỏi, một người trốn từ một nơi bí mật gần đó cười đi ra: diễm phúc này quỳ đôn “Không nghĩ tới bây giờ còn có nữ tử đảm lược như vậy, cũng dám liều mạng vì muội muội!”

Một màn vừa rồi khiến mọi người giật nảy mình, động tác kia của Tần Thư Dao hoàn toàn là xuất phát từ bản năng. Thực ra thì án theo thể lực của nàng có thể bỏ muội muội của mình xuống, sau đó lại lao ra đi tìm cứu binh.

Mộ Thiếu Dục nhìn bóng lưng Tần Thư Dao đi nhẹ giọng nói: “Có lẽ cũng là bởi vì thấy chúng ta đã chạy tới, cho nên mới dám làm ra hành động như vậy!”

Hứa Mậu Điền lắc đầu cười nói: “Cũng có thể. Chỉ là cuối cùng những người áo đen kia là ai, lại đuổi theo bọn họ không bỏ. Nếu như không phải là bởi vì có chúng ta ở trong này, sợ là tính mạng của bọn họ đã sớm mất rồi!”

“Vừa rồi nàng không thấy người.” Mộ Thiếu Dục thu hồi ánh mắt, lại nói: “Hiện tại Hoàng hậu đã có chút chờ không kịp rồi! Hiện tại bọn họ tính toán mượn sức của những người Trương gia!”

Hứa Mậu Điền hừ lạnh một tiếng: “Những người Trương gia đó chỉ nguyện trung thành với Hoàng thượng, sợ là Hoàng hậu bị đập cửa vào mặt rồi!”

“Tuy rằng là trung thần, nhưng cũng không bị chúng ta sử dụng. Ngược lại cũng là đáng tiếc!” Mộ Thiếu Dục tiếc nuối nói.

“Đáng tiếc cũng không thể, tối thiểu bọn họ không đứng về phía Hoàng hậu, bằng không chúng ta phiền toái rồi!” diễm phúc này quỳ đôn Hứa Mậu Điền lại cười nói: “Nghe nói Ngũ hoàng tử gần đây cực sủng ái Tình Hòa trong quần phương viện, nếu Hoàng thượng biết chuyện này sợ sẽ tức giận!”

Hai trông mắt Mộ Thiếu Dục hơi hơi nheo lại, hừ lạnh: “Chính là Hoàng hậu cáo trạng với Hoàng thượng. Hiện tại Phụ hoàng tuổi lớn, trái lại có chút lực bất tòng tâm!”

Bên này hai người còn nghị sự, sau khi Tần Thư Dao mang theo Tần Khả Cầm đến bên trong sương phòng trong chùa, hai người các nàng mới an tâm.

Tần Thư Dao khom người với Minh Phong, cảm kích nói: “Đa tạ các vị cứu giúp, chỉ là bên người ta còn có vài thị nữ, không biết hiện tại tình huống của các nàng ấy như thế nào, còn làm phiền các vị hỗ trợ tìm một chút!”

Minh Phong được Mộ Thiếu Dục chỉ thị, bảo hân hộ tống đám người Tần Thư Dao cho tốt, hơn nữa chuyện này cũng không tính là việc khó. Liền mang theo người đi tìm.

Mục tiêu của những người áo đen kia là hai người Tần Thư Dao, cho nên không đuổi giết những thị nữ kia. Cho nên đám người Tinh Nguyệt cũng đều bình an vô sự, chỉ là bọn họ không quen thuộc đường đi trong chùa, lại hốt ha hốt hoảng ở giữa vùng núi hoang vu cho nên bị lạc đường.

Nếu không phải Minh Phong tìm được bọn họ, sợ là còn phải chờ thêm nửa canh giờ nữa mới tìm được đường ra.

Tuy rằng đám người Tần Thư Dao không có việc gì, nhưng lần này hai thị vệ mang theo đều đã mất mạng, còn có hai bà tử cũng không cẩn thận bị giết, mặt khác bọn người Ngụy Tử bị chút vết thương nhẹ. đi n đàn lê q uy đôn

Tần Thư Dao biết chuyện này nhất định là Ngô thị gây ra, lúc trước nàng còn không nghĩ tới lòng dạ Ngô thị độc ác như thế.

Sau khi trở lại Tần phủ, Tần lão phu nhân biết chuyện này, lập tức sốt ruột hỏi: “Cháu có chuyện gì không?”

Tần Thư Dao là một tiểu thư khuê các không ra cổng chính không bước cổng phụ, lại có ai sẽ ngoan độc như thế, thế nhưng muốn đuổi tận giết tuyệt.

Trong lòng Tần lão phu nhân nghi hoặc, nhưng lại không dám kết luận loạn.

Tần Thư Dao ngồi ở trên ghế tròn, thấp giọng nỉ non: “Nếu không phải là Tam hoàng tử cứu, sợ là lúc này cháu gái cũng không thể ở trước mặt tổ mẫu hiếu kính tổ mẫu nữa rồi.”

Ngô thị biết tin tức cũng vội vàng chạy tới, nhìn thấy hai người Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm xiêm y không sứt mẻ gì, chỉ thấy trên mặt đều là nước mắt, tâm trạng trầm xuống. Chỉ là trước mặt vẫn bày ra vẻ mặt lo lắng như trước.

“Ai u, đây là có chuyện gì vậy? Đang tốt lành đi chùa thắp hương, sao có thể xảy ra loại chuyện này? Ta còn đặc biệt phái cho con hai thị vệ mà? Sao lại nghe nói đều đã chết? May mắn cô nương tốt không có việc gì, nếu như bị tặc nhân bắt được, vậy nên làm thế nào cho phải đây!” Về mặt Ngô thị vừa lo lắng vừa may mắn nói.

Tần lão phu nhân cau mày, lạnh lùng nói với Ngô thị: “Người là mẫu thân của bọn họ, cũng nên quan tâm. Tuổi hai người bọn họ lại nhỏ, sao chỉ phái hai thị vệ? May mắn là đụng phải Tam hoàng tử, bằng không lúc này sợ là Dao Nhi...”

Nghĩ đến hậu quả, Tần lão phu nhân liền nhăn mặt, vẻ mặt cũng càng thêm khó coi.

Ngô thị biết thân thể Tần lão phu nhân không tốt, lại không thích đi lại. Bà lại mượn cớ trong phủ nhiều việc, cho nên cũng chỉ cố ý phái hai thị vệ cho Tần Thư Dao.

Còn tưởng rằng việc lần này nhất định sẽ thành, bà cũng không muốn nhất định phải đuổi tận giết tuyệt, chỉ cần tặc nhân này vấy bẩn thân thể hai người tỷ muội Tần Thư Dao. Như vậy cùng với giết bọn họ cũng không gì khác nhau, mà còn làm cho bọn họ càng thêm thống khổ.

Chỉ là không nghĩ tới mưu kế tốt như vậy, cuối cùng lại bị Tam hoàng tử làm hỏng. Trong lòng Ngô thị vừa tức vừa hận, nhưng trên mặt lại không thể không biểu hiện ra lo lắng cùng may mắn.

Tần Thư Dao vội vàng nói: “Đúng vậy, nếu không phải Tam hoàng tử cứu giúp, lúc này cũng là dữ nhiều lành ít.”

Tần lão phu nhân về phật châu trong tay, nhẹ giọng niệm một câu: “A Di Đà Phật.” Sau đó lại nói với Lục ma ma: “Người đi chuẩn bị một phần hậu lễ, để ngày mai lão gia đưa cho Tam hoàng tử!”

Lục ma ma lập tức gật đầu lên tiếng “Vâng”, sau đó liền nhỏ giọng lui xuống.

“Tuy rằng hiện tại quốc thái dân an, nhưng bên ngoài kẻ xấu rất nhiều. Về sau không có người đi cùng các cháu quyết không thể ra khỏi phủ!”

Tần Thư Dao hơi hơi vuốt cằm, lại nín khóc mỉm cười nói: “Tuy rằng lần này gặp loại chuyện này, nhưng tốt xấu cháu ở trong chùa cầu một cái bùa bình an vì biểu ca. Chỉ là vì biểu ca ốm đau không dậy nổi, lại gần đến thi Hương, cho nên cháu gái kính xin lão phu nhân phái người đưa cháu đi Lâm gia. Cháu cũng

muốn hỏi thăm sức khỏe của biểu ca, đưa bùa bình an này cho biểu ca. Để năm nay huynh ấy có thể thi đậu tiến sĩ.”

Bởi vì chuyện vừa rồi, cho nên Tần lão phu nhân lo lắng để Tần Thư Dao một mình ra khỏi phủ. Lại không tiện kêu Ngô thị đi cùng, lại nhớ kỹ trước khi Lâm thị qua đời từng ở trước mặt bà tần hiếu, hiện tại Lâm gia xảy ra chuyện này cũng lẽ ra nên đi nhìn một chút. Nhân tiện nói: “Hai ngày sau bà đi cùng cháu, xem xem thân thể của biểu ca cháu một chút.”

Có những lời này của Tần lão phu nhân, trong lòng Tần Thư Dao kiên định hơn rất nhiều. Thật đúng là nàng có chút sợ hãi lần này bản thân ra khỏi phủ, lại bị Ngô thị phái người ám sát.

39. Chương 39: Thư Dao Thăm Bệnh Biểu Ca

Bởi vì Tần Thư Dao bị kinh hãi, tuy rằng không nghiêm trọng bằng Tần Khả Cầm, nhưng lúc này cũng đã mệt mỏi không thôi. Tần lão phu nhân cũng chỉ muốn yên tâm, mời Phùng thái y bắt mạch cho Tần Thư Dao, sau khi xác định nàng không có chuyện gì, mới yên lòng để nàng trở về Hình Hương Viện nghỉ ngơi.

Sau khi Tần Lương nghe nói hai người tỷ muội Tần Thư Dao bị ám sát, đặc biệt đi Hình Hương Viện và Vinh Thọ Đường vấn an một phen, sau đó lại đưa lễ mà Tần lão phu nhân chuẩn bị cho Tam hoàng tử Mộ Thiếu Dục.

Tuy rằng Mộ Thiếu Dục cảm thấy việc rất nhỏ, nhưng vẫn nhận lấy lễ vật kia.

Hai ngày kế tiếp, Tần lão phu nhân miễn cho Tần Thư Dao và cùng Tần Khả Cầm thỉnh an, để cho hai người bọn họ ở trong phòng nghỉ ngơi thật tốt. Thẳng đến sau khi xác định thật sự không có gì đáng ngại, Tần lão phu nhân mới mang theo hai người tỷ muội bọn họ đi Lâm gia.

Tần Thư Dao thật tình cảm kích Tần lão phu nhân, dù sao cũng là nàng trọng sinh một lần. Kiếp trước nàng luôn lạnh lùng lạnh nhạt với Tần lão phu nhân, nếu không phải là bởi vì kiếp này muốn dựa vào Tần lão phu nhân, có lẽ nàng sẽ không dụng tâm đối đãi Tần lão phu nhân như vậy.

Lâm gia đã suy tàn, nhưng đồ cưới Lâm thị lúc trước vẫn còn lưu lại ở Tần gia. Lâm lão phu nhân không muốn lấy trở về, cho dù lúc trước Tần Thư Dao tránh mặt không gặp Lâm lão phu nhân, Lâm lão phu nhân cũng không nghĩ tới suy nghĩ này.

Năm đó trạch viện Lâm gia cũng đã sớm bán đi, hiện tại Lâm gia chỉ mua một hai trạch viện nhỏ, miễn cưỡng người một nhà sống trong đó. Bởi vì nể mặt Tần lão phu nhân mời Phùng thái y tới, cho nên Lâm lão phu nhân nhìn thấy Tần lão phu nhân mang theo hai cháu ngoại gái đến, cũng nhiệt tình chiêu đãi.

“Bà ngoại, đây là cháu và muội muội đi chùa Bạch Mã cầu bùa bình an, hi vọng biểu ca có thể gặp dữ hóa lành.” đi-ễn-đà-n lê-qu-ý-đồ-n Tần Thư Dao liếc mắt nhìn Tĩnh Nguyệt một cái, Tĩnh Nguyệt lập tức đưa bùa bình an đến trước mặt Lâm lão phu nhân.

Lâm lão phu nhân cũng nghe nói hai người tỷ muội Tần Thư Dao đi chùa Bạch Mã, thời điểm cầu phúc vì Lâm Anh Bách gặp thích khách. Lại thấy Tần lão phu nhân đặc biệt dẫn hai người tỷ muội bọn họ đến, thành kiến trong lòng đối với Tần Thư Dao cũng ít đi một ít.

Lâm lão phu nhân tiếp nhận bùa bình an, cười yếu ớt nói: “Cháu còn có thể nhớ tới biểu ca của cháu, cũng chứng minh cháu có lòng.”

Tần Thư Dao hơi hơi cúi đầu, lập tức lo lắng nói: “Hiện tại thân thể biểu ca có khỏe không? Qua hơn một tháng là thi Hương rồi, nếu còn tiếp tục như vậy...”

Hiện tại Lâm gia chỉ dựa vào một mình Lâm Anh Bách!

Về u sầu trên mặt Lâm lão phu nhân ít đi nhiều hơn so với trước kia, bà cười nói: “Nhờ có lão phu nhân, hiện tại đã có thể xuống giường đi lại!”

“Cái này cũng chỉ là nhắc tay chi lao (tiện tay cứu giúp), chỉ cần Anh Nhi có thể khỏe lại thì tốt rồi!”

Hai người lại hàn huyên một lát, Tần Thư Dao thấy thời cơ không sai biệt lắm, liền nhẹ giọng nói: “Bà ngoại, có thể cho cháu đi gặp biểu ca được không? Đã lâu không thấy, lần này lại bỗng nhiên bệnh nặng, thật sự là lo lắng!” liền n đàn lê q úy đôn

Bởi vì lần này Tần Thư Dao quả thật thành tâm, yêu cầu này cũng không quá phận. Cho nên Lâm lão phu nhân lập tức gật đầu đồng ý.

Tần Thư Dao đi theo một tiểu nha hoàn, đến trong phòng Lâm Anh Bách. Lúc này Lâm Anh Bách đã rời giường, đang ngồi trên kháng (giường đất) cạnh cửa sổ xem sách, nhìn thấy hai người tỷ muội Tần Thư Dao đi vào có chút kinh ngạc.

Tần Thư Dao hơi hơi khom người, cười nói: “Thân thể biểu ca đã khỏe hơn chưa?”

Tần Khả Cầm luôn đi sau lưng Tần Thư Dao, chỉ là tính cách nàng hướng nội, theo Tần Thư Dao khom người, liền trốn luôn sau lưng Tần Thư Dao.

Lâm Anh Bách lập tức cúi chào, cất cao giọng nói: “Đa tạ biểu muội quan tâm, hiện tại đã đỡ hơn rất nhiều.” Lập tức nói với nha hoàn dẫn đường cho Tần Thư Dao: “Hoàng Nha, người đi pha ấm trà đến đây.”

Sau khi Tần Thư Dao vào phủ liền phát hiện, Lâm gia chỉ có ba, bốn nô tài. Không phải tuổi đã quá già, chính là tuổi quá mức non nớt. Hoàng Nha này cũng chỉ mới mười một hai tuổi mà thôi, may mắn làm việc coi như là lưu loát.

“Biểu muội mời ngồi!” Lâm Anh Bách bước từ trên kháng xuống, đưa cho hai người Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm mỗi người một ghế tròn.

Tần Thư Dao cũng không phải khách khí, ngồi xuống, cười yếu ớt nói: “Đã lâu chưa đến thăm biểu ca, không nghĩ tới biểu ca vẫn cần mẫn như thế!”

Tuy rằng bệnh đã tốt không sai biệt lắm, nhưng sắc mặt Lâm Anh Bách vẫn còn có chút tái nhợt như trước. Bởi vì bị bệnh nhiều ngày, Lâm Anh Bách cũng bỏ quên rất nhiều bài học. Thừa dịp hiện tại thân thể tốt hơn một chút, Lâm Anh Bách liền nắm chắc đọc sách.

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua quyển sách trên kháng kia, lại nói: “Lúc trước nghe nói biểu ca bị một loại quái bệnh, muội và Cầm Nhi thật sự lo lắng. Hiện tại nhìn thấy biểu ca đã bình yên vô sự cũng yên tâm, chỉ là không biết vì sao biểu ca bỗng nhiên ốm đau không dậy nổi?”

Mục đích lần này Tần Thư Dao đến là vì tìm hiểu nguyên nhân Lâm Anh Bách bị bệnh, tuy rằng nàng hoài nghi Ngô thị gây ra. Thế nhưng không thể khẳng định chắc chắn, hơn nữa Ngô thị chỉ muốn trừ bỏ nàng, sao bỗng nhiên đánh chủ ý lên Lâm gia.

Lâm Anh Bách khẽ thở dài: “Ta cũng không biết vì sao, vài ngày trước chẳng qua là ra ngoài du ngoạn cùng bằng hữu vài ngày, sau khi trở về liền ốm đau không dậy nổi. Mấy ngày này làm hại tổ mẫu và mẫu thân đều không có một giấc ngủ ngon.”

Hiện tại Lâm gia cũng chỉ có ba người cô nhi quả phụ bọn họ, bởi vì lúc trước Lâm gia phạm vào sai lầm, cho nên bị tịch thu. Khi đó chính Tần gia đã vạch rõ giới tuyến với Lâm gia, cho nên thời điểm Tần Thư Dao tránh mặt không gặp Lâm lão phu nhân, đám người Tần Lương cũng không trách cứ.

Chỉ là sau này mới biết được thì ra Lâm gia bị người đồ tộ, Hoàng thượng cũng trả lại bọn họ một thân trong sạch. die»n d an l«e qu»y d«on Chỉ là Lâm lão thái gia bởi vì tuổi tác đã cao, lúc trước bị người hãm hại sau liền bệnh chết. Mà Lâm lão gia không chịu được gian khổ trong ngục, lại trong lòng buồn bực, cuối cùng cũng chết ở trong ngục.

Đợi đến thời điểm Hoàng thượng điều tra rõ chân tướng, Lâm gia chỉ còn lại hai nữ nhân và một Lâm Anh Bách không đến mười tuổi. May mắn Lâm Anh Bách biết chuyện lại có chí tiến thủ, sau khi được Hoàng thượng trả lại trong sạch cho Lâm gia, liền thi đậu tú tài.

Tần Thư Dao suy nghĩ lại nói: “Biểu ca có nhớ được đã đi qua chỗ nào, lại ăn qua cái gì không?”

Lâm Anh Bách trầm tư một lát, nói: “Chẳng qua là đi phụ cận kinh thành du ngoạn một phen, về phần ăn gì đó càng nhớ không được. Chỉ nhớ rõ cuối cùng vào Lai Phúc lâu ở kinh thành uống mấy ngụm trà, kế tiếp liền bệnh nặng không dậy nổi!”

Thực ra Lâm Anh Bách cũng hoài nghi có phải có người cố ý hạ độc hay không, chỉ là rất nhanh hấn liền phủ định hoài nghi này. Dù sao Lâm gia đã suy tàn, trong ngày thường hấn xử sự dè dặt lại cẩn thận, hoàn toàn là không đắc tội người khác.

“Lai Phúc lâu? Huynh xác định?” Tần Thư Dao nghe vậy trong lòng cả kinh, quả nhiên chuyện này có liên quan đến Ngô thị.

Lâm Anh Bách gật gật đầu, sau đó nghi hoặc nói: “Có vấn đề gì sao?”

Tần Thư Dao lập tức lắc đầu cười nói: “Không có vấn đề gì, chỉ là vừa rồi ở trên đường tới đây muội cũng thấy khách điểm này.”

Thực ra Tần Thư Dao biết Lai Phúc lâu là sản nghiệp dưới danh nghĩa của Ngô thị, chỉ là người ngoài không biết.

Sau khi trở về từ Lâm gia, Tần Thư Dao cảm thấy Ngô thị bày ra ván cờ này tuyệt đối sẽ không đơn giản như thế. Nàng và Tần Khả Cầm cũng không bị thích khách giết chết, kế tiếp Ngô thị tuyệt đối còn có hành động khác.

40. Chương 40: Thư Dao Dùng Kế Cứu Tổ Mẫu

Bởi vì Tần lão phu nhân phái người mời Phùng thái y chữa bệnh cho Lâm Anh Bách, hiện tại bệnh của Lâm Anh Bách cũng khỏi hẳn. Cho nên hai ngày sau đó Lâm lão phu nhân đặc biệt đến nhà nói lời cảm tạ Tần lão phu nhân.

Tính tình của hai người Tần lão phu nhân và Lâm lão phu nhân đều có chút tế nhị, thế nhưng vẫn trò chuyện với nhau thật vui. Bởi vì Tần Thư Dao đi phủ trưởng công chúa nên không ở trong phủ.

Bởi vì uống hơi nhiều trà, Lâm lão phu nhân quá mệt nên đi vệ sinh. Tần lão phu nhân phái Quế Hương mang Lâm lão phu nhân đi nhà xí, nhưng mới đi được một nửa đã bị một nha hoàn khác lao tới, không cẩn thận làm nước nóng đang cầm trong tay hắt lên trên người Quế Hương.

Nha hoàn kia biết phạm vào sai lầm, lại thấy một nha hoàn khác đi qua, liền cầu xin nha hoàn kia đưa Lâm lão phu nhân đi nhà xí, mà nàng mang theo Quế Hương trở về phòng thay quần áo.

Tuy rằng Lâm lão phu nhân cảm thấy có chút nghi hoặc, nhưng lại không để ở trong lòng. Đi theo nha hoàn kia đi nhà xí, lại đi được một đoạn đường, nha hoàn kia lại lấy cớ có việc vội vội vàng vàng rời đi. Dẫn đàn lê quý đôn

Lâm lão phu nhân càng cảm thấy không hiểu, cũng biết sự dơ bẩn trong trạch viện rất nhiều. Cho nên liền dựa vào trí nhớ của chính mình đi hướng Vinh Thọ Đường, ai biết mới đi một nửa, lại có một nha hoàn bắt thành linh đi ra, cúi người thi lễ với Lâm lão phu nhân, nói: “Lão phu nhân, để nô tì tìm cực khổ quá. Cô nương nhà chúng nô tỳ chờ ngài ở phía trước, nói là có cái gì đó muốn đích thân đưa cho lão phu nhân!”

Lâm lão phu nhân hí mắt nhìn, thấy người nha hoàn trước mắt này hình như là hầu hạ bên người Tần Thư Dao, nhân tiện nói: “Dao Nhi? Nó tìm ta có chuyện gì?”

Trà Hương luôn hơi cúi đầu, giòn già nói: “Cô nương nhà chúng nô tỳ nói, lúc trước tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, cho nên muốn gặp mặt lão phu nhân tạ lỗi.” Trà Hương thấy Lâm lão phu nhân không tin, lại nói: “Cô nương nói Phu nhân từng lưu lại cho ngài ấy một vài thứ, bây giờ ngài ấy muốn tự tay giao cho Lão phu nhân.”

Trà Hương nói “Phu nhân” đó chính là Lâm thị, Lâm lão phu nhân vốn không muốn đi, nhưng nghe câu đó cũng có chút dao động.

Dù sao Lâm thị đi sớm nhất, Lâm lão phu nhân lại đau lòng nữ nhi nhỏ này của bà nhất.

Trà Hương thấy Lâm lão phu nhân dao động thì lại nói: “Cô nương nhà chúng nô tỳ nghe nói lão phu nhân đã tới, nên vội vàng trở về từ phủ trưởng công chúa. Lúc này đã chờ ở phía trước cách đó không xa, vẫn là lão phu nhân nên chạy nhanh đi thôi, nếu đến lúc đó bị nhiều người thấy sẽ không tốt lắm!”

Lâm lão phu nhân cũng biết tình cảnh Tần Thư Dao ở Tần gia, cũng biết tuổi nàng còn nhỏ mà muốn kiếm sống ở dưới tầm mắt mẹ kế cũng cực kì không dễ. Cho nên cũng không do dự, đi theo Trà Hương đi hướng Tây.

Quả thực Tần Thư Dao về tới Hình Hương Viện trước thời gian, Lục Trúc nhìn thấy Tần Thư Dao trở về, liền vội vàng nói chuyện vừa rồi cho Tần Thư Dao nghe.

Lúc này Tần Thư Dao mới hiểu được, cuối cùng Ngô thị muốn làm cái gì.

Nàng vội vàng kêu đám người Lục Trúc, cuống quýt chạy tới Tịch Lạc Viện đổ nát ở phía Tây, vừa vặn nhìn thấy hai bà tử hai tay cầm theo bao tải ném vào trong hồ nước.

Tần Thư Dao lập tức hô to: “Người đâu, bắt kẻ trộm!”

Hai bà tử kia hoàn toàn không ngờ giờ phút này sẽ có người vọt vào đến, hai người giật nảy mình, lập tức bỏ chạy theo hai hướng khác nhau.

Tĩnh Nguyệt và Ngụy Tử luôn đuổi theo hai bà tử kia, Tần Thư Dao liều lĩnh nhảy xuống hồ nước, may mắn nơi bọn họ ném không sâu, hơn nữa Tần Thư Dao cũng cứu kịp thời, hơn nữa bên người còn có Lục Trúc hỗ trợ với nhau, hai người cùng nhau mang bao tải kia lên bờ.goctruyen.com

Lại cúi bõ dây thừng, thế nhưng thật sự thấy Lâm lão phu nhân bị trôi ở bên trong bao tải. Chỉ là lúc này đã hôn mê bất tỉnh.

Tần Thư Dao biết chuyện này là chuyện trọng đại, hiện tại sợ là Trà Hương đã trở về phục mệnh, nàng vốn muốn giữ Trà Hương lại còn có chỗ hữu dụng, không nghĩ tới Trà Hương lại không biết hồi cải. May mắn nàng đã sớm chuẩn bị kĩ càng.

Lại sau một lúc lâu, Tĩnh Nguyệt và Ngụy Tử bắt được một bà tử.

Ngụy Tử cảm thấy lập công lớn, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Thối bà tử này lại còn muốn trốn, may mắn buổi sáng nô tì đã làm một cái bẫy ở trên đường. Bà ta không đề phòng vấp phải dây thừng kia.”

Tần Thư Dao cười lạnh nhìn người bà tử trước mắt này, sau đó nói với Ngụy Tử: “Nhét bà ta vào trong bao tải, sau đó cột lại, ném vào trong hồ.”

Bà tử kia đã sớm bị hai người Tĩnh Nguyệt và Ngụy Tử làm cho im miệng, lúc này hoàn toàn kêu không ra tiếng. Nghe thế chỉ có hoảng sợ trừng lớn mắt không ngừng lắc đầu.

Tần Thư Dao biết bọn họ rất nhanh sẽ tới, sau khi nhét bà tử kia vào bao tải, liền lập tức ném vào trong hồ nước. Mà Tần Thư Dao lại ra lệnh cho vài nha hoàn cùng giúp đỡ nàng mang Lâm lão phu nhân về Hình Hương Viện.

Bởi vì đường bọn họ đi cực ít có người qua lại, cho nên dọc theo đường đi cũng không đụng phải những người khác.

Đợi sau khi Tần Thư Dao sắp xếp cho Lâm lão phu nhân thỏa đáng, nha hoàn San Hô bên người Ngô thị cũng đến trong viện truyền lời.

“Đại tiểu thư, phu nhân phái người mời chúng ta đi Tịch Lạc Viện.”

Tuy rằng việc vừa rồi đến quá mức đột ngột, cho nên đám người Tĩnh Nguyệt đều còn chưa phục hồi tinh thần lại.

May mắn vài ngày nay tính cảnh giác của Tần Thư Dao rất mạnh, hôm nay thời điểm ra khỏi phủ đặc biệt để Lục Trúc ở trong sân canh chừng. Bảo nàng ta nếu nhìn thấy Lâm lão phu nhân có đến thì lập tức phái người báo cho nàng biết.

Quả nhiên Ngô thị đã không chịu nổi nữa, lại nghĩ ra biện pháp độc ác đến như vậy.

Trong phủ không ít người đều biết quan hệ giữa Tần Thư Dao và Lâm lão phu nhân không được tốt lắm, tuy rằng vài ngày trước Tần Thư Dao đặc biệt vì Lâm Anh Bách đi bạch mã tự cầu bùa bình an. Nhưng vẫn có không ít nô tài lén lút thảo luận Tần Thư Dao dường như thân thích Lâm gia nghèo nàn này.

Mấy tin tức này Tần Thư Dao tự nhiên biết là ai thả ra, chỉ là nàng không ngăn cản những ý kiến đó, ngược lại để đám người Tĩnh Nguyệt lại nhân cơ hội thả ra ngoài tin tức khác.

Tần Thư Dao để hai người Tĩnh Nguyệt và Lục Trúc ở lại trong sân nhìn Lâm lão phu nhân, sau đó mang theo Ngụy Tử cùng đi đến Tịch Lạc Viện.

Lúc này Tịch Lạc Viện cũng đã sớm vây đầy người, không chỉ có Ngô thị, ngay cả Tần lão phu nhân và Tần Lương cũng đều ở đó, mà Trà Hương cũng đã sớm quỳ gối giữa bọn họ.

Tần Thư Dao ra vẻ hốt ha hốt hoảng đi đến, cũng không dám nhìn thẳng vào đám người Ngô thị, chỉ luôn khăn trương nắm chặt khăn.

“Vừa rồi bà ngoại cháu đến đây, chỉ là ở chỗ ta uống hơi nhiều trà, liền đi nhà xí một chuyến. Nhưng ai biết đi lâu như vậy còn chưa thấy người. Nha hoàn bên cạnh cháu nói là cháu mời bà ngoại cháu đến nơi này...”

Tần lão phu nhân không tin lời Trà Hương nói, nhưng nhìn thấy bộ dạng hoảng hốt lại sợ hãi của Tần Thư Dao lúc này, thì thật sự có vài phần tin.

Ngô thị nhíu chặt hai hàng lông mày, một bộ dạng tận tình khuyên nhủ nói: “Ta biết con không thích bà ngoại con, nhưng con cũng không thể nhẫn tâm như vậy!” diên dan lequyd n c m

Tần Thư Dao ra vẻ kinh ngạc nhìn Ngô thị, lại một câu cũng không nói.

Ngô thị thấy nàng như thế lại nói: “Vừa rồi con có gọi bà ngoại con tới nơi này?”

Tần Thư Dao nghe vậy lập tức hoảng sợ ngẩng đầu, sau đó lại vội vàng lắc đầu.

41. Chương 41: Ngô Thị Bị Vấy Một Thân Nước Bẩn

Tần Lương cũng đã sớm tin lời Ngô thị nói, giờ phút này thấy bộ dạng này của Tần Thư Dao, càng buồn bực không thôi: d d L q đ “Người nói một chút đến cùng là người đã làm chuyện gì? Tính tình ngoại tổ mẫu người ngoan cố, nhưng dù sao trong ngày thường cũng ít lui tới. Người đã không thích, cần gì phải đi về phía trước. Hiện tại lại làm ra loại việc thương thiên hại lý này!”

Nghe thấy những lời này của Tần Lương, hai tròng mắt Tần Thư Dao như bị cắt đứt sợi dây chuyền hạt trân châu từng giọt từng giọt rơi xuống: “Lời này của phụ thân là có ý gì? Nữ nhi không rõ?”

“Không rõ? Vậy để thị nữ bên cạnh người nói.” Về mặt Tần Lương nghiêm nghị.

Trong lòng Tần Thư Dao có chút mất mát, cho dù nàng biết Tần Lương không tin tưởng nàng nói, nhưng hiện tại nhìn thấy Tần Lương thậm chí ngay cả giải thích cũng không cho nàng giải thích, đã định tội danh cho nàng.

Trà Hương luôn cúi đầu quỳ, nghe thế, lập tức run rẩy nói: “Nô tì cũng chỉ nghe mệnh lệnh của cô nương, mời Lâm lão phu nhân đến bên trong Tịch Lạc Viện này. Nhưng không nghĩ tới thế nhưng cô nương bởi vì cãi nhau với Lâm lão phu nhân, lại đem Lâm lão phu nhân...”

Nói tới đây Trà Hương che miệng khóc lên, cả người còn không ngừng run rẩy, giống như vừa trải qua một chuyện đáng sợ vậy.

Tần Thư Dao cau mày: “Khi nào thì ta cãi nhau với ngoại tổ mẫu? Lại khi nào thì mời ngoại tổ mẫu đến nơi này? Người nói cho rõ ràng!”

Sắc mặt Trà Hương có chút tái nhợt, nghe vậy thân thể càng run lợi hại hơn, dĩ nhiên một câu cũng không nói nên lời, chỉ lo cúi đầu thấp giọng nỉ non.

Ngô thị cau mày không kiên nhẫn nói; “Người nói cho rõ ràng, đến cùng là đại tiểu thư đã làm chuyện gì?”die»n d an l«e qu»y d«on

Trà Hương kinh hoảng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, cắn chặt hàm răng, khóc nói: “Cô nương sai người nhét Lâm lão phu nhân vào trong bao tải rồi cột lấy, sau đó ném vào trong hồ!”

Sau khi hai người Tần lão phu nhân và Tần Lương nghe xong, sắc mặt khó coi vạn phần.

“Nói bậy, sao đại tiểu thư có thể làm ra loại chuyện này?” Tần lão phu nhân lập tức lớn tiếng quát bảo dừng lại.

Tần Lương nhìn Tần Thư Dao, lạnh lùng nói: “Nàng nói là sự thật?”

Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng: “Phụ thân tin lời cầu nô tài này nói?”

Tần Lương nhìn thấy ánh mắt xem thường của Tần Thư Dao, sắc mặt càng thêm khó coi.

“Con biết phụ thân tin lời cầu nô tài này nói, chỉ là phụ thân có từng nghĩ tới, cho dù con không thích ngoại tổ mẫu, bà cũng là thân nhân của con, con cần gì phải dùng bao tải ném bà vào trong hồ!” Tần Thư Dao lạnh lùng nói.

Tần lão phu nhân kiên quyết không tin, Tần Lương cũng là bán tín bán nghi.

“Lão gia, tuổi đại tiểu thư cũng không lớn. Chỉ sợ chuyện này có sự kỳ quái, không bằng mời người lặn xuống hồ vớt lên, nhìn thử tình hình!”

Ngô thị đã sớm chờ không kịp, vừa rồi Trà Hương đã báo lại, chuyện đã được làm ổn thỏa. Cho nên liền sai người mời bốn người Tần lão phu nhân đến Tịch Lạc Viện.

Tần Lương đều luôn đen mặt, cuối cùng vẫn gật đầu.

Tần lão phu nhân lại nhìn Ngô thị cười lạnh một tiếng, sau đó đi đến bên người Tần Thư Dao, nhẹ nhàng cầm tay nàng.

Tần Thư Dao cảm giác được trên tay truyền đến độ ấm, trong lòng ấm áp. Nàng vẫn luôn cho rằng trên đời này chỉ có một mình mình chiến đấu hăng hái, không nghĩ tới hiện tại thế nhưng còn có người quan tâm nàng, tin tưởng nàng như thế.

“Đi thôi, chúng ta đến ngồi trong đình. Mặc dù hồ này không lớn, nhưng dưới nước bùn lại nhiều, muốn vớt lên sợ cũng không nhanh như vậy.” Nói xong Tần lão phu nhân lôi kéo Tần Thư Dao đi vào trong đình hóng mát.

Nhất định là Ngô thị đang thoải mái, chỉ là bà ta không biết một bà tử đã sớm hốt ha hốt hoảng trốn ra khỏi phủ, mà Trà Hương cũng hoàn toàn không biết chuyện phát sinh sau đó.di ễn _đàn _l ê _quý _đ ôn.

Vài tên bà tử chắc nịch mò ở bên hồ hồi lâu, rốt cục vớt lên được một cái bao tải.

Quý ma ma bên người Ngô thị lập tức chạy tới, sắc mặt khó coi nói: “Trong bao tải quả thật có một người...”

Ngô thị cố hết sức che giấu vui mừng trong lòng mình, nỗ lực để ỉnh biểu hiện ra lo lắng cùng kinh ngạc: “Điều này sao có thể? Lâm lão phu nhân thân là ngoại tổ mẫu của đại tiểu thư, làm sao đại tiểu thư có thể...” Nói xong lại nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, chỉ thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh lại có chút nghi hoặc, lại nhìn thoáng qua Quý ma ma một bên, mà vẻ mặt Quý ma ma lại cực kỳ khó coi, trong lòng Ngô thị càng thêm nghi hoặc.

“Người nọ quả thật là Lâm lão phu nhân sao?” Tần lão phu nhân lạnh mặt hỏi.

Quý ma ma đều luôn cúi đầu, trong lòng có chút khựng hoảng, do dự một lát không biết nên trả lời như thế nào.

Tần Lương cũng đã sớm không kiên nhẫn chờ nữa, nếu nữ nhi của chính mình tự tay giết ngoại tổ mẫu, chuyện này là thật mà nói, ông hoàn toàn không thể ở lại trong triều được nữa. Hơn nữa thanh danh Tần gia cũng triệt để mất luôn.

“Lão phu nhân hỏi người, còn không mau trả lời!”

Quý ma ma khấn trương ngẩng đầu nhìn thoáng qua Ngô thị, cuối cùng vẫn thấp giọng nói; “Không phải, là một bà tử, không giống như là người trong phủ chúng ta!” diễm nhiên l«ê quý đ»ôn

Nghe vậy vẻ mặt Ngô thị khiếp sợ nhìn về phía Quý ma ma, một chút không cam lòng cùng kinh ngạc hoàn toàn không kịp che giấu: “Làm sao có thể? Rõ ràng vừa rồi Trà Hương nhìn thấy rõ...”

Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng: “Lời này của mẫu thân là có ý gì? Chẳng lẽ là hi vọng nữ nhi thực sự là người lãnh huyết vô tình sao?”

Ngô thị lập tức cảm thấy bản thân có chút luống cuống, vội vàng cười nói: “Làm sao có thể, chỉ là ta tin lời xú nha đầu này nói. Nhưng người nọ không phải là Lâm gia lão phu nhân, ta đây cũng yên tâm rồi!”

Hiện tại Ngô thị cắn chặt răng bạc trong miệng cũng chỉ có thể nuốt vào trong miệng, trên mặt còn bày ra vẻ mặt vui sướng cùng may mắn.

Vừa rồi Trà Hương nhìn thấy rõ ràng Lâm lão phu nhân đã bị hai bà tử chế phục, bởi vì sợ hãi để lộ ra, cho nên mới bà tử không phải là của Tần phủ.

Trà Hương vội vàng tiến lên nhìn thoáng qua, trong bao tải lại là cái bà tử vừa nãy, trong lòng càng thêm kích động, nàng quỳ trên mặt đất khóc hô: “Là nô tì bị hoa mắt, chỉ là y phục của bà tử này và Lâm lão phu nhân tương tự, cho nên mới...”

Tần Thư Dao hừ lạnh một tiếng: “Tương tự? Ta nhớ được hôm nay ngoại tổ mẫu mặc xiêm y màu xanh lá chim Anh Vũ, người bà tử này rõ ràng là mặc xiêm y màu đỏ sậm. Tương tự chỗ nào? Nói, vì sao phải vu khống ta như vậy!”

Tần Lương thấy người nọ không phải là Lâm lão phu nhân, cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng lại nghĩ tới vừa rồi Ngô thị mời một đồng người đến, liền nói là tận mắt thấy Tần Thư Dao đẩy Lâm lão phu nhân vào trong hồ. Mặt trầm xuống phần nộ quát: “Là ai sai sử người làm như vậy?”

Lúc này mặt Tần Thư Dao cũng đã sớm đầy nước mắt, nàng thấp giọng nỉ non nói: “Trong ngày thường bọn nha hoàn trong phủ đồn con bất hiếu bất kính với ngoại tổ mẫu. Vì chuyện này con đặc biệt đi chùa Bạch Mã cầu bùa bình an cho biểu ca và ngoại tổ mẫu. Nhưng không nghĩ tới hôm nay vậy mà có nha hoàn nói con đẩy ngoại tổ mẫu vào trong hồ. Con vốn tưởng rằng loại chuyện này, mẫu thân và phụ thân tuyệt không tin tưởng, nhưng không nghĩ tới hai người lại tình nguyện tin tưởng lời của một nha hoàn nói, cũng không chịu tin tưởng nữ nhi!”

Nói xong liền tựa vào trên bờ vai Tần lão phu nhân thấp giọng khóc ồ lên.

42. Chương 42: Bị Đánh Tráo Khó Thoát Khỏi Cái Chết

Tần Lương ân hận, lúc trước ông cũng nghe nha hoàn trong phủ truyền lời này, vốn không để ý nhiều lắm. d d l q đ Nhưng hôm nay sau khi nghe Tần Thư Dao đẩy Lâm lão phu nhân vào trong hồ, liền lập tức tin lời nha hoàn này nói.

“Đừng khóc, nhất định phụ thân sẽ làm chủ cho con!” Tần Lương áy náy trong lòng, cũng muốn bồi thường cho nữ nhi của ông thật tốt. Ông phần nộ quát Trà Hương: “Nói, vì sao phải vu khống đại tiểu thư như vậy!”

Trà Hương lão đảo một cái té ngã trên mặt đất, vừa rồi rõ ràng nàng thấy rõ hai bà tử kia nhét Lâm lão phu nhân vào bao tải, thế nhưng chỉ chớp mắt lại biến thành người khác. Nàng hoảng sợ ngẩng đầu nhìn

thoảng qua Tần Thư Dao, trong lòng càng thêm kích động. Hóa ra Tần Thư Dao luôn không quản nằng, luôn trọng dụng nằng, chính là vì giờ khắc này. diễn- đàn-lê-quý- đôn

Ngô thị cũng hoảng loạn một trận, ban đầu Trà Hương hầu hạ ở bên người bà ta, mà chuyện này cũng chính bà ta nói ra. Cho dù là Trà Hương không khai bà ta ra, Tần Lương và Tần lão phu nhân cũng sẽ hoài nghi bà ta.

“Người đâu, mau mang cẩu nô tài này xuống, thẩm vấn cho rõ ràng!” Ngô thị quyết định thật nhanh, lập tức sai người trói Trà Hương lên.

Tần Thư Dao hừ lạnh một tiếng: “Mẫu thân đây là vì sao chứ? Vì sao mẫu thân không dám thẩm vấn trước mặt mọi người, lại muốn mang người đi xuống? Chẳng lẽ là sợ chúng ta biết cái gì sao?”

Sắc mặt Ngô thị khó coi vạn phần, chỉ là chuyện này chính bà ta khơi mào, chỉ hận bản thân trước đó không lại phái người quan sát ở phụ cận một phen, bằng không thì cũng sẽ không lộ ra kẽ hở lớn như vậy.

Tần lão phu nhân đã sớm cảm thấy Ngô thị khả nghi, chỉ là bất hạnh không có chứng cứ gì, hiện tại thấy bà ta nóng vội như thế, hừ lạnh nói: “Trà Hương này là người trong phòng người đi? Người có tâm tư độc ác như vậy, vậy mà người cũng dùng được! Chẳng lẽ là muốn dạy xấu đại tiểu thư?” diễn đàn-lê-quý đôn

Tần lão phu nhân không có chứng cứ, nhưng Trà Hương này là người của Ngô thị, mặc kệ như thế nào chuyện này Ngô thị cũng thoát không khỏi có liên quan.

Ngô thị vừa nghe lập tức kích động: “Lão phu nhân, con dâu thấy nha hoàn này lúc trước làm việc lưu loát lại cơ trí, không nghĩ tới lại như vậy...”

Tần Thư Dao thấp giọng nỉ non nói: “Nhưng mẫu thân vì hai ba câu nói của nha hoàn này, liền kêu tổ mẫu và phụ thân đến nơi này. Nếu người nha hoàn này có lòng quấy rối, thật sự đẩy ngoại tổ mẫu xuống hồ, vậy có phải mẫu thân liền xác định là nữ nhi gây ra phải không?”

Ngô thị bị hỏi á khẩu không trả lời được, nếu thật sự như thế, bà ta tuyệt đối sẽ lại hung hăng giẫm một cước. Nhưng giờ phút này sao bà ta dám nói như thế.

Về mặt Tần Lương cũng cực kỳ khó xem, ông lạnh mặt nói: “Nhốt nằng ta vào trong sài phòng trước, sau đó giao cho lão phu nhân xử trí!”

Xem ra Tần Lương cũng không tin lời Ngô thị nói, vốn tuổi của Tần lão phu nhân đã lớn, trong ngày thường cực ít xử lý việc này, nhưng chuyện này lại quan hệ đến thanh danh Tần Thư Dao, hơn nữa Tần lão phu nhân cũng hi vọng hỏi từ miệng Trà Hương ra một ít chuyện khác.

Ngô thị vừa nghe càng thêm kích động, chỉ là giờ phút này bà ta cũng không có thể ngăn lại, trong lòng nảy ra một kế lập tức nói: “Lão phu nhân tuổi tác đã cao, không bằng con phụ tá mẫu thân cùng nhau thẩm tra xử lý!”

Tần Lương vốn muốn gật đầu đáp ứng, nhưng Tần Thư Dao lại bi thương oán giận nói: “Trà Hương là nha hoàn bên người mẫu thân, về lý mẫu thân nên tránh nghi ngờ mới phải. Sao còn muốn ôm chuyện này vào, chẳng lẽ mẫu thân không sợ chuốc một thân nghi ngờ ư?”

Lúc này Ngô thị ngậm bồ hòn làm ngọt, có nỗi khổ không nói được.

Tần Lương suy nghĩ cảm thấy Tần Thư Dao nói cũng có vài phần đạo lý, cúi chào Tần lão phu nhân, nói: “Phiền hà mẫu thân rồi, chỉ là ác nô như vậy nếu chỉ vì ân oán cá nhân, thì trực tiếp đánh chết. Chỉ sợ sau lưng nằng ta còn có người!”

Ngô thị bị những lời này của Tần Lương làm giật nảy mình, chẳng lẽ Tần Lương cũng bắt đầu hoài nghi bà?

Tần lão phu nhân lạnh lùng nói: “Dao Nhi là đại tôn nữ của ta, cho dù không cần con nói, chuyện này cũng nên do ta xử lý. Được rồi, mọi người đều đi đi. Ở Tịch Lạc Viện này không có một chỗ ngồi nào cho tốt, ngày mai cũng nên sửa chữa lại rồi!”

Giờ phút này Ngô thị giống như nghĩ tới cái gì, vội vàng hỏi; “Vậy Lâm lão phu nhân đi nơi nào?”

Tần Thư Dao thấy Ngô thị vẫn không muốn từ bỏ ý đồ, nhân tiện nói: “Ngoại tổ mẫu ở chỗ con, con nghe nói ngoại tổ mẫu đến đây, liền vội vàng trở về gấp, không nghĩ tới lại vừa vặn đụng phải ngoại tổ mẫu, liền mời bà đến chỗ con ngồi. Không nghĩ tới chỉ một lát, nha hoàn Quế Hương bên người mẫu thân đến truyền lời, con còn tưởng rằng là có chuyện gì, liền hốt ha hốt hoảng đi tới. Lại không nghĩ rằng cậu nô tài Trà Hương này vậy mà ăn nói bừa bãi vu khống con, may mắn con trùng hợp gặp ngoại tổ mẫu, bằng không nếu thật sự bị nha hoàn này lừa đến nơi này, lại đẩy ngoại tổ mẫu vào trong hồ, hiện tại sợ là con cũng bị một thân nước bẩn rồi!”

Tần Thư Dao nói xong hướng mắt lạnh nhìn Ngô thị vài lần, ánh mắt Ngô thị lại thủy chung không dám nhìn về phía Tần Thư Dao, nhưng trên mặt hay bộ dạng đều có phần nộ: “Ta lại tin lời tiện nhân này nói, nếu không phải là bởi vì lúc trước nàng ta làm việc ở bên người ta coi như thỏa đáng, ta cũng không đến mức mời mọi người đến nơi này!”

Hiện tại Ngô thị đều đẩy tất cả trách nhiệm lên trên người Trà Hương, mà Trà Hương đã sớm biết phải chết không thể nghi ngờ, hai tay cũng đã sớm bị trói chặt, cúi đầu một câu cũng không biện bạch.

Tần Thư Dao không muốn cứ buông tha như vậy, lại hỏi: “Trong ngày thường ta đối đãi với người không tệ, vì sao ngươi phải vu khống ta như vậy? Có phải là có người bức ngươi?”

Trà Hương ngẩng đầu, hai tròng mắt mang theo nòng đậm cầu xin, nàng quỳ hướng Tần Thư Dao, khóc nói: “Đại tiểu thư cứu nô tì với...”

Nhưng lời còn chưa nói hết, Quý ma ma đã lập tức giơ tay lên hung hăng đánh trên mặt Trà Hương một bạt tai, mắng: “Ngươi, tiện nô tài này, bây giờ đến phiên ngươi nói chuyện sao?”

Tần Thư Dao lạnh mặt, không vui nói: “Ma ma, đây là có ý gì? Ta chỉ mới hỏi một câu, ngươi liền như vậy, đang sợ cái gì vậy?”

Quý ma ma lập tức giơ tay lên đánh bản thân bạt tai, vừa đánh vừa mắng: “Lão nô đáng chết, lão nô đáng chết...”

Tần Thư Dao im lặng đếm trong lòng, sau khi đánh hơn mười cái, mới lạnh lùng nói: “Ma ma vẫn nên dừng tay đi. Ngươi là người bên người mẫu thân, ở đây ta không có tư cách giáo huấn ma ma. Chỉ là lần sau ma ma nhất định phải nhớ kỷ quy củ trong phủ này.”

Trên mặt Ngô thị lúc xanh trắng lúc đỏ tím, nhưng lại không nói nên một câu phản bác.

Tần lão phu nhân đều nhìn ở trong mắt, trong lòng càng thêm oán hận Ngô thị, cũng càng thêm hoài nghi bà ta.

Bởi vì đây là việc riêng của Tần gia, Tần lão phu nhân cũng không tiện nói tất cả cho Lâm lão phu nhân nghe. Nhưng vừa rồi Lâm lão phu nhân đã trải qua sinh tử, cho dù Tần lão phu nhân không nói, bà cũng hiểu trong lúc này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. ~~diễn~đàn~le~quý~đôn~~

Hiện tại thành kiến của bà với Tần Thư Dao cũng triệt để biến mất, ngược lại còn cảm thấy tuổi Tần Thư Dao còn nhỏ, đã có thể có đủ tâm kế như thế đã là không dễ dàng.

Ra đến phía trước phủ, Tần Thư Dao đặc biệt đưa Lâm lão phu nhân đến tiền viện, Lâm lão phu nhân thấy không có người ngoài, liền nhẹ nhàng nắm tay nàng, ôn nhu nói: “Cháu cũng không dễ dàng gì, trong phủ này chuyện dơ bẩn rất nhiều, cháu cần phải chính mình cẩn thận một chút!”

Khóe miệng Tần Thư Dao khẽ nhếch cười khẽ gật đầu: “Ngoại tổ mẫu không cần lo lắng. Bởi vì chuyện này sợ là mấy ngày nữa bà ta cũng không dám lại hành động thiếu suy nghĩ, cháu cũng có thể sống vài ngày yên ổn!”

Lâm lão phu nhân cũng biết lúc này Ngô thị bị đẩy lên đầu ngọn gió, sẽ không giữ được dễ dàng rồi. Chỉ là nhớ đến gia cảnh mình sụp đổ, thở dài một hơi nói: “Nếu ông ngoại và cậu cháu còn ở đây, bà ta cũng không dám khi dễ chúng ta như vậy!”

“Ngoại tổ mẫu không cần lo lắng, biểu ca nhất định có thể thi đậu. Đến lúc đó bà ta cũng không dám muốn làm gì thì làm như vậy nữa!”

Hiện tại tất cả Lâm gia đều gửi gắm vào trên người Lâm Anh Bách.

43. Chương 43: Cúc Hoa Yên Ba Đào Gợn Sóng

Đảo mắt đã đến tết Trung Thu, ngày đó Trà Hương bị nhốt ở sài phòng chỉ nửa ngày đã truyền ra gặp trở ngại tự sát bỏ mình. Chuyện này lại thành một vụ án không đầu mối. Bởi vì bà tử kia vốn không phải là người Tần phủ, cho nên Tần lão phu nhân liền sai người ném tới bãi tha ma cho xong việc.

Ngày hội Trung Thu, các phủ đều vây quanh đoàn viên. Tần gia cũng như thế, tuy rằng Tần Lương và Tần lão phu nhân có hoài nghi Ngô thị, nhưng dù sao không có chứng cứ gì. Hơn nữa kể tiếp đó, Ngô thị càng thêm thân thiết với hai người Tần Thư Dao và Tần Khả Cẩm, thường đưa tới một vài thứ bày tỏ quan tâm.

Mà Tiết Nhã cũng không tiếp tục tránh ở trong viện của nàng ta, làm không ít hầu bao và khăn, bắt đầu đi lại khắp nơi. Vốn nàng ta sống ở Thủy Vân Lâu cách Hình Hương Viện không tính là quá xa, sau khi qua Trung Thu đi càng siêng năng hơn.

Vài ngày trước bởi vì chuyện Lâm gia, Tần Thư Dao cũng rất ít chú ý đến Tiết Nhã. Tần Thư Dao nhớ lại kiếp trước, dường như cũng là giờ phút này Tiết Nhã bỗng nhiên nhiệt tình với nàng.

Tần Thư Dao ngồi ở trên kháng, tinh tế nhìn Tiết Nhã làm đai lưng vì nàng, chỗ nối được may rất chắc chắn, hình dạng cũng đẹp. Nàng đưa đai lưng cho Tĩnh Nguyệt, cười nói: “Biểu muội cũng quá khách khí, loại chuyện này để bọn hạ nhân làm là được rồi. Muội đừng để bản thân mệt, việc thuê thùa này làm nhiều sẽ làm hại đến mắt đó!” diễn-đàn-lê- quý-đôn

Tiết Nhã ngượng ngùng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Muội thấy qua hai ngày nữa Hoa Yên ở phủ Ninh Hầu sẽ tới, cho nên mới đặc biệt làm đai lưng này cho biểu tỷ, hi vọng biểu tỷ không ghét bỏ!”

Ninh phủ chính là Hàn phủ, hiện tại Ninh Hầu phủ còn chưa ở riêng, mà con trai trưởng duy nhất của lão Hầu gia cũng nhiều bệnh, tuy rằng đã mười bảy mười tám tuổi, thể nhưng lại thường xuyên uống thuốc, nghe nói thời gian trước bởi vì chịu mấy trận mưa, mà ngay cả giường cũng không xuống được. Lần này Hoa Yên là Hầu gia phu nhân Hoàng thị vì nhìn nàng dâu cho nên mới đặc biệt thiết yển.

Tần gia cũng nhận được thiệp mời, lần này Ngô thị quyết định mang theo tất cả các tiểu thư đi, chính vì tiểu thư của phòng hai phòng ba còn quá nhỏ, không thích hợp loại yến hội này, cho nên mới mang theo.

Tuy rằng lần này Hầu gia phu nhân Hoàng thị vì nhìn nàng dâu của mình, nhưng những phu nhân bên trong cũng đều ôm mục đích này mang theo nữ nhi của mình đến dự tiệc, chỉ vì hi vọng có thể đẩy cao nữ nhi của mình lên trước mặt mọi người, vì nữ nhi của mình tìm kiếm một nhân duyên tốt.

Tần Tuyết Như cũng đã sớm bị Tần gia nhận định là phải gả nhập Hoàng gia, chỉ là Hoàng gia tuyển nàng dâu không có đơn giản như vậy. Vì để Tần Tuyết Như học được cách giao tiếp với mọi người càng nhiều, Ngô thị cũng thường mang Tần Tuyết Như theo bên người.

Tiết Nhã cũng đã mười hai tuổi, tuy rằng phụ mẫu nàng mới qua đời nửa năm, nhưng chờ ba năm nữa Tiết Nhã cũng đã cập kê. Đến lúc đó lại đi nhìn sợ đã chậm, cho nên Ngô thị cũng mang Tiết Nhã theo bên người.

Mà Tần Thư Dao càng không cần nói, năm nay Tần Thư Dao đã mười ba tuổi, sớm nên đi lại nhiều hơn, nhìn nhiều hơn. Chỉ là trước đó Ngô thị cố ý kéo dài, cho nên rất ít mang Tần Thư Dao ra ngoài.

Kiếp trước Tần Thư Dao cũng trong lúc này gặp được Hàn Thế Quân, từ đây đi lên đường không lối về.

Tần Thư Dao nhìn Tiết Nhã, cười nói: “Biểu muội có lòng. Ta đây vừa vặn có một trâm cài hoa cúc không tệ, vừa vặn thích hợp mang mùa này. Ta thấy cũng rất thích hợp với biểu muội, trước hết đưa cho biểu muội đi.”

Nói xong liền ra hiệu bằng mắt với Tĩnh Nguyệt, Tĩnh Nguyệt lập tức lấy một chiếc trâm cài hoa cúc từ trong hộp trang sức đến.

Tiết Nhã nhìn đến chiếc trâm cài hoa cúc được chế tác tinh xảo kia, trong lòng cực kỳ vui mừng, nhưng trên mặt không dám biểu hiện ra, chỉ nhẹ giọng cười nói: “Hoa nhĩ này được làm tinh xảo như thế, trái lại càng thích hợp biểu tỹ mang hơn!”

Tần Thư Dao cười nói: “Biểu muội không cần khách khí như vậy, ngày mai có thể có không ít phu nhân và quý nữ, cài lên cũng càng tôn lên thân phận!”

Sao Tiết Nhã không nghe ra ý tứ trong lời nói của Tần Thư Dao chứ, gò má lập tức một mảnh đỏ ửng, lại không dám đắc tội Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao nhìn sắc mặt Tiết Nhã khó coi, trong lòng thống khoái một trận, nàng ra hiệu bằng mắt với Tĩnh Nguyệt, Tĩnh Nguyệt lập tức dùng một cái hộp để đồ trang sức tinh xảo để chiếc trâm cài hoa cúc vào trong đó, sau đó đưa đến trong tay nha hoàn Thủy Châu bên người Tiết Nhã.

Bên người Tiết Nhã quả thật không có trâm cài đẹp, mà nàng cũng quả thật thích trâm cài hoa cúc này, cũng biết người trong phủ Ninh Hầu đều là một ít người phú quý, nếu trên người bản thân không có một trang sức giống hình dáng trang sức, tuyệt đối sẽ bị người xem thường. Cho nên cũng nhận.

“Đa tạ biểu tỹ. Không nghĩ tới cái đai lưng này của muội lại đối được thứ tốt như vậy, lần sau làm nhiều thứ này nọ cho biểu tỹ, đối nhiều thứ tốt ở chỗ của biểu tỹ hơn!”

Tiết Nhã khéo léo che giấu một chút xấu hổ và lúng túng vừa rồi.

Ninh Hầu gia Hàn Nho chỉ có một con trai gọi là Hàn Thế Hiên, chỉ tiếc tráng niên mất sớm, chỉ một năm liền bị mất mạng.

Kiếp trước Tần Thư Dao cũng từng gặp qua Hàn Thế Hiên một lần, khi đó chỉ cảm thấy hắn bệnh quá mức lợi hại, thân mình cực kỳ gầy yếu, trên mặt cũng không có một chút màu máu. Cho nên thẳng đến năm nay mười tám tuổi đều không có người nguyện ý gả cho hắn, chỉ là dù sao phủ Ninh Hầu tài cao thế lớn, muốn cưới một con dâu có khó khăn gì. diễn đàn lê quýdon

Chỉ là Hầu gia phu nhân Hoàng thị yêu cầu quá cao, vừa muốn thân thể tốt, vừa muốn gia giáo tốt, vừa muốn bộ dạng đẹp, người có điều kiện tốt như vậy đều không đồng ý gả ột cái ầm sắc thuốc. Cho nên Hàn Thế Hiên mới kéo dài tới lớn như vậy mà vẫn chưa cưới một thê tử nào.

Trạch viện phủ Ninh Hầu cũng là trăm năm, bọn họ thừa kế lục đại, cố tình đến thế hệ Hàn Thế Hiên này cũng chỉ có hắn con trai trưởng, mà lại là con ma ốm. Cho nên người Hàn gia rất sốt ruột, hai năm trước người trong tộc bắt đầu giết giây bọn họ đưa một đứa con của phòng khác đến làm con thừa tự. Nhưng Hoàng thị và Hàn Nho đều không đồng ý.

Khi Ngô thị mang theo ba tỹ muội Tần gia và Tiết Nhã tới phủ Ninh Hầu, đã có không ít phu nhân sớm tụ tập ở trong hoa viên bắt đầu tán gẫu.

Chỉ thấy cách đó không xa một người thân trên mặc trường sam màu xanh lam thêu hoa văn mẫu đơn, phía dưới là váy dài trăm hoa khắp nơi, trên đầu búi tóc viên kế đoàn chính cài một trâm cài Minh Ngọc Điệp Luyện Hoa nghiêng nghiêng cùng sợi dây đính hồ điệp và ba đóa hoa đào, trên tay mang một đôi vòng tay khảm minh đá hoa cương xanh lam nước biển. Toàn thân cao thấp phú quý bức người.

“Tần phu nhân, sao bây giờ người mới đến! Ai u, dáng vẻ cô nương này cũng thật xinh đẹp.” Hoàng thị cười đi tới, nhìn ba tỹ muội Tần gia và Tiết Nhã vẻ mặt vui mừng.

Hôm nay Ngô thị cũng mặc một thân trường sam hoa văn hình mây kết hợp ngọc trai đôi hoa văn Khổng Tước, búi tóc bách hoa kế, đầu cài trâm ngọc trai Triều Dương chu sa điểm thủy, có vẻ đẹp lộng lẫy mà đoan trang.

Nàng cười nắm tay Tần Thư Dao nói: “Đây là đại nữ nhĩ nhà ta, trong ngày thường đều nuôi dưỡng ở chỗ lão phu nhân, cho nên cũng rất ít xuất hiện.” Tiếp theo lại giới thiệu Tần Khả Cầm: “Đây là nhị nữ nhĩ nhà ta, cũng được nuôi dưỡng ở chỗ lão phu nhân. Còn đây là nữ nhĩ của tỹ tỹ nhà ta, tên là Tiết Nhã. Đáng thương con bé lẻ loi hiu quạnh, hôm nay mang con bé ra ngoài giải sầu!”

Hai người Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm đều mặc trường sam màu vàng nhạt thêu hoa văn hoa cúc, chỉ là một cái trường sam vạt áo cao cổ, còn một cái còn là trường sam vạt áo nghiêng nghiêng, nhưng mỗi người đều có chút khác biệt.

Tần Tuyết Như mặc một thân trường sam hoa văn mẫu đơn vạt áo kết tơ vàng, thân dưới là váy Yên La trăm hồ điệp đùa hoa, búi tóc phi thiên kế, cài một đôi trâm nhiều hoa văn hồ điệp cổ đại, có vẻ đáng yêu hoạt bát.

Một thân trang phục này ở phía trên Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm, mà Tiết Nhã chỉ mặc một thân xanh ngọc thêu hoa văn cây trúc, trên đầu chỉ cài một cây trâm hoa cúc, bên tai chỉ mang một đôi khuyên tai dạng giọt nước, trang điểm đơn giản lại không mất vẻ đáng yêu của thiếu nữ. Bởi vì Tiết Nhã còn trong thời gian chịu tang, cho nên cũng không trang điểm quá mức hoa lệ. Nhưng tinh tế vừa thấy cũng đã biết một thân trang phục này cũng tốn không ít tâm tư.

44. Chương 44: Trước Mặt Mọi Người Tỷ Muội Bất Hòa

Hoàng thị cười nhìn đánh giá tỷ muội Tần gia một lần, cuối cùng hai tròng mắt dừng ở trên người Tần Thư Dao: d d l q đ“Ta nghe nói người giỏi nhất nuôi dưỡng người, nhìn một cái xem nhiều cô nương được nuôi dưỡng xinh đẹp nha, cũng không biết là tiện nghi cho nhà ai!”

Ngô thị nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, cười nói: “Nếu là lấy chồng tốt cũng là các nàng có phúc khí, ta đây làm mẹ không phải là hi vọng bọn họ sau này trải qua tốt sao?”

Mọi người vừa nghe lời này, lập tức ào ào then thùng cúi đầu.

Tần Thư Dao cúi đầu âm thầm cắn răng, chẳng lẽ Ngô thị định gả nàng a ồm này? Theo nàng biết cuối cùng Hàn Thế Hiền cưới nữ nhi Trần gia, đương nhiên thành thân không đến nửa năm Hàn Thế Hiền liền bệnh nặng bỏ mình.

Hoàng thị thấy đám cô nương này đều then thùng, cũng biết hôn sự này không thể nói ngay trước mặt bọn họ. Hôm nay bà hợp ý vài người, cũng không biết bọn họ khăng định không chịu. Nhưng nghĩ đến con trai của mình điều kiện cũng không tệ, chỉ là thân thể lại là có chút tạm được, nhưng nếu sinh một con nối dòng, như vậy bọn họ cũng có hậu rồi.

Hoàng thị chỉ vào đình cách đó không xa nói: “Các cô nương đều chơi đùa ở đó, các cháu cũng đi chỗ kia đi. Miễn cho ở chỗ này bị gò bó!”

Tuy rằng Ngô thị cố ý nói Tần Thư Dao cho Hoàng thị, nhưng dù sao chuyện này cũng phải được Tần Lương và Tần lão phu nhân đồng ý, liền để bốn cô nương đi dạo chơi trong đình trước.

Hôm nay đến đều là quý nữ, ngồi trong đình cũng đều là thiên kim tiểu thư phú quý. Trong đó Tần Thư Dao biết không ít, còn có không ít là chơi đùa tốt với Tần Tuyết Như.

Bởi vì Tần Tuyết Như đi gần với hoàng tử công chúa, năm kia lại được phong hào đệ nhất tài nữ, cho nên cô nương trong đình vừa thấy Tần Tuyết Như lập tức vui mừng lời kéo nàng ta ngồi xuống.

“Tuyết Như tỷ tỷ, tỷ đã không lâu không ra ngoài chơi. Muội nhớ muốn chết!” Ngồi ở bên trái là tiểu nha đầu mặc xiêm y màu vàng, cười lời kéo cánh tay Tần Tuyết Như nói.

Mặc dù vẻ mặt Tần Tuyết Như mang theo ý cười, thể nhưng có chút lạnh nhạt: “Trước đó vài ngày bị phụ thân bắt học quy củ, cho nên mới rất ít ra ngoài.”

Nàng bất động thanh sắc rút tay ra, tiếp đó cũng không giới thiệu tỷ tỷ muội muội của mình, liền ngồi ở đằng kia tán gẫu với những người khác.

Tần Thư Dao cũng không để ý, dù sao nàng cũng không tính toán kết giao với những quý nữ này. Nhưng Tiết Nhã lại cảm thấy cực kỳ bối rối, đứng cũng không được, ngồi cũng chẳng xong. đi n đ àn lê q ụy đ ôn

Tần Thư Dao thấy bộ dạng này của nàng ta, ra vẻ kinh ngạc nói: “Tam muội, biểu muội cũng chưa từng ngồi ở chỗ này, sao muội không dành một vị trí cho biểu muội vậy!”

Thực ra không chỉ có Tiết Nhã, chính hai người Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm đều còn đứng. Dù sao ba người bọn họ ra ngoài ít, cho nên mọi người đều không thể nào biết được.

Những quý nữ này đều ở sâu bên trong trạch viện, sao không biết loại tiểu kỹ xảo này, không ít người đều ôm tâm tư xem kịch vui nhìn bọn họ.

Sắc mặt Tần Tuyết Như có chút khó coi, nhưng dù sao cũng đang ở bên ngoài, trực tiếp xé rách mặt với Tần Thư Dao cũng không tốt, chỉ hừ lạnh nói: “Nơi này chỗ ngồi nhiều như vậy, chẳng lẽ còn phải để ta mời ngồi?”

Hai mắt Tiết Nhã lập tức đỏ bừng, nắm chặt khăn đi tới một góc nhỏ.

Tần Thư Dao trái lại thoải mái lôi kéo Tần Khả Cầm ngồi vào bên kia, vừa cười vừa nói với Tần Khả Cầm, hoa cúc nở trong hoa viên thật tươi đẹp.

“Nghe nói nhà các người đều là tài nữ, không bằng chúng ta đến làm thơ đi.” Đề nghị là Đinh Thiệu Hoa nữ nhi Anh quốc công.

Hai người Đinh Thiệu Hoa và Tần Tuyết Như vốn không hợp nhau, Đinh Thiệu Hoa chán ghét nhất là nữ tử như Tần Tuyết Như vậy. Hơn nữa nàng cũng không muốn bại bởi Tần Tuyết Như, cho nên mỗi lần chỉ cần có chỗ nào có nàng ta đều nhất định muốn thi đấu với Tần Tuyết Như một lần.

Tần Tuyết Như nhìn thoáng qua Tần Thư Dao ngồi ở một bên vừa nói vừa cười, trong lòng cực kỳ ghi hận, lập tức bày ra tươi cười rực rỡ: “Tài hoa của tỷ tỷ ta còn tốt hơn ta đó, không bằng người so với tỷ ấy đi.”

Tần Thư Dao biết Tần Tuyết Như sẽ không buông tha mình như vậy, chỉ là nàng thật sự không có hứng thú chơi đùa cùng nhóm tiểu cô nương này: “Hôm nay hoa nở rất đẹp, nếu một trận tỷ thí làm mất phong nhã, nếu chỉ có hai người ta và Đinh cô nương so, chẳng phải là vắng vẻ những người khác. Sao không chiếu theo ý nguyện cá nhân, nếu nguyện ý thì làm mấy người đứng đầu, nếu không đồng ý vậy ngồi ngắm hoa, như thế nào?”

“Tỷ tỷ cũng thật lười, lúc ở nhà chịu khó, thế nào ra khỏi nhà liền trở nên như vậy. Chẳng lẽ là sợ Đinh tỷ tỷ, ta thấy tuổi của Đinh tỷ tỷ với tỷ tỷ không sai biệt lắm, tỷ tỷ còn có trưởng công chúa Hoa Phượng tự mình chỉ dạy. Cho dù tỷ tỷ không vì thể diện chính mình suy nghĩ, cũng nên vì mặt trưởng công chúa Hoa Phượng suy nghĩ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, cũng không biết trưởng công chúa Hoa Phượng sẽ nhìn tỷ tỷ ra sao đâu!” Hôm nay Tần Tuyết Như nhất định phải để Tần Thư Dao xấu mặt, lại nói: “Thơ này, từ* này, trong ngày thường tỷ tỷ cũng làm không ít. Sao không vẽ một bức họa, để Đinh tỷ tỷ đề từ được không?”

(*Từ: cũng gọi là ‘trường đoản cú’, thể loại văn vần thời Đường, Tống ở Trung Quốc)

Tần Tuyết Như còn chưa từng thấy Tần Thư Dao đề bút vẽ đâu, nếu Tần Thư Dao nói sẽ không cự tuyệt, như vậy không chỉ làm mất mặt Tần Thư Dao, ngay cả thể diện trưởng công chúa Hoa Phượng cũng mất hết. Vì thế nàng đành phải ăn lên q uý đ ôn

“Muội muội mới là giỏi lười biếng nhất, để ta vẽ tranh, lại để Đinh cô nương đề từ, vậy chẳng phải là muội muội ở chỗ này vừa ngắm hoa vừa uống trà. Trước đó vài ngày thấy muội muội đang học múa, không bằng muội muội múa một khúc cho chúng ta xem, cũng để cho chúng ta giải lao!”

Lời này vừa nói ra lập tức có người vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Đinh Thiệu Hoa cũng nói tiếp: “Chủ ý này tốt, chúng ta vẽ tranh điền từ, Tần muội muội hiển vũ, cũng không hoang phí thời gian tốt đẹp này!”

Tần Tuyết Như âm thầm cắn răng, bọn họ vẽ tranh điền từ là việc nhả nhặn, nhưng khiêu vũ lại như vũ cơ thông thường. Tuy rằng lúc trước trước mặt những người khác, Tần Thư Dao cũng từng nhảy qua vài lần, nhưng cái kia đều là hiển nghệ ọi người, cũng không ảnh hưởng toàn cục. Nhưng hiện tại những người khác vẽ tranh điền từ, nàng lại múa ọi người thường thức, làm sao nàng cam nguyện được.

“Tỷ tỷ múa rất tốt, ngay cả trưởng công chúa Hoa Phượng đều cảm thấy tốt, vì sao tỷ tỷ không múa!” Tần Tuyết Như lạnh mặt hừ lạnh nói.

Mọi người cũng đều nhìn ra hai người Tần Tuyết Như và Tần Thư Dao bất hòa, nhất là Đinh Thiệu Hoa nhìn thấy Tần Tuyết Như cam chịu, trong lòng càng thêm thống khoái: “Tần muội muội, vừa rồi người kêu tỷ tỷ người vẽ tranh, hiện tại lại bảo tỷ tỷ người nhảy múa. Làm sao nàng có thuật phân thân, Tần muội muội có danh xưng tài nữ, chẳng lẽ còn không sánh bằng tỷ tỷ người?”

Tần Tuyết Như thống hận nhất chính là người khác nói nàng không bằng Tần Thư Dao, nghe thế sắc mặt càng thêm khó coi.

Tiết Nhã thấy sắc mặt Tần Tuyết Như khó coi, liền muốn hóa giải xấu hổ này: “Tam biểu muội am hiểu nhất là làm thơ, múa cũng mới học không bao lâu, còn không bằng để tam biểu muội làm một bài thơ, cũng có thể ứng hợp với tình hình!”

Có những lời này của Tiết Nhã không khí dịu đi rất nhiều, Tần Thư Dao cũng lười để ý bọn họ, nàng bỗng nhiên đứng lên nói với Tần Khả Cầm: “Vẽ tranh điền từ tự nhiên là tốt, chỉ là nơi này cảnh sắc rất tốt, không bằng chúng ta đi ngắm hoa trước, đợi lát nữa lại đến!”

Mọi người đều cảm thấy có chút không có ý nghĩa, nghe xong những lời này của Tần Thư Dao cũng đều ào gặt đầu, cũng không có người quan tâm Tần Tuyết Như nữa.

45. Chương 45: Mang Lòng Gây Rối Liên Hoàn Kế

Tuy rằng Hàn Nho chỉ có một con trai, nhưng phòng hai phòng ba vẫn còn có mấy đứa con. Hàn Bình là trưởng nữ phòng ba, thẳng đến mười tám tuổi mới đính hôn, qua nửa năm nữa cũng cần phải xuất giá. Nhìn thấy mọi người đều không đồng ý làm thơ điền từ, dường như đều có ý lạnh nhạt bỏ quên Tần Tuyết Như, cũng đứng lên nói: đi n đ àn lè q ụy đ ôn “Cách đó không xa chính là phương thảo viên, không bằng chúng ta đi chỗ kia nhìn một chút đi!”

Kiếp trước Tần Thư Dao luôn ở trong Hàn phủ, nàng quen thuộc Hàn phủ nhất rồi. Hiện tại không khí có chút ngưng trọng, Tần Thư Dao cũng không nguyện ý để Tần Khả Cầm ở trong này bị khinh bỉ, liền cười nói: “Chúng ta cùng đi nhìn một chút đi!”

Tần Tuyết Như không cam lòng cứ để Tần Thư Dao đi như vậy, hừ một tiếng từ trong lỗ mũi: “Người nhất gan, ngay cả vẽ cũng không dám làm. Ta vốn tưởng rằng nhị tỷ không hiểu thì cũng thôi, dù sao thân thể nhị tỷ không tốt. Nhưng không nghĩ tới đại tỷ đi theo bên người trưởng công chúa học lâu như vậy, mà cái gì cũng không, cũng không sợ đã đánh mất thể diện của trưởng công chúa!”diễn♪đàn♪lè♪quý♪đôn

Lời này vừa nói ra mọi người xung quanh đều có vẻ mặt khác nhau, có xem kịch vui, cũng có sốt ruột.

Tần Thư Dao cũng không nghĩ tới Tần Tuyết Như sẽ hùng hổ dọa người như thế, chỉ là ngậm lại lúc này sợ là Tần Tuyết Như hận chết nàng, ước gì để ỉnh xấu mặt. Nàng không đồng ý vẽ thì không phải sẽ không vẽ, chính là cảm thấy không thú vị thôi.

Tần Thư Dao lạnh mặt, nghiêm túc nói: “Lời này của muội muội là có ý gì? Ta thân là đại tỷ, chẳng lẽ còn phải nghe lời muội muội nói hay sao? Không đồng ý vẽ tranh là làm mất thể diện của trưởng công chúa, ta nhớ được muội muội cũng là tài nữ, muội muội không đồng ý múa chẳng lẽ không sợ đánh mất thân phận tài nữ này sao?”

Tần Tuyết Như không nghĩ tới trước mặt nhiều người như vậy mà Tần Thư Dao cũng dám hung dữ với nàng, sắc mặt nhất thời lúc xanh lúc đỏ, lại bị chặn không nói một câu nên lời.

Hai người tỷ muội tranh cãi trước mặt mọi người, lại bị người ngoài chỉ trỏ, quả thực là mất hết thể diện Tần gia.

Tần Thư Dao vẫn nghiêm mặt như trước, nói: “Vẽ tranh sao mà khó được, chỉ là hôm nay ra ngoài ngắm hoa dạo chơi, chẳng qua là cảm thấy vẽ tranh điền từ không thú vị cực kỳ, nếu muội muội không cam lòng, hiện tại ta liền sai người cầm bút mực đến, vẽ uội muội xem. Nhưng muội muội dám múa trước mặt mọi người không?” di n đàn e quý đ n

Một đôi mắt hạnh của Tần Tuyết Như hung tợn trừng mắt Tần Thư Dao, nàng cũng biết chắc chắn việc hôm nay truyền ra ngoài, tỷ muội bất hòa tranh cãi trước mặt mọi người, không chỉ có Tần Thư Dao bị mất thể diện, liền ngay cả nàng cũng mất thể diện. Đây chính là chuyện mất nhiều hơn được, nhưng nàng lại không đồng ý thấp giọng bày tỏ: “Rõ ràng tỷ tỷ múa tốt hơn muội, vì sao tỷ tỷ nhất định phải bức muội múa chứ, chẳng lẽ là hi vọng muội bị người chê cười sao?”

Tỷ muội Tần gia tranh cãi trước mặt mọi người sớm đã truyền tới trong tai Ngô thị, bà ta vội vàng chạy tới, vừa vặn nghe được những lời này của Tần Tuyết Như, nhất thời thẹn hận Tần Thư Dao không thôi.

Ngô thị chôn oán hận với Tần Thư Dao ở trong lòng, trên mặt mang theo ý cười, đi vào đình, cười nói: “Hai tỷ muội các con sao thế? Trong ngày thường ở nhà muốn so, thế nào ra ngoài cũng muốn so, cũng không sợ bị người chê cười!” Sau đó lại nói với Tần Thư Dao: “Con thân là đại tỷ, lý nên nhường muội muội một chút, vẽ tranh điền từ lại có gì khó. Con lại để muội muội múa trước mặt mọi người, cái này nếu cùng cô nương khác hiển nghệ thì cũng thôi, cố tình một đám cô nương xem muội muội nhà con múa. Tuổi Như Nhi còn nhỏ, lá gan cũng nhỏ, mà nhà chúng ta cũng không phải vũ cơ gì, khắp nơi tùy tiện múa để người vui vẻ chứ!”

Ý trong lời nói này người sáng suốt đều có thể nghe ra, chính là Tần Tuyết Như cũng không thấp hèn như Tần Thư Dao vậy, chỉ biết làm vũ cơ làm chuyện vui để trưởng công chúa Hoa Phượng vui vẻ.

Vốn Tần Thư Dao cũng không đồng ý lại gây chuyện thị phi, dù sao cũng đang ở bên ngoài, truyền ra cũng không chỉ làm mất mặt Tần Tuyết Như, hiện tại bọn họ còn bị trói ở cùng nhau. Chỉ không nghĩ tới Ngô thị trong sáng trong tối đều trào phúng Tần Thư Dao, không có coi trọng thanh danh của Tần Thư Dao, dù sao đời này nàng cũng không trông vào người tái giá.

“Lời nói này của mẫu thân có chút quá rồi, ngay cả Hoàng hậu cũng thường múa ở trước mặt Hoàng thượng, chẳng lẽ mẫu thân cũng cảm thấy Hoàng hậu như vũ cơ thông thường sao?” diển~đàn~le~quý~đoàn

Ngô thị không nghĩ tới Tần Thư Dao cũng dám đưa Hoàng hậu và Hoàng thượng ra đây, Hoàng hậu là người múa đẹp nhất cả Đại Minh triều, Hoàng thượng thích xem Hoàng hậu múa nhất, thường để Hoàng hậu hiển vũ trước mặt mọi người.

Tần Thư Dao thấy sắc mặt Ngô thị lúng túng, người nơi này cũng nhiều, cũng không nguyện lại âm ỉ, liền cười lạnh một tiếng: “Muội muội không muốn múa thì thôi, ta cũng không muốn vẽ tranh. Hôm nay tới nơi này vốn là vì ngắm hoa, chẳng lẽ muội muội còn muốn bởi vì ta không muốn vẽ tranh mà tổn thương hòa khí?”

Tần Tuyết Như tức giận cắn răng, rõ ràng là Tần Thư Dao hùng hổ dọa người, nhưng cuối cùng lại là nàng không đúng.

Trong mắt Ngô thị thoáng qua một tia âm độc, chỉ là rất nhanh lại chuyển thành ý cười, lôi kéo Tần Tuyết Như cười nói: “Đại tỷ con nói cũng không sai, hôm nay ra ngoài vốn là vì ngắm hoa, nhưng mà mọi người đều không đồng ý làm thơ điền từ, vậy mọi người đi tản bộ ngắm hoa. Hoa Cúc trong phủ Ninh Hân cũng là chuyển từ nơi khác đến, hình dáng khá dễ nhìn!”

Tần Thư Dao lôi kéo tay Tần Khả Cầm, cười nói: “Mẫu thân đã nói đẹp mắt, vậy nhất định là rất không tệ rồi. Chúng ta đi nhìn một chút đi!” Nói xong liền lôi kéo tay Tần Khả Cầm đi đến Phương Thảo Viên.

Các cô nương khác cũng tản ra đi, có mấy người chơi tốt với Tần Tuyết Như, lưu lại nhỏ giọng khuyên. Nhưng trong lòng Tần Tuyết Như oán hận không thôi, cũng làm như không thấy những người này, cuối cùng bọn họ cũng đều tản đi.

Trong đình chỉ có Tiết Nhã đứng ở bên cạnh Tần Tuyết Như, nhưng lại không biết nên làm thế nào cho phải. Cuối cùng vẫn tiến lên, nhẹ giọng nói: “Sao muội muội phải khổ tranh cãi với nàng ta chứ, nàng ta không cần thể diện chẳng lẽ muội muội cũng không cần sao? Mặc dù muội có đại hoàng tử, nhưng dù sao cũng

chưa có định thân đâu. Nếu việc này truyền đến trong cung, nàng ta không có thanh danh, nhưng chẳng lẽ muội muội có thể giành được một thanh danh tốt sao?”

Tần Tuyết Như hung hăng cắn răng, oán hận nói: “Nàng ta không cần thanh danh, ta đây liền giúp đỡ nàng ta khiến cho thanh danh thành tệ hơn!” Nói xong cũng không để ý tới Tiết Nhã, buồn bực chạy ra khỏi đình.

Trong Phương Thảo viên trừ bỏ Hoa Cúc ở ngoài còn có không ít hoa trân quý, Hàn phủ này đã từng là địa phương Tần Thư Dao quen thuộc nhất, nàng vốn tưởng rằng bản thân lại tới nơi này, có thể tâm bình khí hòa ngắm nhìn phong cảnh. Nhưng nhìn mọi cảnh tượng quen thuộc này, hai mắt vẫn chảy nước mắt, oán hận trong lòng cũng càng ngày càng sâu.

Tần Khả Cầm cũng nhìn ra Tần Thư Dao dị thường, nhin không được hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Tần Thư Dao miễn cưỡng nâng khóe miệng mỉm cười lắc đầu nói: “Ta không sao, hiện tại đã nở ra, chúng ta tìm một vị trí ngồi đi!”

Các cô nương và phu nhân đều tách ra ngồi, tuy rằng hai người Tần Thư Dao và Tần Tuyết Như bất hòa, nhưng vẫn ngồi chung một chỗ, chính là hai bên trái phải của Tần Thư Dao là Tiết Nhã và Tần Khả Cầm, gần cách Tần Tuyết Như.

Ở đây tất cả mọi người đều biết quan hệ giữa hai người Tần Thư Dao và Tần Tuyết Như bất hòa, đều ôm tâm tư xem kịch vui nhìn bọn họ.

Phía trên đều bày ra rượu trái cây, rượu này ngọt uống cũng không say, cho nên rất nhiều phu nhân trong kinh thành đều thích.

Nha hoàn một bên rót rượu cho Tần Thư Dao, bỗng nhiên nha hoàn kia sợ hãi kêu ra tiếng, làm rượu trong tay rơi ra, Tần Thư Dao vội vàng nghiêng mình, gần như rượu đều rơi xuống trên người Tiết Nhã, đương nhiên trên người nàng cũng có một chút.

46. Chương 46: Tiết Nhã Ướt Đắm Gặp Nam Nhân Ở Bên Ngoài

Về mặt Tiết Nhã kinh hoàng vô thố, Tần Tuyết Như hoàn toàn mặc kệ Tiết Nhã, chỉ thấy Tần Thư Dao cũng một thân rượu, trong lòng đắc ý cực kỳ, trên mặt lại bày ra vẻ kinh ngạc như trước: d d l q đ “Ai u, tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Không có việc gì chứ? Đều một thân mùi rượu!”

Tần Thư Dao nâng đôi mắt lên, không có xem nhẹ một thoáng đắc ý trong mắt Tần Tuyết Như: “Không sao cả, ta và Tiết biểu muội đi thay một bộ y phục khác là được rồi!”

Hàn Bình là tiểu chủ nhân nơi này, nhìn thấy trên người Tần Thư Dao đều đã ướt đầm, vội vàng đứng lên đi đến trước mặt Tần Thư Dao nhướn mày nói: “Không có việc gì chứ? Ta bảo nha hoàn đi cùng người xuống đổi một bộ y phục.” Sau đó lại mắng nha hoàn kia: “Người làm việc như thế sao? Rót một ly rượu cũng rót không xong, còn không mau cúi đi!” di-ễn đà-n lê qu-ý đồ-n

Hai người Hàn Bình và Tần Tuyết Như đã chơi với nhau từ nhỏ, Tần Thư Dao cũng biết chuyện này nhất định là Tần Tuyết Như mưu tính trước.

Về mặt Tiết Nhã ủy khuất, chỉ là lại không dám khóc ra tiếng, chỉ có thể đi theo Tần Thư Dao thay y phục.

Chính là tiểu nha hoàn kia đi đường vòng qua vòng lại, sau khi đi đến một nơi không có người, bỗng nhiên ôm bụng, hô: “Ai u, nô tì bụng đau! Hai vị tiểu thư các ngài chờ ở chỗ này trước, đợi lát nữa nô tì sẽ trở lại!” Nói xong liền vội vàng chạy đi.

Nhưng đợi nửa ngày cũng không đợi được một người đến, Tiết Nhã cũng đã sớm chờ không kịp, mà Tần Thư Dao cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, chẳng lẽ trong này còn có trá?diễn đàn lê q uyển đôn

“Tiểu thư, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Tĩnh Nguyệt nhìn một thân xiêm y của Tần Thư Dao không biết nên làm thế nào cho phải.

Tuy rằng Tần Thư Dao không rõ cuối cùng Tần Tuyết Như muốn làm gì, nhưng cũng biết giờ phút này nếu đứng luôn ở chỗ này, sợ là có âm mưu gì đang chờ nàng.

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua Tiết Nhã sốt ruột một bên, cười nói: “Nha hoàn kia cũng không biết khi nào thì sẽ trở về, xiêm y trên người biểu muội cũng đều ướt đầm rồi, không bằng biểu muội chờ ở chỗ này trước, ta đi phía trước nhìn đường, nhìn xem có nha hoàn khác hay không?”

Trên người Tiết Nhã ướt lợi hại, nàng ta mặc xiêm y xanh ngọc, lúc này xiêm y bên trong như ẩn như hiện, nàng ta cũng ngượng ngùng đứng luôn ở chỗ này, lại ngượng ngùng đi lại khắp nơi, chỉ có thể gật gật đầu.

Tần Thư Dao đi về phía trước mấy bước, liền lôi kéo Tĩnh Nguyệt tránh ở trong bụi cỏ, xiêm y trên người nàng không ướt hết, cho nên không khó chịu gì.

“Tiểu thư, ngài đang làm gì vậy?” Tĩnh Nguyệt không rõ chân tướng nhìn về phía Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao chỉ vào Tiết Nhã nói: “Nha hoàn kia có chút cổ quái, ném chúng ta ở trong này nhất định là có âm mưu gì. Chúng ta ở trong này xem kịch vui trước!”

Tĩnh Nguyệt cũng cảm thấy nha hoàn kia có chút cổ quái, nhưng lại không nghĩ ra vì sao phải để bọn họ ở lại chỗ này.

Chính là sau khi hai người lẳng lặng đợi một lát, cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân. Tiết Nhã tưởng Tần Thư Dao đã trở lại, vội vã đi lên phía trước: “Biểu tỷ, tỷ đã trở về...”

Tiết Nhã mới đi hai bước thì nhìn thấy một nam tử mặc trường bào xanh ngọc thêu cây trúc, trên đầu đội bạch ngọc quan đi tới nơi này.

Bởi vì Hàn phủ nên nam nữ đều phân ra, cho nên Tiết Nhã cũng không nghĩ tới sẽ gặp một gã nam tử ở trong này.

Hàn Thế Quân nhìn nữ tử diện mạo thanh lệ trước mắt, cũng hơi sửng sốt, lập tức nhìn thấy xiêm y trên người nàng đều đã ướt đầm, bầu ngực trước ngực như ẩn như hiện.

Hàn Thế Quân vội vàng cúi đầu, cúi người nói: “Không biết cô nương là ai? Sao có thể ở chỗ này?”

Hắn rõ ràng nghe được đại tỷ hắn nói, ở chỗ này chờ đại tiểu thư Tần gia, sao có thể xuất hiện một cô nương xa lạ. Chỉ là bộ dạng nữ tử trước mắt không thể so với Tần Thư Dao, một thân xiêm y đã ướt đầm, nhìn mà người cực kỳ đáng thương.

Hàn Thế Quân nhìn không được ngẩng đầu, lại vụng trộm nhìn Tiết Nhã vài lần.

Tuy rằng giờ phút này nam nữ không có đề phòng nhau, nhưng Tiết Nhã còn chưa từng chạm vật gặp qua nam tử ở bên ngoài như vậy. Chỉ là người nam tử trước mắt này diện mạo anh tuấn tiêu sái, ngũ quan tuấn tú khiến cho nàng bỗng chốc thất thần, đợi sau khi nghe được câu hỏi của Hàn Thế Quân, mới vội vàng cúi đầu xuống đất, trên mặt cũng đã một mảnh lửa đỏ.

“Ta... Ta ở chỗ này chờ biểu tỷ...” Tiết Nhã cúi đầu, nhìn đến trước ngực đã ướt một mảng lớn, vội vàng lấy tay che ở trước ngực.

Hàn Thế Quân thấy nàng như thế, đầu càng cúi càng thấp: “Vừa nãy ta đi đến từ phía trước, không nhìn thấy người nào!”

Trong lòng Tiết Nhã kinh ngạc, đang muốn mang theo Thủy Châu vội vàng rời khỏi nơi này, lại nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân. Nàng ta cảm thấy khẩn trương. Vốn nàng ta còn trong hiếu kỳ, hơn nữa xiêm y trên người nàng ta cũng đã ướt đầm, nếu trong lúc này bị người khác nhìn thấy nàng ta ở cùng với một người nam tử xa lạ mà nói, vậy sau này nàng ta làm gì còn thể diện người khác!

Tiết Nhã vội vã muốn rời khỏi, nhưng càng sốt ruột lại càng xảy ra sai sót, nàng ta không phân rõ phương hướng, không biết nên đi hướng nào.

Cùng lúc đó người đã đi tới nơi này, cũng thấy được cách đó không xa có một đôi nam nữ, cười chỉ vào nói: “Bên kia là ai vậy? Sẽ không phải là bọn hần trốn ở chỗ này hẹn hò chứ?”

Lời này vừa nói ra lập tức có người vây quanh đi tới, quả nhiên nhìn thấy một nữ tử cúi đầu, mà một nam tử khác cũng hơi cúi đầu, từ xa nhìn lại thật sự có chút giống hẹn hò.

Tần Tuyết Như nghe thế trong lòng cực kỳ đắc ý, thời điểm đang muốn nói, lại nhìn đến người kia chính là biểu tỷ Tiết Nhã của mình, nhất thời tức giận không thôi.

Mà Ngô thị cũng thấy được nàng kia chính là cháu ngoại gái của mình, sắc mặt khó coi vạn phần, vội vàng đi qua, lớn tiếng quát: “Các người ở trong này làm gì?”

Tiết Nhã nhìn thấy Ngô thị trong lòng vui mừng một trận, nhưng vừa nghe được lời nói nghiêm khắc như vậy của bà, trên mặt cũng nhảy mắt trở nên tái nhợt.

Ngô thị nhìn thoáng qua xiêm y ướt đầm trên người Tiết Nhã, bầu ngực trước ngực cũng như ẩn như hiện, trong lòng càng thêm tức giận. Quát Thủy Châu: “Còn không chạy nhanh đỡ tiểu thư nhà người trở về!”

Thủy Châu cũng biết lần này thanh danh của Tiết Nhã sợ là bị hủy, vội vã mang Tiết Nhã đi.

Hoàng thị cũng vội vã đi tới, dù sao Hàn Thế Quân cũng là thứ tử tiểu thúc bên bà, hiện tại lại lên hẹn hò cùng với một nữ tử, đôi này, chuyện này cũng không phải là chuyện tốt gì với Hàn gia.

“Không phải cháu ở Tích Thúy Lâu sao? Sao lại chạy đến nơi này? Còn không mau trở về!”

Hàn Thế Quân cũng không nghĩ tới bỗng nhiên sẽ đến nhiều người như vậy, vốn đang muốn hỏi cô nương kia họ gì tên chi, hiện tại chỉ có thể bỏ ý niệm này đi.

“Là tiểu chất mạo phạm!” Hàn Thế Quân cúi người thật sâu chào, sau đó vội vàng rời khỏi.

Tần Thư Dao trốn ở một nơi bí mật gần đó cảm thấy thời cơ không sai biệt lắm, mang theo Tĩnh Nguyệt đi ra từ trong bụi cỏ, nhìn thấy Hàn Thế Quân cùng những người khác tỏ vẻ kinh ngạc, nàng cười nói: “Sao đều ở chỗ này vậy? Cũng không biết nha hoàn trong phủ đều đi nơi nào, ta tìm thật lâu mà không tìm được một nha hoàn dẫn đường!”

Sắc mặt Hoàng thị cũng khó coi vạn phần, vừa rồi trên bàn rượu chuyện Tần Thư Dao bị nha hoàn hắt rượu, bà đã biết rồi. Lại không nghĩ rằng ở đây trò hay vừa ra như vậy, bà không phải là người hồ đồ, cũng hiểu được ai giở trò quỷ trong này. Chỉ là dù sao bản thân cũng là chủ nhân, cũng không thể lạnh mặt vắng vẻ khách nhân khác.

Mà những người khác có vẻ mặt khác nhau, đều không hẹn mà cùng nhìn thoáng qua xiêm ướt sũng của Tiết Nhã, tươi cười trên mặt cũng trở nên càng thêm ái muội.

47. Chương 47: Khéo Dùng Kế Hổ Trợ Lẫn Nhau

Ngô thị cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, vốn bà cũng không định quản, dù sao thanh danh Tần Thư Dao hỏng rồi thì cho hỏng luôn, đến lúc đó bà cũng có cơ tìm cho Tần Thư Dao một cuộc hôn nhân có xuất thân thấp kém. Nhưng lại không nghĩ rằng là Tiết Nhã đứng chung một chỗ với một nam tử xa lạ

Ngô thị không kiên nhẫn nhìn thoáng qua Tiết Nhã khóc suốt mướt ở một bên, lạnh lùng nói: “Khóc cái gì? Còn không chạy nhanh trở về trong xe ngựa.” Nói xong bà ta nhìn không được xoa xoa huyết Thái Dương có chút đau.

Tiết Nhã ngẩng đầu, muốn giải thích, lại không biết nên nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể cắn chặt răng, để Thủy Châu đỡ nàng đi ra ngoài.

Tần Thư Dao lại giả ngu hỏi: “Y phục trên người biểu muội đều ướt đầm thề, trong xe ngựa lại không có chuẩn bị y phục sạch sẽ. Không bằng để Bình Nhi tỷ tỷ uội mượn một bộ y phục sạch sẽ thay trước, tránh cho hứng thú của mẫu thân bị quét sạch!”

Hàn Bình thấy sắc mặt Hoàng thị khó coi, vội vàng cười nói; “Đúng vậy, cháu mang bọn họ xuống thay y phục trước.”

Tiết Nhã cũng không đồng ý tiếp tục đợi ở trong này, nhưng lại không dám cự tuyệt, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn Ngô thị.

Ngô thị cũng không đồng ý để Tiết Nhã ở lại trong này thêm mất mặt xấu hổ, khoe miệng miễn cưỡng nâng lên nụ cười: “Không cần, nơi này cách Tần phủ cũng không tính quá xa, trước để xe ngựa đưa nó trở về, đợi lại nữa chúng ta đi cũng được!”

Tần Thư Dao thấy Tiết Nhã đã mất hết thể diện, không cần một ngày công phu, chuyện hôm nay sẽ truyền khắp toàn bộ kinh thành, hơn nữa đến lúc đó chỉ cần hơi thêm mắm thêm muối một chút, vậy lời đồn này càng thêm thú vị rồi!

“Không phải tỷ nói là Tần gia đại tiểu thư sao? Thế nào sau này lại biến thành một cô nương khác!”

Hiện tại Hàn Thế Quân nghĩ đến bộ dạng Tiết Nhã ngưỡng ngừng cúi đầu, trong lòng dường như có một ngọn lửa thiêu đốt, chỉ là hắn biết rõ bản thân muốn cái gì. Hắn đã sớm hỏi thăm thân thể Tiết Nhã, chỉ là một bé gái mồ côi không cha không mẹ mà thôi, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Hàn Bình cũng nhíu mày nói: “Chẳng lẽ còn muốn trách ta sao, nếu đệ thật sự muốn Tần gia đại tiểu thư gả cho đệ, sao không nghĩ nhiều biện pháp khác. Hiện tại chuyện của đệ và Tiết cô nương truyền ồn ào huyên náo khắp kinh thành, sợ là Tần đại tiểu thư kia cũng đã chúng mắt đệ rồi!”

Hàn Bình khinh thường nhìn thoáng qua Hàn Thế Quân, nàng coi thường những thứ tử tử nữ nữ này nhất, thân phận thấp kém vẫn còn vọng tưởng hướng lên trên. Ngày đó, nếu không phải Tần Tuyết Như đến cầu nàng hỗ trợ, nàng mới sẽ không giúp đỡ thứ đệ làm người ta chán ghét này.

Hàn Thế Quân cau mày suy nghĩ sâu xa, nhưng không chú ý tới ánh mắt xem thường của Hàn Bình.

”Nếu đệ thật sự muốn Tần gia đại tiểu thư cam tâm tình nguyện gả cho đệ, rất không dễ dàng.

Tuy rằng hai người Hàn Bình và Tần Thư Dao không oán không cừu, nhưng vì ngày đó chuyện của nàng cũng bị nói ra, cho nên hiện tại nàng cũng ghi hận Tần Thư Dao.

Nàng cười vẫy vẫy tay nói: “Đệ đưa lỗi tai lại đây...”

Sau khi Hàn Thế Quân nghe xong, trên mặt lập tức vui mừng một trận.

Từ ngày đó sau khi trở về từ phủ Ninh Hưu, Tiết Nhã luôn nhốt bản thân ở trong phòng, không dám ra ngoài đi lại. Ngô thị cũng từng nhìn vài lần, trong giọng nói đều là oán trách cùng trách cứ.

Tần lão phu nhân vốn không thích Tiết Nhã, sau khi nghe xong chuyện này, nói Ngô thị vài câu, bảo bà ta lo trông giữ cháu gái ngoại bà ta cho thật tốt.

“Tiểu thư, ngài đừng khóc nữa. Nếu lại khóc nữa sợ là mắt sẽ hỏng mất!” Thủy Châu bưng cho Tiết Nhã một ly trà nóng, bắt đắc dĩ thở dài một hơi.

Tiết Nhã cầm lấy khăn nhẹ nhàng lau nước mắt, hai ngày này nàng vốn còn đang mong đợi, tên nam tử kia sẽ đến Tần gia cầu thân, nhưng đợi nhiều ngày như vậy lại đợi đến đôi lời đồn đãi vô căn cứ.

Nói cái gì Tiết Nhã đã sớm tư thông với Hàn Thế Quân, ngày đó là Tiết Nhã cố ý muốn quyến rũ Hàn Thế Quân, liên uy hiếp Hàn Thế Quân cưới nàng làm vợ...

Lời đồn đãi này đối với một nữ tử chưa xuất giá mà nói là trí mạng, nếu Hàn Thế Quân đến Tần gia cầu thân thì cũng thôi, cố tình nhiều ngày trôi qua như vậy, ngoại trừ người Tần gia trách cứ nàng ở ngoài, thì không có khác người đến xem nàng. Nhưng Tần Thư Dao đến đây hai lần, trong giọng nói đúng là tự trách cùng an ủi.

Thủy Châu tự nhiên là hiểu ý nghĩ trong lòng Tiết Nhã, chỉ là người ta không đến, bọn họ cũng không thể đi qua bám chặt lấy. Chính là thanh danh cô nương nhà mình sợ là muốn hỏng rồi.

“Không bằng tiểu thư đi cầu đại phu nhân, nói không chừng đại phu nhân sẽ giúp tiểu thư ra mặt!”

“Cầu đại phu nhân hữu dụng sao? Ta chỉ là một bé gái mồ côi, bọn họ chỉ lo lắng ta làm mất mặt bọn họ, đó chẳng qua là một hồi hiểu lầm, vốn không có quan hệ gì với ta!”

Việc đã đến nước này cho dù Tiết Nhã trong sạch, lúc này nàng cũng là một thân nước bẩn rồi.

Thủy Châu cũng biết Tiết Nhã nói là tình hình thực tế, nhịn không được thở dài một hơi, lúc trước nàng đã nói qua Tần gia nhiều người nhiều miệng sợ là không dễ chịu, mà Ngô gia nhân khẩu đơn bạc chỉ có vài tên biểu ca ở đó, đến lúc đó chỉ cần mợ chỉ ra một biểu ca, cũng có thể an phận qua ngày. Cố tình Tiết Nhã chường mắt Ngô gia, một lòng nghĩ đến Tần gia, hi vọng Ngô thị tìm cho nàng một nhân duyên tốt. Không nghĩ tới mới nửa năm, vậy mà ngay cả thanh danh cũng đều hỏng luôn.

Thủy Châu đang muốn lại an ủi, thì cửa bỗng nhiên vang lên một trận tiếng đập cửa.

Tiết Nhã vội vàng lau khô nước mắt, sau đó thấp giọng nói: “Đi xem là ai, nếu là người không quan trọng thì nói ta ngủ rồi!”

Thủy Châu hơi vuốt cằm đi tới cửa mở cửa ra, lại thấy là nha hoàn phụ trách phòng bếp bưng một chén cháo tổ yến, chỉ cười khanh khách nhìn nàng.

“Phu nhân nói biểu tiểu thư trước đó vài ngày bị ủy khuất, cho nên đặc biệt bảo nô tì nấu cho biểu tiểu thư một chén cháo tổ yến. Phu nhân còn nói để biểu tiểu thư thả lỏng bớt buồn, ngàn vạn đừng nghĩ ngợi lung tung!”

Nói xong người đã đi vào, đặt cháo tổ yến ở trên bàn, liền nhìn bên trong phòng, hỏi: “Biểu tiểu thư đi ngủ rồi hả?”

Thủy Châu nghe những lời của nha hoàn này xong, trong lòng vui mừng một trận, vốn đang cho rằng Ngô thị tính toán mặc kệ Tiết Nhã, không nghĩ tới vậy mà còn để ở trong lòng. Cũng không chú ý tới hành động lén lút của người nha hoàn này, chỉ cười gật đầu nói: “Tiểu thư nhà chúng ta vừa mới nghỉ ngơi, người đi xuống trước đi, đợi lát nữa ta lại cho cô nương uống!”

“Như vậy cũng tốt! Chỉ là phu nhân nói, việc này ngàn vạn không thể nói ra, miễn cho lại sinh ra chuyện gì nữa!”

Thủy Châu chỉ tưởng Tần lão phu nhân không thích Tiết Nhã, cho nên Ngô thị dè dặt cẩn trọng ở đây như vậy, lập tức cười gật đầu nói: “Việc này thì yên tâm, ta chắc chắn chuyển lời lại cho tiểu thư nhà chúng ta!”

Nha hoàn kia lại khom người mới lui xuống.

Sau khi người đi xa, Tiết Nhã mới đi từ buồng trong ra, nhìn thấy cháo tổ yến trên bàn còn nóng hằm hập, hai tròng mắt lại một trận ướt át: “Ta vốn tưởng rằng dì giận ta, không nghĩ tới vẫn còn quan tâm ta!”

Thủy Châu một lòng muốn đỡ Tiết Nhã vui vẻ, liền cười bưng bát lên, tính toán đưa đến trước mặt Tiết Nhã, nhưng mới vừa chạm vào đáy bát liền phát hiện có chút kì lạ, lập tức sờ sờ, vậy mà có một tờ giấy nhỏ dính vào đáy bát.

Thủy Châu vội vàng lấy tờ giấy ra, dè dặt cẩn đặt bát xuống lại, sau đó vẽ mặt kinh ngạc nhìn về phía Tiết Nhã.

Tiết Nhã cũng vẽ mặt khiếp sợ, vội vàng đoạt lấy tờ giấy trong tay Thủy Châu, sau đó mở tờ giấy tinh tế nhìn một lần, sắc mặt chuyển từ trắng sang đỏ lại chuyển từ đỏ sang giận.

48. Chương 48: Hao Hết Tâm Tư Đoạt Mỹ Nhân

“Thật sự là đáng đồ lãng tử, vậy mà lén truyền tờ giấy vào. d d l q đ Người đi hỏi thăm một chút vừa rồi tên nha hoàn kia đến cùng là ở chỗ nào?”

Tiết Nhã xấu hổ ném tờ giấy lên trên bàn, trong lòng lại có một loại vui mừng không nói nên lời, lại hồi tưởng lại tình cảnh hai người gặp nhau ngày đó, trên mặt lại một mảnh đỏ ửng.

Thủy Châu cầm lấy tờ giấy lên cũng nhìn một lần, sắc mặt có chút khó coi: “Tiểu thư, việc này... Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Trên giấy viết là: Ngày ấy lỗ mãng, làm hại thanh danh cô nương. Chỉ mong có thể lại gặp mặt một lần, ngày tới đình hoang Thành Bắc. Không gặp không về!

”Cái gì làm sao bây giờ, còn không nhanh xé nát tờ giấy này, miễn cho bị người phát hiện, đến lúc đó cho dù là thật sự nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Trong lòng Tiết Nhã cảm thấy tức giận một lát, cảm thấy Hàn Thế Quân quá mức càn rỡ, một lát lại cảm thấy vui mừng một trận, trong lòng cũng có vài phần chờ đợi. Nhất thời cũng có chút không biết quyết định thế nào, chỉ nắm chặt khăn nhớ lại diện mạo Hàn Thế Quân anh tuấn cùng âm thanh trong trẻo...

Thủy Châu vội vàng xé nát tờ giấy, lại nhìn thoáng qua chao tử yến trên bàn, nhất thời cảm thấy bát chao tử yến này nặng nề vô cùng: “Tiểu thư, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Muốn đi tìm phu nhân hay không?”

“Tìm bà ta có tác dụng gì? Bà ta chỉ sợ ta phá hủy thanh danh của Như Nhi biểu muội, cũng chưa từng suy nghĩ cho ta. Ta còn tưởng rằng đi theo bà ta đến phủ Ninh Hầu, cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau, di_ễn_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn không nghĩ tới lại gặp phải loại sự tình này!” Tuy rằng trên mặt Tiết Nhã tức giận, nhưng trong lòng lại có một cảm giác không nói nên lời.

Thủy Châu nhú mày nói: “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Có thể làm sao bây giờ, ăn tử yến này, chuyện hôm nay coi như chưa phát sinh. Nha hoàn vừa nãy nhất định cũng là thu ngân lương của người ta mới dám làm ra loại sự tình này.”

Thủy Châu càng nghĩ càng sợ hãi, sốt ruột nói: “Tiểu thư, nếu chuyện này bị người truyền ra. Vậy cũng không tốt cho thanh danh của tiểu thư, vẫn nên tìm phu nhân nói chuyện này cho phu nhân biết. Miễn cho nha hoàn kia lại luôn đưa một ít thứ lung tung gì đó vào, đến lúc đó bị người phát hiện lại nói thì đã chậm rồi!”die»n d an l«e qu»y d«on

Trong lòng Tiết Nhã lại có một ý tưởng khác, nàng suy tính một lát mới nói: “Người đi điều tra một chút vị công tử Hàn gia chúng ta gặp ngày đó là con trai phòng mấy? Xếp thứ mấy? Có công danh không?”

Thủy Châu nghe nàng hỏi như vậy, liền biết trong lòng Tiết Nhã đã có chút động tâm vội vàng khuyên nhủ: “Tiểu thư không nên phạm hồ đồ!”

“Lời ta nói người cũng không nghe? Ta nói người đi liền đi, chuyện của bản thân ta tự có chừng mực!”

Ngụy Tử bưng một ly trà nóng đến trước mặt Tần Thư Dao, cười nói: “Quả nhiên như tiểu thư sở liệu, Thủy Châu kia vừa nãy hốt ha hốt hoảng đi ra ngoài. Nó thì đặc biệt đi đến cửa hỏi thăm một chút, nghe nói là ra khỏi phủ!”

Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng, nàng biết Tiết Nhã một lòng muốn gả cao, tuy rằng xuất thân Hàn Thế Quân không tốt, nhưng hẳn có gương mặt anh tuấn. Huống chi vài ngày trước bọn họ còn truyền ra loại chuyện kia, Ngô thị bị Tần lão phu nhân quở trách một chút, càng chẳng quan tâm đến Tiết Nhã.

Giờ phút này sợ là Tiết Nhã càng thêm sốt ruột, nếu Hàn Thế Quân thật sự như thế, vậy nhất định Tiết Nhã cũng sẽ âm thầm lui tới với Hàn Thế Quân.

Kiếp trước Tiết Nhã chính là như thế, tiếp đó quyến rũ Hàn Thế Quân. Kiếp trước Tiết Nhã một lòng muốn đi theo Hàn Thế Quân, như vậy kiếp này nàng cũng sẽ cho nàng ta cơ hội tốt này.

Chỉ là kiếp này, Hàn Thế Quân không có khả năng lại lên làm Hầu gia, đợi đến khi thế lực Tần Thư Dao lớn hơn một chút, nàng sẽ làm Hàn Thế Quân heo chó không bằng, sống không bằng chết! Để Tiết Nhã cũng đi theo Hàn Thế Quân cùng nhau bị người khi nhục, bị người nhạo báng.

Ngụy Tử thấy vẻ mặt Tần Thư Dao âm trầm, còn tưởng rằng bản thân nói lỡ lời, vội vàng nói: “Nô tì làm theo như tiểu thư phân phó, không có sơ suất gì!”

Tần Thư Dao nâng đôi mắt lên nhìn thoáng qua Ngụy Tử, hừ lạnh một tiếng: “Người làm không sai, chính là ngàn vạn nên nhớ, chuyện này tuyệt đối không thể nói với những người khác. Nếu dám can đảm truyền ra nửa câu, ta lập tức bán người cho thanh lâu.”

Ngụy Tử lạnh run một cái, tuy rằng nàng không rõ vì sao mỗi lần Tần Thư Dao nhìn nàng đều là vẻ mặt oán hận, nhưng nàng biết hiện tại Tần Thư Dao đã không còn là tiểu thư mảnh mai của hai năm trước nữa rồi.

“Nô tì hiểu rõ, nô tì đều luôn làm việc theo như tiểu thư phân phó. Không dám lộ nửa câu!”

Tần Thư Dao không kiên nhẫn phát phát tay: “Người đi xuống đi, nhớ kỹ nhất định phải để ý động tĩnh cách vách. Thường có thể lộ vài câu!”

Đối với chuyện của Hàn Thế Quân, Tần Thư Dao rõ như lòng bàn tay, Tần Thư Dao sẽ để lộ những chuyện Tiết Nhã cần phải biết, và không hiểu cho nàng ta biết.

Ngày hôm sau là ngày Tần Thư Dao đến chỗ trưởng công chúa Hoa Phượng, mỗi lần Tần Thư Dao đi phủ công chúa, trưởng công chúa Hoa Phượng đều sẽ sai người chuẩn bị tốt việc học, sau đó lại tự giảng bài.

Trong đó có đủ thơ từ ca phú, cũng có không ít lễ nghi trong cung. Mỗi lần Tần Thư Dao đi đều nghiêm cẩn (nghiêm túc + cẩn thận) lắng nghe, thời gian nghỉ cũng thỉnh thoảng nói vài câu chuyện cười khiến trưởng công chúa Hoa Phượng vui vẻ.

Ở phủ trưởng công chúa Hoa Phượng dùng qua Ngọ thiện (bữa trưa), Tần Thư Dao liền mang theo Tĩnh Nguyệt và Ngụy Tử về Tần phủ.

Tần Thư Dao ngồi ở trong xe ngựa nghỉ ngơi, nhưng xe ngựa mới chạy một đoạn thì dừng lại.

Tĩnh Nguyệt lập tức nhắc màn xe lên, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Xa phu chỉ vào cách đó không xa nói: “Chỗ kia có người bị ngựa làm cho bị thương, đang ngồi ở giữa đường!”

Tĩnh Nguyệt thoáng đứng thẳng thân mình tinh tế nhìn thoáng qua, phát hiện người ngồi ở trong đám người đứng là Hàn Thế Quân Hàn gia. Nàng lập tức trở lại trong xe ngựa, thấp giọng nói: “Là Hàn công tử bị ngựa đá bị thương, lúc này đang ngồi ở giữa đường!”

Nghe vậy Tần Thư Dao đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt âm độc.

Tĩnh Nguyệt đã sớm biết Tần Thư Dao thống hận Hàn Thế Quân, nhưng mà nàng không biết nguyên nhân: “Không bằng chúng ta đi đường vòng trước...”

Lời còn chưa nói hết, ngoài xe đã vang lên giọng nói của xa phu: “Tiểu thư, là công tử phủ Ninh Hầu, nói là trên đùi bị thương, hi vọng ta ượn xe ngựa dừng một chút!”

Mặt Tần Thư Dao âm trầm, trầm tư sau một lát nói: “Vậy xe ngựa này đưa cho Hàn công tử đi, dù sao Tần phủ cách nơi này cũng không xa. Chúng ta đi bộ trở về!”

Chân Hàn Thế Quân bị thương, nếu Tần Thư Dao thấy chết không cứu, vậy không cần một ngày trong kinh thành sẽ truyền ra Tần Thư Dao lãnh huyết vô tình. Nhưng nếu cứu phải ngồi chung một xe ngựa với Hàn Thế Quân, vậy cũng sẽ lập tức truyền ra Tần Thư Dao lỗ mãng.

Cho nên Tần Thư Dao chỉ có thể thỏa hiệp, đưa xe ngựa cho Hàn Thế Quân, bản thân mang theo nha hoàn đi bộ trở về.

Xa phu nghe lời Tần Thư Dao nói, lập tức để gã sai vặt của Hàn Thế Quân nâng Hàn Thế Quân đi tới.

Tĩnh Nguyệt nhích thân mình nhấc màn xe lên, sau đó nhảy xuống xe ngựa trước, lại dè dặt cẩn trọng đỡ Tần Thư Dao xuống xe ngựa.

Hàn Thế Quân bị thương trên đùi, nhưng không phải là không đi được, chỉ là đi có chút khó khăn. Hắn khập khiễng đi đến trước mặt Tần Thư Dao, cúi chào: “Đa tạ cô nương! Chỉ là tại hạ ngồi xe ngựa cô nương, làm hại cô nương phải đi bộ trở về, không bằng cùng ngồi xe ngựa trở về, dù sao Tần phủ cách nơi này cũng không xa...”

49. Chương 49: Vụng Trộm Gặp Mặt Hủy Thanh Danh

Hàn Thế Quân còn chưa nói hết lời đã bị Tần Thư Dao đánh gãy, nàng lạnh mặt không vui nói: di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n “Công tử cũng là người đọc sách, cũng biết nam nữ khác biệt. Tuy rằng đường xá không xa, nhưng trước mặt nhiều người như vậy ngồi chung với công tử trên một chiếc xe ngựa, sợ không cần nửa ngày thanh danh của ta cũng mất hết!”

Tần Thư Dao lại cười lạnh một tiếng: “Công tử chớ quên biểu muội nhà ta chính vì người, hiện tại ngay cả cửa cũng không dám ra!”

Hàn Thế Quân cũng cảm giác được oán hận của Tần Thư Dao, hắn cũng không rõ đến cùng thì khi nào mình đắc tội nàng. Nhưng hắn không cam lòng, hắn cố ý làm chân mình bị thương, chính là vì giờ khắc này.

Chỉ là trên mặt Hàn Thế Quân không có biểu hiện gì, hắn vẫn như một công tử bình thường nhẹ nhàng cúi người chào, xin lỗi, nói: “Là tại hạ lỗ mãng!”

Nói xong liền để gã sai vặt bên người đỡ tiếp tục đi về phía trước.

Tần Thư Dao lại vụng trộm nói với Ngụy Tử mấy câu, sau đó Ngụy Tử vội vàng đi đến trước mặt Hàn Thế Quân, tiếp đó lại truyền lời Tần thư Dao nói vừa nãy cho Hàn Thế Quân. di-ễn đà-n lê q ụy đồn

Sau khi Hàn Thế Quân nghe xong vẻ mặt kinh hãi, nhưng hắn dè vui mừng trong lòng xuống dưới đáy lòng, vì sợ bị người phát hiện trên mặt vẫn là vẻ mặt nghiêm túc như trước.

Ngụy Tử thấy bộ dạng này của Hàn Thế Quân, cũng nhin không được hai mắt nhìn hắn nhiều lần. Thấy hắn lại nhìn tiểu thư nhà mình, trong lòng càng vui mừng, sau đó vội vàng chạy đến bên người Tần Thư Dao.

“Tiểu thư, Hàn công tử nói rằng ngày đó chắc chắn sẽ đến cuộc hẹn!”

Vẻ vui mừng trên mặt Ngụy Tử, tự nhiên đều dừng ở trong mắt Tần Thư Dao. Không nghĩ tới cái nha đầu này lại đánh chủ ý kia, khó trách kiếp trước mình chỉ cho nàng nhiều người như vậy mà nàng đều không vừa lòng.

Sau khi về tới trong phủ, Tần Thư Dao để Ngụy Tử đi Thủy Vân Lâu nhìn xem tình hình, sau một lúc lâu Ngụy Tử truyền đến tin tức, nói là Tiết Nhã đã nói với Ngô thị, ngày mai muốn đi bái tế mẫu thân và phụ thân, Ngô thị đã đồng ý!

Tĩnh Nguyệt thấy Tần Thư Dao sắp đặt chuyện này, nhin không được hỏi: “Tiểu thư, ngày mai chúng ta cũng ra phủ sao?” di-ễn đà-n lê q ụy đồn

“Không cần, ngày mai chúng ta chỉ chờ xem kịch vui là được!”

Không đến một ngày, chuyện hai người Tiết Nhã và Hàn Thế Quân hẹn hò ở thành Bắc nhất định sẽ truyền xôn xao, đến lúc đó mặc kệ là Hàn Thế Quân hay Tiết Nhã, hình tượng hai người bọn họ đều sẽ xuống dốc không phanh.

Sáng tinh mơ ngày hôm sau, Tiết Nhã mang theo Thủy Châu ra khỏi phủ, Tần Thư Dao đều luôn đợi ở trong Vinh Thọ Đường với Tần lão phu nhân.

Chỉ không đến nửa ngày Tiết Nhã hốt ha hốt hoảng trở về từ bên ngoài, sau đó chạy đến bên trong Tiêu Tương Uyển của Ngô thị. Tiếp đó bên trong Tiêu Tương Uyển bất ngờ truyền ra tiếng Ngô thị mắng cùng tiếng Tiết Nhã khóc.

Tin tức rất nhanh truyền đến tai Tần lão phu nhân, sau khi Tần lão phu nhân biết, lạnh mặt mắng: “Quả nhiên là tiện nhân, lại làm ra loại việc hạ lưu này!”

Tần Thư Dao ra vẻ tò mò, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tần lão phu nhân cũng không gạt nàng, chỉ lạnh lùng nói: “Tiết gia dạy được nữ nhi tốt, cũng dám một mình hẹn hò cùng với công tử Hàn gia. Nghe nói vừa vặn bị cha cháu gặp được!”

Tần Thư Dao bày ra vẻ mặt khiếp sợ: “Sao biểu muội hồ đồ như thế, chẳng lẽ là vì ngày đó ở trong phủ Ninh Hầu, nàng...”

Dù sao hiện tại nàng vẫn là nữ tử chưa lấy chồng, có một số việc cũng không thể nói rõ ràng, trầm tư một lát lại nói: “Chính là bị phụ thân thấy được sao? Vậy cũng không ngại, không bằng để ấu thân làm chủ đi cầu thân. Tuy rằng đang ở trong hiếu kỳ, nhưng tuổi biểu muội cũng không còn nhỏ!”

“Hừ, nếu nó biết mình còn đang trong hiếu kỳ nên yên ổn giữ bốn phận. Nếu chỉ bị một mình phụ thân cháu nhìn thấy, vậy cũng thôi, cố tình đều bị bạn đồng liêu phụ thân cháu thấy được, việc này sợ là giấu giếm cũng không được! Chỉ là thể diện phụ thân cháu phải mất hết rồi!”

Mùng mười mỗi tháng Tần Lương nhất định sẽ cùng đồng liêu đến Tiên Lâu thành Bắc ngâm thơ vẽ tranh, mà đến Tiên Lâu nhất định phải đi qua ngôi đình hoang kia.

Cho nên Tần Thư Dao mới nghĩ ra kế sách này, nếu sau này Hàn Thế Quân thật sự thi được công danh, như vậy thanh danh của hắn, nhất định sẽ bị người kỳ thị. Mà Tiết Nhã khẳng định sẽ gả cho Hàn Thế Quân, chẳng qua không phải là chính thê mà thôi.

Dù sao dã tâm của Hàn Thế Quân Tần Thư Dao đã biết, hắn một lòng muốn cưới một đích nữ danh môn có thể giúp hắn đoạt được vị trí Hầu gia Ninh Hầu, nhưng Tiết Nhã chẳng qua là một bé gái mồ côi, làm sao Hàn Thế Quân để ý đến nàng. Chẳng qua là chơi đùa mấy ngày rồi quăng nàng qua một bên!

“Sao biểu muội có thể hồ đồ như thế, chính nàng còn đang ở trong hiếu kỳ không sợ bị người nhạo báng, nhưng cũng không giấu lại hiện tại nàng sống nhờ ở nhà chúng ta. Chẳng lẽ không sợ Như Nhi muội muội cũng bị người nhạo báng sao?”

Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm không phải là Ngô thị sinh ra, cho dù người ngoài muốn nghị luận, cũng chỉ sẽ nói con gái của Ngô thị, sẽ không nghị luận đến trên người bọn họ. Thời điểm ngày đó ở phủ Ninh Hầu, chuyện hai người Tần Thư Dao và Tần Tuyết Như bất hòa, người toàn bộ kinh thành cũng đều biết đến.

“Thôi, dù sao chuyện này mẫu thân cháu sẽ xử lý. Gả nhanh cũng bớt việc, miễn cho sau này lại sinh ra chuyện gì lộn xộn nữa!” Tần lão phu nhân hừ lạnh nói.

“Chỉ là tuổi biểu muội còn nhỏ, sợ qua hai năm nữa mới có thể gả đi!” Tần Thư Dao nhẹ giọng nói.

“Hừ, nó cũng biết tuổi bản thân còn nhỏ? Nhà Tần gia chúng ta thế nào, chẳng lẽ còn tìm cho nó một hôn sự có gia thế thấp kém? Vị công tử Hàn gia kia cũng không hiểu quy củ, lại là thứ tử. Chẳng lẽ đây mới tốt? Thôi được, dù sao là chính nó tìm hôn nhân, cũng chẳng oán được ai!”

Tần lão phu nhân không muốn bàn lại chuyện này, bà không có ấn tượng gì với Tiết Nhã, nếu không phải bởi vì đó là con gái của tỷ tỷ Ngô thị, bà sẽ không đồng ý giữ lại.

Tần Thư Dao tự nhiên biết thân thế Hàn Thế Quân không được tốt, chẳng qua là một người có bộ mặt không tệ mà thôi. Sợ Tiết Nhã cũng coi trọng bộ mặt kia của hắn. Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này Tiết Nhã đều không đảm đương nổi chính thê.

Chuyện hai người Tiết Nhã và Hàn Thế Quân chưa từng được giấu đi, ngày hôm sau truyền xôn xao trong kinh thành. Bọn họ ở đình hoang thành Bắc sẽ càng thêm chứng thực chuyện lúc trước ở phủ Ninh Hầu khi hai người vùng trộm gặp mặt.

Dù sao Tiết Nhã cũng còn trong hiếu kỳ, lý nên đợi ở trong nhà tần hiếu, hiện tại lại truyền ra chuyện hẹn hò cùng nam nhân, chuyện này đối với nàng mà nói quả thực là một kích trí mạng.

Từ sau ngày đó, Ngô thị càng chẳng quan tâm Tiết Nhã, mỗi ngày Tiết Nhã đều đợi ở trong phòng của mình vụng trộm nỉ non, nhưng trong lòng vẫn còn một tia chờ đợi.

Mà ở phủ Ninh Hưu Hàn Thế Quân lại là vẻ mặt tức giận, hắn không biết đến cùng là sai lầm ở đâu, rõ ràng là Tần Thư Dao hẹn hắn đi đình hoang thành Bắc, thế nào cuối cùng lại biến thành một bé gái mồ côi.

Hắn muốn nữ nhân có gia thế bối cảnh vững chắc, mà không phải là một bé gái mồ côi không nơi nương tựa.

“Con nói đi, chuyện này nên làm cái gì bây giờ?” Tam phu nhân Hàn gia Từ thị lạnh mặt hỏi, trong lòng lại cực kỳ khinh thường, quả nhiên là tiểu thiếp sinh, làm ra loại việc mèo mã gà đồng.

Trước đó Hàn Thế Quân đầu phục vào Tứ hoàng tử, trong lòng Từ thị còn có chút thất vọng, lúc trước không nên thu dưỡng ở bên mình. Hiện tại truyền ra loại chuyện này, nhưng bà một chút cũng không lo lắng. Chẳng qua chỉ là một thứ tử không lên được mặt bàn, cho dù là nuôi ở bên mình thì như thế nào, dù sao cũng không lật nổi cánh hoa gì.

50. Chương 50: Không Cam Lòng Hối Hận Lúc Trước

Sắc mặt Hàn Thế Quân có chút tái nhợt, sao hắn không nhìn ra một tia khinh thường trong mắt mẹ cả của hắn chứ, chỉ là hiện tại không chỉ có bị người nhìn thấy, mà cũng bị truyền ra rồi, d d L q d nếu không cưới Tiết Nhã, vậy thanh danh của hắn sẽ càng kém. Nhưng muốn hắn cưới Tiết Nhã thì lại không cam lòng, chính thể của hắn nhất định phải là nữ nhân có thân phận cao quý, mà không phải là một bé gái mồ côi như vậy.

Từ thị vẫn thờ ơ, cưới người có địa vị càng thấp càng có lợi cho bà, bà cầm lấy ly trà chậm rãi uống một ngụm: “Nghe nói nàng cũng có vài phần tư sắc, chỉ là vẫn còn ở trong hiếu kỳ. Tuổi người cũng không lớn, cũng nên định xuống. Không bằng cưới nàng đi!” di-ễn đà-n lê qu-ý đồ-n

Nghe vậy Hàn Thế Quân lập tức kinh hoảng nói: “Nàng chẳng qua là một bé gái mồ côi, lại còn trong hiếu kỳ... Con thẩm nghĩ nạp nàng làm thiếp...”

Hàn Thế Quân không muốn cưới nàng làm chính thê, lại không thể không phụ trách, chỉ có nạp thiếp mới có thể giải quyết. Mà chuyện này, tuy rằng không công bằng với Tiết Nhã, nhưng dù sao Hàn Thế Quân cũng là thứ tử tam phòng Hàn gia, lại được nuôi ở bên người mẹ cả, chương mắt thân thể Tiết Nhã cũng là bình thường.

Nhưng Từ thị cũng không đồng ý, bà vốn không đồng ý Hàn Thế Quân cưới một người có gia thế vững chắc, mà Tiết Nhã cũng là nhân tuyển tốt nhất, không cha không mẹ không nơi nương tựa, dễ bắt chẹt nhất!

“Nếu như người chỉ nguyện ý nạp nàng làm thiếp, sợ là thanh danh người ở kinh thành cũng tổn hại lợi hại hơn!” Từ thị hiểu tâm tính Hàn Thế Quân nhất, chẳng qua là một thứ tử, lại vọng tưởng hưởng chỗ cao.

Sao Hàn Thế Quân không rõ chuyện này chứ, chính hắn thật sự không đồng ý cưới Tiết Nhã, hắn nhíu mày nói: “Ngày ấy, vốn là đại tiểu thư Tần gia hẹn con, lại không nghĩ rằng người đến lại là nàng...” diễ n đàn lê q uy đôn

Từ thị vừa nghe trong lòng kinh ngạc, đối với tình hình của Tần gia bà cũng biết, của cải của Tần Thư Dao càng biết hơn, nếu người Hàn Thế Quân cưới là Tần Thư Dao, như vậy sợ sẽ khó làm.

Bà lạnh mặt, nghiêm nghị nói: “Nàng gia phong rất tốt, sao lại hẹn người. Người đừng tự coi nhẹ mình, cho dù là nàng hẹn người, nhưng bị người nhìn thấy lại là người cùng với bé gái mồ côi Tiết gia kia. Người đừng tưởng rằng người lại chạy đi nói ngày đó người hẹn cùng với người là đại tiểu thư Tần gia, bọn họ sẽ tin. Nếu đến lúc đó lại gặp phải một đồng cục diện rối rắm khác, ta cũng không xen vào nữa!” hh_diendan

Sao Hàn Thế Quân không hiểu đạo lý này chứ, nếu không phải Từ thị bức hấn cưới Tiết Nhã làm chính thê, hấn cũng sẽ không nói ra những lời này.

“Quả thật con gặp mặt cùng với Tiết cô nương, mặc dù không làm ra chuyện vượt rào về lý cũng nên phụ trách. Chỉ là con không muốn cưới nàng làm chính thê, nàng không phải là người con ngưỡng mộ...”

“Đùng” một tiếng, Từ thị đột nhiên đứng lên, phần nộ quát: “Việc này là người gây ra, ta vốn không đồng ý quản, nhưng lại liên lụy đến cha người và đại phòng, chỉ thứ hai đều bị người nhạo báng, ta mới ra mặt muốn nói giúp người việc hôn nhân này. Người thì tốt, thế nhưng hủy trong sạch của cô nương nhà người ta, vẫn còn không đồng ý cưới người ta. Từ xưa việc hôn nhân vốn là cha mẹ quyết định, không có đạo lý người tham gia vào bên trong.”hh_diendan

Hàn Thế Quân thấy Từ thị tức giận, sắc mặt cũng có chút khó chịu, chỉ là giờ phút này hấn không thể xé rách mặt với Từ thị, chỉ có thể thấp giọng nói: “Mẫu thân, ý tứ của người là gì?”

“Người lại không đồng ý cưới làm chính thê, vậy trước nạp thiếp, nếu sinh con trai thì nâng nàng làm bình thê.” Từ thị ra vẻ bất đắc dĩ thở dài, trong lòng lại âm thầm châm chọc, còn chưa cưới chính thê mà sinh con trai trước, còn nâng làm bình thê, về sau ai sẽ nguyện ý gả cho hấn!

Chỉ công sức của hai người, Từ thị mang theo người lễ đến Tần gia, định chuyện hôn sự của Tiết Nhã xuống. Lúc này Ngô thị đã tức giận Tiết Nhã không thôi, mặc kệ là bình thê hay là thiếp bà đều sẽ đáp ứng.

Từ trong tối hay ngoài sáng Từ thị đều lộ ra châm chọc: “Quân Nhi nhà chúng ta vốn cũng là người biết quy củ, lại không nghĩ rằng bị bé gái mồ côi này câu hồn! Mà thôi, một bé gái mồ côi cũng không hề gì, nâng làm di nương là được, cố tình lại là cô nương từ Tần gia các người, chúng ta cũng không thể chậm trễ. Chỉ là dù sao cũng là làm thiếp, không đạo lý đi vào từ cửa chính, chỉ có nâng vào từ phía sau, bày hơn mười bàn tiệc thì tính kết thúc buổi lễ!”

Tuy rằng Ngô thị cũng biết yêu cầu này là ủy khuất Tiết Nhã, nhưng loại chuyện này cũng chính bản thân Tiết Nhã gây ra, cũng trách không được nàng: “Chỉ là nàng còn chưa có qua hiếu kỳ, nếu qua hơn một tháng mới đủ mười ba tuổi, sang năm liền gả qua có phải quá sớm một chút rồi hay không!”

Dù sao Ngô thị cũng là di của Tiết Nhã, nếu mười ba tuổi đã lập gia đình không chỉ có hiếu kỳ chưa hết, ngay cả đứa nhỏ cũng sinh không được.

Từ thị khề hừ một tiếng: “Nếu nàng biết tuổi mình còn nhỏ lại còn trong hiếu kỳ, sao lại làm ra được loại chuyện này chứ!”

Nghe vậy sắc mặt Ngô thị nhất thời như màu gan heo, khó coi cực kì, lại cố tình không nói được một câu phản bác nào.

Từ thị cũng không đồng ý có quan hệ xấu với Tần gia, chỉ cần Hàn Thế Quân không thể cưới một hôn sự tốt là được, nói: “Thôi được, nó nguyện ý ở lâu hai năm thì ở lâu hai năm đi. Hàn gia chúng ta cũng không phải người không thấu tình đạt lý!” Nói xong liền đứng lên mang theo những người khác rời đi.

Đợi đến khi Từ thị đi xa, Ngô thị buồn bực cầm lấy ly trà hung hăng ném ngã trên mặt đất: “Chồng bà ta chẳng qua là một quan ngũ phẩm, ta còn không hiếm lạ người nhà hấn như vậy đâu!”

Quý ma ma cũng cảm thấy vừa rồi Từ thị có hơi chút quá đáng, liền vội trấn an nói: “Phu nhân, làm gì chấp nhặt với bà ta.” Bà cau mày, than một tiếng: “Chỉ là chuyện này của biểu tiểu thư sợ sẽ bất lợi với Tam tiểu thư nhà chúng ta!”

Dù sao Tiết Nhã sống ở Tần gia nửa năm, vậy mà ngay cả chút quy củ này cũng không dạy dỗ được. Vài ngày nay Ngô thị ngay cả cửa cũng không dám ra khỏi, trong miệng đều ngâm một bụng tức giận.

“Đừng để ta bắt được kẻ tiện nhân kia. Vài ngày nay để Như Nhi ở nhà đợi không cần đi chỗ khác, cho dù Bát công chúa mời cũng bảo nó yển chuyển cự tuyệt.”

Tuy rằng chuyện của Tần Tuyết Như và Đại hoàng tử Mộ Phượng Thiên, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng. Nhưng chuyện này của Tiết Nhã, người Tần gia cần phải tránh tị hiềm. Hơn nữa Hoàng thượng cũng không có tự mình chỉ rõ hôn sự này, nếu lại truyền ra chuyện vụng trộm gặp mặt, vậy hôn sự của hai người Tần Tuyết Như và Mộ Phượng Thiên sợ sẽ làm trò nữa rồi.

Thủy Vân Lâu

Tiết Nhã sốt ruột chờ đợi ở trong phòng, cửa kết một tiếng mở ra, Tiết Nhã vội vàng vọt đi qua, lôi kéo Thủy Châu vội vàng nói: “Thật sự là tam phu nhân Hàn gia đến cầu thân sao?”

Từ sau ngày kia, Tiết Nhã hối hận không thôi. Sợ thanh danh bản thân hỏng rồi, mà Hàn Thế Quân lại không đồng ý cưới bản thân. Dù sao ngày đó Hàn Thế Quân cũng không có làm chuyện gì vượt rào, cũng chưa từng nói qua muốn thành thân với nàng.

Thủy Châu cau mày, ấp a ấp úng nói: “Là tam phu nhân Hàn gia đến cầu thân... Chỉ là...”

Trong lòng Tiết Nhã vui mừng một trận, từ ngày ấy sau khi ở phủ Ninh Hầu nhìn thấy Hàn Thế Quân, trong lòng nàng ngưỡng mộ Hàn Thế Quân, bằng không thì cũng sẽ không mạo hiểm lớn phiêu lưu tự mình đi gặp Hàn Thế Quân như vậy.

“Chỉ là cái gì?”

Thủy Châu ngẩng đầu nhìn vẻ mặt kỳ vọng của Tiết Nhã, rốt cục thở dài một hơi nói: “Tam phu nhân Hàn gia đến cầu thân, lại không phải vì cưới tiểu thư làm chính thê, mà là muốn nạp tiểu thư làm thiếp.” Thủy Châu thấy vẻ mặt Tiết Nhã khiếp sợ cùng mất mát, lại vội vàng nói: “Chỉ là Tam phu nhân Hàn gia nói qua, nếu tiểu thư sinh một đứa con trai vậy sẽ nâng lên bình thê!

51. Chương 51: Tranh Gia Quyền Ngô Thị Bị Thua

Tiết Nhã nghiêng ngả chao đảo ngồi ở trên ghế, nàng ta hao hết tâm tư tưởng tìm được người tốt, không nghĩ tới Hàn Thế Quân lại chỉ nguyện nạp nàng ta làm thiếp.

Bỗng nhiên Tiết Nhã đột ngột đứng dậy, chạy tới cửa phòng. Lại bị Thủy Châu ngăn lại: “Tiểu thư, người muốn đi đâu?”

“Ta không làm thiếp, ta muốn đi nói với dì. Tốt xấu gì ta cũng là tiểu thư nghiêm chỉnh, làm sao có thể làm thiếp...” Tiết Nhã khóc muốn đi ra ngoài, nhưng thân thể một chút sức lực cũng không có.

Thủy Châu bất đắc dĩ thở dài; “Tiểu thư, vì sao người lại như thế? Lúc trước nô tì đã nói với tiểu thư, không thể đi đến chỗ hèn...”

“Hiện tại lại nói cái này thì có ích lợi gì...”

Khuôn mặt Tiết Nhã đầy nước mắt, trong lòng lại buồn bực cùng hối hận, rõ ràng là Hàn Thế Quân hèn mình đi ra ngoài, vì sao không nguyện cưới mình làm chính thê, cô tình muốn nạp thiếp.

Cho dù sinh con trai cũng chỉ là bình thê, vĩnh viễn đều kém một bậc!

Chuyện Hàn Thế Quân nạp Tiết Nhã làm thiếp đã định xuống, mặc kệ Tiết Nhã có nguyện ý hay không nàng ta đều phải gả. Hiện tại thanh danh của nàng ta đã bị hủy hoàn toàn, muốn tái giá cho một người tốt là không có khả năng.

Ngày hôm đó, Tần Thư Dao thêu thùa ở trong phòng, Tĩnh Nguyệt bưng đĩa hoa quả tươi mới đi vào từ bên ngoài, thấy trong phòng không có người ngoài, thì nhẹ giọng nói: “Nghe nói hai ngày này, biểu tiểu thư đều khóc mỗi ngày. Đại phu nhân ngại biểu tiểu thư xúi quẩy, nói là muốn cho biểu tiểu thư đi thôn trang ở đấy!”

Trong thôn trang bần hàn hơn nơi này nhiều, chỉ là Ngô thị muốn đưa Tiết Nhã đi sợ cũng không dễ dàng như vậy.

“Tự làm bậy không thể sống.” Tần Thư Dao hừ lạnh một tiếng, tiếp tục cúi đầu bắt tay vào làm công việc trong tay.

Ngụy Tử cảm thấy mình lập công lớn, liền tiến đến trước mặt Tần Thư Dao cười nói: “Lão phu nhân nói qua hai ngày nữa muốn đi núi Vạn Thọ du ngoạn, tiểu thư cần phải chuẩn bị chút gì đó chứ?”

Cuối thu khí trời quang đãng đúng là thời tiết tốt để du ngoạn, trong khoảng thời gian này trong nhà nhiều chuyện, Tần lão phu nhân cũng muốn đi ra ngoài giải sầu. Trong khoảng thời gian này Ngô thị bởi vì chuyện của Tiết Nhã bị tức mấy ngày cũng chưa ngủ ngon.

Mà tam phu nhân Hàn gia Từ thị hoàn toàn không đồng ý bỏ ra nhiều sinh lễ, chỉ tùy tiện cho một trăm lượng bạc là xong chuyện, còn nói chẳng qua là thiệp, chính là tương đương hoa khôi thanh lâu cũng chỉ có giá này.

Sau khi lời này truyền ra, Tiết Nhã lại trốn ở trong phòng khóc mấy ngày. Mà từ trước đến nay Ngô thị đều là cao cao tại thượng, hiện tại lại bị phu nhân của một chức quan nhỏ hơn trượng phu mình trào phúng, trong lòng vừa tức vừa giận. Cố tình việc này lại không thể nói cùng với người ngoài.

Tần Thư Dao để kim chỉ trong tay xuống, đuổi người: “Tuy rằng hiện tại thời tiết còn ấm áp, nhưng ban đêm đã lạnh rồi. Nhất là ở trên núi, người đi giúp ta làm cho tổ mẫu hai cái nệm gối, miễn cho bên trong núi sâu cảm lạnh!”

Ngụy Tử nghe được lập tức gật đầu, lại cười nói: “Tuổi tiểu thư cũng không còn nhỏ, cũng nên nhắc tới cùng với lão phu nhân, thưa dịp việc hôn nhân biểu tiểu thư định xuống, để phu nhân mang theo tiểu thư đi các nhà nhìn thử...”

Lời còn chưa nói hết, Tần Thư Dao đã lạnh mặt ngắt lời, nói: “Người năm nay bao lớn rồi?”

Ngụy Tử thấy Tần Thư Dao tức giận, cho rằng chính mình nói sai, vội vàng lại dè dặt cẩn trọng nói: “Nô tì cũng đã mười lăm rồi!”

“Mười lăm? Cũng đến lúc nên lập gia đình...” Tần Thư Dao như có điều suy nghĩ nói.

Về mặt Ngụy Tử đỏ bừng, vội vàng lắc đầu nói: “Nô tì nguyện ý cả đời hầu hạ tiểu thư.”

Tần Thư Dao khẽ hừ một tiếng: “Lời này vẫn là đừng nói quá sớm. Thôi được, không đề cập tới chuyện này. Nên chuẩn bị đồ vật chỉnh tề rồi!”

Tháng chín lá rụng ào ào, trong không trung thường rơi xuống vài ngọn lá.

Tần Thư Dao lấy từ trong hốc tủ ra một ít điểm tâm cùng nước trà nóng ngon, cười nói: “Tổ mẫu, hẳn là người đã đi lại nhiều nơi, nhìn phong cảnh bên ngoài cũng có thể vận động xương ống chân!”

Từ ngày Trà Hương vu cáo Tần Thư Dao bị thua, Tần lão phu nhân càng gai mắt Ngô thị, sau này lại xảy ra chuyện Tiết Nhã, Tần lão phu nhân càng thấy Ngô thị không có năng lực quản gia, đã dần dần có suy nghĩ thu lại quyền quản gia.

Nhưng dù sao tuổi bà đã lớn, có chút lực bất tòng tâm, mà giờ phút này Lại thị tam phòng mỗi ngày hầu hạ ở trước mặt bà. Cho nên lần này không có mang theo Ngô thị mà mang theo Lại thị tam phòng.

Tần lão phu nhân nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, cười nói: “Ta đây là lão già khom đi không được, chính là trong ngày thường cực kỳ bắt bớ các cô nương các cháu đó, nên cũng mang theo các cháu đi lại bên ngoài!”

“Vẫn là tổ mẫu quan tâm chúng con, chỉ là lần này thân thể Tam muội không thoải mái, không thể đi theo chúng ta, thật đáng tiếc!” Tần Thư Dao bất đắc dĩ than một tiếng.

Tần lão phu nhân khẽ hừ một tiếng: “Nó nơi nào thân mình không thoải mái, là nó không đồng ý nhìn thấy lão bà tử ta đây”

Hôm qua Tần lão phu nhân gọi đám người Ngô thị và Lại thị vào trong Vinh Thọ Đường, ngay trước mặt Ngô thị phân một nửa quyền quản gia cho Lại thị.

Ngay tại chỗ về mặt Ngô thị xụ xuống: “Lão phu nhân, trong ngày thường con dâu quản gia vất vả, lão nhân gia ngài để Tam đệ muội giúp đỡ con. Con nên cảm tạ lão phu nhân. Nhưng chuyện phòng bếp và phòng thêu thùa vừa phức tạp vừa rườm rà, Tam đệ muội cũng chưa từng quản qua, cứ để muội ấy tiếp nhận như vậy, sợ Tam đệ muội quản không được cấp dưới!”

Ai cũng đều biết đến phòng bếp và phòng thêu thùa là địa phương béo nở nhất, phòng bếp thì không cần phải nói, mỗi ngày ăn uống cũng không biết chi tiêu bao nhiêu. Mà phòng thêu thùa, trừ bỏ mỗi quý làm xiêm y cho các nhóm chủ tử ở mặt ngoài, còn có phía dưới mỗi quý nhóm nô tài đều phải làm không ít quần áo.

Ngô thị bỗng chốc mất đi hai công việc béo bở này, làm sao bà ta không vội!

Lại thị không nghĩ tới Tần lão phu nhân thế nhưng sẽ cho bà công việc béo bở này, trong lòng vui mừng một trận, trên mặt cũng mang theo vài phần châm chọc: “Cũng là Lão phu nhân sợ Đại tẩu mệt, quản không được đứa nhỏ trong nhà. Tỷ nhìn một cái, vài ngày trước chuyện của biểu tiểu thư, khiến cho dư luận xôn xao, đều nói gia phong Tần gia chúng ta không tốt. Ai, may mắn Gia nhi mười tuổi còn nhỏ, tiếp qua hai năm, chuyện này phai nhạt dần lại hôn sự cũng không quan hệ. Nhưng ba tỷ mười dưới gối Đại tẩu đều đến tuổi nghị thân, cố tình lại xảy ra chuyện này. Tỷ nói lão phu nhân có thể không nóng nảy sao? Cho nên, lão phu nhân cũng suy nghĩ vì tỷ, giao việc nhà lại cho muội, cũng để Đại tẩu có thời gian mang theo nữ nhi ra ngoài đi lại nhiều, cũng có thể để những thứ này đè tin tức xuống!”

“Tam tức phụ nói không sai, ta chính là vì nguyên nhân này, mới cho người nhượng lại việc phòng bếp và phòng thêu thùa.” Tần lão phu nhân uống một ngụm trà nhẹ giọng nói.

Ngô thị âm thầm cắn răng, Tiết Nhã nói như thế nào cũng là đứa nhỏ của tỷ tỷ chính mình, xảy ra việc này chính mình cũng có trách nhiệm. Nhưng quyền bên trong nhà này, bà thật sự không đồng ý buông tay.

“Phòng bếp có chuyện lộn xộn, không bằng Tam đệ muội quản phòng thêu thùa trước, đợi sau khi quản lý phòng thêu thùa tốt, lại đến giúp đỡ ta quản phòng bếp cũng được!”

Lại thị nghe Ngô thị nói xong, trong lòng âm thầm mắng vài câu, nói cái gì hỗ trợ quản lý, đến lúc đó còn không phải Ngô thị một tay che trời. Chỉ có thể nắm lấy quyền đến trên người mình, đến lúc đó người trong phòng bếp mình cũng có quyền thay đổi.

52. Chương 52: Trong Núi Ngẫu Nhiên Gặp Chuyện Khó Khăn

“Đại tẩu là không tín nhiệm muội đi, lại nói thế nào muội trước đây cũng đi theo lão phu nhân cùng quản gia, chuyện lộn xộn trong phòng bếp. Nếu thật sự dụng tâm, làm sao không quản tốt được!” Lại thị hừ lạnh nói.

Tần lão phu nhân thấy hai người bọn họ tranh cãi, không kiên nhẫn phát phát tay nói: “Chuyện này quyết định như vậy.” Nói xong lại nhìn thoáng qua Tần Thư Dao luôn lặng lẽ đứng ở một bên, nói: “Tuổi Dao Nhi cũng lớn, đi theo Tam thẩm cháu cùng học quản gia đi, đến lúc đó gả cho người cũng không đến mức cái gì cũng không biết!”

Tần Thư Dao nghe vậy ra vẻ ngượng ngùng gật gật đầu: “Dao Nhi nhất định sẽ dụng tâm học!”

Ngô thị nghe xong trong lòng càng thêm căm tức, theo lý thuyết bà ta mới chính là mẹ cả Tần Thư Dao, sao kêu người ngoài đến dạy nàng quản gia, chuyện này rõ ràng là không tin bà ta mà?

Nhưng bà ta cũng biết trải qua nhiều chuyện như vậy, hiện tại coi như mình chạy đến trước mặt Tần Lương khóc nháo, Tần Lương cũng không nhất định sẽ giúp bản thân. Nhất là lần đó chuyện Trà Hương vu cáo Tần Thư Dao đẩy Lâm lão phu nhân xuống hồ, Tần Lương còn có chút bất mãn với Ngô thị. Sau này lại xảy ra chuyện Tiết Nhã, Tần Lương chỉ cảm thấy thể diện đều mất hết, đến bây giờ đều không tiến vào trong viện Ngô thị.

Sau khi Ngô thị trở về ném tất cả bộ đồ trà, vẫn còn chưa hết giận. Tần Tuyết Như cũng nghe được tin tức, vội vàng chạy từ Như Ý Uyển tới Tiêu Tương Uyển, vừa vặn nghe được Ngô thị ở trong phòng mắng, oán hận trong lòng với Tần Thư Dao và Tần lão phu nhân càng sâu.

Cho nên hôm nay Tần Tuyết Như rõ ràng đã nói thân thể không thoải mái, không cùng Tần lão phu nhân đến núi Vạn Thọ.

Tần lão phu nhân tự nhiên hiểu rõ, chẳng qua là Tần Tuyết Như mượn lý do thân thể không thoải mái, không đồng ý hầu hạ ở trước mặt bà. Bà vốn cũng là người tẻ nhạt, bên người lại có cháu trai cháu gái, cũng không để ở trong lòng.

Hiện tại nghe được Tần Thư Dao nói đến Tần Tuyết Như, càng thấy Ngô thị không biết cách dạy con.

Tần Thư Dao nghe vậy trong lòng cười thầm, trên mặt vẫn là cau mày thở dài: “Lần này sợ là thân thể tam muội thật sự không thoải mái, không phải là muội ấy không hiểu thuận, sao lại vì chút việc nhỏ ấy mà giận chó đánh mèo sang tổ mẫu chứ. Hơn nữa, tổ mẫu làm như vậy cũng là lo lắng thân thể mẫu thân mệt mỏi. Chỉ là mẫu thân nhất thời không nghĩ ra, chờ qua thời gian lâu tự nhiên sẽ biết tổ mẫu là vì tốt cho mẫu thân!”

Tần lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, không thảo luận Ngô thị và Tần Tuyết Như. Bà thấy Tần Thư Dao cung kính hầu hạ bà, trong lòng ấm áp, thở dài nói: “Cũng chỉ có cháu để tâm như vậy, nếu là tam muội cháu có thể có một nửa tâm tư của cháu cũng tốt rồi!”

Như Ý Uyển

Ngô thị đen mặt ngồi ở trên ghế thái sư khắc hoa đỏ thẫm, hừ lạnh nói: “Con không đi, bà ắt sẽ cho rằng là ta giật giây con. Hiện tại bà phân một nửa quyền quản gia cho Tam thẩm con, con cũng nên để tâm, học đại tỷ con ở trước mặt bà hầu hạ bà, hiếu kính bà!”

Tần Tuyết Như cúi đầu vò khăn, vẻ mặt không tình nguyện: “Con tiện nhân kia giỏi nhất làm loại chuyện nịnh bợ người, con không thể làm được!”

“Đừng có tiện nhân tiện nhân. Đó là đại tỷ con, nếu như bị người nghe được, truyền đến lỗ tai cha con và tổ mẫu con, con và ta sẽ lại bị phạt!”

Từ sau chuyện Lâm lão phu nhân và Tiết Nhã, ấn tượng với Ngô thị ở trong lòng Tần lão phu nhân và Tần Lương càng ngày càng kém.

Tần Tuyết Như cắn răng mắng: “Vốn là tiện nhân, quen làm loại chuyện này. Trong ngày thường nàng ta nhìn con không vừa mắt, ngầm hại con bao nhiêu. Chính là con không muốn nhìn thấy nàng ta, cho nên mới không đi. Hơn nữa trong mắt tổ mẫu cũng chỉ có tiện nhân kia, mẹ cũng nhìn thấy y phục và đồ trang sức trên người nàng ta rồi, đều là tổ mẫu đưa. Mà con thì sao? Cho tới bây giờ bà đều chưa từng đưa cho con, dựa vào cái gì muốn con đi theo chứ.”

Ngô thị than một tiếng, tận tình khuyên nhủ: “Con cũng là cháu gái của bà, trong ngày thường bà có chút tẻ nhạt. Nhưng con xem đại tỷ con, dễ cho bà vui vẻ. Đồ gì cũng đều đưa đến trong viện nó. Nếu con có thể khiến cho bà vui vẻ, sau này đồ cưới cũng có thể có thêm một rương nữa. Hơn nữa cha con cũng sẽ càng yêu thích con hơn, còn có con cũng phải suy nghĩ cho mẹ nữa chứ. Hôm nay con không đi, nhất định bà sẽ cho rằng là mẹ không cho con đi. Nếu như chuyện này bị cha con biết, mẹ sẽ bị cha con nói một trận.”

Tần Tuyết Như tự nhiên hiểu rõ đạo lý này, chỉ là nàng thực sự không đồng ý đi theo ở chung một chỗ với Tần Thư Dao, cũng không đồng ý nịnh nọt Tần lão phu nhân.

Ngô thị thấy nàng cúi đầu không nói, cũng biết là không nghe vào: “Thôi được, dù sao con còn có mẹ. Chỉ sợ tổ mẫu con muốn thu hồi lại quyền quản gia, đến lúc đó một nhà chúng ta sẽ bị bọn Tam thẩm con chê cười!”

“Mẹ, chúng ta nên làm thế nào đây?” Tần Tuyết Như cũng có chút hoảng sợ.

Ngô thị nhìn nàng một cái, nói: “Chỉ cần con chịu nghe lời mẹ nói, đừng so đo nữa. Thật tốt với đại tỷ con ở khắp nơi, ngàn vạn đừng đắc tội lão phu nhân lần nữa!”

Đang thương lượng gì ở Như Ý Uyển, Tần Thư Dao tự nhiên không biết. Nàng và Tần lão phu nhân cùng đến núi Vạn Thọ, cảnh sắc trong núi tuyệt đẹp, nàng cũng tạm thời để xuống oán hận chôn dấu ở trong lòng.

Trong núi Vạn Thọ, Tàn lão phu nhân có một tòa biệt viện, đó là đồ cưới lúc trước nhà mẹ đẻ Tàn lão phu nhân cho Tàn lão phu nhân.

Biệt viện không tính là quá lớn, nhưng được thu dọn sạch sẽ, nghe nói Tàn lão phu nhân mang theo cháu trai cháu gái đến, cũng đã sớm phái người chờ ở cửa.

Tàn lão phu nhân đi xuống từ trên xe ngựa, nhìn bốn phía, ngoại trừ lá cây có chút ngả sang vàng, trong rừng cây vẫn còn xanh um tươi tốt.

Lần đầu tiên Tàn Thư Dao đến tòa biệt viện này, nàng đỡ Tàn lão phu nhân một đường đi tới chính sảnh, lại hầu hạ Tàn lão phu nhân ngồi xuống, mới nhìn Tàn Khả Cầm và Tàn Minh Hi đi cùng.

Tàn Minh Hi được nuôi dưỡng ở bên người Tàn lão phu nhân mấy tháng, trái lại nhu thuận biết chuyện hơn so với trước kia. Mà thân thể Tàn Khả Cầm cũng tốt hơn trước kia nhiều lắm.

Một bà tử tuổi đã lớn sai người bưng trà nóng lên, sau đó cung kính nói: “Lão phu nhân, nghe nói ngài muốn tới bên trong thôn trang, chúng lão nô đã sớm sai người chuẩn bị tốt. Hôm nay bọn họ đều đi lên núi kiếm mấy món ăn dân dã, để ngài nếm thử một chút!”

Tàn lão phu nhân cười cầm lấy ly trà chậm rãi uống một ngụm trà, nói: “Xương cốt ta đều đã già rồi, làm sao nhai được những thứ kia. Vẫn là giữ lại cho bọn tiểu bối ăn đi.” Nói xong lại nhìn thoáng qua Lục ma ma.

Lục ma ma lập tức lấy một hầu bao từ trong ống tay áo ra, nhét vào trong tay bà tử kia: “Cũng là bà có lòng, đây là lão phu nhân thưởng cho bà đấy. Mấy năm nay bà đã khổ cực trông nom tòa biệt viện này.”

Lý ma ma hào phóng nhận, lại cười lấy lòng, nói: “Lão phu nhân nên đến nhiều lần, lão nô cũng được nhiều thưởng hơn!”

Tàn lão phu nhân nghe xong cười nói: “Mồm mép người vẫn còn giống trước đây.”

Dù sao tuổi Tàn Minh Hi còn nhỏ, lại ở Vinh Thọ Đường gò bó quen rồi, lần đầu tiên đến núi Vạn Thọ cực kì tò mò, nhìn tới nhìn lui khắp nơi. Tàn lão phu nhân cũng thấy ở trong mắt, cảm thấy đã ra khỏi phủ rồi cũng không cần phải gò bó bọn họ như vậy.

“Hiện tại canh giờ còn sớm. Dao Nhi, cháu mang theo đệ đệ muội muội cháu ra bên ngoài chơi đùa, nhớ kỹ đừng đi xa.” Tàn lão phu nhân hòa ái nói.

53. Chương 53: Chợt Nghe Mưu Đồ Bí Mật Hoảng Sợ

Tàn Thư Dao cũng muốn ra ngoài đi dạo, nghe thấy lời này lập tức cười khom người: “Cháu gái đang nghĩ tới đó, không nghĩ tới tổ mẫu đã lên tiếng trước. Quả nhiên là tổ mẫu hiểu cháu gái nhất.”

Tàn lão phu nhân được dỗ vui mừng cực kì, cười không khép miệng lại được.

Tàn Thư Dao mang theo hai người Tàn Minh Hi và Tàn Khả Cầm ra ngoài thôn trang, bởi vì người trong thôn trang không xấu, một ít người đi săn thú, còn một ít người vội vàng muốn chiêu đãi Tàn lão phu nhân, cho nên cũng không có người nào đi theo bọn họ.

Hơn nữa Tàn lão phu nhân cũng không cho bọn họ đi xa, cho nên Tàn Thư Dao chọn dòng suối nhỏ thấy ban nãy, bên cạnh dòng suối nhỏ không hề thiếu những tảng đá lớn, lại cách đó không xa đường như có không ít cây ăn quả.

Tàn Minh Hi đợi ở trong nhà đã sớm ngu ngơ chán ngấy, đến vùng núi này lập tức như điên rồi, hướng về phía trước.

Tần Thư Dao thấy nó như thế, chỉ nói với Lập Đông và Lập Thu kẻ sai vật bên người Tần Minh Hi: “Mau trông coi chủ tử các người, nếu xảy ra chuyện gì, ta sẽ không tha cho các người. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng để cho Tứ thiếu gia đi quá xa.”

Hai người Lập Đông và Lập Thu nghe được, thì hốt ha hốt hoảng đuổi theo Tần Minh Hi.

Tuy rằng thân thể Tần Khả Cầm đã tốt không sai biệt lắm, nhưng thân thể vẫn còn có chút suy yếu, chỉ đi được một đoạn đường đã có chút thở hổn hển.

Tần Khả Cầm chỉ vào ngôi đình cách đó không xa, nói: “Tỷ tỷ, không bằng chúng ta đi tới ngôi trong đình.”

Tần Thư Dao lại nhìn thấy trong đình hình như còn có hai bóng người, nàng không nghĩ sẽ đi qua, chỉ thấy sắc mặt Tần Khả Cầm có chút tái nhợt, thì cũng gật gật đầu mang theo nàng đi qua.

Chính là đi vào đình mới phát hiện, thì ra hai bóng người trong đình, lại là Hàn Thế Quân và một gã sai vặt của hắn.

Hàn Thế Quân nhìn thấy Tần Thư Dao cũng hơi sửng sốt, hắn vội vàng cúi chào nói: “Sao Tần cô nương lại ở chỗ này?”

Tần Thư Dao khom người, lạnh như băng nói: “Ta bồi tử mẫu đến trong núi du ngoạn.”

Ngày ấy, Hàn Thế Quân vốn tưởng là hẹn hò với Tần Thư Dao, không nghĩ tới cuối cùng đến lại là Tiết Nhã, trong lòng nghi hoặc cực kỳ, nhưng hiện ở trong này nhiều người như vậy, hắn cũng ngượng ngùng hỏi, chỉ có thể nhẹ giọng cười nói: “Thì ra là thế, ta thật có duyên với Tần cô nương, không nghĩ tới ở trong này cũng có thể gặp cô nương. Không biết cô nương muốn đi đâu du ngoạn? Ta có thể đi cùng cô nương.”

Tần Thư Dao đều luôn lạnh mặt, nàng lui về phía sau, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Ta với Hàn công tử chỉ gặp mặt qua vài lần mà thôi, mà công tử cũng là vị hôn phu của Tiểu Nhã, ta càng phải tránh tị hiềm.” Nói xong liền khom người, sau đó nắm tay Tần Khả Cầm đi tới một hướng khác.

Hàn Thế Quân nghe vậy trong lòng càng thêm nghi hoặc, chẳng lẽ nàng oán trách hôn sự của mình với Tiết Nhã? Chẳng lẽ ngày ấy Tiết Nhã thực sự trùng hợp xuất hiện? Nhưng khi Tiết Nhã nhìn thấy mình thì vẻ mặt kinh ngạc vui mừng, làm sao mình không nhìn ra chứ!

Hàn Thế Quân thấy Tần Thư Dao xoay người bước đi, cũng bất chấp nhiều nghi kỵ như vậy, bước lên phía trước nói: “Nơi này rất rối loạn, cô nương nên cẩn thận một chút. Ta vẫn nên đi cùng cô nương!”

“Đa tạ công tử. Chỉ là công tử cùng với ta không quen biết, chuyện hai người công tử và Tiểu Nhã trước đó đã ồn ào huyền ảo. Công tử thật sự nên tránh tị hiềm!” Ngoài miệng Tần Thư Dao giống như khuyên nhủ, trong lòng lại khinh thường cực kỳ.

Hàn Thế Quân nghe xong sắc mặt có chút khó coi, chuyện ồn ào mình vụng trộm gặp gỡ Tiết Nhã đã làm dư luận xôn xao, ở bên trong còn bị thêm mắm thêm muối không ít, ví dụ như hai người bọn họ cũng đã sớm có da thịt chi thân rồi. Hàn Thế Quân muốn làm sáng tỏ, lại không biết nên giải thích như thế nào. Cuối cùng chỉ có thể đeo cái nôi đen này trên lưng mà thôi.

“Đây là cô nương giận ta sao?” Hàn Thế Quân không đồng ý buông tha cơ hội tốt như vậy.

Nghe vậy vẻ mặt Tần Thư Dao buồn bực: “Công tử nói lời này cũng thật buồn cười, vì sao ta phải giận công tử? Nếu công tử lại không tránh ra, ta sẽ hô to!”

Nói xong liếc mắt nhìn Tĩnh Nguyệt một cái, Tĩnh Nguyệt lập tức hiểu ý.

Hàn Thế Quân thấy nàng như thế, gấp gáp nói: “Đừng đừng đừng, ta không ngăn cản, nếu ngày sau còn cơ hội gặp nhau, ta nhất định sẽ giải thích rõ ràng!”

Tần Thư Dao hừ lạnh một tiếng, sau đó mang theo Tần Khả Cầm cùng rời đi.

Đội đã đi xa, Tần Khả Cầm mới hiểu kỳ nói: “Tỷ tỷ, người kia là ai vậy? Sao lại quần quít lấy tỷ, muội thấy không giống như người tốt gì, tỷ tỷ ngàn lần đừng để bị lừa!”

Tần Thư Dao dừng bước lại, nghiêm cẩn (nghiêm túc + cẩn thận) nhìn Tần Khả Cầm, lúc trước Tần Khả Cầm cũng đã từng nói những lời này với bản thân, nhưng nàng không nghe vào. Sống lại một lần, Tần Khả

Cầm vẫn là nhìn người rõ hơn so với chính mình, chỉ mới thấy qua một lần đã biết không phải là người tốt gì.

“Không cần lo lắng, tỷ tỷ cực kì hiểu rõ. Hắn là vị hôn phu của Tiết biểu tỷ của muội, cho nên hắn nhìn thấy tỷ mới có thể như vậy.” Tần Thư Dao cười khẽ dễ dàng nói.

Tần Khả Cầm nghe xong mới yên tâm gật gật đầu: “Chuyện Tiết biểu tỷ muội cũng nghe nói, chính là không biết sao tỷ ấy có thể hồ đồ như thế, lại làm ra loại chuyện này. Ai...”

Trong lòng Tần Thư Dao cười lạnh, sợ Tiết Nhã nhìn trúng chính là gương mặt đẹp kia của Hàn Thế Quân mà thôi.

Một đám người lại đi về hướng khác một đoạn ngắn, khắp núi đều là những hoa dại nhỏ không biết tên, phần lớn đều là màu hồng nhạt và màu trắng, gió thổi tới từ từ, thổi rối loạn hai sợi tóc mái của Tần Thư Dao.

Tần Khả Cầm chỉ vào một gốc cây dại thụ kết đầy những quả đỏ rực, nói: “Đây là cây gì? Thế nhưng có nhiều quả đẹp mắt như vậy!”

Tần Thư Dao cũng nhìn theo phương hướng nàng chỉ, quả nhiên có một gốc cây dại thụ có rất nhiều quả. Tần Thư Dao nhìn những quả đẹp mắt kia, thì cười nói với Tần Khả Cầm: “Muội chờ ở chỗ này, tỷ đi hái hai quả cho muội, trở về cũng để tổ mẫu nhìn một chút!”

Nói xong liền mang theo hai người Ngụy Tử và Tĩnh Nguyệt tiến lên phía trước.

Đường núi ở đây không có dấu vết người giẫm qua, cho nên đường không dễ đi. Tần Thư Dao nâng váy đi hơn mười thước, mới đi tới bên cạnh cây dại thụ kia, may mắn cây dại thụ kia vừa vặn đang ở chỗ dưới dốc, mà đám người Tần Thư Dao lại ở trên dốc, cho nên vươn tay là có thể hái được.

Tay chân Tĩnh Nguyệt nhanh nhẹn, sau khi đến gần lập tức vươn tay hái được hai quả, Tần Thư Dao cũng cảm thấy chơi vui, cũng hái được một quả.

Nhưng vừa mới hái xong, liền nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng nam tử thì thầm.

“Người nói việc này là sự thật? Có thể có chứng cứ? Nếu Hoàng thượng biết nhất định sẽ giận chó đánh mèo sang Hoàng hậu!” di en danlequyd n c m

Giọng nói của nam tử kia hùng hậu truyền đến từ bên trong rừng cây, Tần Thư Dao nghe được rõ ràng, nhất thời trong lòng cảm thấy không tốt, đang muốn làm thế chó có lên tiếng.

Nhưng Ngụy Tử một bên đã la lớn: “Là ai ở đó?”

Tần Thư Dao thầm kêu không tốt, vội vàng ra hiệu bằng mắt với Tĩnh Nguyệt, Tĩnh Nguyệt vội vàng lôi kéo ống tay áo Ngụy Tử. Ngụy Tử thấy sắc mặt Tần Thư Dao khó coi, bày ra vẻ mặt ủy khuất.

Xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại, trong lòng bàn tay Tần Thư Dao đã rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng, vừa này, câu nói kia nàng nghe được rõ ràng, người trong chỗ tối sợ là người trong hoàng cung.

Tần Thư Dao cầm lấy quả kia thật chặt, quay đầu bỏ chạy. Hiện tại nàng hi vọng nhất chính là đối phương không biết nàng là ai, may mắn nơi này không chỉ có một tòa thôn trang của Tần lão phu nhân. dien dan le quy don com

Có thể là vì đường núi khó đi, con đường này lại đều là cỏ dại, Tần Thư Dao mới vội vàng đi hai bước đã không cần thận té ngã.

Ngụy Tử không rõ chân tướng, kinh ngạc nói: “Tiểu thư, người cẩn thận một chút!”

54. Chương 54: Thư Dao Bị Thương Lấy Được Cửa Hàng

Tần Thư Dao ngẩng đầu hung dữ trừng mắt nhìn Ngụy Tử một cái, sao kiếp trước nàng không phát hiện Ngụy Tử lại lỗ mãng như vậy, d d l q đ không biết nhìn ánh mắt người.

Ngụy Tử bị ánh mắt kia của Tần Thư Dao làm cho giật nảy mình, lập tức không dám lên tiếng nữa.

Tĩnh Nguyệt cũng không quản nàng ta, ddlqd chỉ cầm trái cây trong tay đưa vào trong tay Ngụy Tử, sau đó đỡ Tần Thư Dao cẩn thận đi ra ngoài.

Từ xa Tần Khả Cầm nhìn thấy Tần Thư Dao không cẩn thận té ngã, thấy nàng đến gần thì bước lên phía trước, lo lắng nói: “Tỷ tỷ ngã có đau không? Đều là miệng không tốt, ddlqd trái cây kia cũng không có gì ngon, lại còn để tỷ tỷ đi hái.”

Tần Thư Dao cười trấn an nói: “Không có việc gì, ngã không có đau. Chúng ta ra ngoài cũng đã một canh giờ rồi, chúng ta vẫn nên chạy nhanh đi thôi!”

Nói xong Tần Thư Dao lôi kéo tay Tần Khả Cầm, vội vàng rời đi.

Đợi sau khi người đã đi xa, bên trong rừng cây mới vang lên giọng nói hùng hậu vừa nãy.

“Lại là đại tiểu thư Tần gia? Vừa nãy, những lời kia nàng nghe thấy không?” Khóe miệng Hứa Mậu Điền lộ ra một chút tươi cười trên choker, nhẹ giọng nói.

Mộ Thiệu Dục đều luôn lạnh mặt, lẳng lặng nhìn bóng lưng Tần Thư Dao: “Hắn là nghe được vài câu, bằng không vì sao nàng kích động như vậy!”

“Vậy muốn trừ bỏ nàng không?” Trong đôi mắt Hứa Mậu Điền thoáng qua âm độc.

Mộ Thiệu Dục nhẹ nhàng lắc đầu: “Không cần, nàng chẳng qua là một nữ tử, mà vừa rồi nàng cũng không nhìn thấy chúng ta, hắn không biết chúng ta là ai!”

Hai người lại thương nghị một hồi, sau đó mới đi khỏi rừng cây.

Tần Thư Dao áp chế bất an trong lòng, mang theo một đám người về tới trong thôn trang.

Cơm trưa bọn họ ăn thức ăn thôn quê mới mẻ, đám người Tần Thư Dao ăn vui vẻ, Tần lão phu nhân bởi vì sợ bội thực nên không dám ăn nhiều.

Hai ngày kế tiếp, Tần Thư Dao cũng không dám đi xa, chỉ dám đi một chuyến xung quanh, nhìn xem phong cảnh xung quanh. Ngẫu nhiên đi cùng Tần lão phu nhân đến đồi núi một chút.

Những lời kia, tuy rằng nàng xác nhận là người hoàng cung, nhưng nàng không nghĩ sẽ xen vào việc của người khác, hiện tại chỉ hy vọng người nọ không đặt nàng ở trong mắt, không đi gây sự với nàng.

Đợi cho đến ngày thứ ba, Tần lão phu nhân mang theo một ít trái cây tươi và rau dưa trong núi trở về Tần phủ.

Lúc dọc theo núi Vạn Thọ xuống dưới, bởi vì là xuống dốc Tần Thư Dao và Tần lão phu nhân ngồi trong xe ngựa, nhất thời không có khống chế, thế nhưng xe ngựa chạy vào bên trong một cái hố to. Tần Thư Dao vì che chở Tần lão phu nhân, cả người cũng bị văng ra ngoài xe.

May mắn ngựa đã được xa phu vỗ về bình ổn lại, bằng không Tần Thư Dao sẽ chết ở dưới chân ngựa.

Tần lão phu nhân sợ tới mức mặt mày tái nhợt, nhưng vẫn ra khỏi xe ngựa, phần nộ quát: “Đây là có chuyện gì? Sao lại làm ngựa hoảng sợ như thế?”

Xa phu vội vàng trốn tránh trách nhiệm: “Vừa rồi lúc xuống dốc làm cho ngựa hoảng sợ, cho nên mới...”

Tần lão phu nhân không có hứng thú nghe hắn giải thích, vội vàng nói với nha hoàn bà tử bên cạnh: “Còn không nhanh nâng tiểu thư các người dậy.”

Tần Thư Dao còn tưởng rằng thật vất vả mới trọng sinh lại, còn chưa báo thù thì đã bỏ mạng như thế. May mắn lúc té xuống xe ngựa không chạy thẳng đến, cho nên không có nguy hiểm tánh mạng.

Nhưng dù sao cũng là ngã xuống từ trên xe ngựa, y phục trên cánh tay và trên đầu gối Tần Thư Dao đều bị rách, đã có máu tươi chảy ra, mà trong lòng bàn tay cũng có vài đường máu.

Xe ngựa của Tần Khả Cầm ở phía sau, nàng lo lắng vội đi tới, dè dặt cẩn trọng đỡ Tần Thư Dao, cau mày, hỏi: “Nên làm như thế nào cho phải đây, tỷ tỷ vẫn nhanh vào xe ngựa nằm nghỉ ngơi trước.”

Cả người Tần Thư Dao đau đớn, nàng hơi gật đầu.

Tuy rằng Tần lão phu nhân không bị thương, nhưng xe ngựa đã bị rơi vào bên trong hố to, muốn đẩy xe ngựa ra khỏi vũng bùn sợ cũng mất một ít thời gian.

Bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến tiếng vó ngựa, Tần Thư Dao ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện ngồi trên lưng ngựa lại là Hàn Thế Quân.

Hàn Thế Quân thấy một đám người dừng lại ở giữa đường, vội kéo dây cương “Xùy” một tiếng, đợi sau khi ngựa đứng vững vàng, mới xoay người bước từ trên ngựa xuống.

Đầu tiên là hần liếc mắt nhìn Tần Thư Dao một cái, thấy trên người nàng hình như bị thương, trong mắt dường như lóe ra ánh sáng. Sau đó lại đi đến trước mặt Tần lão phu nhân, cúi người chào, nói: “Lão phu nhân có bị thương không? Tại hạ nghe được tiếng vang liên vội vã tới đây.”

Tần lão phu nhân tự nhiên là nhận ra Hàn Thế Quân, tuy rằng bà không có ấn tượng tốt gì với Hàn Thế Quân, nhưng giờ phút này nhân thủ bọn họ không đủ, hơn nữa nhiều nha hoàn bà tử, muốn đẩy xe ngựa ra khỏi trong vũng bùn sợ không dễ dàng như vậy.

“Ta không bị gì cả, chỉ là cháu gái nhà ta lại bị chút vết thương nhẹ!” Tần lão phu nhân nhìn hướng Tần Thư Dao, thấy nàng đã lên xe ngựa. Trong lòng rất là hài lòng, có nam nhân ở đây, lý nên tránh hiềm nghi.

Hàn Thế Quân cũng nhìn theo ánh mắt của Tần lão phu nhân, thấy Tần Thư Dao đã vào xe ngựa, trong mắt thoáng qua một chút mất mát.

“Từ nơi này đến kinh thành vẫn cần hơn nửa canh giờ, vừa vặn tại hạ đi cùng với mẫu thân đến trong núi Vạn Thọ. Phía trước là thôn trang của mẫu thân, không bằng Lão phu nhân và Tần cô nương cùng đến trong thôn trang ngồi một chút, cũng tốt cho Tần cô nương kiểm tra thương thế.”

Tần lão phu nhân cau mày, dường như có chút do dự.

Hàn Thế Quân thấy thế, lại nói: “Tại hạ phái người giúp đẩy xe ngựa ra khỏi, chỉ sợ là cũng mất một ít canh giờ, còn không bằng đi đến thôn trang ngồi một chút trước, cho đỡ sợ!”

Trốn ở trong xe ngựa, Tần Thư Dao nghe vậy âm thầm cắn răng, nàng mới không tin lần này là một chuyện ngoài ý muốn. Đối với tính tình của Hàn Thế Quân, nàng rất rõ ràng. Vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào.

Xe ngựa tuyệt đối không có khả năng bởi vì xuống dốc mà bỗng nhiên không khống chế được, hơn nữa Hàn Thế Quân xuất hiện quá mức trùng hợp.

Tần Thư Dao xốc màn xe lên, gọi Tĩnh Nguyệt, lại nhẹ giọng nói ở bên tai nàng vài câu.

Tĩnh Nguyệt lập tức bước nhanh đi đến trước mặt Tần lão phu nhân, khom người, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư nói, thương thế của ngài ấy đã không còn trở ngại, mà lão phu nhân cũng bị kinh hách, còn không bằng nhanh kéo xe ngựa ra, sau đó lại trở về phủ, cũng tốt hơn nghỉ ngơi tạm thời!”

Đi làm khách trong thôn trang người khác, tránh không được sẽ mất một ít tinh thần. Nếu không phải Tần lão phu nhân nhìn thấy Tần Thư Dao bị thương, đã sớm cự tuyệt. Hiện tại nghe Tĩnh Nguyệt nói những lời này xong, càng thấy Tần Thư Dao nhu thuận biết chuyện

“Nếu mà như thế, như vậy đa tạ một phen ý tốt của Hàn công tử rồi.” Tần lão phu nhân nhẹ giọng nói: “Làm phiền Hàn công tử hỗ trợ kêu những người này, đẩy xe ngựa này ra khỏi vũng bùn. Ngày khác ta lại nói lời cảm tạ!”

Hàn Thế Quân thấy Tần lão phu nhân nói như vậy, cũng không khuyên nữa, cũng gật gật đầu, ôn hòa nói: “Lão phu nhân không cần khách khí như thế, ngài vẫn nên lên xe ngựa nghỉ ngơi trước.”

Tần lão phu nhân hơi vuốt cằm, liền để Lục ma ma đỡ đi lên xe ngựa Tần Khả Cầm.

Qua thời gian một nén nhang, xe ngựa đã được đẩy ra khỏi vũng bùn, Tần lão phu nhân lại để Tần Minh Hi vào trong xe ngựa của mình. Từ đầu tới cuối Tần Thư Dao cũng chưa từng xuống xe ngựa quá một lần.

Sau khi về tới Tần phủ, Tần lão phu nhân lập tức sai người rửa sạch miệng vết thương giúp Tần Thư Dao, lại mời Phòng thái y xem thương thế của Tần Thư Dao.

Sau khi Phòng thái y xem qua, cảm thấy đã không còn trở ngại, chỉ bị thương chút ngoài da, để Tần Thư Dao tĩnh dưỡng mấy ngày, sẽ bình phục trở lại.

Tần lão phu nhân nghe những lời này xong, cũng yên lòng.

55. Chương 55: Đôi Nam Trang Lén Đi Đạo Thanh Lâu

Đợi sau khi Tần lão phu nhân đi xuống nghỉ ngơi, Tần Thư Dao giữ Tĩnh Nguyệt ở lại bên người: “Người đợi lát nữa đi đến trong chuồng ngựa hỏi một chút, hai con ngựa kia rốt cuộc là vì sao lại bị hoảng sợ!”

Tĩnh Nguyệt kinh ngạc nhìn Tần Thư Dao, nghi hoặc nói: “Tiểu thư hoài nghi có người cố ý làm chuyện này?”

Tần Thư Dao hơi vuốt cằm, lại phân phó nói: “Người nhớ kỹ, chuyện này ngàn vạn đừng kinh động những người khác!”

Tĩnh Nguyệt vội vàng gật đầu, sau đó liền lui đi ra ngoài.

Qua một khắc canh giờ, Tĩnh Nguyệt lại về tới trong phòng, thấy Tần Thư Dao vẫn nghiêng người dựa vào trên giường như trước, trong tay cầm một quyển sách, liền tiến lên nói: “Tiểu thư, vừa rồi nô tì mới hỏi qua. Xa phu nói trên đùi ngựa quả thật có một cây kim nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ hoàn toàn không nhìn ra.”

Quả nhiên không phải là một hồi ngoài ý muốn, mà là có người cố ý định mưu mô. Mà người nọ sợ sẽ là Hàn Thế Quân.

Kiếp trước Tần Thư Dao và Hàn Thế Quân cũng là một hồi ngẫu nhiên quen biết, sau này Tần Thư Dao nảy sinh tình cảm với Hàn Thế Quân, lại cầu Ngô thị định ra cửa hôn nhân này. Ngô thị thấy thân thế Hàn Thế Quân bình thường, lại là thứ tử thì đồng ý.

Hiện tại xem ra tròng quen biết kiếp trước giữa Tần Thư Dao và Hàn Thế Quân tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, mà là Hàn Thế Quân đã sớm sắp đặt.

Hóa ra ngay từ đầu Hàn Thế Quân đã coi trọng nàng. Không, càng nói chính xác hơn là coi trọng gia thế và đồ cưới của nàng.

Vừa rồi nếu Tần lão phu nhân xảy ra chuyện, như vậy Hàn Thế Quân lại bỗng nhiên xuất hiện, Tần Thư Dao nhất định sẽ để Hàn Thế Quân đưa Tần lão phu nhân đến trong thôn trang. Sau đó Hàn Thế Quân sẽ có nhiều cơ tiếp cận nàng, mà Hàn Thế Quân, chỉ cần cố ý làm chút động tác thân mật, lại vừa vụng bị người ngoài nhìn thấy, như vậy thanh danh Tần Thư Dao coi như là bị hủy. đến đây là kết thúc

Dù sao Hàn Thế Quân vẫn chưa có chính thê, hơn nữa mẹ cả Hàn Thế Quân cũng mong muốn thấy việc này. Dù sao một thứ tử lại nhiều lần truyền ra chuyện cầu kết cùng với nữ tử Tần gia, chuyện này đối với bà ta mà nói cũng không xem như là một chuyện xấu.

Tần Thư Dao âm thầm cắn răng, may mắn lần này bản thân mình che chở Tần lão phu nhân, sau đó mới bị vắng ra ngoài xe. Nếu thật sự bị Hàn Thế Quân đạt được, như vậy bản thân lại đây dựa cùng với Hàn Thế Quân.

Tần Thư Dao bị chút vết thương ngoài da, tinh dưỡng mấy ngày đã tốt hơn rồi.

Đã nhiều ngày bọn người Tần Lương và Ngô thị đến xem qua, mà Tiết Nhã nghe nói Tần Thư Dao ở trong núi Vạn Thọ gặp Hàn Thế Quân, trong lòng thất vọng một trận, lại không dám công khai hỏi thăm tình huống của hắn, chỉ âm thầm tìm hiểu vài câu.

Đợi sau khi vết thương Tần Thư Dao tốt hơn, lá trên cây cũng gần như rụng hết.

Trong khoảng thời gian này, Lại thị thay đổi mọi người trong phòng bếp một vòng, những người kia đều là tâm phúc của Ngô thị. Sau khi Ngô thị biết đã khóc kể một trận ở trước mặt Tần lão phu nhân, nhưng Tần lão phu nhân lại chỉ nói đã giao cho Lại thị làm, như vậy bà sẽ không quản.

Ngô thị không có biện pháp chỉ có thể đi tìm Tần Lương, nhưng Tần Lương đã có chút bất mãn với Ngô thị. Hơn nữa cảm thấy chuyện này chẳng qua là một chuyện nhỏ, không kiên nhẫn tùy tiện nói có lệ hai câu là xong chuyện.

Trong lòng Ngô thị rất tức giận, lại cũng không có một chút xíu biện pháp nào.

“Vài ngày trước, Tam thẩm còn để cho cháu tính toán một khoản trong phòng bếp. Bởi vì cháu sợ tính sai, mất ròng rã ba ngày mới tính xong. May mắn Tam thẩm không có trách cháu.” Tần Thư Dao nhẹ nhàng đầm chân cho Tần lão phu nhân, nói một ít chuyện lý thú cho Tần lão phu nhân nghe.

Đứng ở một bên, Lục ma ma cười nói: “Vây là đại tiểu thư đã nhanh rồi, nhớ ngày đó thời điểm Lão phu nhân lần đầu tiên học tính sổ, cũng phải tìm hiểu nửa tháng mới tính xong đó!”

Tần lão phu nhân cười không khép miệng lại được: “Người, lão nô tài này, lại lật lại chút chuyện xưa của ta.” di-ễn-đà-n lê qu-y-đô-n

Lục ma ma lập tức lại nói: “Đây là đại tiểu thư thông minh, lão nô có dám nói đâu!”

Tần lão phu nhân nghe thế vui mừng cực kỳ, Tần Thư Dao thấy thời cơ không sai biệt lắm, nhân tiện nói: “Cháu gái nghĩ bản thân nên mở vài cửa hàng, tổ mẫu bà xem được không?”

Nghe vậy, Tần lão phu nhân hơi ngần người: “Tuổi cháu còn nhỏ mở cửa hàng làm gì, chẳng lẽ là sợ sau này không có đồ cưới?”

Tần Thư Dao ra vẻ ngượng ngùng cúi đầu: “Đồ cưới cháu gái đã có tổ mẫu và mẫu thân chuẩn bị, chỉ là cháu gái muốn học quản gia, cũng nên học xem buôn bán thế nào. Tuy rằng chúng ta là nhà quan lại, làm buôn bán chẳng qua là vì thêm chút gia sản. Nhưng nếu cháu gái mở mấy gian cửa hàng, cũng là san sẻ vì phụ thân!”

Tần gia là thế gia trăm năm, bây giờ còn chưa có dấu hiệu sụp đổ. Chỉ là Tần Lương không biết quan tâm cửa hàng, các cửa hàng cũng đều được chăm lo dưới danh nghĩa của Ngô thị. Mà Ngô thị vì bản thân mình, từ giữa mưu không ít lợi.

Chuyện này Tần lão phu nhân cũng biết đến, chỉ là bà mở một con mắt nhắm một con mắt, coi như không thấy được.

Tuy rằng Tần lão tam Tần Tu làm buôn bán giỏi, thu thập của đại bộ phận trong nhà cũng đều là Tần Tu buôn bán kiếm lời được từ bên ngoài. Nhưng sau này Tần gia khẳng định muốn ở riêng, nếu vẫn là như vậy, Tần lão phu nhân sẽ thật sự có chút lo lắng.

Tần lão phu nhân nghe lời này xong cực kỳ hài lòng, lập tức cười nói: “Lời nói này của cháu không sai, trong ngày thường mẫu thân cháu bận bịu công việc trong nhà, cũng không rảnh dạy các cháu mấy thứ này, chỉ một mực bảo các cháu học cầm kỳ thư họa. Không biết về sau gả cho người nào, cầm kỳ thư họa chẳng qua là một cái lạc thú. Muốn sống yên ổn ở nhà chồng, quản gia tính sổ cũng không có thể lạc hậu.”

Nói xong Tần lão phu nhân trầm ngâm một lát, sau đó lại nói: “Mẹ đẻ cháu khi còn sống từng để lại năm gian cửa hàng, đều là ở trong thành sầm uất. Vốn bà cũng muốn chờ sau này cháu xuất giá lại cho cháu, hiện tại cháu lại nói lên việc này, ta đây trước hết giao hai gian cửa hàng trong đó cho cháu quản lý. Chỉ là ngàn vạn nhớ kỹ, làm buôn bán này cũng không so với cái khác, khẳng định phải dè dặt cẩn thận, không được để những chương quây kia xem thường!”

Tần Thư Dao không nghĩ tới Tần lão phu nhân đáp ứng nhanh như vậy, lập tức cười gật đầu nói: “Tổ mẫu nói, cháu gái nhất định nhớ kỹ.”

Nói xong lại đứng lên, cúi người chào.

Tần lão phu nhân giao cho Tần Thư Dao hai gian cửa hàng, phân biệt là Cẩm Tú Các và một tiệm gạo ở thành Nam, đều là khu vực sầm uất của thành Nam, buôn bán luôn không tẻ.

Từ ngày ấy, sau khi Tần Thư Dao không cần thận nghe được những lời nói đó ở trong ngõ nhỏ, nàng luôn muốn đi Quần Phương lâu, thăm dò Tình Họa.

Nhưng đều luôn không có cơ hội, hơn nữa nàng là thân nữ nhi, muốn đi thanh lâu nói dễ hơn làm.

Lần này nàng muốn Tần lão phu nhân giao cửa hàng, thứ nhất là vì càng có cơ hội đi ra ngoài đi lại, thứ hai cũng là vì chọc tức Ngô thị và Tần Tuyết Như. Hơn nữa nàng biết chỉ cần nàng lấy được hai gian cửa hàng này, nhất định Ngô thị và Tần Tuyết Như sẽ bắt đầu sốt ruột.

Ngày hôm đó Tần Thư Dao mang theo hai người Tình Nguyệt và Ngụy Tử ra khỏi phủ, đi tiệm gạo nhìn thử, chường quầy kia chỉ cho rằng, chẳng qua là một tiểu cô nương mười ba tuổi, cầm một ít sổ sách lâu năm cho Tần Thư Dao xem. Tần Thư Dao cũng không quản hấn, bảo Ngụy Tử nhận lấy.

Sau đó lại đi Cẩm Tú Các, Cẩm Tú Các không chỉ có bán vải vóc, cũng có y phục may sẵn.

Chường quầy an bài Tần Thư Dao ở một nhĩ gian phía sau viện, lại sai người pha một bình trà ngon, cười nói: “Lão phu nhân đã sai người phân phó qua, tiểu nhân cũng đã sớm sai người chuẩn bị tốt sổ sách, đợi lát nữa sẽ sai người đưa tới cho ngài!”

56. Chương 56: Mỹ Nhân Trong Lòng Gặp Ác Bá

Tần Thư Dao cười nói: “Không cần khách khí như thế, hôm nay ta ra đây cũng chỉ là ngồi xuống nhìn một chút thôi.”

Chường quầy Cẩm Tú Các họ Lí, Lí chường quầy chỉ cho rằng Tần Thư Dao vẫn chỉ là một bé gái, hh_lqd nhất thời cao hứng không thôi. Cho nên lập tức sai người đi xuống cầm hai bộ y phục nam đã được may sẵn cùng với sổ sách đến.

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua, là gấm Tứ Xuyên, chất liệu tốt nhất.

“Ông đi xuống trước đi, đợi lát nữa có việc ta tự nhiên sẽ phân phó ông tiến vào.”

Đợi sau khi Lí chường quầy lui ra ngoài, Tần Thư Dao mới ném một bộ y phục nam tới trước mặt Tình Nguyệt, nói: “Người thay bộ y phục này đi!”

Tình Nguyệt cầm lấy bộ y phục nhìn, nghi hoặc nói: “Tiểu thư muốn làm gì?”

“Đợi lát nữa chúng ta đi Quần Phương lâu.” Nói xong lại nói với Ngụy Tử: “Người chờ ở chỗ này, nếu Lí chường quầy tới hỏi, người nói ta mệt mỏi, ở trong này nghỉ ngơi một lát!”

Ngụy Tử lập tức gật gật đầu.

Sau khi hai người thay y phục xong, thì lén lút ra khỏi Cẩm Tú Các.

Cẩm Tú Các cách Quần Phương lâu không xa, chỉ cần xuyên qua một con phố nhỏ là đến.

Lúc này vẫn là ban ngày, khách nhân không tính là nhiều, ngoài cửa vẫn còn đứng vài người nữ tử ăn mặc hở hang, diện mạo diêm dúa lòe loẹt.

Bọn họ vừa thấy hai người Tần Thư Dao và Tình Nguyệt, lập tức vung khăn đi tới: “Hai vị khách quan, bên trong có rượu ngon thượng hạng, đi bên trong ngồi một chút đi!”

Tần Thư Dao cười phe phẩy quạt xếp (Chiết Phiến), sau đó bước vào.

Vừa đi vào đi thấy một phụ nhân trung niên đeo trang sức tinh xảo, đi tới đón, một đôi mắt cao thấp đánh giá hai người Tần Thư Dao và Tĩnh Nguyệt, thấy hai người bọn họ đều mặc chất liệu thượng hạng, lập tức vui mừng nói: “Mời nhị vị công tử vào bên trong, cô nương ở đây của ta là tốt nhất, không biết nhị vị công tử thích dạng gì?”

Tần Thư Dao ra vẻ ồm ồm nói: “Nghe nói hoa khôi ở đây của các người là Tĩnh Họa cô nương, tại hạ muốn để Tĩnh Họa đến hầu hạ.”

Tú bà nghe vậy sắc mặt lộ ra một chút khó xử: “Chuyện này, tính tình Tĩnh Họa không tốt, vừa muốn diện mạo tuấn mỹ, vừa muốn trăm lượng hoàng kim, mới bằng lòng tiếp khách!”

Trăm lượng Hoàng kim, thật đúng là một đại thủ bút! (bút là một khoản, một món)

May mắn Tần Thư Dao cũng đã sớm chuẩn bị tốt, ra hiệu bằng mắt với Tĩnh Nguyệt, Tĩnh Nguyệt lập tức thấy thối vàng từ trong ống tay áo ra.

“Đây là đưa cho bà, đợi ta nhìn thấy Tĩnh Họa cô nương lại đưa cho cái khác!” Tần Thư Dao hào phóng nói.

Tú bà nhìn thấy thối vàng hai mắt mở to, lập tức gạt đầu cười nói: “Ai u, hiện tại Tĩnh Họa chúng ta đang trang điểm đó, ngài đi nhà gian ngồi trước. Đợi lát nữa nàng sẽ đến!”

Tú bà bảo một tiểu nha hoàn mang theo hai người Tần Thư Dao và Tĩnh Nguyệt tới nhà gian, đợi sau khi người đã đi, Tĩnh Nguyệt mới sốt ruột nói: “Tiểu thư, thanh lâu này là nơi chúng ta có thể đến sao!”

Tần Thư Dao tự nhiên sẽ không nói vì sao bản thân phải đến, chỉ là hôm nay nàng càng muốn xác nhận, Tĩnh Họa có phải là Dương Liễu Nhi kiếp trước hay không.

“Người nhỏ tiếng chút, miễn cho bị người phát hiện!” Tần Thư Dao nhẹ giọng nói: “Hôm nay ta tới nơi này tự ta có đạo lý của ta, chính người nhớ kỹ, ngàn vạn không thể nói ra ngoài, nếu bị người biết. Lần sau chúng ta sẽ không có thể trở ra!”

Sao Tĩnh Nguyệt không biết liên quan trong đó chứ, vừa rồi thời điểm ở Cẩm Tú Các cũng đã khuyên bảo qua. Nhưng Tần Thư Dao lại không nghe, hiện tại hai người thật sự đến thanh lâu, Tĩnh Nguyệt càng nghĩ càng thấy sợ, càng nghĩ càng hối hận.

Hai người lẳng lặng đợi thời gian một nén nhang, Tĩnh Họa mới đi đến.

Tĩnh Họa hơi cúi đầu, khom người, sau đó ngồi xuống rót cho Tần Thư Dao một ly rượu, ôn nhu nói: “Công tử mời uống rượu!”

Tần Thư Dao cầm lấy ly rượu nhấp một ngụm nhỏ, lại tinh tế đánh giá Tĩnh Họa, Tĩnh Họa dường như cảm giác được ánh mắt Tần Thư Dao, ra vẻ ngượng ngùng cúi đầu.

“Có phải chúng ta đã gặp qua ở đâu đó phải không? Tại hạ cảm thấy cô nương rất quen mặt!”

Tĩnh Họa lập tức lắc đầu nói: “Thiếp rất ít rời khỏi Quần Phương lâu, chắc công tử nhận sai người rồi!”

“Tại hạ từng ở phủ Ninh Hầu gặp qua một cô nương có dung mạo tương tự nàng, vừa rồi cô nương tiến vào, tại hạ còn tưởng rằng là bạn thân giao của Hàn tứ công tử nữa!”

Tĩnh Họa vừa nghe phủ Ninh Hầu, sắc mặt lập tức biến đổi, chỉ là rất nhanh đã lại dịu dàng nói: “Sợ là công tử nhìn lầm người, phủ Ninh Hầu là chỗ nào, làm sao thiếp có thể đi. Mà thời gian trước Hàn tứ công tử cũng đã có người âu yếm.”

Trong giọng nói lộ ra nồng đậm bất mãn cùng với ghen tuông, bản thân Tần Thư Dao là người từng trải, làm sao nghe không hiểu. Càng thêm lập tức xác định hai người Tĩnh Họa và Hàn Thế Quân, đều luôn biết nhau, mà quan hệ không phải bình thường. đi n dần lê q uý đôn

Tần Thư Dao gạt đầu nói: “Có lẽ là thế. Có thể là tại hạ hoa mắt, nhận sai người như cô nương nói!”

Sắc mặt Tĩnh Họa khôi phục như thường, cười duyên nói: “Không biết công tử họ gì, thế nào cho tới bây giờ thiếp chưa từng thấy qua công tử!”

“Ta vốn không phải nhân sĩ kinh thành, chỉ đến kinh đi thi. Hiện tại thi Hương đã qua, tự nhiên là muốn dạo chơi một phen!” Tần Thư Dao dừng một chút lại nói: “Nghe nói Tình Họa cô nương múa vô cùng giỏi, chẳng biết có thể dâng lên một khúc hay không?”

Đúng là thời gian trước vừa thi Thi Hương xong, Lâm Anh Bách thi tiến sĩ, mà Hàn Thế Quân cũng thi đậu, chỉ là bài danh ở phía sau Lâm Anh Bách một chút.

“Thì ra là thế, khó trách ta cảm thấy công tử xa lạ cực kỳ.” Tình Họa cười lại rót cho Tần Thư Dao một ly trà: “Chỉ là điệu múa này...”

Tình Họa còn chưa nói hết lời, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một trận tiếng ồn ào.

“Tình Họa cô nương ở đâu? Hôm nay Bản tướng quân nhất định phải gặp Tình Họa cô nương, các người ai dám ngăn cản ta!”

Giọng nói lo lắng của tú bà truyền từ bên ngoài cửa vào: “Tướng quân, hôm nay cô nương chúng ta có khách, tướng quân đợi một chút trước đã.”

“Ai dám để lão tử chờ? Bây giờ lão tử nhất định phải gặp Tình Họa!” Mạnh Như Hằng nâng chân lên, dùng sức đá văng cửa. đi-ễn-đà-n lê qu-ý-đô-n

Tĩnh Nguyệt vội vàng bảo vệ ở trước mặt Tần Thư Dao, mà Tình Họa cũng sợ hãi kêu ra tiếng.

“Tiểu mỹ nhân, bản tướng quân nhớ nàng. Vài ngày trước nàng nói thân thể không khỏe, Bản tướng quân chờ, không nghĩ tới hôm nay nàng lại tiếp tiểu bạch kiểm này!” Mạnh Như Hằng tức giận trừng mắt nhìn Tần Thư Dao một cái, hừ lạnh nói.

Trong lòng Tần Thư Dao kêu to không tốt, sợ là bản thân đã bị ghi hận. Trong lòng chỉ nghĩ đến tướng quân thô lỗ này, chạy nhanh mang Tình Họa đi. Dù sao nàng biết cũng không sai biệt lắm rồi.

Ai biết Mạnh Như Hằng này ánh mắt thật độc ác, vừa thấy thì đã biết Tần Thư Dao là một nữ tử, mà là một thiếu nữ diện mạo lạnh lùng, hần cười dâm dăng vài tiếng: “Hôm nay lão tử đến vừa đúng lúc, một tay bắt được hai người, có hai tiểu mỹ nhân các người ở cùng với lão tử, lão tử thành quỹ cũng phong lưu!”

Đám người Tình Họa không biết những lời này của Mạnh Như Hằng là có ý tứ gì, chỉ cho rằng Mạnh Như Hằng ngay cả tiểu nha hoàn bên người Tình Họa cũng coi trọng.

Tần Thư Dao thấy thế lập tức đứng lên, khom người chào Tình Họa, ồm ồm nói: “Cô nương đã có ân khách, vậy tại hạ sẽ không quấy rầy!” ễn-đà-n lê qu-ý-đô-n

Nên xác nhận nàng cũng đã xác nhận, kế tiếp nên phá hư mưu kế của Hàn Thế Quân như thế nào.

Nhưng chính thời điểm nàng muốn ra cửa, cửa lại bị Mạnh Như Hằng ngăn cản.

“Sao lại vội vã muốn đi như vậy?” Hai mắt Mạnh Như Hằng lộ ra ý cười dâm dăng.

57. Chương 57: Quân Phương Lâu Quý Nhân Hội Tụ

Tần Thư Dao cau mày, dĩ nhiên nàng biết giờ phút này quyết không thể để Mạnh Như Hằng nói ra thân phận của mình, bằng không về sau lại muốn tiếp cận Tình Họa sợ sẽ khó khăn.

Nàng tự nhiên phóng khoáng mở quạt xếp ra, cười nói: “Tướng quân đã gặp được mỹ nhân, tại hạ tất nhiên phải cáo từ!”

“Người cũng là...”

Lời còn chưa nói hết, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận âm thanh trong trẻo mà lạnh lùng.

“Mạnh tướng quân, sao người lại đến đây sớm như vậy?”

Mộ Thành Hi cười đi vào, hẩn liếc mắt nhìn Tần Thư Dao một cái, trong mắt thoáng qua kinh ngạc, chỉ là rất nhanh lại khôi phục bình thường. Hẩn đi đến bên người Mạnh Như Hằng, nói: “Tướng quân là vì Tình Họa cô nương mà đến ư?”

Mạnh Như Hằng nhìn thấy Mộ Thành Hi thì hơi kinh hãi, chỉ là rất nhanh đã cười ôm quyền nói: “Ngũ hoàng tử cũng đến sớm như vậy.” Nói xong lại cười nói: “Hắc hắc, cô nương đẹp nhất Quần Phương lâu này cũng chỉ có một mình Tình Họa cô nương, ta tự nhiên vì nàng mà đến. Chẳng qua...” Đôi mắt gian tà của Mạnh Như Hằng lại lướt qua nhìn về phía Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao lập tức phát ra ánh mắt cầu cứu, Mộ Thành Hi thấy ở trong mắt, trong lòng cảm thấy thật thú vị, cũng không vạch trần, chỉ lập tức đánh gãy lời Mạnh Như Hằng, nói: “Mạnh tướng quân cảm thấy Quần Phương lâu của ta đây không có mỹ nữ khác? Xem ra bốn hoàng tử cần phải bồi dưỡng lại một ít mỹ nữ.”

Mạnh Như Hằng nào dám đắc tội Mộ Thành Hi, cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ có thể bày ra khuôn mặt tươi cười.

Lúc này ngoài cửa lại đi vào vài người, Mạnh Như Hằng lập tức không dám đùa giỡn mượn rượu giả điên, vội vàng cung kính: “Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, sao các ngài đều đến đây?”

Ban này, chuyện bản thân say mèm giả điên, sợ cũng bị bọn họ nghe thấy rồi. Lúc đầu chỉ một Ngũ hoàng tử Mộ Thành Hi thì hẩn cũng không có gì phải sợ, dù sao Mộ Thành Hi chỉ được nuôi dưỡng ở bên người Hiền phi, lại không có một nhà bên cạnh nào cường thế.

Nhưng Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử thì khác biệt. Tam hoàng tử là Hiền phi sở sinh, mà nhà mẹ đẻ Hiền phi lại là Trịnh gia, là trọng thần ở trong triều. Tứ hoàng tử là Hoàng hậu sở sinh, nhà mẹ đẻ lại là Anh quốc công, trong nhà cũng là cha truyền con nối, của cải đầy.

Tuy rằng hiện tại Hoàng thượng chưa lập thái tử, nhưng người khác đều nói, Hoàng thượng định tuyển chọn một người trong hai người Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử.

Mộ Thiếu Dục và Mộ Tử Liệt đã nhìn thấy Tần Thư Dao từ xa, vừa mới bắt đầu cũng có một chút kinh ngạc, nhưng hiện tại thấy nàng đã khôi phục bình tĩnh, cũng chỉ cho rằng nàng ham chơi muốn được nhìn thanh lâu là ra làm sao.

Tần Thư Dao tự nhiên nhận ra đám hoàng tử này, chỉ là nàng đang cải trang thành thư sinh đi thi, cho nên vừa rồi luôn giả ngu, giả bộ không biết Mộ Thành Hi.

Hiện tại Mạnh Như Hằng cũng đã hành lễ, chính mình cũng không thể đứng ngây ở đó, nên cũng ra vẻ sợ hãi cung kính nói: “Các vị hoàng tử vạn phúc!”

Mộ Thiếu Dục lạnh lùng liếc mắt nhìn Tần Thư Dao một cái, sau đó cũng không nhìn lại nàng lần nữa. Mà Mộ Tử Liệt lại cảm thấy một nữ tử tự mình chạy đến thanh lâu thật sự kỳ quái, cho nên cũng không quan tâm đến nàng.

Chỉ có vẻ mặt Mộ Thành Hi vui vẻ, trêu chọc nói: “Vị công tử này sinh ra đã tuần tú, khó trách Tình Họa cô nương chúng ta không đồng ý rời đi!”

Tần Thư Dao giả vờ kích động nói: “Hoàng tử nói đùa rồi, tại hạ còn có việc gấp phải đi trước!”

Nói xong liền muốn mang Tĩnh Nguyệt rời đi. di en danlequyd n c m

Nhưng Mộ Thành Hi ngăn lại ở cửa, cười nói: “Nếu đã hữu duyên cần gì phải đi vội vã như vậy, không bằng mọi người cùng uống vài ly rượu!”

Tần Thư Dao che kín cái trán đang phủ một tầng mồ hôi mỏng, nàng ra ngoài đã được một đoạn thời gian, nếu không quay về sợ sẽ bị vạch trần. Nếu bị Tần lão phu nhân biết mình đến loại địa phương này, bà nhất định sẽ không để cho mình ra khỏi cửa.

“Tại hạ chỉ là một thảo dân, làm sao dám cùng ngài cùng ăn với hoàng tử. Mà tại hạ còn có việc gấp, thật sự không thể ở lại lâu!”

Mộ Thành Hi thấy Tần Thư Dao như thế, thì càng thêm không muốn để Tần Thư Dao đi: “Chẳng lẽ bốn hoàng tử hạ mệnh lệnh, công tử cũng không dám không theo ư?”

Trong lòng Tần Thư Dao âm thầm kêu không tốt, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt nôn nóng và sợ hãi: “Lời hoàng tử nói, thảo dân nào dám không theo, chỉ là...”

Mộ Thành Hi đương nhiên biết vì sao Tần Thư Dao kích động, vì sao muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Nhưng thấy nàng như vậy, hắn lại càng không muốn để cho nàng rời đi, càng muốn trêu đùa một chút.

“Người đâu, mang lên một bàn rượu ngon đồ ăn ngon, hôm nay bốn hoàng tử muốn cùng với vị công tử này uống một chén thật vui vẻ!” Mộ Thành Hi cũng không quản nàng, chính mình tìm một vị trí ngồi xuống.

Mộ Thiếu Dục và Mộ Tử Liệt cũng biết Mộ Thành Hi lại muốn đùa lần nữa, cũng đi theo vào ngồi.

Mạnh Như Hằng chỉ cho rằng Mộ Thành Hi cũng nhìn ra Tần Thư Dao là một nữ nhi, cũng muốn đùa bốn một phen. Cho nên trong lòng biết rõ ràng lại không lăm miêng, cũng cùng nhau ngồi xuống.

Mộ Thành Hi thấy Tần Thư Dao vẫn còn ngơ ngác đứng tại chỗ không nhúc nhích, liền vỗ vỗ vào vị trí bên người mình: “Tới đây ngồi bên này!”

Về mặt Tần Thư Dao khó xử, vị trí bên cạnh chỗ đó là Mộ Thiếu Dục, chính mình lại ở giữa hai nam nhân. Nếu bị người biết mình đi dạo thanh lâu, lại còn ngồi chung một chỗ với nam tử, sợ là thanh danh của chính mình cũng bị hủy hoại trong chốc lát.

Tĩnh Nguyệt thấy nhóm người hoàng tử huyền náo có chút kỳ quái, thì hốt ha hốt hoảng quỳ trên mặt đất, cầu xin nói. “Các vị Hoàng tử cao cao tại thượng, công tử nhà thảo dân nào dám ngồi chung một chỗ cùng với các vị hoàng tử. Mà nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, cũng sợ sẽ làm các vị Hoàng tử mất thể diện!”

Mộ Thành Hi nghe xong sắc mặt cũng trầm xuống, mà Tần Thư Dao thấy Tĩnh Nguyệt không sợ chết giúp đỡ bản thân như vậy, trong lòng cảm kích một trận. Chỉ là cũng biết quyết không thể để Tĩnh Nguyệt lại càn quấy như vậy, dù sao bọn họ là hoàng tử, câu nói đầu tiên cũng có thể đòi tính mạng của bọn họ.

Tần Thư Dao cũng vội vàng quỳ xuống, thấp giọng nói: “Tôi tớ của thảo dân không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, kính xin các vị Hoàng tử thứ lỗi!”

“Ngũ đệ, nếu bọn họ đã có việc gấp, vậy đệ thả bọn họ đi đi!” Mộ Thiếu Dục luôn không nói gì bỗng nhiên lên tiếng nói. dien dan le quy don com

Bọn họ đều đã sợ thành như vậy, nếu Mộ Thành Hi cũng không dám lại làm khổ bức bách. Dù sao nhìn bộ dạng này của bọn họ, cũng là lên lút chuồn ra ngoài, nếu như bị truyền ra, thanh danh của bọn họ coi như là bị hủy.

Tần Thư Dao cảm kích liếc mắt nhìn Mộ Thiếu Dục một cái, sau đó cảm tạ nói: “Đa tạ hoàng tử, nếu ngày khác gặp lại, chắc chắn sẽ uống một ly cùng với các vị Hoàng tử!”

Nàng nói thế cũng chỉ là khách khí mà thôi, hơn nữa nàng cũng biết, làm sao có thể nói gặp các vị Hoàng tử là có thể gặp mặt được. Cho dù là gặp mặt, đến lúc đó khăng định bên cạnh còn có người khác, bây giờ bọn họ không vạch trần thân phận của mình, về sau cũng sẽ không thể lại vạch trần.

Tần Thư Dao nói xong liền đứng dậy, chuẩn bị mang theo Tĩnh Nguyệt đi ra ngoài.

Nhưng giờ phút này Mộ Thiếu Dục lại bỗng nhiên đứng lên nói: “Bốn hoàng tử đưa công tử đi ra ngoài!” di_đàn_lê_quý_đôn

Tần Thư Dao kinh ngạc nhìn về phía Mộ Thiếu Dục, chính nàng và Mộ Thiếu Dục không quen biết nhiều, hơn nữa giờ phút này đưa nàng ra ngoài lại là vì sao?

Mộ Thiếu Dục đi đến trước mặt Tần Thư Dao, cũng không lại nhìn nàng, lập tức đi về phía trước.

Tần Thư Dao bất đắc dĩ chỉ có thể theo sau lưng Mộ Thiếu Dục, Mộ Thiếu Dục không mang Tần Thư Dao đi ra cửa chính, mà mang nàng đi cửa sau.

Cửa sau không có ai, thời điểm đi tới cửa, Mộ Thiếu Dục thăm dò, nói: “Sao Tần cô nương lại có hứng thú như vậy, cũng dám đơn độc một mình chạy đến thanh lâu!”

58. Chương 58: Bàn Bạc Hôn Sự Tranh Giành Tình Nhân.

Tần Thư Dao chỉ cho rằng hẳn chỉ tùy ý hỏi một câu, d ã l q ã tùy tiện tìm lấy một cái cớ, lấy lệ nói: “Lần trước, dân nữ ở Dật Tiên lâu từng gặp qua Tình Họa cô nương một lần, nghe nói Tình Họa cô nương múa vô cùng tốt, cho nên muốn đến xem. Không nghĩ tới còn chưa nói được mấy câu, Mạnh tướng quân đã tới rồi, dân nữ cũng không dám nán lại lâu.”

Mộ Thiếu Dục hơi híp mắt, lạnh lùng nói: “Thật sự là đơn giản như thế!”

Tần Thư Dao không biết Mộ Thiếu Dục đã nhìn ra cái gì, nàng kiên định gật gật đầu: “Bằng không dân nữ cũng không dám đánh bạo chạy đến thanh lâu.”

Mộ Thiếu Dục trầm ngâm một lát, giọng nói vẫn trong trẻo mà lạnh lùng mang theo khoảng cách nhàn nhạt như trước: “Sau này cô nương đừng đến Quần Phương lâu nữa, nếu bị người nhìn ra thân phận của cô nương, thanh danh của cô nương cũng sẽ bị hủy!” di_ễn đ_àn l_ê qu_ý đ_ôn

Đây là khuyên bảo càng là cảnh cáo, Tần Thư Dao lại chỉ nghe được một nửa phía trước.

Tần Thư Dao mang theo Tình Nguyệt hốt ha hốt hoảng về tới Cẩm Tú Các, nhưng thời điểm đến cửa sau Cẩm Tú Các, lại nhìn thấy Ngụy Tử đang đứng chung một chỗ với một gã nam tử, sắc mặt Ngụy Tử đỏ ửng, đầu hơi cúi. Mà khốe miệng tên nam tử kia lộ ra một chút tươi cười như tấm gió xuân, rục rịch làm cho người ta không dời mắt được.

“Tiểu thư...” Tình Nguyệt thấy bộ dạng này của Ngụy Tử, nhú chặt hai mắt.

Tần Thư Dao đều luôn mặt lạnh, bọn họ đã không nhìn thấy nàng, nàng vội vàng đi vào phòng, lạnh lùng nói: “Xem như không thấy đi!”

Ngược lại nàng muốn xem Ngụy Tử có thể chơi ra trò bịp gì.

Đợi sau khi Tần Thư Dao đã thay y phục xong, Ngụy Tử mới trở về từ bên ngoài, nàng ta đi vào cửa khi đó vẻ mặt cười ngọt ngào, bỗng nhiên phát hiện Tần Thư Dao đã ở trong phòng, lập tức kích động: “Tiểu thư, người trở về lúc nào?”

Tình Nguyệt thấy bộ dạng này của Ngụy Tử, lạnh lùng nói: “Tiểu thư bảo người đợi ở trong này, người đi đâu? Vừa rồi tiểu thư gọi vài tiếng, mới phát hiện trong phòng không có người!”

Ngụy Tử nghe vậy chỉ cho rằng Tần Thư Dao vẫn chưa phát hiện vừa rồi bản thân ở cùng với nam tử khác, trong lòng cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi, sau đó vội vàng giải thích, nói: “Nô tì vừa rồi quá mệt, cho nên... Chỉ là vừa rồi Lí chương quỳ có đến một lần, nô tì nói tiểu thư xem sổ sách một mẻ, đang nghỉ ngơi.”

Tần Thư Dao lạnh lùng gật đầu: “Canh giờ cũng không sớm, chúng ta cũng cần phải trở về!”

Nàng không muốn nghe Ngụy Tử giải thích gì, kiếp trước Ngụy Tử đã phản bội nàng một lần, kiếp này làm sao Ngụy Tử có thể nguyện ý trung thành với nàng. Chính là đến thời điểm báo thù, nàng tuyệt đối sẽ không nương tay.

Từ đó về sau Tần Thư Dao không tính sẽ mượn lý do sổ sách, mà đều mang sổ sách về Tần phủ. Sau đó lại tới Vinh Thọ Đường, cùng Tần lão phu nhân.

Ngô thị nghe nói Tần lão phu nhân đưa hai gian cửa hàng cho Tần Thư Dao, trong lòng vừa tức vừa giận, sáng sớm tinh mơ mang theo Tần Tuyết Như đến hầu hạ Tần lão phu nhân.

Cho nên Tần Thư Dao vừa trở về thì đã nhìn thấy Ngô thị ở một bên bưng trà đổ nước, mà Tần Tuyết Như lại quỳ gối dưới chân Tần lão phu nhân, xoa bóp chân cho bà.

“Dao Nhi, con đã trở lại rồi. Vừa rồi lão phu nhân còn nhớ con đó. Nghe nói hôm nay con đi cửa hàng, có thu hoạch được cái gì không?” Ngô thị mới không tin một tiểu nha đầu lòng chưa đủ dài, có thể quản lý hai gian cửa hàng.

Tần Thư Dao cười cúi người thi lễ: “Hôm nay chỉ đi xem qua thôi ạ. Bởi vì thời gian quá ít, cho nên đều mang sổ sách lâu năm trở về đây, nghĩ ngày khác tính toán lại cho tốt, rồi đưa cho lão phu nhân nhìn một cái, nhìn xem chỗ nào sai!”

Về mặt Tần lão phu nhân vui mừng, cười nói: “Cháu vừa mới tiếp nhận, cũng không cần nóng vội như vậy.”

Tần Tuyết Như đang quỳ trên mặt đất trong lòng ghen tị cực kỳ, cũng làm nũng nói: “Tổ mẫu bất công, đại tỷ được hai gian cửa hàng, Như Nhi lại không có!”

Tần lão phu nhân đối với cháu gái được nuông chiều từ bé, tính tình ngang ngược này, không làm sao thích được: “Đại tỷ cháu qua hết năm là đã mười bốn, cũng nên cho đại tỷ cháu luyện tập. Mà hai gian hàng của đại tỷ cháu đều là mẹ đẻ nó khi còn sống lưu lại, lúc trước mẹ nó qua đời giao cho bà quản lý, hiện tại tuổi đại tỷ cháu đã lớn, bà cũng cần phải trả lại cho nó!”

Trong lời nói này thể hiện ra thật nhiều tầng ý tứ, thứ nhất là nhắc nhở Ngô thị nên tìm cho Tần Thư Dao một mối hôn sự, thứ hai là cửa hàng này là mẹ đẻ Tần Thư Dao lưu lại, Tần Tuyết Như cũng muốn có, vậy đi tìm mẫu thân của mình đi.

Sao Ngô thị nghe không hiểu chứ, tức thì trong lòng thầm mắng vài câu, trên mặt vẫn cười ân cần: “Đúng vậy, tuổi của Dao Nhi cũng không nhỏ nữa, nên tìm cho con bé một mối hôn sự rồi. Vài ngày trước không phải là phủ Ninh Hầu muốn tìm con dâu...”

Lời còn chưa nói hết, Tần lão phu nhân đã đen mặt, lạnh lùng nói: “Ai chẳng biết trưởng tử của phủ Ninh Hầu phủ chính là một âm mưu, chẳng lẽ ngươi muốn để Dao Nhi thủ tiết hay sao?” di_ễn_đàn_lê_quý_đôn

Lời nói này có chút nghiêm trọng, Ngô thị lập tức lắc đầu, cười làm lành: “Con dâu không có ý tứ này, chỉ là nhìn phủ Ninh Hầu của cải dày...”

“Trong kinh thành người có của cải dày rất nhiều, mà Tần gia chúng ta cũng không thiếu bạc, lại phải gả nữ nhi đổi lấy vinh hoa phú quý.”

Ngô thị thấy Tần lão phu nhân như vậy, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gật gật đầu: “Lão phu nhân nói rất đúng, là con dâu không lo lắng chu đáo, chỉ nghĩ đến thân phận phủ Ninh Hầu cực xứng với thân phận của Dao Nhi!”

Tần lão phu nhân nghe xong lời này vẫn không hài lòng, đây không phải là nói Tần Thư Dao chỉ có thể xứng với một ma ốm hay sao?

Tần Thư Dao trọng sinh một lần, không muốn tái giá, nam tử thế gian đều giống nhau, có mấy người có thể yêu sông cạn đá mòn. Lúc trước nàng cho rằng Hàn Thế Quân chính là tình yêu của nàng, không nghĩ tới người kia chỉ lợi dụng nàng mà thôi. Đến cuối cùng, chính mình mất trong sạch, lại bị thiêu chết sống.

“Tổ mẫu, cháu gái không nghĩ sẽ gả. Cháu gái muốn cả đời ở cùng tổ mẫu!” Tần Thư Dao ra vẻ ngượng ngừng cúi đầu, nhẹ giọng nói.

Tần lão phu nhân cười nói: “Ta đây là lão bà tử có cái gì cần ở cùng chứ, cháu cũng đừng lo lắng, bà sẽ tự tìm cho cháu một mối hôn sự tốt!”

Tần Thư Dao bất đắc dĩ thở dài một tiếng, kiếp trước nàng chưa từng ở cùng Tần lão phu nhân, kiếp này nàng cũng nhìn trúng thân phận của Tần lão phu nhân mới tiếp cận bà, không nghĩ tới Tần lão phu nhân đối xử với mình còn tốt hơn lúc trước nhiều. Xem ra thật sự chỉ có mình cho đi trước, mới có thể được nhận lại.

“Lão phu nhân, có ngài tìm giúp, Dao Nhi tự nhiên có thể tìm được một hôn sự tốt!” Tuy rằng trên mặt Ngô thị cười, nhưng trong lòng lại hung hăng mắng vài câu.

Loại việc hôn sự này, Tần Tuyết Như cũng không dám xen mồm vào, chỉ có thể cúi đầu không ngừng đâm chân giúp Tần lão phu nhân.

Ngô thị thấy thời cơ cũng không sai biệt lắm, lại nói: “Tuy rằng Như Nhi nhỏ hơn Dao Nhi một tuổi, nhưng qua hết năm cũng mười ba. Hiện tại Tam thẩm mang theo Dao Nhi cùng nhau học quản gia, không bằng lại mang theo Như Nhi, tỷ muội hai người cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau!”

Tần lão phu nhân nghe xong cũng cảm thấy có chút đạo lý, gật gật đầu nói: “Cầm Nhi và Như Nhi chỉ kém nửa năm, dứt khoát đều cho bọn nó đi học quản gia thế nào đi!”

Trong lòng Tần Tuyết Như bất mãn, nhưng hôm nay mới bị giáo huấn, cho nên cũng ngắc đầu cười nói: “Hiện tại thân thể của nhị tỷ cũng càng ngày càng tốt, chỉ là có khả năng nhị tỷ cũng muốn giống đại tỷ vậy, được phân cho mấy gian cửa hàng!”

59. Chương 59: Ăn Cắp Đồ Vật Giao Cho Người Khác

Hai cửa hàng trong tay Tần lão phu nhân vốn tính toán lại lưu cho Tần Khả Cầm, tuy rằng trong tay bà quả thật có mấy cửa hàng dưới tên bà, nhưng cũng sẽ không dễ dàng lấy ra.

“Thân thể nhị tỷ cháu còn chưa có tốt, trước để cho nó học quản gia là được rồi!”

Tần lão phu nhân nói câu đầu tiên chặt đứt ý nghĩ của Tần Tuyết Như, nàng ta âm thầm cắn răng, ngắc đầu cảm giận liếc mắt nhìn Tần Thư Dao một cái, khóe miệng Tần Thư Dao đều luôn nở một nụ cười tươi nhàn nhạt, không thêm để ý.

“Tiếp qua mười ngày nữa chính là sinh nhật của Dao Nhi, tuy rằng không phải lễ cấp kê, nhưng thừa dịp cơ hội lần này, người cũng giúp Dao Nhi nhìn một chút. Mời những phu nhân quen biết ở trong kinh thành đến, nhìn xem có thích hợp hay không.” Tần lão phu nhân cầm lấy ly trà nhấp một ngụm trà, lại nói: “Cũng thuận tiện giúp hai người Cầm Nhi và Như Nhi nhìn một chút, tuy rằng chuyện của Như Nhi và đại hoàng tử trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, nhưng dù sao Hoàng thượng cũng chưa có gật đầu xác nhận qua. Chẳng qua là Thái hậu nói một câu nói đùa mà thôi, cho nên người cũng phải nhìn cho nó một người!”

Tần Tuyết Như nghe vậy cúi đầu, gò má một mảnh đỏ ửng, nhưng trong lòng cũng không cam, còn có ai cao quý hơn hoàng gia chứ. Cho dù sau này Mộ Phượng Thiên không lên ngôi vị hoàng đế, vậy cũng là một Vương gia, nàng ta chính là vương phi, thân phận cũng tôn quý cực kỳ.

Ý nghĩ của Ngô thị và Tần Tuyết Như giống nhau, hơn nữa vốn bà ta nghĩ muốn qua loa cho xong. Hiện tại Tần lão phu nhân đặc biệt nói ra, bản thân cũng khó tránh, muốn dụng tâm làm một lần. Nhưng trong lòng lại càng không cam lòng và tức giận.

Một trận mưa to rơi liên tiếp mấy ngày, mỗi ngày Tần Thư Dao đều ở trong phòng tính toán sổ sách trong cửa hàng, hoặc là đến trong phòng Lại thị xem bà quản gia thế nào, hoặc là đến Vinh Thọ Đường nói chuyện phẩm cùng với Tần lão phu nhân. Ngày qua ngày cũng nhàn nhã mà thanh thản.

Ngày hôm đó, bên ngoài vẫn là mưa rơi lác đác như trước, Tần Thư Dao ngồi ở trên kháng gần cửa sổ, sổ sách trong tay đều đã tính rõ ràng, nàng đuổi người, nhìn Ngụy Tử đang dọn dẹp chần dậm, nhẹ giọng hỏi: “Ngụy Tử, người năm nay bao lớn rồi?”

Ngụy Tử hoảng hốt ngừng việc trong tay lại, quay đầu cười nói: “Năm nay, nô tì đã mười lăm!”

“Mười lăm? Tuổi cũng không nhỏ đâu, qua hết năm là mười sáu.” Tần Thư Dao trầm tư một lát, lại nói: “Người có người trong lòng chứ, nếu có người có thể nói cho ta biết, ta sẽ nói một câu trước mặt tổ mẫu, cũng miễn cho chậm trễ người.”

Ngụy Tử vội vàng lắc đầu: “Tiểu thư, nô tì muốn cả đời hầu hạ người. Nô tì không gả!”

Tần Thư Dao nghe vậy khóe miệng nâng lên một chút cười lạnh: “Hả? Người thật sự cam nguyện cả đời ở cùng ta?”

Ngày ấy sau khi trở về từ Cẩm Tú Các, Tần Thư Dao còn chưa biết rốt cuộc Ngụy Tử muốn làm gì. Nhưng vài ngày nay, Ngụy Tử luôn lấy lòng Tỉnh Nguyệt, đòi cùng nhau thu dọn những đồ vật bên người của Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao lập tức hiểu được, hôm nay nàng đã cố ý đánh rơi một túi hương ở trên giường, sau đó lại tùy tiện tìm một cái cơ bảo hai người Tĩnh Nguyệt và Lục Trúc lui ra ngoài. ~~diễn-đàn-lê-quý-đôn~~

Quả nhiên Ngụy Tử đã chờ không được, lập tức vọt vào muốn thu dọn này nọ. Hơn nữa hiện tại cái túi hương kia đã bị Ngụy Tử vụng trộm giấu ở trong ống tay áo.

Tuy rằng vừa rồi Tần Thư Dao luôn cúi đầu ở tính sổ sách, nhưng trên cái bàn nhỏ trên kháng có để một chiếc gương nhỏ Tây Dương, nhất cử nhất động (từng hành động cử chỉ) của Ngụy Tử, nàng đều nhìn thấy rõ ràng.

Tần Thư Dao thu hồi gương đồng, sau đó lại cười nói: “Nếu ngươi không đồng ý gả, vậy cũng không sao. Nếu trung thành đi theo ta, vậy sau này ta gả cho người, nâng ngươi làm di nương cũng không hẳn là không được!”

Trong lòng Ngụy Tử kích động cực kỳ, bản thân vừa rồi đều luôn dè dặt cẩn trọng, hơn nữa có thể xác nhận vừa rồi Tần Thư Dao không có nhìn bản thân, cho nên càng thêm xác định chẳng qua là bản thân có tật giật mình thôi.

Hiện tại lại nghe thấy Tần Thư Dao muốn để cho mình làm thiếp, trong lòng vui mừng một trận, nhưng vui mừng qua đi lại lo lắng. Dù sao hôn sự của Tần Thư Dao còn chưa định xuống, nếu không phải là mình đã có ý trung nhân, vậy không phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ hay sao.

“Cho dù nô tì có một trăm lá gan, cũng không dám có vọng tưởng như vậy.” Ngụy Tử cúi đầu nhỏ giọng nói.

Tần Thư Dao khê hừ một tiếng: “Chỉ hy vọng như thế, hiện tại không có việc gì. Ngươi đi xuống trước đi, để Tĩnh Nguyệt tiến vào hầu hạ ta.”

Ngụy Tử cảm thấy càng thêm kích động, nàng ta lại nghĩ lại chuyện bản thân làm vừa nãy. Không có chỗ nào không đúng, sau đó mới yên tâm đi ra ngoài.

Đợi sau khi Ngụy Tử ra ngoài, Tĩnh Nguyệt liền đi vào, nàng nhìn bóng lưng Ngụy Tử, nhíu mày nói; “Tiểu thư, nàng cũng là bị người ta lừa gạt lòng...”

“Thôi, ngươi không cần lo vì nàng ta nói thêm cái gì nữa. Đây là chính nàng ta lựa chọn!” Tần Thư Dao lạnh lùng nói.

Tĩnh Nguyệt cúi đầu, cũng biết nhiều lời cũng vô ích.

Bởi vì có lời nói của Tần lão phu nhân, cho nên ở thời điểm sinh nhật của Tần Thư Dao, Ngô thị mời những phu nhân quen biết ở trong kinh thành đến.

Tuy rằng trời đổ mưa liên tục mấy ngày, độ ẩm cũng giảm xuống rất nhiều. Nhưng ở thời điểm sinh nhật của Tần Thư Dao, bầu trời lại quang đãng, làm cho người ta thật thoải mái.

Tần Thư Dao mặc một thân gấm Vân Cẩm màu Thạch Lựu áo khoác nhỏ cài cúc, búi đầu tóc triêu nguyệt kế, buộc mấy mảnh lụa mỏng hoa đỏ rực, giữa tóc cài một cây trâm hoa mai Hỉ Thước, có vẻ đặc biệt vui mừng, nhưng cũng tăng thêm vài phần yếu mị, thế nhưng một chút cũng không tục.

Nàng thoải mái đứng ở bên trong đình hóng mát ở Bách Hoa viên, sai người mang mấy ly rượu trái cây ra, nhìn tiểu cô nương trong đình, cười nói: “Trong ngày thường cũng khó ra cửa một chuyến, thế nhưng hôm nay đều đến đủ rồi!”

Thực ra trong lúc này duy chỉ có một Đình Thiệu Hoa, là nàng tương đối quen biết.

Đình Thiệu Hoa cũng không phải người ngại ngùng, ngày đó cũng nhìn ra nàng và Tần Tuyết Như bất hòa, cũng đi theo cười nói: “Hôm nay Tần tỷ tỷ trang điểm thực tinh xảo, hôm nay chúng ta làm Tần tỷ tỷ Tiểu Lục Diệp rồi!” (ý là làm nền á)

Nói xong mọi người lại lớn tiếng cười, mà Tần Tuyết Như ngồi ở một bên luôn lạnh mặt, hừ nhẹ một câu: “Nghe nói vài ngày trước Đình tỷ tỷ cũng định ra hôn sự rồi, chỉ không biết là gia đình nào?” ~~di en danlequyd n c m~~

Đinh Thiệu Hoa nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt trắng bệch, người ngồi ở đây cũng có nghe một ít về việc hôn nhân của nàng, không khí nhất thời có chút ngưng trọng.

Sắc mặt Tần Thư Dao cũng có chút khó coi, hôm nay là sinh nhật của nàng, nếu mọi người ồn ào tan rã trong không vui, vậy cuối cùng người quái gở không phải là bản thân hay sao. Chỉ là chuyện này nàng giúp cũng không tốt, dù sao bây giờ nàng vẫn là một nữ chưa lấy chồng.

Tần Tuyết Như thờ ơ liếc mắt nhìn Đinh Thiệu Hoa một cái, hai tròng mắt tràn đầy khinh thường, sau đó cầm lấy ly rượu uống một ngụm rượu, cười nói: “Sao Đinh tỷ tỷ không nói chuyện vậy?”

Người ở kinh thành ai chẳng biết người Đinh Thiệu Hoa phải gả, đó là Mạnh Như Hằng Mạnh gia, tuy rằng Mạnh Như Hằng kia dùng cảm giết địch, nhưng cũng là một mẫn phu. Hơn nữa trọng yếu nhất là, đoạn thời gian này Mạnh Như Hằng đều nghỉ ở trong Quần Phương lâu.

Chuyện này, không thể nghi ngờ là đánh vào mặt Đinh gia, mà sau khi Đinh Thiệu Hoa biết, cũng mỗi ngày khóc rống không gả. Thay vào đó việc hôn sự, là để bản thân có thể làm chủ! dien dan le quy don com

“Tam muội, lúc ta vừa tới có nhìn thấy Đại hoàng tử, còn có Bát công chúa. Hiện tại đang ở chung quanh tìm muội đấy!” Tần Khả Cầm vừa đến trong đình, thấy được Tần Tuyết Như khó xử Đinh Thiệu Hoa

60. Chương 60: Thư Dao Lại Dùng Kế Trong Kế

Đinh Thiệu Hoa cảm kích nhìn Tần Khả Cầm một cái, Tần Khả Cầm chỉ cười nhàn nhạt, sau đó ngồi xuống, lại nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, tình nghịch nói: “Một thân xiêm y này của đại tỷ thật là đẹp mắt, d d L q đ chờ đến thời điểm sinh nhật, muội cũng muốn mặc đẹp như vậy!”

Tần Thư Dao vui mừng cười cười, xem ra Tần Khả Cầm đi theo bên người Tần lão phu nhân, thật đúng là học không ít. Tối thiểu tính tình cũng không yếu đuối như trước kia vậy.

Giờ phút này, Tần Tuyết Như cũng không lại khó xử Đinh Thiệu Hoa, hơn nữa nàng ta cũng muốn đi xem Mộ Phương Thiên. Cho nên liền đứng lên, cười nói: “Nhị tỷ đi từ đâu tới đây?”

Tần Khả Cầm chỉ vào một chỗ, nói: “Bọn họ đều ở đó, còn có tứ công tử Hàn gia cũng ở cùng bọn họ!”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Tiết Nhã đỏ bừng, mà những người khác cũng đều nhìn về phía Tiết Nhã, Tiết Nhã ngượng ngùng cúi đầu.

Tần Tuyết Như đứng lên, thời điểm đang muốn đi ra khỏi đình, lại nhìn thấy Mộ Phương Thiên và Mộ Phương Hoa cùng đi về phía này, đi theo còn có Hàn Thế Quân.

Mộ Phương Hoa nhìn thấy Tần Tuyết Như, vui mừng chạy tới, sau đó lôi kéo cánh tay Tần Tuyết Như nói: “Đã lâu rồi không gặp người, sao người cũng không đến trong cung nhìn ta.”

Từ lần trước sau khi xảy ra chuyện đó, Tần Tuyết Như đã bị Tần Lương hạn chế tự do, ngay cả trong cung cũng không thể tùy ý vào.

Trong đình, mọi người ào ào đứng lên, thi lễ với Mộ Phương Hoa và Mộ Phương Thiên, Mộ Phương Thiên tùy ý phát phát tay, sau đó nhìn về phía Tần Tuyết Như, thân thiết nói: “Vài ngày nay xảy ra chuyện gì vậy?”

Tần Tuyết Như ủy khuất bĩu môi, hai tròng mắt cũng có chút phẫn hờn. Cuối cùng chỉ lắc đầu, nói: “Chẳng qua là bị phụ thân bắt học quy củ thôi, cho nên mới không có thời gian đi ra ngoài.”

Mộ Phương Hoa cũng rất đồng cảm gật gật đầu: “Bản công chúa cũng vậy, mỗi ngày đi theo ma ma học quy củ. Phẫn chết!”

Đứng ở trong đình, Tần Thư Dao nhìn Hàn Thế Quân trong đám người, thấy bên hông hắn quả nhiên là đeo cái túi hương kia, trong lòng cười lạnh.

Hàn Thế Quân thấy Tần Thư Dao nhìn mình, trên mặt cũng bày ra tươi cười thoải mái, tay cũng không tự giác sờ sờ cái túi hương bên hông.

Ngụy Tử cũng thấy được cái túi hương bên hông Hàn Thế Quân, nàng ta nhìn Tần Thư Dao, thấy nàng cũng nhìn Hàn Thế Quân, trong lòng càng thêm khẩn trương. Chính là nàng ta nghĩ đến chỉ cần qua hôm nay, bản thân có thể tiến vào Hàn gia, trở thành thiếp của Hàn Thế Quân, vậy, làm thế này cũng là đáng giá.

“A... Túi hương ở bên hông Hàn công tử nhìn quen mắt lắm!” Ngụy Tử tăng thêm lòng can đảm, nhẹ giọng nói.

Nhưng nơi này nhiều người, câu nói của Ngụy Tử lập tức hấp dẫn chú ý của một đám người.

Cái túi hương kia là dùng gấm vóc màu xanh ngọc thêu hoa văn cành hoa mẫu đơn quần quýt, Hàn Thế Quân vừa vặn mặc xiêm y màu xanh rong biển cùng áo choàng hoa văn hình tròn, cực phối hợp với túi hương kia.

Hàn Thế Quân nhìn Tần Thư Dao một cái, trên mặt cũng lộ ra tươi cười mập mờ.

Trong lòng Tần Thư Dao cười lạnh, trên mặt lại nghi hoặc nói: “Túi hương này nhìn rất quen mắt...” Nói xong lại nhìn Tiết Nhã bên cạnh, trêu ghẹo nói: “Đây chính là túi hương của Tiết muội muội? Chẳng lẽ là Tiết muội muội đưa vật đính ước cho Hàn công tử?” diện diện le quỵ don

Tiết Nhã nghe vậy trên mặt lập tức đỏ bừng một mảnh, cúi đầu xuống, tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng một câu cũng không dám nói nhiều. Hơn nữa vừa rồi nàng thấy được cái túi hương bên hông Hàn Thế Quân, phương pháp thêu túi hương kia quả thật là bản thân tự thêu.

Mọi người thấy nàng ta như thế, đều cho rằng ngầm thừa nhận.

Mà về mặt Hàn Thế Quân lại kinh ngạc, túi hương này rõ ràng là Ngụy Tử giao đến trên tay hắn, hơn nữa Ngụy Tử cũng nói, túi hương này là lấy từ trên người Tần Thư Dao xuống. Thế nào lại biến thành Tiết Nhã.

Tiết Nhã vì lấy lòng người Tần phủ, tặng không ít túi hương, hầu bao và khăn cho mọi người, ngay cả chính nàng ta cũng không nhớ rõ bản thân đưa cho ai có hình hoa văn gì.

Chính là Tiết Nhã cũng phân biệt được phương pháp thêu của mình, dù sao nàng ta học được cũng không giống với bọn người Tần Thư Dao học được.

“Lúc trước Bồn hoàng tử nghe nói hai người các người tình định chung thân (có tình cảm với nhau tự định chung thân), không nghĩ tới đã có việc này. Thật sự là chúc mừng chúc mừng!” Mộ Phượng Thiên cười vang nói.

Không ít nam tử ở trong này hiểu hiện ra vẻ mặt khinh thường, người ở kinh thành ai chẳng biết hai người Tiết Nhã và Hàn Thế Quân vụng trộm nảy sinh tình cảm, tự mình hẹn hò.

Hàn Thế Quân kinh ngạc, chỉ là rất nhanh hắn đã khôi phục lại như thường, cười cúi chào: “Đa tạ Đại hoàng tử.”

Hắn lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, chỉ thấy nàng đã nhìn đi chỗ khác, đi theo bên cạnh những người khác cùng tán gẫu với họ.

“Cái gì tình định chung thân, dù sao cũng chỉ là thiếp.”

Không ít cô nương trong này biết tình hình bên trong, nghe lời này xong đều nhin không được nở nụ cười lạnh.

Sắc mặt Hàn Thế Quân trở nên khó coi vạn phần, mà Tiết Nhã cũng vô cùng xấu hổ. Nói lời này lại đúng là Tam tiểu thư Trịnh gia Trịnh Anh Anh, tính cách thẳng thắn, chính trực, cho tới bây giờ không nhin được mới nói, dấu chuyện không được.

Kiếp trước Tần Thư Dao giao tiếp với nàng cực ít, hiện tại xem ra cũng thật đáng yêu. Loại thời điểm này, còn có ai sẽ nói ra lời nói này, sợ cũng chỉ có một mình nàng. diện diện le quỵ don

Trịnh Anh Anh khinh thường liếc mắt nhìn Tiết Nhã một cái, lại nói: “Vật đính ước cũng đã tặng, sợ là lời đồn đãi trong kinh thành cũng đều là sự thật. Chỉ tiếc Hàn công tử không thích người, bằng không vì sao chỉ cho người làm thiếp!”

Ý tứ trong lời nói đó là Hàn Thế Quân vô tình vô nghĩa, lúc trước chỉ thấy dung mạo Tiết Nhã động lòng người, thì cố ý thân cận, sau lại biết nàng là bé gái mồ côi không nơi nương tựa, cuối cùng chỉ cho làm thiếp.

Tần Thư Dao thấy trên mặt Hàn Thế Quân một trận xanh trắng một trận đỏ tím, thật sự hả giận cực kỳ, chỉ cảm thấy trong lòng thống khoái, liếc mắt nhìn về phía Hàn Thế Quân ánh mắt càng nhiều thêm vài phần khinh thường.

Nhưng Mộ Phượng Thiên lại cảm thấy Trịnh Anh Anh đánh ở trên mặt hấn, hấn trầm mặt xuống, nói: “Nào có việc hôn sự nào tự bản thân quyết định, mà không phải lời cha mẹ!”

Trịnh Anh Anh càng thêm khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Vậy nếu như thế, lại vì sao phải vụng trộm trao nhận (trao đổi vật, thư từ), lại vì sao phải lén hẹn hò, làm dư luận xôn xao!”

Cái này Mộ Phượng Thiên cũng không có nói, Tiết Nhã càng cắn răng, lại cố tình một câu nói cũng không dám nói ra, mà những người này nàng càng đắc tội không nổi. Cuối cùng chỉ có thể chịu khuất nhục này, bùm mặt khóc chạy đi.

Nếu không phải người nhiều, Tần Thư Dao còn phải vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Anh Anh, muội lại bắt đầu hồ nháo!” Âm thanh trầm ổn truyền đến từ cách đó không xa.

Trịnh Anh Anh nghe được tiếng nói đó lập tức cau mày, thấy Tiết Nhã bị chính mình nói cho khóc, cũng biết có chừng có mực.

“Biểu ca, sao bây giờ huynh mới đến!” Trịnh Anh Anh đi đến trước mặt Mộ Thiếu Dục, cười nói.

Mộ Thiếu Dục sủng nịch vuốt vuốt tóc Trịnh Anh Anh, cười nói: “Trong ngày thường không phải là muội không thích những nơi như vậy, sao hôm nay lại đến đây?”

“Còn không phải mẹ muội, thế nào cũng phải kéo muội đến đây!” Trịnh Anh Anh bĩu môi nói.

Tuy rằng sắc mặt Mộ Phượng Thiên cũng có chút khó coi, nhưng Tần Thư Dao một chút cũng không để ý, dù sao Mộ Phượng Thiên cũng sẽ không thể ghi hận nàng, nên ghi hận cũng là Hàn Thế Quân.

Hơn nữa hôm nay Hàn Thế Quân mất hết thể diện, nhìn bộ dạng này của hấn, Tần Thư Dao hả giận cực kỳ.

Nếu như ngày ấy Tần Thư Dao không phát giác, mà để Ngụy Tử thực hiện được, như vậy lúc này người nên khóc chính là nàng. Nàng quay đầu liếc mắt nhìn Ngụy Tử một cái, Ngụy Tử đều luôn cúi đầu, thân thể giống như cũng đang run rẩy

61. Chương 61: Ngụy Tử Bán Đứng Thư Dao Tức Giận

Đợi đến thời điểm khai tiệc, Ngô thị mời hoa khôi Quần Phương lâu Tình Họa cô nương ở trên đài hiển vũ, Tần Thư Dao không nghĩ tới Ngô thị lại đại thủ bút, mời Tình Họa đến hiển vũ. Trong lòng kinh ngạc không thôi. Đợi vào tiệc, nghe bàn bên cạnh nói khe khẽ, mới hiểu được. dĩ n đ àn lê q uy đ ô

“Đây chính là nữ tử thanh lâu, sao lại có thể mời đến nơi này. Cũng không sợ bị người chê cười sao?”

“Chê cười cái gì? Người xem nàng múa, không phải là điệu múa phi phượng sao? Lúc trước chẳng phải Tần đại tiểu thư ở trước mặt trưởng công chúa Hoa Phượng múa điệu này, hiện tại nhìn lại cũng không khác biệt lắm cùng với nữ tử thanh lâu này!”

Thời điểm Tần Thư Dao nghe đến đó, khoe miệng lộ ra một chút cười châm chọc, xem ra Ngô thị muốn để cho mình sống đôi cùng nữ tử thanh lâu. Đây chính là xỉ nhục thanh danh của một tiểu thư khuê các. *diễn đàn lê quý đô*

Nàng cười lồi kéo Tần Khả Cầm nói: “Bộ dạng Tình Họa này cũng thật đẹp, có đẹp cũng chỉ là một nữ tử thanh lâu. Đáng tiếc tài múa này rồi!”

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, cho dù có tài múa, cũng chỉ là một nữ tử thanh lâu, khó bước lên thanh nhã. (thanh cao tao nhã)

Ngô thị cũng chỉ muốn để Tần Thư Dao buồn bã trong lòng, nếu Tần Thư Dao để bụng sẽ tranh luận, vậy càng hợp tâm ý của bà ta. Chính là không nghĩ tới Tần Thư Dao chỉ nói mấy câu ngắn ngủn, rồi lại không nói nữa.

Chỉ tiếc nam tử và nữ tử phân chỗ ngồi, bằng không Tần Thư Dao muốn nhìn xem, Hàn Thế Quân nhìn thấy Tình Họa ở trong này, không biết là có biểu cảm thế nào.

Sau khi yến hội chấm dứt, tất cả mọi người ào ào rời đi.

Tần Thư Dao đã sớm bảo Lục Trúc giám thị nhất cử nhất động của Ngụy Tử, quả nhiên đợi sau khi mọi người rời đi, Lục Trúc đến phục mệnh, nói là Ngụy Tử ở trong một chỗ núi giả. (hòn non bộ)

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Trong giọng nói của Hàn Thế Quân lộ ra nồng đậm trách cứ.

Ngụy Tử cũng không biết rốt cuộc trong lúc đó là sai ở giai đoạn nào, cái túi hương kia bản thân tận mắt thấy Tần Thư Dao làm rơi ở trên giường, cuối cùng thế nào lại biến thành Tiết Nhã.

“Nô tì cũng không biết... Có thể là biểu tiểu thư tặng cho nhóm tiểu thư ... Sau đó...”

Hàn Thế Quân nghe vậy lập tức ngắt lời, nói: “Ý của ngươi là chuyện này tiểu thư nhà các người đã sớm biết?”

Ngụy Tử nghe thế trong lòng càng thêm kích động, nếu Tần Thư Dao đã biết, như vậy kết cục của bản thân nhất định sẽ thật thảm.

“Nô tì cũng không biết...”

“Không biết? Lúc trước ngươi nói như thế nào? Nói nhất định sẽ giúp ta lấy đồ vật bên người của tiểu thư nhà ngươi, cuối cùng thế nào lại biến thành như vậy!”

Hàn Thế Quân buồn bực không thôi, hắn quyết định chủ ý muốn kết hôn với Tần Thư Dao, cho nên đặc biệt mua được nha hoàn bên người Tần Thư Dao. Muốn mượn cơ hội này, đến nói cho mọi người, ngày đó đáp ứng hẹn hò với chính mình không phải Tiết Nhã, mà là Tần Thư Dao.

Trước mặt nhiều người như vậy, lại có nha hoàn xác nhận. Cho dù Tần Thư Dao muốn phủ nhận cũng không có cơ hội, như vậy chính mình trở về sau, cũng có thể lại mời Từ thị giúp chính mình làm mối.

Cổ tình túi hương này là của Tiết Nhã, hơn nữa Tiết Nhã còn không phủ nhận.

Hai người Hàn Thế Quân và Ngụy Tử tránh bên trong một khe nhỏ ở núi giả (hòn non bộ), mà hai người Tần Thư Dao và Tĩnh Nguyệt lại tránh ở phía sau núi giả. Hai người bọn họ nghe được rõ ràng.

Ngụy Tử sợ hãi ngẩng đầu, nhìn Hàn Thế Quân: “Sợ là tiểu thư đã sớm hoài nghi nô tì, ngày đó người và Tiết tiểu thư sợ là tiểu thư nhà nô tỳ thiết kế!”

“Ngươi nói tiểu thư nhà ngươi cố ý?” Hàn Thế Quân kinh ngạc nói.

Trốn từ một nơi bí mật gần đó Tần Thư Dao cười lạnh, Ngụy Tử này quả thực nói ra tất cả mọi chuyện. Chỉ là nàng cũng không sợ, dù sao Ngụy Tử cũng không có bằng chứng.

Ngụy Tử hơi gật gật đầu: “Nô tì thấy tiểu thư nhà nô tỳ không thích công tử...”

Hàn Thế Quân luôn mặt lạnh, hắn vốn nhìn trúng gia thế và thân phận đích nữ của Tần Thư Dao, hắn cũng hỏi thăm rõ ràng những chuyện của Tần Thư Dao, tuy rằng Tần Thư Dao là đích trưởng nữ, nhưng ở Tần gia còn không bằng một thứ nữ.

Hơn nữa hắn còn nghe được mẹ đẻ Tần Thư Dao từng lưu lại một số đồ cưới phong phú, chỉ cần bản thân cưới Tần Thư Dao, như vậy một số đồ cưới kia cũng đều về bản thân. Như vậy vị trí hắn ở Hàn gia cũng có thể đứng càng ổn định, cũng sẽ không lại chịu người xem thường.

Cho nên ngày ấy hắn mới có thể nghe lời Hàn Bình nói, cố ý đến bên trong hoa viên, muốn cho mọi người hiểu lầm. Nhưng không nghĩ tới cuối cùng xuất hiện lại là Tiết Nhã. Sau đến chính mình lại đặc biệt cố ý bị thương ở gần phủ công chúa, chỉ muốn cho mọi người nhìn thấy hai người hắn và Tần Thư Dao thân mật.

Tuy rằng Tần Thư Dao giúp hắn, nhưng lại không muốn ngồi chung một xe ngựa với hắn. Rồi sau đó lại bỗng nhiên hẹn bản thân hắn đi ra ngoài, khi đó hắn mừng rỡ như điên, chính là cuối cùng không nghĩ tới cũng lại là một cái bẫy.

Tuy rằng trong ngày thường Hàn Thế Quân cũng có thể cảm giác được Tần Thư Dao có địch ý với hắn, nhưng hắn không tin một cô nương mười ba tuổi sẽ không xuân tâm nhộn nhạo, sẽ không động tâm với hắn. Dù sao Hàn Thế Quân cực kỳ tự tin với tướng mạo của bản thân mình, chỉ cần nói một ít lời ngon tiếng ngọt, làm sao Tần Thư Dao có thể chống chọi được.

“Hiện tại người chạy nhanh trở về đi, tiểu thư nhà người sợ cũng nghi ngờ người!” Sau khi Hàn Thế Quân trầm tư một lát, lạnh lùng nói. Hiện tại Ngụy Tử này đã không còn giá trị lợi dụng đối với hắn, còn không bằng nhanh chóng vứt bỏ.

Hàn Thế Quân nói xong thì vội vàng vàng đi ra khỏi núi giả, nhưng Ngụy Tử không cam lòng, cũng vội vàng vàng đuổi theo. Hai người vừa đi ra khỏi thì nhìn thấy hai người Trịnh Anh Anh và Mộ Thiệu Dục đi dạo ở một bên.

Trịnh Anh Anh luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, vừa thấy Hàn Thế Quân liền châm chọc khiêu khích, nói: “Ài u... Vừa rồi ta nghe trong núi giả có âm thanh, không nghĩ tới lại là Hàn công tử!”

Nói xong lại tinh tế liếc mắt đánh giá nữ tử bên người Hàn Thế Quân một cái, lại nói: “Nha hoàn này ta thấy rất quen mắt, hình như gặp qua ở đâu đó?”

Tần Thư Dao luôn tránh ở sau lưng núi giả nghe được mấy câu nói đó, liền đi ra khỏi núi giả, sau đó lại cố ý đi một vòng nhỏ, mới ra vẻ hốt ha hốt hoảng chạy lại, kinh ngạc nói: “Ngụy Tử, sao người lại ở trong này?” đi n đ àn l ê q uý đ òn

Lúc này Trịnh Anh Anh mới nhớ tới người nha hoàn này là người bên người Tần Thư Dao, nàng khinh thường nhìn hai người Ngụy Tử và Hàn Thế Quân, hừ lạnh nói: “Bọn họ ở trong núi giả hẹn hò, tất nhiên người tìm không thấy.”

Lời này vừa nói ra sắc mặt hai người Hàn Thế Quân và Ngụy Tử đều tái nhợt, Hàn Thế Quân vội vàng cúi chào, nói: “Vị cô nương này, không cần ngậm máu phun người.”

“Ngậm máu phun người cái gì? Vừa rồi ta nhìn thấy các người cùng nhau đi ra từ trong núi giả, người ở đây lại ít, không hẹn hò ở chỗ này, chẳng lẽ là ở trong này mưu đồ chuyện bí mật gì?”

Trịnh Anh Anh nói một câu vô tâm, khiến trong lòng Ngụy Tử kích động cực kỳ, nàng ta vội vàng quỳ trên mặt đất, cầu xin nói: “Tiểu thư, nô tì không có...”

Trong mắt Tần Thư Dao thoáng qua một chút âm ngoan, lạnh lùng nói: “Trong ngày thường ta thấy người là người ổn trọng, không nghĩ tới đã sớm lén lút lui tới với Hàn công tử. Khó trách lúc trước ta muốn gả người đi, thế nào người cũng không đồng ý. Ta vốn đang nghĩ đến người thật trung thành và tận tâm, hiện tại xem ra cũng không gì hơn cái này!” đi n đ àn l ê q uý đ òn

Ngụy Tử vừa nghe trong lòng càng thêm khủng hoảng, nàng ta khóc lắc đầu nói: “Tiểu thư, nô tì thật sự không có...”

62. Chương 62: Châm Chọc Khiêu Khích Chọc Cho Xấu Hổ

Tần Thư Dao khinh thường nhìn thoáng qua Hàn Thế Quân, trào phúng nói: “Hàn công tử có Tiết biểu muội còn không thỏa mãn? Chính vì vậy mà nhìn trúng nha hoàn bên người ta, d d l q đ người quang minh chính đại đến nơi này của ta cần thân là được. Làm sao phải khổ lại làm ra loại chuyện vụng trộm này, thứ xuất chính là thứ xuất, cho dù là được nuôi dưỡng ở bên người Tam phu nhân Hàn gia thì như thế nào, còn không phải giống nhau không lên được mặt bàn!”

Đời này Hàn Thế Quân hận nhất người khác nói hấn là thứ xuất, Tần Thư Dao trước mặt nhiều người châm chọc hấn như vậy. Hấn vừa tức vừa hận, nhưng hiện ở trong này không chỉ có Trịnh Anh Anh, mà còn có tam hoàng tử Mộ Thiếu Dục, hấn còn muốn đầu nhập vào Mộ Thiếu Dục, cho nên tuyệt không thể làm ra chuyện Mộ Thiếu Dục chán ghét.

“Tần cô nương oan uổng tại hạ rồi, rõ ràng là nha hoàn này dây dưa không rõ, lại gạt ta đến bên trong núi giả.” Hàn Thế Quân không lưu tình chút nào lấy Ngụy Tử làm lá chắn.

Ngụy Tử nghe vậy vẻ mặt kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Hàn Thế Quân.

Tần Thư Dao đã sớm dự đoán Hàn Thế Quân sẽ nói như vậy, hừ lạnh một tiếng: “Tuy rằng nha hoàn ta đây tâm thuật bất chính*, nhưng nếu Hàn công tử là người hiểu tri lễ nghĩa, thì làm sao có thể chờ nghe nha hoàn này nói xong được!” di-ễn đà-n lê qu-ý đôn

*Tâm thuật bất chính: ý nói trong lòng có ý nghĩ đen tối, không tốt

Trịnh Anh Anh cũng cảm thấy Tần Thư Dao nói rất có đạo lý, vội vàng gật đầu nói: “Đúng vậy, đây là Tần phủ cũng không phải Hàn phủ.”

Hàn Thế Quân nhìn thoáng qua, Mộ Thiếu Dục đứng ở một bên mặt không biểu cảm, cảm thấy hung ác, nhìn Tần Thư Dao nhẹ giọng nói: “Thực không dám giấu diếm, tại hạ quý Tần cô nương đã lâu. Tại hạ gặp nha hoàn này là do đó là nha hoàn bên người Tần cô nương, cho nên mới tin lời của nàng ta.”

Nếu là nữ tử khác nghe thế, sợ đã sớm ngượng ngùng không thôi. Nhưng cố tình Tần Thư Dao nghe những lời này xong, chỉ khẽ hừ một tiếng, sau đó lạnh lùng nói: “Hàn công tử và Tiết biểu muội đã sớm có hôn ước, chẳng lẽ Hàn công tử không sợ bị Tiết biểu muội nghe thấy? Hơn nữa người ở kinh thành đều biết hai người Hàn công tử và Tiết biểu muội hẹn hò, ngay cả vật đính ước cũng đã tặng rồi. Hiện tại Hàn công tử lại nói quý ta đã lâu, chẳng lẽ không sợ bị người ngoài nhạo báng?”

Hàn Thế Quân bị Tần Thư Dao nói xấu hổ vô cùng, hấn có thể cảm giác được Tần Thư Dao oán hận hấn sâu nặng thế nào, cũng có thể cảm nhận được Mộ Thiếu Dục khinh thường hấn. Chỉ là hấn vẫn không cam lòng như trước, hấn không biết đến cùng là sai ở chỗ nào, vốn tràn đầy tự tin, cuối cùng lại biến thành như vậy.

Tần Thư Dao lại cười lạnh nói: “Hiện tại Hàn công tử lên lút cùng nha hoàn của ta, Hàn công tử lại lấy ta làm cái cớ. Đây gọi là phong thái quân tử ư!” Sau đó lại nhìn Ngụy Tử nói: “Công tử đã thích nha hoàn này, ta đây sẽ bán nàng cho người là được. Chỉ là Tiết biểu muội đã là thiếp của người, vậy Ngụy Tử vạn không thể cao hơn Tiết biểu muội!” Nói xong lại nói với Tĩnh Nguyệt: “Người đi lấy khế ước bán mình của Ngụy Tử đến đây, coi như nhìn nàng hầu hạ ở bên người ta nhiều năm, ta cũng không cần tiền chuộc gì, coi như là tặng cho người. Chính là Hàn công tử đừng nói lung tung khắp nơi như vừa nãy, người đã hủy trong sạch của hai nữ tử, ta không trèo cao nổi!” di-ễn đà-n lê q-ý đôn

Quỳ trên mặt đất, Ngụy Tử nghe vậy trong lòng vui mừng một trận, nhưng lúc nghe được không thể cao hơn Tiết Nhã, lại im lặng một trận. Nàng ta quay đầu nhìn về phía Hàn Thế Quân, lại phát hiện Hàn Thế Quân không nhìn nàng ta, hơn nữa vẻ mặt còn lúng túng. Trong lòng Ngụy Tử lại lo lắng một hồi cùng sợ hãi, đi theo qua như vậy cũng chỉ là một cái thông phòng, địa vị sợ còn thấp hơn một chút so với nha hoàn bình thường.

Chuyện đó và dự tính ban đầu của Ngụy Tử không giống nhau, vốn nàng ta cho rằng chỉ cần Tần Thư Dao gả cho Hàn Thế Quân, vậy bản thân cũng nhất định sẽ đi theo của hồi môn, đến lúc đó lại cho Hàn Thế Quân làm thiếp, vậy địa vị cùng thân phận đều sẽ cao hơn rất nhiều. Nhưng mà không nghĩ tới cuối cùng lại là kết cục như vậy.

Trịnh Anh Anh nghe đến đó cũng không nhin được nói: “Nếu là chính nhân quân tử nên mời bà mỗi tối của cầu hôn, nào có ở sau lưng người khác làm ra loại chuyện vụng trộm này. Khó trách Tần cô nương không thích người, tác phong người như vậy cũng quả thật không lên được mặt bàn.”

Nói xong lại nói với Mộ Thiếu Dục một bên: “Biểu ca, người như thế huynh vẫn ít tiếp xúc với hắn đi, rất âm hiểm đó!”

Hàn Thế Quân bị nói á khẩu không trả lời được, hắn vội vàng nhìn về phía Mộ Thiếu Dục, chỉ thấy Mộ Thiếu Dục thế nhưng lại nghiêm cẩn gật gật đầu, trong lòng hắn ảo não một trận, cũng càng thêm oán hận Ngụy Tử.

Sau một lúc lâu, Tĩnh Nguyệt đi lấy khế ước bán mình của Ngụy Tử đã trở lại, Tần Thư Dao đưa khế ước bán mình cho Ngụy Tử, lạnh lùng nói: “Tuy người từ nhỏ đi theo ta cùng lớn lên, nhưng con đường này cũng chính người chọn. Chính người làm chuyện gì, trong lòng của chính người rõ ràng. Trong phòng người có gì người cứ lấy tùy thích, nhưng đồ gì đó trong viện thì không thể lấy ra khỏi phủ.”

Đây là Tần Thư Dao để phòng nàng ta, Ngụy Tử sợ hãi ngẩng đầu nhìn Tần Thư Dao, quỳ trên mặt đất lê hai bước, khóc nói: “Tiểu thư... Nô tì...”

“Hàn công tử, dù sao nơi này cũng là Tần phủ, mà yến hội cũng đã kết thúc, kính xin Hàn công tử mang theo Ngụy Tử rời đi!”

Ngụy Tử còn chưa nói hết lời đã bị Tĩnh Nguyệt đánh gãy.

Trong lòng Hàn Thế Quân buồn bực không thôi, nhưng cũng không thể tránh được, cuối cùng chỉ có thể cúi người chào đám người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục, sau đó không thêm để ý Ngụy Tử, xoay người rời đi.

Ngụy Tử si ngốc quỳ trên mặt đất, lại thấy Tần Thư Dao đã không để ý đến nàng ta, cũng biết hiện tại duy nhất chỉ có thể đi theo Hàn Thế Quân ra ngoài. Nàng ta đứng lên, cúi người thi lễ với Tần Thư Dao, sau đó vội vã đuổi theo Hàn Thế Quân.

Tần Thư Dao nhìn bóng lưng Ngụy Tử, trong lòng cười lạnh, kiếp trước Hàn Thế Quân chướng mắt Ngụy Tử, kiếp này Hàn Thế Quân cũng vẫn chướng mắt như trước. Cho dù hiện tại đi theo Hàn Thế Quân đến Hàn phủ lại như thế nào, ngay cả thiếp cũng không phải, lại không phải là thân bên đồ cưới, cuối cùng còn không phải bị Hàn Thế Quân vứt bỏ.

Đợi sau khi hai người kia đi xa, Mộ Thiếu Dục mới đi về phía trước hai bước, khóe miệng nâng lên một chút tươi cười như có như không: “Tần cô nương thật sự là hào phóng, sợ là cũng đã sớm phát hiện rồi!”

Tần Thư Dao không muốn tiếp xúc nhiều với Mộ Thiếu Dục, nàng bày ra một chút cười yếu ớt, trả lời một néo, nói: “Cái loại nha hoàn giống Ngụy Tử này, cho dù là dân nữ giữ ở lại đây cũng vô dụng. Còn không bằng đưa cho Hàn công tử, miễn cho về sau lại sinh ra chuyện gì!”

Trịnh Anh Anh cũng nói phụ họa theo: “Đúng vậy, nam tử thế này ta vừa thấy đã cực kỳ chán ghét. Còn mỗi ngày đi theo sau môn của Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử, chẳng qua là một thứ tử, mỗi ngày nghĩ như thế nào để hướng lên trên, còn không bằng kiên định thi công danh.”

Tần Thư Dao cũng không muốn nói nhiều với bọn họ, chính là việc hôm nay cũng may mắn có bọn họ ở đây, bằng không nàng còn sợ Hàn Thế Quân càn quấy.

“Nhiệm vụ chậm rãi đi dạo, ta còn có việc đi trước!” Nói xong Tần Thư Dao xoay người mang theo Tĩnh Nguyệt rời đi.

Lúc này, Trịnh Anh Anh cũng không có hứng thú đi dạo, nàng lôi kéo Mộ Thiếu Dục nói: “Biểu ca, chúng ta cũng đi thôi. Khẳng định là mẫu thân muội tìm muội đã mệt mỏi rồi!” Trong mắt lộ ra một chút tươi cười nghịch ngợm.

Mộ Thiếu Dục cũng thu hồi ánh mắt, hắn luôn cảm thấy Tần Thư Dao không dịu dàng động lòng người như bề ngoài nhìn thấy vậy, hơn nữa vừa rồi hắn đã sớm nhìn thấy Tần Thư Dao tránh ở sau lưng núi giả, nhưng mà cuối cùng vẫn còn muốn cố ý đi vòng một vòng mới xuất hiện. Có thể thấy được nữ tử này dè dặt cẩn trọng, hơn nữa sớm đã có dự tính trước đối với việc hôm nay. Ngay cả bọn họ cũng có thể là bị Tần Thư Dao dẫn tới nơi này, có bọn họ đến làm chứng, vậy Hàn Thế Quân càng hết đường chối cãi

63. Chương 63: Kinh Thành Tuyết Tai Bắc Chiến Loạn

Trịnh Anh Anh thấy Mộ Thiếu Dục nhìn chằm chằm vào Tần Thư Dao, chưa xót nói: “Tần cô nương kia thật sự là xinh đẹp, khiến cho Hàn công tử kia dụng tâm như thế!” diện đan le quy don

Mộ Thiếu Dục tự nhiên nghe ra ghen tuông trong giọng nói của Trịnh Anh Anh, hần cười nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Trịnh Anh Anh, cười nói: “Đi nhanh đi thôi, muộn một chút mợ lại nóng nãy!”

Tần phủ lại khôi phục yên bình lúc trước, mà Ngụy Tử mang theo tràn đầy kỳ vọng đi theo Hàn Thế Quân đến Hàn phủ.

Đầu tiên là Hàn Thế Quân báo cáo với Hàn tam phu nhân Từ thị, Từ thị nhìn thoáng qua Ngụy Tử, thấy nàng diện mạo thanh lệ, cử chỉ cũng coi như hào phóng, chỉ là nghe nói nha hoàn này là nha hoàn bên người Tần Thư Dao, trong mắt lập tức biểu hiện ra vẻ khinh thường: “Nha hoàn này sẽ không phải là người lừa từ Tần gia đến chứ? Tần cô nương kia ngoài mặt tốt bụng như vậy, đưa người một thông phòng xinh xắn như thế?” diện đan le quy don

“Hồi mẫu thân, Tần cô nương cũng chỉ là hiểu lầm, vì thanh danh nha hoàn này, cho nên mới tặng nàng cho con!”

Sao Hàn Thế Quân không biết Từ thị chỉ ước gì nhìn thấy hần đắc tội với người khắp nơi, tuy rằng hiện tại Ngụy Tử này đã không có chỗ tác dụng gì, nhưng dù sao vừa mới mang về đến, cũng không thể lập tức giải quyết được.

Ngụy Tử thấy Hàn Thế Quân giúp nàng ta nói chuyện, trong lòng vừa kích động vừa vui mừng.

Vốn Từ thị ước gì người trong phòng Hàn Thế Quân càng nhiều càng tốt, cho nên cũng không quản những thứ này của hần, ngày mai sẽ thả tin tức này ra ngoài là được, đến lúc đó thanh danh của Hàn Thế Quân ở kinh thành sẽ càng thối.

Hàn Thế Quân tất nhiên biết suy nghĩ trong lòng Từ thị, chính là giờ phút này hần cũng chỉ có thể như vậy trước, nếu nói liên tục thì cũng không cần nói mà đưa Ngụy Tử vào trong phòng mình. Như vậy Từ thị càng có cơ hội khuếch đại sự thật, hơn nữa thân phận của Ngụy Tử chỉ cần hơi chút dụng tâm điều tra là có thể điều tra ra, bản thân muốn giấu diếm cũng không có tác dụng.

Ngụy Tử đi theo Hàn Thế Quân một đường đi tới Trúc Quân viện, đợi vào phòng, Ngụy Tử liền dè dặt cẩn trọng tiến lên vì Hàn Thế Quân thay y phục. Dù sao ngày trước nàng ta đều hầu hạ Tần Thư Dao, hiện tại bỗng nhiên hầu hạ một nam tử, trong lòng khó tránh khỏi có chút khấn trương. Nhưng mà càng khấn trương lại càng dễ dàng phạm lỗi, Ngụy Tử vốn muốn thay y phục cho Hàn Thế Quân lại không nghĩ rằng lại làm cho dây thắt lưng căng chặt. diễn đàn/lê quý/đôn

Hàn Thế Quân cũng đã sớm mất kiên nhẫn rồi, dùng sức đẩy Ngụy Tử ngã trên đất, lạnh giọng mắng: “Người là thứ không có tác dụng gì, chuyện gì cũng không làm được, nhanh rút cho gia một ly trà nóng.”

Lưng Ngụy Tử đụng vào bàn tròn đau cực kỳ, nhưng cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể dè dặt cẩn trọng cúi người thi lễ, sau đó đi ra ngoài. Nhưng hôm nay là lần đầu tiên nàng ta tới nơi này, làm sao biết nơi nào có nước trà chứ. Đi một vòng cũng không tìm được, cuối cùng chỉ có thể chán nản trở về.

Nhưng mới đi tới cửa chợt nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng cười duyên, Ngụy Tử nghĩ đến bản thân vì Hàn Thế Quân làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng chỉ có thể không danh không phận đi theo Hàn Thế Quân như vậy, trong lòng oán hận không thôi, vội vàng vọt đi vào. Đập vào mắt chính là một nữ tử mặc xiêm y hồng nhạt, lúc này đang giúp Hàn Thế Quân tắm rửa.

Nàng kia vừa thấy Ngụy Tử, hai tròng mắt lập tức lộ ra vẻ ghen tị, sau đó lạnh giọng cười nói: “Ai u, ta vừa rồi còn nghe nói Tử gia mang theo một nha hoàn trở về, có lẽ là người đi?”

Hàn Thế Quân thấy Ngụy Tử lỗ mãng xông vào, trong lòng đã sớm bắt mẫn, cho nên tùy ý gật gật đầu. diễn đàn/lê quý/đôn

Ngụy Tử ngây ngốc đứng tại chỗ không biết nên làm thế nào cho phải.

Trong đôi mắt của Phượng Điệp lộ ra một chút ý cười châm chọc, không kiên nhẫn nói: “Người còn sững sờ tại chỗ làm gì? Còn không mau vào hầu hạ gia.”

Lúc này Ngụy Tử mới dè dặt cẩn trọng đi tới, nhưng lại bó tay bó chân không biết nên làm thế nào cho phải.

Hàn Thế Quân vừa nhìn thấy nàng ta thì phiền lòng cực kỳ, nói với Phượng Điệp: “Nàng ta mới tới, nàng dạy quy củ cho nàng ta.”

Phượng Điệp nghe vậy trong đôi mắt lập tức lộ ra vẻ vui mừng, chuyện này đã nói lên Hàn Thế Quân không thích Ngụy Tử. Nàng vội vàng cúi người thi lễ nói: “Thiếp nhất định sẽ dạy nàng ta thật tốt, khiến gia vừa lòng!”

Ngụy Tử nghe vậy càng bất an không yên, nhưng trong lòng vẫn mang theo một chút chờ đợi.

Nhưng mà đợi đến ba ngày sau đó, Ngụy Tử đã bắt đầu hối hận không thôi, chỉ tiếc khế ước bán mình của nàng ta sớm đã bị Hàn Thế Quân lấy đi, lúc đó chính nàng ta còn tưởng rằng Hàn Thế Quân thích nàng ta mới có thể như thế, không nghĩ tới lại biến thành ngay cả cơ hội đào tẩu nàng ta cũng không có.

Trong phòng, Ngụy Tử bị trói ở trên ghế, miệng của nàng ta cũng đã sớm bị bịt lại, trên người chỉ còn lại có một cái áo yếm màu lam và bao khổ, một đôi mắt mở thật to hiện ra vô hạn khủng hoảng cùng sợ hãi.

“Đừng sợ, gia nói, nha hoàn người làm việc không có lợi ích gì, hồng chuyện tốt của ngài ấy. Nếu không phải bây giờ gia còn thích thân thể của người, hiện tại sẽ không hầu hạ người thế này rồi!” Hai tròng mắt của Phượng Điệp lộ ra một chút âm ngoan, châm trong tay tăng tăng lớp lớp đâm vào trên da trắng nõn của Ngụy Tử...

Đức Minh năm ba mươi ba, Kinh Thành tuyết tai, Mạc Bắc chiến loạn.

Bắt đầu từ tháng mười, xung quanh kinh thành tuyết rơi tán loạn rất nhiều, một thoáng đã rơi xuống gần hai mươi ngày, tuyết này đã phủ cao như cổng thành vậy.

Trận tuyết tai này khiến cho dân chúng khổ không nói nổi, mà lúc này Đột Quyết lại nhân cơ hội đánh bất ngờ Mạc Bắc, Mạc Bắc lại bị vây bên trong chiến loạn.

Dân chúng trong kinh thành cũng còn khá tốt, bởi vì trong ngày thường dự trữ rất nhiều. Chỉ khổ cho dân chúng vùng ngoại thành Kinh Thành, lương thực trong nhà đều đã ăn hết, chỗ củi gỗ dự trữ cũng đều dùng hết. Vốn đang nghĩ chờ tuyết ngừng lại đi vào trong núi nhặt chút củi gỗ, nhưng mà ai nghĩ được trận đại tuyết này đều chặn đường núi lại.

Cho nên không ít dân chạy nạn đều ulla vào kinh thành, Hoàng thượng cũng vì việc này khổ không nói nổi, mà Tam hoàng tử Mộ Thiếu Dục chủ động xin đi giết giặc yêu cầu đi Mạc Bắc giết địch, Hoàng thượng thấy Tam hoàng tử có đảm lược như thế, thì cho hắn cùng đi theo quân đội Trương gia đi Mạc Bắc kháng địch.

Tứ hoàng tử nhân cơ hội này muốn kiếm công lao, cùng giúp Hoàng thượng xử lý trận tuyết tai này.

Hoàng thượng thấy tất cả nhi tử của mình đều có dũng có mưu, trong lòng vui mừng không thôi, lập tức gật đầu đáp ứng, để Mộ Tử Liệt đến xử lý trận tuyết tai này, hơn nữa cấp cho một vạn lượng bạc.

Mộ Thiếu Dục mới ra khỏi kinh thành, Mộ Tử Liệt đã mang theo quan viên đến trong kinh thành xem xét. Chỉ là nạn dân này đã sớm bị quan viên đuổi ra khỏi kinh thành, mà trong kinh thành chỉ có ít ỏi vài người.

Đợi đến khi Mộ Thiếu Dục hồi cung là lúc mới có thể lại để cho nạn dân này tiến vào, dù sao bên ngoài còn tích tụ một tầng tuyết thật dày, nếu rất nhiều nạn dân chết ở ngoài cửa thành, bị phát hiện mà nói cũng là muốn rơi đầu.

Trận tuyết tai này Tần Thư Dao đã sớm biết, cho nên hơn một tháng trước nàng để Cẩm Tú Các nhập vào rất nhiều vải bông cùng bông vải, hơn nữa mời tú nương, làm thành áo bông. Những thứ vải vóc này phân thành năm ba chín loại, trừ bỏ gấm vóc tốt nhất và gấm Tứ Xuyên ở ngoài, cũng có không ít vải bố.

Lúc trước lúc Tần Thư Dao bảo Lí chương quây nhập hàng, Lí chương quây còn hết sức bất mãn, vì việc này còn nháo đến chỗ Tần lão phu nhân. Tần lão phu nhân lại chỉ nói đều do tự bản thân Tần Thư Dao xử lý.

Sau trận tuyết tai này, vải bông cùng bông vải trong kinh thành đều bắt đầu lên giá, mà vải dệt, bông vải và thợ may ở Cẩm Tú Các đều nhiều nhất, cho nên kiếm cũng nhiều nhất. Về phần thừa lại một ít vải bố giá rẻ, Tần Thư Dao lại đặc biệt sai người bố trí ở cửa Tần phủ một cái lều, phát áo vải bố đã được may tốt đến trong tay các nạn nhân.

Về phần cửa hàng gạo, Tần Thư Dao cũng đã sớm chuẩn bị tốt. Mặc dù chiến loạn và thiên tai cùng lúc, lương thực là chính yếu, nhưng muốn kiếm tiền cũng khó càng thêm khó

64. Chương 64: Hai Người Hợp Mưu Tạo Kế Mới.

Tần Thư Dao cũng từ thời điểm tháng chín bảo Mộc chương quây của cửa hàng gạo không thu lương thực vào, hai người Mộc chương quây và Lí chương quây cùng nháo đến chỗ Tần lão phu nhân, cuối cùng đều bị Tần lão phu nhân áp chế.

Quả nhiên ở lúc chiến loạn, Hoàng thượng hạ ý chỉ tất cả các cửa hàng gạo trong kinh thành đều đóng góp toàn bộ lương thực ra, cung cấp cho quân đội sử dụng.

Các tiệm gạo trong kinh thành đều ào ào đóng cửa, không ít chủ tiệm còn tưởng rằng trận tuyết tai này có thể kiếm một khoản lớn, lại không nghĩ rằng Mạc Bắc chiến loạn, bọn họ lại không dám kháng ý chỉ, chỉ dám giấu một bộ phận nhỏ lương thực, đại bộ phận đều bị quân đội đoạt đi.

Hai lựa chọn sáng suốt này của Tần Thư Dao, khiến cho Tần lão phu nhân và Tần Lương đều xem trọng liếc mắt một cái, đều cảm thấy Tần Thư Dao giải quyết công việc thận trọng, không chỉ có buồn bán có lời bạc còn giúp không ít nạn dân.

Trong lều của Tần phủ không chỉ có áo bông ấm áp, cũng có cháo bổ thí.

Ngày hôm đó Tần Thư Dao vẫn mang theo nha hoàn và gã sai vặt tới cửa như trước, phát những áo bông và cháo. Chỉ là lúc đến giữa trưa, người cũng càng ngày càng nhiều, Tần Thư Dao cũng nghĩ sẽ mang theo Tĩnh Nguyệt trở về phủ.

Nhưng mà lúc này một cậu bé ăn mày bỗng nhiên vội vàng vàng chạy đến trước mặt Tần Thư Dao, Tần Thư Dao chỉ cho rằng bé muốn ăn cháo, liền bảo người múc thêm cho bé một chén.

Nhưng cậu bé ăn mày kia chỉ đưa cho Tần Thư Dao một tờ giấy, sau đó vội vàng vàng chạy xa.

Tần Thư Dao kinh ngạc mở tờ giấy ra, bên trong là chữ dùng máu viết xiêu xiêu vẹo vẹo. Trên giấy viết lại là: (Bước kế tiếp)

Nàng cảm thấy kinh hoảng, vội vàng nhìn bốn phía, sau đó mới nói với Tĩnh Nguyệt: “Người ở chỗ này chờ ta, nếu tổ mẫu hoặc là mẫu thân tới tìm ta, người nói ta đi cửa hàng!”

Nói xong liền đi hướng thành Nam, chính là xuyên qua một con phố nhỏ, sau đó đi vào một cửa ngõ nhỏ hẹp.

Đó là một ngõ cụt, phố nhỏ vừa dài vừa nhỏ, trong phố nhỏ rất tối.

Tần Thư Dao bịt mũi lại, nhẹ giọng kêu một câu, không ai đáp lại. Nàng lại đi về phía trước hai bước, lại kêu hai câu, vẫn không có ai đáp lại như trước. Nàng cảm thấy có chút hối hận không nên tới nơi này, sau đó liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng mới đi một hai bước, nàng bị người dùng tay che lại, sau đó kéo dài tới một bên.

Trong lòng Tần Thư Dao hoảng loạn một trận, chỉ là rất nhanh người nọ đã buông tay ra, Tần Thư Dao hoảng sợ xoay người, lại nhìn thấy trên người người nọ đều là vết máu.

“Người là ai?” Trải qua một lần sinh tử Tần Thư Dao cũng không sợ máu này, chính là nàng không rõ vì sao người xa lạ trước mắt này lại biết chuyện của bản thân nàng.

Trên người Hứa Mậu Điền đều là máu tanh, hấn cau mày, nói: “Đã mạo phạm rồi, kính xin cô nương tha lỗi!”

Tần Thư Dao không kiên nhẫn nhử đầu mày, lạnh lùng nói: “Đừng nhiều lời vô nghĩa như vậy, rốt cuộc người là ai? Vì sao gọi ta đến nơi này?”

“Ta chỉ cầu cô nương cứu ta...”

“Người là người phương nào? Vì sao ta phải cứu người?”

Một người đã bị trọng thương, Tần Thư Dao cũng không sợ hãi một chút nào.

Giống như Hứa Mậu Điền đã sớm dự đoán được Tần Thư Dao sẽ như vậy, giờ lên tay đưa ra một quả ngọc bội nói: “Đây là vật bên người cô nương đi.”

Tần Thư Dao nhìn thấy miếng ngọc bội hoa lan trong tay hấn, kích động nói: “Người lấy được lúc nào? Người có tin hiện tại ta đâm một đao cho người chết hay không, sau đó lại cướp đi.”

Hứa Mậu Điền không nghĩ tới Tần Thư Dao thế nhưng còn dám uy hiếp hấn, hấn hơi sững sốt, lập tức cười nói: “Hấn nói quả nhiên không sai, cô nương quả nhiên là có dũng có mưu. Xem như ta đã tìm đúng người!” Nói xong Hứa Mậu Điền lại nhìn thấy trong hai tròng mắt của Tần Thư Dao có kiên định, liền biết nếu bản thân không nói ra là ai nói lời đó, nàng thật sự sẽ không hổ trợ.

“Tại hạ là Hứa Mậu Điền, kính xin cô nương giúp đỡ một chút.” Hứa Mậu Điền hai tay ôm quyền, khó khăn nói.

Tần Thư Dao cũng không phải người thấy chết không cứu, nàng chỉ tò mò vì sao người trước mắt này lại biết chuyện của bản thân nàng, chính là hiện tại thương thế của người này cũng không nhẹ, vẫn nên xử lý phiền toái này trước.

Tần Thư Dao hơi vuốt cằm, sau đó vội vội vàng vàng ra khỏi góc phố nhỏ đáng chết này, nàng lại chạy đến bên trong Cẩm Tú Các, tùy tiện cầm một kiện vải bố làm áo bông, sau đó lại trở lại bên trong góc phố nhỏ đó.

Chỉ là vừa rồi ở trên đường nàng còn nhìn thấy không ít quan binh, dường như đang tìm cái gì ở trên đường. die.n d.an le q.u.y.d.on

Tần Thư Dao không biết Hứa Mậu Điền này là ai, nàng cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với hấn, chính là sau khi giao y phục cho hấn xong, lập tức quay đầu bước đi.

Hứa Mậu Điền không nghĩ tới Tần Thư Dao không chỉ có không sợ, lại gần như là lạnh nhạt với hấn, tức thì cảm thấy thật thú vị, chính là vết thương trên người thật đau, hấn vội vàng thay đổi y phục, sau đó lại làm cho tóc tai lộn xộn, như là một nạn dân, sau đó mới đi ra khỏi phố nhỏ.

Sau khi Tần Thư Dao trở lại Tần phủ, thì hối hận không thôi. Tự trách mình quá mức đa nghi, vốn nàng còn tưởng rằng người truyền tin là có liên quan đến Hàn Thế Quân, không nghĩ tới chỉ là một nam tử xa lạ.

Cho tới bây giờ nàng đều chưa từng nghe nói qua có một người là Hứa Mậu Điền, càng sẽ không biết chuyện nàng làm hôm nay, thế nhưng lại để cho mình cuốn vào bên trong một hồi âm mưu.

Tiết Nhã ngồi ở trên ghế tròn, hơi cúi đầu nhìn chằm chằm khăn trong tay mình.

Tần Tuyết Như bưng lấy ly trà uống một ngụm, sau đó cười nói: “Có lẽ lâu rồi biểu tỷ chưa đến chỗ của muội, cho nên thấy muội thì không quen rồi hả?”

Từ sau khi định xuống hôn sự của hai người Tiết Nhã và Hàn Thế Quân, Tiết Nhã rất ít ra ngoài đi lại.

Tiết Nhã lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ta ở trong phòng thêu thùa.” Nói xong đẩy hầu bao cùng với túi hương ở trên bàn về phía Tần Tuyết Như: “Cái này là ta đưa cho biểu muội!”

Tần Tuyết Như khinh thường nhìn thoáng qua, nói: “Ta đây không thiếu mấy thứ này, nhưng biểu tỷ cũng đủ duy trì được bình thần. Đại tỷ đưa nha hoàn bên người nàng cho Hàn công tử làm thông phòng, chẳng lẽ biểu tỷ không tức giận?”

Tiết Nhã nghe vậy sắc mặt có chút tái nhợt, nàng ta gắt gao ngắt khăn, làm sao nàng ta không tức giận, chỉ là nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường. Hơn nữa, nàng ta cũng còn chưa có gả qua, quần thể nào được.

Tần Tuyết Như thấy nàng ta như thế, lại cười lạnh nói: “Nếu là ta, ta khẳng định sẽ liều mạng với nàng, chuyện này không phải là đánh vào trên mặt biểu tỷ sao? Vài ngày trước mẫu thân ta đi Hàn phủ một chuyến, nghe nói hiện tại nha hoàn kia đeo vàng đeo bạc, Hàn công tử rất thích thú đó!” diên đan le quỵ/đon

Bỗng nhiên Tiết Nhã ngẩng đầu, cầm lấy tay Tần Tuyết Như, nói: “Vậy biểu muội có biện pháp gì không?”

Tần Tuyết Như cười vỗ vỗ tay Tiết Nhã: “Ta tự có biện pháp, chính là xem biểu tỷ có bằng lòng làm không!”

Tiết Nhã lập tức gật gật đầu: “Ta tự nhiên là đồng ý, nàng phá hư chuyện tốt của ta, còn khắp nơi khó xử ta, sao ta không hận chứ!”

Có những lời này của Tiết Nhã, Tần Tuyết Như yên lòng, lặng lẽ nói mưu kế cho Tiết Nhã nghe..

Bên trong Hình Hương Viện, Tần Thư Dao đang ngồi ở trên kháng xem sổ sách, tuy rằng cửa hàng gạo không có kiếm được bạc, nhưng trong mấy ngày gần gần Cẩm Tú Các lại kiếm được mấy trăm ngàn lượng bạc trắng, coi như là phát ra một khoản tiền.

Tần lão phu nhân nói, ngân lượng kiếm được đều thuộc về bản thân Tần Thư Dao, dù sao cửa hàng này vốn chính là mẹ đẻ Tần Thư Dao khi còn sống lưu lại. Tần Thư Dao vụng trộm cầm một nửa đưa cho Tần lão phu nhân, còn thừa một nửa để lại cho bản thân.

Hiện ở trong tay có một số bạc lớn, Tần Thư Dao cũng không phải lo lắng. Chỉ còn chờ qua hết năm sau, liền đi trong thành coi trộm một chút, nhìn xem có cửa hàng mặt tiền tốt nào hay không, bản thân lại mở một phòng trà.

65. Chương 65: Tiết Nhã Dừng Độc Hai Người Ngã

Tĩnh Nguyệt rót cho Tần Thư Dao một ly trà nóng, nói: “Tiểu thư, người cũng nên tạm nghỉ đã, đừng để thân thể mệt mỏi.”

Tần Thư Dao để sổ sách ở trên bàn nhỏ, tiếp đó đuổi người, nói: “Sổ sách này cũng đã xem không sai biệt lắm, là nên nghỉ ngơi rồi.”

Lúc này kết một tiếng cửa mở ra, Lục Trúc bưng một lò sưởi nhỏ tiến vào, đưa đến trước mặt Tần Thư Dao: “Tiểu thư, nhanh lắm ấm tay đi. Tuy rằng trong phòng này có bếp lò, nhưng người cũng đã xem cả một ngày, tay đã sớm lạnh rồi!”

Tần Thư Dao cười tiếp nhận lò sưởi trong tay Lục Trúc, nở nụ cười nói: “Người có lòng, chính là trong khoảng thời gian này đều bắt mọi người ở nhà, không thể đi ra ngoài, cũng rất nhàm chán!”

Lục Trúc lại tiến lên hai bước, nhỏ giọng nói: “Nô tì vừa mới nhìn thấy Tiết biểu tiểu thư đi vào trong viện Tam tiểu thư, sau khi chuyện nàng và Hàn công tử định xuống, thì cực ít ra ngoài đi lại.”

Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng, ngày ấy chính mình đưa Ngụy Tử cho Hàn Thế Quân, sau khi chuyện này truyền ra ngoài. Nghe nói Tiết Nhã ở trong phòng khóc vụn vụn ba ngày, ngay cả Ngô thị đã ở trước mắt Tần lão phu nhân, oán trách nàng làm không đúng.

Nàng cũng biết bản thân một nữ tử chưa lấy chồng, lại đưa nha hoàn bên người cho nam tử khác làm thông phòng, quả thật là có chút không ổn. Nhưng làm như vậy không chỉ có thể khiến Hàn Thế Quân khó chịu, cũng có thể khiến Tiết Nhã khó chịu, càng có thể khiến Ngụy Tử khó chịu.

Trong phòng Hàn Thế Quân có loại nữ nhân gì, làm sao mà Tần Thư Dao không hiểu. Nàng cũng biết hiện tại Hàn Thế Quân chưa loại bỏ Ngụy Tử, chỉ là vì bây giờ nàng ta còn giá trị lợi dụng. Tối thiểu tại đây cái nơi đầu sóng ngọn gió, Ngụy Tử quyết không thể xảy ra chuyện, chỉ cần Ngụy Tử xảy ra chuyện, như thế người bị hoài nghi lớn nhất chính là Hàn Thế Quân. Chỉ có chờ sau khi chuyện dần dần ổn định xuống, Hàn Thế Quân mới có thể lặng lẽ loại bỏ Ngụy Tử.

Tần Thư Dao chậm rãi uống một ngụm trà, sau đó buông ly trà, lạnh lùng nói: “Xem ra bọn họ cũng chuẩn bị hành động! Hai ngày nay, các người nhớ chú ý hành động của hai người biểu muội và tam muội bất cứ lúc nào, xem bọn họ muốn đùa giỡn hoa chiêu gì!”

Ngày thứ hai, Tần Thư Dao vẫn đến Vinh Thọ Đường như thường ngày, đến Vinh Thọ Đường phải đi qua Bách Hoa viên. Lúc này trăm hoa héo tàn, lại trồng không ít mai vàng, mai đỏ nở đỏ tươi, nhìn cũng vui mừng.

“Biểu tỷ, tỷ nhìn đóa hoa mai này đẹp mắt không?”

Bỗng nhiên Tiết Nhã đi ra từ phía sau một gốc cây mai, trong tay cầm một nhánh hoa mai.

Tần Thư Dao nhìn nhánh hoa mai trong tay nàng ta, quả thật nở rất đẹp, liền gật đầu nói: “Hoa này nở không tệ, cũng có thể khiến cho trong phòng thêm chút màu sắc!”

Tiết Nhã cười đi ra: “Muội đây vốn định đưa cho lão phu nhân, một mình bà ở trong phòng thật vắng vẻ. Trong phòng thêm chút hoa mai cũng không tồi!”

Tần lão phu nhân vốn không thích Tiết Nhã, chính Tiết Nhã cũng biết, cho nên rất ít đi Vinh Thọ Đường. Hôm nay Tiết Nhã lại thay hình đổi dạng, thế nhưng chủ động đi Vinh Thọ Đường, còn có thể đặc biệt tới chỗ này trước hái một nhánh hoa mai.

“Vừa vặn, ta cũng đi chỗ tổ mẫu. Cùng đi đi!” Tần Thư Dao nói xong liền đi về phía trước.

Tiết Nhã cũng bước nhanh đi theo, lúc đến gần Tần Thư Dao, bỗng nhiên nàng ta vấp dưới chân một cái, sau đó dùng lực bắt lấy cánh tay Tần Thư Dao, lại nhân cơ hội cầm nhánh hoa mai trong tay hung hăng quẹt ngang tới trước mặt Tần Thư Dao.

May mắn Tần Thư Dao đã sớm phòng bị tốt, thân thể vội vàng ngửa lui phía sai, thân nhánh hoa mai kia cũng quẹt đến trên cổ Tần Thư Dao, mà hiện tại Tần Thư Dao đứng lúc mặc xiêm y cổ cao, xiêm y bị cành mai cắt qua một vết rách.

Nếu hoa này quẹt ngang ở trên mặt, vậy khuôn mặt này sợ cũng sẽ bị phá hủy.

Tĩnh Nguyệt vội vội vàng vàng đỡ lấy Tần Thư Dao, lo lắng nói: “Tiểu thư không có việc gì chứ?”

Tần Thư Dao vỗ nhẹ nhẹ lên trước ngực, lắc đầu nói: “Ta không sao!” Sau đó lại nhìn về phía Tiết Nhã.

Tiết Nhã đã sớm bẻ gãy cành mai kia, sau đó vội vàng đi đến trước mặt Tần Thư Dao, vẻ mặt lo lắng: “Biểu tỷ, tỷ không sao chứ? Vừa rồi muội không cẩn thận bị vấp tảng đá, cho nên mới...”

“Ta không sao, biểu muội không cần tự trách!” Trên mặt Tần Thư Dao vẫn mang theo tươi cười ôn hòa như trước, hai tròng mắt lại thoáng qua một chút âm lãnh.

Thủy Châu đỡ Tiết Nhã, bỗng nhiên nhìn thấy trong tay nàng đều là máu, kích động nói: “Tiểu thư, tay người bị sao vậy?”

Tiết Nhã vội vàng lắc đầu nói: “Ta không sao!”

Vừa rồi Tiết Nhã không có cắt qua mặt Tần Thư Dao, nhưng là cố ý cắt qua lòng bàn tay mình, vì chính để Tần Thư Dao không sinh nghi. Chính là Tần Thư Dao cũng đã sớm thấy rõ, tất cả hành động vừa rồi của Tiết Nhã.

“Tay biểu muội đã bị thương, vẫn nên đi về bằng bó vết thương trước. Nếu lưu lại vết sẹo sẽ không tốt lắm! Hiện tại canh giờ cũng không còn sớm, sợ là tổ mẫu đã chờ đến buồn bực rồi, ta đi trước. Biểu muội vẫn nên chạy nhanh trở về đi.” Sau khi Tần Thư Dao nói xong liền xoay người đi hướng Vinh Thọ Đường.

Sau khi từ Vinh Thọ Đường trở lại Hình Hương Viện, Tần Thư Dao lập tức bảo Tĩnh Nguyệt tặng cho Tiết Nhã một lọ ngưng nguyệt cao.

Trong Thủy Vân lâu, tay Tiết Nhã cũng đã sớm băng bó tốt rồi, nàng ta nằm nghiêng ở trên giường nệm, lẳng lặng nhìn bình ngưng nguyệt cao trên bàn.

“Tiểu thư, không bằng chúng ta nên dừng lại thôi.” Thủy Châu rót cho Tiết Nhã một ly trà nóng, vẻ mặt lo lắng.

Tiết Nhã hừ lạnh một tiếng: “Nàng có thể có bao nhiêu bản lĩnh, nếu việc này thành, ta không chỉ có thể báo thù, còn có thể có một số bạc lớn. Vì sao không làm?”

Thủy Châu cắn chặt răng, nàng cũng biết tiểu thư nhà mình không có bạc bên người, cho nên Hàn Thế Quân mới chỉ cười Tiết Nhã làm thiệp, nếu trên người Tiết Nhã có bạc thì cũng không sao, cố tình lúc nàng từ Tiết gia qua đây, chỉ mang theo một trăm lượng. Một trăm lượng kia là lúc trước xem bệnh cho Tiết lão gia thừa lại. Hiện tại Tần Tuyết Như một hơi liền đáp ứng đưa cho Tiết Nhã một ngàn lượng bạc trắng, Tiết Nhã tự nhiên là tâm động không thôi.

“Vậy hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Tiết Nhã nhìn bình ngưng nguyệt cao kia, cười lạnh nói: “Vậy mà nàng ta tặng đồ này qua đây, như vậy chúng ta tất nhiên phải đáp lễ. Người đi mang vài thứ mà mẫu thân khi còn sống lưu lại ra đây!”

Trên mặt Thủy Châu lập tức lộ ra vẻ kinh hoàng: “Tiểu thư, cái này vạn vạn không thể được. Nếu như bị phát hiện, như vậy chúng ta... Dù sao chúng ta chỉ ở nhờ nơi này!”

“Chỉ cần làm cẩn thận, tự nhiên không có người biết được.” Trong mắt Tiết Nhã thoáng qua âm ngoan.

Thủy Châu cầm khay trong tay đặt lên trên bàn, lặng lẽ lui ra một bên.

Tay phải Tiết Nhã băng bó một tầng vải trắng thật dày, sau đó cười chỉ vào điểm tâm bên trong khay sứ men xanh tinh xảo, cười nói: “Đa tạ biểu tỷ đưa thuốc cao, hiện tại vết thương cũng đã tốt lên rồi. Những thứ này đều là nha đầu Thủy Châu này làm, nàng làm bánh ngọt hồng mai này ngon nhất.” Sau đó ngượng ngùng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Muội cũng không biết nên lấy cái gì đến cảm ơn biểu tỷ, vốn đang nghĩ sẽ thuê thừa một chút tặng cho biểu tỷ, nhưng hiện tại tay bị thương, sợ là phải qua một thời gian nữa!”

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua hình dáng điểm tâm nhỏ xinh này, nhẹ giọng nói: “Đều là người một nhà, làm gì khách khí như vậy. Tay muội bị thương, vậy nên nghỉ ngơi thật tốt mới đúng!”

66. Chương 66: Khéo Dùng Mười Kế Bức Đi Vào Khuôn Khổ

“Chút vết thương nhỏ của muội không tính là gì.” Nói xong lại đẩy khay sứ men xanh có hình con bướm tới trước mặt Tần Thư Dao, cười nói: “Biểu tỷ, hãy cứ ném thử trước xem.”

Tần Thư Dao cười cầm lấy điểm tâm trong đĩa, nhìn trái nhìn phải: “Vì thời tiết lạnh lẽo nên khó làm cái này, còn đi hái hoa mai nữa.”

Nói xong mở hé miệng nhỏ, thời điểm đang chuẩn bị ăn, Tĩnh Nguyệt đứng ở một bên châm trà cho Tần Thư Dao, có ý làm như lỡ tay, tiếp đó nước trà đều đổ cả xuống trên người Tần Thư Dao.

Tĩnh Nguyệt vội vàng quỳ trên mặt đất, vẻ mặt sợ hãi, thân thể cũng giống như đang run rẩy: “Nô tì đáng chết, nô tì đáng chết...”

Y phục trên người Tần Thư Dao đều ướt đẫm, bánh ngọt hồng mai trên tay cũng bị đánh rơi, nàng lạnh mặt, phần nộ quát: “Trong ngày thường nhìn người còn có vài phần cơ trí, hôm nay thế nào kích động như vậy. Tới cửa quỳ cho ta, nếu không có phân phó của ta thì không được đứng lên.”

Bên ngoài tuyết còn rơi xuống rất nhiều, Tĩnh Nguyệt khủng hoảng ngẩng đầu, vẻ mặt cầu xin nhìn Tần Thư Dao.

Lúc này hai bà tử đứng ở một bên đã kéo Tĩnh Nguyệt lên, Tĩnh Nguyệt gấp gáp lớn tiếng nói: “Tiểu thư tha cho nô tì lần này, lần sau nô tì không dám nữa ...”

Hai bà tử kia vội vàng bịt miệng Tĩnh Nguyệt, quát: “Mau đi ra ngoài quỳ lên, nếu lại chọc tiểu thư tức giận, kết cục của người không tốt lắm đâu!”

Nói xong hai bà tử kia liền một trái một phải, nâng Tĩnh Nguyệt đi ra ngoài.

Lục Trúc vội vàng nâng Tần Thư Dao dậy, thấp giọng nói: “Tiểu thư, một thân y phục này đều ướt...”

Sắc mặt Tần Thư Dao khó coi vạn phần, lại nhìn thoáng qua Tiết Nhã, nói: “Để biểu muội chê cười rồi, trong ngày thường nha hoàn này coi như cơ trí, không nghĩ tới hôm nay lại lỗ mãng như thế.” Nói xong lại nhìn đĩa điểm tâm trên bàn một cái: “Điểm tâm này ta nhận, chỉ là một thân y phục của ta đều đã ướt đẫm, vẫn là đợi đến thời điểm bữa tối lại ăn.”

Tuy rằng Tiết Nhã không có tận mắt thấy Tần Thư Dao ăn, nhưng mà thấy nàng dường như thật sự tức giận, hơn nữa một loại chuyện vừa rồi cũng không giống như là làm bộ. Cho nên Tiết Nhã liền đứng lên, cười nói với Tần Thư Dao: “Muội cũng không quấy rầy biểu tỷ nữa, ngày khác lại đến tìm biểu tỷ chơi!”

Tần Thư Dao cười hơi vuốt cằm, sau đó để Đản Hương tiễn Tiết Nhã đi ra ngoài.

Đợi sau khi Tiết Nhã ra ngoài, Lục Trúc lập tức đổi cho Tần Thư Dao một bộ y phục sạch sẽ.

Tần Thư Dao nhìn điểm tâm trên bàn, cười lạnh một tiếng: “Hình dáng điểm tâm này nhìn thật ngon, chỉ tiếc là ăn không được!”

“Vậy nô tì xử lý điểm tâm này!”

Tần Thư Dao cười lắc đầu, nói: “Không cần xử lý, đợi lát nữa chúng ta mang những điểm tâm này đi Như Ý Uyển.”

Dù sao đây là đồ Tiết Nhã đưa, nếu xảy ra chuyện gì cũng liên quan đến nàng ta.

Sau khi Tần Thư Dao suy nghĩ lại nói: “Người lại đi chuẩn bị mấy thứ điểm tâm có màu sắc tương tự đến, sau đó lại đến Như Ý Uyển với ta.”

Bọn họ nghĩ sẽ hãm hại nàng, như vậy nàng sẽ làm cho bọn họ ném thử tư vị bị hãm hại.

Đợi sau khi Lục Trúc đã chuẩn bị tốt điểm tâm, liền để vào một cái hộp đựng thức ăn hình bát giác, sau đó đi tới Như Ý Uyển cùng với Tần Thư Dao.

Lúc này đúng là buổi chiều, bên ngoài tuyết rơi bay tán loạn, mọi người đều không muốn đi ra ngoài, đều đợi ở trong phòng phát gốc.

Tần Tuyết Như bỗng nhiên nghe nói Tần Thư Dao đến đây, vốn muốn làm bộ như còn đang nghỉ ngơi, thế nhưng còn chưa có bảo nha hoàn đi ra ngoài truyền lời, Tần Thư Dao đã xông vào.

Tần Thư Dao cởi áo choàng ra, sau đó tiện tay giao cho nha hoàn một bên, cười nói: “Khó trách phụ thân nói chữ viết của tam muội là tốt nhất, bằng tuyết phủ tràn ngập thế này, mà muội vẫn có tâm tư ở chỗ này luyện viết chữ.”

Tần Tuyết Như chán ghét nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, tiếp đó ném bút trong tay, không kiên nhẫn nói: “Tỷ tới làm gì?”

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua Lục Trúc một bên, Lục Trúc lập tức đặt hộp đựng thức ăn lên trên bàn, lại lấy điểm tâm từ bên trong ra.

“Vừa rồi Tiết biểu muội tặng những điểm tâm này đến, tỷ cảm thấy một mình tỷ cũng ăn không hết nhiều như vậy, cho nên cũng đưa một chút tới cho tam muội nếm thử.”

Tần Tuyết Như nhìn điểm tâm này, trong mắt thoáng qua một chút âm lãnh, lạnh lùng nói: “Muội mới không ăn mấy thứ này!”

“Vừa rồi tỷ đã ăn thử một miếng, mùi vị vô cùng ngon!”

Tần Thư Dao cầm một khối điểm tâm đưa cho Tần Tuyết Như, nhưng mà Tần Tuyết Như lại như là đụng phải thứ gì bẩn vậy, lập tức hất điểm tâm trong tay Tần Thư Dao

“Tam muội đây là vì sao?” Tần Thư Dao kinh ngạc nhìn Tần Tuyết Như.

Tần Tuyết Như cũng cảm thấy động tác bản thân quá lớn, dễ khiến cho Tần Thư Dao hoài nghi, vội vàng giải thích nói: “Ta không thích ăn mấy thứ này!”

“Trong ngày thường tỷ thấy tam muội thích ăn những thứ này mà, chẳng lẽ là tam muội ghét bỏ những thứ đó của ta?” Về mặt Tần Thư Dao đau buồn.

Tần Tuyết Như khẽ hừ một tiếng: “Những điểm tâm này muội nhìn đến phát ngán, tỷ mau mang cất đi đi!”

Trong lòng Tần Thư Dao cười lạnh, trên mặt vẫn còn vẻ khổ sở: “Thôi được, nếu muội đã không muốn ăn, ta đây sẽ đưa đến chỗ lão phu nhân. Trong ngày thường ta thấy Nhị muội và Tứ đệ đều thích ăn những thứ này, chắc hẳn bọn họ nhất định sẽ thích!”

Nếu chỉ đưa cho Tần Khả Cầm ăn, vậy Tần Tuyết Như cũng không để ý, cố tình Tần Thư Dao còn muốn đưa cho Tần Minh Hi ăn, Tần Tuyết Như bỗng chốc khẩn trương, vội vàng nói: “Không được...”

Tần Thư Dao kinh ngạc nhìn nàng ta, nghi hoặc nói: “Vì sao không được?”

Tần Tuyết Như cắn chặt răng, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Thôi, tỷ để những điểm tâm đó ở đây đi, đợi lát nữa muội ăn là được!”

Tần Thư Dao ra vẻ vui mừng nói: “Ta còn tưởng rằng muội ghét bỏ những điểm tâm này.” Nói xong liền bảo Lục Trúc để điểm tâm xuống.

Tần Tuyết Như chán nản nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, lại nghĩ đến vừa rồi nàng đã nói chính nàng đã ăn một khối điểm tâm, nhưng mà đến bây giờ lại không có triệu chứng gì. Chẳng lẽ Tiết Nhã không ra tay trong điểm tâm, nhưng mà ngày ấy rõ ràng nàng ta đã đáp ứng mình rồi mà.

Tần Thư Dao ngồi ở trên kháng gần cửa sổ, tiện tay cầm lấy một khối điểm tâm đặt ở bên môi nhẹ nhàng cắn một miếng, sau đó ngẩng đầu, cười nói: “Điểm tâm của Biểu muội thật ngon, thế nhưng làm ngon miệng như vậy!”

Tần Tuyết Như nghi hoặc nhìn điểm tâm trên bàn, tiếp đó lạnh lùng nói: “Đại tỷ, muội còn muốn nghỉ ngơi, vẫn là tỷ đi về trước đi. Điểm tâm này để lại ở chỗ này là được rồi!”

Tần Thư Dao cầm điểm tâm trong tay bỏ vào miệng, cười nói: “Bên ngoài tuyết rơi nhiều, tỷ vẫn nên đợi tuyết rơi ít rồi mới đi về!” Sau đó lại tiện tay cầm một khối điểm tâm đưa tới trước mặt Tần Tuyết Như: “Muội không nếm thử?”

Tần Tuyết Như thấy Tần Thư Dao hoàn hảo không tổn hao gì, không có dấu hiệu trúng độc cũng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ điểm tâm này thật sự không có độc?

“Tam muội thật sự không thích ăn? Tỷ đây đợi lát nữa lại đưa tới chỗ tứ đệ, hôm qua tỷ còn nghe được nó muốn ăn điểm tâm hồng mai này đây!” Tần Thư Dao để điểm tâm trong tay lại vị trí cũ.

Tần Tuyết Như nhất thời gấp gáp, vội vàng nói: “Nó ở chỗ tổ mẫu, làm sao có thể thiếu mấy thứ này!” Sau đó bản thân lại chọn một khối điểm tâm, lại khẽ cắn một miếng.

Mùi vị quả thật không tệ, vừa vào miệng là tan, một chút cũng không ngấy.

Tần Tuyết Như thấy Tần Thư Dao lại cầm lấy một khối lên ăn, cũng đưa khối điểm tâm trong tay vào miệng nuốt xuống.

Tần Thư Dao thấy Tần Tuyết Như đã ăn xong, lại uống một ly trà, bỗng nhiên nàng ta nhú chặt hai hàng lông mày, vẻ mặt đỏ bừng, toàn thân cũng bỗng nhiên cảm thấy khó chịu: “Rất ngứa... Đây là có chuyện gì?”

67. Chương 67: Gây Họa Không Thành Bị Phạt

Lúc này Tần Tuyết Như cũng cảm thấy toàn thân không thoải mái, Ngọc Bích đứng ở một bên lo lắng, nói: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Tần Tuyết Như hốt ha hốt hoảng sờ gò má của mình, lại phát hiện trên mặt thế nhưng nổi lên một đồng mẩn nhỏ, nàng ta buồn bực nói: “Mau lấy gương tới đây!” liền đàn lê quý đôn

Ngọc Bích vội vàng tìm cho Tần Tuyết Như một cái gương, sau đó đưa cho Tần Tuyết Như, mà lúc này trên mặt Tần Tuyết Như những mẩn đỏ kia cũng càng thêm nghiêm trọng, nàng ta cầm lấy gương chỉ nhìn thoáng qua, tức thì kinh hãi ném gương xuống mặt đất. các bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn

“Người hạ độc?” Về mặt Tần Tuyết Như oán hận nhìn Tần Thư Dao, nhưng mà giờ phút này Tần Thư Dao cũng không tốt hơn nhiều so với Tần Tuyết Như, trên mặt nàng cũng đỏ bừng, cũng nổi lên không ít mẩn nhỏ màu đỏ. Chính là mẩn nhỏ màu đỏ của Tần Thư Dao không có làm người ta sợ hãi như Tần Tuyết Như vậy.

Lục Trúc thấy thế hô lớn: “Còn không nhanh báo cáo lão phu nhân và phu nhân, mau đi mời đại phu đến xem!”

Hai đích nữ Tần gia cùng nhau trúng độc làm cho hai người Tần lão phu nhân và Ngô thị lo lắng, Ngô thị vừa thấy mẩn đỏ trên mặt Tần Tuyết Như, thì giật nảy mình, vội vàng ôm Tần Tuyết Như khóc lên: “Con của ta... Con làm sao vậy?”

Tần Thư Dao nằm ở một bên giống như còn vài phần sức lực, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi Tiết biểu muội đến tặng một hộp điểm tâm, con thấy hình dáng ngon mắt, cũng muốn cho tam muội nếm thử, không nghĩ tới...”

Tần Tuyết Như không chỉ có cả toàn thân bị nổi mẩn đỏ, mà toàn thân vừa đau lại ngứa, vết mẩn đỏ trên tay đều bị nàng ta gãi vỡ ra, Ngô thị vội vàng sai người trói Tần Tuyết Như lại, sợ Tần Tuyết Như cào rạch mặt mình.

Tần lão phu nhân vốn đã không thích Tiết Nhã, hiện tại nghe nói là Tiết Nhã ra tay, lập tức nói với Lục ma ma: “Đi mời biểu tiểu thư đến đây!”

Lúc này Phùng thái y cũng đã vội vàng đi tới, đầu tiên là ông bắt mạch cho Tần Thư Dao, lại bắt mạch cho Tần Tuyết Như, chỉ cảm thấy mạch tượng của hai người bọn họ tương tự nhau, nhưng mà Tần Tuyết Như còn nghiêm trọng hơn Tần Thư Dao nhiều.

“Giống như đại tiểu thư bị dị ứng, ta viết cho tiểu thư mấy thang thuốc, uống vài ngày thì không còn gì đáng ngại nữa. Tam tiểu thư cũng giống bị dị ứng, chỉ là nàng nghiêm trọng hơn đại tiểu thư nhiều, ta cũng viết mấy thang thuốc giống nhau, sau đó uống vài ngày xem thử!” Nói xong lập tức ngồi ở một bên, viết mấy thang thuốc, sau đó lập tức bảo nha hoàn một bên đi bốc thuốc.

Tiết Nhã nghe nói hai người Tần Thư Dao và Tần Tuyết Như đều cùng nhau bị dị ứng, trong lòng vừa kích động vừa lo lắng, nàng ta hạ thuốc quả thật giống như dị ứng, nhưng mà trên thực tế thì không phải là dị ứng.

Nàng ta không nghĩ tới Tần Thư Dao thế nhưng đưa những thứ điểm tâm đó đến chỗ Tần Tuyết Như, mà Tần Tuyết Như cũng lại ăn.

Tiết Nhã vừa đi vào Như Ý Uyển, liền nhìn thấy một đám người đều vây quanh ở trong phòng, nàng ta vội vàng trốn ở một bên không dám đi vào bên trong.

Sắc mặt Tần lão phu nhân khó coi, bà vừa thấy Tiết Nhã đến, lập tức hừ lạnh một tiếng, sau đó chỉ vào điểm tâm còn dư trên bàn, phần nộ quát: “Những thứ này là người làm?”

Tiết Nhã chưa từng thấy qua bộ dạng Tần lão phu nhân tức giận, tuy rằng trong ngày thường Tần lão phu nhân luôn lạnh lùng nhàn nhạt với nàng, nhưng mà cho tới bây giờ đều chưa có quả trách qua.

Nàng ta giật nảy mình, vội vàng lắc đầu, sau đó lại vội vàng giải thích nói: “Vừa rồi cháu tặng cho Biểu tỷ một đĩa điểm tâm, chỉ là không phải cái này!”

Lục Trúc đứng ở một bên lau nước mắt, khóc nói: “Nô tì đều luôn ở cùng tiểu thư, tiểu thư nói trong ngày thường Tam tiểu thư thích ăn điểm tâm nhất, liền mang điểm tâm Biểu tiểu thư đưa tới đến đây. Vốn Tam tiểu thư còn ghét bỏ điểm tâm này, không muốn ăn. Nhưng mà ngay sau khi tiểu thư ăn hai cái, còn nói muốn tặng cho Nhị tiểu thư và Tứ thiếu gia, Tam tiểu thư mới thử một cái.”

Tuy rằng trong lời Lục Trúc nói không nói một câu đến việc Tiết Nhã hạ độc, nhưng cũng ám chỉ không ít. Tuy rằng Tần lão phu nhân lớn tuổi, nhưng vẫn còn minh mẫn, lập tức nghe ra ý tứ trong lời Lục Trúc nói.

Tần lão phu nhân lạnh mặt, chỉ vào Tiết Nhã mắng: “Còn không mau đưa thuốc giải ra!”

Tiết Nhã sợ tới mức vội vàng quỳ trên mặt đất, vẻ mặt tái nhợt: “Cháu thật sự không có hạ độc!”

“Không có hạ độc? Vậy vì sao hiện tại bọn họ biến thành bộ dạng này?” Tần lão phu nhân nói với Lục ma ma ở một bên: “Trời nó lại cho ta, tiếp đó đánh ba mươi bản, xem nó có giao ra hay không!”

Vốn một lòng nhìn nữ nhi của mình, Ngô thị nghe thế, lập tức vọt ra, gục trước mặt Tiết Nhã, cầu xin nói: “Lão phu nhân, người tha cho nó lần này đi, nó cũng là tuổi nhỏ không hiểu chuyện. Nhất định là vài ngày trước Dao Nhi tặng một nha hoàn cho Hàn công tử, cho nên nó mới có thể ghi hận trong lòng!”

Vừa rồi Lục Trúc nói những lời kia, Ngô thị đều nghe được rõ ràng. Nếu thật sự để Tiết Nhã nói ra tình hình thực tế, như vậy không chỉ có Tần Tuyết Như bị trách phạt, chính bản thân bà ta cũng sẽ bị mang tội danh không biết cách dạy nữ nhi!

Tiết Nhã kinh hoảng nhìn Ngô thị, những lời này của Ngô thị là muốn để cho nàng ta thừa nhận bản thân bởi vì ân oán cá nhân, cho nên mới cố ý hạ độc. Nàng ta gắt gao nắm chặt nắm tay, nàng ta không cam lòng.

Nhưng mà Ngô thị ở một bên lại dùng sức ngất lên cánh tay của nàng ta, sau đó cảnh cáo liếc mắt nhìn Tiết Nhã một cái.

Tiết Nhã bị buộc bắt đắc dĩ, chỉ có thể khóc nói: “Cầu lão phu nhân bỏ qua cho cháu lần này, qua hai năm nữa là cháu đã tiến vào cửa Hàn gia, nhưng mà giờ phút này biểu tỷ lại đưa nha hoàn bên người cho Hàn công tử, trong lòng cháu oán hận, cho nên mới làm ra loại chuyện này!”

Lúc trước là chính hai người Ngụy Tử và Hàn Thế Quân vụng trộm hẹn hò ở núi giả, chuyện này không chỉ có người trong phủ thấy được, mà cả Tam tiểu thư Trịnh gia và Tam hoàng tử đều thấy được.

Cho nên cho tới bây giờ Tần lão phu nhân đều không cảm thấy Tần Thư Dao xử lý không tốt, ngược lại cảm thấy tấm lòng của nàng quá mức nhân hậu, như loại nô tài tư thông cùng nam nhân bên ngoài này, sẽ bại hoại thanh danh của Tần Thư Dao. Tần Thư Dao không có đánh trượng hoặc là trách phạt đã tính là không tệ rồi.

“Tên tiểu tử Hàn gia kia vốn không phải là kẻ tốt gì, chính người kiên quyết dính lên cũng trách không được người khác. Nhưng mà hắn quyến rũ người, thế nhưng còn muốn quyến rũ nha hoàn bên người Dao Nhi, chẳng lẽ Dao Nhi còn có thể đánh chết nha hoàn kia hay sao?” Tần lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, nổi giận nói: “Tuy rằng người làm ra loại chuyện hạ lưu này, làm Tần gia chúng ta cũng bị chịu nhục nhã. Nhưng cho tới bây giờ chúng ta cũng không đuổi người đi, người lại tốt lắm, bởi vì chút việc nhỏ kia cũng dám làm ra loại chuyện hạ độc này. Thôi được, Tần gia là chứa không được người, người vẫn nên tìm con đường khác đi.”

Tiết Nhã vừa nghe càng thêm khủng hoảng cùng vô thố, nàng ta quỳ lết về phía trước hai bước, khóc nói: “Kính xin lão phu nhân tha cho cháu lần này, cháu đã không cha không mẹ, còn có chỗ nào có thể cho cháu dung thân đây!”

Tần lão phu nhân lạnh lùng nói: “Không phải là người còn có một nhà cậu sao.”

Nhà mẹ đẻ Ngô thị không chỉ không giàu có bằng Tần gia, hơn nữa người mợ kia của Tiết Nhã là một người khỏe mạnh ngang ngược, còn có ba đứa con của Ngô gia, người nào cũng đều ham ăn biếng làm, mà còn háo sắc cực kỳ.

Tiết Nhã lại truyền ra loại gièm pha này nữa, đi Ngô gia chỉ có bị nhục nhã hơn. Nơi nào an nhàn và thoải mái như ở Tần gia vậy

“Lão phu nhân, cháu không đi nhà cậu. Lão phu nhân, cháu đưa thuốc giải ra, xin lão phu nhân hãy tha cho cháu lần này.” Tiết Nhã khóc cầu xin tha thứ, nói.

Sau đó lại nhìn thoáng qua Thủy Châu, Thủy Châu lập tức lấy một bình dược nhỏ tinh xảo từ trong người ra, Lục ma ma lập tức đưa đến trong tay Phùng thái y, Phùng thái y ngửi ngửi, xác định có thể dùng, Tần lão phu nhân mới bảo nha hoàn đưa thuốc giải này cho hai người Tần Thư Dao và Tần Tuyết Như ăn vào.

68. Chương 68: Ác Nhân Bị Khi Dễ Khó Chết Già

Quả nhiên qua không đến nửa canh giờ sau, mẩn đỏ trên người Tần Tuyết Như đã tốt hơn nhiều, đau nhức trên người cũng nhẹ không ít. Mà mẩn đỏ trên người Tần Thư Dao dần dần biến mất, tuy rằng làn da còn một mảnh màu đỏ, thế nhưng cũng không dọa người như vừa rồi.

Tần lão phu nhân thấy hai người bọn họ đều tốt lên không ít, thì lại nói với Tiết Nhã: “Mặc dù người không phải là người Tần gia chúng ta, nhưng người lại vì việc riêng mà làm ra loại chuyện hạ độc này. Hôm nay ta không đuổi người đi, nhưng mà phạt thì không thể miễn!” Nói xong liền nói với Lục ma ma: “Kéo nàng xuống, đánh hai mươi trượng, cũng để cho nàng nhớ kỹ lần giáo huấn này.” Sau đó lại nhìn thoáng qua Thủy Châu luôn lặng lẽ đứng ở một bên, lạnh lùng nói: “Người là nha hoàn bên người nàng, nên khuyên nhủ mọi việc một chút. Người đầu, mang nô tài này ra ngoài đánh ba mươi trượng, sau đó bảo Nha bà tử vào, bán nàng ta đi!”

Đánh mười trượng đã khiến cho người không xuống được giường nửa tháng, mà đánh ba mươi trượng người chịu không nổi có thể bị đánh cho tàn phế, mà Thủy Châu lại là nha hoàn phạm sai lầm, lại bị bán qua tay, như vậy kết cục sẽ rất không tốt.

Hai người Tiết Nhã và Thủy Châu đều bị mang xuống, sau đó truyền ra một trận tiếng gào, âm thanh lại dần dần càng ngày càng nhỏ, lại sau một lúc lâu âm thanh cũng đã biến mất toàn bộ.

Mà Lục ma ma cũng đi vào từ bên ngoài, thấp giọng nói: “Thủy Châu kia chịu không được ba mươi trượng, đã chết. Mà lúc này, biểu tiểu thư cũng đã hôn mê!”

Tần Thư Dao nằm ở trên giường, uống một chén thuốc Lục Trúc bùng tới, chỉ uống được một nửa, liền để Lục Trúc vụng trộm đổ đi.

Tĩnh Nguyệt vội vàng cầm một quả mút hoa quả đưa đến bên miệng Tần Thư Dao, oán trách nói: “Tiểu thư, người cũng thật là, vì việc này sao lại khổ như vậy, may mắn thái y nói thương thế người không có trở ngại gì, nếu không...”

“Nếu ta diễn trò không đúng một chút, vậy làm sao lão phu nhân sẽ tin tưởng là Tiết Nhã hạ độc, đến lúc đó sợ còn bị cắn ngược lại một cái!” Miệng Tần Thư Dao ngậm mút hoa quả, vị đắng trong miệng cũng dần dần phai nhạt.

Ngày đó, nàng cố ý uống một ly trà hoa lài, nàng vốn dĩ ứng với hoa lài, chỉ cần dùng một chút thì toàn thân sẽ lập tức nổi lên những mẩn đỏ.

Hơn nữa Tần Thư Dao biết rõ độc Tiết Nhã hạ như lòng bàn, kiếp trước Tiết Nhã vì lấy lòng nàng, còn tặng độc dược cho nàng, để cho nàng hạ độc hại không ít nữ nhân trong phòng Hàn Thế Quân.

Hiện tại nhìn thấy Tiết Nhã bị đánh trượng, phạt nửa năm tiền tiêu vật hàng tháng, trong lòng Tần Thư Dao có một loại khoái cảm khó nói nên lời. Chuyện này chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, hai năm kế tiếp, nàng muốn để Tiết Nhã càng thêm thống khổ từng ngày.

Tần Thư Dao thu hồi thù hận trong mắt, cười nhìn thoáng qua Tĩnh Nguyệt: “Nhưng mà ngươi, ngày đó có lạnh không?”

Tĩnh Nguyệt cúi đầu nhẹ giọng nói: “Đa tạ tiểu thư quan tâm, nô tì không có gì đáng ngại. Chỉ là nghe nói hiện tại trên người Tam tiểu thư còn lưu lại không ít từng vết sẹo nhỏ. Tiểu thư, có phải chúng ta đây cũng cần phải có hay không?”

“Cái này thì đơn giản, chỉ cần tô lên một chút son phấn là được.”

Thương thế Tần Thư Dao không nghiêm trọng như Tần Tuyết Như, dù sao nàng cũng không phải chân chính trúng độc, chẳng qua là nàng bị dị ứng mà thôi.

Tuy rằng Tần lão phu nhân và Ngô thị nghiêm cấm truyền tin tức này ra ngoài, nhưng mà trong kinh thành vẫn ồn ào huyền ảo.

Chuyện này đã truyền rất nhanh ra trong kinh thành, nói Tiết Nhã là một phụ nhân rắn rết, tuổi còn trẻ không chỉ có vụng trộm hèn hạ, tự định chung thân, còn bởi vì một chuyện nhỏ suýt chút nữa độc hại hai vị đích nữ Tần gia.

Tiết Nhã suốt ngày nhốt ở trong phòng, không thể ra cửa gặp người. Nha hoàn Tần gia cũng cực kỳ lạnh nhạt với Tiết Nhã, mùa đông lạnh, ngay cả than cũng không cung cấp, Tiết Nhã bởi vì bị đánh trượng bệnh nặng một trận, trong phòng lại không có lò sưởi, lạnh như băng.

Nàng ta dùng sức đập đập trong phòng, hô lớn: “Người đâu, người đâu... Không phải là các người muốn ta lạnh chết chứ, mau mang lò sưởi đến đây!”

Từ sau ngày đó Tiết Nhã bị giam lỏng, có hai bà tử canh cửa, trong tay bọn họ đều cầm một cái lò sưởi nhỏ, tránh ở chỗ tránh gió uống rượu trắng, nghe được tiếng Tiết Nhã mắng, lập tức giương giọng nói: “Đừng kêu, phiền chết người. Lại kêu hôm nay ngay cả cơm cũng không đưa cho người!”

Tiết Nhã buồn bực không thôi, mắng to nói: “Đồ cầu nô tài các người, ta là biểu tiểu thư, chẳng lẽ các người không sợ đại phu nhân?”

Bà tử kia “phi” một tiếng, mắng: “Người còn tưởng rằng người là chủ tử sao? Chẳng qua là thân thích đến tổng tiền mà thôi, còn không biết tự lượng sức mình, dám ghi hận đại tiểu thư, hạ độc mưu hại đại tiểu thư. Người cũng không xem bản thân là loại người nào!”

Một bà tử khác cũng mắng theo: “Mọi người ở Tiết gia không phải là thứ gì tốt, nghe nói Tiết lão gia kia không phải là vì bị bệnh hoa liễu mới chết. Hiện tại nữ nhi của ông ta cũng là cái loại tiện nhân, vụng trộm hèn hạ thì cũng thôi. Đại tiểu thư đưa nha hoàn bên người ngài ấy cho Hàn công tử làm thiếp thì như thế nào? Vậy mà còn dám hạ độc hãm hại, ta xem là chán sống rồi!”

Trên mặt Tiết Nhã lúc xanh trắng, lúc đỏ tím: “Một đám các người đều chờ đó cho ta, chờ ngày nào đó ta thăng quan tiến chức vùn vụt, ta nhất định không tha cho các người!”

Hai bà tử nghe thế, lập tức nở nụ cười: “Gả đến Hàn gia cũng chỉ là thiếp, nói khó nghe cũng là nô tài, nô tài Hàn gia còn có thể giáo huấn nô tài Tần gia ư?” Nói xong hai người lập tức nở nụ cười.

Tiết Nhã gắt gao cắn răng, một câu cũng nói không nên lời, nàng ta làm thiếp Hàn gia, trong lòng vốn đã cảm thấy ủy khuất cực kỳ. Nhưng mà con đường này lại là chính nàng ta chọn, chẳng oán được ai. Cổ tình Hàn Thế Quân lại chỉ bằng lòng cho nàng ta một danh phận thiếp, nếu lúc trước không phải nha hoàn kia đưa tờ giấy, làm sao bản thân sẽ biến thành như vậy.

Lúc này Tiết Nhã càng ngày càng hoài nghi thân phận tên nha hoàn kia, bởi vì từ sau ngày kia, Tiết Nhã chưa gặp lại nha hoàn kia. Hơn nữa vì sao Hàn Thế Quân lại lôi kéo không rõ cùng với nha hoàn bên người Tần Thư Dao.

Tiết Nhã vốn cũng không phải là một người ngu dốt, chỉ là lúc trước nàng ta chưa suy nghĩ sâu, hiện tại nhận hết khuất nhục, đầu cũng linh hoạt không ít hơn trước kia.

Thủy Vân lâu cách Hình Hương Viện rất gần, Tần Thư Dao đứng ở trong Hình Hương Viện, tiếng nhục mạ trong Thủy Vân lâu, nghe được rõ ràng, khóe miệng nàng nâng lên một thoáng ý cười nhạt. Cho dù hiện tại Tiết Nhã tỉnh ngộ lại, phát hiện những chuyện đó đều chỉ là một ván cờ, nàng cũng không sợ hãi, kiếp này Tiết Nhã không có khả năng lại trở mình, nàng muốn dẫm nát Tiết Nhã dưới chân, để cho nàng ta nếm tư vị bị người khuất nhục (áp bức và lăng nhục).

Tuyết lại rơi nhiều tiếp hai ngày nữa, mới ngừng lại, trong thành ngoài thành đều là nạn dân.

Tuy rằng Tần phủ có bố trí lều đưa áo bông cùng cháo loãng, nhưng mà cái này cũng không thể giải quyết được tất cả các nạn dân gặp khó khăn.

Hoàng thượng cấp cho một vạn lượng bạc trắng, tuy rằng Mộ Tử Liệt tìm không ít, nhưng mà nạn dân lại càng ngày càng nhiều. Hoàng thượng thấy Mộ Tử Liệt không biết cách xử lý, trong lòng tức giận không thôi.

Vốn đã là một thân xú danh, Hàn Thế Quân lập tức bắt được cơ hội, hấn vội vàng dâng lên Mộ Tử Liệt không ít mưu kế, lúc Mộ Tử Liệt gấp rút xoay vòng, nghe được mưu kế của Hàn Thế Quân nhất thời cực kỳ vui mừng.

69. Chương 69: Mọi Người Tự Tập Thành Nhóm Vui Đùa Âm Ĩ

Qua hai ngày, Mộ Tử Liệt ra lệnh cho quan viên kinh thành và phú thương đều quyên góp một trăm lượng bạc trắng ra, quan viên lớn nhỏ ở kinh thành cực kỳ nhiều, mà phú thương cũng rất nhiều.

Không ít người không đồng ý quyên góp, chính là không biết sao Mộ Tử Liệt phái người điều tra từng hộ gia đình, những người đó sợ bị cướp đi càng nhiều thứ đáng giá, mới ào ào quyên bạc ra.

Bởi vậy, trong tay Mộ Tử Liệt lập tức có nhiều trên hai vạn lượng bạc trắng, hấn lại dựa theo ý tứ của Hàn Thế Quân, học cách làm của Tần Thư Dao, ghi tên từng nạn dân vào sổ sách, quy định từng người nạn dân đều được phát bạc và y phục, nếu các nạn dân không thống nhất, hoặc là đến Đả Thu Phong* lập tức kéo ra ngoài đánh mười trượng.

(*Đả Thu Phong: hay nói là hành vi “Đả Thu Phong” hay hành vi tống tiền/làm tiền, lợi dụng quan hệ đòi lấy tài vật từ người khác)

Phương pháp này dùng một chút, nạn dân ở kinh thành lập tức ít đi không ít, dù sao đến niên quan*, không ít nạn dân được bạc và y phục, đều muốn trở về chuẩn bị năm mới.

(*Niên quan: chỉ nông lịch cuối năm giống quá quan nên gọi là cửa ải cuối năm, nghĩ là trước đây làm, mắc nợ người nên vào lúc này phải trang trải nợ nần, mừng năm mới)

Sau khi biết Hoàng thượng vui mừng không thôi, nghe nói người bày mưu là Hàn Thế Quân, lập tức sai người gọi Hàn Thế Quân đến trên điện.

Đối mặt với câu hỏi của Hoàng thượng, Hàn Thế Quân đối đáp trôi chảy, không có gì không quen và sợ hãi, cũng khiến Hoàng thượng nhìn với con mắt khác. Lập tức phong Hàn Thế Quân làm tiểu quan Tòng lục phẩm.

Tần Thư Dao không nghĩ tới Hàn Thế Quân thế nhưng còn được Hoàng thượng tán thưởng, xem ra hấn vốn không có ý định trung thành với Tứ hoàng tử, chẳng qua hấn coi Tứ hoàng tử là một tảng đá kê chân, mục tiêu của hấn hấn là Hoàng thượng.

Tần Thư Dao rất hiểu được dã tâm của Hàn Thế Quân, một tiểu quan Tòng lục phẩm tuyệt đối không thể khiến hấn thỏa mãn, kế tiếp hấn là hấn còn có thể tiếp tục hướng lên trên.

Sau này nàng tuyệt đối sẽ không lại để Hàn Thế Quân được như ý như vậy, nàng muốn chặt đứt đường lui của hắn. Năm năm sau ai là hoàng đế chân chính, nàng biết rõ ràng nhất.

Hiện tại Hoàng thượng còn chưa lập thái tử, Tứ hoàng tử vô dũng vô mưu, chỉ bằng Hoàng hậu sở sinh, muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế đó là khó càng thêm khó.

Tòng lục phẩm chẳng qua là cấp tiểu quan, nhưng mà Hàn gia nghe được tin tức này thì có vui có buồn, vui là Hàn tam lão gia, buồn cũng chỉ có Từ thị.

Mà lúc này việc hôn sự của nhi tử Ninh Hầu gia Hàn Thế Hiền cũng định xuống, qua hết năm lập tức thành thân, chính là thành thân không đến nửa năm hắn sẽ qua đời.

Vào lúc ấy lại là bước ngoặt của Hàn Thế Quân, vì tiếp tục kế tục, Hàn gia nhất định sẽ để Ninh Hầu gia nhận một đứa con làm con thừa tự. Kiếp trước Hàn Thế Quân có Tần Thư Dao hỗ trợ, cho nên hắn thuận lợi được đưa làm con thừa tự cho Ninh Hầu gia.

Thời gian trước Hàn Thế Quân liên tục xảy ra nhiều chuyện gièm pha như vậy, Tần Thư Dao vốn đã không lo lắng. Nhưng mà hiện tại Hàn Thế Quân đã là tiểu quan Tòng lục phẩm, lại chiếm được Hoàng thượng tán thưởng, nếu để Hàn Thế Quân luôn tiếp tục kéo dài, hắn càng ngày càng trở nên lớn mạnh, sau này Ninh Hầu gia thật đúng là có khả năng nhận Hàn Thế Quân làm con thừa tự, kế tục vị trí Hầu gia.

Đêm trừ tịch (đêm 30), Tần gia giăng đèn kết hoa, trong phòng khách bố trí ba bàn tiệc lớn, người một nhà ăn một bữa cơm đoàn viên, trên bàn cơm một trận tiếng nói tiếng cười.

Mồng năm tết, phủ công chúa thiết yến, đặc biệt mời hoàng tử trong hoàng cung cùng với quý nữ trong kinh thành cùng đến tụ hội trong phủ.

Bởi vì Tần Thư Dao là học trò của trưởng công chúa Hoa Phượng, cho nên trưởng công chúa Hoa Phượng đặc biệt để Tần Thư Dao ra ngoài tiếp đón.

Tần Thư Dao mặc một thân y phục hoa văn mây trên cao liên kết với ngọc trai đối với áo ngắn hoa văn hình Khổng Tước, trên đầu búi lông vãn kết, trên đầu đội hoa cỏ kết hoa mai đỏ hợp với y phục, lại nghiêng nghiêng một cây trâm ngự ẩn hoa Hải Đường, có vẻ dịu dàng thanh lịch. diễn đàn lê quý đôn

Trưởng công chúa Hoa Phượng lại là một thân y phục lộng lẫy thêu trăm hồ điệp vàng đậu trên bông hoa, búi tóc triều nguyệt kết, trâm Kim Phượng khảm tơ rữ quý phái, trên tai mang một đôi khuyên tai San Hô đỏ hình dạng giọt lệ, toàn thân phú quý và hoa lệ.

Lúc này tuyết đã ngừng rơi, nhưng trên mái hiên đều là một mảnh tuyết trắng xóa, trong viện lại được quét sạch sẽ.

Địa điểm trưởng công chúa Hoa Phượng thiết yến đó là Tịch Mai viên, mai đỏ điểm lệ kết hợp với tuyết trắng tinh khiết, có một phen ý nhị khác.

Bốn phía đình đều bị vải thật dày phủ kín, phía trên hiện ra một đám lỗ nhỏ cắt hình bông hoa, lại dùng lụa trắng che lại, cảnh sắc bên ngoài cũng có thể nhìn xuyên qua lụa trắng thấy rõ ràng. Bên trong cũng có không ít lò sưởi, trên tay mỗi người đều cầm một lò sưởi nhỏ cỡ bàn tay. Trong đình không cảm giác được một chút lạnh lẽo, vẫn còn có thể nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Lần này đến ngoại trừ công chúa hoàng gia, còn có một số quý nữ kinh thành, có một số không đi nên cũng không nhiều lắm. Chỉ có hai vị cô nương Trịnh gia, ba vị cô nương Tần gia còn có chính là vài vị cô nương Lí gia và Tề gia.

Đình rộng lớn đủ hơn mười tiểu cô nương ngồi, phân ba cái bàn nhỏ, mọi người đều tự ngồi chung một chỗ với tỷ muội tốt của mình.

Mộ Phương Hoa vốn thân với Tần Tuyết Như, cho nên ngồi cùng một chỗ với Tần Tuyết Như, Tần Thư Dao sợ Tần Tuyết Như nhân cơ hội khi dễ Tần Khả Cầm, cho nên đặc biệt an bài Tần Khả Cầm ở bàn Trịnh Anh Anh.

Tính tình Trịnh Anh Anh cởi mở, thấy Tần Thư Dao an bài như vậy cũng hiểu nhất định có đạo lý của nàng, tuy không có đặc biệt chiều cố Tần Khả Cầm, nhưng cũng không làm khó nàng ấy.

Ngồi ở ghế trên là trưởng công chúa Hoa Phượng, Tần Thư Dao đứng ở bên cạnh trưởng công chúa Hoa Phượng.

Trưởng công chúa Hoa Phượng giơ ly rượu xanh biếc trong tay lên, nhàn nhạt cười, nói: “Hôm nay mời các vị đến, đều chỉ vì giải sầu, cho nên các người cũng không cần khách khí, chỉ cần lo vui chơi thôi!” Nói xong chậm rãi uống một ngụm.

Một đám tiểu cô nương phía dưới cũng đều cầm lấy ly rượu trên bàn, cũng chậm rãi uống một ngụm. Tụ họp nhỏ như vậy, cũng chỉ là để những cô nương luôn đợi ở trong khuê phòng đại viện giải sầu.

Tần Thư Dao cũng cười nói: “Hôm nay nhiều người ở đây như vậy, nếu không chơi chút trò chơi vậy chẳng phải là đáng tiếc sao!”

Trưởng công chúa Hoa Phượng cũng hơi vuốt cằm, Tần Thư Dao lại nói: “Không biết các vị thấy có ý gì hay?”

“Không bằng chơi đánh trống truyền hoa*, hoa rơi xuống trong tay ai thì phải làm một bài thơ, mọi người cảm thấy được không?” Người nói đến chính là đại tiểu thư Trịnh gia, tên gọi Trịnh Uyển Uyển, mười tám tuổi, đã đến cập kê, vẫn còn chưa có định ra hôn ước.

(*Đánh trong truyền hoa (kích trống truyền hoa): cũng được gọi là truyền bóng màu, là trò chơi giản gian. Nhiều người hoặc hơn mười người ngồi trên chiếu thành một vòng tròn, một người đưa lưng về phía vòng lấy chùy đánh trống. Khi trống vang lên, bắt đầu truyền hoa, hoa truyền từ trong tay người này đến trong tay người kia)

Trịnh Anh Anh bĩu môi không vui nói: “Cái này chơi có gì vui, còn không bằng mỗi người đi lên biểu diễn một cái gì đó mà mình am hiểu nhất!”

Từ nhỏ nàng không thích viết chữ, thơ này từ này, chán cực kỳ.

Trịnh Uyển Uyển giận dữ cười nói: “Ta còn không biết người sao, người sợ nhất mấy thứ này, chỉ là hoa cũng không nhất định sẽ đến tay người nhiều lần!”

Giọng nói của Trịnh Uyển Uyển như Hoàng Anh xuất cốc, dễ nghe cực kỳ. Nàng mặc một thân áo sam tử lụa mỏng màu thủy lam hình tranh hoa đào, bên dưới còn là váy trăm hoa đồng màu. Trên đầu búi tóc cao vắn kể, mang theo một sợi dây hoa cỏ màu phấn trang điểm, trên đầu cài một đôi trâm cài ngọc Hòa Điền khắc thành ngọc Phi Diệp, có vẻ thanh tú mà lại tự nhiên.

Khóe miệng trưởng công chúa Hoa Phượng khẽ nhếch cười, không nói gì.

Lúc này Mộ Phương Hoa ngồi ở một bàn khác hừ nhẹ một tiếng, nói: “Cô gọi mọi người tới cũng là vì náo nhiệt, trò đánh trống truyền hoa này tự nhiên là rất náo nhiệt, chỉ là có người chưa hẳn sẽ ngâm thơ vẽ tranh, cho nên mới không dám!”

Trịnh gia là nhà mẹ đẻ của Hiền phi, Hiền phi lại được Hoàng thượng cực thích, mà dưới gối Hiền phi lại không có một nữ nhi, cho nên thường gọi hai nữ nhi Trịnh gia vào trong cung làm bạn.

Cho nên hai người Trịnh Anh Anh và Mộ Phương Hoa đã biết nhau từ trước, mà còn có một đoạn “ân oán”.

70. Chương 70: Phong Trào Gợn Sóng Bị Hại Hiểm Độc

Trịnh Anh Anh không thể kích động được, nếu không phải ở phủ công chúa nàng đã sớm nhảy dựng lên, lập tức mắng nhau với Mộ Phương Hoa rồi.

Nhưng nơi này là phủ công chúa, Tần Thư Dao phụng mệnh lệnh của trưởng công chúa Hoa Phượng, chiêu đãi bọn họ thật tốt, cho nên đương nhiên không thể để cho bọn họ gây gổ trong lúc này.

“Thực ra hiển nghệ và ngâm thơ vẽ tranh cũng không có gì khác nhau, dù sao sở trường của một số người khác nhau. Ngược lại ta có một trò chơi rất vui, cũng không biết các vị tỷ tỷ muội muội có thích hay không?”

Trưởng công chúa Hoa Phượng thấy Tần Thư Dao xử lý chuyện này không hoảng hốt không loạn, trong lòng cực kỳ hài lòng.

“Xin lắng tai nghe!” Trịnh Uyển Uyển cười nói.

Tần Thư Dao lại nói: “Cầm kỳ thi họa chắc hẳn mọi người đều tinh thông cực kỳ, hôm nay cũng không có những người khác, công chúa mời chúng ta đến cũng là muốn cho mọi người tận hứng chơi đùa. Không bằng mọi người đến chơi tửu lệnh (phạt rượu) đi, trước tiên ta nói một câu thành ngữ bốn chữ, sau đó lấy một chữ cuối cùng trong thành ngữ đó, rồi đọc lên một thành ngữ khác, nếu có ai đáp không được, vậy phạt một ly rượu. Ví dụ như ta nói Cười Ngựa Xem Hoa, vậy kế tiếp lấy chữ Hoa để làm thành một thành ngữ khác! Mọi người cảm thấy như thế nào?”

Trò chơi này đơn giản lại vui, hai người Trịnh Anh Anh và Mộ Phương Hoa đều đồng ý.

Trưởng công chúa Hoa Phượng thấy bọn họ không có tranh luận gì, thì cười nói: “Mọi người đều cảm thấy vui, như vậy trước hết bắt đầu từ đại cô nương Trịnh gia, sau đó luân phiên từng bàn một, rồi lặp lại như thế!”

Trịnh Uyển Uyển cười gật đầu nói: “Cũng không thể thiếu Công chúa, mau ngồi vào một bàn trong số chúng dân nữ!”

Tuy rằng trưởng công chúa Hoa Phượng thích náo nhiệt, nhưng mà thông thường đều là bản thân ở một bên xem, chưa bao giờ tham dự.

“Đúng vậy. Tại sao Công chúa không cùng vào chơi một chút, ở đây còn có học trò mà!” Tần Thư Dao cũng cười nói.

Hôm nay tâm tình của trưởng công chúa Hoa Phượng rất tốt, liền gật đầu cười nói: “Vây cùng nhau chơi!”

Tần Thư Dao lập tức bảo người mang thêm một cái ghế tới bàn của Trịnh Uyển Uyển, sau đó lại bảo nha hoàn đi rót một ít rượu ngọt nóng đến.

Rượu đó cũng không nồng, cũng là để chơi đùa!

Một đám người bắt đầu chơi vui vẻ, Tần Thư Dao đứng ở một bên nhìn một lát, liền nói đi hái một chút mai đỏ vào, cũng rất phù hợp với tình huống này.

Tịch Mai viên chiếm diện tích rất lớn, bên trong các loại hoa mai cũng rất nhiều.

Tần Thư Dao mang theo hai người Tĩnh Nguyệt và Lục Trúc tản bộ ở trong sân, không phải là nàng thật sự muốn ra hái hoa mai gì, chẳng qua là muốn đi ra ngoài giải sầu.

Nàng đi đến một chỗ dưới tảng đá lớn, sau đó để Tĩnh Nguyệt phủ bụi trên mặt, rồi bản thân mới ngồi xuống.

Sau đó lấy hầu bao bên hông xuống, tiếp đó đổ tất cả hương liệu bên trong ra, lại bảo Lục Trúc đi hái hoa mai, để hoa mai vào bên trong.

“Cô nương, vì sao ngài làm thế?” Tĩnh Nguyệt không hiểu hỏi.

“Hầu bao này là trước khi ra khỏi cửa đại phu nhân đặc biệt đưa cho ta, trước mặt nhiều người như vậy, ta không thể tháo xuống. Tam muội lại một đường đi theo chúng ta, ta càng không có cơ hội.”

Tần Thư Dao lại lấy một túi hương chưa bao giờ dùng qua từ trong ống tay áo ra, đổ hương liệu vừa này vào đó, sau đó cười nói: “Đợi lát nữa người vụng trộm để vào trong áo của Tam muội, nhớ kỹ ngàn vạn đừng bị nàng phát hiện. Ta lại muốn nhìn xem phu nhân muốn làm gì!”

Lục Trúc lập tức gật đầu nói: “Nô tì nhớ kỹ!”

Sau khi Tần Thư Dao chuẩn bị những thứ này kỹ càng, tiếp đó mới đứng lên, đi đến một chỗ trong Tịch mai viên, hái được hai cành hoa mai có hình dáng rất đẹp.

Thời điểm đang chuẩn bị trở lại đình, lại vừa vặn gặp vài vị hoàng tử đi về phía nàng.

Tần Thư Dao bất đắc dĩ chỉ có thể dừng bước lại, cúi người thi lễ với bọn họ, tiếp đó lẳng lặng đứng ở tại chỗ.

Vôn Mộ Thành Hi đang thưởng thức những đóa hoa mai này, thấy hai cành hoa nở rất đẹp trong tay Tần Thư Dao, lại nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, lập tức cười nói: “Trong khoảng thời gian này sao không gặp được người, Tình Họa của Quần Phương lâu nhắc đến người vài lần đấy!”

Mộ Thành Hi thích nhất chính là trêu chọc người, thấy vẻ mặt Tần Thư Dao mỉm cười, dường như không có nửa điểm xấu hổ, thì cũng không còn thú vị, lại chỉ vào hoa mai trong tay nàng, nói: “Hoa mai này của người thật đẹp, có thể đưa cho bốn hoàng tử được không!”

Tuy rằng nam nữ không quá khắt khe với nhau, nhưng cũng không thể trao nhận cho nhau. Tuy rằng chỉ là một cành hoa mai, nhưng nếu như bị người ác ý truyền ra ngoài, chuyện này cũng cực không tốt cho thanh danh Tần Thư Dao.

“Nếu Ngũ hoàng tử thích, dân nữ lại bảo nha hoàn đi hái. Cái này là tặng cho trưởng công chúa!” Tần Thư Dao hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói.

Vài ngày nay đường làm quan của Tứ hoàng tử Mộ Tử Liệt rộng mở, cuối cùng cũng cười nói: “Ngũ đệ, đệ cũng quá khó xử người ta rồi. Dù sao nàng cũng là cô nương chưa lấy chồng, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì không tốt cho thanh danh cô nương nhà người ta!”

“Bốn hoàng tử cảm thấy một tiểu thư khuê các tùy ý ra vào thanh lâu, chuyện này lại càng không tốt cho thanh danh của nàng!” Mộ Thành Hi vẫn cợt nhả như trước.

Trên mặt Tần Thư Dao lại trở nên có chút khó coi, nàng lập tức bẻ gãy hoa mai trong tay, nghiêm nghị nói: “Nếu Ngũ hoàng tử muốn lấy việc này đến ép buộc dân nữ, dân nữ tuyệt không sợ hãi.” Nói xong lại cúi người thi lễ, tiếp đó mang theo hai người Tình Nguyệt và Lục Trúc rời đi.

Mộ Thành Hi không nghĩ tới Tần Thư Dao thế nhưng phản ứng quyết liệt như vậy, nhưng lại hiểu được ngay lập tức, ngày ấy hành tung của Tần Thư Dao ngoại trừ vài người bọn họ người bên ngoài hoàn toàn không biết, mà sự tình đã đi qua lâu như vậy, muốn lại lục ra mà nói, lại không có người khác chứng thực, đến lúc đó Tần Thư Dao nói hấn nói xấu nàng, cũng sẽ có người tin tưởng.

Dù sao không có một nữ tử nào sẽ lớn mật như thế, cũng dám đi thanh lâu.

Mộ Tử Liệt cười vỗ vỗ bả vai Mộ Thành Hi: “Ngũ đệ chúng ta còn chưa bao giờ bị người cự tuyệt qua như vậy đi! Ha ha, đừng khổ sở, chỗ ta còn nhiều tiểu mỹ nhân, đến lúc đó đưa đệ vài người!”

Hai trông mắt Mộ Thành Hi thoáng qua một tia âm lãnh, sau đó lại cười nói: “Đa tạ ý tốt của hoàng huynh, chỉ là nữ tử này cực kỳ thú vị. Trong ngày thường lại cực kỳ quy củ, có đôi khi vẫn còn có thể làm ra việc Ly Kinh Bận Đạo*, ta đường đường là một hoàng tử, chẳng lẽ còn sợ nàng sao, nói xong lại đi về phía trước.

(*Ly Kinh Bận Đạo: Không tuân thủ, đi ngược với đạo lý lẽ thường, nói chung là nổi loạn, không thêm để ý giáo huấn chính thống cổ hủ các loại. Ngoài ra sau còn được dùng như một lập luận để giải thích, nói về những người từ bỏ danh lợi địa vị)

Tần Thư Dao lại tùy tiện ở ven đường hái hai đóa hoa, sau đó vội vàng tiêu sái* đi vào đình. (*Tiêu sái: Chỉ sự trong sạch thanh cao, vượt khỏi cuộc đời, như rửa sạch bụi đời)

Trong đình vang lên tiếng nói tiếng cười, không ít người đều uống không ít rượu ngọt, trên mặt đều hiện ra một chút đỏ ửng.

Tần Thư Dao cười đi vào, sau đó cầm hoa trong tay tiện tay để ở trong một bình hoa.

Mà lúc này vừa vặn đến phiên Tần Tuyết Như lại đọc thành ngữ, trò này nhìn như đơn giản, nhưng mà một vòng một vòng phía sau, cũng dễ làm sai.

Tần Tuyết Như đã uống say năm phần, mà lúc này đây vẫn không đọc lên được, lại bị phạt một ly rượu.

Tần Thư Dao nhân cơ hội đi qua, cười vì nàng chặn rượu: “Tam muội, muội uống nhiều rồi. Vẫn là để ta giúp muội uống một chén, khi trở về mẩu thân nhìn thấy bộ dạng này của muội, còn không trách cứ ta ư!”

Nói xong liền đoạt lấy ly rượu trong Tần Tuyết Như, lúc này Tần Tuyết Như đã say vài phần, bị Tần Thư Dao cướp như vậy, thân thể lập tức chao đảo, rượu trong tay tràn ra, may mắn Tần Thư Dao tránh né kịp thời, không có vẩy vào trên người.

Tần Thư Dao lập tức nháy mắt với Tĩnh Nguyệt, Tĩnh Nguyệt lập tức tiến lên cầm khăn lau y phục giúp Tần Tuyết Như, sốt ruột nói: “Tam tiểu thư, nô tì lau y phục cho ngài.”

Sau đó lấy khăn bọc túi hương lại, lại nhân cơ hội lau trên người Tần Tuyết Như.

71. Chương 71: Bệnh Ma Quấn Thân Hồi Hận Lúc Trước

Tần Tuyết Như chán ghét đẩy Tĩnh Nguyệt ra, không kiên nhẫn nói: “Trên người ta lại không ướt, không cần người lau!”

“Quả nhiên là Tam muội uống say rồi, mọi người nhìn một cái rõ ràng trên người đều đã ướt, vậy mà còn không thừa nhận!” Tần Thư Dao cười nói: “Kính xin công chúa cho phép dân nữ đưa muội muội về phòng nghỉ ngơi!”

Mấy năm nay, tuy rằng trưởng công chúa Hoa Phượng đều có tổ chức yến hội, thế nhưng cực ít chủ động tham dự. Hôm nay cũng chơi vui vẻ, liền cười gật đầu, nói: “Cũng tốt, mang nàng xuống nghỉ ngơi nghỉ đi!”

Ngọc Bích lập tức đỡ Tần Tuyết Như, sau đó đi theo nha hoàn phủ công chúa đến sương phòng.

Lúc này, đám người Mộ Thành Hi cũng đi đến, Mộ Phương Hoa lập tức đứng lên, đi đến bên người Mộ Tử Liệt, làm nũng nói: “Ca ca, sao lúc này mới đến vậy!”

Một đám quý nữ lập tức đứng lên, cúi người thi lễ với vài vị hoàng tử này.

Đám người Mộ Thành Hi lại cúi người chào trưởng công chúa Hoa Phượng, sau đó cười nói: “Cô cũng bắt công quá, có ăn ngon chơi vui, cũng không bảo chúng con đến!”

Tâm tình trưởng công chúa Hoa Phượng rất tốt, cười mắng: “Lần sau ta cũng không dám lại quên các người, miễn cho còn nói ta bất công!”

Lúc này đã có thị nữ lại bày ra một bàn, đám người Mộ Thành Hi theo thứ tự ngồi xuống.

Tần Thư Dao lặng lẽ đứng ở một bên, hơi cúi đầu.

Mộ Tử Liệt cười nói với trưởng công chúa Hoa Phượng: “Vừa rồi Ngũ đệ dụng phải Tần đại cô nương, muốn nàng đưa cành hoa mai nàng cầm trong tay cho đệ ấy. Tần đại cô nương không chịu, ngũ đệ liền tức giận!”

Ý tứ trong lời nói này lộ ra nồng đậm ái muội.

Vốn Tần Thư Dao đang cho rằng chỉ cần không hé răng, có thể tránh thoát thị phi, không nghĩ tới vẫn là không được.

Sắc mặt Mộ Thành Hi cũng có chút lúng túng, hấn vội vàng đứng lên, cúi người chào Tần Thư Dao, một bộ dạng hào hoa phong nhã: “Vừa rồi là ta lỡ mồm, thanh danh cô nương quan trọng hơn, đương nhiên không đồng ý đưa hoa!”

Tuy rằng thanh danh của Mộ Thành Hi ở bên ngoài không tốt, nhưng lại không dính vào nữ tử đằng hoàng, nhất là nữ tử giống như Tần Thư Dao vậy.

Chính là Mộ Tử Liệt cố ý muốn cho Mộ Thành Hi xấu mặt trước mặt mọi người mặt mà thôi.

Tần Thư Dao thấy Mộ Thành Hi không có ác ý, nhưng Mộ Tử Liệt lại đáng giận cực kỳ, việc này không có ai nhìn thấy, chỉ cần không ai đề cập, thì không có người biết.

May mắn vừa rồi nàng kiên định, không đưa hoa cho Mộ Thành Hi, bằng không sợ là lúc này thanh danh bản thân cũng bị hủy.

Trưởng công chúa Hoa Phượng chưa từng thấy Mộ Thành Hi nghiêm túc như vậy, lại thấy vẻ mặt Tần Thư Dao khẩn trương, cũng biết nếu việc này truyền ra, cũng không tốt cho thanh danh của cả hai người Mộ Thành Hi và Tần Thư Dao.

“Từ trước đến nay Ngũ hoàng tử ham chơi, nhưng mà tính tình của Dao Nhi có chút mạnh mẽ. Chỉ là điều này cũng tốt, miễn cho bị người hiểu lầm!” Trưởng công chúa Hoa Phượng nói hai ba câu đã giải quyết chuyện này rồi.

Tần Thư Dao cảm kích nhìn thoáng qua trưởng công chúa Hoa Phượng, sau đó cũng cười nói: “Nhất định là trong ngày thường công chúa quá mức nghiêm khắc với Ngũ hoàng tử, hoa mai trong Tích Mai viên này thành cụm, công chúa liền thưởng cho Ngũ hoàng tử vài cành. Miễn cho Ngũ hoàng tử nhớ thương hoa mai trong phủ công chúa, lại không dám hái, cố tình lại muốn chờ dân nữ hái xong, mới đến cướp đoạt!”

Lời nói này rất dễ thương, làm một đám người đều nở nụ cười, cũng để cho Mộ Thành Hi thoát khỏi xấu hổ.

Trưởng công chúa Hoa Phượng cũng cười không khép miệng được: “Con, đồ nha đầu cứ nói ngọt!”

Tần Thư Dao ra về ngượng ngùng cúi đầu.

Lúc này, một nha hoàn hốt ha hốt hoảng chạy tiến vào, vẻ mặt hoảng sợ: “Công chúa, không tốt. Tần cô nương kia không biết là xảy ra chuyện gì, thế nhưng trên người nổi lên từng hột bọc mủ nhỏ, nô tì thấy rất dọa người ...”

Trưởng công chúa Hoa Phượng nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên khó coi vạn phần, những người khác cũng lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Về mặt Tần Thư Dao lo lắng, gấp gáp nói: “Tại sao có thể như vậy chứ?” Sau đó lại quỳ gối nói với trưởng công chúa Hoa Phượng: “Kính xin công chúa mời thái y nhanh tới coi Tam muội một chút!”

Trưởng công chúa Hoa Phượng khẽ gật đầu: “Trước tiên con đi tới bên cạnh Tam muội nhà con. Những người khác cứ tiếp tục chơi!”

Mộ Phượng Thiên nghe nói Tần Thư Dao sinh bệnh, cũng lập tức khẩn trương đứng lên, nói: “Cô, con cũng đi nhìn một cái!”

Chuyện giữa hai người Mộ Phượng Thiên và Tần Tuyết Như mọi người đều biết đến, cho nên trưởng công chúa Hoa Phượng cũng không có ép hấn, chỉ nhắc nhở nói: “Dù sao nàng cũng là cô nương Tần gia, con đứng từ xa nhìn là được rồi!”

Dĩ nhiên Mộ Phượng Thiên nghe hiểu ý tứ trong lời nói của trưởng công chúa Hoa Phượng, gật gù đầu rồi đi theo Tần Thư Dao ra khỏi đình.

Tần Tuyết Như được an bài ở sương phòng phía Tây phủ công chúa, Mộ Phượng Thiên quá mức lo lắng, đi còn nhanh hơn Tần Thư Dao một chút.

Đến bên trong sương phòng, Tần Thư Dao để Mộ Phượng Thiên chờ ở ngoài, sau đó đi vào phòng trước. Lúc này Tần Tuyết Như đã đau đến lăn lộn trên giường.

Trên tay rõ ràng có bọc mủ nổi bật, ngay cả trên mặt Tần Tuyết Như cũng đều có một chút. Mặc dù bọc mủ này không ngứa, nhưng lại đau đớn cực kỳ.

Về mặt Tần Tuyết Như tái nhợt, gất gao cắn răng, nhìn thấy Tần Thư Dao tiến vào, liền mắng to, nói: “Rốt cuộc là người đã hạ độc gì cho ta?”

Lúc này nàng ta đã hết say, đau đớn trên người làm cho nàng ta khó chịu cực kỳ.

Trong lòng Tần Thư Dao thống khoái một trận, trên mặt lại một hồi mê mang cùng vô thố: “Tam muội, muội nói cái gì vậy? Muội và ta tốt xấu gì cũng là tỷ muội, ta tội gì muốn hại muội như vậy chứ!”

Tần Tuyết Như chán ghét liếc mắt nhìn Tần Thư Dao một cái, hừ lạnh nói: “Người cút cho ta... Cút...”

Lúc này thái y đi vào từ bên ngoài, sau đó vội vàng bắt mạch cho Tần Tuyết Như, chính là qua nửa ngày, về mặt thái y lại nghi hoặc nói: “Kỳ quái, sao cô nương lại có bệnh này?”

Về mặt Tần Thư Dao lo lắng: “Đại phu, rốt cuộc là muội ấy bị bệnh gì, sao toàn thân lại như vậy? Vừa rồi không bị gì, sau khi uống say lại biến thành như vậy!”

Thái y lại nhìn bọc mủ trên tay Tần Tuyết Như, cuối cùng mờ mịt hỏi: “Cô nương vẫn còn xử nữ?”

Tuy rằng trên mặt, trên người Tần Tuyết Như đều đau đớn cực kỳ, nhưng mà nghe thế mặt vẫn giống như bị thiêu đốt. Nàng ta khẽ gật gật đầu, nghi hoặc hỏi: “Chuyện này có quan hệ gì?”

Mày Thái y nhíu càng chặt, nhẹ giọng nói: “Loại bệnh này chỉ có nữ tử thanh lâu mới có...”

Dù sao cũng là nữ tử đàn ông, thái y cũng không dám lập tức kết luận.

Mà sau khi Tần Tuyết Như nghe xong vẻ mặt buồn bực, chịu đựng đau đớn, cắn răng nói: “Cái gì? Ta còn chưa lấy chồng? Làm sao có thể!”

Sau đó lại nhìn về phía Tần Thư Dao, mắng: “Có phải kẻ tiện nhân người hạ thuốc gì cho ta hay không, cho nên ta mới sẽ như vậy!”

Tần Thư Dao không nghĩ tới Ngô thị lại ác độc như thế, muốn truyền bệnh của nữ tử thanh lâu đến trên người nàng, may mắn nàng đủ cẩn thận, để Tĩnh Nguyệt cũng cẩn thận bôi ở trên người Tần Tuyết Như.

“Thái y, có phải ông nhìn lầm rồi hay không, năm nay muội muội nhà ta mới mười bốn. Làm sao có thể mắc loại bệnh đường sinh dục chứ!” Nàng cố ý nói lớn giọng, vì để Mộ Phượng Thiên ngoài cửa nghe thấy.

Quả nhiên sau khi Mộ Phượng Thiên nghe thế, lập tức vọt tiến vào, kinh ngạc nhìn Tần Tuyết Như nằm ở trên giường, thấy bọc mủ trên mặt nàng, lập tức chán ghét quay đầu.

Sau đó lại nói với thái y: “Rốt cuộc là nàng bị bệnh gì?”

72. Chương 72: Nguyên Tiêu Gặp Thích Khách

Thái y cũng không dám lập tức có kết luận, cân nhắc một chút mới nói: “Có thể là vị cô nương này đụng vào cái gì không sạch sẽ, mới có thể có bệnh này! Bệnh này trong ngày thường nhìn không ra, nhưng nếu đụng tới nước hoặc rượu, như vậy sẽ lập tức phát tác, toàn thân mọc đầy bọc mủ.” Thái y dừng một chút lại nói: “Bệnh này cũng không phải khó trị, chỉ cần uống mấy thang thuốc là được!”

Tuy rằng bệnh đường sinh dục trị được, nhưng truyền ra ngoài thì thanh danh sẽ bị hủy.

Thật sự là tự làm bậy không thể sống, Mộ Phượng Thiên biết Tần Tuyết Như bị bệnh đường sinh dục, lại nhìn thấy bộ dạng xấu xí này của nàng ta, làm sao còn có thể muốn cưới nàng ta!

Quả nhiên Mộ Phượng Thiên không nhìn Tần Tuyết Như thêm một cái nào nữa, chỉ lạnh lùng nói: “Kính xin thái y tranh thủ thời gian kê cho nàng mấy thang thuốc, cũng để cho nàng khỏi đau đớn như vậy!”

Tần Tuyết Như cắn chặt hàm răng, muốn giải thích, nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy, nàng ta lại không dám quá mức thân mật với Mộ Phượng Thiên, mà hiện tại trên người nàng ta đều là bọc mủ.

Thái y gật gật đầu, lập tức đưa ra hai bình dược phục (thuốc uống), lại mở một bình dược cao (thuốc bôi ngoài da), để Tần Tuyết Như bôi dùng mỗi ngày, qua ba ngày, bọc mủ này sẽ biến mất.

Chỉ là ba ngày này nhất định sẽ đau đớn vạn phần, chỉ cần không bị vỡ ra, vậy sẽ không hủy dung.

Tần Thư Dao lập tức bảo bọn nha hoàn đi làm việc, lại sẵn sóc bôi thuốc giúp Tần Tuyết Như, Mộ Phương Thiên thấy bộ dạng này của Tần Tuyết Như, sớm đã không còn hăng hái an ủi, lấy cớ còn có việc phát tay áo rời đi.

Làm sao mà Tần Tuyết Như không nhìn ra ánh mắt Mộ Phương Thiên nhìn nàng ta, trong lòng nàng ta vừa tức vừa giận, dùng sức đẩy Tần Thư Dao ra, mắng: “Rốt cuộc là người đã hạ độc gì cho ta, sao lại hại ta như thế?”

Tần Thư Dao thấy trong phòng không có người khác, thì hừ lạnh một tiếng: “Tam muội, chuyện này muội phải hỏi mẫu thân một chút!”

Tần Tuyết Như nghe vậy sắc mặt lập tức đại biến, tiện tay cầm lấy một cái gối đầu ném tới trên người Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao không tránh đi, ngược lại khóc hô: “Tam muội, muội bớt giận một chút. Bệnh này chưa hẳn là bệnh đường sinh dục như thái y vừa nói, có thể là thái y chẩn đoán sai rồi!”

Tần Tuyết Như thấy Tần Thư Dao chuyển biến nhanh như vậy, còn có chút không rõ chân tướng.

Chính là Tần Thư Dao vừa mới nói xong lời, trưởng công chúa Hoa Phượng liền đi vào, mà ngoài cửa dường như có không ít người bàn tán xì xào.

Tần Tuyết Như buồn bực không thôi, hung dữ trừng mắt Tần Thư Dao.

Trưởng công chúa Hoa Phượng nghe nói Tần Tuyết Như bị bệnh đường sinh dục, cũng nhịn không được nhíu mày nói: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao có thể sinh bệnh chứ?”

Tần Tuyết Như chỉ vào Tần Thư Dao mắng: “Công chúa, là nàng. Đều là nàng hạ độc, nàng vừa rồi đã thừa nhận, là nàng sai người hạ độc!”

Tần Thư Dao cầm khăn nhẹ nhàng lau nước mắt, khóc nói: “Tam muội, trong ngày thường muội và ta bất hòa thì cũng được. Ta cũng tin tưởng muội cảm thấy sẽ không thể nào là chuyện kia, vậy lời thái y nói chưa hẳn là loại bệnh kia, chính là bệnh tình có chút tương tự thôi.”

Ngô thị hạ độc quả thật không phải là bệnh đường sinh dục, chính là cực kỳ tương tự bệnh kia. Bà ta thấy lần yến hội này là mời quý nữ kinh thành, nếu trong lúc đó Tần Thư Dao nhiễm bệnh, lại bị chẩn đoán nhầm. Như vậy cho dù sau này giải thích rõ ràng ra ngoài, sợ là người tin tưởng cũng không nhiều.

Trong lòng Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng, may mắn nàng đã sớm chuẩn bị tốt, bằng không lúc này người nằm ở trên giường bị người khi nhục chính là nàng.

Dù sao chuyện này cũng là chuyện của Tần gia, trưởng công chúa Hoa Phượng cũng đã sớm không kiên nhẫn, thần nhiên nói: “Tuy rằng y thuật Thái y này của Thái y viện vô cùng tốt, thế nhưng cũng có lúc sai lầm. Người đi về trước, khám và chữa bệnh cho tốt, nói không chừng người kia là lang băm chẩn đoán nhầm!”

Tuy rằng lời này là đang an ủi Tần Tuyết Như, nhưng mà Tần Tuyết Như cũng biết, hôm nay thể diện chính mình đều vứt đi rồi. Vừa rồi Mộ Phương Thiên cũng thấy được bộ dạng này của nàng ta, sợ là trong lòng cũng chán ghét bản thân rồi.

Nàng ta nắm chặt lấy chăn đệm, cuối cùng chỉ có thể gật đầu.

Tần Thư Dao muốn tiến lên đỡ nàng ta, nhưng lại bị Tần Tuyết Như dùng sức đẩy ra, Tần Thư Dao chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Việc này rơi vào trong mắt người khác, càng lộ vẻ Tần Tuyết Như kiêu căng ương ngạnh, mà Tần Thư Dao ôn nhu thiện lương.

Tần Tuyết Như vừa đi ra, các nữ tử khác đều ào ào lui về phía sau, ngay cả Mộ Phương Hoa trong ngày thường chơi vô cùng thân với Tần Tuyết Như cũng nhịn không được lui về phía sau hai bước.

Tần Tuyết Như vừa xấu hổ vừa buồn bực, ước gì lập tức rời khỏi nơi này.

Sau khi trở lại Tần phủ, Ngô thị vốn còn đang ở trong đại sảnh chờ tin tức tốt, nhưng mà không nghĩ tới Ngọc Bích lại hốt ha hốt hoảng chạy vào, nói Tần Tuyết Như sinh bệnh.

Ngay lập tức, Ngô thị cảm thấy không tốt, lập tức đến Như Ý Uyển, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt đầy bọc mủ của nữ nhi mình, trong lòng vừa đau lòng vừa buồn bực.

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Ngô thị lạnh giọng quát.

Tần Thư Dao không ngừng rơi nước mắt, khóc nói: “Nữ nhi cũng không biết, Tam muội uống vài ly rượu, liền để cho nàng đi sương phòng nghỉ ngơi. Nhưng mà không nghĩ tới lại biến thành bộ dạng này!”

Trên người Tần Tuyết Như vừa đau vừa tức, nổi giận mắng Tần Thư Dao: “Người không cần ở trong này giả mù sa mưa, hiện tại ta đã trở lại. Người cút cho ta!”

Ngô thị tự nhiên biết đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bà ta lạnh mặt nói: “Con cũng đã mệt mỗi một ngày, trước đi xuống đi!” Sau đó lại nói với Quý ma ma một bên: “Người đi chỗ lão phu nhân, thỉnh lão phu nhân lấy danh thiếp của bà, lại mời Phùng thái y đến!”

Sau khi Tần Thư Dao đi rồi, Ngô thị lại hỏi thăm thái y phủ công chúa xem bệnh thể nào, nghe nói là Triệu thái y, liền yên lòng, xem ra chuyện này còn có thể xoay chuyển.

Đồng thời Ngô thị cũng cảm thấy bản thân đã quá coi thường Tần Thư Dao, thế nhưng nàng đều có thể tránh thoát nhiều lần, lại dùng độc kế đến trên người nữ nhi mình.

Nửa ngày sau, Ngô thị mang theo một đám người đến cửa nhà Triệu thái y khóc nháo, hô to muốn đến trong sạch cho nữ nhi bà ta.

Triệu thái y bị buộc bắt đắc dĩ, chỉ có thể thừa nhận là bản thân chẩn đoán lầm, tự mình tới cửa xin lỗi.

Nhưng cho dù là như thế, chuyện này cũng truyền ra rồi. Cho dù không phải là bệnh đường sinh dục gì, vậy cũng đụng phải thứ gì đó không sạch sẽ, không ít quý nữ chơi thân với Tần Tuyết Như lúc trước, cũng không lại đến Tần phủ, sợ có quan hệ gì với Tần Tuyết Như.

Tần Tuyết Như tĩnh dưỡng ba ngày sau, bọc mủ trên người cũng dần dần biến mất, lại dưỡng ba ngày, làn da trên người lại khôi phục trắng nõn và non nớt như ban đầu.

Mấy ngày kế tiếp, Ngô thị cũng từ chối khéo lời mời của những người khác, không lại đến trong nhà người ta làm khách.

Không thể ra khỏi cửa thăm viếng, vậy chỉ có thể đợi ở trong nhà. Tần Tuyết Như thầm hận Tần Thư Dao quá mức ngoan độc, hại thanh danh nàng ta mất hết, vẫn hồi thì nói dễ hơn làm.

Đảo mắt liền đến nguyên tiêu, hàng năm hội đèn lồng tết nguyên tiêu, đều là thời điểm ồn ào nhất. Hoàng thượng cũng sẽ mang Hoàng hậu và Phi tử được sủng ái đến phố Liễu Hạng ngắm

Cho nên lễ hội đèn lồng tết nguyên tiêu hàng năm cũng là thời điểm đông nghịt nhất, Tần Tuyết Như đã sớm đợi ở trong nhà đến phát ngáy, hơn nữa nàng ta cũng vội vã muốn ra ngoài, chứng minh cho mọi người xem, chính bản thân nàng ta không bị bệnh gọi là bệnh đường sinh dục.

Tuổi Tần lão phu nhân đã lớn, cũng không muốn đi tới chỗ quá náo nhiệt. Cho nên không đi.

Ngô thị mang theo ba tỷ muội và Tần Minh Hi ra cửa, để Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm cùng ngồi một chiếc xe ngựa, mà bản thân Ngô thị lại ở cùng với nhi tử và nữ nhi của mình.

73. Chương 73: Kinh Thành Hỗn Loạn Tìm Thích Khách

Xe ngựa coi như rộng rãi, Tần Thư Dao xốc màn xe lên nhìn đèn hoa đăng ngoài xe, cười nói: “Phố Liễu Hạng này người đông chật chội nhất, ta ngược lại không thích, không bằng đi phố Phù Dung, đèn chỗ kia nhìn cũng đẹp, người cũng không chen chúc!”

Bởi vì hàng năm Hoàng thượng đều là đi phố Liễu Hạng, dân chúng vì có thể nhìn thấy tư thế oai hùng của Hoàng thượng, đều ào ào chen lấn vào phố Liễu Hạng!

Tính tình Tần Khả Cầm tùy ý, nhẹ giọng cười nói: “Tỷ tỷ thích đi chỗ nào thì đi chỗ đó!”

Tần Thư Dao cũng không đồng ý ở cùng một chỗ với đám Ngô thị, từ khi Tần Tuyết Như sinh bệnh trở về, Ngô thị đều luôn cực kỳ lạnh nhạt với nàng, còn thường xuyên ở trước mặt Tần Lương nói nàng nói bậy.

Nhưng nàng cũng không để ý, dù sao cũng không thể nào làm ra chuyện gì được, ngược lại Ngô thị bởi vì chuyện này bị Tần Lương mắng vài trận.

“Bây giờ ta sẽ sai người nói với mẫu thân!” Tần Thư Dao cười nói. Sau đó lại bảo Lục Trúc đi nói với Ngô thị một câu.

Lục Trúc nhận được mệnh lệnh lập tức bảo xa phu dừng lại phía trước, sau đó đến trong xe ngựa của Ngô thị nói vài câu.

Vốn Ngô thị đã cảm thấy phiền Tần Thư Dao cực kỳ, nghe nói nàng không muốn đi phố Liễu Hạng, càng vui mừng. Chính là ngoài miệng vẫn còn ôn hoà nói: “Nó thích đi thì đi thôi, đến lúc đó đừng xảy ra chuyện gì lại đổ lên trên người ta là được!”

Lục Trúc nói lại y nguyên lời Ngô thị nói cho Tần Thư Dao nghe, Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng: “Xem ra bà ta ước gì ta xảy ra chuyện!”

Tần Khả Cầm cũng cau mày, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, chuyện lần trước...”

Tần Thư Dao cười lắc đầu nói: “Chuyện lần trước không có quan hệ gì với ta, chúng ta đi phố Phù Dung ngắm đèn thật vui vẻ. Còn có chỗ nào có bán mặt nạ, ta cũng nhớ được hồi nhỏ muội thích nhất chính là mặt nạ hồ điệp!”

Nàng không đồng ý để chính người muội muội này của nàng biết quá nhiều, quả nhiên sau khi Tần Khả Cầm nghe xong, trên mặt lập tức hiện lên một chút ý cười: “Đã nhiều năm rồi muội không ra xem hội đèn lồng!”

Bởi vì thân thể Tần Khả Cầm luôn không tốt, nguyên tiêu hàng năm Ngô thị đều lấy cơ thân thể nàng không tốt, không mang theo nàng ra ngoài. Lần này là Tần lão phu nhân lên tiếng, cho nên Ngô thị mới mang hai người tỷ muội Tần Thư Dao theo, bằng không cũng không đồng ý mang theo.

Phố Phù Dung cũng là đám đông chật chội, chính là tốt hơn phố Liễu Hạng nhiều.

Hai người Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm xuống xe ngựa, liền đi đến trước một quán nhỏ mua hai cái mặt nạ.

Tần Khả Cầm mang mặt nạ hồ điệp phu nhân, mà Tần Thư Dao mang lại là mặt nạ hoa mai tiên tử, hai người nắm tay xem các loại đèn hoa đăng.

Bỗng nhiên một gã nam tử mặc áo choàng đen, trên mặt mang theo mặt nạ ma quỷ, đụng phải Tần Thư Dao, Tần Thư Dao vừa mới bắt đầu còn tưởng rằng người nọ vô ý, nhưng người nọ thế nhưng nhanh chóng nhét cho Tần Thư Dao một tờ giấy, lúc lướt ngang qua, lại ở bên tai Tần Thư Dao nhẹ giọng đọc một câu. diễn đàn lê quý đôn

Tần Thư Dao kinh ngạc không thôi, nhưng mà đợi khi bản thân phục hồi tinh thần lại, người nọ đã đi xa.

Nàng không muốn để cho Tần Khả Cầm biết, liền để hai người Bạch Linh và Lục Trúc ở cùng Tần Khả Cầm, bản thân lấy cớ muốn đi nhà xí.

Hai người bọn họ đi đến phía dưới cầu hình vòm, nơi này mờ tối cũng không có người. Tần Thư Dao lập tức tháo mặt nạ xuống, sau đó cầm tờ giấy trong tay mở ra.

Đập vào mắt là một hàng chữ, khiến Tần Thư Dao đầu đầu không thôi.

“Tiểu thư, không bằng chúng ta ném cái này đi, dù sao chúng ta cũng đeo mặt nạ, cũng không có người nào nhận ra chúng ta.” Tĩnh Nguyệt nhẹ giọng đề nghị nói.

Tần Thư Dao trầm tư một lát, lắc đầu nói: “Vừa rồi người nọ biết tên của ta.”

Nàng rõ ràng nghe được người nọ ở bên tai nàng, kêu tên của nàng, hơn nữa còn khiến cho nàng nhất định phải làm được.

Tĩnh Nguyệt kinh ngạc không thôi, chẳng lẽ trước khi bọn họ mua mặt nạ đã bị theo dõi?

“Đến cùng là ai? Lại muốn chúng ta làm chuyện gì?”

Tần Thư Dao cúi đầu lại nhìn thoáng qua chữ trên tờ giấy, bất đắc dĩ than một tiếng: “Chúng ta vẫn nên đi về trước thôi, chờ trở về rồi lại nói.”

Tĩnh Nguyệt gật gật đầu, đỡ Tần Thư Dao trở về tìm Tần Khả Cầm.

Nhưng bọn họ vừa mới đi đến trên đường, thì phát hiện không ít người bắt đầu chạy về phía này, Tần Thư Dao cau mày, không dám lại đi, lôi kéo Tĩnh Nguyệt chạy nhanh đến trên cầu. diên- đàn-lê-quý- đồn

Tần Thư Dao kéo một người qua đường hỏi: “Phía trước phát sinh chuyện gì vậy?”

“Nghe nói có thích khách đến ám sát Hoàng thượng, hiện tại quan binh đang bắt người!” Người qua đường kia nói xong đã chạy vội vã.

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua đám đông cách đó không xa, vội vàng lôi kéo Tĩnh Nguyệt nói: “Đi, chạy nhanh đi tìm nhị tiểu thư, sau đó trở về Tần phủ.”

Tĩnh Nguyệt gật gật đầu, sau đó đi theo Tần Thư Dao cùng nhau đi tìm Tần Khả Cầm.

May mắn Tần Khả Cầm không có đi xa, chỉ vì nhiều người trốn được ở chỗ tối,

“Nghe nói phổ Liễu Hạng còn cháy, cũng không biết bọn tam muội có việc gì hay không?” Tần Khả Cầm ngồi ở trên xe ngựa, nhíu mày nói.

“Không sao đâu, bọn họ nhiều người. Lại gần Hoàng thượng, hẳn là không có việc gì!” Tần Thư Dao thần nhiên nói.

Nếu bọn Ngô thị cứ như vậy mà chết đi, như vậy mối thù của nàng coi như được báo.

Sau khi trọng sinh, vốn mục tiêu duy nhất của nàng là báo thù, nhưng hiện tại không biết vì sao lại liên lụy đến xảy ra nhiều chuyện. Nàng nhớ tới chữ trên tờ giấy kia, nhin không được đau đầu một trận.

Sau khi trở lại Tần phủ mới phát hiện đám người Ngô thị đã sớm trở lại, bọn họ cũng chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, vốn chậm chạp không thấy đám người Tần Thư Dao trở về, trong lòng Ngô thị còn vui mừng cực kỳ, hiện tại nhìn thấy bọn họ đã trở lại, trên mặt cũng trưng ra tươi cười giả dối.

“Ai u, các con cũng thật là. Ta đã nói các con đừng chạy loạn, làm thế nào các con cũng muốn đi phổ Phù Dung, may mắn các con không có việc gì, nếu không thì ta làm sao bây giờ!” Ngô thị đổ tất cả trách nhiệm lên trên người Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao nghe được bà ta nói như vậy, nhưng mà một chút cũng không kinh ngạc: “Để mẫu thân lo lắng rồi, chỗ phổ Phù Dung kia không có gì trở ngại, chính là nghe nói phổ Liễu Hạng có thích khách, mẫu thân có bị thương không?”

Nói một phen vừa sẵn sốc, vừa thân thiết, làm Tần Lương đang ngồi ở trên ghế thái sư biến đổi từ vẻ mặt tối đen trở nên dễ nhìn hơn một chút.

Tần Lương để ly trà trong tay xuống, đứng lên nghiêm nghị nói: “Hôm nay sắc trời cũng không còn sớm, các con nhanh đi xuống nghỉ ngơi đi. Lần sau ngàn vạn lần không thể lại chạy loạn khắp nơi.”

Xem ra trước khi Tần Thư Dao trở về, Ngô thị đã thổi không ít gió thoảng bên gối ở trước mặt Tần Lương.

Ngày đó, thích khách ám sát Hoàng Thượng ở phố Liễu Hạng vẫn chưa bắt được, Hoàng thượng lại bị hoảng sợ không ít. May mắn Ngũ hoàng tử Mộ Thành Hi vì bảo vệ Hoàng thượng cắn một mũi tên, Hoàng thượng mới có thể bình an vô sự.

Tuy rằng Mộ Thành Hi bị thương, nhưng mà vẫn chưa thương tổn đến bộ phận quan trọng, chỉ cần tĩnh dưỡng một tháng là có thể khỏi hẳn.

Tần Thư Dao đã sớm ném tờ giấy ngày đó, lại đã sớm khắc sâu những chữ đó ở trong lòng

“Tiểu thư, ngày mai chính là hai mươi tháng giêng. Chúng ta thật sự muốn ra khỏi phủ sao?” Tình Nguyệt rót cho Tần Thư Dao một ly trà nóng, sau đó đứng ở một bên, lo lắng nói.

Cách ngày đó đã bốn ngày, Tần Thư Dao tìm một ít y phục cũ nát, lại tìm một quyển sách, lại kẹp tờ giấy ở trong sách.

Chính là Tần Thư Dao cảm thấy việc này có liên quan đến thích khách ở tết nguyên tiêu, nàng không biết làm như vậy là đúng hay sai. Nhưng lại cảm thấy người nợ nắm rõ từng hành động của nàng như thế, có phải đã sớm âm thầm theo dõi bản thân hay không. Nếu bản thân không làm theo lời hắn nói, vậy sẽ thế nào đây?

74. Chương 74: Phong Vân Gợn Sóng Giữa Kinh Thành

Tần Thư Dao trầm tư một lát, cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Tuy rằng ta không nghĩ sẽ gây chuyện, nhưng người nợ vậy mà có thể chuẩn xác không có lầm giao tờ giấy cho ta. Nói rõ là đã sớm gặp qua ta, nói không chừng người này ta cũng quen biết. Thấp thỏm lo âu như vậy, sao không đi thử xem, đến cùng là người phương nào, lại vì sao phải làm như thế!” diễn~đàn~lê~quý~đôn

“Nhưng mà, tiểu thư...”

Tần Thư Dao phát phát tay, nói: “Không cần nói nữa, quyết định như vậy. Người lại đi chuẩn bị cho ta một bộ áo choàng, màu sắc đừng quá nổi bật, màu sắc đơn thuần một chút là được!”

Tình Nguyệt hơi gật đầu.

Kế tiếp Tần Thư Dao đặc biệt đi chỗ của Tần lão phu nhân, lấy có bảo ngày mai muốn đi cửa hàng một chuyến.

Dù sao đã qua hết năm, cửa hàng cũng muốn khai trương rồi. Cho nên Tần lão phu nhân không có hoài nghi, chỉ dặn dò nàng vài câu.

Ngày hôm sau, Tần Thư Dao mặc một thân y phục mà sắc đơn thuần, trên đầu cũng không mang trang sức hoa lệ gì, sau đó mang theo Tình Nguyệt một mình ra khỏi phủ. diễn~đàn~lê~quý~đôn

Sau khi đến Cẩm Tú Các, Tần Thư Dao đi vào ngồi một lát, sau đó lại để xa phu ở đằng kia chờ trước, hai người nàng và Tình Nguyệt đi dạo trên đường.

Vừa qua mới hết năm, trên phố người không nhiều lắm, hơn nữa từ ngày Hoàng thượng bị đâm, bây giờ còn có không ít quan binh đang điều tra ở trong thành, cho nên rất nhiều người cũng không dám ra khỏi cửa.

Tần Thư Dao càng đi càng lệch, sau khi đến miếu đồ nát ở thành Nam, mới dừng bước lại, sau đó cùng với Tình Nguyệt trốn trong một bụi cỏ dại ở một bên, đợi nửa ngày, trong ngôi miếu đồ nát vẫn không có ai xuất hiện như trước.

Tần Thư Dao thấy canh giờ đã qua rất lâu, cũng không có người đến, cũng không nghĩ sẽ lại chờ, mang theo Tình Nguyệt cùng vào miếu đồ nát, lại ở cửa kêu vài tiếng, vẫn không có ai đáp lại như trước.

Tần Thư Dao để đồng đồ vật đang cầm trong tay vào trong miếu, sau đó lại ở bên trong miếu đồ nát đi loanh quanh vài vòng, thẳng đến khi xác định không có người xuất hiện, mới ra khỏi miếu đồ nát.

Đợi sau khi đi tới trong thành, Tần Thư Dao mới phát hiện lòng bàn tay mình đều là mồ hôi, người nợ có lẽ luôn ở chỗ tối theo dõi nàng, bằng không vì sao từ đầu đến cuối vẫn không có xuất hiện.

“Tiểu thư, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Về mặt Tình Nguyệt lo lắng.

Tần Thư Dao khẽ thở ra một hơi, lạnh lùng nói: “Chuyện này nên dừng lại ở đây, không được nói với bất kỳ kẻ nào. Cũng không cần lại truy xét!”

Đến khi tới miếu đồ nát, nàng mới bắt đầu hối hận, bản thân không nên nhiều chuyện ra ngoài, nên trốn ở trong nhà, chuyện gì cũng không làm, chẳng lẽ người nọ còn có thể chạy đến Tần phủ ám sát nàng. di n đàn ê quý đ n

Nhưng mà Tần Thư Dao lại cảm thấy việc này khẳng định có liên quan đến hoàng gia, coi như mình mặc kệ, người nọ cũng chắc chắn nghĩ ra biện pháp khác.

Bên trong cửa miếu đồ nát, một người nam tử mặc trường bào cầm một bao đồ vật kia, khoe miệng lộ ra một chút cười yếu ớt, sau đó lại mở bao đồ kia ra, quả nhiên bên trong nhiều hơn một tờ giấy, nam tử kia chỉ mở tờ giấy ra nhìn thoáng qua, sau đó nắm trong tay dùng sức vo lại, lại triển khai lực thì đã đều thành phần.

Tần Thư Dao không có nói thật với Tĩnh Nguyệt, người nọ trừ bỏ muốn một ít y phục cùng với một quyển sách, còn có một tờ giấy, cuốn sách kia tìm cực kỳ dễ, chủ yếu là tờ giấy kia, trên mặt viết gì đó, nàng cũng chưa từng liếc mắt nhìn một cái, không phải không muốn nhìn, mà là không dám nhìn, bởi vì nàng loáng thoáng cảm thấy chuyện này có liên quan đến hoàng gia. Nếu biết quá nhiều chuyện bí mật, không đảm bảo sẽ không bị diệt khẩu.

Lại qua hai ngày, liền nghe nói thích khách ám sát Hoàng thượng ngày đó đã bắt được, hơn nữa bị giết chết ngay tại chỗ.

Từ sau ngày đó, Hoàng thượng càng thêm coi trọng Mộ Thành Hi, trừ bỏ thưởng không ít này nọ cho hắn ở mặt ngoài, hơn nữa để cho hắn đi Hộ bộ nhậm chức, để hắn quản lý Hộ bộ cho thật tốt.

Đây chính là một công việc béo bở!

Sau khi Tứ hoàng tử Mộ Tử Liệt biết ghen tị không thôi, lại cũng cầu Hoàng hậu, để Hoàng thượng cho hắn một chức quan, về sau cũng có thể phụ tá Hoàng thượng.

Lý do này tốt lắm, Hoàng thượng lại không cảm thấy phản cảm, cho nên đã để cho hắn đi Hình bộ nhậm chức trước.

Mộ Tử Liệt ngồi trên vị trí Hình bộ, Hàn Thế Quân cũng lập tức bị điều đến Hình bộ, từ Tông lục phẩm lên tới Chính lục phẩm, tuy rằng lên cấp không tính là lớn, nhưng mà tối thiểu cũng là thăng một cấp.

Tuổi của Hàn Thế Quân cũng không lớn, Hàn tam lão gia muốn Từ thị nhanh chóng tìm cho Hàn Thế Quân một mối hôn sự tốt, tốt nhất là gia thế không tệ, như vậy cũng có thể giúp Hàn Thế Quân một tay. di n đ àn lê q uy đ ôn

Tuy rằng Từ thị không đồng ý, nhưng vẫn là mượn danh nghĩa, bố trí một yến hội, mời phu nhân và quý nữ trong kinh thành đến trong nhà chơi một chút.

Thực ra loại chuyện này mọi người đều biết được, đơn giản chính là nhìn xem nữ nhi nhà ai tốt.

Tự nhiên cũng không thiếu sót Tần gia, cũng bị Từ thị mời đến trong phủ làm khách.

Tần Thư Dao cũng không cự tuyệt, chính là bảo Tần Khả Cầm đừng biểu hiện quá xuất chúng.

Tuy rằng Tiết Nhã không bị giam cầm, nhưng mà dù sao nàng ta cũng đã hứa hôn với Hàn Thế Quân, cho nên cũng hắn là tránh tị hiềm. Ngô thị cũng không mang theo nàng ta, chỉ mang theo ba tỷ muội Tần gia.

Bắt đầu từ cuối năm trước, Hàn Thế Quân chính là nhân vật phong vân trong kinh thành, sự tích phong lưu ngày trước của hắn cũng bị người ta nói thành một chuyện bình thường, vẫn không ảnh hưởng gì tới hắn.

Từ thị vốn đã không đồng ý tìm cho Hàn Thế Quân một mối hôn sự có gia thế bối cảnh đều tốt, chỉ là vì Hàn tam lão gia đặc biệt phân phó. Dứt khoát đều mời phu nhân và quý nữ thượng đẳng ở trong kinh thành đến.

Cho dù nhà bọn họ gia thế hiển hách, hiện tại Hàn Thế Quân là người tâm phúc trước mặt Tứ hoàng tử, bọn họ cũng sẽ không nhìn trúng một con nối dòng thứ xuất.

Lần này ngay cả người Trịnh gia cũng đều đến, Tần Tuyết Như bởi vì chuyện lần trước ở phủ công chúa, ước gì nói ra cho mọi người biết lần trước là lang băm chẩn nhầm bệnh.

Cho nên đều ở cùng một đám cô nương kết bè kết đảng thành đàn nói chuyện phiếm, chỉ nói đúng là thái y kia không biết, còn chẩn nhầm bệnh cho nàng ta.

Không ít người trong đó thấy được bộ dạng ngày đó của Tần Tuyết Như, trong lòng vẫn nghi hoặc như trước không thôi.

Một mình Tần Thư Dao lẳng lặng đứng ở dưới một gốc cây hoa Ngọc Lan, nhìn Tần Tuyết Như không ngừng giải thích, nhưng trông vẻ có vài người không tin tưởng.

Nàng nhớ tới kiếp trước, bọn họ thiếu chút nữa hủy trong sạch của nàng, nàng cũng từng như vậy. Kiếp này, nàng sẽ không yếu đuối vô năng như kiếp trước, nàng ngẩng đầu, lại nhìn về phía bên kia, lại vừa vặn đối diện với hai người Hàn Thế Quân.

Nàng cười đi đến trước mặt Hàn Thế Quân, hơi cúi người thi lễ với hắn: “Ngụy Tử đâu? Cũng đã lâu rồi ta chưa thấy, người cho nàng ra đây để ta gặp mặt. Tốt xấu gì chúng tôi cũng là chủ tớ một thời gian.”

Lúc này cách đó không xa Trịnh Anh Anh cũng nghe được, cũng lớn tiếng nói: “Đúng vậy, Hàn công tử. Người muốn nha hoàn của người ta, sao lại không mang nha hoàn kia ra đây, để Tần tỷ tỷ nhìn một chút nhỉ!”

Chuyện ngày đó Trịnh Anh Anh cũng thấy rõ ràng, hướng chỉ hiện tại Hàn Thế Quân và Tứ hoàng tử đi rất gần, cho nên Trịnh Anh Anh tuyệt không thích người này.

Hàn Thế Quân không hề định cho Ngụy Tử xuất hiện ở trước mặt mọi người, nghe được Trịnh Anh Anh cố ý làm khó dễ, Hàn Thế Quân tao nhã nói: “Vốn quả thật nên để cho nàng ra đây nhìn chủ cũ, nhưng mà hai ngày này đúng lúc nàng sinh bệnh, thật sự không thể ra đây gặp người!”

Sinh bệnh? Sợ là không đơn giản như vậy! Trong lòng Tần Thư Dao cười lạnh, đến cùng Ngụy Tử biến thành cái dạng gì trong lòng Tần Thư Dao rất rõ ràng.

75. Chương 75: Cuối Cùng Bại Lộ Bộ Mặt Gian trá

Trên mặt Tần Thư Dao tỏ vẻ kinh ngạc và lo lắng: “Sinh bệnh? Vậy có thể để cho ta đi gặp được không? Tốt xấu nàng cũng đã hầu hạ ta đã lâu, khó có được lúc ta tới chỗ này một chuyến, cũng nên đi nhìn nàng!”

Hàn Thế Quân vẫn là vẻ mặt khó xử như trước: “Ta sợ nàng truyền bệnh cho cô nương, dù sao hiện tại thân thể nàng cũng không tốt! Đợi đến ngày nào đó, sau khi thân thể nàng tốt hơn, ta lại để cho nàng đi Tần phủ tụ tập cùng với cô nương!”

Trong lòng Tần Thư Dao cười lạnh, trên mặt lại tỏ vẻ tiếc hận: “Thân thể Ngụy Tử gần đây luôn tốt, sao lần này có thể bỗng nhiên sinh bệnh chứ?”

Trong đôi mắt Hàn Thế Quân thoáng qua một chút không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Cũng chỉ là phong hàn thông thường” Nói xong lại cúi chào: “Tại hạ còn có việc, tại hạ cáo từ!”

Hiện tại thân phận và địa vị của Hàn Thế Quân đều cao rất nhiều, lựa chọn của hắn cũng rất nhiều, nên nhất định phải cưới Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao biết Hàn Thế Quân sẽ không để Ngụy Tử tới gặp nàng, chính là hôm nay nàng nhất định phải để Ngụy Tử xuất hiện ở trước mặt mọi người, như vậy mọi người mới có thể biết Hàn Thế Quân là một người độc ác tàn nhẫn lãnh khốc thế nào.

Trịnh Anh Anh nhìn bóng lưng Hàn Thế Quân, “Phi” một tiếng, mắng: “Ngụy quân tử.” Sau đó lại nói với Tần Thư Dao: “Người nha hoàn kia phản bội người, người tội gì còn muốn gặp nàng ta!”

Tần Thư Dao biết tính tình của Trịnh Anh Anh thẳng thắn, cũng không giấu diếm: “Hàn công tử kia lúc trước muốn nha hoàn bên người ta trộm một đồ vật của ta, lại nói dối ta tư thông với hắn. Nhưng nha hoàn kia làm việc không chu toàn, lại bị ta đưa đến Hàn phủ. Hiện tại nhất định cuộc sống không tốt...”

Loại nô tài bất trung bất nghĩa này, quả thật cần phải nhận được trừng phạt. Còn Hàn Thế Quân có tâm tư bất chính, cho dù Tần Thư Dao chinh hấn cũng không quá đáng.

Trịnh Anh Anh cũng không phải người ngu dốt, lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của Tần Thư Dao, nàng không cảm thấy Tần Thư Dao giả mù sa mưa, mà tán thành cách làm của Tần Thư Dao: “Chuyện này có đáng gì, Hàn phủ lại không lớn. Hơn nữa, chúng ta đi nhằm viện tử cũng là chuyện quá bình thường!”

Có những lời này của Trịnh Anh Anh, Tần Thư Dao cũng yên lòng, cười nói: “Vậy Trịnh muội muội cũng cùng đi chứ?”

Trịnh Anh Anh khí khái gật đầu: “Ta chán ghét nhất loại ngụy quân tử này, hôm nay trước mặt nhiều người như vậy, cũng muốn xé mặt nạ của hắn ra, để mọi người nhìn xem!” diễn đàn lê quý đôn

Vị trí các viện tử ở Hàn phủ, Tần Thư Dao quen thuộc nhất.

Nàng mang theo Trịnh Anh Anh đi vào nội viện của Hàn Thế Quân, quả nhiên bên trong truyền đến một trận tiếng hét phẫn nộ cùng với tiếng cầu xin tha thứ.

“Tha cho nô tì, lần sau nô tì cũng không dám nữa ... Van cầu tỷ tỷ đừng lại đánh nô tì ...”

Giọng nói này, Tần Thư Dao quá quen thuộc.

Trịnh Anh Anh nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, nghi hoặc nói: “Người trong phòng hấn sao lại độc ác như vậy!”

Khóe miệng Tần Thư Dao nâng lên một chút cười lạnh, xem ra mấy ngày này, Ngụy Tử ở Hàn phủ quá không như ý.

Lúc này bên trong lại truyền đến một trận cười lạnh: “Người cho là gia còn thích người? Hiện tại gia đã chơi chán người rồi. Một thân da thịt mềm mại này của người, nếu in một cái dấu, người nói gia sẽ còn thích sao?”

Vừa mới nói xong, phòng trong lập tức truyền đến một trận tiếng thét chói tai.

Phượng Điệp chính là một phụ nhân rắn rết, thuở xưa Tần Thư Dao cũng ăn không ít mật ở trong tay nàng ta.

Tính tình Trịnh Anh Anh hấp tấp nóng nảy, nghe được tiếng kêu thảm thiết, lập tức vọt đi vào.

Đập vào mắt chính là một nữ tử bị trói ở trên ghế, y phục trên người cũng bị cởi một nửa, trước ngực huyết nhục mơ hồ.

Tất nhiên là Ngụy Tử nhận ra Trịnh Anh Anh, nàng ta vốn đã không còn sức lực gì, nhưng mà vừa thấy Trịnh Anh Anh, lập tức hô lớn: “Trịnh cô nương, cứu nô tì...”

Tần Thư Dao đứng sau lưng Trịnh Anh Anh, nàng nhìn thoáng qua Phượng Điệp, trong mắt lộ ra một chút châm chọc, sau đó lạnh lùng nói: “Người đang làm gì?”

Phượng Điệp không biết hai cô nương này, nhưng mà cũng biết hôm nay Từ thị mở tiệc chiêu đãi mời phu nhân và quý nữ trong kinh thành về trong nhà làm khách. Lại thấy hai người bọn họ đều mặc y phục chất liệu tốt, cũng không dám đắc tội.

Nàng ta cúi người thi lễ, nói: “Nha hoàn này phạm vào sai lầm...”

Lời còn chưa nói hết, đã bị Trịnh Anh Anh nổi giận nói: “Phạm vào sai lầm là có thể vô pháp vô thiên?”

Lúc này Ngụy Tử cũng thấy được Tần Thư Dao, trên mặt nàng ta lộ một chút hi vọng, cắn răng khóc cầu xin: “Tiểu thư, tiểu thư... Người cứu nô tì... Nô tì cũng không dám nữa ... Đều là nô tì bị ma quỷ ám ảnh ... Cầu tiểu thư cứu nô tì...”

Tần Thư Dao lạnh lùng nhìn thoáng qua Phượng Điệp: “Nàng tốt xấu cũng là chủ tớ với ta đã lâu, người thả nàng ra!”

Phượng Điệp đã sớm nghe chỉ thị của Hàn Thế Quân, trong vòng hai ngày này muốn giải quyết Ngụy Tử cho xong.

“Ai u, thiếp còn tưởng là ai nữa? Thì ra ngài chính là Tần cô nương, vốn là nha hoàn này cũng là người của ngài, nhưng mà hiện tại khế ước bán mình của nàng ta còn ở trong tay của gia đó!”

Tần Thư Dao cũng không quản nàng ta, chỉ quay đầu nói với Tĩnh Nguyệt và Lục Trúc: “Mở trói cho nàng ta.”

Trịnh Anh Anh cũng mang theo hai nha hoàn, bốn người cùng tiến lên, hai người giúp Ngụy Tử mở trói, còn hai người ngăn cản Phượng Điệp.

Hai người Tĩnh Nguyệt và Ngụy Tử là cùng nhau vào phủ, cho nên nhìn thấy bộ dạng này của nàng ta cũng nhìn không được có chút khó chịu.

“Tiểu thư, chuyện này nên làm thế nào cho phải?”

Thời điểm Tĩnh Nguyệt đỡ Ngụy Tử mới phát hiện, thì ra khắp nơi trên người nàng ta đều là vết thương.

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua Ngụy Tử, trong mắt không có một chút đồng tình, kiếp trước nàng cho Ngụy Tử nhiều lắm, chính là nàng ta không niệm tình cũng không quý trọng, thế nhưng sẽ cùng với Tiết Nhã hãm hại bản thân.

Kiếp này nàng chưa bao giờ chủ động muốn đi hãm hại Ngụy Tử, nhưng mà tính tình của Ngụy Tử vẫn không thay đổi, cũng dám tùy tiện hợp mưu cùng với Hàn Thế Quân, lại muốn hãm hại bản thân. Hiện tại rốt cuộc nàng để cho Ngụy Tử nếm thử mùi vị bị người làm nhục.

“Đi thôi!” Tần Thư Dao lạnh lùng nói.

Phượng Điệp kích động cực kỳ, nếu người này thật sự bị mang đi, nàng ta cũng không có kết cục tốt, nàng ta vội vàng la lớn: “Người đâu, người đâu... Giết người ... Giết người ...”

Tần Thư Dao quay đầu, lạnh lùng nhìn Phượng Điệp: “Phía trước viện còn có không ít phu nhân và tiểu thư, người không sợ đưa bọn họ tới đây. Đến lúc đó chủ tử của người đánh mất thể diện, kết quả của người sợ còn không đến được chỗ kia!”

Phượng Điệp vừa nghe, sắc mặt lập tức đại biến, nàng ta súp đổ lui về phía sau hai bước.

Nàng ta thống hận Ngụy Tử, trừ bỏ diện mạo Ngụy Tử có vài phần tư sắc ở mặt ngoài, còn vì Hàn Thế Quân từng liên tục nhiều lần ở trong phòng Ngụy Tử.

Trong lòng nàng ta ghen ghét không thôi, cho nên cố ý tìm một sai lầm cho Ngụy Tử, ai ngờ Hàn Thế Quân đã sớm không kiên nhẫn với nàng, ngầm thừa nhận hành vi của Phượng Điệp.

Hai người Tĩnh Nguyệt và Lục Trúc đỡ Ngụy Tử đi ra ngoài, chỉ là bọn họ không có đi thẳng đến cửa chính, mà là đi vào trong hoa viên.

Làm sao Tần Thư Dao có thể buông tha cho cơ hội tốt như vậy, hôm nay nàng muốn để cho thanh danh của Hàn Thế Quân bê bối.

Trịnh Anh Anh đi cùng cũng cảm thấy nên đòi lại cho Ngụy Tử một công đạo, tuy rằng trước đây nàng cảm thấy Ngụy Tử đại nghịch bất đạo, nhưng mà cũng không nên bị tra tấn như vậy.

Một đám người đến bên trong hoa viên, Tần Thư Dao mang theo một nha hoàn bị trọng thương xuất hiện, rước lấy không ít người nhìn.

Hàn Thế Quân đang nói chuyện phiếm cùng với một cô nương Đình gia, bỗng nhiên nghe được phía trước một trận ồn ào, nhìn thoáng qua, lại nhìn thấy nha hoàn của Tần Thư Dao thế nhưng đỡ Ngụy Tử vết thương chồng chất, cảm thấy hoảng sợ, vội vàng đi tới.

76. Chương 76: Ngụy Tử Chết Thảm Hối Hận Lúc Trước

Lúc này Tần Thư Dao đứng trước mặt Từ thị hỏi: “Phu nhân, nha hoàn này vốn hầu hạ ta! Sau này nàng tư thông với Hàn công tử, ta thấy nàng một lòng say mê Hàn công tử, nên giúp người hoàn thành ước vọng đưa khế ước bán mình cho nàng, để nàng đi theo Hàn công tử. Nhưng mà chỉ qua mấy tháng không gặp, sao hiện tại lại biến thành bộ dạng này?”

Từ thị cau mày nhìn thoáng qua, Ngụy Tử bên cạnh đã tràn đầy vết thương, sốt ruột nói: “Này... Tại sao có thể như vậy? Lúc người vừa tới rất khỏe mạnh, sao lúc này lại biến thành bộ dạng này?”

Tuy rằng Từ thị rất thích ý nhìn thấy thanh danh của Hàn Thế Quân bê bối, nhưng mà hôm nay bà ta mời mọi người đến đều là quý trong quý, nếu việc này truyền ra ngoài, cũng không có chỗ tốt gì với bà ta và Hàn tam lão gia. Dù sao Hàn Thế Quân cũng được nuôi ở dưới gối bà ta!

Trịnh Anh Anh cũng đứng ra nói: “Vừa rồi Hàn công tử vẫn nói với chúng ta là nàng sinh bệnh, không nghĩ tới thế nhưng người lại bị tra tấn đến vô nhân đạo như vậy.”

Lúc này Hàn Thế Quân vừa đúng lúc đi tới, Trịnh Anh Anh lập tức chất vấn nói: “Người nói đi, đến cùng là nàng phạm vào sai lầm gì, thế nhưng lại bị người tra tấn đến như vậy!”

Trên người Ngụy Tử không ít vết thương mới và vết thương cũ, mà y phục cũng đều bị xé rách, vết thương trên người cũng càng hiện ra ở trước mặt mọi người.

Về mặt Hàn Thế Quân xanh mét, nghĩ thế nào hắn cũng không thể tưởng tượng được Tần Thư Dao lại mò tới nội viện của hắn nhanh như vậy, lại mang Ngụy Tử đến trước mặt mọi người.

Ngô thị cũng đã đi tới, nhìn thấy toàn thân Ngụy Tử đều là vết thương, cau mày hỏi: “Nhưng mà nàng phạm vào sai lầm lớn gì vậy?”

Hàn Thế Quân cau mày, suy nghĩ nói: “Nàng tư thông với người khác, cho nên ta mới...”

“Tư thông? Người nàng tư thông đó là người. Ngày đó khi nàng còn ở Tần phủ, chính là tư thông với người. Sao hiện tại người lại muốn cho nàng một tình nhân mới?” Tần Thư Dao hừ lạnh nói.

Hàn Thế Quân ngẩng đầu nhìn Tần Thư Dao, thấy hai tròng mắt nàng lộ ra nồng đậm hận ý, còn có vui sướng che giấu không được, trong lòng nghi hoặc một trận. Chính là giờ phút này hắn phải giải quyết chuyện này trước tiên.

Ai biết Ngụy Tử lại bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, chịu đựng đau đớn trên người khóc nói: “Tiểu thư, đều là nô tì không tốt! Là nô tì nhất thời bị ma quỷ ám ảnh... Thế nhưng lại nghe theo lời người này nói... Hắn nói muốn kết hôn với tiểu thư, cho nên để nô tì đi trộm đồ vật bên người tiểu thư ... Nô tì thật sự không có ý ...”

Chuyện này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây kinh ngạc không thôi, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thế Quân đều mang theo chán ghét cùng ghét bỏ.

Dù sao đây chính là việc tổn hại người, nhất là thanh danh của nữ tử.

Tần Thư Dao không nghĩ tới Ngụy Tử sẽ nói ra, nàng quay đầu giận dữ nhìn Hàn Thế Quân, nổi giận nói: “Hoa danh của công tử ở bên ngoài, những nữ tử chúng ta không so được với nam tử các người, thanh danh bị hủy, cũng chẳng khác nào cả đời này bị hủy. Tiết biểu muội nhà ta si tình với công tử, không nghĩ tới công tử lại chướng mắt, công tử lại cảm thấy Tần gia dễ khi dễ, lại nhiều lần tìm đến nữ nhi Tần gia khi dễ?”

Sắc mặt Hàn Thế Quân đại biến, cho dù hiện tại hắn muốn giải thích cũng giải thích không rõ ràng.

Ngụy Tử lại khóc nói: “Nô tì tự mình vào cửa Hàn gia... Bọn họ đã không coi trọng nô tì, mỗi ngày mắng nhiếc. Là nô tì mất chó, thế nhưng lại nghe theo lời nói của tiện nhân... Nếu còn có kiếp sau, nô tì tuyệt sẽ không lại làm ra loại việc bất trung bất nghĩa này.”

Nói xong Ngụy Tử đột nhiên đứng lên, chạy về phía một tảng đá lớn. Mọi người hét chói tai ra tiếng, Ngụy Tử đụng vào trên tảng đá, thân mình cũng ngã xuống dưới.

Tần Thư Dao hơi nhắm hai mắt lại, nàng đã trọng sinh một lần, có một số người trước sau vẫn không thay đổi lòng tham của mình.

Chuyện này dù sao cũng là chuyện bên trong Hàn phủ, rất nhiều người cũng không tiện xen miệng vào. Nhưng mà sau hôm nay chuyện này truyền ra ngoài, thanh danh của Hàn Thế Quân cũng sợ là bị hủy rồi.

Chỉ cần gia đình nào hơi có chút quyền thế, đều sẽ không gả nữ nhi cho Hàn Thế Quân. Một người chưa lập chính thê đã nạp thiếp, lại nạp thông phòng, sau đó còn tra tấn thông phòng thành người không ra người quỷ không ra quỷ. Loại nam nhân này còn có ai dám gả!

Tần Thư Dao lau nước mắt dưới hai mắt, mối thù kiếp trước coi như nàng đã báo được, nhưng mà Ngụy Tử chết thảm nàng lại không cảm thấy một chút vui sướng nào.

Con người thường hay tham lam, mới có thể làm ra những sai lầm lớn thế này.

“Hàn công tử, bình thường ta không thù không oán với ngươi, ngươi thông đồng với nha hoàn nhà ta thì thôi, lại biến nha hoàn nhà ta thành bộ dạng thế này, còn muốn hủy trong sạch của ta. Chẳng lẽ ngươi thấy Tần gia chúng ta dễ khi dễ sao?” Tần Thư Dao lau khô nước mắt, cắn răng lạnh lùng nói.

Trong lòng Từ thị cảm thấy thất vọng Hàn Thế Quân lại đối nhân xử thế như thế, làm cho trong nhà chướng khí mù mịt: “Tần cô nương, ngươi đừng nóng giận. Người này chúng ta sẽ an táng thật tốt, hơn nữa, ngày khác nhất định chúng ta sẽ tới cửa tạ lỗi!”

Ngô thị thấy chuyển biến tốt thì thu lại: “Cũng được. Chỉ là các ngươi phải quản giáo Hàn công tử thật tốt, vốn tưởng rằng là một thanh niên kiệt xuất, lại không nghĩ rằng... Aizz... Thôi, chúng ta cũng trở về...”

Ngồi ở trên xe ngựa, Tần Thư Dao vẫn thật lâu mà không thể phục hồi lại cảm xúc, dường như nàng lại nhớ tới một buổi tối ở kiếp trước, mưa mai trong mắt Ngụy Tử, Tiết Nhã cười nhạo cùng với Hàn Thế Quân vô tình. Những chuyện đó đều đắm vào thật sâu trong lòng nàng.

Hôm nay, Ngụy Tử đã chết. Mối thù của nàng xem như đã báo được.

Ngày hôm sau, chuyện tình Hàn Thế Quân ngược đãi thông phòng đã truyền ra ngoài, vốn Hàn tam lão gia còn nghĩ sẽ tìm được cho Hàn Thế Quân một cửa hôn sự có gia thế tốt, bị việc này nháo lên, không có một cô nương đứng đắn nào dám gả cho Hàn Thế Quân.

Ngày đó hận ý thật sâu trong mắt Tần Thư Dao, Hàn Thế Quân đều thấy tất cả ở trong mắt, sau khi hấn trở lại trong viện, lập tức đuổi Phụng Diệp đi, sau đó lại xử lý sạch sẽ trong viện một lần.

Hơn nữa hai ngày kế tiếp, chính là sau khi Tứ hoàng tử Mộ Tử Liệt biết chuyện, cũng để Hàn Thế Quân ở trong nhà tĩnh dưỡng một thời gian.

Thanh danh của Hàn Thế Quân ở kinh thành đã bê bối, lại bị văng vể. Càng ngày càng cảm thấy tất cả những thứ này đều là Tần Thư Dao giở trò quỷ, chỉ là hấn không có chứng cứ.

Hơn nữa trong ngày thường hấn và Tần Thư Dao cũng không lui tới, tuy rằng trước đó bản thân từng muốn làm hồng thanh danh của nàng, sau đó cưới nàng vào cửa.

Nếu Tần Thư Dao chỉ bởi vì chuyện này hận hấn mà nói, như vậy chỉ cần giải thích là được rồi.

Ngày hôm đó Tần Thư Dao ngồi ở trong Hình Hương Viện, bởi vì chuyện này mà Hàn Thế Quân sẽ gặp phải chuyện gì, nàng đã sớm đoán được.

Một người độc ác tàn nhẫn như vậy, sẽ có ai dám gả, lại có ai dám dùng nữa.

Chỉ cần Hàn Thế Quân đi lên trên một bước, như vậy Tần Thư Dao sẽ lại đá hấn xuống. Nàng muốn vĩnh viễn dẫm nát Hàn Thế Quân dưới chân mình, để hấn đau khổ.

Tĩnh Nguyệt cầm một đồng đồ vật tiến vào, không vui nói: “Vừa rồi Hàn phu nhân đã tới, còn đặc biệt tặng những thứ hậu lễ này đến. Đại phu nhân giữ lại một nửa, lại tặng một ít đến chỗ Tam tiểu thư, hiện tại chỉ còn lại những thứ này!”

Vốn Ngô thị chính là một người tham tài, Ngụy Tử là nha hoàn của Tần Thư Dao, lại làm ra việc này, vốn toàn bộ mấy thứ này đều không đủ để đưa cho Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao ngẩng đầu nhìn thoáng qua những đồ vật trong tay Tĩnh Nguyệt, nhẹ giọng nói: “Trong nhà Ngụy Tử còn có người khác không? Nếu còn thì đưa những thứ đồ này cho nhà bọn họ!”

Tĩnh Nguyệt suy nghĩ một lát mới nói: “Nô tì từng nghe nàng nhắc tới, thật ra trong nhà còn có một mẹ già và một ca ca.”

Tần Thư Dao gật đầu: “Vậy đưa những đồ vật này đi!”

Kiếp trước phản bội chủ tử, hãm hại chủ tử mất trong sạch. Thâm cừu đại hận như vậy, nhưng mà sau khi Tần Thư Dao nhìn thấy Ngụy Tử chết thảm, trong lòng lại không có một chút vui sướng nào, ngược lại còn cảm thấy có vài phần đau buồn nhàn nhạt.

77. Chương 77: Trong Tần Phủ Chỉ Thấy Người Cũ Oán Hận

Nếu kiếp trước Ngụy Tử không bán đứng nàng, Hàn Thế Quân sẽ toàn tâm toàn ý đối với mình sao? Lòng người không nên rắn nuốt voi*, Hàn Thế Quân muốn quá nhiều thứ. Cho nên mặc kệ có Ngụy Tử hay không, như vậy nàng vẫn sẽ bị Hàn Thế Quân loại bỏ, nhưng có lẽ sẽ không chết giống kiểu kia.

(*Lòng người không nên rắn nuốt voi: là danh ngôn khuyên rắn đồng nghĩa với “lòng tham không đầy rắn nuốt voi”. So sánh người có lòng tham không đầy cũng sẽ bị dục vọng của chính mình làm hại)

“Tiểu thư, vừa rồi Hàn phu nhân ở trước mặt đại phu nhân oán giận, nói là bên trong kinh thành không ai nguyện ý gả cho Hàn công tử nữa rồi!”

Tuy rằng Tĩnh Nguyệt không rõ vì sao Tần Thư Dao thống hận Hàn Thế Quân như thế, nhưng mà tin tức có liên quan đến Hàn Thế Quân, Tĩnh Nguyệt cũng đều sẽ nắm bắt chi tiết, nhưng mà lại không xen miệng vào hỏi nữa chứ!

Chính là Tần Thư Dao thích Tĩnh Nguyệt như vậy, nàng nghe vậy khóe miệng nâng lên một thoáng cười lạnh: “Đương nhiên vẫn là sẽ có người nguyện ý gả, chỉ là nhất định không phải danh môn khuê tú!”

Hàn gia vẫn có quyền thế nhất định, Hàn Thế Quân cũng chỉ là một thứ tử, hắc mị tưởng được hậu đãi lớn hơn nữa, tốt nhất lại tìm biện pháp đường tắt, chính là tìm một quyền thế không khác biệt lắm với Hàn gia, hoặc là tốt hơn Hàn gia.

Nỗ lực lúc trước của Hàn Thế Quân xem như uổng phí, vốn đang có không ít người rất hài lòng với Hàn Thế Quân, nhưng mà liên tiếp xuất hiện chuyện này, cho dù tán thưởng Hàn Thế Quân là nhân tài, cũng không có người dám gả nữ nhi của mình qua.

Sự tình Tết nguyên tiêu, tuy rằng Tần Thư Dao cảm thấy kỳ lạ cực kỳ, nhưng mà từ trước đến nay nàng luôn bo bo giữ mình, loại sự tình này tuy nàng có chút nghĩ mà sợ, nhưng cũng không muốn lại miệt mài theo đuổi.

Qua hết mấy ngày lễ tết nguyên tiêu, việc buôn bán trong cửa hàng lại bắt đầu dần dần tốt lên.

Năm trước, Tần Thư Dao buôn bán nhỏ lời một khoản, nàng lấy ra một nửa bạc đưa cho Tần lão phu nhân, sau đó bản thân lại để lại một nửa xem như là tiền riêng của mình.

Tần lão phu nhân không có dị nghị gì, nhưng mà Ngô thị lại đỏ mắt.

“Cửa hàng này dù sao cũng là của lão phu nhân, làm sao đại tiểu thư có thể ích kỷ giấu ở trong túi như vậy!” Khóe miệng Ngô thị khê nhếch lên, nhưng trong lời nói lại cất giấu kim châm.

Trong lòng Tần Thư Dao cười lạnh, trên mặt vẫn ôn hòa như trước: “Tuy rằng hai gian cửa hàng này là lão phu nhân tạm thời để con quản lý, nhưng mà lão phu nhân đã nói qua, đây là tài sản mà mẹ để lưu lại cho nữ nhi, chẳng lẽ mẫu thân cảm thấy những bạc đó nữ nhi phải giao ra?”

Tần lão phu nhân nghe xong nhíu chặt hai hàng lông mày, không hài lòng Ngô thị có chút hẹp hòi như vậy.

Trong lòng Ngô thị tức giận không thôi, lúc trước bà ta cũng không ít lần gió thổi bên tai ở trước mặt Tần Lương, nhưng mà Tần Lương vẫn luôn không chịu giao đồ cưới của vợ trước khi còn sống lưu lại của ông cho bà ta quản lý.

Tần lão phu nhân uống một ngụm trà, nhẹ giọng nói: “Ta nghe nói thời gian trước, lão đại muốn nạp một thị thiếp, người ngăn cản không chịu?”

Ngô thị nghe vậy sắc mặt lập tức biến đổi, Tần lão phu nhân mặc kệ bọn họ nói chuyện trong phòng, lúc này Tần lão phu nhân nói chuyện này, chẳng lẽ là muốn nhúng tay vào quản rồi hả?

Trong lòng Ngô thị ảo não không thôi, trên mặt lại vẫn cung kính cực kỳ như trước: “Tuy nữ tử kia tốt, nhưng mà nghe nói từng là cô nương ở giáo phường, cho nên...”

“Ta hỏi thăm rồi, hồi nhỏ nàng đã từng học sách qua vài năm, chính là sau này gia cảnh suy sụp, cho nên mới bị bán vào bên trong giáo phường. Cũng chưa từng tiếp khách, tuy rằng thanh danh có chút không tốt, cũng vẫn xem như sạch sẽ, nạp tiến vào cũng không ngại!”

Ngô thị không nghĩ tới Tần lão phu nhân thế nhưng điều ra chuyện này rõ ràng rành mạch, ngay cả cô nương chưa từng tiếp khách cũng biết, xem ra là đã sớm chuẩn bị tốt rồi.

Tần Thư Dao im lặng nghe, dù sao cũng là chuyện của trưởng bối, nàng cũng không thể xen miệng vào. Chính là nhìn thấy sắc mặt Ngô thị lúc xanh, lúc trắng, bộ dạng tức giận đến nửa câu cũng không nói được, trong lòng thật sự vui mừng.

Tần lão phu nhân cũng không nhìn Ngô thị, lại nói: “Chuyện này quyết định như vậy, trong phòng lão đại cũng không có người mời, là thời điểm nên nạp một người thiếp rồi!”

Ngô thị nghe xong vội vàng nói: “Lão phu nhân, chuyện nạp thiếp này thì ai cũng được, sao lại muốn người đi ra từ loại địa phương đó chứ. Tuy rằng chưa tiếp khách, nhưng địa phương đó suy cho cùng cũng không sạch sẽ gì, không bằng con dâu đưa Thanh Nga trong phòng con dâu cho lão gia làm thông phòng, nếu sinh con trai lại nâng làm di nương, người thấy như thế nào?”

Thanh Nga là nha hoàn bên người Ngô thị, nàng ta vừa nghe nói đưa cho Tần Lương làm thông phòng, lập tức cúi đầu, lại nhìn không ra trên mặt nàng ta là vui hay buồn.

Tần lão phu nhân trầm tư một lát, lại nhìn thoáng qua Thanh Nga đứng bên cạnh Ngô thị: “Cô nương này của người lại rất tốt, chỉ sợ ủy khuất nàng!”

Nạp thiếp từ bên ngoài, còn không bằng đưa người bên cạnh mình cho Tần Lương, có thể khiến cho ông ta vui lòng, lại là người của chính mình, cũng không sợ nàng leo lên trên đầu mình.

“Đi theo lão gia là phúc khí, nàng cao hứng còn không kịp!” Ngô thị vội vàng cười nói.

“Mấy năm nay lão đại thanh tâm quả dục, trong phòng cũng chỉ có một di nương. Người đã hiện thực như vậy, ở chỗ này của ta đây cũng lại đưa thêm một người nữa đi qua. Về phần vị ở giáo phường kia, nàng làm lão đại vui vẻ, vậy vẫn nên nạp vào.” Giọng điệu của Tần lão phu nhân đều luôn là lạnh lùng nhàn nhạt.

Như vậy trong phòng Tần Lương bỗng chốc nhiều hơn ba nữ nhân, Ngô thị nắm chặt khăn tay, cũng không dám lại nói một chữ “không”.

Ngô thị biết Tần lão phu nhân hạ quyết tâm muốn nạp nữ nhân kia vào cửa, chính mình nói nhiều cũng chưa không được.

Cái này gọi là ăn trộm gà không được còn mất cả nắm gạo.

Trong lòng Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng, người thiếp kia chính nàng rõ ràng cực kỳ, chính là qua không đến nửa năm, lại chết thảm, hơn nữa cuối cùng Ngô thị còn giá họa cho Thanh Nga.

Quả nhiên, không đến ba ngày. Tần Lương nạp một thị thiếp, tên là Hoán Vân, mọi người đều gọi nàng là Vân di nương.

So sánh với nha hoàn Tần lão phu nhân và Ngô thị đưa qua, Tần Lương càng yêu thích Vân di nương, gần như hàng đêm đều ngủ ở trong phòng Vân di nương.

Qua hết tháng giêng, rất nhanh đến ngày sinh của Tần lão phu nhân, năm trước bởi vì Tần lão phu nhân bị kinh hách, cho nên Tần Lương không có làm lớn, chính là ba huynh đệ trong nhà tụ tập lại với nhau.

Nhưng mà năm nay Tần lão phu nhân mừng thọ, tự nhiên càng phải làm lớn hơn.

Mấy ngày nay, Tần Thư Dao vẫn thường ra khỏi phủ như trước, nhìn cửa hàng, lại bởi vì rất nhanh sẽ đến ngày đại thọ của Tần lão phu nhân, Tần Thư Dao cũng càng thêm bận rộn lên.

Từ sau ngày đó Tần Tuyết Như đã sớm cảm ghét Tần Thư Dao không thôi.

Như Ý Uyển

“Trà này như thế nào? Chính là lá trà tươi non mới hái năm nay, hương vị thơm ngát ngon miệng!” Tần Tuyết Như cười uống một ngụm, sau đó nhẹ giọng nói.

Tiết Nhã cũng chậm rãi uống một ngụm, sau đó để ly trà xuống: “Vô sự không đăng tam bảo điện*, biểu muội bỗng nhiên bảo ta đến là có chuyện gì?”

(*Vô sự không đăng tam bảo điện: không có chuyện thì sẽ không đến điện tam bảo)

Trong đôi mắt của Tần Tuyết Như thoáng qua một chút khinh thường, sau đó khẽ cười nói: “Biểu tỷ làm gì xa lạ như vậy, dù sao tỷ và ta cũng là thân tỷ muội. Hơn nữa tỷ muốn gả đến Hàn gia thật vẻ vang, mẫu thân muội còn phải giúp không ít việc đó!”

Tiết Nhã nghe xong vẻ mặt lập tức trầm xuống, trên người nàng ta không có đồ cười gì, nếu mà thân không có một xu gả đến Hàn gia, vậy còn không bị người khi dễ đến chết. Nhưng mà dù sao Ngô thị cũng chỉ là dì, cho dù sẽ cho một chút gì đó, vậy cũng không nhiều, không đủ dùng.

Cho nên nàng ta quả thật còn cần Ngô thị hỗ trợ.

“Đại tỷ của muội, năm nay cũng mới mười lăm, nhưng mà trong tay đã có hai cửa hàng. Muội nghe mẫu thân muội kể, về sau chính là đồ cưới của nàng, bạc thu vào cũng đều là tiền bên trong túi của nàng. Chắc chắc... Đây chính là một số lượng lớn!”

78. Chương 78: Hai Tranh Hờn Thua Thư Dao Bại

Đối với Tần Thư Dao, Tiết Nhã cũng mang theo vài phần địch ý. Tuy rằng việc ngày đó Tiết Nhã không có chứng cứ gì, nhưng trong lòng cũng hiểu được chuyện này tuyệt đối thoát không khỏi liên quan đến Tần Thư Dao.

“Vậy bây giờ muội muốn làm sao?”

Nàng ta cũng không phải người ngu, tự nhiên nghe được ý tứ trong lời nói của Tần Tuyết Như. Cho nên nàng ta cũng không giả bộ hồ đồ, trực tiếp sáng khoái hỏi.

Tần Tuyết Như cười khẽ hai tiếng: “Muội thích tính tình sáng khoái như biểu tỷ vậy!”

Nàng ta cầm lấy ly trà sứ men xanh, thổi thổi lá non nổi trên mặt nước, uống một ngụm sau đó mới nói: “Trong khoảng thời gian này cha muội cực sủng vị Vân di nương kia, nếu Vân di nương xảy ra chuyện, lại là đại tỷ làm, tỷ nói cha muội sẽ thế nào?”

Người từ trên xuống dưới trong phủ đều biết đến, Tần Lương xem vị Vân di nương kia như bảo bối.

Tiết Nhã nghe xong cười lạnh nói: “Chủ ý này của muội ngược lại rất tốt, nhất tiễn song điêu*. Chỉ là liệu có mưu kế gì hay?”

(*Nhất tiễn song điêu: một công đôi việc)

“Mưu kế tự nhiên cũng đã sớm nghĩ xong, bằng không thì cũng sẽ không gọi biểu tỷ tới!” Khóe miệng Tần Tuyết Như nở nụ cười “Sau khi xong chuyện, mẫu thân muội sẽ cho biểu tỷ một vạn lượng đồ cưới. Tỷ vừa lòng chứ?”

Một vạn lượng đồ cưới đây chính là số lượng lớn, người Tiết Nhã giả là thứ tử Hàn gia, lại chỉ là thị thiếp, Ngô thị cho hai ba ngàn lượng bạc cũng đã được rồi. Đây một vạn lượng bạc, cho tới bây giờ Tiết Nhã đều không có hy vọng xa vời qua!

Tiết Nhã lộ ra vẻ mặt tham lam, nàng ta quả thật cực kỳ cần tiền. Lúc trước ở Tiết gia sống tưng quăn, nhưng sau khi đi tới Tần gia nàng ta mới biết được cảm y ngọc thực (ăn ngon mặc đẹp), nàng ta cũng không muốn trở lại những ngày trước đây.

Cho nên sau khi Tiết Nhã suy nghĩ một lát, thì gật đầu nói: “Vây, biểu muội nói nên làm như thế nào đây?”

Tần Tuyết Như hài lòng cười cười, sau đó tay ngoắc ngoắc, để Tiết Nhã cúi người xuống, nàng ta ở bên tai Tiết Nhã nhẹ nhàng nói vài câu. Sắc mặt Tiết Nhã lập tức đại biến, nhưng mà rất nhanh trong đôi mắt lại lộ ra vẻ độc ác.

Sau khi tháng giêng đi qua, thời tiết bắt đầu từ từ trở nên ấm áp hơn, Tần Thư Dao đã bảo Cẩm Tú Các mua vào không ít lụa mỏng, nàng nhớ được kiếp trước vài năm tới lụa mỏng đều cực kỳ phổ biến, hơn nữa giá càng bán càng mắc.

Chính là hiện tại lụa mỏng vẫn chưa bắt đầu chân chính phổ biến, cho nên khi Lí chương quây Cẩm Tú Các nghe nói muốn mua vào lụa mỏng, hơn nữa vừa mua vào chính là mấy trăm cân, thật sự là nghi hoặc.

“Đại tiểu thư, lụa mỏng này giá cực kỳ rẻ, bên trong kinh thành vốn không có ai thích, ngài bỗng nhiên mua vào nhiều hàng như vậy, chẳng lẽ sẽ không sợ bán không được sao?”

Tần Thư Dao cúi đầu xem sổ sách, nghe vậy ngẩng đầu cười nói: “Lụa mỏng này giá không mắc, hơn nữa làm sao mà ông biết những thứ này nhất định bán không được? Ông hãy làm theo những gì ta nói, nói không chừng qua nửa năm nữa, giá những thứ này sẽ xoay chuyển!”

Trong lòng Lí chương quây nghi hoặc, nhưng mà từ năm trước Tần Thư Dao mua vào một đám bông vải, còn bởi vậy mà buôn bán lời một khoản. Nhưng mà dù sao cửa hàng này cũng không phải là của ông ta, hơn nữa Tần lão phu nhân cũng lên tiếng, tất cả chuyện trong cửa hàng này đều để Tần Thư Dao chịu trách nhiệm.

Tần Thư Dao ra khỏi Cẩm Tú Các, ngay lập tức đi thẳng tới Dật Tiên lâu.

Dật Tiên lâu là Ngũ hoàng tử Mộ Thành Hi mở, chỗ kia trừ bỏ trà ngon ở mặt ngoài, điều kiện cũng tốt.

Hiện tại trong tay Tần Thư Dao đã có một ít bạc, nàng muốn mở một trà lâu.

Tần Thư Dao rất ít đến Dật Tiên lâu, nhưng mà chương quây Dật Tiên lâu vẫn còn nhận ra Tần Thư Dao.

“Tần cô nương, mời ngài đi nhà gian!”

Tần Thư Dao khẽ gật đầu, hôm nay nàng chỉ nghĩ đến Dật Tiên lâu nhìn thử các dụng cụ và các loại trà.

Quả nhiên là hoàng tử mở, Trà Lâu bố trí xa hoa, nước trà cũng trong veo ngon miệng. Chính là chi phí ở đây cực cao, người không có địa vị nhất định là hoàn toàn không dám vào uống trà.

Tuy rằng kinh thành không hề thiếu quý nhân quan to, nhưng vẫn không hề thiếu dân chúng bình dân.

“Tĩnh Nguyệt, người cũng ngồi xuống ném thử một chút!”

Hiện tại chỉ có hai người bọn họ, Tần Thư Dao cũng không quá câu nệ.

Tĩnh Nguyệt vội vàng lắc đầu nói: “Tiểu thư, làm sao nô tì có thể ngồi được!”

“Ta định mở một cửa hàng nữa, người giúp ta ném thử những loại trà này trước, sau đó chờ thời điểm cửa hàng khai trương, ta sẽ giao cửa hàng cho người quản lý.”

Tĩnh Nguyệt nghe vậy vẻ mặt kinh ngạc, cho tới bây giờ nàng đều không có hy vọng xa vời là được cái gì, chỉ muốn toàn tâm toàn ý chăm sóc Tần Thư Dao, mới có thể có.

“Tiểu thư...”

Lời còn chưa nói hết, đã bị Tần Thư Dao đánh gãy: “Tuy rằng Lục Trúc cũng trung thành, nhưng mà người đi theo bên người ta lâu nhất. Cho nên chuyện này ta chỉ có thể giao cho người làm!”

Tĩnh Nguyệt cắn chặt răng, cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Nô tì nhất định sẽ tận tâm vì tiểu thư làm việc!”

Tần Thư Dao khẽ gật đầu, sau đó rót cho Tĩnh Nguyệt một ly trà: “Người nếm thử những loại trà này, những loại trà này đều là trà ngon nhất kinh thành.”

Tĩnh Nguyệt cũng không khách khí, nhắm nháp từng ngụm một, quả nhiên lưu lại hương thơm trong miệng, sau đó cười nói: “Nô tì là người thô kệch, những loại trà này có được hay không cũng không biết đánh giá, nhưng mà những loại trà này uống vào cổ họng thoải mái. Chỉ là Trà Lâu này quá mức xa hoa, người bình thường cũng không dám tiến vào!”

“Không sai, những lá trà này quả thật không tệ. Nhưng mà chi phí lại quá mức thái quá. Ngày mai, người theo giúp ta ra đây tìm một gian cửa hàng ở xung quanh đây, sau đó chúng ta cũng làm một gian trà lâu!”

Tĩnh Nguyệt kinh ngạc nói: “Tiểu thư, chẳng lẽ người không sợ Ngũ hoàng tử làm khó dễ người sao?”

Mở cửa hàng ở ngay bên cạnh Mộ Thành Hi, là ai cũng đều sẽ tức giận.

Khóe miệng Tần Thư Dao mỉm cười: “Mọi người đều mở cửa làm ăn buôn bán, huống chi ta làm ăn khác biệt với hẳn

Tần Thư Dao làm là dân chúng phổ thông, mà Mộ Thành Hi làm lại là quý nhân quan to.

Hai loại đẳng cấp đã không giống nhau rồi!

Lúc này cửa kết một tiếng bị mở ra, thấy Mộ Thành Hi mặc một thân trường bào màu xanh thẫm, trên đầu đội tử ngọc kim quan.

“Không nghĩ tới Tần cô nương cũng muốn mở trà lâu! Bốn hoàng tử có biết một gian cửa hàng ở đối diện muốn bán trao tay, không biết Tần cô nương cảm thấy như thế nào?”

Vừa đến phía trước cửa, Tần Thư Dao đã chú ý đến cửa hàng đối diện Dật Tiên lâu.

Hiện tại nghe Mộ Thành Hi nói như thế, trong lòng cũng thật sự có vài phần động tâm, nàng ngẩng đầu cười nói: “Không biết Ngũ hoàng tử tới lúc nào? Thế nhưng đều bị Ngũ hoàng tử nghe được, may mắn Ngũ hoàng tử khoan dung đại lượng, bày mưu tính kế cho dân nữ, bằng không dân nữ thật sự khủng hoảng cực kỳ!”

Ngoài miệng nói khủng hoảng, nhưng vẻ mặt lại mang theo một thoáng thanh cao.

Mộ Thành Hi chưa từng gặp nữ nhân nào dám đối nghịch với hẳn, vừa nãy hẳn chỉ đi ngang qua mà thôi, vừa vặn nghe được Tần Thư Dao nói muốn mở cửa hàng, cho nên mới dừng bước lại tiếp tục nghe.

Mộ Thành Hi cũng chỉ muốn thăm dò thử lá gan của Tần Thư Dao đến cùng có bao lớn, cho nên mới thuận miệng nói. Không nghĩ tới Tần Thư Dao không cự tuyệt, ngược lại còn có chút động tâm

“Bốn hoàng tử nghe nói cuối năm vừa rồi người buôn bán lời không ít bạc, lại còn giúp nạn dân.” Mộ Thành Hi ngồi xuống.

Tĩnh Nguyệt vội vàng đứng lên, tiểu nhị một bên vội vàng lau cái bàn, sau đó lại đi đổi một bình trà mới.

Mộ Thành Hi cầm lấy ly trà sứ men xanh, chậm rãi uống một ngụm, cười nói: “Lần này Tần cô nương lại muốn mở trà lâu, nhưng lại muốn mở gần Dật Tiên lâu của Bốn hoàng tử. Chẳng lẽ không sợ bốn hoàng tử làm khó dễ sao?”

79. Chương 79: Trong Lòng Có Quỷ Thành Nhược Điểm

Về mặt Tần Thư Dao bình tĩnh: “Dân nữ cũng chỉ là muốn dính chút ánh sáng của Ngũ hoàng tử mà thôi, về phần cửa hàng đối diện, dân nữ cũng không dám mơ tưởng!”

Mộ Thành Hi không nghĩ tới Tần Thư Dao thế nhưng thật đúng là một chút cũng không sợ, lộ ra một chút tươi cười tà mị: “Bổn hoàng tử thật đúng là có vài phần chờ mong, không biết Tần cô nương sẽ mở dạng trà lâu gì!”

“Dân nữ cũng chỉ là một kẻ nữ lưu, mở cửa hàng đương nhiên cũng kém hơn Ngũ hoàng tử.” Từ đầu đến cuối giọng điệu của Tần Thư Dao đều nhàn nhạt.

“Tần cô nương quả nhiên khác biệt với tiểu thư khuê các. Trừ bỏ đám đi thanh lâu ở mặt ngoài, thế nhưng còn có ý tưởng như vậy. Không biết sau này ai có phúc khí có thể cưới được Tần cô nương!”

Tần Thư Dao không muốn đắc tội Mộ Thành Hi, dù sao hắn là hoàng tử. Hôm nay bản thân đến Dật Tiên lâu, quả thật là muốn ném thử trà của Dật Tiên lâu như thế nào, sau đó bản thân lại mở một gian cửa hàng ở gần đây.

Chính là nàng không muốn dùng danh nghĩa của bản thân đi khai trương, hoặc là nói nàng muốn tránh ở phía sau màn, không muốn để cho bất kỳ kẻ nào biết.

Nhưng mà hôm nay cố tình lại bị Mộ Thành Hi nghe được, điều này ngược lại làm cho nàng có vài phần hối hận.

Lần trước ở phủ trưởng công chúa, Tần Thư Dao đã đắc tội Mộ Thành Hi, nàng cũng không muốn để cho Mộ Thành Hi cho rằng bản thân cố ý đối nghịch với hắn.

“Dân nữ nghe nói Tình Họa cô nương nghiêng nước nghiêng thành, dân nữ cũng chỉ là là nhất thời tò mò. Về phần trà lâu, dân nữ cũng chỉ suy nghĩ mà thôi. Hơn nữa, nếu thật sự mở, cũng không dám mở ở đối diện Ngũ hoàng tử.” Ngoài miệng Tần Thư Dao nói như vậy, nhưng trong lòng lại không nghĩ như thế.

Bao nhiêu người ước gì muốn nhìn mặt đám hoàng tử, nếu thật sự mở ở đối diện Dật Tiên lâu, như vậy hiệu quả nhất định không tệ.

Chỉ là nàng có chút hối hận, không nên thảo luận chuyện này ở trên địa bàn của người khác.

Mộ Thành Hi tự nhiên không biết mục đích chân chính của Tần Thư Dao khi đi thanh lâu, hắn cũng không muốn đi tìm hiểu. Hiện tại hắn chỉ cảm thấy hứng thú với nữ tử trước mặt này mà thôi.

“Hiện tại canh giờ còn sớm, bổn hoàng tử ở thành Nam mở một tửu lâu, không biết Tần cô nương có thể nể mặt hay không.” Mộ Thành Hi khẽ cười nói.

Tần Thư Dao không nghĩ sẽ đi, dù sao hiện tại nàng vẫn là nữ tử chưa lấy chồng, cũng không tốt khi quá thân mật cùng với nam nhân bên ngoài.

Ai biết Mộ Thành Hi lại bỗng nhiên nói: “Thời gian trước Bổn hoàng tử từng nhìn thấy Tần cô nương đi vào miếu đồ nát ở thành Nam, không biết Tần cô nương một cô nương vì sao đi loại địa phương hẻo lánh đó!”

Tần Thư Dao nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi, Tình Nguyệt đứng ở một bên cũng lộ ra vẻ mặt bất an.

“Ngài muốn nói cái gì?”

Tần Thư Dao sợ hãi nhất chính là có liên quan đến thích khách ám sát Hoàng thượng ngày đó, nếu thật sự có liên quan, lại bị Mộ Thành Hi nhìn thấy mà nói, như vậy bản thân cũng chỉ có một đường chết.

Mộ Thành Hi thấy sắc mặt Tần Thư Dao thay đổi, khóe miệng nâng lên một thoáng ý cười yếu ớt: “Không bằng Tần cô nương bởi Bổn hoàng tử đến tửu lâu một chuyến, Bổn hoàng tử lại nói cho Tần cô nương biết thì thế nào?”

Tần Thư Dao không biết Mộ Thành Hi biết bao nhiêu, trong lòng càng hối hận ngày đó bản thân quá mức lỗ mãng.

Chỉ là nàng cũng không phải người dễ bắt nạt, nàng khẽ cười nói: "Ngũ hoàng tử, ngày đó đi miếu đồ nát ở thành Nam chỉ là vì có việc gấp, Ngũ hoàng tử sẽ cho rằng chuyện này có thể đủ áp chế dân nữ sao!"

Nếu Mộ Thành Hi có ác ý, hẳn hoàn toàn có thể vu tội cho Tần Thư Dao, nói ngày đó từng nhìn thấy Tần Thư Dao hẹn hò cùng với người khác trong miếu đồ nát ở thành Nam.

Nhưng mà Tần Thư Dao lại không muốn để cho Mộ Thành Hi bắt lấy được nhược điểm của nàng, hơn nữa nàng cũng không biết Mộ Thành Hi đã biết bao nhiêu.

Mộ Thành Hi cầm lấy trà, khẽ cười nói: "Cô nương cần gì phải căng thẳng như vậy, chẳng qua phải đi ăn bữa cơm mà thôi."

Tần Thư Dao biết Mộ Thành Hi sẽ không từ bỏ ý đồ như vậy, hiện tại nàng bắt đầu hối hận ngày đó ở phủ trưởng công chúa, không nên đắc tội hắn. Hôm nay càng không nên đến trà lâu của hắn lấy kinh nghiệm.

"Dù sao dân nữ còn chưa cập kê, dân nữ sợ nói ra sẽ bôi nhọ danh dự của dân nữ!"

Cái này là một lý do không tồi.

Nhưng mà Mộ Thành Hi lại mặc kệ: "Nhìn Tần cô nương không giống như là người sẽ cố kị danh dự, bằng không ngày đó làm sao lại dám lớn mật đi Quần Phương lâu của Bôn hoàng tử!"

Tần Thư Dao thấy Mộ Thành Hi luôn không chịu buông tay, trong lòng thầm mắng vài câu, trên mặt vẫn lộ ra tình cảnh khó xử, chỉ là cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng: "Vậy dân nữ chỉ có thể cung kính không bằng tuân mệnh."

Mộ Thành Hi luôn ham chơi, cũng thích kiếm tiền, chỉ là hơn phân nửa tiền hắn kiếm được đều đưa vào trong quốc khố. Cho nên Hoàng thượng cũng chưa từng trách mắng qua.

Mặc kệ là ngành nghề gì, đều có bóng dáng của Mộ Thành Hi. Như Trà lâu, Thanh lâu, Tửu lâu.

Túy Tiên lâu.

Mộ Thành Hi yêu cầu một gian nhà gian, ngoài cửa sổ là một hồ nước xanh lam, ngồi ở trong phòng có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh sắc bên ngoài.

Khó trách tửu lâu này sinh ý thịnh vượng, nơi này trừ bỏ rượu và thức ăn ngon ở mặt ngoài, còn có chính là vị trí lựa chọn rất tốt, phía bên ngoài cửa sổ phong cảnh động lòng người.

Nếu chờ đến buổi tối, như vậy càng thêm hấp dẫn người khác.

Bởi vì đối diện bờ hồ là Quần Phương lâu, ngồi ở bên trong nhà gian cũng có thể thưởng thức được đáng mức đến động lòng cách đó không xa.

Tần Thư Dao đều luôn cúi đầu ăn thức ăn, nàng không muốn tiếp xúc nhiều với nam tử trước mặt này.

Mà Mộ Thành Hi lại mang theo lòng hiếu kỳ thật lớn với Tần Thư Dao, hắn ái muội gấp thức ăn cho Tần Thư Dao, cười nói: "Đây chính là thức ăn chiêu bài của Túy Tiên lâu, cô nương ở tửu lâu khác cũng không ăn được đâu!"

Màu sắc thức ăn ở tửu lâu này quả thật rất đặc sắc, có không ít thức ăn đều là trong Hoàng cung dùng

Điểm này có thể đủ hấp dẫn không ít thực khách đến nhăm nháp, Tần Thư Dao không thể không thừa nhận, Mộ Thành Hi là một thương nhân khôn khéo.

Chính là không biết hắn có đủ tư cách làm hoàng đế hay không!

Tuy rằng hiện tại thấy Hoàng cung gió êm sóng lặng, nhưng mà mọi người đều biết hiện tại Hoàng thượng già đi, đám hoàng tử đều đã trưởng thành rồi, ở mặt ngoài mọi người đều hòa thuận, nhưng sau lưng cũng đã sớm phong trào gợn sóng rồi.

"Nghe nói đầu bếp Túy Tiên lâu này đều là người Ngự thiện phòng, Ngũ hoàng tử thật đúng là bỏ được, thể nhưng chuyển mọi người trong Ngự thiện phòng ra. Cũng khó trách nơi này thức ăn ăn ngon, mà khách nhân lại nhiều!"

Màu sắc thức ăn ở Túy Tiên lâu này đều là làm theo tiêu chuẩn của Hoàng thượng, không thể không nói Mộ Thành Hi quả thật là một thương nhân khôn khéo. Nơi này dân chúng bình thường không đủ khả năng để trả nổi, nhưng mà quý nhân quan to đều có thể tới nơi này ngồi xuống, dù sao tuy nơi này chi phí cao, nhưng mà mọi người đều muốn hưởng thụ đãi ngộ mà chỉ có Hoàng thượng mới có.

Tần Thư Dao để đôi đũa xuống, nhìn Mộ Thành Hi cười nói: “Chỉ là Ngũ hoàng tử không sợ Hoàng hậu làm khó dễ ngài sao?”

Tuy rằng Mộ Thành Hi mở những tửu lân này kiếm bạc đều đưa vào trong quốc khố, nhưng mà uy nghiêm của Hoàng gia cũng không thể tùy tiện bị người nhòm ngó. Tuy rằng một chiêu này của Mộ Thành Hi hấp dẫn không ít khách nhân, nhưng mà cũng để Hoàng hậu nắm được nhược điểm của bọn hắn ở trong tay.

Hai tròng mắt của Mộ Thành Hi hơi nheo lại: “Đây là Tần cô nương đang lo lắng bốn hoàng tử sao?”

“Lo lắng? Dân nữ chỉ tò mò thôi!”

Nàng biết Mộ Thành Hi mang bản thân đến nơi này, cũng không phải để nàng nhắm nháp thức ăn đơn giản như vậy, khẳng định còn có việc khác.

Bỗng nhiên Mộ Thành Hi ngửa đầu ra phá lên cười: “Quả nhiên Tần cô nương là người thú vị, Mậu Điền nói không sai!”

“Mậu Điền?”

Tần Thư Dao hơi nhíu đầu mày lại, cái tên này nàng có chút quen thuộc, hình như đã nghe qua ở đâu đó.

Mộ Thành Hi phát phát tay, ý bảo những người khác ở trong phòng đều lui xuống. Tĩnh Nguyệt lo lắng nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, Tần Thư Dao biết Mộ Thành Hi nhìn như phong lưu thành tính, nhưng mà lại không dính đến nữ tử đẳng hoàng, hơn nữa bây giờ hắn còn có một kẻ địch, trong lúc này không có khả năng xuất hiện bất kỳ sai lầm nào.

Cho nên Tần Thư Dao phát phát tay, cũng ý bảo Tĩnh Nguyệt lui xuống.

80. Chương 80: Trở Thành Minh Hữu Trong Lòng Nghi Hoặc

Sau khi tất cả mọi người đi xuống, Mộ Thành Hi mới lại nói: “Tần cô nương còn nhớ năm trước ở trong ngõ nhỏ đã từng cứu một người?”

Trong lòng Tần Thư Dao cả kinh, trên mặt lại không biến hóa nhiều, vừa nãy Mộ Thành Hi nói người nọ hẳn là người ngày đó nàng cứu, chỉ là Tần Thư Dao còn nhớ rõ ngày đó người nọ là vì tránh né quan binh đuổi bắt, cho nên mới cầu bản thân cứu hắn.

Nàng không biết Mộ Thành Hi là địch hay bạn, cho nên cố ý giả ngu: “Năm trước ta từng cứu không ít người, không biết Ngũ hoàng tử nói là người phương nào?”

Giống như Mộ Thành Hi đã sớm đoán được Tần Thư Dao sẽ nói như vậy, hắn cầm lấy ly rượu trên bàn, sau đó chậm rãi nhấp một ngụm, cười nói: “Tần cô nương không cần lo lắng, Mậu Điền đã nói với ta, ngày đó Tần cô nương đã cứu giúp, hắn mới có thể thoát thân, ngọc bội ngọc hoa lan kia cũng không biết Tần cô nương còn giữ không?”

Xem ra là Mộ Thành Hi biết tất cả mọi chuyện, chính là Tần Thư Dao không rõ vì sao lúc này Mộ Thành Hi nhắc tới chuyện này, chẳng lẽ còn có ẩn tình khác?

“Ngũ hoàng tử có ý gì?”

Sắc mặt Tần Thư Dao có chút khó coi, sau khi nàng trọng sinh, rất nhiều chuyện đều khác với kiếp trước, kiếp trước nàng hoàn toàn không tiếp xúc với hoàng tử, lại càng chưa từng làm qua nhiều chuyện như vậy.

Mộ Thành Hi cũng không quanh co lòng vòng nữa: “Tần cô nương không cần lo lắng, lần này ta tìm đến Tần cô nương cũng là có một chuyện muốn nhờ?”

Khóe miệng Tần Thư Dao nâng lên một thoáng cười lạnh: “Dân nữ cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối, lại có cái gì có thể giúp được hoàng tử chứ?”

“Tần cô nương còn nhớ rõ ngày cô nương từng hẹn Hàn Thế Quân hẹn hò, nhưng mà cuối cùng lại để cho biểu muội của cô nương đến.”

Tần Thư Dao không nghĩ tới chuyện này thế nhưng Mộ Thành Hi lại điều tra ra rõ ràng, trên mặt nàng thoáng qua một chút kinh ngạc, chỉ là rất nhanh đã lại bình tĩnh: “Chẳng lẽ Ngũ hoàng tử cảm thấy dân nữ làm hơi quá đáng?”

Mộ Thành Hi thấy Tần Thư Dao không có hoảng sợ, vẫn là vẻ mặt bình tĩnh như trước, Hứa Mậu Điền nói quả nhiên không sai, nữ tử này khác biệt với những người khác. Hắn cười khê hai tiếng, lại nói: “Hàn Thế Quân một lòng muốn quyến rũ Tần cô nương, nhưng mà Tần cô nương lại đã sớm chuẩn bị tốt, không chỉ có không mắc mưu còn đưa người nha hoàn phản bội của cô nương đến trong phủ của hắn ta, cuối cùng biến thành chết thảm. Có thể nói là Tần cô nương mưu tính sâu xa!”

Tần Thư Dao không nghĩ tới Mộ Thành Hi lại có thể hỏi thăm tỉ mỉ như vậy, người duy nhất biết rõ chuyện này chỉ có một mình Tĩnh Nguyệt, tuy rằng trong lòng nàng cũng có chút hoài nghi, nhưng mà lại càng thêm tin tưởng Mộ Thành Hi cũng đã sớm phái người theo dõi nhất cử nhất động của mình, bằng không thì cũng sẽ không biết kỹ càng đến như vậy.

“Ngũ hoàng tử cũng thật dụng tâm, lại biết rõ mọi chuyện của dân nữ như thế, chỉ là giờ phút này Ngũ hoàng tử nói với dân nữ việc này lại có ý gì? Chẳng lẽ là muốn uy hiếp dân nữ sao?”

Tần Thư Dao lộ ra một chút cười lạnh, khê hừ một tiếng: “Hắn ta mang lòng gây rối, hơn nữa biểu muội dân nữ và nha hoàn kia cũng đều là cam tâm tình nguyện, việc này cũng trách không được dân nữ!”

Hai hàng lông mày của Mộ Thành Hi khê nhíu lên, nhẹ giọng nói: “Tần cô nương không cần căng thẳng, bốn hoàng tử nói với cô nương việc này không phải là muốn uy hiếp cô nương, chỉ cảm thấy cô nương và ta đều có chung một kẻ địch, sao không liên thủ?” (hợp tác)

Tần Thư Dao nghe vậy lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, sau đó lại cười lạnh nói: “Hắn ta chỉ là một thứ tử Hàn gia, cho dù hiện tại chiếm được Hoàng Thượng tán thưởng, sợ là cũng không uy hiếp đến Ngũ hoàng tử!”

“Cô nương có điều không biết, tuy rằng hắn ta không có uy hiếp gì đến Bốn hoàng tử, nhưng mà hắn ta cùng phe với Tứ ca. Lúc trước hắn ta muốn đầu nhập vào Tam ca, nhưng mà Tam ca cảm thấy hắn ta tâm thuật bất chính, cho nên mới chậm chạp không trọng dụng, không nghĩ tới hắn ta không chỉ có tâm thuật bất chính, nhấn nại cũng không được, mới chỉ có mấy tháng ngắn ngủn, đã đầu phục Tứ ca. Tính tình Tứ ca lỗ mãng, nóng nảy lại hay bùng nổ, có sự hỗ trợ của hắn ta lại thu liễm không ít, hiện tại Phụ hoàng cũng càng thêm thích huynh ấy!”

Thì ra đây là đấu tranh trong đám hoàng tử, Tần Thư Dao chỉ một lòng muốn dấn nát Hàn Thế Quân dưới chân, nhưng mà không nghĩ tới ở trong mắt Mộ Thành Hi, lại trở thành minh hữu tốt nhất.

Tần Thư Dao khê cười thành tiếng: “Ngũ hoàng tử nói đùa rồi, dân nữ chỉ là nữ tử yếu đuối, làm sao có thể giúp được ngài. Hơn nữa Hàn công tử có mưu đồ bất chính với dân nữ, cho nên dân nữ mới phản kích!”

Mộ Thành Hi cười lại rót thêm cho Tần Thư Dao một chút rượu, sau đó bản thân cũng cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch, cười nói: “Cô nương vô tình giúp chúng ta không ít, cho nên hôm nay ta mới tìm đến cô nương!”

Lúc trước Tần Thư Dao đã loáng thoáng cảm thấy tờ giấy lúc trước có chút liên quan đến Mộ Thành Hi, không nghĩ tới hôm nay Mộ Thành Hi lại tìm bản thân đến tẩu lâu này uống rượu, càng muốn để cho mình trở thành minh hữu của hắn.

“Dân nữ không rõ ý tứ của ngài!”

Mộ Thành Hi thấy Tần Thư Dao dè dặt cẩn thận như thế, cười nói: “Năm trước cô nương đã từng cứu Mậu Điền, mà trước đó không lâu ở miếu đồ nát thành Nam cô nương cũng đã giúp việc cho ta.”

Không ngờ chuyện này quả nhiên có liên quan đến Mộ Thành Hi, trong lòng Tần Thư Dao kinh ngạc, trên mặt lại không lộ ra thay đổi quá lớn, chỉ cầm lấy ly rượu chậm rãi nhấp một ngụm, lúc đó trong miệng lập tức cảm thấy ngọt lành nhẹ nhàng khoan khoái.

“Nếu dân nữ không đáp ứng ngài?”

Sau khi trọng sinh, Tần Thư Dao ngoài muốn báo thù ở mặt ngoài ra chỉ muốn để Tần Khả Cầm gả đến một chỗ tốt, sau đó chính mình kiếp này bình bình đạm đạm sống qua ngày. Cho tới bây giờ nàng đều chưa hề nghĩ tới muốn nhắc lên quan hệ gì với hoàng gia.

Mộ Thành Hi cảm thấy Tần Thư Dao thú vị cực kỳ, nếu là nữ tử khác nghe đến đó, sợ là trên mặt đã sớm lộ ra kinh ngạc hoặc là vẻ mặt vui mừng, mà từ đầu đến cuối Tần Thư Dao lại luôn lạnh lùng nhàn nhạt, dường như hoàn toàn không e ngại hẳn.

“Ta biết cô nương còn có một muội muội, nếu cô nương nguyện ý đáp ứng, như vậy ta sẽ vì nàng tìm kiếm một hôn sự không tệ!”

Chuyện này quả thật là một điều kiện không tồi, kiếp trước Tần Thư Dao thiếu nợ Tần Khả Cầm nhiều lắm, cho nên kiếp này nàng muốn dùng hết tất cả năng lực của bản thân bồi thường cho muội ấy. dần dần lê quý đôn

Nhưng mà việc hôn sự này, lại không phải chỉ có một mình Mộ Thành Hi có thể làm chủ. Hiện tại Tần Khả Cầm muội dưỡng ở dưới gối Tần lão phu nhân, chắc chắn Tần lão phu nhân cũng tuyệt đối sẽ không lại để Ngô thị làm xằng làm bậy.

“Điều kiện này quả thật mê người, nhưng mà ngoại trừ Ngũ hoàng tử, dân nữ nghĩ chuyện này vẫn có rất nhiều người có thể làm được!”

Nói xong Tần Thư Dao lập tức đứng dậy khỏi ghế, sau đó khom người với Mộ Thành Hi, nhẹ giọng nói: “Hiện tại canh giờ đã không còn sớm, dân nữ cũng cần phải trở về.”

Sau đó Tần Thư Dao không lại nhìn Mộ Thành Hi, lập tức đi tới cửa, nhưng mà mới đi tới cửa, đã bị một cánh tay cường tráng của Mộ Thành Hi ngăn lại.

Tần Thư Dao khẽ cau mày, không vui nói: “Ngũ hoàng tử, đây là có ý gì?”

Bỗng nhiên Mộ Thành Hi vươn tay dùng sức kéo Tần Thư Dao vào trong lòng mình, đến khi ngửi được hương thơm độc đáo trên người nàng, cảm thấy thất thần một trận.

Mà Tần Thư Dao ngửi thấy hơi thở nam tử dày đặc, trên mặt lập tức xuất hiện một chút đỏ ửng, sau đó lại dùng sức đẩy Mộ Thành Hi ra. Nhưng mà sức lực của nàng làm sao có thể địch nổi Mộ Thành Hi, cho nên nàng cố sử dụng sức lực toàn thân, mà vẫn không thoát khỏi trói buộc của Mộ Thành Hi.

81. Chương 81: Mừng Thọ Yến Ở Phủ Vinh Quốc

Tần Thư Dao tức giận trừng hai mắt, hừ lạnh nói: “Buông dân nữ ra!”

Mộ Thành Hi thấy vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần Thư Dao, bỗng nhiên biến thành một con mèo hoang, tâm tư đùa giỡn càng sâu. Khóe miệng hắn nâng lên một ý cười tà mị, sau đó vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng gảy vài sợi tóc trên vai Tần Thư Dao, cúi người nhẹ nhàng ở bên tai nàng nói một câu.

Sau khi Tần Thư Dao nghe xong sắc mặt lập tức đại biến, cũng không muốn giãy dụa kịch liệt như vừa rồi nữa, chỉ cười lạnh một tiếng: “Xem ra Ngũ hoàng tử cũng đã sớm muốn kéo dân nữ xuống nước, hôm nay mặc kệ là dân nữ đồng ý hay không đồng ý, cũng phải đáp ứng Ngũ hoàng tử.”

Lúc này Mộ Thành Hi cũng buông Tần Thư Dao ra, khóe miệng vẫn lộ vẻ tươi cười hoa mỹ như trước: “Tần cô nương đừng như thế, chuyện này đều là chuyện tốt cả với ta và cô nương!”

“Chỉ hy vọng như thế!”

Tần Thư Dao đi vòng qua Mộ Thành Hi, mở cửa ra, sau đó đi ra ngoài.

Sau khi trở lại Tần phủ, Tần Thư Dao giữ Tĩnh Nguyệt lại, cau mày nghiêm nghị nói: “Trong khoảng thời gian này, người có từng gặp qua người nào khả nghi không?”

Tĩnh Nguyệt suy nghĩ, sau đó lắc đầu: “Chưa từng thấy!”

Tần Thư Dao ngẩng đầu lẳng lặng nhìn Tĩnh Nguyệt, thẳng đến khi da đầu Tĩnh Nguyệt tê dại, nàng mới phát phát tay: “Người đi xuống trước đi.”

Kiếp trước nàng từng bị người thân cận nhất bên người mình phản bội qua, nếu như nói không nghi ngờ đó là giả, chính là thà rằng nàng tin tưởng Tĩnh Nguyệt.

Tĩnh Nguyệt không biết hôm nay ở Túy Tiên lâu đã xảy ra chuyện gì, nàng chỉ cho rằng tâm tình Tần Thư Dao không tốt.

Như thế yên ổn qua hai ngày, ngày hôm đó Tần Thư Dao trở về từ Vinh Thọ viện, Thanh Liên đang quét dọn trong phòng, dường như nghĩ tới cái gì đó, sau đó lập tức bảo những người khác lui ra ngoài trước, chỉ để lại một mình Thanh Liên.

Thanh Liên cúi đầu đứng ở trước mặt Tần Thư Dao, thấp giọng hỏi: “Đại tiểu thư có gì cần phân phó?”

Nếu Tần Thư Dao nhớ không sai, Thanh Liên này chính là bản thân mua về từ năm ngoái, tuy rằng người là bản thân chọn, nhưng mà cũng có khả năng là nội gián.

Tần Thư Dao cầm lấy ly trà sứ men xanh, nhẹ nhàng thổi lá trà nổi ở trên mặt ra hai bên, sau đó chậm rãi nhấp một ngụm: “Người vào phủ lúc nào?”

“Tháng sáu năm ngoái nô tì vào phủ!”

Tuy rằng Thanh Liên là tam đẳng tiểu nha hoàn, nhưng làm việc lại lão luyện mà khôn khéo, nha hoàn như vậy quả thật sẽ được chủ tử thích. Cho nên lúc trước Tần Thư Dao vừa thấy Thanh Liên đã mua nàng.

Tháng sáu năm ngoái, ngày đó Mộ Thành Hi nói đều là chuyện sau tháng sáu năm ngoái. Chẳng lẽ lúc trước Mộ Thành Hi đã nhìn chăm chăm vào bản thân rồi?

Phòng trong im lặng, Tần Thư Dao lâm vào trầm tư, mà Thanh Liên vẫn là vẻ mặt trấn định như trước.

Tần Thư Dao cúi đầu bỗng nhiên nhìn thấy mặt trên hầu bao của Thanh Liên thêu cây trúc nhỏ tinh xảo, ngày đó nàng cũng từng nhìn thấy Mộ Thành Hi mang theo hầu bao như vậy.

“Cái hầu bao kia người đưa cho ta xem một chút!” Khóe miệng Tần Thư Dao nâng lên một chút ý cười yếu ớt.

Thanh Liên lập tức có chút phòng bị, chỉ là dù sao Tần Thư Dao cũng là chủ tử, mà Mộ Thành Hi cũng đã nói qua sau này sẽ hết lòng hết dạ nghe theo mệnh lệnh của Tần Thư Dao.

Cho nên Thanh Liên chỉ do dự một lát, rồi lấy hầu bao bên hông xuống, sau đó đưa tới trong tay Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao tiếp nhận hầu bao tinh tế nhìn một lần, ngày đó nàng bị Mộ Thành Hi ôm trong ngực, bởi vì không dám nhìn thẳng mà chỉ nhìn chăm chăm vào cái hầu bao bên hông của hắn, cho nên nàng thấy rõ ràng cách thêu ở trên hầu bao.

Hầu bao này của Thanh Liên và hầu bao của Mộ Thành Hi hoàn toàn được làm từ tay một người.

“Ngày trước người đã từng làm qua ở đâu?”

Tần Thư Dao nhớ được năm ngoái bản thân cũng từng hỏi qua, Thanh Liên chỉ nói là làm việc ở một tòa biệt viện. Mà tòa biệt viện kia cũng vô cùng có khả năng là một tòa biệt viện Mộ Thành Hi mua ở kinh thành.

“Chủ tử ban đầu của người họ gì?”

Thanh Liên cũng không muốn giấu diếm, Mộ Thành Hi cũng nói qua tìm một cơ hội thỏa đáng, nói thân thể của bản thân ra.

“Chủ tử ban đầu của nô tì là Ngũ hoàng tử, sau đó nô tì không cẩn thận phạm vào một sai lầm nhỏ, cho nên Ngũ hoàng tử mới đuổi nô tì ra ngoài. . .”

“Đuổi ra ngoài?” Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng: “Thực ra ngươi là người Ngũ hoàng tử phái tới, chắc hẳn là hẳn có nói cái gì đó cũng muốn ngươi truyền lời lại cho ta!”

Hiện tại quan hệ của bọn họ, chỉ có thể tính tạm thời làm minh hữu, sau này sự tình sẽ phát triển như thế nào, ai cũng không rõ ràng.

Dù sao kiếp này khác với kiếp trước nhiều lắm, rất nhiều việc kiếp trước cũng chưa từng xảy ra.

Thanh Liên vội vàng quỳ xuống, cúi đầu nói: “Kính xin đại tiểu thư thứ tội, quả thật là nô tì nghe theo mệnh lệnh của Ngũ hoàng tử, nhưng mà nửa năm đến nay nô tì cũng đã tận tâm tận lực hầu hạ đại tiểu thư!”

Mặt Tần Thư Dao trầm xuống, lạnh lùng nói: “Chắc hẳn Ngũ hoàng tử cũng đã nói với ngươi rồi, sau này cũng sẽ không cần lại lén lút như vậy. Ta cũng không trách ngươi, chính là sau này nếu làm ra việc gây bất lợi cho ta, chắc chắn ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Thanh Liên vẫn luôn biết Tần Thư Dao không phải là một thiên kim đại tiểu thư có bề ngoài nhu nhược, cho nên vội vàng lắc đầu nói: “Cho dù nô tì có một vạn cái lá gan cũng không dám.”

Tần Thư Dao vừa lòng gật đầu, xem ra Thanh Liên này tuy là người của Mộ Thành Hi, nhưng mà cũng có thể trọng dụng, chỉ là lại muốn xem dùng người như thế nào.

“Chủ tử nhà ngươi có nhắn nhủ gì không?”

Lúc này Thanh Liên mới nghĩ đến lời Mộ Thành Hi nói hai ngày trước, nàng lập tức nhẹ giọng nói: “Ngũ hoàng tử nói ở phủ Vinh Quốc Công có một yến hội, Tứ hoàng tử và Hàn công tử đều sẽ đi, Ngũ hoàng tử nói ngày đó ngài cũng phải trình diện.”

Yến hội này Tần Thư Dao cũng nghe nói qua, Tần lão phu nhân cũng được mời, chỉ là không nghĩ tới lần đầu tiên Mộ Thành Hi ra trận lại chính là trận yến hội này.

Tần Thư Dao suy nghĩ rồi gật đầu cười nói: “Ta đã biết, ngươi trở về bẩm báo với chủ tử của ngươi, nói bọn họ không cần lo lắng!”

Thanh Liên khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đại tiểu thư không cần lo lắng, Ngũ hoàng tử đã nói đại tiểu thư không cần làm gì, chỉ cần đại tiểu thư có thể đúng giờ tham dự là tốt rồi!”

Tần Thư Dao khẽ hừ một tiếng, sau đó phát phát tay, ý bảo Thanh Liên đi xuống.

Sau khi tra ra người của Mộ Thành Hi ở bên người mình là ai, trong lòng Tần Thư Dao thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đã trọng sinh một lần, nàng cũng không hy vọng sinh hoạt mỗi ngày của mình đều bị người giám thị.

Lúc trước là bản thân sơ sẩy, không nghĩ tới Mộ Thành Hi cũng đã sớm nhìn chằm chằm vào mình. Kế tiếp Tần Thư Dao nhất định sẽ càng thêm đề dặt cẩn thận, để Mộ Thành Hi bắt không được nhược điểm.

Tuy rằng hiện tại nàng và Mộ Thành Hi đã là minh hữu, nhưng mà Tần Thư Dao cũng không có coi Mộ Thành Hi là người chân chính tín nhiệm.

Hiện tại tuy đã là đầu mùa xuân, nhưng mà khí hậu vẫn rét lạnh không thôi. Tần lão phu nhân thấy Tần Thư Dao đã gần đến tuổi cập kê, cảm thấy có chút sốt ruột, tuy rằng trong ngày thường luôn tính dưỡng, nhưng mà mỗi lần yến hội Tần lão phu nhân đều sẽ mang theo ba tỷ muội Tần Thư Dao.

Phủ Vinh Quốc Công là nhà ngoại của Hoàng hậu, Vinh Quốc Công Phương Hoa là phụ thân thân sinh của Hoàng hậu, Thái hậu còn là tỷ tỷ ruột của Vinh Quốc Công, cho nên mặt mũi của Vinh Quốc Công rất lớn, hoàn toàn không có ai cự tuyệt.

Tuy rằng thế lực của Trịnh gia nhà ngoại Hiền phi đã đủ cường đại rồi, nhưng lại không sánh bằng phủ Vinh Quốc Công. Chính là mấy năm nay người Phương gia càng ngày càng kiêu ngạo, mà người Trịnh gia lại cực kỳ ẩn nhẫn.

Vài năm nay trong phủ Vinh Quốc Công xảy ra không ít đại sự, ngay cả Hoàng thượng cũng có chút thất vọng với Vinh Quốc Công.

Ngay cả như vậy quyền lợi của Vinh Quốc Công cũng đều bị Hoàng thượng áp chế, nhưng mà dù sao sau lưng của ông cũng không chỉ có một mình Hoàng hậu, mà còn đứng một Thái hậu nữa

82. Chương 82: Phong Trào Gợn Sóng Ở Phủ Vinh Quốc

Vinh Quốc phu nhân đại thọ năm mươi tuổi, mời đều là người có máu mặt bên trong kinh thành.

Mộ Tử Liệt là ngoại tôn của Vinh Quốc phu nhân, đương nhiên là muốn đến trong phủ chúc mừng trước tiên. Hoàng hậu bởi vì có việc vặt quần thân, cho nên không thể ra khỏi cung ngay lập tức để chúc mừng.

Hôm nay Tần Thư Dao mặc một thân xiêm y màu hồng phấn thêu trăm hoa, tôn lên làn da trắng nõn, búi tóc Vân kê cài một chiếc trâm hoa Hải Đường, trên tai đeo một đôi khuyên tai vàng ròng dạng giọt lệ, theo nhịp bước của nàng phác họa ra đường cong hoàn mỹ. diễn đàn lê quý đôn

Hai người Tần Khả Cầm và Tần Tuyết Như cũng đều mặc một thân hồng phấn, chỉ là hoa văn trên người và kiểu tóc trên đầu đều không giống nhau. Nhưng mà ba tỷ muội đứng chung một chỗ vẫn hấp dẫn không ít người chú ý.

Tần lão phu nhân mang theo ba người bọn họ đi lên phía trước, cười nói với Vinh Quốc phu nhân: “Đây là ba cháu gái của ta, vẫn là lần đầu đến nơi này của bà!” Nói xong liền nháy nháy mắt với ba người bọn họ.

Tần Thư Dao là trưởng tỷ nên dẫn đầu, tiến lên cúi người thi lễ với Vinh Quốc phu nhân, giòn tan nói: “Chúc phu nhân thọ tựa Nam Sơn, phúc như Đông Hải!”

Tiếp theo đó là hai người Tần Khả Cầm và Tần Tuyết Như từng người một nói lời chúc thọ.

Hôm nay tâm tình của Vinh Quốc phu nhân rất tốt, nhìn đến ba tỷ muội này đều mặc y phục có màu sắc giống nhau, cực kỳ vui vẻ. Vẫy tay, cười nói: “Đều lớn như vậy rồi! Chạy nhanh lại đây cho ta nhìn một chút!”

Tần lão phu nhân thấy Vinh Quốc phu nhân cảm thấy hứng thú với ba tỷ muội bọn họ, trong lòng rất vui mừng.

Phía dưới Vinh Quốc phu nhân có ba tôn tử, tuổi đều hơi lớn hơn Tần Thư Dao một chút, trừ bỏ đại tôn tử đã định ra hôn sự ở ngoài, còn lại hai người đều còn chưa có hứa hôn.

Vinh Quốc phu nhân lôi kéo tay Tần Thư Dao, cười làm nếp nhăn trên mặt tăng gấp đôi: “Nhìn nha đầu này một cái, sinh ra thật sự là giống Thủy Linh.” Sau đó lại liếc mắt nhìn Tần lão phu nhân một cái: “Bà cũng thật biết giấu, đến lúc này mới mang ra đây.”

Trước kia Tần lão phu nhân đều ẩn cư cực ít ra ngoài, rất ít tham dự yến hội như vậy. Lần này sở dĩ sẽ đi ra ngoại trừ là vì mặt mũi của Vinh Quốc phu nhân đủ lớn, còn chính là bà cũng muốn tự mình chọn cho hai người Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm một cửa hôn sự vững chắc.

Tần lão phu nhân thấy Vinh Quốc phu nhân giống như cực thích Tần Thư Dao, trong lòng cũng vui mừng, trên mặt tươi cười càng nhiều: “Ta đây xương cốt đã sớm già đi không được, nếu không phải hôm nay là đại thọ của bà, thì sao ta lại dẫn ba tỷ muội bọn nó xuất hiện.”

Hôm nay trong phủ khách nhân rất nhiều, sau khi Tần lão phu nhân nói hai ba câu, lại có khách tiến vào. Lúc này ba tỷ muội Tần Thư Dao thối lui đến một bên, lẳng lặng nhìn.

Sau khi khách nhân đều đến không sai biệt lắm, còn chưa có khai tiệc, Tần Thư Dao cảm thấy trong căn nhà này ngọt ngào thật sự, nói một câu với Tần lão phu nhân, liền mang theo hai người Tĩnh Nguyệt và Thanh Liên đi ra ngoài.

Thanh Liên là người của Mộ Thành Hi, Tần Thư Dao biết yến hội hôm nay nhất định sẽ gặp phải Mộ Thành Hi, cho nên nàng mới đặc biệt mang theo.

Tòa nhà phủ Vinh Quốc là tiên đế ban cho, trạch viện thật lớn, đi qua thủy tạ* sau núi giả, lại qua một hành lang dài, mới đi đến một chỗ hoa viên.

(Thủy tạ (): nhà cửa xây cất trên đài, bệ)

Bởi vì khách nhân đều ở sảnh trước và hậu viện, cho nên trong hoa viên này cực ít người đi lại.

Tần Thư Dao cũng muốn tìm một nơi yên tĩnh để dừng lại, trong hoa viên có không ít loại hoa cỏ, cho dù hiện tại chưa tới mùa hoa nở, trong hoa viên cũng đã có không ít hoa không biết tên nở rộ.

Trong hoa viên có một ngôi đình bát giác, Tần Thư Dao đi đến bên trong đình, ngồi xuống lẳng lặng thưởng thức cảnh sắc trong hoa viên.

“Người nói là Ngũ hoàng tử bảo ta ở chỗ này chờ hần?” Tần Thư Dao ngồi ở trên ghế đá, nhẹ giọng nói.

Thanh Liên hơi cúi đầu, thấp giọng nói: “Đúng vậy, hần là qua một lát nữa sẽ đến!”

Ngày ấy sau khi Tần Thư Dao biết Thanh Liên là người của Mộ Thành Hi, liền nói chuyện này với Tĩnh Nguyệt. Cho nên Tĩnh Nguyệt không có kinh ngạc bao nhiêu, chính là vẻ mặt cảnh giác nhìn xung quanh, sợ bị người ngoài nhìn thấy Tần Thư Dao hẹn hò cùng với nam tử khác.

Quả nhiên một lát sau, chỉ thấy Mộ Thành Hi mặc một thân trường bào màu xanh thẫm, trên đầu buộc quan tử ngọc, khoanh tay đi về phía này.

Tần Thư Dao đứng lên, Mộ Thành Hi cũng đã đi vào bên trong lương đình.

“Ngài hẹn dân nữ tới chỗ này có chuyện gì?”

Một mình nam nữ hẹn hò, nếu như bị người nhìn thấy, như vậy thanh danh của Tần Thư Dao cũng bị hủy. Mà Mộ Thành Hi chưa hần sẽ cưới Tần Thư Dao làm chính thê, dù sao hần là hoàng tử, Hoàng thượng lại làm sao có thể để một nữ tử đồi phong bại tục làm hoàng tử phi.

So với Tần Thư Dao căng thẳng, Mộ Thành Hi lại rất tự tại thản nhiên: “Hôm nay gọi cô nương đến chính là muốn cho cô nương xem một màn kịch hay...”

Sau khi trở về từ hoa viên trở, cũng đã khai tiệc.

Tần Tuyết Như liếc mắt nhìn Tần Thư Dao một cái, hừ lạnh nói: “Sao tỷ lại chạy loạn khắp nơi, nếu đi lạc, không phải là chúng ta đều phải mất mặt cùng với tỷ sao!”

Tần Thư Dao coi như không nhìn thấy nàng ta, chỉ giải thích với Tần lão phu nhân: “Vừa rồi cháu cảm thấy có chút buồn, cho nên đi lại khắp nơi, không nghĩ tới mới một lát, vậy mà đã khai tiệc rồi!”

Tần lão phu nhân không có trách tội, chỉ là dù sao cũng ở trong phủ người khác, chạy loạn khắp nơi quả thật không tốt, cho nên cũng nhẹ giọng nói hai câu, mới để Tần Thư Dao ngồi xuống cùng dùng bữa.

Một bàn này đều là cô nương chưa lấy chồng, trong ngày thường cũng có lui tới. Trịnh Anh Anh kéo Tần Thư Dao đến bên người mình ngồi xuống, cười nói: “Muội vừa mới nhìn thấy hai muội muội của tỷ, lại không thấy được tỷ đâu. Còn tưởng rằng tỷ không có tới chứ!”

Tần Thư Dao cười nói: “Vừa rồi trong sảnh có rất nhiều người, ta nhàn rỗi lại cực kỳ buồn chán, phải đi bên ngoài hít thở chút gió, không nghĩ tới lúc trở về đã khai tiệc rồi!”

Trịnh Anh Anh cũng gật đầu nói: “Hôm nay Vinh Quốc phu nhân đại thọ năm mươi, mời không ít người đó.” Nàng chỉ vào mặt một bàn khác lại nói: “Tỷ nhìn cái bàn kia một chút, đều là công chúa đó.” Sau đó lại lặng lẽ lôi kéo ống tay áo của Tần Thư Dao, thấp giọng nói: “Vừa rồi tam muội của tỷ cũng muốn lại gần phía trước, lại bị người ta nói một trận. Hừ, thật sự là không biết xấu hổ!”

Tần Thư Dao lại không nghĩ tới vừa rồi còn có trò hay vừa ra như vậy, khó trách sắc mặt Tần Tuyết Như khó coi như vậy.

Dù sao cũng là muội muội của mình, cho dù Tần Thư Dao không thích, cũng sẽ không thể cùng với người khác cùng thảo luận thị phi của nàng ta, cho nên sau khi nhẹ nhàng cười xong, nhân tiện nói: “Sao hôm nay đại tỷ nhà muội không tới?”

“Tỷ ấy định hôn rồi, hiện tại ở nhà thuê giá y!”

Tần Thư Dao lại hàn huyên với Trịnh Anh Anh vài câu, yến hội cũng đến một nửa, nàng biết hiện tại trong hoa viên đang có một màn kịch hay. Trịnh Anh Anh đúng là nhân tuyển tốt để đi cùng.

“Ta muốn đi nhà xí, muội muốn đi cùng hay không?”

Trịnh Anh Anh cũng cảm thấy nơi này thật sự buồn chán, liền gật đầu nói: “Được, cùng đi đi!”

Tần Thư Dao không muốn để cho Tần Khả Cầm nhìn thấy âm mưu này, cho nên để Tần Khả Cầm tiếp tục ở lại trên bàn cơm.

Các nàng là ở phía hậu viện, đều là nữ quyến, nam quyến đều ở sảnh trước.

Các nàng do một tiểu nha hoàn mang đi nhà xí, Tần Thư Dao lại lôi kéo Trịnh Anh Anh đi một con đường khác.

“Chỗ kia buồn chán cực kỳ, ta thấy cảnh sắc ở phủ Vinh Quốc không tồi, không bằng chúng ta đi một vòng trước, đợi lát nữa lại trở về!”

Trịnh Anh Anh luôn ham chơi cực kỳ, nghe thấy Tần Thư Dao đề nghị lập tức gật đầu cũng được.

83. Chương 83: Gặp Phải Ác Bá Khó Thoát Thân

Khi đi đến một cầu gỗ nhỏ, Tần Thư Dao loáng thoáng nhìn thấy cách đó không xa có một nữ tử đứng ở bên hồ, sau đó vươn người nhảy vào trong hồ.

Hai người Tần Thư Dao và Trịnh Anh Anh đang đứng ở trên cầu gỗ, thấy xiêm y ở trên người nữ tử kia cũng không hoa lệ, thể diện cũng không nghèo kiết hủ lậu, hơn nữa có thể xuất hiện ở nơi này tất nhiên cũng không phải người bần hàn.

Tính tình Trịnh Anh Anh thẳng thắn, ngay lập tức hô lớn: “A... Tai nạn chết người ... Mau tới cứu người ... Mau tới cứu người... Nơi này có người nhảy hồ!”

Tần Thư Dao cũng cùng kêu lên.

Lúc này một bóng dáng màu đen cách đó không xa vội vàng nhảy vào trong hồ, sau đó nhanh chóng cứu nữ tử kia lên.

Nơi này cách không xa chỗ khai tiệc, hơn nữa người lại phần đông, cũng không lâu lắm đã có thật nhiều người chạy tới xem. Vừa vặn nhìn thấy Mộ Tử Liệt ôm một nữ tử đứng lên từ bên trong hồ.

Tuy rằng lúc này vẫn là đầu mùa xuân, nhưng mà xiêm y mặc trên người nữ tử kia đã có chút đơn bạc, lại dơ bẩn phải nước. Xiêm y đều dính sát vào da thịt trên người, phác họa dáng người hoàn mỹ.

Phương đại phu nhân vừa thấy tình hình như vậy, trong lòng lập tức gấp gáp, hôm nay chính là đại thọ năm mươi của Vinh Quốc phu nhân, gặp phải chuyện như vậy, có thể khiến cho người ta đùa cợt.

Phương đại phu nhân cũng là người khôn khéo, lập tức sai người nâng nữ tử kia vào trong phòng, sau đó lại để tiểu nha hoàn đưa Mộ Tử Liệt trở về phòng thay y phục.

Chỉ là ngày hôm nay khách nhân rất nhiều, cho dù Phương đại phu nhân hành động nhanh chóng, nhanh nhẹn, chuyện này cũng có không ít người thấy được.

Tần Thư Dao thấy một màn như vậy, khoe miệng nâng lên một chút ý cười lạnh, xem ra là Mộ Tử Liệt tránh không khỏi rồi.

Lúc này Trịnh Anh Anh cũng cau mày, nhẹ giọng hỏi: “Người nọ là ai vậy? Sao lại nhảy hồ trong này? Nhiều điềm xấu!”

Hôm nay chính là đại thọ của Vinh Quốc phu nhân, nếu việc này truyền ra, nhất định Vinh Quốc phu nhân sẽ buồn bực không thôi.

Tần Thư Dao tự nhiên biết người nọ là ai, cũng tự nhiên biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, lúc này mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi. Chỉ là ngay trước mặt Trịnh Anh Anh, cũng hơi chau đầu mày lại, thấp giọng nói: “Vừa rồi nhảy hồ là Tứ hoàng tử? Mọi người đều nhìn hẩn ôm nữ tử kia lên bờ... Tứ hoàng tử còn chưa đính hôn...”

Trịnh Anh Anh lập tức hiểu rõ ý của Tần Thư Dao, Mộ Tử Liệt là Hoàng hậu sở sinh, cũng là ngoại tôn tử của Vinh Quốc phu nhân, làm sao có thể tùy tiện cưới một nữ tử, chỉ là việc hôm nay mọi người đều thấy rõ ràng, sợ là Mộ Tử Liệt phải chịu trách nhiệm.

Tuy rằng chưa chắc chắn có thể lên làm hoàng tử phi, nhưng mà Trắc phi hẩn là không thành vấn đề.

Nghe tin, Mộ Phương Hoa đi tới nhìn thấy đám người Tần Thư Dao, nhúu mày, sau đó nói với Tần Tuyết Như: “Sao đại tỷ của ngươi cũng ở chỗ này?”

Tần Tuyết Như nhìn thoáng qua hai người Tần Thư Dao và Trịnh Anh Anh đứng ở trên cầu, khê hừ một tiếng: “Ban nầy nàng chạy loạn đến chỗ này, lúc này ở trong này cũng không kỳ quái!”

Mộ Phương Hoa nghe vậy mày nhúu lại càng chặt, nàng ta đi đến trên cầu, Tần Thư Dao lại giống không nhìn thấy nàng ta, cùng Trịnh Anh Anh xoay người rời đi.

Nàng ta lập tức quát lớn: “Các người đứng lại cho ta!”

Lúc này Tần Thư Dao mới quay đầu lại, nhìn thấy Mộ Phương Hoa lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Hóa ra là Bát công chúa! Vừa rồi Tứ hoàng tử nhảy xuống nước cứu người, Bát công chúa vẫn nên chạy nhanh đi nhìn một cái, nếu bị phong hàn cũng không tốt lắm!” Nói xong lại cúi người thi lễ.

Cổ tình động tác và giọng điệu của Tần Thư Dao đều rất khách khí, Mộ Phương Hoa tìm không ra một chút khuyết điểm nào, nhưng mà thế nào cũng đều cảm thấy ý tứ trong lời nói của Tần Thư Dao cực kỳ cổ quái.

Mộ Phương Hoa hừ lạnh một tiếng, lại mang theo Tần Tuyết Như rời đi.

Trịnh Anh Anh làm một cái mặt quỷ với bóng lưng của Mộ Phương Hoa, sau đó châm chọc nói: “Hừ, không phải là công chúa thôi sao, có gì đặc biệt hơn người!”

Khoe miệng Tần Thư Dao nâng lên một chút cười lạnh, không tới năm năm Mộ Phương Hoa sẽ phải nhận kết quả nàng ta nên có, cho nên nàng cũng không cần so đo với nàng ta, dù sao cũng là một người sắp chết.

“Đi thôi, chúng ta đi nhìn xem cô nương vừa rồi là ai?”

Trịnh Anh Anh luôn dừng cảm tượng nghĩa, ước gì đi xem cô nương kia vì sao nhảy hồ tự sát.

Tần Thư Dao cũng không muốn lại giấu mình tiến vào: “Chúng ta vẫn nên đi về trước thôi, nơi này nháo thành như vậy, nếu chúng ta lại chậm chạp không quay về, như vậy bọn họ cũng sẽ lo lắng!”

Trịnh Anh Anh cũng cảm thấy Tần Thư Dao nói có đạo lý, thu lại ý muốn đi theo Tần Thư Dao cùng trở về.

Nhưng mà đi đến một nửa, bỗng nhiên có người ném đá về phía bọn họ.

Trên người Trịnh Anh Anh và Tần Thư Dao đều bị ném trúng, bọn họ nhìn quanh bốn phía, hoàn toàn không có người nào khác.

Hai tay Trịnh Anh Anh chống nạnh, phẫn nộ quát: “Là con rùa đen rút đầu nào, cũng dám ném đá tới trên người bốn tiểu thư!”

Lúc này tiếng cười chấm dứt, một lát sau hai đạo nhân ảnh nhảy ra từ sau núi giả.

Hai người Tần Thư Dao và Trịnh Anh Anh đều chưa từng thấy qua người này.

Người trước mắt này là một thiếu niên mặc một thân xiêm y màu xanh ngọc, mặt trên dùng tơ vàng thêu sơn hà đồ (sông núi), trên đầu buộc bạch ngọc quan, toàn thân phú quý và hoa lệ.

“Thì ra người là rùa đen rút đầu! Lại trốn ở sau núi giả tập kích người, thật sự là to gan lớn mật!”

Trịnh Anh Anh luôn nhanh mồm nhanh miệng, cũng chọc giận người thiếu niên trước mặt này!

“Người nói ai là rùa đen rút đầu?” Về mặt Phương Văn Thanh hung dữ, phần nộ quá.

Tần Thư Dao hừ lạnh một tiếng: “Không muốn làm rùa đen rút đầu, vì sao trốn ở một nơi bí mật gần đó tập kích người. Người không sợ bị Vinh Quốc phu nhân biết, chọc giận bà? Hôm nay chính là ngày đại thọ của bà, cho dù người là tôn tử bà yêu thương nhất, chắc hẳn cũng sẽ không thể để cho người làm xằng làm bậy?”

Phương Văn Thanh không nghĩ tới thoáng cái Tần Thư Dao đã đoán được thân phận của hắn, trên mặt lộ ra một thoáng kinh ngạc, bỗng nhiên lại hừ lạnh một tiếng, không nói hai lời cầm lấy cây ná trong tay bắn về phía trên người hai người Tần Thư Dao và Trịnh Anh Anh.

Tần Thư Dao không nghĩ tới Phương Văn Thanh lại ương ngạnh như thế, lôi kéo Trịnh Anh Anh trốn ở sau một gốc cây đại thụ.

Phương Văn Thanh đắc ý cười ha ha: “Ha ha, nhìn xem hiện tại ai là rùa đen rút đầu!”

Trịnh Anh Anh tức giận nghiêng răng: “Có bản lĩnh người đừng bắn người!”

Phương Văn Thanh không để ý tới, tiếp tục cầm cây ná bắn về phía bọn họ.

“Có bản lĩnh các người đừng trốn ở phía sau cây!”

Tần Thư Dao cắn chặt răng, lại nói: “Người bắn ná thì tính là cái gì, có bản lĩnh người bắn tên cho chúng ta nhìn!”

Trịnh Anh Anh cũng lập tức cười nói: “Đúng vậy, người lớn như vậy, sao nhất định phải chơi đồ của con nít chứ.”

Tuổi của Phương Văn Thanh này cũng quả thật không còn nhỏ, chính là bắn tên đều bắn ở ngoài phủ, ở trong nhà hắn đều là tiểu bá vương, cầm cây ná bắn ai cũng được.

Hôm nay tuy khách nhân nhiều, nhưng mà Phương Văn Thanh cảm thấy không thú vị cực kỳ. Cố ý tránh ở sau núi giả, chuyên bắn người đi qua nơi này.

Lúc trước đi đường này đều là nô tài của phủ Vinh Quốc, một đám bị bắn chỉ có thể chạy trốn chết.

Lúc này sắc mặt Phương Văn Thanh cực kỳ khó coi, Tần Thư Dao lại nói tiếp: “Nếu như người thật sự có bản lĩnh, vậy không bằng so bắn tên với ta thì thế nào?”

Trịnh Anh Anh nghe vậy kinh ngạc nhìn về phía Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao cười với nàng, thấy bên ngoài không có tiếng động, cũng không tiếp tục bắn đá về phía này nữa, lại cười nói: “Nơi này rất vắng vẻ, người để gã sai vặt bên cạnh người đi lấy cung tên đến. Nếu như ta thắng, vậy để chúng ta đi!”

Phương Văn Thanh thấy nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, lập tức gật đầu nói: “Được, nếu người có thể bắn trúng vào tổ chim, ta lập tức thả các người đi!”

84. Chương 84: Hoàng Tử Bị Giam Giữ Tề Gặp Nạn

Tần Thư Dao đi từ phía sau cây ra, nhìn Phương Văn Thanh chỉ ngọn cây kia, khóe miệng nâng lên một chút cười yếu ớt, sau đó gật đầu: “Không thành vấn đề!”

Gã sai vật bên người Phương Văn Thanh cũng đã sớm đi lấy cung tiễn, Trịnh Anh Anh lại luôn lo lắng, có chút hối hận vừa rồi không nên lên tiếng nhục nhã Phương Văn Thanh. Nàng lôi kéo ống tay áo của Tần Thư Dao, nhỏ giọng nói: “Tỷ thật sự có thể làm được?”

Tần Thư Dao gật đầu cười trấn an Trịnh Anh Anh.

Tĩnh Nguyệt tương đối cơ trí, vụng trộm trốn ra ở một con đường nhỏ khác.

Lúc này gã sai vật cũng đã cầm cung tiễn trở lại, Phương Văn Thanh khinh thường nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, nói: “Người trước hay ta trước?”

Tần Thư Dao khẽ cười nói: “Người trước đi, dù sao chuyện này đối với ta mà nói cũng không khó!”

Phương Văn Thanh thấy vẻ mặt trào phúng của Tần Thư Dao, trong lòng vừa tức vừa giận, hừ lạnh một tiếng, cầm lấy cung tiễn lập tức bắn tới tổ chim trên cây. Tên bay đi rất nhanh, nhưng mà lại chỉ đụng phải tổ chim, không bắn tổ chim rớt xuống!

“Lợi hại không! Ta ngược lại thật muốn nhìn người có thể bắn chuẩn giống như ta hay không!”

Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng, nhận lấy cung tiễn, nhắm vào tổ chim trên cây, dùng sức bắn ra ngoài, vừa vặn bắn đúng chính giữa tổ chim, hơn nữa còn làm tổ chim rơi xuống.

Sắc mặt Phương Văn Thanh lập tức trở nên khó coi vạn phần, cau mày vẻ mặt không vui.

Tần Thư Dao đắc ý cười nói: “Thế nào? Có thể để chúng ta đi rồi chứ!”

Trịnh Anh Anh đứng ở một bên, lập tức nhảy lên vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Tần tỷ tỷ, hóa ra tỷ bắn tên lại lợi hại như vậy, lần sau tỷ phải dạy muội!”

Phương Văn Thanh chỉ cảm thấy thể diện không còn nữa, khuôn mặt hằn trâm xuống lạnh lùng nói: “Không thể đi! Còn chưa có xong!”

Trịnh Anh Anh nghe xong lập tức hô lớn: “Này, người có phải là nam nhân không, vừa rồi rõ ràng là chính người nói bắn trúng tổ chim là để chúng ta đi, vừa rồi mũi tên người bắn trúng tổ chim, nhưng Tần tỷ tỷ lại bắn tổ chim rơi xuống!”

“Ta nói còn chưa xong là chưa có xong, các người cũng đừng nghĩ là chạy được!”

Tần Thư Dao nhíu đầu mày, lạnh lùng nói: “Người còn muốn so cái gì nữa?”

“Chuyện vừa rồi không tính, muốn so tiền pháp thì theo ta đi ra bên ngoài!”

Tần Thư Dao mới không ngốc mà thật sự đi theo Phương Văn Thanh đi ra ngoài, nơi này vẫn là phủ Vinh Quốc, Phương Văn Thanh còn có thể thu liễm một ít, nếu thật sự đi vùng hoang vu dã ngoại cùng với hắn, đến lúc đó bị một mũi tên của hắn bắn chết là rất có khả năng.

Chỉ là hiện tại cũng không thể chọc giận Phương Văn Thanh, tiểu tử này vừa thấy là đã biết trong ngày thường bị làm hư, trở nên vô pháp vô thiên kiêu ngạo ương ngạnh, không sợ trời không sợ đất.

Tuy rằng Tần gia cũng là nhà quan lại, nhưng mà phủ Vinh Quốc lại xuất ra hai người Hoàng hậu, nếu bọn họ thật sự xảy ra chuyện, sợ là Vinh Quốc Công sẽ giúp vội vàng che giấu.

“Đi ra ngoài? Chúng ta một cô nương gia, làm sao có thể đi theo người cùng ra khỏi phủ. Hơn nữa, hôm nay chúng ta cũng chỉ làm khách ở trong này, cho nên mới sẽ trùng hợp gặp được người. Hiện tại yến hội cũng đã trôi qua lâu rồi, nếu người lại không để cho chúng ta đi, đợi lát nữa cũng sẽ có người tới tìm chúng ta!”

Phương Văn Thanh nghe vậy nhíu đầu mày, Tần Thư Dao nói quả thật có khả năng, chỉ là hắn không cam lòng bại bởi tiểu cô nương trước mắt này, tài bắn nỏ của bản thân trong ngày thường rất cao, muốn bắn

đến nơi nào là có thể bắn đến. Cho dù là tài bắn cung cũng không tệ, nhưng mà hôm nay lại có tình bại bởi một tiểu nha đầu nằm trong tay. Làm sao hắn có thể nuốt nổi cơn giận này.

“Không được, hôm nay ngươi không theo ta đi ra ngoài, ta sẽ không để ngươi ra khỏi phủ!” Nói xong tay lại cầm lấy cung, muốn bắn về phía Tần Thư Dao.

Trịnh Anh Anh dặm chân tức giận mắng vài câu, sau đó lúi lét kéo Tần Thư Dao chạy nhanh lại trốn sau cây đại thụ.

Tĩnh Nguyệt mang theo Tần lão phu nhân và Phương đại phu nhân Mạnh thị cùng đi tới đây, vừa vặn nhìn thấy Phương Văn Thanh cầm cung đuổi theo bắn các nàng.

Phương Văn Thanh là nhi tử nhỏ nhất của Mạnh thị, từ nhỏ đã được sủng ái vạn phần, sau khi lớn lên tính tình cũng trở nên thô bạo và ương ngạnh. Trong ngày thường ở bên ngoài gây chuyện, Mạnh thị đều sẽ ra mặt hỗ trợ che giấu.

Nhưng mà không nghĩ tới Phương Văn Thanh lại càng ngày càng hồ nháo, hôm nay là thọ yến của Vinh Quốc phu nhân, hắn lại cầm cung, đuổi đánh khách nhân.

Hai vị cô nương này một người từ Trịnh gia, một người từ Tần gia, cũng không phải hù dọa là xong. Nếu việc này truyền ra ngoài, cho dù Mạnh thị muốn hỗ trợ che giấu, sợ cũng che giấu không được.

“Thanh Nhi, con dừng tay cho ta!” Mạnh thị giận quát một tiếng.

Lúc này Phương Văn Thanh mới phát hiện Mạnh thị đã đứng sau lưng hắn, hắn buông cung xuống, vẻ mặt không vui, chỉ vào Tần Thư Dao và Trịnh Anh Anh phía sau đại thụ nói: “Hai người bọn họ kết hợp lại khi dễ con!”

Mạnh thị nghe vậy vừa tức vừa giận, hai vị cô nương kia khi dễ hắn thế nào được, huống chi bọn họ lại là khách.

Tần lão phu nhân đã lâu chưa đến phủ Vinh Quốc, không nghĩ tới con nối dòng của phủ Vinh Quốc lại được dạy thành bộ dạng này, lúc trước còn muốn để Tần Thư Dao hoặc là Tần Khả Cầm gả vào phủ Vinh Quốc, hiện tại nhìn thấy Phương Văn Thanh này không phân rõ phải trái, cũng lập tức bỏ đi ý niệm này.

Từ phía sau cây đại thụ, Tần Thư Dao vội vàng lúi lét kéo Trịnh Anh Anh chạy tới, trốn sau lưng Tần lão phu nhân, mới cúi người thi lễ với Mạnh thị, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi chúng cháu đi ngang qua chỗ này, không nghĩ tới lệnh lang lại dùng ná bắn chúng cháu. Anh Anh chỉ nói hai câu, lệnh lang đã lập tức đuổi theo chúng cháu. Không chịu để cho chúng cháu đi!”

Mạnh thị càng nghe càng tức giận, chỉ cảm thấy trên mặt không có ánh sáng, mặt trầm xuống nói với gã sai vặt một bên: “Còn không chạy nhanh mang chủ tử người trở về, cũng không khuyên nhủ được chủ tử người, đợi lát nữa sẽ lột da của người!”

Gã sai vặt kia sợ tới mức chân đều mềm nhũn, hai chân đều run rẩy, run rẩy nói với Phương Văn Thanh: “Thiếu gia, chúng ta vẫn nên đi về trước thôi!”

Làm sao Phương Văn Thanh chịu được cơn tức này, dùng sức đẩy gã sai vặt ngăn cản ở trước mặt ra, sau đó cầm lấy cung nhắm bắn về phía Tần Thư Dao, may mắn Tần Thư Dao trốn tránh kịp thời, cũng không bị bắn trúng.

Sắc mặt Mạnh thị lúc xanh lúc trắng, tiến lên giơ tay đánh Phương Văn Thanh một bạt tai vang dội, trách mắng, nói: “Đồ nghịch tử này, còn không cút xuống cho ta!”

Từ nhỏ đến lớn Phương Văn Thanh vẫn chưa từng bị đánh qua, hắn đứng tại chỗ sững sờ sờ gò má của mình, sau đó hung dữ trừng mắt Tần Thư Dao, lại phất tay áo rời đi.

Đợi sau khi Phương Văn Thanh đi rồi, Mạnh thị mới lộ ra tươi cười xin lỗi: “Thật sự là xin lỗi, đứa nhỏ này trong ngày thường bị ta làm hư, cho nên mới sẽ như vậy. Các người cũng đừng để ở trong lòng!”

Tần lão phu nhân cũng đã sớm sớm thu lại bất mãn, cười lắc đầu nói: “Người trẻ tuổi thôi, đều hoạt bát hiếu động như vậy!”

Câu nói đầu tiên đã hóa giải xấu hổ cho Mạnh thị.

Phủ Vinh Quốc liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, Tần lão phu nhân cũng không có suy nghĩ lưu lại, mang theo ba tỷ muội Tần gia trở về Tần phủ.

Trịnh Anh Anh lưu luyến không rời, Tần Thư Dao cười nói qua hai ngày nữa sẽ đi Trịnh gia nhìn nàng, nàng mới thả tay.

Thọ yến của Vinh quốc phu nhân qua được hai ngày, liền truyền ra tin tức, ngày ấy nữ tử rơi vào trong hồ là đích nữ của Hộ bộ thượng thư Tô Nhã Hạm, nghe nói ngày ấy Tô Nhã Hạm thiếu một chút nữa bị Mộ Tử Liệt xâm phạm, cho nên mới trong giận dữ nhảy xuống trong hồ.

Chuyện này là thật hay giả không có mấy người biết, nhưng mà sau khi Hoàng thượng biết chuyện này, mặt rồng giận dữ, giam giữ Mộ Tử Liệt ở trong cung, sau đó thu hồi quyền lực trong tay hắn.

Trên phố còn lưu truyền, từ khi Mộ Tử Liệt quản lý Hình bộ, cũng đã theo dõi nữ nhi Tô Nhã Hạm của Hình bộ thượng thư, thường xuyên vào Tô gia, vì chỉ muốn thấy Tô Nhã Hạm một lần, nhưng mà Tô Nhã Hạm luôn quy củ, chưa từng làm qua việc gì vượt rào, đối với ám chỉ của Mộ Tử Liệt cũng hoàn toàn không để ý.

85. Chương 85: Thư Dao Đạo Chơi Núi Phi Phượng

Yến hội ngày đó, hai người Tô Nhã Hạm và Mộ Tử Liệt ngẫu nhiên gặp mặt, tính tình của Mộ Tử Liệt luôn nóng nảy, nhìn thấy nữ tử ngưỡng mộ trong lòng không quan tâm để ý đến mình, liền tiến lên muốn phi lễ, lại không nghĩ rằng tính tình của Tô Nhã Hạm trịnh liệ, vậy mà nhảy hồ tự sát, bởi vì xung quanh không người, Mộ Tử Liệt cũng sợ hãi thật sự quỵ đến chết người, mới vội vàng cứu người.

Đúng lúc hai người Tần Thư Dao và Trịnh Anh Anh nhìn thấy chuyện này, hai người bọn họ đều không nhìn thấy Tô Nhã Hạm bị Mộ Tử Liệt phi lễ, lại đều nhìn thấy Tô Nhã Hạm nhảy vào trong hồ, Mộ Tử Liệt lập tức nhảy theo xuống. Cho nên mặc kệ việc này là thật hay giả, cũng đều ảnh hưởng rất lớn đến Mộ Tử Liệt.

Tần Thư Dao biết chuyện này là bước đầu tiên trong kế hoạch của Mộ Thành Hi, nàng cao hứng nhất chính là Hàn Thế Quân cũng bởi vì chuyện này mà bị Hoàng thượng vắng vẻ.

Bởi vì cuộc sống riêng tư của Hàn Thế Quân vô đức, đương nhiên Hoàng thượng sẽ cho rằng chuyện Mộ Tử Liệt gây nên đều là Hàn Thế Quân dạy hư.

Dù sao không có một phụ thân nào nguyện ý thừa nhận nhi tử của mình hư hỏng, chỉ là bị người dạy hư mà thôi!

Xem ra hợp tác với Mộ Thành Hi, cũng có không ít chỗ tốt, dù sao có một số việc không cần nàng tự thân xuất mã, Hàn Thế Quân có thể bị đánh bại hoàn toàn. Suy cho cùng là hắn ta muốn dựa vào Mộ Tử Liệt, chỉ cần Mộ Tử Liệt xảy ra chuyện, như vậy Hàn Thế Quân cũng tuyệt đối không có kết quả tốt.

Túy Tiên lâu

Tần Thư Dao cầm lấy ly rượu chậm rãi uống một ngụm, cười nói: “Hiện tại Tam hoàng tử xa cách kinh thành, Tứ hoàng tử bị giam giữ, đại hoàng tử lại không có quyền, hẳn là ngài muốn nắm chắc cơ hội tốt!”die»n d an l«e qu»y d«on

Hai hàng lông mày của Mộ Thành Hi hơi nhướng lên, khóe miệng lộ ra một chút tươi cười tà mị: “Lời này của Tần cô nương là có ý gì?”

Việc mưu kế đoạt quyền, ai cũng sẽ không nói ngay trước mặt.

Tần Thư Dao đặt ly rượu xuống: “Ý của dân nữ, Ngũ hoàng tử hẳn là cũng rõ ràng. Chính là hi vọng Ngũ hoàng tử có thể nói chuyện giữ lời!”

“Ha ha, từ trước đến nay Bồn hoàng tử đều không nuốt lời!” Mộ Thành Hi ngửa đầu ra phá lên cười, cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch, lại cười nói: “Cô nương muốn mở trà lâu?”

Tần Thư Dao hi vọng Mộ Thành Hi có thể ra mặt giúp nàng mở trà lâu. Nếu dùng danh nghĩa của Mộ Thành Hi, Tần Thư Dao có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái, cũng có thể dựa vào thân phận hoàng tử của Mộ Thành Hi thu hút càng nhiều khách nhân.

“Chẳng lẽ Ngũ hoàng tử cảm thấy không tốt?”

“Chuyện nào có đáng gì, chỉ cần cô nương xem chỗ nào tốt, nói với Bồn hoàng tử một tiếng, Bồn hoàng tử lập tức sai người đi làm!”

Mộ Thành Hi đã thẳng thắn dứt khoát như thế, Tần Thư Dao cũng yên lòng.

“Không biết Ngũ hoàng tử hẹn dân nữ tới chỗ này, là vì chuyện gì?”

Tần Thư Dao đã nói xong điều kiện của mình, lại thấp giọng hỏi.

Mộ Thành Hi chỉ cảm thấy Tần Thư Dao thẳng thắn dứt khoát, sẽ không dong dài dây dưa, trong lòng thật sự hài lòng, nâng lên một chút tươi cười, nói: “Hôm nay đến chỉ là vì cảm kích cô nương!”

Bởi vì có hai người Tần Thư Dao và Trịnh Anh Anh làm chứng, cho nên Hoàng thượng mới sẽ tin tưởng chuyện Mộ Tử Liệt phi lễ Tô Nhã Hạm.

“Không nghĩ tới cô nương vậy mà còn có thể kéo theo tam tiểu thư Trịnh gia đi cùng, nếu không phải nàng đi tới chỗ Hiền phi, sợ là Hoàng thượng cũng không tin tưởng chuyện này là thật!” Mộ Thành Hi rót cho Tần Thư Dao một ly rượu, cười nói.

Chuyện này chẳng qua là Tần Thư Dao tiện tay làm, nhưng mà dũng khí của Tô Nhã Hạm kia cũng thật lớn.

“Người trong lòng Tô cô nương hẳn là Ngũ hoàng tử rồi!”

Mộ Thành Hi không nghĩ tới Tần Thư Dao sẽ đột nhiên hỏi một câu này, ngẩn ra, sau đó lại lắc đầu cười nói: “Trong lòng Tô cô nương sớm đã có chủ, chỉ là không phải Bồn hoàng tử!”

Nghe vậy Tần Thư Dao càng thêm nghi hoặc, có thể vì Mộ Thành Hi làm việc như vậy, không phải ngưỡng mộ Mộ Thành Hi, chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác. Chỉ là đây là chuyện của người khác, nàng cũng không quan tâm đến nhiều như vậy.

“Tiếp qua vài ngày nữa là ngày lễ trưởng thành*, Hoàng hậu muốn mang phi tần trong hậu cung cùng đến núi Phi Phượng dạo chơi. Đến lúc đó cô nương cũng cần phải đi?” Mộ Thành Hi đùa giỡn với ly rượu trong tay, thấp giọng nói.

(*Ngày lễ này chắc các nàng đều biết rồi nhỉ? Các nàng có nghe lễ trưởng thành ở Nhật Bản rồi nhỉ? Nếu không biết thì phiền các nàng hỏi bác gg nhá ^^.)

Tần Thư Dao cười yếu ớt nói: “Hoàng gia đi chơi, những người dân chúng bình dân làm sao có thể đi cùng. Huống chi ngày đó dân nữ đã sớm có hẹn với Anh Anh!”

“Anh Nhi cũng đã sớm đồng ý với Hiền phi cùng đi núi Phi Phượng!” Mộ Thành Hi biết Tần Thư Dao không muốn đi, cho nên nhẹ giọng nói một câu, sau đó liền cúi đầu tiếp tục uống rượu.

Tần Thư Dao không nghĩ tới bản thân tùy tiện tìm một cái cớ, lại dễ dàng bị Mộ Thành Hi vạch trần như vậy. Chính là nàng không muốn quá thân thiết với Mộ Thành Hi, hai người bọn họ chỉ là minh hữu. Hôm nay đi tới đây cũng chỉ là muốn nói chuyện trà lâu với Mộ Thành Hi.

“Nhưng mà...”

Không chờ Tần Thư Dao nói hết lời, Mộ Thành Hi đã ngắt lời, nói: “Liên quyết định như thế, ngày lễ trưởng thành, Bồn hoàng tử sẽ phái người tới đón cô nương!” Nói xong lập tức đứng lên, đi về phía cửa, chỉ để lại chủ tớ hai người Tần Thư Dao và Tĩnh Nguyệt.

“Tiểu thư, có phải Ngũ hoàng tử...” Tĩnh Nguyệt nghi hoặc nhìn Tần Thư Dao, tuy rằng nàng vui mừng cho Tần Thư Dao, nhưng mà Mộ Thành Hi luôn phong lưu thành tính, lại âm thầm lo lắng cho Tần Thư Dao.

Khỏe miệng Tần Thư Dao nâng một chút cười khổ, ý nghĩ của Mộ Thành Hi nàng không biết, kiếp này nàng thầm nghĩ muốn đâm nát Hàn Thế Quân dưới chân, về phần những người khác chuyện khác, nàng cũng không muốn tham dự vào.

“Đi thôi, nơi này quá nhiều người.”

Mộ Thiếu Dục và quân đội của Trương gia cùng chiến đấu ở Mạc Bắc, không đến ba tháng đã đuổi người Đột Quyết ra khỏi Mạc Bắc, Mộ Thiếu Dục và Trương Trí Viễn cùng hồi kinh, để lại Trương Lập Niên và Trương Phong Thành trấn thủ Mạc Bắc.

Hoàng thượng tự mình mang theo Hoàng hậu và Hiền phi đến cửa thành nghênh đón, trong triều không ít người ủng hộ Mộ Thiếu Dục làm thái tử. Mà Hoàng thượng cũng có ý nghĩ này, chỉ là luôn không hạ quyết tâm.

Dù sao thế lực của Trịnh gia và Phương gia phủ Vinh Quốc tương đương, ông không muốn nhà bên ngoài có quyền lực quá lớn, cho nên cũng chưa từng để Mộ Tử Liệt làm thái tử, lúc trước quả thật là ông hài lòng Mộ Thiếu Dục, nhưng mà trong khoảng thời gian này Mộ Thiếu Dục quá mức nổi bật, ông lại bắt đầu sợ hãi!

Làm hoàng đế đều là như thế cả, khi nhi tử của mình tầm thường không có tài năng, ông lại sốt ruột. Nhưng mà khi nhi tử của mình có dũng có mưu, ông cũng bắt đầu lo lắng ngôi vị hoàng đế của mình bị người nhìn trộm.

Cho nên nói quân vương không có tình phụ tử! (cha con)

Cùng ngày Mộ Thiếu Dục trở về, đúng lúc Tần Thư Dao cũng ở Cẩm Tú Các, bên ngoài Cẩm Tú Các đều là người đông nghìn nghịt.

Tĩnh Nguyệt đứng ở cửa, vui mừng kêu lên: “Tiểu thư, tiểu thư, người mau tới xem, đó chính là Tam hoàng tử!”

Tần Thư Dao để sổ sách trong tay xuống, ngoài cửa cũng đã sớm đứng đầy tiểu nhị và chương quây. Mộ Thiếu Dục nở mày nở mặt như hôm nay cũng đều là chính bản thân hắn tranh thủ đến, người như vậy hẳn sẽ là một hoàng tử tốt, tướng quân tốt!

Tĩnh Nguyệt thấy Tần Thư Dao còn ngồi ở trên ghế, vội vàng kéo nàng tới cửa, cười nói: “Tiểu thư, sổ sách kia có nhiều thời gian để xem. Nhưng mà Tam hoàng tử này là hiếm thấy đấy!”

Nói xong lại chỉ vào Mộ Thiếu Dục cười một con hắc mã ở phía xa, nói: “Ngài nhìn một chút xem, Tam hoàng tử rất anh tuấn, rất lạnh khốc!”

Tần Thư Dao cười nhí vào cái trán của Tĩnh Nguyệt: “Người nha đầu ngốc này, chẳng lẽ tư xuân rồi?”

Tĩnh Nguyệt nghe vậy oán trách hai câu, trên mặt cũng đã sớm một mảnh đỏ ửng.

Mộ Thiếu Dục cách nơi này càng gần, người ngoài cửa Cẩm Tú Các lại càng nhiều.

Đối với cảnh tượng như vậy Tần Thư Dao không có hứng thú gì, nàng buông tay Tĩnh Nguyệt ra, cười nói: “Người chậm rãi xem đi, ta lại đi tính toán sổ sách. Tháng này giống như đã tính sai chỗ nào rồi...”

“Ôi... Tiểu thư, mảnh vải trên cổ tay Tam hoàng tử nhìn quen quen!” Tĩnh Nguyệt cau mày, nghi hoặc nói.

86. Chương 86: Công Chúa Làm Khó Chẳng Lẽ Tức Giận

Tần Thư Dao lập tức nhìn về phía Mộ Thiếu Dục ở trên lưng ngựa, Mộ Thiếu Dục một thân trang phục màu đen, mà trên cổ tay kia quả thật buộc một mảnh vải màu mực, mặt trên dùng chỉ bạc thêu một đóa

hoa Ngọc Lan, nếu không nhìn kỹ hoàn toàn nhìn không ra.

Chiếc khăn kia đương nhiên Tần Thư Dao nhận ra, thật sự là ngày đó nàng đưa đến miếu đồ nát ở thành Nam, bởi vì sợ bị người khác nhận ra, nàng còn đặc biệt dùng khăn của Tiết Nhã đưa cho nàng. Nhưng mà chiếc khăn kia làm sao có thể rơi vào trong tay Mộ Thiếu Dục được, không phải hơn một tháng trước Mộ Thiếu Dục còn ở Mạc Bắc sao?

Mộ Thiếu Dục ngồi ở trên lưng ngựa, nhẹ nhàng đi qua bên người Tần Thư Dao, hần giống như vô tình liếc nhìn Tần Thư Dao một cái.

Trong lòng Tần Thư Dao chấn động, luôn cảm thấy ánh mắt của Mộ Thiếu Dục lộ ra chút cổ quái.

Chuyện Mộ Thiếu Dục chiến thắng trở về kinh, vượt qua cả chuyện Mộ Tử Liệt phi lễ đích nữ Hộ bộ thượng thư, mọi người bên trong kinh thành cũng đang thảo luận Mộ Thiếu Dục có dũng có mưu thế nào, chiến đấu hăng hái giết địch thế nào.

Lễ trưởng thành vào ngày mừng ba tháng ba, vốn là ngày các cô nương ra ngoài dạo chơi, nhưng mà ngày hôm đó ngoại trừ các cô nương chưa lấy chồng, còn có không ít công tử phú gia, nếu nhìn trúng, sẽ tới cửa cầu hôn.

Núi Phi Phượng cũng đã sớm bị phong tỏa, chỉ có con nối dòng của hoàng gia mới có thể ra vào.

Tần Thư Dao không muốn đi, nhưng mà Mộ Thành Hi lại sớm phái người tới Tần phủ đón nàng.

Hành động này của Mộ Thành Hi làm cho bọn người Ngô thị có chút hoang mang, Tần lão phu nhân vừa mừng vừa sợ, cũng mang theo một chút bất an nhàn nhạt.

Tần Tuyết Như cũng được mời đến, chỉ là Mộ Phượng Thiên không phái xe ngựa đến đón. Nàng ta tức giận phòng má lên xe ngựa.

Tần Thư Dao cảm thấy trong núi Phi Phượng đều là Hoàng hậu, phi tần và công chúa, mang theo Tần Khả Cầm cũng không nhất định sẽ tốt, cho nên an ủi Tần Khả Cầm vài câu, còn bản thân lên xe ngựa Mộ Thành Hi chuẩn bị.

Tính tình của Tần Khả Cầm luôn tế nhị, cũng có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Tần Thư Dao, cho nên tiến tới cửa dặn dò vài câu.

Núi Phi Phượng, trăm loài chim hướng lên trời, truyền thuyết có Phượng Hoàng từng dừng chân ở đây, cho nên mới lấy tên là núi Phi Phượng.

Xe ngựa chạy đại khái nửa canh giờ lộ trình, mới đến núi Phi Phượng.

Cửa lên núi đã sớm có ngự tiền thị vệ canh giữ, đám người Hoàng hậu cũng đã sớm dạo chơi trong núi Phi Phượng.

Tần Thư Dao vừa xuống xe ngựa, lập tức nhìn thấy Trịnh Anh Anh cũng bước từ trên xe ngựa xuống, nàng cười đi đến phía trước, nói: "Không nghĩ tới khéo như vậy, thế nhưng ở trong này gặp được muội!"

Chỉ thấy gò má Trịnh Anh Anh đỏ ửng, một dáng vẻ ngượng ngùng, Tần Thư Dao còn cảm thấy có chút nghi hoặc. Lại không nghĩ rằng lại sau một lúc lâu, Mộ Thiếu Dục mặc một thân trường bào màu đen bước từ trong xe ngựa ra.

Tần Thư Dao xấu hổ cười cười, cúi người thi lễ với Mộ Thiếu Dục.

Nếu sớm biết còn không bằng nàng đi vào trước, khó trách Trịnh Anh Anh ngượng ngùng như vậy.

Về mặt Mộ Thiếu Dục lạnh như băng, hơi vuốt cằm, sau đó kéo tay Trịnh Anh Anh đi về phía trước.

Trịnh Anh Anh quay đầu lại nghịch ngợm cười cười với Tần Thư Dao, sau đó nâng góc váy, đi theo sau lưng Mộ Thiếu Dục.

"Thật sự là trai tài gái sắc!" Tĩnh Nguyệt đứng sau lưng Tần Thư Dao, cười nói.

Tần Thư Dao hơi vuốt cằm, chỉ là nàng luôn cảm thấy một chút cổ quái, vừa rồi dường như Mộ Thiếu Dục nhìn nàng, ánh mắt kia có dụng ý khác.

Tuy rằng Mộ Thiệu Dục đã nhiều lần cứu bản thân, nhưng mà tính tình của hắn luôn lãnh ngạo, chưa bao giờ từng chủ động nói chuyện nhiều với nàng.

Tần Thư Dao nghĩ không ra, cũng không nguyện lại nghĩ, mang theo Tĩnh Nguyệt cùng vào núi Phi Phượng.

Tiên đế từng xây dựng một tòa biệt viện lớn ở trong núi Phi Phượng, trong viện có một hồ lớn xanh biếc, bên hồ đủ loại cây liễu, lá liễu theo gió phất phới, cái bóng hiện trên mặt hồ, hình thành một phong cảnh tuyệt đẹp.

Xung quanh trong trạch viện đủ có loại hoa cỏ, cũng xây dựng không ít đình hóng mát, để cho nhóm Hoàng hậu và phi tần nghỉ ngơi.

Mộ Thành Hi đã sớm chờ ở cửa, nhìn thấy Tần Thư Dao tiến vào, đi hai bước lên trên, khóe miệng nâng lên một chút ý cười: “Sao lúc này mới đến?”

Tần Thư Dao không muốn quá mập mờ không rõ với Mộ Thành Hi, cho nên nàng vẫn tận lực duy trì khoảng cách nhất định, nhẹ giọng nói: “Chậm trễ trên đường đến!”

Mộ Thành Hi cũng không để ý, đi ở phía trước, nói: “Đi thôi, Hoàng hậu và Hiền phi đều ở đằng kia chờ!”

Hôm nay nàng đặc biệt mặc một thân váy màu tím xanh thêu cành hoa Hạnh đơn giản, búi tóc kiểu nguyệt kế, dùng một chiếc trâm phỉ thúy chạm hoa kết dây vàng rũ xuống, lại cài một đóa hoa Hạnh màu hồng nhạt, càng làm nổi bật làn da trắng nõn mềm mại. Trên tai lại mang đôi khuyên tai vòng tròn nhỏ mã não tơ vàng, theo nhịp bước của nàng nhẹ nhàng lay động.

Tuy rằng một thân trang phục này trang nhã, nhưng mà cũng lộ ra một chút hoa lệ và phú quý.

Điều này cũng là Tần lão phu nhân biết Tần Thư Dao muốn tham gia lần yến hội này, đặc biệt chuẩn bị cho nàng.

Tần Thư Dao gắt gao theo sau lưng Mộ Thành Hi, đi đến chỗ đình hóng mát, nhìn thấy đám Hoàng hậu và phi tần đang ngồi ở bên trong đình hóng mát, mà Trịnh Anh Anh và Mộ Thiệu Dục cũng đều ngồi ở bên trong.

Đình hóng mát này được xây dựng thật lớn, chứa được không ít người, bốn phía đều dùng lụa mỏng màu tím nhạt phủ xung quanh một vòng, những tấm lụa mỏng nhạt này như cánh chim như mặt nước, phẳng phất như ở bên trong tiên cảnh nhân gian vậy.

Bên ngoài đình hóng mát đứng vài cung nữ, khi Mộ Thành Hi mang theo Tần Thư Dao đi vào đình hóng mát, các nàng ào ào cúi người thi lễ, nhẹ giọng nói: “Ngũ hoàng tử vạn an!”

Ngồi ở bên trong đình hóng mát, Hoàng hậu đang vui vẻ nói chuyện nghe vậy, lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy Tần Thư Dao trong mắt thoáng qua một chút kinh ngạc, sau đó lập tức cười nói: “Hi Nhi, cô nương này là ai? Sao chưa từng thấy qua?”

Khóe miệng Tần Thư Dao nâng lên một chút ý cười yếu ớt, khom người, cười nói: “Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Đứng lên đi.”

Tần Thư Dao đứng thẳng người, hơi cúi đầu vụng trộm đánh giá Hoàng hậu đang ngồi ở trên cao một chút, lúc này bà ta mặc một thân gấm vóc dùng sợi kim tuyến thêu hoa văn Phượng Hoàng, hoa mẫu đơn ở tay áo, trên đầu búi tóc mẫu đơn kế, trên búi tóc cài mười hai cánh Phượng chạm khắc ngà voi nạm vàng, trên tai mang một đôi khuyên tai hồng ngọc hình dạng giọt lệ, trên mặt giống như có trang điểm đơn giản, ung dung xinh đẹp cao quý nói không nên lời, hoàn toàn nhìn không ra đã là một phụ nhân bốn mươi tuổi.

Lúc này Mộ Thành Hi đứng ở một bên đã nhẹ giọng cười nói: “Vị này là đích trưởng nữ của Tần thái sư, vẫn chưa từng tiến cung, cho nên Hoàng hậu nương nương chưa từng thấy qua!”

Tần Tuyết Như thường xuyên tiến cung, đương nhiên là Hoàng hậu nhận ra, chỉ là không ngờ diện mạo của đích trưởng nữ này lại xinh đẹp như vậy, hơn nữa một chút cũng không kém so với Tần Tuyết Như, mà trên người Tần Thư Dao có một loại khí chất tao nhã trong trẻo nhưng lạnh lùng, mà Tần Tuyết Như chưa từng có.

“Ồ? Tần thái sư cũng thật biết che giấu, một khuê nữ như hoa như ngọc như vậy, vậy mà che giấu. Hôm nay nếu không phải là Hi Nhi mang đến, bản cung còn không biết Tần thái sư còn có một nữ nhi xinh xắn như vậy!”

Lúc này ngồi ở phía dưới bên tay phải của Hoàng hậu, một phụ nhân diện mạo xinh đẹp cười khẽ một tiếng: “Hôm qua Hi Nhi đã nói với muội, muốn dẫn một nữ tử đến, không ngờ lại là đích trưởng nữ của Tần thái sư, muội còn nghe nói đích trưởng nữ của Tần thái sư không chỉ có diện mạo xinh xắn, mà tài nghệ cũng kinh người, ngay cả trưởng công chúa Hoa Phượng cũng cực thích nàng!”

87. Chương 87: Mộ Thiếu Dục Nói Ra Nguyên Do

Tần Thư Dao mỉm cười cúi đầu, Hoàng hậu và Hiền phi cũng chưa làm khó xử nàng, bảo cung nữ mang ghế tròn đến, để Tần Thư Dao ngồi xuống.

Bởi vì nơi này nàng chỉ quen biết với Trịnh Anh Anh, mà Tần Tuyết Như lại còn chưa có đến, cho nên Tần Thư Dao ngồi xuống cùng một chỗ với Trịnh Anh Anh.

Trịnh Anh Anh vui mừng lôi kéo tay Tần Thư Dao, nói nhỏ: “Tần tỷ tỷ, không nghĩ tới tỷ cũng tới rồi. Nếu sớm biết hôm nay muội sẽ đi cùng với tỷ đến đây...”

Nói xong ánh mắt của Trịnh Anh Anh nhìn về phía Mộ Thiếu Dục luôn lạnh lùng ngồi ở cách đó không xa, trên mặt lại xuất hiện một chút đỏ ửng.

Tần Thư Dao biết tâm tư thiếu nữ của Trịnh Anh Anh, cười nói: “Ta mới không cần đâu, nếu đi cùng muội chẳng phải là phá hỏng chuyện tốt của muội ư!”

Lời này vừa nói ra, mặt Trịnh Anh Anh càng đỏ hơn, oán trách vỗ vỗ tay Tần Thư Dao, nhỏ giọng mắng vài câu.

Bởi vì nơi này còn có Hoàng hậu và phi tần, cho nên hai người Tần Thư Dao và Trịnh Anh Anh cũng không dám hò hét.

Lại một lát sau, Tần Tuyết Như, Mộ Phương Hoa và Mộ Phương Thiên cùng đi vào đình hóng mát, Mộ Phương Hoa nhìn thấy Tần Thư Dao rõ ràng sưng sốt, chỉ là rất nhanh khéo miệng đã nâng lên một chút khinh thường.

Mộ Phương Hoa chỉ hơi khom người, sau đó lập tức chạy đến bên người Hoàng hậu, ôm cánh tay của bà ta, làm nũng nói: “Mẫu hậu, sao người không đợi con vậy!”

Hoàng hậu cưng chiều vỗ vỗ tay Mộ Phương Hoa, cười nói: “Con lại đi chỗ hoang dã, ta tìm thế nào đều tìm không thấy con!”

“Vừa rồi con và Hoàng huynh cùng đi đến Tần phủ, nghe nói hôm nay Ngũ ca đặc biệt sai người chạy xe ngựa đến Tần phủ đón trưởng nữ Tần gia.”

Hai trông mắt Mộ Phương Hoa nhìn về phía Tần Thư Dao, trong mắt lộ ra một chút khinh thường cùng với trào phúng.

Tần Thư Dao tự biết là tránh không khỏi, nên đứng lên, khom người, khẽ cười nói: “Ngũ hoàng tử nói núi Phi Phượng khá xa, cho nên mới đặc biệt gọi người tới đón dân nữ. Vốn cũng muốn đi cùng với tam muội, nhưng mà tam muội lại sớm ra cửa rồi. Không hề nghĩ rằng các ngài lại đều đến Tần phủ, nếu sớm biết dân nữ sẽ để xa phu kia lại chờ một chút.”

Mộ Phương Hoa hừ lạnh một tiếng, lại nói: “Xe ngựa của Như Nhi hỏng ở giữa đường, nếu không phải chúng ta rất khéo gặp phải, hôm nay nàng đã không thể tới được!”

Ý tứ trong lời nói này dường như là Tần Thư Dao làm hỏng xe ngựa, Tần Thư Dao cũng không muốn so đo với vị công chúa điều ngoa này, cười yếu ớt không nói nữa.

Lúc này Mộ Thành Hi đứng lên, ôm quyền cười nói: “Hôm nay là lễ trưởng thành, vốn là không có quan hệ gì đến những nam tử kia. Nhưng là lúc này cảnh sắc trong núi Phi Phượng cực đẹp, cho nên nhi thần mới muốn nói mang theo bọn họ, cùng dạo chơi ở trong biệt viện.”

Trước mặt nhiều người như vậy, Hoàng hậu cũng là một dáng vẻ có trái tim nhân hậu, bà ta dịu dàng gật đầu: “Trong ngày thường rất gò bó các người, cũng nên cho các người ra ngoài dạo chơi một phen.” Nói xong lại nhìn về phía Mộ Thiếu Dục một bên, lại nói: “Dục Nhi lập công trở về, cũng nên thả lỏng một chút. Các người đều đi xuống đi chơi đi, ở cùng với chúng ta những lão bà tử này, cũng không thú vị gì!”

Về mặt Mộ Thiếu Dục vẫn lạnh như băng như trước: “Đa tạ mẫu hậu nhớ đến!”

Hôm nay công chúa và hoàng tử đều ra ngoài dạo chơi, chỉ có Mộ Tử Liệt bị giữ lại trong cung. Nhưng trên mặt Hoàng hậu không có một chút mất mát nào, Tần Thư Dao không thể không bội phục, Hoàng hậu này che giấu vô cùng tốt.

Hoàng hậu phất phất tay, cười nói: “Hôm nay trăm hoa nở rộ, cho các người đợi ở trong này cũng buồn bức cuống lên, không bằng chúng ta chơi trò đoán cỏ. Lấy nửa canh giờ làm hạn định, hái được nhiều hoa cỏ không biết tên nhất sẽ thắng.”

Nói xong Hoàng hậu lại tháo vòng tay vàng rồng khắc du long hí phượng ra, cười nói: “Người thắng, Bản cung sẽ đưa vòng tay này cho người đó. Đây chính là năm đó Hoàng thượng thưởng!”

Mộ Phương Hoa sớm yêu thích vòng tay này đã lâu, nhìn thấy Hoàng hậu đưa ra vòng tay này làm phần thưởng, vẻ mặt bất mãn.

Hiền phi cũng lấy ra một cây trâm cài vàng rồng chạm hoa Hải Đường của bản thân ra, hoa Hải Đường trên cây trâm dùng màu vàng óng ánh điêu khắc, dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh.

Lúc này, tất cả mọi người đứng lên, cúi người thi lễ với Hoàng hậu và Hiền phi, sau đó mới đi ra khỏi đình hóng mát.

Hôm nay người đến rất nhiều, biệt viện này cũng rất lớn. Chỉ là Tần Thư Dao và Mộ Phương Hoa đều luôn không hợp nhau, ngay cả Trịnh Anh Anh cũng luôn không hòa hợp với Mộ Phương Hoa.

Mộ Phương Hoa nhìn Tần Thư Dao hừ lạnh một tiếng: “Không nghĩ tới Tần đại cô nương nhanh như vậy đã quyến rũ đến Ngũ ca ta, thật là nhìn không ra mà!”

Lời này vừa nói ra không khí cũng lập tức thay đổi có chút ngưng trọng.

Mộ Thành Hi khẽ nhíu mày, quát lạnh nói: “Bất luận, không được hề nháo!”

Mộ Phương Hoa cũng không sợ Mộ Thành Hi, chỉ cười lạnh hai tiếng, liền lôi kéo cánh tay Tần Tuyết Như, chỉ vào cách đó không xa nói: “Chúng ta đi chỗ kia hái đi, chỗ kia hoa nhiều, cỏ cũng nhiều. Hai người không biết xấu hổ gì đó hoàn toàn là không biết chút gì đâu!”

Hôm nay tham gia trận đấu chỉ có bốn nữ tử bọn họ, những hoàng tử kia chẳng qua là đi cùng.

Trịnh Anh Anh nhíu mày, lúc đang muốn mở miệng, lại bị Tần Thư Dao kịp thời giữ chặt, nàng khẽ lắc lắc đầu.

Tuy rằng vừa rồi nhìn qua vẻ mặt Hoàng hậu ôn hòa, nhưng cũng có thể nhìn ra được bà ta là một người có thể cực kỳ ẩn nhẫn. Lúc này Mộ Tử Liệt còn bị nhốt ở bên trong hoàng cung, lấy thế lực của Hoàng hậu cũng có thể tra ra chuyện lúc trước. Hơn nữa bà ta nhất định chán ghét Trịnh Anh Anh, nhưng mà theo như tình hình vừa rồi, Hoàng hậu không lộ ra chút vẻ chán ghét nào.

Chỉ là Hoàng hậu khôn khéo như vậy, dạy dỗ nhi tử nữ nhi lại đều quá mức tự đại làm vậy. Bằng không cuối cùng cũng rơi vào một kết quả chết không được tử tế.

Trịnh Anh Anh nhíu cái mũi nhẹ giọng mắng một câu, sau đó mới lại lôi kéo cánh tay Tần Thư Dao nói: “Chúng ta đi chỗ đó hái, Hoàng hậu nương nương chỉ cho chúng ta nửa canh giờ thời gian thôi!”

Mộ Thiệu Dục luôn lẳng lặng đứng ở một bên, không hé răng, bỗng nhiên chỉ vào chỗ ngược hướng với chỗ Mộ Phương Hoa, trầm giọng nói: “Chỗ kia hoa cỏ rất nhiều, các người đi hái đi. Ta và ngũ đệ còn có việc muốn nói!”

Cái này vốn là trò chơi nữ nhi, hai nam tử bọn họ đi theo cũng không lý thú gì.

Hơn nữa Tần Thư Dao cũng không muốn quá thân thiết với Mộ Thành Hi, nàng không muốn để cho người khác hiểu lầm. Cho nên nghe được đề nghị của Mộ Thiệu Dục, lập tức gật đầu đồng ý, lôi kéo Trịnh Anh Anh nói: “Chúng ta chạy nhanh thôi, nếu đã đi muộn, hái ít, sẽ bị Bát công chúa chế giễu!”

Trịnh Anh Anh vừa nghe nói Mộ Phương Hoa, lập tức bĩu môi, kéo tay Tần Thư Dao đi về phía trước: “Muội mới sẽ không thua nàng ta đâu!”

Tần Thư Dao cười lắc đầu.

Đợi sau khi hai người các nàng đi xa, Mộ Thiệu Dục mới lạnh lùng nói với Mộ Thành Hi: “Đệ xem trong nàng?”

Mộ Thành Hi vội vàng lắc đầu, trên mặt bày ra tươi cười bất cần đời: “Nàng là tiểu thư khuê các, đệ còn chưa đến mức để bản thân rơi vào. Muốn chơi đùa cũng phải chơi đùa những nữ tử bất lương!”

Trên mặt Mộ Thiệu Dục vẫn nhàn nhạt như trước, ánh mắt đều luôn nhìn bóng lưng Tần Thư Dao.

88. Chương 88: Thắng Được Phần Thưởng Chọc Ghen Ghét

Mộ Thành Hi theo ánh mắt của Mộ Thiệu Dục nhìn lại, cười nói: “Chẳng lẽ huynh xem trọng?”

Nghe vậy Mộ Thiệu Dục thu hồi ánh mắt, hừ lạnh một tiếng: “Tam muội của nàng quá thân thiết với Hoàng huynh, đệ không sợ là kẻ trong kế?”

Mộ Thành Hi vẫn là một dáng vẻ thờ ơ như trước: “Đệ lại không có nhược điểm nào ở trong tay nàng. Nhưng mà huynh, làm sao có thể nhét tờ giấy vào trong tay nàng, huynh không sợ bản thân bại lộ?”

Khóe miệng Mộ Thiệu Dục nâng lên một chút cười lạnh: “Ngày ấy bị người phát hiện, vừa vặn gặp phải nàng, cho nên tiện tay nhét tờ giấy vào trong tay nàng. May mắn nàng thức thời, chưa từng tố giác, bằng không tuyệt không thể giữ lại!”

Ngày tết Nguyên tiêu đó quả thật quá mức hưng mãnh, Mộ Thiệu Dục thiếu một chút bại lộ thân phận, may mắn Mộ Thành Hi cái khó ló cái khôn, để hắn có thể đào thoát.

“Huynh hành động cũng quá thiếu suy nghĩ, nếu như bị bắt được, hai người huynh và mẫu phi đều bị xử tử!” Mộ Thành Hi thu hồi vẻ tươi cười bất cần đời vừa rồi, trở nên nghiêm túc.

“Nếu không phải bọn họ ép người quá đáng, sao huynh sẽ phản kích như vậy!” Trong đôi mắt phượng của Mộ Thiệu Dục lộ ra một chút sắc bén.

“Hiện tại Tứ ca cũng bị nhốt rồi, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Mộ Thành Hi thấp giọng hỏi.

Mộ Thiệu Dục nhìn thoáng qua, đình bát giác cách đó không xa, trong đình vẫn tiếng nói tiếng cười như trước, dường như những phi tần trong hậu cung đều ở chung hòa thuận, chưa từng tranh đấu gì. diễn đàn lê quýdon

“Đi thôi, chúng ta đi nhìn xem Anh Nhi!” Mộ Thiệu Dục không trả lời, mà là khoanh tay lập tức đi về phía Tần Thư Dao.

Hai người Tần Thư Dao và Trịnh Anh Anh đang ngồi xổm bên trong bụi cỏ, cẩn thận hái một ít hoa nhỏ, cỏ nhỏ, hoa cỏ nhỏ này, nàng cũng không biết tên, nhưng mà Tĩnh Nguyệt và Cẩm Thư người bên cạnh Trịnh Anh Anh lại đều nhận biết.

Hai người cười đùa một trận, chính là cảm thấy có chút mỗi một, lúc đứng lên muốn đi vào trong đình cách đó không xa nghỉ ngơi một lát, lại vừa vặn nhìn thấy Mộ Thiếu Dục và Mộ Thành Hi đi về phía này.

Trịnh Anh Anh vừa thấy Mộ Thiếu Dục gò má hơi đỏ ửng, sau đó chạy chậm đến trước mặt Mộ Thiếu Dục: “Tam biểu ca, sao lúc này huynh mới đến vậy.” Nói xong lắc lắc rổ trong tay, hai tròng mắt cười như trăng lưỡi liềm: “Huynh nhìn một chút muối hái được rất nhiều hoa.”

Mộ Thiếu Dục cứng chiều sờ cái trán của Trịnh Anh Anh, cười nói: “Đừng nghịch ngợm, đã hái được nhiều, vậy đi rửa sạch, sau đó đi chỗ của Hoàng hậu nương nương thôi!”

Trịnh Anh Anh thấy Mộ Thiếu Dục đều luôn lạnh lùng nhàn nhạt, nhẹn không được bữu môi: “Muối mới không muốn đi qua đó sớm như vậy đâu. Từ ngày ấy sau khi muối nói chuyện của Tứ hoàng tử cho Hoàng thượng nghe, Hoàng hậu nương nương đều luôn đối xử không nóng không lạnh với muối.”

Nghe vậy Tần Thư Dao có chút hối hận, lúc trước không nên mang Trịnh Anh Anh đi cùng. Tính tình của Trịnh Anh Anh đơn thuần, không hề tâm cơ.

Nàng ngẩng đầu vừa vặn chống lại một đôi mắt phượng của Mộ Thiếu Dục, nàng lập tức cúi đầu thấp xuống, nhưng mà sau đó lại thăm thẳm bản thân vài câu.

Mộ Thiếu Dục nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, hai hàng lông mày hơi nhăn lại, hẳn không có nhiều cảm tình với Tần Thư Dao lắm, nhưng mà ấn tượng cũng không quá xấu. Chỉ có chút không vui ngày đó nàng lôi kéo Trịnh Anh Anh vào chuyện.

Đương nhiên Mộ Thành Hi biết ý nghĩ trong lòng Mộ Thiếu Dục, sự kiện kia là hẳn một tay bày ra, Tần Thư Dao lại vẫn là người có tác dụng, cho nên lập tức cười nói với Trịnh Anh Anh: “Muối cũng đừng khổ sở, chuyện Tứ ca làm, mọi người đều biết, Hoàng thượng cũng không phải dựa vào một câu của muối mà định tội.”

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy ánh mắt của Mộ Thiếu Dục có chút trách cứ, nhưng mà hiện tại nàng cũng không biết nên nói lời an ủi gì. Nàng nâng rổ trong tay lên, lập tức đi về phía đình hóng mát.

Lúc này Mộ Thiếu Dục cũng đi tới, nhẹ giọng nói với Tần Thư Dao một câu.

Sắc mặt Tần Thư Dao hơi có chút kinh ngạc, sau đó lại thoải mái, nhẹ giọng cười nói: “Tam hoàng tử không cần khẩn trương như thế, dân nữ sẽ không hại Anh Nhi!”

Mặt của Mộ Thiếu Dục trầm xuống, hẳn nhếch đôi môi không nói nữa. Mà lúc này Trịnh Anh Anh cũng chạy tới, cười nói: “Các người nói nhỏ cái gì vậy!”

Tần Thư Dao liếc mắt nhìn Mộ Thiếu Dục một cái, sau đó cười nói: “Không có gì, chỉ hỏi trong rổ của ta có hoa cỏ gì, có nhiều hơn muối không!”

Trịnh Anh Anh vừa nghe, vẻ mặt lập tức thả lỏng, nàng cười nói: “Muối không quan trọng, chỉ cần có thể thắng Bát công chúa là được.”

Tần Thư Dao cười cười, không nói nữa, đi đến bên trong đình hóng mát, ngồi xuống.

Đình hóng mát này không giống với ngôi đình rất đẹp tinh xảo như vừa nãy, nó rất khác biệt, nhưng cũng được xây dựng công phu. Trịnh Anh Anh lại vẫn lôi kéo Mộ Thiếu Dục nói hoa cỏ trong rổ của nàng.

Tần Thư Dao Nhìn cảnh sắc ở phía xa, lúc này Mộ Thành Hi đã đi tới, ngồi xuống bên cạnh nàng, cười nói: “Cô nương đừng quá để ý. Từ nhỏ Anh Anh cùng lớn lên với huynh ấy, hồi nhỏ còn đã từng cứu huynh ấy một mạng, cho nên huynh ấy mới...”

Tần Thư Dao tự nhiên sẽ không để ý, nàng cũng có thể hiểu rõ cảm nhận của Mộ Thiếu Dục. Ngày đó quả thật nàng muốn dụ dỗ Trịnh Anh Anh cùng đi, cho nên mới kéo nàng vào chuyện.

“Không có việc gì, chỉ là trong biệt viện này cũng không thú vị.”

Mộ Thành Hi bỗng nhiên kéo tay Tần Thư Dao, đứng lên: “Trong biệt viện này có đồ chơi rất vui, chính là cô nương cũng chưa từng chơi qua. Đi, bây giờ ta lập tức mang cô nương đi chơi...”

Lời còn chưa nói hết, Tần Thư Dao đã bỏ tay Mộ Thành Hi ra, vẻ mặt nàng nghiêm túc, trầm giọng nói: “Kính xin Ngũ hoàng tử tự trọng!”

Lúc này Mộ Thành Hi mới phát hiện hành động vừa rồi của bản thân, quả thật có chút lỗ mãng, hấn vội vàng cười ầy náy nói: “Ta cũng chỉ là nhất thời kìm lòng không đậu...”

Tần Thư Dao đã trọng sinh qua một lần, đã sớm không phải là tiểu cô nương chưa từng trải qua việc đời, cũng sẽ không bởi vì một câu nói này của Mộ Thành Hi mà mặt đỏ tim đập nhanh.

Nàng lạnh mặt, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Canh giờ đã trôi qua nhiều rồi, dân nữ cũng cần phải trở về!”

Mộ Thành Hi còn chưa từng gặp được nữ tử cự tuyệt hấn, lúc trước cũng không phải chưa đùa giỡn qua tiểu thư khuê các, nhưng mà lại chưa từng bị lạnh nhạt như vậy.

Tần Thư Dao không để ý tới Mộ Thành Hi, sau khi đi đến trước mặt Trịnh Anh Anh, trên mặt mới lộ ra một chút ý cười yếu ớt: “Canh giờ đã không sai biệt lắm, muội còn hái nữa không?”

Bởi vì vừa rồi hai người Mộ Thành Hi và Tần Thư Dao đứng từ một nơi bí mật gần đó, trong đình lại có lụa mỏng che, cho nên Trịnh Anh Anh hoàn toàn không phát hiện trong đình có khác thường.

Nàng cười gật đầu nói: “Được, hiện tại chúng ta trở về thôi!”

Nhưng Mộ Thiếu Dục không để sót một màn vừa rồi, gương mặt hấn vẫn không biểu cảm như trước, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, sau đó mới đi đến bên người Mộ Thành Hi.

89. Chương 89: Ghi Hận Trong Lòng Sử Dụng Độc Kế

Khi trở lại đình hóng mát, hai người Mộ Phương Hoa và Tần Tuyết Như cũng đã sớm đứng ở bên trong, trong tay bọn họ đều mang theo rổ, trong rổ đều có không ít hoa, chỉ là đại đa số hoa này đều là hoa nổi tiếng, như Mẫu Đơn, như Hoa Đào vân vân.

Hai người Tần Thư Dao và Trịnh Anh Anh đều mang rổ, đặt ở trước mặt hai người Hoàng hậu và Hiền phi, sau đó để cho bọn họ đoán từng cái một.

Không hề thiếu những hoa mà hai người Hoàng hậu và Hiền phi đều không biết, hơn nữa hoa nhìn cũng đẹp.

Đoán được đến hoa cuối cùng, Hoàng hậu cười nói: “Hai đã nha đầu các ngươi chạy đến chỗ nào hái, thế nào đều hái những hoa nhỏ không biết tên!”

Đoán cỗ vốn là hái các loại cỏ nhỏ, hoa nhỏ, những hoa mẫu đơn, hoa đào vân vân đó, trong ngày thường cũng chỉ nhìn, không cần đoán cũng có thể nói ra được. Điều này cũng là một loại niềm vui, cũng là trò chơi nhỏ thường chơi trong ngày lễ trưởng thành.

Mộ Phương Hoa luôn tự nhận thanh cao, đối với những hoa nhỏ, cỏ nhỏ này không có hứng thú gì, chỉ thích những hoa nổi tiếng, không biết những hoa này tất cả mọi người đều biết được, cho dù là hái nhiều loại, cũng không sánh bằng bọn Tần Thư Dao hái và biết tên hoa nhỏ.

“Vừa rồi ta thấy bọn họ ngồi xổm trong đồng cỏ hái, thật sự là bẩn chết!” Vẻ mặt Mộ Phương Hoa khinh thường nhìn hai người bọn họ.

Trịnh Anh Anh là người nóng vội, lập tức lên tiếng: “Đã là trò đoán cỗ, không hái ở trong đồng cỏ, chẳng lẽ giống như ngài hái những đóa hoa mẫu đơn, hoa đào, vậy còn có cái gì thú vị!”

Mộ Phương Hoa không nghĩ tới Trịnh Anh Anh lại còn dám ở trước mặt Hoàng hậu phản bác nàng, lập tức đen mặt, lạnh lùng nói: “Người nói cái gì?”

Tần Thư Dao âm thầm lắc đầu, vội vàng lôi kéo Trịnh Anh Anh, cười nói: “Đã là trò đoán cỏ, tất nhiên là vạn vật hoa cỏ trong thế gian, nhưng lại có vòng tay và cây trâm cài của Hoàng hậu nương nương và Hiền phi nương nương làm phần thưởng, cho dù là bản một chút lại ngại gì.”

Nàng nói lời này lại khéo léo lại cho hai người Hoàng hậu và Hiền phi thể diện thật lớn, cho dù Mộ Phương Hoa muốn phản bác, cũng không biết nên phản bác như thế nào.

Trịnh Anh Anh cảm kích nhìn Tần Thư Dao.

Lúc này Tần Tuyết Như đã đi tới, tinh tế nhìn hoa trong rổ Tần Thư Dao, cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ vẫn thật lợi hại, hái được nhiều hoa đại như vậy. Cũng khó trách Hoàng hậu nương nương và Hiền phi nương nương đều không biết, những hoa và cỏ này hình như là hỗn tạp, chỉ có người hạ tiện mới có thể nhận biết!”

Lời này vừa ra, sắc mặt hai người Tần Thư Dao và Trịnh Anh Anh lập tức đại biến.

Trịnh Anh Anh muốn mở miệng phản bác, lại lập tức bị Tần Thư Dao ngăn lại.

Nàng cười liếc mắt nhìn Tần Tuyết Như một cái, nhẹ giọng nói: “Tam muội nói rất đúng, trên đời này người có địa vị cao thấp thế nào, hoa tự nhiên cũng có địa vị thế đó. Nhưng mà vừa rồi Hoàng hậu nương nương nói, ai hái hoa mà đoán không ra được tên, thì mới là người thắng. Cho nên trong trò chơi này không có phân địa vị cao thấp thế nào!”

Hoa nổi tiếng ai mà không biết, chỉ có những hoa cỏ giống như cỏ đuôi chó, hoa nghèo hèn, bọn họ mới có thể không biết.

Thật hiển nhiên, trong trò chơi này, hai người Tần Thư Dao và Trịnh Anh Anh là hai người thắng, mặc kệ hai người Tần Tuyết Như và Mộ Phương Hoa không phục như thế nào, chửi bới như thế nào, bọn họ cũng đã không thắng được hai người nàng.

Hoàng hậu lẳng lặng nhìn Tần Thư Dao, trong mắt thoáng qua một chút âm độc, chính là rất nhanh đã biến mất không thấy.

Về mặt Hiền phi ôn hòa: “Lần này quả thật là hai tiểu nha đầu các nàng thắng, không nghĩ tới hai người các ngươi dụng tâm như vậy!”

Nói xong liền vẫy tay để Trịnh Anh Anh đi tới, tự tay lấy cây trâm hoa Hải Đường trên đầu bà cài lên trên đầu nàng.

Tần Thư Dao có chút xấu hổ đứng ở bên trong, nhà ngoại Hiền phi là Trịnh gia, Trịnh Anh Anh phải gọi bà một tiếng cô, hiển nhiên là càng thêm yêu thương. Hơn nữa ngày đó việc trong phủ Vinh Quốc, chắc hẳn Hiền phi cũng đã biết đến

Bây giờ bà hành động như vậy, sợ là sẽ có ý khó xử Tần Thư Dao.

Trịnh Anh Anh có chút xin lỗi nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, Tần Thư Dao lại tự nhiên hào phóng cười nói: “Hiền phi thật tốt, biết vòng tay trong tay Hoàng hậu nương nương quý giá, đặc biệt để lại cho dân nữ.” Nói xong liền cúi người thi lễ.

Vốn Tần Tuyết Như còn muốn xem kịch vui, lại không nghĩ rằng Tần Thư Dao thế nhưng hóa giải xấu hổ nhanh như vậy, nàng ta không cam lòng nhú mày.

Hoàng hậu vốn đang muốn giữ vòng tay này lại cho nữ nhi của mình, hiện tại nghe Tần Thư Dao nói như vậy, cũng chỉ đành cười vẫy tay để Tần Thư Dao đi tới, cũng tự mình đeo cho nàng.

Mộ Phương Hoa thềm vòng tay kia đã lâu, vốn đang cho rằng hôm nay nàng ta nhất định sẽ thắng, sau đó đoạt được vòng tay kia. Nhưng mà không nghĩ tới cuối cùng lại đến trong tay Tần Thư Dao.

Nàng ta nhú mày, hừ lạnh một tiếng, liền xông lên phía trước muốn đẩy Tần Thư Dao ngã, nhưng mà Tần Thư Dao tránh né thật kịp thời, không có tổn thương đến nàng một chút nào.

Mộ Phương Hoa thấy thế càng thêm buồn bực, đi tới bên người Hoàng hậu, ngang ngược nói: “Mẫu hậu, vòng tay kia người đã đồng ý đưa cho nhi thần, thế nào lại đưa cho nàng. Không được, hôm nay nhi thần muốn vòng tay kia.”

Hôm nay khách nhân không nhiều lắm, nhưng Mộ Phương Hoa lại ở chỗ này trước mặt hậu cung phi tần khóc lóc om sòm, những người này đều đã thành tinh, việc hôm nay chắc chắn sẽ nói cho Hoàng thượng, nếu như bị Hoàng thượng biết được, mặc kệ là Mộ Phương Hoa hay Hoàng hậu, hai người này đều phải bị trách phạt.

“Làm càn, vừa rồi Bản cung đã nói, ai thắng vòng tay này sẽ đưa cho người đó, há có đạo lý nửa đường lật lọng!”

Tuy rằng Hoàng hậu cũng chiều Mộ Phương Hoa, nhưng mà Mộ Tử Liệt đã bị giam giữ, nếu hôm nay lại nháo xảy ra chuyện gì nữa, Hoàng thượng chắc chắn mặt rồng giận dữ, cảm thấy Hoàng hậu không biết cách dạy con.

Mộ Phương Hoa không nghĩ tới mẫu hậu luôn yêu thương bản thân, lại sẽ vì một người ngoài hung dữ với bản thân, nàng ta ủy khuất bĩu môi, hai tròng mắt đỏ bừng, hung dữ trừng mắt nhìn Tần Thư Dao, cuối cùng chỉ vào Tần Thư Dao, oán giận nói: “Người chờ đó cho Bản công chúa, Bản công chúa chắc chắn sẽ giáo huấn người...”

“Im miệng! Người đâu, bắt nghịch tử này lại cho Bản cung!”

Lúc này lập tức có hai cung nữ đi vào, nhưng mà cũng không dám đánh Mộ Phương Hoa, chỉ một người lôi kéo một bàn tay.

Mộ Phương Hoa phẫn nộ hất bọn họ ra, sau đó quát: “Hừ, người chờ cho ta!” Nói xong phất tay áo rời đi.

Tình cảnh này đều làm những người xung quanh giật mình không ít, chỉ ngoại trừ Hoàng hậu thật sự lo lắng, những người khác đều có chút mừng thầm, việc hôm nay chắc chắn truyền đến tai Hoàng thượng.

Bát công chúa vì một vòng tay, lại khẩu xuất cuồng ngôn, còn muốn cướp đi.

Xảy ra một việc xen vào giữa như vậy, Hoàng hậu cũng không có tâm tư dạo chơi, hưởng hồ vừa rồi Mộ Phương Hoa cũng quá mức lỗ mãng, bà ta trái lo phải nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định để cung nữ đi bắt giam Mộ Phương Hoa lại.

Tiếp theo bản thân tự xử phạt, cũng tốt hơn để Hoàng thượng biết lại phạt mạnh.

Sau khi mọi người rời đi, Tần Thư Dao tự một mình mình hồi phủ, nhưng mà vừa mới đi ra khỏi núi Phi Phượng, Mộ Thành Hi đã đuổi tới: “Sao cô nương không đợi ta!”

Tần Thư Dao kinh ngạc nhìn hấn, vẻ mặt không hiểu: “Dân nữ chờ ngài làm gì?”

90. Chương 90: Trên Đường Gặp Nạn Bị Thương Nặng

Trịnh Anh Anh do Mộ Thiếu Dục hộ tống, mà Tần Tuyết Như hoàn toàn khinh thường cùng trở về với mình. Hơn nữa, tuy vừa rồi nàng được vòng tay của Hoàng hậu, nhưng mà cũng triệt để chọc giận hai người Mộ Phương Hoa và Hoàng hậu, nàng cũng không muốn lại ở tại chỗ này, để Hoàng hậu đến bắt sai lầm.

Về mặt Mộ Thành Hi cười rục rịch: “Trước đó ta phái người chạy xe ngựa đến đón cô nương, đã sớm bị Bát muội sử thủ đoạn đuổi đi rồi nhĩ. Lúc này ngoài cửa cũng không có xe ngựa đưa cô nương trở về!”

Nghe vậy Tần Thư Dao ngẩn ra, lại lập tức thoải mái mà cười, chắc hẳn đuổi xe ngựa đi không phải là Mộ Phương Hoa, mà là Hoàng hậu.

“Vậy Ngũ hoàng tử đưa dân nữ trở về sao?”

Mộ Thành Hi cười gật đầu nói: “Dù sao cũng tiện đường, cùng nhau trở về thôi.”

Tần Thư Dao nhìn trái nhìn phải, quả thật không có xe ngựa khác. Nếu bản thân không lên xe ngựa của Mộ Thành Hi, sợ thật sự chỉ có thể đi bộ trở về. diễn- đàn-lê-quý- đô

Chiếc xe ngựa này còn lớn hơn chiếc xe ngựa mà Tần Thư Dao ngồi lúc sáng rất nhiều, trong xe ngựa bày ra rượu ẩm và khay điểm tâm tinh xảo.

Tĩnh Nguyệt rót cho hai người Tần Thư Dao và Mộ Thành Hi một ly rượu, sau đó lui ở một bên làm người tàng hình.

Tần Thư Dao cười cầm lấy ly rượu nhấp một ngụm nhỏ, cười nói: “Xe ngựa kia hẳn là Ngũ hoàng tử cố ý để Bát công chúa đuổi đi nhỉ!”

Nếu Mộ Thành Hi thật sự không đồng ý, cho dù thật sự là Hoàng hậu gây nên, Mộ Thành Hi cũng có biện pháp ngăn cản.

Mộ Thành Hi lộ ra một chút tươi cười tuần lãng: “Lời này của Tần đại cô nương là có ý gì?”

“Nếu Ngũ hoàng tử có chuyện gì, xin mời nói thẳng!”

Mộ Thành Hi nghe vậy ngẩn ra, lập tức lại cười vang nói: “Tính tình của Tần đại cô nương thật sự là ngay thẳng, bốn hoàng tử rất thích tiếp xúc với người như cô nương vậy!”

Khóe miệng Tần Thư Dao lộ ra một chút cười yếu ớt, lại không nói nữa.

“Thực ra ta cũng không có đại sự gì, chính là sợ Hoàng hậu sẽ gây bất lợi cho cô nương, cho nên mới đặc biệt đưa cô nương trở về!”

Đây chính là một phần nguyên nhân, về một phần khác, Mộ Thành Hi cũng không nguyện nói rõ.

Tần Thư Dao nghe vậy cũng yên lòng, nàng không đồng ý nhắc lên quan hệ quá lớn với Mộ Thành Hi, cho nên dù là đáp ứng làm minh hữu với Mộ Thành Hi rồi, cũng không đồng ý lui tới thân thiết với hắn. Chỉ bất đắc dĩ vì Mộ Thành Hi là hoàng tử, rất nhiều chuyện nàng cũng không thể không nghe theo.

“Đa tạ Ngũ hoàng tử quan tâm. Tuy rằng Hoàng hậu không thích dân nữ, nhưng mà cũng không dám xuống tay trong lúc này!”

Tần Thư Dao biết rõ Hoàng hậu tâm kế thâm trầm, tuyệt sẽ không làm ra việc làm cho người ta nghi ngờ.

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, Tần Thư Dao nghi hoặc nhìn về phía Mộ Thành Hi, nàng không biết chuyện này lại có phải là Mộ Thành Hi giở trò quỷ hay không. Đối với Mộ Thành Hi, Tần Thư Dao không có nửa phần tín nhiệm, nàng nghi hoặc nhìn về phía Mộ Thành Hi.

Mộ Thành Hi cũng khẽ nhíu mày, nhắc màn xe lên, hỏi: “Sao lại thế này?”

“Xe ngựa của Tam hoàng tử rơi vào trong hố, Tam hoàng tử và Tam tiểu thư Trịnh gia đang đứng ở bên ngoài!”

“Là Anh Anh sao?” Tần Thư Dao nghe vậy cũng lập tức khom người đi ra.

Hai người Mộ Thiếu Dục và Trịnh Anh Anh đang đứng ở dưới một gốc cây đại thụ nói chuyện phiếm, bỗng nhiên nghe được âm thanh, lập tức quay đầu.

Trịnh Anh Anh vừa nhìn thấy Tần Thư Dao, lập tức cười chạy tới, sau đó lại nhìn ra phía sau thấy Mộ Thành Hi xuống xe, nhanh mồm nhanh miệng nói: “Sao tỷ và Ngũ hoàng tử ngồi chung một chiếc xe ngựa?” Sau khi nói xong lại âm thầm hối hận, bản thân vẫn ngồi chung một chiếc xe ngựa với Mộ Thiếu Dục đó thôi.

Nhưng Tần Thư Dao lại không có một chút xấu hổ nào, một dáng vẻ tự nhiên hào phóng: “Xe ngựa của ta bị Bát công chúa đuổi đi, may mắn Ngũ hoàng tử tiễn ta, bằng không ta cũng không biết nên làm thế nào bây giờ!”

Mộ Thiếu Dục nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, sau đó đi đến bên người Mộ Thành Hi, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Xe ngựa của chúng ta hỏng rồi, không bằng cùng trở về!”

Xe ngựa kia quả thật có thể chứa bốn người, chỉ là Mộ Thành Hi có chút không đồng ý, thật vất vả mới có cơ hội hai người ở chung một chỗ.

Trịnh Anh Anh thấy Mộ Thành Hi do dự, cười trêu ghẹo nói: “Chẳng lẽ Ngũ hoàng tử sợ chúng ta phá hỏng chuyện tốt của hai người?”

Mộ Thành Hi nhìn thoáng qua Tần Thư Dao một bên, thấy bộ dạng Tần Thư Dao giống như không nhìn thấy, không có một chút ngưng ngừng, cũng không oán trách Trịnh Anh Anh, dường như chuyện mà Trịnh Anh Anh nói không có liên quan gì đến nàng.

Mộ Thiếu Dục cũng nhìn về phía Tần Thư Dao, chỉ thấy vẻ mặt nàng hồ hững.

Mộ Thành Hi lộ ra một chút tươi cười xấu hổ: “Xe ngựa của các người chắn ở giữa đường, ta đang suy nghĩ xe ngựa của ta phải đi qua thế nào!”

Lúc này Trịnh Anh Anh mới chú ý tới chiếc xe ngựa rơi vào trong hố kia, vừa vặn chắn ở giữa đường. Nhất thời lại có chút uể oải, cúi đầu nói: “Chẳng lẽ hôm nay chúng ta không trở về được?”

Người ở đây rất thưa thớt, hơn nữa bọn họ mang người ngựa cũng không nhiều, kéo xe ngựa từ trong hố ra, nhanh nhất cũng phải mất ba - bốn canh giờ!

Mộ Thiếu Dục chỉ vào một chỗ đường nhỏ mọc không ít cỏ dại, nói: “Ta biết bên kia có một con đường nhỏ, chính là đường dốc, khó đi!”

Tần Thư Dao không đồng ý trở lại núi Phi Phượng, hiện tại biện pháp duy nhất cũng chỉ có đi đường nhỏ.

Đầu mùa xuân, vạn vật đã bắt đầu sinh sôi. Vùng núi xanh um tươi tốt, mọc đầy hoa nhỏ không biết tên, trong gió mang theo mùi hương hoa nhàn nhạt.

Trịnh Anh Anh nhắc màn xe lên, nhìn phong cảnh ngoài xe, cười nói: “Cảnh sắc nơi này không thể so với núi Phi Phượng!” Sau đó lại hoạt bát quay đầu, nói với Mộ Thiếu Dục: “Làm sao mà huynh biết nơi này có một con đường nhỏ?”

Về mặt của Mộ Thiếu Dục vẫn lạnh như băng như trước: “Lúc trước đã đi qua chỗ này!”

Lạnh như băng nói một câu, làm Trịnh Anh Anh không vui bĩu môi.

Tần Thư Dao thấy rất tò mò, Mộ Thiếu Dục nhìn như thân thiết với Trịnh Anh Anh, nhưng mà lại giống như cực kỳ lạnh nhạt với nàng ta, chẳng lẽ tính tình của hắn đều luôn như thế?

Đường núi khó đi, Tần Thư Dao ngồi ở trên xe cũng rất khó chịu, cũng không có hứng thú thưởng thức phong cảnh, chỉ có thể nhắm mắt nghỉ ngơi. Có thể là đường núi này xóc nảy, mọi người đều không có hứng thú tán gẫu.

Bỗng nhiên gió lớn nổi lên, ngựa bỗng nhiên điên cuồng chạy về phía trước, suýt chút nữa quăng người trong xe ra, may mắn Mộ Thiếu Dục kịp thời kéo Tần Thư Dao lại, mà Mộ Thành Hi cũng gắt gao lôi kéo Trịnh Anh Anh.

“Sao lại thế này?” Mộ Thiếu Dục hô lớn.

Nhưng bên ngoài không có bất kỳ kẻ nào đáp lại.

Xe ngựa vẫn lắc lư kịch liệt như trước, chỉ cần hơi chút nắm không vững, sẽ bị quăng ra ngoài xe ngựa. Hơn nữa, nếu còn tiếp tục như vậy, xe ngựa này sợ cũng muốn tách ra từng mảnh. Đến lúc đó bốn người bọn họ ngã từ trên xe ngựa xuống, vậy hẳn phải chết không nghi ngờ gì.

“Cô nương nhanh nắm thật chặt, ta đi ra xem thử!” Nói xong Mộ Thiếu Dục khom người, nhanh chóng đi ra ngoài.

Bên ngoài cũng đã sớm không có xa phu, cũng không biết là khi nào thì ngã xuống xe ngựa.

Xem ra việc hôm nay, là có người cố ý chủ mưu.

Mấy con ngựa kia vẫn chạy như điên như trước, mà phía trước chính là một ngọn núi đá, nếu mấy con ngựa kia còn chạy điên cuồng như vậy, như vậy chiếc xe ngựa này chắc chắn sẽ chia năm xẻ bảy, mà người ngồi ở trên xe, cũng chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì.

91. Chương 91: Thư Dao Bị Thương Không Chỗ Trốn

Mộ Thiếu Dục cau mày, hấn vững vàng bắt lấy cương ngựa, nhưng mà thế nào đều không khống chế được những con ngựa đang phát điên. Hấn lập tức nhún người nhảy lên, nhảy đến trên lưng một con ngựa, sau đó lại cầm lấy trường kiếm mang theo bên người của bản thân, dùng sức vung lên chuẩn xác cắt đứt dây thừng nối giữa xe và ngựa.

Chỉ là trong nháy mắt, xe ngựa nhanh chóng nghiêng sang một bên rồi lộn ngược về phía trước, mà mấy con ngựa kia vẫn phát điên như trước, chạy băng băng về phía trước. Mộ Thiếu Dục vội vàng nhảy từ trên lưng ngựa xuống, sau đó quay đầu lại, lại nhìn thấy Mộ Thành Hi gắt gao che chở Trịnh Anh Anh, mà Tần Thư Dao bị té ngã ở trên một đoạn đường đá lồi chồm.

Hai tròng mắt Mộ Thiếu Dục híp lại, nhanh chóng đi qua, nói với Tần Thư Dao bị quăng ra: “Cô nương không sao chứ!”

Tuy rằng Tần Thư Dao gắt gao cầm lấy xe ngựa, nhưng mà thân mình vẫn không chịu được bị ném ra. Tần Thư Dao cắn chặt hàm răng, cúi đầu nhìn thoáng qua hai chân của mình, vẻ mặt tái nhợt trắng bệch.

Lúc này váy của Tần Thư Dao đã nhuộm thành một mảng màu đỏ.

Mộ Thiếu Dục cau mày, thấp giọng nói: “Thất lễ!” Nói xong liền nhẹ nhàng kéo váy của Tần Thư Dao lên, khi thẳng đến đầu gối, lại nhìn thấy đầu gối sớm đã là một mảng màu đỏ. Hấn lại kiểm tra qua một lần, lại hỏi Tần Thư Dao có chỗ nào không thoải mái nữa không.

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy hai chân rất đau, những chỗ khác đều khá tốt.

“Không có việc gì, may mắn không bị thương đến gân cốt.” Mộ Thiếu Dục lấy một chiếc khăn từ trên người mình ra. Vừa vụn chiếc khăn màu mực này cũng thêu một đóa hoa ngọc lan, sau đó thuận thực băng bó tốt cho Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao nghi hoặc nhìn chằm chằm vào chiếc khăn trên đầu gối của mình, cuối cùng vẫn nuốt lời muốn hỏi xuống.

Hai người Mộ Thành Hi và Trịnh Anh Anh cũng xử lý tốt vết thương trên người chính mình, tuy rằng hai người bọn họ không có gì đáng ngại, nhưng mà cũng bị một chút vết thương nhỏ.

“Hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Trên cánh tay của Trịnh Anh Anh có một vết rách, chẳng qua là chảy một ít máu, nhưng không có gì đáng ngại.

Lúc này nàng cau mày, ngồi ở trên một tảng đá, lộ ra lo âu.

Mộ Thành Hi nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, thấy vẻ mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, môi cũng không có một chút máu, có chút hối hận vừa rồi không kịp thời bắt lấy nàng.

Lúc này đã bắt đầu rơi những giọt mưa nhỏ, vừa rồi Mộ Thiếu Dục phải đi dò đường, phát hiện cách đó không xa có một ngôi miếu đồ nát, cũng có thể che gió tránh mưa.

Mộ Thiếu Dục nâng Tần Thư Dao bị thương dậy, lạnh lùng nói: “Chúng ta chạy nhanh đi tránh mưa trước, sợ là đêm nay trở về không được!”

Việc hôm nay quá mức kỳ quái, hai người Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục đều biết được chuyện này tuyệt đối không phải là một việc ngoài ý muốn. Mà Tần Thư Dao càng thêm rõ ràng, người sẽ hạ độc thủ như vậy, chỉ có một mình Hoàng hậu nương nương. Thật sự là nhất tiễn song điêu, bỗng chốc trừ khử hai hoàng tử, sau đó còn trừ khử được người không vừa mắt. Hoàng hậu quả nhiên là lòng dạ độc ác.

Mộ Thiếu Dục luôn đỡ Tần Thư Dao, Tần Thư Dao trái lại không có một chút ngại ngùng, lúc này trên người nàng bị thương, tuy rằng vừa rồi Mộ Thiếu Dục nói không có gì đáng ngại, nhưng mà từ trên nét mặt của hấn, cũng có thể nhìn ra được, bản thân bị thương cực kỳ nghiêm trọng, nếu hơi chút vô ý, sợ là đôi chân này cũng phế đi.

Tần Thư Dao không cam lòng làm một phế nhân, nàng đã trải qua một lần chết, tuyệt sẽ không rơi vào kết quả như vậy. Cho nên nàng luôn cắn chặt hàm răng, chậm rãi đi về phía trước.

Đến bên trong miếu đồ nát, Mộ Thành Hi đi nhặt một ít củi, sau đó nhanh chóng đốt lửa lên. Mà Mộ Thiếu Dục đi ra ngoài bắt hai đầu thỏ hoang trở về.

Tần Thư Dao không nghĩ tới một hoàng tử luôn sống an nhàn sung sướng, vậy mà lại quen thuộc với chuyện đốt lửa nướng thịt thỏ như vậy.

Bên ngoài mưa càng rơi xuống càng lớn, Trịnh Anh Anh ngửi mùi thơm thịt thỏ nhẹ bay tới, cười nói: “Tam biểu ca, huynh nướng thịt thỏ cũng thật thơm! May mắn hôm nay có huynh ở đây, bằng không muối cũng sẽ đói bụng chết mất!”

Giờ phút này người không tim không phổi có thể cười, cũng chỉ có một mình Trịnh Anh Anh. Hơn nữa những lời này của nàng, cũng hóa giải bầu không khí có chút ngưng trọng

“Nơi này còn có công lao của ta đấy, những củi đó đều là ta nhặt!” Mộ Thành Hi cười nói.

Trịnh Anh Anh khinh bỉ: “Củi đốt lửa có gì khó, vẫn là Tam biểu ca lợi hại!”

Y phục trên người Tần Thư Dao bị mưa làm cho ướt, tuy còn chưa ướt đẫm, nhưng mà lúc này gió lạnh thổi vào, vẫn cảm thấy rất lạnh, hơn nữa vết thương trên đùi nàng, làm cho toàn thân nàng đều phát run.

Cho nên, đối với câu nói đùa của hai người Mộ Thành Hi và Trịnh Anh Anh, không có nửa điểm hứng thú.

Nàng hơi cúi đầu, nhắm hai mắt lại, dường như đang ngủ.

Bỗng nhiên có một người khẽ đẩy nàng một cái, Tần Thư Dao kinh ngạc ngẩng đầu, lại nhìn thấy Mộ Thiếu Dục cầm một miếng chân thỏ để ở trước mặt nàng: “Thừa dịp còn nóng nhanh ăn đi.”

Tần Thư Dao hơi sửng sốt, kết quả sau cầm chân thỏ trong tay Mộ Thiếu Dục, bày ra một chút ý cười yếu ớt, nói: “Đa tạ Tam hoàng tử!”

Mộ Thiếu Dục chỉ hơi vuốt cằm, lại nói: “Vừa rồi ở trên núi ta hái được một ít thảo dược, chờ cô nương ăn xong lại rịt thuốc cho cô nương!”

Khó trách lúc hần vừa mới trở về trên tay còn cầm một ít cỏ dại, trong lòng Tần Thư Dao ấm áp, lập tức cười gật đầu: “Làm phiền Tam hoàng tử!”

Chuyện hôm nay phát sinh đều quá mức đột ngột, làm cho nàng nhất thời khó tiêu hóa kịp.

Những người này kiếp trước nàng cũng chưa từng tiếp xúc qua, càng không biết kiếp này sẽ có biến hóa thế nào.

Trịnh Anh Anh nhìn vẻ mặt tái nhợt của Tần Thư Dao, cũng biết vết thương của nàng rất nghiêm trọng, tuy trong lòng có chút khó chịu, nhưng mà bản tính của nàng vốn lạc quan, lại cảm thấy đi theo, ở chung một nơi với hai người Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục, tuyệt đối sẽ không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Cho nên sau khi Trịnh Anh Anh an ủi Tần Thư Dao hai câu xong, liền ngã đầu ngủ.

Một ngày này cũng đủ mệt mỏi, ban ngày phải ứng phó đám người Hoàng hậu và Mộ Phương Hoa. Vừa rồi lại suýt một chút mất mạng. Lúc này Tần Thư Dao cũng có vài phần mệt mỏi, mà lúc này Mộ Thiếu Dục lại đi tới, hần cũng đã sớm giã thảo dược ra, sớm đã nhìn không ra bộ dạng ban đầu của chúng.

“Đợi lát nữa có chút đau, cô nương cần phải chịu đựng!”

Tần Thư Dao khẽ gật đầu: “Không có việc gì, ngài rịt thuốc đi!”

Tuy rằng ngoài miệng nói không sợ, nhưng mà hai tay lại gắt gao cầm lấy ống tay áo của Mộ Thiếu Dục. May mắn Mộ Thiếu Dục không có một chút bất mãn nào, chỉ tùy ý nàng cầm lấy.

Mộ Thiếu Dục tháo chiếc khăn kia ra, hành động như vậy, làm cho Tần Thư Dao đau đến trên trán rỉ đầy mồ hôi. Sau đó Mộ Thiếu Dục lại bỏ thảo dược ở trên đầu gối của Tần Thư Dao, lập tức Tần Thư Dao kêu đau ra tiếng.

Ngay cả Trịnh Anh Anh đã ngủ say cũng bị giật mình tỉnh lại, nàng ta vội vàng đi đến trước mặt Tần Thư Dao, thấy vẻ mặt nàng tái nhợt không chút máu, sốt ruột nói: “Không phải vừa rồi còn tốt ư, sao bỗng nhiên lại như vậy?”

Mộ Thành Hi đều luôn lẳng lặng đứng ở một bên nhìn, nghe được Trịnh Anh Anh hỏi như vậy, cũng lập tức nói: “Không có việc gì, thảo dược này rất tốt cho vết thương ngoài da. Chỉ cần liên tục rịt thuốc năm ngày, vết thương trên đùi nàng sẽ lành.”

Có những lời này của Mộ Thành Hi, Trịnh Anh Anh cũng yên lòng, nhưng mà cũng không còn buồn ngủ nữa.

92. Chương 92: Nảy Sinh Khác Thường Trong Lòng Khó Phân Biệt

Vừa rồi đau đớn như vậy, Tần Thư Dao đau đến người đầy mồ hôi.

Mộ Thiếu Dục chạm nhẹ vào trên trán của Tần Thư Dao, thấy nàng có chút nóng lên: “Không tốt, cô nương hơi phát sốt rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ? Nếu đợi lát nữa...”

Mộ Thành Hi không nói câu kế tiếp ra, bởi vì hắn biết nói ra không có tác dụng gì, ngược lại sẽ chỉ làm cho hai cô nương này càng thêm hoảng sợ bất an.

Bọn họ cũng đều biết đêm nay là thời điểm nguy hiểm nhất, bọn họ trốn ở chỗ này cũng chỉ là kế hoãn binh. Ai cũng không biết đợi lát nữa có thể có người đến giết bọn họ hay không.

Dù sao đây chính là cơ hội tốt nhất, Hoàng hậu sẽ không ngốc mà để lỡ cơ hội tốt như vậy.

Tần Thư Dao cũng đoán được suy nghĩ trong lòng Mộ Thiếu Dục, khóe miệng nàng nâng lên một chút ý cười yếu ớt: “Ngũ hoàng tử không cần lo lắng. Nếu các người muốn đi, ta cũng sẽ không ngăn cản!”

Lúc này Tần Thư Dao hoàn toàn không thể đi lại trên đường, hơn nữa bên ngoài mưa to còn trút xuống, nếu lại mạo hiểm chạy trốn trong mưa, như vậy tính mạng cuối cùng này sợ cũng muốn hỏng luôn rồi.

Hai người Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục đều thật không ngờ, Tần Thư Dao lại nói thẳng như thế, hơn nữa nhìn bộ dạng này của nàng, cũng là thật sự không còn đường sống. Cũng làm cho bọn họ có chút khó khăn.

“Cũng chưa chắc bọn họ sẽ tìm tới chỗ này!” Trong lòng Mộ Thiếu Dục không nắm chắc bao nhiêu, chính là giờ phút này còn chưa thấy được truy binh, cho nên mới nói như vậy.

Trịnh Anh Anh nghe đến đó, cũng hiểu được ý của bọn họ, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, lo lắng nói: “Nếu như bị bọn họ tìm được, chúng ta nên làm cái gì bây giờ!”

Hai nữ tử yếu đuối, một người trong đó còn bị thương nặng, muốn chạy trốn sợ là khó càng thêm khó!

Tần Thư Dao nhìn ngôi miếu đồ nát này, chỉ cảm thấy có vài phần quen thuộc, lại nhìn kỹ mấy lần mới nhớ tới, ngôi miếu này chính là miếu đồ nát ở thành Nam, nàng đã từng tới nơi này, cũng từng ở trong này đi vài vòng.

“Nhanh dập tắt đồng lửa kia, ta biết nơi này có chỗ ẩn thân!”

Lời này vừa nói ra, bọn người Mộ Thiếu Dục hơi sửng sốt, tiếp đó Mộ Thiếu Dục làm việc nhanh nhẹn dập tắt đồng lửa, tiếp đó lại dọn dẹp trong miếu đồ nát một lần, giống như chưa có ai tới đây.

Trong tay Mộ Thành Hi còn đốt ngọn lửa nhỏ, tiếp đó đi ở phía trước dẫn đường.

Tần Thư Dao nhớ được ngày đó bởi vì trong lòng tò mò, từng ở trong này đi vài vòng, cuối cùng phát hiện, ở phía sau tượng Phật cũ nát, còn có một động nhỏ. Hơn nữa chỉ cần không nhìn kỹ, hoàn toàn nhìn không ra.

Lúc này đã là đêm khuya, cho dù truy binh đến đây nơi này, sợ cũng chưa hẳn có thể tìm được bọn họ. Huống chi, tuy xe ngựa kia bị vỡ ra, nhưng mà từ dấu vết trên xe cũng có thể nhìn ra được, người trên xe ngựa không bị trọng thương.

Bọn họ hoàn toàn có khả năng biết trước nguy hiểm, sau đó tăng nhanh tốc độ chạy về kinh thành.

Tần Thư Dao mang theo vài người bọn họ trốn ở bên trong một động nhỏ, may mắn động nhỏ vừa khéo chứa được bốn người, chỉ là có hơi chút chật chội.

Tuy rằng Trịnh Anh Anh ngay bên cạnh Tần Thư Dao, nhưng mà một bên khác của Tần Thư Dao lại là Mộ Thiếu Dục, chỉ cần hơi chút động dậy, đều sẽ đụng tới Mộ Thiếu Dục.

Thân thể hai người tiếp xúc làm Tần Thư Dao cực kỳ khó xử, đang muốn nói để hắn đi ra ngoài nhìn xem một chút, lại bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có một trận tranh cãi ầm ĩ.

“Nơi này có một tòa miếu đồ nát, có khả năng bọn họ trốn ở bên trong miếu đồ nát này!”

Tiếp đó liền truyền đến một trận tiếng bước chân.

“Nhanh đi lục soát cho ta, ta cũng không tin bọn họ chưa trốn mà đã trở lại kinh thành!” Người đi đầu phần nộ quát.

Lúc này trong ngôi miếu đồ nát lập tức truyền đến âm thanh lộn xộn, đám người Tần Thư Dao nín thở, không dám động dậy.

“Không có ai!” Sau khi truy binh lục soát một vòng ở xung quanh, nói.

Thủ lĩnh đi đầu cau mày, cầm cây đuốc lại tỉ mỉ kiểm tra một lần, quả thật không có ai, chỉ là trên đất có chút dấu vết nhóm lửa.

“Chắc chắn bọn họ vừa mới đi, nhanh đuổi theo.” Nói xong lập tức mang theo một đám người chạy ra khỏi ngôi miếu đồ nát.

Đám người Tần Thư Dao cũng không dám lập tức đi ra, sợ trong đó có trá.

Lại qua thời gian hai nén hương, Mộ Thiếu Dục mới nhào người ra thăm dò, kiểm tra một lần, mới xác định không có ai ở đây.

Hai chân Tần Thư Dao bị thương, muốn đi cũng đi không xa, chỉ là hiện tại miếu đồ nát này cũng không phải nơi an toàn. Nói không chừng đợi thêm một lát nữa đám người kia còn có thể trở về tìm.

Mộ Thiếu Dục cau mày, nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, sau đó lạnh lùng nói: “Ta trở lại kinh thành tìm viện binh trước, các người ngàn vạn lần phải cẩn thận!”

Nói xong liền muốn đi khỏi miếu đồ nát, chạy dưới mưa vào kinh.

Nhưng mà lại bị Mộ Thành Hi giữ chặt: “Võ công của huynh cao cường hơn đệ, nơi này lại có hai nữ tử yếu đuối, nếu huynh đi mà nói, sợ một mình đệ chịu không nổi, không bằng huynh ở chỗ này trước. Đệ đi kinh thành tìm viện binh!”

Mộ Thiếu Dục trầm tư một lát, cũng cảm thấy Mộ Thành Hi nói có đạo lý, liền gật đầu: “Vậy đệ tranh thủ thời gian chạy đi, bọn họ cũng vừa mới đi, chờ tìm không thấy người khẳng định còn có thể trở về!”

Mộ Thành Hi hơi vuốt cằm, sau đó lập tức xông ra ngoài.

Tần Thư Dao lẳng lặng nhìn hai huynh đệ bọn họ, kiếp trước nàng từng nghe nói qua, hai huynh đệ bọn họ không vừa mắt nhau, nhưng mà nhìn tình hình bây giờ lại không giống. Quả nhiên có một số tin đồn đều là lừa đảo.

Sau khi Mộ Thành Hi đi rồi, trong ngôi miếu đồ nát này càng trở nên yên tĩnh.

Tuy trong lòng Trịnh Anh Anh sợ hãi, nhưng mà cũng che không được bối rối khi địch đột kích, Mộ Thiếu Dục sợ đến lúc đó bọn họ bỗng nhiên vọt vào, liền để Trịnh Anh Anh trốn ở trong động nhỏ nghỉ ngơi.

Tuy rằng động nhỏ kia có chút bắn, thế nhưng có thể tránh gió cũng khô ráo, Trịnh Anh Anh cũng không so đo, trực tiếp nằm xuống nghỉ ngơi.

Mộ Thiếu Dục lo lắng Trịnh Anh Anh bị cảm lạnh, lập tức cởi áo ngoài trên người xuống dưới đắp cho Trịnh Anh Anh.

Tần Thư Dao nghi hoặc nhìn hai người bọn họ, kiếp trước hình như Mộ Thiếu Dục không cưới vợ, mà Trịnh Anh Anh, nàng cũng từng nghe nói qua là gả cho một nam tử môn đăng hộ đối với nàng.

Chính là hiện tại nhìn hai người bọn họ như một đôi tình lữ, chẳng lẽ là sau này Hiền phi cố ý chia rẽ hai người bọn họ?

Mặc kệ như thế nào, Tần Thư Dao đều có chút sợ Trịnh Anh Anh hăm vào quá sâu, đến lúc đó khó có thể tự kèm chế.

Trong ngôi miếu đổ nát chỉ còn lại có hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao, trên người Tần Thư Dao ướt đầm lại có chút phát sốt, chỉ có thể dựa vào đồng lửa sưởi ấm. Đau đớn trên người kèm với sốt cuối cùng cũng chống không lại mệt mỏi trên thân thể, nàng cong người lại, nằm ở trên đồng rơm, nhắm hai mắt lại đi ngủ.

Ngồi ở bên cạnh đồng lửa Mộ Thiếu Dục vẫn không ngừng bỏ thêm củi, để lửa cháy càng lúc càng lớn.

Màu cam của lửa chiếu vào trên má Tần Thư Dao, sắc mặt của nàng lộ ra một chút đỏ ửng, lông mi thật dài cúi xuống, đôi môi vẫn còn gắt gao mím chặt, mày liễu cũng hơi nhíu lên, dường như ở bên trong giấc mộng cũng có thể cảm giác được đau đớn trên người truyền đến.

Mộ Thiếu Dục nhìn Tần Thư Dao, cảm thấy sau khi nàng ngủ, càng thêm xinh đẹp. Bởi vì thời điểm tỉnh táo, Tần Thư Dao luôn dùng một bộ dạng đề phòng nhìn bọn họ, dường như sợ bọn họ sẽ bỏ nàng lại.

Nhìn thân thể của Tần Thư Dao bởi vì rét lạnh mà run nhè nhẹ, trong lòng Mộ Thiếu Dục xẹt qua một chút thương xót, cũng có chút hối hận vừa rồi không nên cởi áo ngoài đắp cho Trịnh Anh Anh.

Hắn điều chỉnh lửa cho càng cháy càng lớn, hi vọng có thể làm cho Tần Thư Dao cảm giác được càng nhiều ấm áp hơn.

Bên ngoài gió lớn gào thét, mưa to sấm sét. Mộ Thiếu Dục có chút lo lắng cho Mộ Thành Hi không biết có thể vào kinh được không, cũng lo lắng đám người kia có thể trở lại đường cũ, trở lại bên trong tòa miếu đổ nát này.

Mưa gió thổi vào bên trong ngôi miếu đổ nát, Tần Thư Dao càng dịch thân thể mình lui. Không biết là bởi vì đau đớn, hay vì gặp ác mộng, nàng nhíu chặt lông mày, rên rỉ ra tiếng.

Mộ Thiếu Dục quay đầu lại nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, bỗng nhiên đi đến bên cạnh nàng, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, sưởi ấm cho nàng.

Chính là trong một giây ôm lấy này, hắn bắt đầu hối hận.

Trong lúc ngủ mơ màng Tần Thư Dao cảm giác được một chút ấm áp, lập tức cựa trên người Mộ Thiếu Dục, thẳng đến khi tìm được một tư thế tốt, nàng mới thoải mái ngủ.

Mộ Thiếu Dục cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng, cảm thấy khác thường trong lòng càng ngày càng sâu, vì sợ bản thân làm ra việc xúc động. Sau khi Mộ Thiếu Dục ôm Tần Thư Dao, liền ngồi thẳng người nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chỉ là một lúc lâu sau, Mộ Thiếu Dục chợt nghe bên ngoài ngoài trừ tiếng mưa rơi, còn có tiếng bước chân.

Hắn hành quân nhiều năm như vậy, hai lỗ tai được tập luyện cực kỳ mẫn cảm.

Mộ Thiếu Dục mở hai mắt ra, để Tần Thư Dao trên mặt đất, sau đó nhìn kĩ về phía cửa một vòng. Bên ngoài vẫn là một mảnh tối đen như trước, hòa cùng âm thanh mưa to gió lớn.

Vốn Tần Thư Dao ngủ rất say, bỗng nhiên cảm thấy ấm áp trên người biến mất, cũng chậm rãi mở hai mắt ra, lại nhìn thấy Mộ Thiếu Dục đang ngồi ở trước mặt mình, làm nàng giật nảy mình.

Mộ Thiếu Dục thấy Tần Thư Dao đã tỉnh, liền vội vàng nói: “Không biết là truy binh hay viện binh, cô nương nhanh đi trốn đi!”

Nói xong lập tức nâng Tần Thư Dao lên, muốn để nàng và Trịnh Anh Anh trốn cùng nhau. Nhưng mà mới đi được hai bước, đã nhìn thấy một đám người chạy vào.

Trên đầu bọn họ đều đội nón, y phục mặt trên người đều là y phục dạ hành (đi đêm), chỉ là lúc này y phục dạ hành cũng đã ướt đầm.

Thủ lĩnh đi đầu nhìn thấy hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao, lập tức ngửa đầu bắt đầu cười điên cuồng: “Ha ha, ta xem các người trốn ở chỗ nào!”

Trong lòng Mộ Thiếu Dục cả kinh, nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, tiếp đó ở bên tai nàng nói vài câu.

Tần Thư Dao lập tức trốn ở một nơi bí mật gần đó, nàng biết hiện tại bản thân tuyệt đối không thể trốn ở bên trong động nhỏ kia, bởi vì Trịnh Anh Anh còn nằm ở đó, những người này vẫn chưa biết sự tồn tại của động nhỏ kia.

Mộ Thiếu Dục giơ trường kiếm trong tay lên, nhanh chóng mà lại mạnh mẽ vung về phía đối phương, bắt giặc phải bắt vua trước, đạo lý này ai cũng đều biết.

Thủ lĩnh đi đầu nhìn hành động của Mộ Thiếu Dục, khóe miệng lộ ra một chút tươi cười khinh thường, tiếp đó thân thể lập tức chột né, vậy mà tránh được kiếm pháp của Mộ Thiếu Dục.

Trong lòng Mộ Thiếu Dục ngẩn ra, xem ra người này lai lịch không nhỏ, hần hừ lạnh một tiếng, sau đó chạy cực nhanh đến, một tay cầm kiếm đâm về phía mi tâm của tên thủ lĩnh kia.

Thủ lĩnh kia cũng cầm lấy đại đao trong tay, chém về phía Mộ Thiếu Dục. Trong ngôi miếu đổ nát lập tức truyền đến âm thanh đao kiếm va chạm.

Tần Thư Dao trốn ở một nơi bí mật gần đó, lạnh lùng nhìn hết thấy tất cả, nàng là người đã chết qua một lần rồi, nếu giờ phút này lại chết, quả thật trong lòng có chút không cam lòng.

Bọn họ chỉ tỷ thí mấy chiêu, thủ lĩnh bị đánh cho rơi xuống hạ phong, hần ta nhú chặt mày, lau tơ máu trên khóe miệng của mình. Sau đó lại nhìn thoáng qua Tần Thư Dao luôn ngồi im ở trong góc, cười lạnh nói: “Bắt nữ tử kia lại cho ta!”

Lúc này truy binh còn lại, đều lập tức đi nhanh về phía Tần Thư Dao.

Mộ Thiếu Dục nhú chặt mày, một mình hần có thể đối phó với những người này, nhưng nếu trong lòng còn phải chú ý đến một người, sẽ bị hạn chế.

Bởi vì có Mộ Thiếu Dục che chở trước mặt Tần Thư Dao, cho nên những người kia cũng không thể tới gần bên cạnh Tần Thư Dao.

Mà giờ phút này, đã có hai ba truy binh bị thương thật nặng, thêm đó thủ lĩnh cũng bị một chút vết thương nhẹ.

Thủ lĩnh đi đầu hí hai tròng mắt, hừ lạnh một tiếng: “Hôm nay người nên ngoan ngoãn chịu trói, ta còn có thể để cho người toàn thân, nếu lại phản kháng, đừng trách ta lòng dạ ác độc!”

Nói xong giơ một tay lên, một đám người lập tức xông tới, tiếp đó đều chém tới trên người Mộ Thiếu Dục.

Mộ Thiếu Dục phi thân lên, đưa chân ra xoay tròn cực nhanh, làm cho những người kia đều bị té ngã trên mặt đất.

Cho dù công phu của Mộ Thiếu Dục rất cao, cũng đánh không lại nhiều người như vậy.

Không ngờ tới trong nháy mắt hần đánh bại mọi người, thủ lĩnh đi đầu nâng Tần Thư Dao đang ngồi dưới mặt đất lên, tiếp đó đặt đao ở trên cổ nàng.

“Dừng tay lại cho ta!”

Mộ Thiếu Dục nhìn thấy Tần Thư Dao bị bắt, nhú chặt lông mày.

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy trên người đau đớn không thôi, nàng cắn chặt hàm răng, không phản kháng cũng không kêu cứu.

Bởi vì nàng biết Mộ Thiếu Dục không có trách nhiệm và nghĩa vụ cứu nàng, lúc này tự bản thân Mộ Thiếu Dục khó bảo toàn, sao có thể cứu một nữ tử chỉ mới gặp mặt qua vài lần chứ?

Mộ Thiếu Dục nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, thấy nàng không thét chói tai giống những nữ tử khác, mà là trấn định cau mày nhìn hắn. Hắn cảm thấy mềm nhũn, thả trường kiếm trong tay xuống, trầm giọng nói: “Người thả nàng ra!”

“Hừ, thả nàng ư? Hoàng hậu nương nương cũng đã có nói một câu người này cũng không giữ lại!”

Bởi vì thủ lĩnh đi đầu cảm thấy bọn họ phải chết không nghi ngờ gì, cho nên cũng không kiêng kỵ, trực tiếp nói chủ nhân phía sau màn ra.

Mộ Thiếu Dục cau mày, vẻ mặt hơi âm u: “Ta đến đến ba, người thả nàng ra!”

Thủ lĩnh đi đầu không ngờ tới lúc này rồi mà Mộ Thiếu Dục lại còn kiêu ngạo như thế. Hắn ta nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, chỉ cảm thấy làn da nàng mịn màng, dung mạo động lòng người, trong lòng sinh ra ý nghĩ dâm dăng!

“Cô nương này sinh ra xinh đẹp như vậy, giết quả thật đáng tiếc, không bằng ở bên gối ta hai ngày, lại ném cho các huynh đệ chơi một chút.” Sau khi thủ lĩnh đi đầu nói xong, còn dùng bàn tay thô ráp của hắn ta sờ lên làn da bóng loáng mịn màng của Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao cảm ghét quay đầu, tiếp đó nhanh chóng quay đầu ỏi ở trên mặt đất một ngụm nước miếng!

Thủ lĩnh đi đầu không ngờ Tần Thư Dao lại trình liệt như thế, cảm thấy tức giận, lập tức giơ tay lên hung hăng đánh ở trên mặt Tần Thư Dao một bạt tai.

Mộ Thiếu Dục thấy thế lửa giận trong lòng càng sâu, cầm lấy trường kiếm trong tay, nhanh chóng chạy qua, dùng sức đâm ở trên ngực người kia.

Thủ lĩnh đi đầu này không ngờ Mộ Thiếu lại sẽ không để ý sự an nguy của Tần Thư Dao, mà đâm về phía mình. Hắn kinh ngạc trợn to hai mắt, bỗng nhiên cảm giác được người trong tay muốn trốn thoát, liền dùng hết sức lực chém tới trên người Tần Thư Dao.

Mộ Thiếu Dục đã sớm chớp lấy thời cơ, cầm lấy trường kiếm trong tay, chém vào tay của người thủ lĩnh kia. Ngay lập tức, tay phải của người thủ lĩnh kia rơi xuống đất.

Vốn hắn ta đã bị trọng thương, tay phải lại bị chém đứt. Cũng bất chấp Tần Thư Dao, ngã xuống đất không thể đứng lên.

Tần Thư Dao không bị trói buộc, hai chân mềm nhũn, cũng suýt nữa ngã nhào trên đất. May mắn Mộ Thiếu Dục kịp thời đỡ lấy, Tần Thư Dao cũng vội vàng ôm eo của Mộ Thiếu Dục, thân thể hai người gần như cùng ngã một chỗ.

Hai tay Tần Thư Dao còn ôm Mộ Thiếu Dục, nhưng mà trong lòng cũng đã sớm khiếp sợ không thôi. Mà tuy rằng thần trí Mộ Thiếu Dục còn tỉnh táo, nhưng cũng không nguyện ý buông vòng eo mềm mại của Tần Thư Dao ra.

“Các người đang làm gì!”

Bỗng nhiên một trận âm thanh trong trẻo vang lên, làm hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao nhanh chóng tách ra.

Vừa rồi Trịnh Anh Anh ngủ thật sự say, bên ngoài đánh nhau hoàn toàn không nghe thấy. Cuối cùng lại bị tiếng la thảm thiết của người thủ lĩnh làm tỉnh lại, nàng vội vàng bò ra, nhưng mà lại thấy một đám người nằm trên mặt đất, mà hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục lại ôm nhau nằm cùng một chỗ.

Tuy rằng Trịnh Anh Anh cũng có thể đoán được đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà thấy một màn như vậy, trong lòng nàng vẫn cảm thấy ghen tị không thôi.

93. Chương 93: Thư Dao An Toàn Về Tần Phủ

Vẻ mặt Tần Thư Dao ửng đỏ, nàng cúi đầu khẽ nói: “Đa tạ Tam hoàng tử cứu giúp!”

Mộ Thiếu Dục lại không có một chút xấu hổ nào, hắn chỉ hơi vuốt cằm, sau đó nhìn thoáng qua người ngã nằm trên đất, những người này không ít người chỉ bị chút vết thương nhẹ, hai mắt bọn họ còn lộ ra hung dữ, gắt gao cầm trường đao trong tay, lại muốn ra sức ra trận.

Nhưng mà đúng ngay lúc này, Mộ Thành Hi mang theo một đám viện binh chạy tiến vào.

Những người kia nhìn thấy Mộ Thành Hi mang theo viện binh đến, cũng biết cho dù có nỗ lực không không có tác dụng, cho nên cầm lấy trường đao trong tay hướng lên cần cổ của mình, rồi ào ào ngã xuống đất.

Mộ Thiếu Dục nhíu chặt lông mày, vừa rồi hắn còn muốn bắt hai người sống làm nhân chứng, sau đó bức ra khẩu cung. Nhưng mà không ngờ tới tất cả những người này đều chết.

Người thủ lĩnh kia sớm biết mình không giữ được tính mạng, cho nên trước khi Mộ Thành Hi xuất hiện, cũng đã tự sát rồi.

Mộ Thành Hi nhìn thi thể đầy trên đất, nhin không được cau chặt mày, lại nhìn thoáng qua hai người Tần Thư Dao và Trịnh Anh Anh bình yên vô sự mới yên lòng.

Tuy rằng trong lòng Trịnh Anh Anh ghen tị, nhưng mà tính tình nàng lương thiện, cũng biết hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục đều bởi vì tình huống nguy hiểm, mới có thể như thế.

Nàng không để ý đến Tần Thư Dao, mà lập tức nhẹ nhàng đi đến bên người Mộ Thiếu Dục, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, cảm thương nhìn Mộ Thiếu Dục hỏi: “Vết thương trên người huynh không có gì đáng ngại chứ!”

Trên người Mộ Thiếu Dục cũng bị chém vài đao, chỉ là những vết đao này không quá sâu, chỉ chảy một ít máu, nhưng không bị thương đến gân cốt!

Trái lại Tần Thư Dao không một chút để ý, dù sao Trịnh Anh Anh cũng rất thích Mộ Thiếu Dục.

Đối với Mộ Thiếu Dục, Mộ Thành Hi lại rất yên tâm, hắn đi đến trước mặt Tần Thư Dao, vẻ mặt lo lắng nói: “Cô nương không sao chứ!”

Tần Thư Dao miễn cưỡng nở một nụ cười yếu ớt, tiếp đó nhẹ nhàng lắc đầu.

Mộ Thiếu Dục đứng ở một bên nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, cảm thấy khác thường trong lòng càng ngày càng sâu, hắn rất không thích loại cảm giác này, cho nên luôn nhíu chặt lông mày, không để ý đến Trịnh Anh Anh ở bên cạnh đang quan tâm hắn.

Trịnh Anh Anh thấy Mộ Thiếu Dục chỉ nhìn chăm chăm Tần Thư Dao, cảm giác mất mát trong lòng càng sâu, lại chỉ có thể gắt gao lôi kéo tay Mộ Thiếu Dục, giống như sợ hắn biến mất.

Thi thể trong ngôi miếu đổ nát tự nhiên sẽ có người đến xử lý, mưa bên ngoài dần dần ngừng rơi, mà bầu trời cũng dần dần sáng lên.

“Ta đưa cô nương trở về trước.”

Mộ Thành Hi cũng cảm giác được ba người bọn họ khác thường, chỉ là hiện tại thân thể của Tần Thư Dao còn đang run rẩy, sắc mặt tái nhợt, mới tạm thời. Cũng biết hiện tại nàng rất cần một chỗ thoải mái để nghỉ ngơi, còn có đại phu đến xem bệnh.

Trải qua một đêm này, quả thật Tần Thư Dao đã mệt mỏi không chịu nổi, nàng hơi vuốt cằm, tiếp đó bản thân cố gắng bước đi.

Nhưng mà mới đi được một bước, nàng lại cảm thấy thân thể không còn sức lực, tiếp đó cả người đều bị Mộ Thành Hi bế lên.

“Hai chân cô nương bị thương, ta ôm cô nương lên xe ngựa!”

Tần Thư Dao cúi đầu không hé răng, nàng biết trong thời điểm này mà phản kháng hẳn cũng không có tác dụng gì. Hơn nữa vừa rồi Trịnh Anh Anh ghen tị, nàng cũng nhìn ra. Bây giờ Mộ Thành Hi ôm mình, cũng có thể để nàng xóa đi những hoài nghi trước đó.

Mộ Thành Hi thấy nàng không phản kháng, cũng không hé răng, trong lòng vui mừng một trận, dè dặt cẩn trọng nâng Tần Thư Dao lên xe ngựa.

Sắc trời dần dần sáng lên, Tần Thư Dao biết bản thân mất tích một đêm, chắc chắn Tần Phủ sẽ rối thành một đoàn.

Hơn nữa nàng mất tích, vui sướng nhất hẳn là Ngô thị và Tần Tuyết Như rồi. Nàng mất tích một đêm, nếu bị kẻ xấu bắt đi, như vậy trong sạch của nàng coi như bị hủy.

Nữ tử bị hủy trong sạch, dựa theo tính cách của Tần Lương, nhất định sẽ đưa nàng đến biệt viện, sẽ không để nàng xuất hiện ở trong kinh thành.

Hơn nữa Trịnh Anh Anh cũng là nữ tử chưa lấy chồng, vì đề phòng người khác nói ba nói bốn, hai người Trịnh Anh Anh và Tần Thư Dao cùng ngồi chung một chiếc xe ngựa. Hơn nữa để Trịnh Anh Anh tự đưa Tần Thư Dao trở về Tần Phủ.

Tối hôm qua, Tần lão phu nhân một đêm không ngủ, lại trùng hợp rơi một trận mưa lớn, muốn tìm người cũng tìm không được. Bà ngồi ở bên trong Vinh Thọ Đường, vẽ mặt hốc hác.

Lục ma ma thấy thế, vội vàng trấn an nói: “Lão phu nhân, ngài cũng đừng lo lắng. Đại tiểu thư tự có người phù hộ, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì!”

Ngày hôm qua, Tần Tuyết Như đã sớm trở về, sau khi trở về lập tức đến Vinh Thọ đường thỉnh an Tần lão phu nhân, còn nói một ít chuyện thú vị ở trong núi Phi Phượng. Sau đó lại hỏi thăm Tần Thư Dao ở đâu.

Lúc đó người Tần phủ mới biết được Tần Thư Dao mất tích, vừa mới bắt đầu Tần lão phu nhân chỉ cho là Tần Thư Dao chỉ bị chuyện gì đó kéo dài. Nhưng mà sắc trời dần dần tối lại, trong lòng bà cũng càng ngày càng thấp thỏm.

Lúc này rèm châu ngoài cửa bỗng nhiên vang lên âm thanh, lại truyền đến giọng nói như Hoàng Oanh: “Đại tiểu thư và Trịnh tiểu thư đến đây!”

Tần lão phu nhân nghe vậy lập tức đứng dậy, tiếp đó liền nhìn thấy Trịnh Anh Anh đỡ Tần Thư Dao đi vào, mà Tần Thư Dao bị thương bước đi giống như khập khiễng.

“Hôm qua, cháu đi đâu vậy? Chân cháu bị làm sao thế?” Tần lão phu nhân lo lắng, hỏi.

Tần Thư Dao nhìn thấy bộ dạng Tần lão phu nhân lo lắng vì nàng, trong lòng cảm kích một trận, kiếp trước mình vẫn luôn cho rằng mình không có người thường yêu, cuối cùng lại làm nhiều chuyện sai như vậy.

“Tổ mẫu, cháu không sao. Chỉ bị một chút vết thương nhẹ mà thôi!”

Sau khi Trịnh Anh Anh đỡ Tần Thư Dao ngồi vững trên ghế, mới bủ môi nói: “Ngày hôm qua, xe ngựa rơi vào trong hố, Tần tỷ tỷ rơi từ trên xe ngựa xuống. May mắn gặp chúng cháu. Vốn như vậy thì cũng không có việc gì, nhưng mà không nghĩ tới xe ngựa kia đúng lúc chắn giữa đường, trong chốc lát không thể kéo ra được. Cho nên mới ở trên đường kéo dài một lát, nhưng lại không nghĩ tới chỉ trì hoãn một lát như vậy lại không vào được cửa thành. Cuối cùng chúng cháu vẫn tùy tiện tìm một khách điểm nghỉ ngơi qua đêm. Tần tỷ tỷ sợ người trong nhà lo lắng, cho nên trời vừa sáng là vội vàng muốn trở về ngay!”

Tần lão phu nhân nghe Trịnh Anh Anh nói xong những lời này, cũng yên lòng, lại nhìn đến sắc mặt khó coi của Tần Thư Dao, lại đau lòng một trận: “Cháu cũng thật là, đã bị thương, tại sao còn tới chỗ này. Sao không trở về Hình Hương viện của cháu nghỉ ngơi!”

Khóe miệng Tần Thư Dao lộ ra một chút ý cười yếu ớt: “Còn không phải là cháu sợ tổ mẫu lo lắng, cho nên mới đặc biệt đến chỗ tổ mẫu. Vốn đang sợ âm ỉ đến tổ mẫu, không nghĩ tới tổ mẫu lại vì cháu, một đêm không ngủ!”

Nói xong Tần Thư Dao liền cầm lấy khăn nhẹ nhàng lau nước mắt, nước mắt này không phải là hư tình giả ý, mà thật sự là có tình cảm mới chảy ra.

Tần lão phu nhân lập tức nhíu mày: “Đã bị thương, nên nghỉ ngơi cho tốt. Hôm nay cháu cũng đừng trở về Hình Hương viện, nghỉ ngơi ngay tại Vinh Thọ đường này!” Nói xong lại nói Lục ma ma ở bên cạnh: “Người cầm danh thiếp của ta, mời Phùng thái ý lại đây!”

Lúc này, Trịnh Anh Anh đứng ở một bên mới cười nói: “Đã không có chuyện gì, cháu cũng cần phải trở về, miễn cho người nhà lo lắng!”

Tần lão phu nhân vội vàng đứng lên, cười nói: “Lần này đa tạ Trịnh cô nương, ngày khác nhất định sẽ tới cửa cảm ơn!”

Trịnh Anh Anh cười cúi người thi lễ: “Lão phu nhân không cần khách khí như thế!”

Đợi sau khi Trịnh Anh Anh đi rồi, Tần lão phu nhân liền bảo đại nha hoàn Hoàng Ly mang Tần Thư Dao vào trong phòng ở Vinh Thọ đường nghỉ ngơi.

Ngày hôm qua, bởi vì xe ngựa không chứa được nhiều người, cho nên Tĩnh Nguyệt cùng với đám người Cẩm Thư cũng không có ngồi chung một xe ngựa với bọn họ, nhưng mà lại tránh khỏi một cuộc tai nạn.

Tần Thư Dao vừa được nâng vào trong phòng, Ngô thị đã mang theo Tần Tuyết Như cùng đi vào, thấy trong phòng không có người, lập tức hỏi một nha hoàn bên cạnh: “Lão phu nhân còn chưa dậy sao?”

Bọn họ không biết Tần Thư Dao đã trở lại, cho nên mới tới chỗ này sớm, muốn lát nữa nói xấu Tần Thư Dao, cho dù là Tần Thư Dao có trở lại, Tần lão phu nhân cũng có vài phần hoài nghi nàng.

Tiểu nha hoàn Hoàng Oanh đứng canh ở cửa, nàng chính là muội muội của Hoàng Ly, tính tình cũng ổn trọng thỏa đáng giống Hoàng Ly.

“Lão phu nhân vừa vào trong phòng!”

94. Chương 94: Ngô Thị Vu Tội Nói Trong Sạch Đã Bị Vấy Bẩn.

Ngô thị nghe nói lập tức hừ lạnh một tiếng, nhỏ giọng nói: “Chắc chắn bà nhớ con tiểu tiện nhân kia, chỉ là không biết con tiểu tiện nhân kia đã bị hủy trong sạch hay chưa, hoặc là phơi thây ngoài chỗ hoang vu rồi!”

Tuy giọng nói của bà ta nhỏ, nhưng mà bên trong Vinh Thọ Đường này lại rất yên tĩnh, những lời này vừa vắn để Tần lão phu nhân vừa đi ra nghe được.

“Người nói cái gì?” Tần lão phu nhân lạnh mặt, trầm giọng nói.

Vốn Ngô thị cho rằng Tần lão phu nhân mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi, không nghĩ tới tinh thần của bà còn tốt như vậy, hoàn toàn nhìn không ra người đã không ngủ một đêm.

“Không, chỉ là con dâu nghe nói đại tiểu thư còn chưa trở về...” Ngô thị có chút chột dạ nói.

Tần lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Nếu nó còn chưa có trở về, không phải các người đã nghĩ là muốn đuổi nó đi sao?”

Nữ tử chưa lấy chồng một đêm không về, lại không biết ở nơi nào. Cho dù là có trở lại, người ngoài cũng sẽ hoài nghi!

Ngô thị hơi nhíu mày, trong lòng bà ta biết Tần lão phu nhân thiên vị Tần Thư Dao, nhưng mà cũng không cam lòng buông tha cho cơ hội tốt như vậy, cho nên cắn chặt răng, lại nói: “Con dâu cũng là vì thể diện của Tần gia mà suy nghĩ, dù sao đại tiểu thư một đêm không về, nếu việc này truyền ra, sợ lão gia ở trong triều cũng khó làm người!”

Tần lão phu nhân không nhìn bà ta, chỉ cầm lấy ly trà, thổi lá trà nổi ở trên mặt nước, sau đó chậm rãi uống một ngụm, mới nhỏ giọng nói: “Vây ý của ngươi là?”

“Con dâu đã phái người đi tới chỗ mà đại tiểu thư mất tích để tìm kiếm, chỉ là đến lúc này vẫn chưa trở về sợ là lành ít dữ nhiều. Cho dù là có trở lại... Cũng sợ là bị người làm bẩn trong sạch... Đến lúc đó...” Ngô thị cúi đầu nắm chặt khăn trong tay, cuối cùng vẫn thấp giọng nói: “Con dâu sợ đại tiểu thư bị kẻ khác làm bẩn trong sạch, giữ lại ở trong phủ cũng chỉ bị người xem thường. Không bằng đưa đến bên trong biệt viện vùng ngoại ô, chúng ta cũng có thể bảo đảm cho cả đời nó áo cơm không lo!”

Tần lão phu nhân nghe vậy cau chặt mày, bà biết Tần Thư Dao một đêm không về, người cao hứng nhất chính là Ngô thị. Chỉ là không nghĩ tới hiện tại nó còn muốn đuổi Tần Thư Dao ra khỏi Tần phủ.

Bà dùng sức đặt ly trà ở trên bàn, dọa Ngô thị và Tần Tuyết Như nhảy dựng.

Tần Tuyết Như cắn chặt răng, ngày hôm qua Mộ Phương Hoa đã nói qua với chính mình sẽ xử lý Tần Thư Dao, mà Tần Thư Dao lại một đêm không về. Nàng ta càng thêm tin tưởng cho dù Tần Thư Dao không chết, cũng đã bị người làm bẩn thân mình.

“Tổ mẫu, đại tỷ một đêm không về. Nếu việc này truyền ra ngoài, thể diện của Tần phủ chúng ta đều mất hết. Sau này còn người nào dám để ý đến cô nương Tần gia chúng ta nữa!”

Tần lão phu nhân nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tần Tuyết Như, lạnh lùng nói: “Vây ý của ngươi là cũng đưa đại tỷ ngươi đến bên trong biệt viện?”

Tần Tuyết Như không dám nhìn thẳng vào mắt của Tần lão phu nhân, chỉ có thể cúi đầu thì thào tự nói: “Một đêm không về, nhất định là gặp phải tặc tử, làm sao trong sạch có thể giữ được. Giữ lại ở trong phủ, cũng chỉ làm chúng ta mất mặt!”

“Làm càn!” Tần lão phu nhân đột nhiên vỗ xuống trên bàn, bà chỉ vào Ngô thị, phẫn nộ quát: “Ngươi dạy khuê nữ giới quá nhỏ, ước gì bản thân tỷ tỷ gặp gỡ tặc nhân, bị người làm bẩn trong sạch. Nó mới bao nhiêu tuổi, đã ác độc như thế.”

Tần Tuyết Như bĩu môi, vẻ mặt không vui: “Tổ mẫu bất công, cháu gái nói câu kia sai sao? Nếu cháu một đêm không về, đại tỷ cũng tất nhiên sẽ như thế!”

Bỗng nhiên một trận âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Nếu Tam muội một đêm không về, ta chắc chắn sẽ thấp hương bái Phật, hi vọng tam muội bình an vô sự!”

Ngô thị và Tần Tuyết Như nghe được âm thanh, kinh ngạc nhìn hướng rèm châu, lại nhìn thấy Hoàng Ly đỡ Tần Thư Dao đi ra.

Tần lão phu nhân nhìn thấy Tần Thư Dao đi ra, nhin không được nhăn mày: “Vết thương trên đùi cháu còn chưa đỡ, sao không nằm thêm một lát?”

Tần Tuyết Như kinh ngạc nhìn Tần Thư Dao, chỉ vào nàng không hiểu nói: “Ngươi... Làm sao ngươi ở đây... Không phải là ngươi...”

Ngô thị sợ Tần Tuyết Như nói ra cái gì không nên nói, vội vàng ngăn lại: “Đại tiểu thư bình an vô sự thì tốt, làm hại hai người ta và Tam muội con lo lắng một đêm cũng không ngủ được!”

Hai người các ngươi là cao hứng ngủ không yên thì có.

Khóe miệng Tần Thư Dao lộ ra một chút cười lạnh: “Đa tạ mẫu thân và Tam muội quan tâm, ngày hôm qua con không cẩn thận ngã từ trên xe ngựa xuống, may mắn gặp được Anh Anh. Chỉ là vì dây dưa kéo dài, cho nên không có cách nào khác để vào thành. Bởi vì sợ các ngươi lo lắng, cho nên hôm nay mới trở lại sớm!”

Tần Tuyết Như nhìn thấy Tần Thư Dao thì trừng lớn hai tròng mắt, ngày hôm qua rõ ràng nàng ta nghe được Mộ Phương Hoa nói, Tần Thư Dao hẳn phải chết không nghi ngờ gì, vì sao hôm nay nàng vẫn còn sống sờ sờ đứng ở trước mặt bản thân.

Giờ càng già càng cay, Ngô thị vội vàng cầm lấy khăn trong tay, lau ở dưới hai mắt của mình, tiếp đó đi đến trước mặt Tần Thư Dao, vui mừng nói: “Con, đứa nhỏ này cũng thật là, cũng không phải người đến thông báo một tiếng, hại chúng ta lo lắng lâu như vậy!”

Tần Thư Dao cười nói: “Ngày hôm qua lại bỗng nhiên mưa to, chúng con đều bị vây lại, muốn báo tin đều báo không được!”

Trong lòng Tần Tuyết Như buồn bực, đêm qua nên để Ngô thị phái người đi ám sát, để nàng không còn mạng sống để trở lại.

Không khí trong phòng có chút ngưng trọng, hai người Ngô thị và Tần Tuyết Như đều đóng cửa không cho khách vào phòng.

Tần lão phu nhân thấy sắc mặt Tần Thư Dao tái nhợt, môi cũng có chút tím tái, cũng biết nàng là vì để Ngô thị và Tần Tuyết Như bỏ ý nghĩ đó đi, cho nên mới chịu đựng đau đớn ra đây.

“Vết thương trên người cháu còn chưa tốt, nhanh trở về nghỉ ngơi!” Nói xong nháy mắt nhìn Hoàng Ly.

Hoàng Ly lập tức cẩn thận đỡ Tần Thư Dao trở về phòng.

Tần Thư Dao cũng không nguyện lại nhìn thấy đám người Ngô thị, ngày hôm qua nàng đã trải qua một lần sinh tử, cho dù chuyện này có liên quan đến Hoàng hậu, như vậy lúc này Ngô thị và Tần Tuyết Như cũng là bỏ đá xuống giếng, nói không chừng Tần Tuyết Như biết tình hình bên trong.

Ngô thị hư tình giả ý ân cần thăm hỏi vài câu, Tần Tuyết Như cũng mỉm cười hỏi Tần Thư Dao chút chuyện tối hôm qua.

Thế nhưng Tần Thư Dao nói trôi chảy, làm cho bọn họ bất không được một chút sai lầm nào.

Đợi sau khi bọn Ngô thị đi rồi, Phùng thái y cũng đến.

Đầu tiên là ông ta nhìn trên đùi Tần Thư Dao một chút, thấy trên đùi Tần Thư Dao đã dùng thảo dược đắp lên, lập tức cười nói: “May mắn cô nương dùng được kịp thời, bằng không đôi chân này cho dù là không phế, sau này đến mùa đông cũng đau đớn không thôi.”

Sau khi Phùng thái y xem qua, lại đưa cho Tần Thư Dao một ít đơn thuốc, mới hỏi: “Không biết dược này là ai giúp cô nương đắp lên?”

Còn chưa chờ Tần Thư Dao trả lời, Phùng thái y đã tự nói: “Thảo dược này sinh trưởng ở bên trong vách đá, rất khó ngắt lấy, nhưng mà đắp trên đùi cũng là tốt nhất!”

Tần Thư Dao nghe nói thế nhin không được nhú đầu mày, không nghĩ tới Mộ Thiếu Dục lại có lòng như vậy, lại mạo hiểm vì nàng đi hái thảo dược này. Chỉ là ý nghĩ này cũng chỉ chợt lóe lên, nói không chừng lúc bất thỏ hoang đúng lúc gặp được, cho nên mới hái cho Tần Thư Dao.

Sau khi Phùng thái y đi rồi, Tần Thư Dao cũng đã mệt mỏi vô cùng, đêm qua nàng hoàn toàn ngủ không ngon, lại kinh hồn bạt vía, cho nên sau khi uống thuốc, Tần Thư Dao liền nặng nề ngủ say.

95. Chương 95: Hoàng Hậu Thịnh Nộ Bố Trí Độc Kế

Cung Tê Phượng

Hai người Mộ Thiếu Dục và Mộ Thành Hi ôm quyền cúi người thi lễ với Hoàng hậu.

Hoàng hậu nhìn hai người Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục, còn bình yên vô sự đứng ở trong cung Tê Phượng của bà ta, trong mắt thoáng qua một chút âm độc.

Chỉ là chút âm độc kia chỉ chợt lóe rồi biến mất, sau đó trên mặt lại lộ ra tươi cười dịu dàng hiền từ: “Nghe nói hai người các con đêm qua một đêm không về, Bản cung còn tưởng rằng các con gặp phải bất trắc, đang

muốn phái người đi tuần tra một phen. Hiện tại nhìn thấy hai người các con bình yên vô sự, bản cung cũng yên tâm!”

Hai người Mộ Thiếu Dục và Mộ Thành Hi đều là người cực kỳ nhẫn nại, cho dù biết ngày hôm qua là hoàng hậu phái người đuổi theo giết bọn họ, nhưng mà trên mặt cũng không lộ ra một chút không kiên nhẫn và chán ghét nào.

“Đa tạ mẫu hậu quan tâm, đêm qua nhi thần chỉ bị mưa to cản trở. Cho nên mới không kịp thời trở về!” Về mặt của Mộ Thiếu Dục lạnh nhạt, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói.

Mộ Thành Hi cũng cười nói: “Cũng là nhi thần sợ mẫu hậu và phụ hoàng lo lắng, dù sao ngày hôm qua nhi thần theo mẫu hậu đi núi Phi Phượng, nếu nhi thần xảy ra chuyện, cũng sợ phụ hoàng trách cứ mẫu hậu! Cho nên nhi thần mới đặc biệt đến cung Tê Phượng, báo tin cho mẫu hậu!”

Hoàng hậu nghe vậy trong lòng cả kinh, chỉ là bà ta biết người phái đi ngày hôm qua đều là tử sĩ, cho dù hai người bọn họ không chết, những tử sĩ kia cũng sẽ không thể bị bọn họ bắt được.

“Khó cho các con khổ tâm như vậy, chỉ là phụ hoàng các con cũng không phải là người không rõ lí lẽ, cũng sẽ không tùy ý trách tội bản cung!” Hoàng hậu vung tay lên, nhẹ giọng nói: “Chắc hẳn đêm qua các con cũng không được nghỉ ngơi tốt, hiện tại đều đi về nghỉ ngơi đi!”

Hai người Mộ Thiếu Dục và Mộ Thành Hi cũng không đồng ý lại đây đưa với hoàng hậu, đều ào ào cúi người thi lễ, sau đó đều lui ra ngoài.

Đợi sau khi người đa đi xa, hoàng hậu tức giận cầm lấy ly trà trong tay dùng sức ném xuống đất, mắng: “Vô liêm sỉ, lại dám khi dễ đến trên đầu bản cung. Còn dám tới uy hiếp bản cung, lá gan thật sự là càng lúc càng lớn!”

Giữ lại ở trong cung đều là thân tín của hoàng hậu, cho nên hoàng hậu cũng không cố kị gì.

Ỗ Cầm đứng ở bên cạnh hoàng hậu vội vàng trấn an nói: “Nương nương, người đừng chọc tức thân mình. Lúc này bọn họ đến không phải là muốn người tức giận sao. Toàn bộ hậu cung này không phải đều là của nương nương sao, tuy rằng hiện tại Tứ hoàng tử bị giam giữ, nhưng mà chỉ cần Hoàng thượng một ngày không có lập thái tử, Tứ hoàng tử đều có cơ hội. Hơn nữa theo lý mà nói Tứ hoàng tử là đích tử, lại có không ít đại thần trong triều ủng hộ. Sau này còn có chỗ nào đến phiên bọn họ xuất hiện nhảy nhót chứ!”

Hoàng hậu nghe Ỗ Cầm nói xong, lửa giận trong lòng cũng phai nhạt một ít, chỉ là sắc mặt vẫn khó coi vạn phần: “Hừ, bọn họ muốn đấu với bản cung. Bản cung lại muốn xem bọn họ có bản lĩnh gì!”

Nói xong hoàng hậu trầm tư một lát, sau đó nói với Ỗ Cầm: “Hai ngày tới người đi điều tra hành tung của hai người bọn họ, còn có nữ nhi của Tần gia kia, cũng tra rõ ràng cho bản cung, xem bọn họ trong ngày thường có thường xuyên lui tới hay không!”

Ỗ Cầm cúi người thi lễ, nhẹ giọng nói: “Vâng nô tì sai người đi làm!”

Hoàng hậu hơi vuốt cằm, sau đó phát phát tay, ý bảo bọn họ đều lui xuống.

Tần Thư Dao tỉnh dưỡng ba ngày sau, mới rốt cuộc có thể xuống giường đi lại.

Trong thời gian này ngoại trừ Trịnh Anh Anh đến xem qua một lần, hai người Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục cũng từng đến xem qua một lần.

Ngày hôm đó, Tần Thư Dao ngồi ở trên bàn đu dây trong Hình Hương Viện, hoa Tử Đằng quần lấy toàn bộ bàn đu dây, lá xanh um tươi tốt vì Tần Thư Dao che khuất một mảng ánh nắng mặt trời.

“Tiểu thư, Ngũ hoàng tử lại phái người đưa thư, nói nếu cô nương bình phục, liền đi Túy Tiên lâu tập hợp!”

Túy Tiên lâu đã thành nơi bọn họ tập hợp, mỗi lần có việc Mộ Thành Hi đều sẽ để Thanh Liên đi báo cho Tần Thư Dao biết.

Hai tay Tần Thư Dao nắm lấy bàn đu dây, vẫn như trước, nhẹ nhàng mà đong đưa. Từ lần trước sau lần suýt một chút nữa bị hại, Tần Thư Dao cố ý muốn duy trì một khoảng cách nhất định với đám người Mộ Thành Hi.

Bởi vì nàng không muốn trở thành mục tiêu của hoàng hậu, nàng cũng không muốn làm một oan hồn.

“Người nói với Ngũ hoàng tử một tiếng, hai chân của ta còn chưa khỏi hẳn, tạm thời không thể ra khỏi cửa.”

Hiện tại Tần Thư Dao thầm nghĩ muốn duy trì một khoảng cách nhất định với đám người Mộ Thành Hai, nàng không muốn để cho hoàng hậu có điều hoài nghi. Dù sao kẻ thù của nàng không phải là Hoàng hậu cũng không phải Tứ hoàng tử, mà là Hàn Thế Quân

Từ sau khi Mộ Tử Liệt bị giam giữ, Hàn Thế Quân cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Chỉ có Tần Thư Dao biết, Hàn Thế Quân tuyệt đối không phải là người dễ bị vút sang một bên như vậy, chắc chắn kế tiếp hẳn ta còn hành động khác.

Hiện tại cách Hoàng thượng bằng hà còn nhiều năm, Tần Thư Dao không muốn để cho Hàn Thế Quân trải qua một ngày an ổn nào.

Thanh Liên nghe Tần Thư Dao nói xong có chút không vui nhăn mày lại, vốn nàng ta chính là người của Mộ Thành Hi, lúc trước thân phận của nàng ta còn chưa được làm sáng tỏ, cho nên làm việc coi như là ổn trọng. Nhưng mà từ khi thân phận của Thanh Liên được sáng tỏ, mà hai người Tần Thư Dao và Mộ Thành Hi lại trở thành minh hữu, thái độ của nàng ta cũng không còn cung kính với Tần Thư Dao như trước.

“Nhưng mà Ngũ hoàng tử nói lần này có chuyện quan trọng, bảo cô nương cần phải đi trước!”

Tần Thư Dao biết Thanh Liên này sẽ không nghe nàng sai sử, nàng nâng đôi mắt lên, khe hờ một tiếng: “Ngài ấy đường đường là một hoàng tử, có thể có chuyện gì mà làm không được. Người đi nói với ngài ấy như thế.”

Thanh Liên thấy trong hai mắt của Tần Thư Dao lộ ra một cổ sắc bén, vốn lời đến bên miệng, cũng bị nuốt trở vào.

Nhìn bóng lưng của Thanh Liên, Tĩnh Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Lúc trước còn cảm thấy nàng làm việc thỏa đáng, làm người thành thật. Không nghĩ tới lại cũng là ý thế như vậy.”

Tần Thư Dao đã sớm biết Thanh Liên này giữ lại không được: “Tùy nàng đi, dù sao cũng đợi không bao nhiêu ngày nữa đâu!”

Kiếp trước, nàng bị nô tài thân cận bên người nhất bán đứng. Kiếp này, nàng tuyệt đối sẽ không tái phạm lỗi lầm như vậy nữa.

Nô tài không trung thành, cũng không thể giữ lại!

Chính là mới đến buổi tối, Thanh Liên đã cầm một hộp đựng thức ăn tiến vào, tùy ý hành lễ với Tần Thư Dao, sau đó đặt hộp đựng thức ăn lên trên bàn, lạnh lùng nói: “Ngũ hoàng tử nói, cái này là cho tiểu thư.”

Tần Thư Dao cau chặt mày, ban đầu nàng còn tưởng rằng nha đầu này chỉ không phục tùng dạy dỗ của nàng, không nghĩ tới hiện tại lại càng ngày càng vô pháp vô thiên.

Tĩnh Nguyệt thấy sắc mặt Tần Thư Dao khó coi, nhưng lại chưa làm khó dễ, cũng biết lúc này Tần Thư Dao không muốn trách cứ nàng ta.

Cho nên nàng đi đến trước bàn, mở hộp đựng thức ăn ra, thấy bên trong ngoại trừ thức ăn, còn có một phong thư.

Tĩnh Nguyệt lấy phong thư ra, giao đến trong tay Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao mở phong thư ra, lại bắt đầu tỉ mỉ nhìn tờ giấy một vòng, mày liễu không khỏi nhíu càng chặt!

“Ngũ hoàng tử nói, sau khi để tiểu thư xem xong thư, liền ăn những thức ăn này.” Thanh Liên đứng ở một bên không vui nói.

Tần Thư Dao hừ lạnh một tiếng, sau đó đứng lên, nhìn thoáng qua hộp đựng thức ăn trên bàn, lạnh lùng nói: “Ta biết nha đầu người là người của Ngũ hoàng tử, có lẽ trong lòng người còn ảo tưởng ngày nào đó có thể nằm lên giường của Ngũ hoàng tử!”

Thanh Liên nghe vậy mặt đỏ bừng, vội vàng phủ nhận: “Tiểu thư, nô tì chưa từng nghĩ như vậy!”

“Hừ, không ư? Người thực sự coi ta cái gì cũng không biết?” Tần Thư Dao để tờ giấy lên trên bàn, phẫn nộ quát: “Phong thư này là người viết!”

Thanh Liên nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên khó coi: “Tiểu thư, lời này của người là có ý gì?”

“Hôm nay, người gạt ta ra phủ, hiện tại lại còn muốn gạt ta cái gì nữa?”

96. Chương 96: Thanh Liên Phản Loạn Tần Phủ Loạn

Sắc mặt Thanh Liên càng thay đổi: “Nô tì không rõ ý của tiểu thư!”

“Hừ, không rõ ư!” Tần Thư Dao cũng không cho Thanh Liên cơ hội giải thích, nói với Tĩnh Nguyệt đứng bên cạnh: “Đi gọi hai bà tử to khỏe, để bọn họ bắt Thanh Liên lại!” diễn-đàn-lê-quý-đôn

Thanh Liên vừa nghe, gấp gáp nói: “Vì sao tiểu thư bắt nô tì, nô tì lại chưa từng phạm sai lầm. Huống chi nô tì là người của Ngũ hoàng tử!”

“Người của Ngũ hoàng tử ? Người có chứng cứ gì chứng minh người là người của Ngũ hoàng tử, ta thấy người rõ ràng là cố ý đến hãm hại ta!”

Tĩnh Nguyệt làm việc nhanh nhẹn, cũng đã sớm đi ra cửa.

Sau một lúc lâu, có hai bà tử đi vào, nhìn thấy Thanh Liên còn cứng cổ tranh cãi với Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao nhìn thấy Tĩnh Nguyệt tiến vào, thì trầm giọng nói: “Che miệng nàng ta lại, miễn cho la to, quấy nhiễu mọi người!”

Hai bà tử lập tức nghe theo mệnh lệnh của Tần Thư Dao, lấy ra một chiếc khăn bẩn, nhét vào trong miệng Thanh Liên, sau đó lại mạnh mẽ bắt lấy tay Thanh Liên.

Sức lực của Thanh Liên đánh không lại bọn họ, chỉ chống đỡ được hai ba cái, đã bị chế phục.

Đợi sau khi mang Thanh Liên đi xuống, Tĩnh Nguyệt mới nghi hoặc nói: “Tiểu thư, Thanh Liên này thật sự nói dối?”

Tĩnh Nguyệt có chút lo lắng, Tần Thư Dao vì muốn trừ bỏ Thanh Liên, cho nên mới cố ý lừa gạt, nàng sợ đến lúc đó Mộ Thành Hi hỏi, mà Tần Thư Dao lại không giao người này ra thì...

Tần Thư Dao chỉ vào thư trên bàn nói: “Người nghiêm cẩn nhìn xem!” (nghiêm túc+cẩn thận)

Tĩnh Nguyệt bán tín bán nghi cầm lấy thư trên bàn, tỉ mỉ nhìn một lần, cũng nhận không được mánh: “Nữ nhân không biết xấu hổ này, lại dám chửi bới thanh danh của tiểu thư như vậy. May mắn tiểu thư kịp thời trối nàng ta lại, nếu việc này truyền ra, tiểu thư sẽ bị đối xử thế nào đây!”

Trong thư này viết đều là tình cảm nhớ nhung, toàn những câu bọc lộ tình yêu với Tần Thư Dao.

Tuy rằng Mộ Thành Hi phong lưu thành tính, nhưng mà Tần Thư Dao cũng biết Mộ Thành Hi tuyệt đối sẽ không chạm vào nữ tử đẳng hoàng. Hơn nữa nếu Mộ Thành Hi thật sự muốn chạm vào, cũng sẽ không dùng cách làm thấp kém như vậy.

“Hai ngày này đóng cửa, đợi qua hai ngày sau, người lên lút hẹn Ngũ hoàng tử đến bên trong Cẩm Tú Các.”

Tần Thư Dao luôn cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, Mộ Thành Hi luôn là người dè dặt cẩn thận, hẳn sẽ dĩ sẽ dùng Thanh Liên, nhất định có chỗ độc đáo của nàng ta. Nhưng mà Thanh Liên lại dễ dàng phản bội hẳn như vậy, chẳng lẽ thể lực sau lưng làm cho nàng ta không còn cách nào khác? diễn-đàn-lê- quý-đôn

Tuy rằng phong trào gợn sóng ở trong hoàng cung, Tần Thư Dao không rõ ràng lắm, nhưng mà cũng có thể tưởng tượng ra. Tuy rằng kiếp trước nàng hàm oan mà chết, nhưng mà cũng không biết rõ tranh đấu trong hoàng cung.

Huống chi, kiếp này nàng chỉ muốn trừ khử Hàn Thế Quân, còn có dẫm nát những người đã từng thiết kế hãm hại nàng dưới chân!

Hiện tại nàng đã thành công một nửa, chỉ cần lại nỗ lực một chút nữa, như vậy mối thù của kiếp trước có thể báo rồi.

Từ sau khi Vân di nương vào phủ, Tần Lương rất ít đến trong phòng Ngô thị, Ngô thị buồn bực không thôi, lại nghĩ không ra biện pháp gì.

“Di, đây là màu sắc và hoa văn Vân di nương thích nhất.” Tiết Nhã đưa y phục đã làm tốt đến trước mặt Ngô thị.

Trong khoảng thời gian này, Tiết Nhã cũng không nhàn rỗi, mỗi ngày nàng ta đều tản bộ ở trong viện, đều sẽ cố ý đi qua viện của Vân di nương.

Ngô thị tiếp nhận xiêm y trong tay Tiết Nhã, tỉ mỉ nhìn một lần, chỉ cảm thấy thêu hoa văn sông núi ở mặt trên, trông rất sống động. Bà ta hài lòng gật đầu: “Xem ra người cũng phí không ít công phu!” diển- đàn-lê-quý- đôn

Trên mặt Tiết Nhã lộ ra một chút tươi cười vui sướng: “Bộ xiêm y này thêu mất một tháng mới thêu xong, cháu nghe nói có một loại nước thuốc, chỉ cần ngâm ở bên trong nước thuốc, để nước thuốc thấm hoàn toàn vào bên trong y phục. Như vậy có thể tạo ra được tác dụng giết người!”

Ngô thị nghe vậy vẻ mặt kinh ngạc vui mừng: “Người nói là sự thật?”

“Tiết Nhã nói tự nhiên là thật, không đúng nhưng vậy không dám lấy đến trước mặt di bêu xấu!”

Ngô thị nghe xong hài lòng gật đầu, lại nói: “Chỉ là nàng ta chưa chắc sẽ nhận!”

“Nếu là di đưa, cho dù nàng ta nhận cũng chưa chắc sẽ mặc.” Hai con người của Tiết Nhã di chuyển qua lại, lại nói: “Cháu nghe nói qua vài ngày nữa chính là sinh nhật của Vân di nương, đương muốn vì nàng ta chuẩn bị tiệc thọ yến. Nếu ngày đó để cho nàng ta mặc vào, lại để đại tiểu thư kính rượu...”

Ngô thị nghe vậy càng thêm vui mừng: “Xem ra trong khoảng thời gian này, người cũng tiến bộ không ít. Chuyện này liền do người chuẩn bị, xiêm y này đến lúc đó ta sẽ để lão gia đưa lên!”

Chỉ có Tần Lương đưa xiêm y, Vân di nương mới có thể mặc. Hơn nữa xiêm y này lại làm tinh xảo tỉ mỉ vô cùng, Vân di nương cũng chắc chắn yêu thích không buông tay.

Hai chân Tần Thư Dao cũng đã sớm lạnh, chỉ là nàng không muốn để cho đám người Ngô thị biết, cho nên mới luôn cố ý giả bộ bệnh, đều luôn đợi ở bên trong Hình Hương Viện.

Từ sau khi Tần Lương có được Vân di nương, mặc kệ là với thê tử kết tóc của mình, hay là với nữ nhi của mình, đều trở nên lạnh nhạt rất nhiều. Ngược lại yêu thương mĩ thiếp này không thôi.

Tuy rằng Tần lão phu nhân có chút bất mãn, nhưng mà thấy đại nhi tử cũng không gây ra đại sự gì. Cũng mở một con mắt nhắm một con mắt.

“Lão phu nhân, nàng ta cũng chỉ là một người thiếp. Lão gia đã đau lòng như vậy, lại còn muốn làm sinh nhật cho nàng ta.” Ngô thị ngồi ở bên trong Vinh Thọ Đường, cầm khăn lau nước mắt trong mắt, khóc nói.

Trong tay Tần lão phu nhân cầm phật châu được làm từ gỗ cây Đàn, nhẹ nhàng mà dịch chuyển: “Chẳng qua là tổ chức sinh nhật cho nàng, làm sao người lại khổ khóc thành như vậy!”

Ngô thị dùng sức khịt khịt mũi, lại nói: “Từ sau khi nữ nhân kia vào phủ, lão gia cũng không có tới trong phòng con dâu. Trước đó vài ngày, nha hoàn bên người Vân di nương, cũng khi dễ đến trên đầu con dâu.”

Chuyện này Tần lão phu nhân cũng biết đến, chẳng qua là vì một chén canh gà táo đỏ.

“Người cũng đừng quá khổ sở, nàng cũng chỉ trẻ hơn người. Đợi đến khi dung nhan già đi, lão đại tự nhiên cũng sẽ rời khỏi nàng. Mà người đã vì lão đại sinh con dưỡng cái, cho dù thế nào, lão đại cũng sẽ không thể cùng cách người!” (hòa ly)

Lời này lại là lời nói thật, sau khi Ngô thị nghe xong, trong lòng cũng cảm thấy an tâm không ít.

Chỉ là trong khoảng thời gian này Tần lão phu nhân quản Tần Minh Hi rất nghiêm, Ngô thị lại nhiều lần muốn đến xem, cũng không thấy mặt, cũng làm cho Ngô thị rất nhớ.

“Lão phu nhân, cũng một thời gian rồi con dâu chưa nhìn thấy Hi Nhi.” Ngô thị sốt ruột nhớ mong, nước mắt cũng chảy xuống càng nhiều.

Tần lão phu nhân cảm thấy trong khoảng thời gian này Tần Minh Hi tốt hơn rất nhiều so với trước kia, tuy rằng vẫn ham chơi, nhưng mà cũng không còn cuồng vọng tự đại như trước kia.

Bà nhìn Ngô thị, cũng biết bà ta thật sự nhớ nhi tử, liền nói với Lục ma ma một bên: “Hôm nay để Tứ thiếu gia đi Tiêu Tương Uyển, ở cùng với mẫu thân mình thật vui vẻ!”

Ngô thị nghe xong lập tức nín khóc mỉm cười: “Đa tạ lão phu nhân!” Nói xong lại đứng lên, cúi người thi lễ với Tần lão phu nhân.

Đến sau khi về Tiêu Tương Uyển, Ngô thị lập tức sai người chuẩn bị một ít điểm tâm ngon miệng, chờ khi Tần Minh Hi đến cho hắn ăn. Sau đó lại sai người đứng chờ trước cửa, nếu Tần Lương có trở lại, liền lập tức chặn lại, chỉ nói là tứ thiếu gia tìm ông ta.

Sau một lúc lâu, Tần Minh Hi do vài nha hoàn, bà tử cùng đưa đến bên người Ngô thị.

Lúc này Tần Minh Hi đã lớn hơn năm trước không ít, tuy rằng trên mặt vẫn non nớt, nhưng cũng càng thêm ổn thỏa.

Sau khi Ngô thị thấy, lại ôm Tần Minh Hi khóc một trận, chỉ là Tần Minh Hi lại thờ ơ, thậm chí còn cảm thấy Ngô thị có chút quá mức khoa trương. Ngô thị thấy dáng vẻ của nhi tử mình như vậy, trong lòng càng thêm oán hận Tần lão phu nhân.

“Con nói với mẫu thân, hai ngày này đều đọc sách gì?” Ngô thị cầm một khối điểm tâm, đưa đến trước Tần Minh Hi, cười nói.

Tần Minh Hi cầm lấy điểm tâm ăn một ngụm, thành thật nói: “Vài ngày nay đọc Luận Ngữ và Kinh Thi!”

Ngô thị sờ đầu Tần Minh Hi, sủng nịch nói; “Thực ngoan, đợi lát nữa cha con đến đây, thì ở trước mặt cha con đọc mấy bài thơ cho cha con nghe, cũng làm cho cha con cao hứng!”

Tần Minh Hi nghe vậy ngẩn người, cuối cùng vẫn gật gật đầu.

Quả nhiên sau một lúc lâu, Tần Lương đi vào từ bên ngoài, nhìn thấy hai người Ngô thị và Tần Minh Hi ngồi chung một chỗ nói nói cười cười, trong lòng cũng vui mừng một trận.

97. Chương 97: Ngô Thị Ghen Ghét Bố Trí Độc Kế

Tần Lương đã lâu chưa đến Tiêu Tương Uyển, nếu không phải bởi vì Ngô thị cho người nói Tần Minh Hi đã ở bên trong Tiêu Tương Uyển, ông ta tuyệt sẽ không đến.

Lúc trước tuy rằng Tần Lương không có nhiều tình cảm với Ngô thị lắm, nhưng mà coi như là tương kính như tân.

Nhưng trong khoảng thời gian này, nhiều chuyện đã xảy ra. Cũng làm Tần Lương càng thêm lạnh nhạt với Ngô thị.

Những thứ đó Ngô thị đều có thể cảm giác được, chỉ là bà ta làm rất nhiều, Tần Lương cũng không lại liếc nhìn bà ta một cái. Điều này làm cho bà ta càng thêm buồn bực, ước gì lập tức trừ khử Vân di nương.

Tần Minh Hi nhìn thấy Tần Lương lập tức đứng từ trên kháng dậy, cúi người vái chào Tần Lương: “Phụ thân, sao người cũng tới vậy!”

Tần Lương sủng nịch xoa xoa đầu Tần Minh Hi, cười nói: “Ồ ngoài cửa bỗng nhiên nghe nói con đang chuẩn bị đọc mấy bài thơ cho ta nghe, xem ra trong khoảng thời gian này không hoang phế học tập!”

Có lẽ đã lâu rồi phụ tử hai người bọn họ chưa như vậy.

Ngô thị cười đứng lên, dịu dàng nói: “Thiếp nghĩ trong khoảng thời gian này ngài bận bịu, có lẽ đã lâu rồi chưa thấy Hi Nhi. Cho nên mới gọi nó đến chỗ của thiếp, có lẽ đã lâu rồi phụ tử hai người chưa tâm sự!”

Nói xong Ngô thị liền bảo nha hoàn bên cạnh, rót cho Tần Lương một ly trà nóng: “Ngài cũng ngồi xuống nghỉ ngơi một chút!”

Tuy rằng trong khoảng thời gian này, Tần Lương đều luôn ở trong phòng Vân di nương. Nhưng mà không khí người một nhà hòa thuận vui vẻ thế này, cũng làm trong lòng ông ta thoải mái.

Ông ta ngồi xuống cầm ly trà nóng lên uống, lại hỏi Tần Minh Hi một ít vấn đề.

Bởi vì Tần lão phu nhân quản giáo nghiêm khắc, cho nên học tập của Tần Minh Hi rõ ràng tốt hơn rất nhiều so với trước kia.

Tần Lương thấy học nghiệp của nhi tử tốt lên, trong lòng cũng vui mừng, nhìn Ngô thị cũng càng thêm thuận mắt.

Ngô thị thấy thời cơ không sai biệt lắm, liền cười nói: “Thiếp nghe nói qua hai ngày nữa chính là sinh nhật của Vân di nương, lão gia định mở cho nàng một buổi tiệc.”

Tần Lương nghe vậy lập tức lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn.

Ngô thị thấy thế trong lòng rét lạnh, sau đó lại bảo nha hoàn một bên, lấy y phục đã thêu hoa văn núi sông ra, cười nói: “Bộ y phục này thiếp mua ở Nghê Thường Các, cảm thấy Vân di nương mặc rất phù hợp. Không bằng vào ngày sinh nhật hôm đó để nàng mặc vào, cũng sẽ không bị người ta nhìn xuống!” (xem thường ý)

Vân di nương chẳng qua là một thị thiếp, là nữ tử thanh lâu.

Tuy rằng Tần Lương tổ chức sinh nhật cho nàng, nhưng mà bằng hữu thanh lâu của nàng lại làm sao có thể vào phủ. Cho nên cũng đều là Ngô thị mời một ít khách nhân, như vậy thân phận của Vân di nương tự nhiên sẽ bị người nhìn xuống.

Tuy rằng thân phận cũng không thể dựa vào y phục là thay đổi, nhưng mà sau khi Tần Lương nhìn thấy bộ xiêm y này, lập tức cảm thấy Vân di nương mặc bộ xiêm y này vào, nhất định càng thêm đoan trang xinh đẹp, đến lúc đó những người đó tự nhiên cũng sẽ không thể khinh thị nàng

“Người nói cũng có vài phần đạo lý. Ta thấy bộ xiêm y này cũng không tệ. Người cũng có tâm!”

Lần này giọng điệu của Tần Lương không lạnh nhạt như trước kia.

Ngô thị thấy Tần Lương nhận lấy, lại đồng ý để hôm đó Vân di nương mặc vào, trong lòng càng thêm vui mừng, hầu hạ Tần Lương cũng càng thêm dụng tâm.

Ngày mai là sinh nhật của Vân di nương, Ngô thị không chỉ có để Tần Lương đưa cho nàng bộ xiêm y thêu hoa văn sông núi, còn đặc biệt bảo nha hoàn Lăng Hương bên người vì nàng rửa mặt chải đầu.

Vân di nương biết Ngô thị đều luôn oán hận với nàng không thôi, hôm nay Tần Lương lại muốn vì nàng tổ chức bữa tiệc sinh nhật, chuyện này đối với Ngô thị mà nói, hẳn là buồn bực không thôi.

Làm sao có thể đột nhiên đưa y phục cho mình, lại để nha hoàn lại hầu hạ mình.

Lúc trước Vân di nương cũng là tiểu thư bên trong trạch viện, chỉ là trong nhà suy sụp, mới có thể bị bán đến bên trong thanh lâu.

Cho nên nàng tự nhiên biết rõ hiểm ác bên trong trạch viện, chính là Tần Lương không có hoài nghi gì, mà chính Vân di nương cũng không muốn để cho Tần Lương cảm thấy nàng đa nghi.

“Di nương, không bằng chúng ta đi mời đại tiểu thư đến đây. Nô tì nghe nói hai người đại tiểu thư và đại phu nhân luôn bất hòa!” Nha hoàn Lê Nhi luôn đi theo Vân di nương nói.

Vốn Vân di nương nhũ mầy, hai hàng lông mày lập tức giãn ra: “Sao ta không nghĩ đến nhỉ, người đi giúp ta mời nàng đến!”

Vân di nương chỉ là một thị thiếp của Tần Lương, muốn sống an ổn ở Tần phủ, như vậy ngoại trừ phải an phận thủ thường, cũng phải có chút tâm kế, bằng không chỉ rơi vào kết quả mất mạng oan uổng.

Lê Nhi nghe Vân di nương nói, lập tức nâng góc váy đi ra khỏi phòng.

Trong khoảng thời gian này, Tần Thư Dao đều luôn ở bên trong Hình Hương Viện tĩnh dưỡng, ngay cả Vinh Thọ Đường nàng cũng cực ít đi.

Nàng nằm nghiêng ở trên giường nệm, trong tay cầm một quyển tạp ký.

Lục Trúc đi từ ngoài cửa vào, cúi người thi lễ với Tần Thư Dao, sau đó nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, nha hoàn bên người Vân di nương tìm người!”

Nghe vậy Tần Thư Dao hơi nhũ mầy, nàng cũng biết Tần Lương cực coi trọng Vân di nương này. Suy cho cùng cũng cùng là thân phận phụ nữ với nhau, cho nên Tần Thư Dao cũng cực ít đi lại với Vân di nương.

Chỉ là hiện tại đêm đã khuya, Vân di nương bỗng nhiên tìm nàng lại có chuyện gì?

Lúc trước nàng cũng nghe nói Tần Lương vì Vân di nương, tổ chức sinh nhật. Mà Ngô thị không nháo, ngược lại còn tặng một bộ xiêm y thêu hoa văn núi sông rất đẹp.

Khóe miệng của Tần Thư Dao nâng lên một chút cười lạnh, sau đó để tạp ký trong tay xuống, nhẹ giọng nói: “Cho nàng đi vào!”

Lê Nhi dè dặt cẩn thận đi vào phòng, thấy Tần Thư Dao đã ngồi ở trên kháng, lại khom người: “Nô tì thật sự là có chuyện quan trọng, cho nên mới đêm khuya tới chơi!”

“Có chuyện gì, người nói thẳng ra!”

Lê Nhi lại nhìn Tĩnh Nguyệt và Lục Trúc ở một bên, có chút khó xử.

Tần Thư Dao biết nàng ta muốn để những người này đi xuống, chỉ là hai người kia đều là tâm phúc của Tần Thư Dao, tự nhiên không sao cả.

“Không có việc gì, người cứ việc nói, bọn họ đều sẽ không nói ra!”

Thế này Lê Nhi mới yên lòng, nàng bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất, nặng nề khấu đầu hai cái: “Cầu đại tiểu thư cứu di nương nhà nô tì!”

Hai người Tĩnh Nguyệt và Lục Trúc thấy thế, vội vàng xông lên trước, bắt Lê Nhi lại

Tần Thư Dao cau mày, hỏi: “Người có việc gì nói thẳng ra, sao lại khổ như vậy?”

Lê Nhi giãy giụa hai tay thoát ra, sau đó lau nước mắt trong mắt, khóc nói: “Nô tì cũng không có biện pháp nào, mới đến cầu đại tiểu thư!”

Tiếp đó Lê Nhi nói rõ hành động khác thường trong hai ngày nay của Ngô thị ra.

“Hơn nữa nô tì cảm thấy chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy, nói không chừng bọn họ còn muốn liên hợp lại hãm hại đại tiểu thư!”

Hiện tại Lê Nhi chỉ hy vọng Tần Thư Dao có thể giúp bọn họ, nàng ta không muốn chết! Cho nên một câu cuối cùng là nàng ta cố ý chế ra.

Chỉ có Vân di nương được sủng ái, như vậy nàng ta mới có thể tiếp tục sống bình yên vô sự.

Nàng ta là nô tài, mạng của nàng ta chỉ có thể dựa vào chủ tử.

Tần Thư Dao lâm vào trầm tư, nàng đã sớm cảm thấy hành động trong hai ngày nay của Ngô thị có chút cổ quái, hơn nữa rất xác định lần này Ngô thị muốn động thủ trừ khử Vân di nương.

Vốn nàng cũng ôm tâm tình xem kịch vui, dù sao Vân di nương này, tuy rằng ở kiếp trước cũng từng xuất hiện, nhưng mà rất nhanh sẽ bị Ngô thị chinh chết.

Lúc này lại nghe những lời này của Lê Nhi, cũng cảm thấy Lê Nhi nói cũng có vài phần đạo lý.

Ngô thị là một người bụng dạ hẹp hòi, có cừu oán tất báo. Hai người nàng và Ngô thị luôn không vừa mắt, người trong phủ đều biết đến.

Nhưng mà trong khoảng thời gian này lại hết sức khác thường, Ngô thị không chỉ có càng quan tâm Tần Thư Dao, mà lại thường xuyên hỏi han ân cần.

Trước đó Tần Thư Dao chỉ tưởng Ngô thị vì thu hồi trái tim của Tần Lương, cho nên tư thế mới hạ thấp như vậy. Hiện tại xem ra cũng là bản thân quá sơ suất.

Mặc kệ có phải lần này Ngô thị lấy bản thân làm người chịu tội thay hay không, Tần Thư Dao đều muốn quan tâm đến!

“Ngày mai là sinh nhật của chủ tử nhà ngươi sao?”

Lê Nhi vội vàng gật đầu.

Tần Thư Dao phát phát tay nói: “Người đi về trước đi. Sáng sớm ngày mai ta sẽ đi đến chỗ Vân di nương, người bảo nàng yên tâm!”

Bộ xiêm y thêu hoa văn sông núi kia, Tần Thư Dao biết lai lịch.

Ở Tần phủ, từng hành động cử chỉ của Tiết Nhã đều trốn không khỏi ánh mắt của Tần Thư Dao.

Hơn nữa toàn bộ Tần phủ, cũng chỉ có Tiết Nhã mới có thể thêu ra bộ xiêm y tinh xảo tỉ mỉ vô cùng như thế.

98. Chương 98: Thư Dao Giúp Di Nương Thoát Hiểm

Ngày hôm sau, Tần Thư Dao dậy từ sáng sớm tinh mơ, vết thương trên đùi nàng vốn đã tốt rồi, chỉ là không đồng ý ra khỏi cửa, cho nên mới giả bộ chưa tốt.

Vân di nương sống ở Lạc Vân viện.

Tòa viện tử này là Tần Lương đặc biệt chuẩn bị vì Vân di nương, cũng có thể thấy được Tần Lương coi trọng Vân di nương thế nào.

Kiếp trước, Vân di nương bởi vì được Tần Lương rất yêu thích, cho nên rất nhanh sẽ bị Ngô thị giết.

Chỉ là Ngô thị dùng thủ pháp vô cùng xảo diệu, Tần Lương không hoài nghi đến trên người bà ta.

Kiếp trước Tần Thư Dao cũng không biết nguyên nhân chân chính Vân di nương chết, chỉ là Ngô thị luôn hà khắc, lại bỏ ra một số tiền để mua váy thêu hoa văn sông núi cho Vân di nương. Hơn nữa váy kia lại là Tiết Nhã thêu, lấy tính cách của Tiết Nhã, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ làm người may y phục.

Cho dù là lấy lòng Ngô thị, cũng sẽ không thể dùng loại biện pháp này.

Đến Lạc Vân Viện, Vân di nương cũng chỉ vừa đứng lên. Nàng ta nghe nói Tần Thư Dao đã đứng ở cửa chờ, lập tức đứng lên, ngay cả áo choàng cũng không mặc, liền bảo nha hoàn mở cửa.

Tần Thư Dao cười đi vào, may mắn đêm qua Tần Lương không nghỉ ở chỗ Vân di nương, bằng không nàng tiến vào cũng không tốt.

Vào phòng, Vân di nương lập tức bảo nha hoàn đóng cửa lại.

Nhưng mà Tần Thư Dao lại cười nói: “Không có việc gì, bà ta sẽ không phát hiện!”

Nói xong liền nhìn thoáng qua Tĩnh Nguyệt, Tĩnh Nguyệt lập tức đưa gói đồ cầm trong tay ra.

“Di nương nhìn một chút xem có phải bộ này không?”

Vừa vặn Cẩm Tú các cũng có một bộ y phục thêu hoa văn sông núi, đem qua Tần Thư Dao bảo Tĩnh Nguyệt đi suốt đêm lấy trở về.

Tuy rằng Tần Thư Dao không thể khẳng định, váy thêu hoa văn sông núi của Ngô thị đưa nhất định có vấn đề. Nhưng mà bà ta đưa gì đó, vẫn không nên chạm vào.

Vân di nương để váy ra tình tế nhìn một lần, mặc dù có mấy chỗ khác với bộ Ngô thị đưa, nhưng mà nếu không nhìn kỹ cũng nhìn không ra.

“Đa tạ đại tiểu thư.” Vân di nương vui mừng cúi người thi lễ.

Tần Thư Dao nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta đi trở về, ngồi ở trong này lâu chỉ chọc người hoài nghi!”

Vân di nương cũng không dám giữ Tần Thư Dao lại, lập tức sai người tiễn Tần Thư Dao ra cửa.

Lại qua nửa canh giờ, cửa phòng Vân di nương mới lại bị mở ra, mà Lăng Hương ngáp một cái đi vào, cũng chỉ tùy ý khom người với Vân di nương, không có một chút cung kính nào.

Trái lại Vân di nương một chút cũng không thêm để ý, tùy ý Lăng Hương ép buộc nàng.

Lăng Hương không quá quen thuộc với váy thêu hoa văn sông núi, nàng ta cũng chỉ thấy qua một lần thôi. Hơn nữa nàng ta cũng nghĩ không ra, chẳng qua là trong một đêm, lại bỗng nhiên xuất hiện một bộ giống gần như đúc bộ váy thêu hoa văn sông núi.

Lăng Hương vẫn cho Vân di nương búi tóc Mẩu Đơn kế, lại cho cài cho nàng một trâm cài nhánh tua tơ vàng, cùng một chiếc trâm cài hoa Cúc nhánh tua tơ vàng, trên tai mang một đôi khuyên tai vàng rỗng hình dạng giọt lệ. Lại mặc vào bộ váy thêu hoa văn sông núi tinh xảo tỉ mỉ vô cùng kia, làm Vân di nương càng thêm hoa lệ và phú quý.

Lúc này Vân di nương hoàn toàn không giống như xuất thân từ thanh lâu, ngược lại càng như là một quý phụ.

Lúc Tần Lương nhìn thấy thân trang phục và trang điểm của Vân di nương, cũng bị kinh ngạc, lại ngay ngốc đứng ở tại chỗ, thẳng đến khi Vân di nương hờn dỗi một tiếng, Tần Lương mới hồi phục lại tinh thần.

Vân di nương nâng góc váy nhẹ nhàng xoay một vòng, cười duyên nói: “Đẹp mắt không?”

Ánh mắt Tần Lương nhìn chằm chằm, lập tức gật đầu: “Ừ, không tệ!”

Vân di nương then thùng cúi đầu, càng thêm quyến rũ động lòng người, nàng nhìn xiêm y trên người bản thân, cười nói: “Đại phu nhân thật tốt, lại có lòng như thế!”

Vài ngày nay, Ngô thị sử dụng tất cả vốn liếng đến lấy lòng Tần Lương, cho nên Tần Lương cũng càng tốt với bà ta hơn một chút. Liên tục vài đêm nghỉ ở trong phòng Ngô thị.

Vốn Tần Lương còn có chút lo lắng, Vân di nương sẽ bởi vậy ghen ghét. Hiện tại nhìn nàng tự nhiên hào phóng như vậy cũng yên lòng, hơn nữa ông ta cũng hạ quyết tâm, nếu Vân di nương thật sự có lòng ghen ghét, như vậy nên vắng vẻ nàng vài ngày.

Dù sao Ngô thị mới là đương gia chủ mẫu của Tần phủ, cho dù ông ta có thích Vân di nương thế nào cũng chỉ là một thiếp thất.

“Đi thôi, canh giờ cũng không sớm. Phu nhân đặc biệt mời người Đức Âm Ban đến hát hí khúc.”

Đến bên trong Bách Hoa Viên, đã sớm tụ tập không ít phu nhân và quý nữ.

Hôm nay vì sao Tần phủ thiết yến, tất nhiên bọn họ biết rõ ràng. Có chút là nhìn mặt mũi của Ngô thị mà đi, chút còn lại là đến xem kịch vui.

Chỉ là mọi người thấy Ngô thị đều luôn cười khanh khách, chưa từng lộ ra nửa điểm oán hận, đều có chút kinh ngạc.

Đợi khi Vân di nương xuất hiện ở trước mặt mọi người, đều bị khí chất độc đáo trên người nàng, cùng với diện mạo tuyệt mỹ làm sợ ngây người.

Khó trách lúc trước Tần Lương sẽ không tiếc hết thảy, nạp nàng vào trong phủ.

Không nghĩ tới lại là dáng vẻ xinh đẹp thế này, khí chất cũng không tục một chút nào, ngược lại còn mang theo một chút tao nhã nhàn nhạt.

Ngô thị nhìn thấy dáng vẻ này của Vân di nương, oán hận trong lòng càng sâu, chỉ là nghĩ đến lát nữa nàng ta sẽ trúng độc bỏ mình, một chút oán hận kia mới biến mất hoàn toàn.

Trên mặt bà ta chứa đầy ý cười, người ngoài nhìn không ra tươi cười này là thật hay giả.

“Sao lúc này muội mới đến. Mọi người đều ở chỗ này chờ đấy!” Ngô thị đi lên phía trước, lôi kéo tay Vân di nương, lại nói với mọi người: “Vị này chính là Vân di nương, tuy rằng từng là nữ tử thanh lâu, nhưng mà giống như tiên tử, lại không nhiễm chút tục khí bên trong thanh lâu. Cho nên lão gia nhà chúng ta mới thích. Lão gia nhà chúng ta càng vì nàng đặc biệt làm thọ yến này!”

Tuy rằng khi Ngô thị nói những lời này, trên mặt đều luôn mang theo tươi cười ôn hòa. Nhưng mà trong lời này lại nhắc tới Vân di nương từng là nữ tử thanh lâu, chính là lấy sắc đẹp làm chủ yếu, mới có thể có đãi ngộ như thế.

Sau khi mọi người nghe xong, vẻ khinh thường trên mặt cũng càng sâu.

Chính là Vân di nương đứng ở bên cạnh Ngô thị lại không có nửa phần không ổn, đầu tiên là nàng cúi người thi lễ với mọi người, còn nói vài câu khách sáo, sau đó mới lẳng lặng đứng ở một bên.

Những phu nhân này đều không đồng ý tiếp xúc nữ nhân như vậy, cho nên mọi người cũng chỉ là gật đầu, cười cười. Mọi người đều tự chơi đùa.

Dù sao Ngô thị cũng là chủ mẫu, trong nhà có khách, tự nhiên là muốn chiêu đãi. Cho nên lúc này liền để một mình Vân di nương.

Vân di nương thấy thế tảng đá trong lòng cũng thả xuống, vốn nàng đang lo lắng Ngô thị sẽ nhìn ra được, xiêm y nàng mặc trên người không phải là váy thêu hoa văn sông núi bà ta đưa. Hiện tại xem ra, ngay cả Ngô thị cũng không nhìn ra.

Một người thiếp tổ chức thọ yến, vốn cũng không cần thiết phải bày ra động tác lớn như vậy. Chính là Ngô thị muốn để Vân di nương khổ sở, lại muốn lấy lòng Tần Lương, cho nên người mời đến đều là phu nhân quan viên lục phẩm.

Những phu nhân này đều không đồng ý tiếp xúc với một thị thiếp, cho nên ngoại trừ vừa mới bắt đầu Ngô thị mang theo nàng giới thiệu vài câu, liền không ai liếc nhìn nàng một cái. Ngược lại còn đứng cách xa nàng, giống như lần thọ yến này không liên quan đến Vân di nương một chút nào.

Trong lòng Vân di nương cũng có chút khó chịu, chỉ là trên mặt cũng luôn nở nụ cười.

Hôm nay Ngô thị đặc biệt mời những phu nhân này đến, ngoại trừ để Vân di nương xấu hổ vô cùng. Còn chính là muốn cho mọi người làm nhân chứng cho bản thân, nếu Vân di nương xảy ra chuyện, như vậy Tần Lương cũng không thể hoài nghi đến trên người bản thân.

Yến hội bắt đầu, tuy rằng Vân di nương được mời đến trên ghế chủ tọa, nhưng mà mọi người ngồi cùng bàn với nàng đều lạnh lùng nhàn nhạt với nàng, không có chút tôn trọng nào.

Ngô thị đặc biệt bảo tỷ muội trong nhà cùng chúc thọ Vân di nương, sau đó lại bảo đám người Tần Thư Dao thay phiên kính rượu Vân di nương!

99. Chương 99: Kế Trong Kế Đánh Lừa Thanh Liên.

Bởi vì hiện tại bên trong phòng bếp đều do Lại thị quản lý, mà Tần Thư Dao lại giúp đỡ cùng quản lý với Lại thị. Cho nên Ngô thị để Tần Thư Dao chuẩn bị một ít rượu.

Chuyện này cũng không phải một việc khó, dù sao Tần Thư Dao cũng là trưởng nữ, năm nay cũng mười lăm, rất nhanh sẽ cập kê. Ngô thị để nàng quản lý việc này coi như là coi trọng nàng.

Chỉ là Tần Thư Dao tuyệt đối tin tưởng Ngô thị sẽ không có lòng tốt như vậy, bên trong rượu nhất định có vấn đề.

Nàng không biết bộ váy thêu hoa văn sông núi lúc trước có vấn đề ở chỗ nào, cũng không biết đến cùng Ngô thị bố trí cạm bẫy gì. Cho nên nha hoàn của Ngô thị đưa cho nàng cái gì, đều phải kiểm tra kĩ từng cái. Sau đó lại bảo hai người Lục Trúc và Tinh Nguyệt cẩn thận kiểm tra rượu và chén thật kĩ.

Rượu và chén cũng đã sớm đặt ở trên bàn, Ngô thị bảo từng người một trong đám người Tần Thư Dao kính rượu Vân di nương. Ở trong mắt người ngoài, Ngô thị làm như vậy, cũng có thể nhìn ra Tần Lương coi trọng Vân di nương thế nào.

Tần Thư Dao là trưởng tử, tự nhiên là phải làm đầu.

Đợi sau khi hai người Vân di nương và Tần Thư Dao kính rượu và uống rượu xong, Ngô thị lại dùng ánh mắt mong chờ nhìn hai người bọn họ.

Hôm nay Ngô thị tự hạ thấp thân phận, tổ chức mừng thọ cho Vân di nương, cũng chính là vì giờ khắc này.

Nhưng mà đợi nửa ngày, lại đợi đến Vân di nương không có chuyện gì cả.

Ngô thị nhăn mày, lại tỉ mỉ đánh giá bộ váy thêu hoa văn sông núi trên người Vân di nương, lại nhìn không ra có gì không thích hợp.

Nhưng bà ta nhớ rõ ràng, Tiết Nhã nói qua, xiêm y này chỉ cần mặc vào một canh giờ, sẽ phát bệnh. Hơn nữa có rượu độc, như vậy Vân di nương phải chết không nghi ngờ gì.

Nhưng mà hiện tại đã qua một canh giờ, lúc này Vân di nương lại bình thường ngồi ở trên ghế, trên người cũng không có gì không ổn.

Ngô thị cau mày, lại nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, thấy Tần Thư Dao vẫn là dáng vẻ lạnh lùng như trước, trong lòng càng nghi hoặc.

Bà ta đã sớm bố trí không ít cơ sở ngầm ở trong Lạc Vân viện, chỉ cần Vân di nương có một chút động tĩnh, bà ta có thể lập tức biết được.

Nhưng mà liên tiếp mấy ngày, Vân di nương cũng chưa từng ra khỏi Lạc Vân Viện, mà nha hoàn bên người cũng chưa từng đi qua chỗ nào khác khả nghi.

Chỉ là Ngô thị không biết, tuy rằng bà ta bố trí không ít cơ sở ngầm ở trong viện Vân di nương. Nhưng mà cơ sở ngầm này đều là vì tiền làm việc, mà Vân di nương lại cho Tần Lương niềm vui.

Lúc trước Vân di nương từng cố ý dùng vài món, xử lý vài cơ sở ngầm, sau này lại dùng số tiền lớn hấp dẫn. Những cơ sở ngầm đó đều rất sợ chết, tham tài, tự nhiên rất nhanh sẽ làm phản. *diễn-đàn-lê-quý-đôn*

Cho nên Ngô thị không biết chuyện Lê Nhi đi tìm Tần Thư Dao, cũng không biết Tần Thư Dao cũng từng xuất hiện trong Lạc Vân viện.

Sau khi cơm nước xong, những người ẩn trong tối cũng đều được chuẩn bị thỏa đáng rồi.

Mọi người lại tụ tập ở bên trong Bách Hoa Viên, lúc này Bách Hoa Viên cũng đã sớm bố trí một sân khấu.

Bởi vì hôm nay người được chúc thọ là Vân di nương, cho nên Ngô thị để Vân di nương chọn kịch trước.

Vân di nương không dám vượt qua Ngô thị, vội vàng lắc đầu nói: “Tiện thiếp không dám, vẫn là mời phu nhân chọn trước!”

Ngô thị cũng không cưỡng cầu, khóe miệng cũng lộ ra một chút cười lạnh, sau đó chọn một khúc Mầu Đơn Kiếp.

Nội dung diễn xướng là một nữ tử thanh lâu, bị một đại quan nhân nạp vào trong nhà làm thiếp, thế nhưng nữ tử thanh lâu kia không chịu nổi cô đơn, lại yêu đương vụng trộm với người khác, cuối cùng còn cùng liên thủ với tình nhân hãm hại đại quan nhân. May mắn phu nhân đại quan nhân kịp thời phát hiện, kịp thời cứu vị đại quan nhân kia. Mà kết quả của nữ tử thanh lâu kia đương nhiên là rất thê thảm.

Vừa mới bắt đầu diễn xướng, đã nghe được có người bắt đầu chỉ trỏ!

“Cũng chỉ là nữ tử thanh lâu, ỷ vào bản thân có vài phần tư sắc, lại còn dám tổ chức sinh nhật. Nếu là ta thì sẽ không nhân từ nương tay như Tần đại phu nhân vậy, đã sớm đuổi nàng ta đi rồi!”

“Đúng vậy, không phải là một tiện nô thôi sao, thật sự tự cho mình là chủ tử rồi.”

“Chúng ta trở về phải xem lão gia nhà mình thật kĩ, nếu đều giống Tần đại lão gia, không phải là chúng ta sẽ nghẹn khuất đến chết ư!”

Những lời này không chỉ truyền đến trong tai Vân di nương, tự nhiên cũng truyền đến trong tai đám người Ngô thị và Tần Minh Hi. Hơn nữa những lời này rất nhanh sẽ truyền đến trong tai Tần Lương và Tần lão phu nhân.

Hôm nay thể diện của Tần phủ xem như mất hết, mà Ngô thị cũng chỉ làm theo ý của Tần Lương. Mặc kệ là Tần Lương hay Tần lão phu nhân đều không đổ tội đến trên người bà ta.

Vân di nương nghe thấy mấy câu nói này không khỏi âm thầm cắn môi dưới, nàng biết Ngô thị cố ý làm long trọng như thế, chính là muốn những người này nhục nhã bản thân.

Chỉ là lúc này nàng không thể nói thêm một câu nào nữa, càng không thể làm ra việc gì khác người, bằng không cho dù là Tần Lương có yêu thương bản thân, cũng sẽ có người ra mặt giúp đỡ Ngô thị đuổi bản thân đi.

Tuy rằng Ngô thị không biết vì sao Vân di nương không phát độc, chỉ là bà ta cũng đã sớm làm vài tầng chuẩn bị. Hôm nay bà ta nhất định phải lấy mạng Vân di nương!

Chỉ là khi diễn xướng đến một nửa, hai người Tần Tuyết Như và Tiết Nhã ngồi ở bên cạnh Ngô thị lại bỗng nhiên ôm bụng, kêu khóc!

“Ai u, bụng của ta... Đau... Đau chết mất...”

Tần Tuyết Như cau mày, hai tay đều ôm bụng.

Hôm nay nàng ta không ăn đồ ăn gì, nhưng mà vì sao lại như vậy.

Mà giống triệu chứng với nàng cũng chỉ có Tiết Nhã, những người khác đều bình yên vô sự.

Trong lòng Ngô thị kinh hãi, cũng bắt chước người trên đài, sốt ruột hỏi: “Làm sao vậy?”

“Con cũng không biết... Cảm thấy bụng rất đau...”

Ngô thị vội vàng sai người đỡ hai người Tần Tuyết Như và Tiết Nhã trở về trong phòng, về phần những phu nhân này bà ta cũng không rảnh để quan tâm, mà những người đó cũng không có hứng thú, đều dẹp đường về phủ.

Những người ẩn trong tối cũng bởi vì trận hỗn loạn này, mà không ra tay với Vân di nương.

Đợi sau khi mọi người đều đi hết, khóe miệng Tần Thư Dao mới hiện lên một chút cười lạnh, nàng xoay người, nhìn Vân di nương.

Mà Vân di nương vội vàng cúi người thi lễ, cung kính nói: “Đa tạ đại tiểu thư cứu giúp!”

Tần Thư Dao nhìn Vân di nương, kiếp trước người này chết rất sớm, kiếp này lại được nàng cứu, không biết kế tiếp có thể mang đến cho Ngô thị một mối uy hiếp lớn hơn nữa hay không!

“Di nương không cần khách khí như thế. Đại phu nhân tuyệt đối sẽ không cứ như vậy mà từ bỏ ý đồ, cho nên di nương cũng không nên khinh thường. Miễn cho bị bà ta nói trúng!”

Thực ra cùng liên thủ với Vân di nương, Tần Thư Dao cũng có không ít chỗ tốt.

Lần trước Ngô thị và Tần Tuyết Như còn muốn đuổi bản thân ra khỏi Tần phủ, hiện tại nàng cũng muốn để cho bọn họ nếm thử mùi vị đau đớn trước.

Sau khi về tới Hình Hương viện, Tĩnh Nguyệt vội vàng nói: “Tiểu thư, Thanh Liên kia vẫn là không chịu nói.”

Tần Thư Dao không chắc chắn lắm, bởi vì Thanh Liên phản bội Mộ Thiếu Dục, hay là bởi vì nhìn không vừa mắt, mới có thể cố ý lừa nàng đi ra ngoài. Cho nên nàng nhốt Thanh Liên ở trong phòng trước, ép hỏi mấy ngày, không nghĩ tới Thanh Liên lại cứng đầu như vậy, từ đầu tới cuối một câu cũng không chịu nói.

“Mang nàng ta tới đây, ta tự mình hỏi một câu!”

Tần Thư Dao nhíu mày, nàng không tin phía sau Thanh Liên không có người. Vài ngày nay nàng luôn tránh ở Tần phủ, không đồng ý đi ra ngoài, là vì sợ có người muốn hãm hại nàng.

100. Chương 100: Có Nguyên Nhân Phản Bội Chủ Tử

Sau khi trở về từ núi Phi Phượng, nàng loáng thoáng cảm thấy Hoàng hậu gây bất lợi cho nàng. Tuy rằng ngày ấy Hoàng hậu vì trừ khử đám người Mộ Thiếu Dục, mà bản thân chẳng qua là một người gặp xui xẻo.

Nhưng mà từ sau khi Thanh Liên làm phản, nàng càng thêm tin chắc Hoàng hậu đã bắt đầu động thủ rồi. Hơn nữa người muốn trừ khử đầu tiên chính là bản thân.

Nhưng mà Thanh Liên không đồng ý mở miệng, nàng cũng chỉ có thể dựa vào hoài nghi.

Sau khi Thanh Liên bị mang tới, đều luôn lẳng lặng quỳ trên mặt đất.

Tần Thư Dao cũng không nóng nảy, sau một lúc lâu, mới khẽ cười một tiếng: “Người là người có cốt khí, ta cũng không đồng ý lạm sát vô tội.”

Nghe thế, rốt cuộc Thanh Liên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tần Thư Dao, sau đó lại hừ lạnh một tiếng. Sau đó lại cúi đầu, không nói gì nữa.

Tần Thư Dao cũng không giận, trên khóe miệng vẫn là ý cười nhàn nhạt như trước: “Người nói đi, muốn cái gì? Ta đều có thể giúp người!”

Thanh Liên do dự một lát, cuối cùng vẫn ngẩng đầu, nói: “Ngài có thể đấu thắng sao?”

Kết quả của Hoàng hậu, Tần Thư Dao rõ ràng hơn ai hết. Lúc trước, sở dĩ nàng không đồng ý đáp ứng Mộ Thành Hi, chẳng qua nàng không muốn tham dự vào bên trong những thị phi phải trái đó.

Nhưng mà hiện tại nàng đã tham dự vào, như vậy có rất nhiều điều thân bất do kỷ. Có một số việc nàng cũng cần phải đi làm.

“Có hai vị hoàng tử che chở, tất nhiên là đấu thắng!”

Tần Thư Dao trả lời rất kiên định, không có chút do dự.

Điều này làm cho Thanh Liên càng thêm do dự, nàng ta cắn chặt môi dưới, cuối cùng để phòng trong lòng cũng tan rã: “Người trong nhà nô tì bị cưỡng ép, cho nên nô tì mới...”

Tần Thư Dao đều luôn tin tưởng Mộ Thành Hi chọn người, tuy rằng hần nhìn qua có chút quần là áo lượt, nhưng mà hần thực ra là một người hết sức thận trọng.

“Người nhà của người ở nơi nào? Hay đã bị bắt đi!”

Tần Thư Dao tin tưởng, lấy thủ đoạn độc ác của Hoàng hậu, nhất định đã bắt người nhà của Thanh Liên lại.

Quả nhiên hai mắt Thanh Liên đỏ bừng, cắn răng nói: “Đều đã bị Hoàng hậu bắt rồi, đến nay sinh tử không rõ!”

Vừa mới bắt đầu, quả thật Thanh Liên không đồng ý phục tùng Tần Thư Dao, dù sao nàng ta cũng là người của Mộ Thành Hi, lại làm việc cho Mộ Thành Hi, cho dù không phục tùng, như vậy cũng không thể không nghe lệnh của Mộ Thành Hi.

Nhưng mà từ sau khi người nhà của nàng ta bị bắt, lòng của nàng ta đã rối một đoàn. Càng thấy đều là vì Tần Thư Dao, mới hại một nhà nàng ta như thế, cũng càng oán hận Tần Thư Dao sâu hơn. diễn đàn lê quý đôn

Tần Thư Dao không biết những chuyện này, nhưng mà nàng biết có thể làm cho người ta phản bội, ngoại trừ dùng số tiền lớn mua chuộc, thì còn dùng người thân cận nhất bên người nọ uy hiếp.

Từ lần trước Tần Thư Dao suýt một chút nữa đã chết, nàng liền biết Hoàng hậu là một người lòng dạ độc ác, hơn nữa trong lòng ghi hận rất nặng, nếu bị ghi hận nhớ tên, như vậy sẽ luôn dây dưa đến chết.

“Người không tin Ngũ hoàng tử có thể cứu bọn họ ra?”

Thực lực của Tần Thư Dao không thể đối kháng với Hoàng hậu, mà người có thể tạo thành uy hiếp duy nhất cho Hoàng hậu, đó là Ngũ hoàng tử và Tam hoàng tử.

Hoàng hậu chết như thế nào, Tần Thư Dao biết rõ ràng một hai. Tuy rằng nàng biết cuối cùng Hoàng hậu sẽ chết thảm, nhưng mà dù sao trong tay Hoàng hậu còn nắm giữ quyền cao. Hơn nữa muốn Hoàng hậu phải chết thì phải chờ đến bốn năm sau.

Trong khoảng thời gian này, Hoàng hậu hoàn toàn có thể giết chết bản thân.

Tần Thư Dao còn chưa chân chính đâm nát Tiết Nhã và Hàn Thế Quân dưới chân, làm sao nàng có thể chịu chết.

Nghe vậy Thanh Liên nâng đôi mắt đã đầy nước mắt lên, cuối cùng chỉ gắt gao cắn môi dưới, một câu cũng không nói.

“Ngày mai người lại đi liên hệ với Ngũ hoàng tử, hẹn ngài ấy đến bên trong Túy Tiên Lâu.”

Nàng không thể đều luôn trốn ở trong Tần phủ, có một số việc cần phải đứng ra đối mặt.

Thanh Liên kinh ngạc nhìn Tần Thư Dao, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nói: “Ngài không sợ bị Hoàng hậu bắt?”

Trên mặt Tần Thư Dao lộ ra một chút cười lạnh: “Giữa ban ngày, cho dù bà ta muốn bắt ta, cũng phải tìm một lý do!”

Lúc này Thanh Liên lại gục đầu xuống, hai tay gắt gao nắm chặt lấy tay áo của chính mình. Nàng ta không cam lòng làm nha hoàn của Tần Thư Dao, bởi vì cả trái tim của nàng ta đều đặt ở trên người Mộ Thành Hi.

Vì Mộ Thành Hi, cái gì nàng ta cũng đều nguyện ý làm.

Chỉ là hiện tại người nhà của nàng ta đã bị bắt, làm cho nàng ta không thể không làm ra lựa chọn.

Tần Thư Dao thấy nàng ta còn suy nghĩ, nghiêm nghị nói: “Nếu người không đồng ý, vậy cũng tùy người. Chỉ là người nhà của người... Sợ là không sống nổi!”

Lời nàng nói không phải là nói dối, không có Mộ Thành Hi cứu giúp, mà Thanh Liên lại không có gì tác dụng, làm sao Hoàng hậu có thể giữ người nhà của nàng ta lại.

Bỗng nhiên Thanh Liên ngẩng đầu, hai tay nàng ta nắm chặt nhau, trong ánh mắt lộ ra vẻ kiên định: “Nô tì đồng ý!”

Tần Thư Dao nghe vậy trên khóe miệng lộ ra một chút ý cười yếu ớt: “Tốt lắm, hiện tại người phải đi liên hệ với Ngũ hoàng tử!”

Nàng tin tưởng chỉ cần Thanh Liên lại có hành động, như vậy Hoàng hậu sẽ lập tức biết được.

Nếu như không mạo hiểm, thì nàng sẽ luôn bị vây bên trong bị động. Hiện tại quan trọng nhất không phải ngồi chờ chết, mà là phải ra trận trước.

Đợi sau khi Thanh Liên đi xuống, Tần Thư Dao mới lại nhớ lại tranh đấu trong hoàng đã từng nghe nói ở kiếp trước.

Tần Thư Dao biết sau khi Hoàng thượng qua đời, là do Mộ Thành Hi đăng cơ ngồi lên ngôi vị hoàng đế, mà Mộ Thiếu Dục được phong làm Vương gia, trong tay nắm giữ binh mã, ở lại bên trong kinh thành, vì Mộ Thành Hi bảo vệ giang sơn. Kết quả của đám người Hoàng hậu không cần phải nói.

Chỉ là hiện tại cách thời điểm Mộ Thành Hi đăng cơ ngồi lên ngôi vị hoàng đế, còn bốn năm nữa. Trong khoảng thời gian này, Hoàng hậu và Mộ Tử Liệt sẽ dùng hết các loại thủ đoạn, trừ khử bọn họ.

Tần Thư Dao cau mày, kiếp trước nàng là phụ nhân bên trong khuê phòng, nàng cũng chỉ nghe Hàn Thế Quân ngẫu nhiên nói đến việc trong hoàng cung hai lần mà thôi. Cụ thể thế nào không rõ ràng lắm.

Lúc trước sở dĩ nàng không đồng ý trở thành minh hữu với Mộ Thành Hi, đó là bởi vì nàng biết trước khi Mộ Thành Hi thành công, nhất định là phải trải qua vô số âm mưu và hãm hại.

Nàng luôn bo bo giữ mình, sao lại đồng ý để tính mạng của mình bị nguy hiểm.

Nhưng mà từ sau ngày tết Nguyên Tiêu gặp người xa lạ kia, nàng luôn thân bất do kỷ, không thể không hợp tác với Mộ Thành Hi.

Chỉ là nàng không rõ vì sao Mộ Thành Hi và người xa lạ kia lại chọn mình.

Ngày hôm sau, Tần Thư Dao dậy rất sớm, đi Vinh Thọ Đường thỉnh an Tần lão phu nhân, lại xin được ra khỏi phủ.

Bởi vì hiện tại Tần Thư Dao có sản nghiệp của chính mình, cho nên Tần lão phu nhân cũng không thể gò bó Tần Thư Dao. Tuy rằng Ngô thị muốn quản, nhưng mà Tần lão phu nhân cũng đã sớm nói rõ, nếu Tần Thư Dao muốn ra khỏi phủ, chỉ cần đến nơi này của bà xin chỉ thị là được.

Bởi vì chuyện này, Ngô thị còn tức giận một trận.

Ra khỏi Tần phủ, Tần Thư Dao liền đi Cẩm Tú Các trước, lựa mông nàng thu mua đã đến, Tần Thư Dao lại tỉ mỉ nhìn một lần, cảm thấy không có vấn đề gì.

Nàng để Lý chương quây bày ra một ít trước, lại đưa ra một ít tiền lời. Nàng biết giá hiện tại của lựa mông còn chưa tăng lên, nhưng mà qua nửa năm nữa thôi, lựa mông này đều sẽ tăng gấp đôi.

Tuy rằng Lý chương quây không rõ dụng ý của Tần Thư Dao, nhưng mà ông ta vẫn làm theo ý của Tần Thư Dao.

Sau khi dặn dò Lý chương quây xong, Tần Thư Dao lại đi Túy Tiên Lâu.

Chương quây của Túy Tiên Lâu đã sớm quen thuộc với Tần Thư Dao, nhìn thấy nàng đến đây, lập tức khom người tự mình tiến lên, nói: “Chủ tử đã chờ ở trên rồi!”

Tần Thư Dao khẽ gật đầu, sau đó theo một tiểu nhị lên lầu vào một gian nhà gian.

101. Chương 101: Thư Dao Chịu Nhục Khủng Hoảng Trong Lòng

Vào nhà gian nhìn thấy Mộ Thành Hi đã sớm ngồi ở trước bàn, trong tay cầm một ly rượu nhỏ óng ánh trong suốt, nhìn thấy Tần Thư Dao tiến vào, khóe miệng nâng lên một chút cười quỷ dị

“Tìm ta có chuyện gì?”

Hai người bọn họ cũng không xa lạ như lúc trước, chỉ là Tần Thư Dao vẫn cúi người thi lễ, sau đó mới ngồi xuống.

Sau khi Tiểu Nhị rót cho nàng một ly rượu, liền lui ra ngoài.

“Chuyện Thanh Liên, ngài biết không?”

Trong mắt Mộ Thành Hi vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt như trước, hắn im lặng cầm lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch, sau đó cười nói: “Ta biết!”

“Vậy ngài muốn làm thế nào?”

Mộ Thành Hi để ly rượu xuống, đôi mắt phượng hơi cong lên, ý cười trên khóe miệng càng thêm tà mị: “Cô nương nghĩ nên thế nào?”

Tần Thư Dao oán thầm hai câu ở trong lòng, sau đó mới lạnh nhạt nói: “Dân nữ không biết!”

Nếu nàng biết cũng sẽ không để cho hắn đi đến nơi này.

Mộ Thành Hi nhìn mặt hồ yên ả ngoài cửa sổ: “Vậy, sao cô nương còn dám hẹn ta ra đây?”

Trong giọng nói của hắn không có một chút tức giận nào, ngược lại còn mang theo một chút đùa giỡn.

“Người Hoàng hậu muốn không phải là dân nữ, mà ngài và Tam hoàng tử. Dân nữ chẳng qua là một quân cờ của ngài, bà ta muốn thông qua dân nữ để hãm hại đến các ngài mà thôi!”

Nghe vậy hai mắt Mộ Thành Hi hơi nheo lại, hắn không ngờ Tần Thư Dao lại có thể nhìn thấu đáo như thế, nếu là nữ tử khác sợ đã sớm sợ hãi rồi!

“Vậy cô nương nói nên làm cái gì bây giờ?”

“Nếu dân nữ biết, thì sẽ không mạo hiểm tính mạng đang nguy hiểm hẹn ngài ra đây!”

Tần Thư Dao nhin không được đảo con người, lạnh lùng nói.

Nhất thời Mộ Thành Hi ghen lời, chỉ là lúc trước chưa bao giờ thấy Tần Thư Dao lộ ra loại vẻ mặt này, trong khoảng thời gian ngắn lại cảm thấy nàng thật đáng yêu.

Tần Thư Dao cảm giác được ánh mắt nóng rực của Mộ Thành Hi, trên má xuất hiện một chút đỏ ửng, chỉ là rất nhanh đã khôi phục lại lạnh nhạt và trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước: “Hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Kiếp trước Mộ Thành Hi ngồi lên ngôi vị hoàng đế, bên người cũng có vô số nữ nhân, mà Hoàng hậu của hắn lại là đại tiểu thư Trịnh gia Trịnh Uyển Uyển!

Tuy rằng tài trí của Mộ Thành Hi đều không tệ, nhưng mà cho tới bây giờ Tần Thư Dao đều không có gì ý nghĩ gì với hắn.

Bởi vì nàng biết hai người nàng và Mộ Thành Hi, hoàn toàn không thuộc loại người cùng một thế giới. Hơn nữa Mộ Thành Hi phong lưu thành tính, sau khi đăng cơ đã lập tức tuyển phi tần.

Người như vậy, nàng tin tưởng tuyệt đối sẽ không động tình với nàng. Cho dù là thật sự động tình, như vậy cũng chỉ là trong phút chốc rồi biến mất.

Cho nên Tần Thư Dao cũng chưa từng ôm ảo tưởng gì với Mộ Thành Hi. Kiếp này cho dù muốn tái giá, như vậy cũng phải nhất định tìm đến người có thể một lòng một dạ đối xử với nàng.

Chỉ là nam tử trong thiên hạ này đều giống nhau, lại làm sao có thể tìm được một nam tử thật lòng thật dạ đối xử với nàng chứ! Cho nên Tần Thư Dao đều chưa hề nghĩ tới việc xuất giá.

“Ngược lại ta có một biện pháp, cũng không biết cô nương có bằng lòng hay không?” Trong đôi mắt của Mộ Thành Hi lộ ra một chút giảo hoạt.

“Nói đi!”

Chỉ cần không làm tổn hại đến lợi ích của nàng, nàng đều không sao cả.

“Sở dĩ Hoàng hậu nương nương sẽ ghi hận cô nương, thứ nhất là vì lần trước ta mang cô nương đi núi Phi Phượng, chuyện này là ta sơ suất. Thứ hai là cô nương đắc tội Bát công chúa! Bà ta bụng dạ hẹp hòi, đương nhiên là không tha thứ cho cô nương!” Mộ Thành Hi dừng một chút rồi lại nói: “Hai người ta và cô nương trong mắt người ngoài, sợ cũng đã sớm vụng trộm hẹn hò rồi. Không bằng tương kế tựu kế...”

Lời còn chưa nói hết, Tần Thư Dao đã lập tức ngăn lại: “Dân nữ làm không được, còn có biện pháp khác không? Nếu không, dân nữ đi về trước!”

Nói xong Tần Thư Dao lập tức đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Mộ Thành Hi biết nàng thật sự tức giận, vội vàng đứng dậy, gấp ga gấp gáp cũng không lo nghĩ gì nhiều, thế nhưng bắt lấy tay Tần Thư Dao: “Cô nương đừng có gấp, ta còn chưa nói hết lời...”

Chuyện này Tần Thư Dao thật sự tức giận, tuy rằng lúc trước nàng không có nhiều thiện cảm với Mộ Thành Hi, nhưng mà cũng chưa từng cảm thấy chán ghét.

Nàng dùng sức bỏ tay Mộ Thành Hi ra, cảm thấy trên người lạnh run: “Xin Ngũ hoàng tử tự trọng!” Nói xong liền phát tay áo rời đi.

Mộ Thành Hi chưa từng bị người lạnh nhạt như vậy, trong tay hắn còn lưu lại ấm áp của Tần Thư Dao, hắn tự giấu nâng khoe miệng cười cười, xem ra là hắn đã lỗ mãng rồi!

Chỉ là hắn không lập tức đuổi theo, bởi vì hắn biết hiện tại Tần Thư Dao đang tức giận, lúc này hắn nói cái gì, Tần Thư Dao cũng nghe không vào. Hơn nữa vừa rồi cũng quả thật là bản thân quá mức lỗ mãng!

Tần Thư Dao nổi giận dùng dùng đi ra khỏi Túy Tiên lâu, nàng ngồi lên xe ngựa, muốn hoàn toàn chạy khỏi nơi này. Nhưng mà xe ngựa mới đi hai bước bỗng nhiên ngừng lại, nàng nhắc màn xe lên vừa thấy chắn ở giữa đường lại là Mộ Thiếu Dục.

Mộ Thiếu Dục từng đã cứu nàng vài lần, có thể là vì vừa rồi Mộ Thành Hi đùa giỡn khinh bạc nàng, làm cho nàng cũng mang theo vài phần địch ý với Mộ Thiếu Dục.

“Tam hoàng tử đứng chắn là có ý gì? Chẳng lẽ dân chúng bình dân chúng ta không đi được đường này?”

Con hắc mã của Mộ Thiếu Dục chắn ở trước xe ngựa của Tần Thư Dao, chỉ là không phải hắn cố ý như thế. Chỉ vì tính khí con hắc mã này của hắn vừa nóng vừa không chịu khuất phục, vừa rồi nó nhìn thấy ven đường có đám cỏ non, liền muốn đi qua. Chỉ là Mộ Thiếu Dục không muốn cho con ngựa của hắn ăn ở ven đường, cho nên cười nó tiếp tục đi về phía trước.

Nào ngờ con hắc mã này lại đứng một chỗ không chịu đi, cho dù là Mộ Thiếu Dục dùng chân đá vào dưới bụng nó vài cái, con ngựa này cũng không muốn đi.

Vốn hắn muốn xuống ngựa, sau đó cưỡng ép kéo con ngựa tham ăn này đi. Nhưng mà vừa mới nổi lên ý nghĩ này, chợt nghe thấy phía đối diện truyền đến âm thanh oán trách. Đợi hắn ngẩng đầu, lại nhìn thấy Tần Thư Dao hơi nhíu mày, trên mặt mang theo một tầng mỏng lãnh ý.

Hắn nhớ được chính mình không đắc tội nàng, hơn nữa lần trước ở trong ngôi miếu đồ nát còn đã từng cứu nàng. Thế nào gặp nhau, nàng không cảm động rơi nước mắt với ân nhân cứu mạng thì cũng thôi, vậy mà còn bày ra vẻ mặt chán ghét.

Tần Thư Dao phát tiết tất cả phần nộ trong lòng lên trên người Mộ Thiếu Dục, chỉ thấy Mộ Thiếu Dục không giận ngược lại còn cười, làm cho hai lông mày của nàng càng nhíu càng chặt.

Hôm nay Mộ Thiếu Dục mặc một thân trang phục màu đen, trên mặt lạnh như băng lộ chút ý cười như có như không, hắn xoay người nhảy từ trên lưng ngựa xuống: “Tần đại cô nương muốn đi nơi nào? Lại gấp gấp như thế?”

Chuyện hai người Tần Thư Dao và Mộ Thành Hi, Mộ Thiếu Dục cũng biết đến. Từng hành động cử chỉ của Hoàng hậu, hắn càng rất rõ ràng.

Cho nên Mộ Thiếu Dục cũng biết Tần Thư Dao đi từ Túy Tiên Lâu ra, chỉ là hiện tại nhìn thấy vẻ mặt nàng buồn bực, còn tưởng rằng là Mộ Thành Hi không đồng ý hỗ trợ. Cho nên trong đôi mắt của hắn cũng mang theo vài phần khinh thường Tần Thư Dao.

Sao Tần Thư Dao không nhìn ra chút, đối với vẻ khinh thường nàng của Mộ Thiếu Dục, nàng cũng chẳng quan tâm. Vừa rồi khi nàng đi từ Túy Tiên Lâu ra, nàng đã hạ quyết tâm, cùng lắm thì mấy năm nay ít đi ra ngoài. Dù sao cuối cùng Hoàng hậu vẫn sẽ chết, Mộ Thành Hi vẫn sẽ đăng cơ ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Mà nàng chẳng qua là một quân cờ nhỏ nhỏ của bọn họ, sao phải khổ mạo hiểm tính mạng đang nguy hiểm làm việc cho bọn họ chứ.

“Tam hoàng tử, đây là ngài đang đùa giỡn thiếu nữ đang hoàng sao?”

Tần Thư Dao nhìn thấy vẻ khinh thường trên mặt Mộ Thiếu Dục, nhìn thấy trong lòng càng buồn bực, lời nói ra cũng càng thêm ngoan độc.

Quả nhiên những lời này vừa ra, dân chúng đi ngang qua xung quanh đều dừng bước chân, ngạc nhiên nhìn bọn họ.

Tần Thư Dao thấy sắc mặt của Mộ Thiếu Dục khó coi, tâm tình cũng tốt lên không ít, trên mặt càng lộ ra vẻ tươi cười đắc ý: “Tam hoàng tử còn chưa muốn tránh ra?”

Lúc này người xung quanh đã bắt đầu chỉ trỏ, sắc mặt của Mộ Thiếu Dục cũng càng thêm lạnh lùng. Hắn nắm cương ngựa trong tay, đi mấy bước tới ven đường.

Khóe miệng Tần Thư Dao lập tức lộ ra tươi cười, sau đó buông màn xe, chui vào trong xe.

Xe ngựa lại chậm rãi chạy, chỉ là nàng không biết từng hành động cử chỉ của nàng hôm nay, cũng đã sớm rơi vào trong mắt người khác rồi.

102. Chương 102: Đi Sâu Vào Trong Cung Gặp Phụ Nhân Độc Ác

Cung Tê Phượng

“Hoàng hậu nương nương, nô tì thấy hình như tiểu thư Tần gia và Tam hoàng tử không vừa mắt nhau!”

Ỗ Cầm rót cho hoàng hậu một ly trà nóng, sau đó nhẹ nhàng nâng lên đưa cho hoàng hậu.

Hoàng hậu cầm lấy ly trà sứ men xanh, thổi thổi lá trà nổi ở trên mặt nước, sau đó chậm rãi uống một ngụm, mới lạnh lùng nói: “Vậy cho nàng vào cung, nhìn bọn họ phản ứng thế nào!”

Nói xong đặt ly trà ở trên bàn, trong đôi mắt bà ta lộ ra một chút ngoan độc.

Lần này nhất định phải trừ khử bọn họ, chỉ có như vậy, con trai của bà ta mới có thể thành công đăng cơ ngồi lên ngôi vị hoàng đế.

Tuy rằng hiện tại thân thể hoàng thượng khá tốt, nhưng mà tuổi của hoàng thượng đã lớn. Hơn nữa có vài hoàng tử đều đã trưởng thành, trong tay lại nắm giữ binh quyền nhất định. Hơn nữa sau lưng hai người bọn họ còn có Trịnh gia ủng hộ.

Hoàng hậu không rõ, vì sao Hiền phi lại nuôi dưỡng đứa nhỏ của người khác dưới gối của mình, dù sao nàng ta cũng đã có đứa nhỏ của chính mình, nhưng lại để người Trịnh gia giúp đỡ Mộ Thành Hi. Chẳng lẽ nàng ta nhìn trúng Mộ Thành Hi?

Bà ta và Hiền phi cùng đồng thời vào cung, hai người vừa vào cung đã bắt đầu đấu nhau, đấu nhiều năm như vậy, bà ta vẫn dẫm nát Hiền phi dưới chân. Bà ta không tin Hiền phi có thể đấu thắng bản thân, bà ta càng không tin nhi tử của mình không thể làm hoàng thượng.

“Nô tì tuân mệnh!” Ỗ Cầm hơi cúi đầu, sau đó nhẹ nhàng mà lui đi ra ngoài.

Đầu mùa xuân, vạn vật lại bắt đầu sinh sôi. Chim chóc hót, hoa nở rộ. Thời tiết như vậy, không ít phu nhân đều sẽ mời vài phu nhân có quan hệ tốt, về trong nhà tụ tập.

Thời điểm ý chỉ của hoàng hậu đưa đến Tần phủ, đã là buổi chiều. Tần Lương mang theo tất cả mọi người trong nhà, đến đại sảnh nghênh đón ý chỉ, khi nghe thấy hoàng hậu đặc biệt mời hai tỷ muội Tần Tuyết Như và Tần Thư Dao tiến cung dạo chơi, nhin không được nhú chặt hai hàng lông mày.

Đợi sau khi tiến bước công công đưa ý chỉ đến, Tần Lương giữ một mình Tần Thư Dao ở lại.

Hoàng hậu là người thế nào, Tần Lương không biết rõ ràng lắm. Nhưng mà trước kia hoàng hậu chưa từng hạ ý chỉ mời bọn họ tiến cung, cho dù là Tần Tuyết Như có quan hệ tốt với Mộ Phương Hoa, hoàng hậu cũng chưa từng mời nó một lần.

Mà lần này hoàng hậu bỗng nhiên hạ ý chỉ, cũng là sau khi Tần Thư Dao trở về từ núi Phi Phương, hơn nữa Tần Thư Dao còn từng biến mất một buổi tối. Mặc dù có Trịnh Anh Anh làm chứng, nhưng mà Tần Lương luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Con từng đắc tội Hoàng hậu nương nương?” Tần Lương ngồi ở trên một cái ghế thái sư khắc hoa văn đồ thắm, trầm giọng hỏi.

Trong lòng Tần Thư Dao thoáng qua một ít lo lắng, xem ra người phụ thân này vẫn lo lắng cho nàng.

“Chưa từng, chỉ là Bát công chúa luôn bất hòa với con!” Tần Thư Dao trả lời chi tiết.

Tần Lương nhíu mày, đương nhiên ông ta biết Mộ Phương Hoa điêu ngoa tùy hứng, mà hoàng hậu lại luôn yêu thương. Ông ta không hỏi nhiều nữa, chỉ bảo nàng cố gắng chiếu cố bản thân mình, còn nói một ít cấm kỵ trong cung.

Bên trong Hoàng cung, xung quanh đều đủ loại hoa cỏ, chỉ là những hoa cỏ này không quý báu như trong Ngự Hoa Viên.

Lần này cùng tiến cung, ngoại trừ hai tỷ muội Tần gia, còn có hai tỷ muội Trịnh gia.

Trịnh Anh Anh luôn có quan hệ tốt với Tần Thư Dao, tuy rằng ngày ấy ở bên trong miếu đồ nát, Trịnh Anh Anh sinh ra vẻ chán ghét với Tần Thư Dao. Nhưng mà đó cũng chỉ trong nháy mắt rồi biến mất, dù sao đó cũng là bởi vì sống chết trước mắt.

Hoàng hậu và Hiền phi cũng đã sớm chờ ở Ngự Hoa Viên, trong Ngự Hoa Viên ngoại trừ có không ít loại hoa cỏ trân quý, còn có một ngôi đình hóng mát, hai người Hoàng hậu và Hiền phi ngồi ở bên trong đình hóng mát.

Hai tỷ muội Tần gia và hai tỷ muội Trịnh gia đều cùng tiến cung, cho nên bốn người đều cùng nhau cúi người thi lễ với Hoàng hậu và Hiền phi.

Về mặt Hoàng hậu dịu dàng và hiền thực: “Nhanh đứng lên đi!”

Khóe miệng Hiền phi cũng khẽ nhếch cười, hơi vuốt cằm.

Tính tình của Trịnh Anh Anh thoải mái, nàng cười tiến lên trên một bước: “Hoàng hậu nương nương, hôm nay chơi cái gì vậy?”

Trịnh Uyển Uyển vội vàng kéo ống tay áo của Trịnh Anh Anh, sau đó oán trách nói: “Đừng không quy củ như vậy!”

“Không sao. Đã gọi các người đến chơi, đương nhiên không cần quy củ gì đó!” Hoàng hậu cười phát phát tay.

Lúc này, Mộ Phương Hoa cũng mặc một bộ xiêm y màu vàng nhạt thêu trăm hoa chạy tới, theo bước chạy của nàng ta, làn váy trên người nàng ta cũng nhẹ bay, càng thêm sinh động và hoạt bát.

“Mẫu hậu, sao người không gọi Phương Nhi vậy!” Mộ Phương Hoa dựa vào trong lòng Hoàng hậu, làm nũng nói.

Hoàng hậu sủng nịch vuốt vuốt tóc của Mộ Phương Hoa, cười nói: “Không phải là mẫu hậu đã sớm phái người đi mời con rồi sao, chỉ không ngờ con không ở trong cung của mình, lại chạy đi chỗ khác!”

Mộ Phương Hoa bĩu môi, không nói nữa, đợi sau khi thấy rõ người trước mắt, không khỏi nhú mày, không vui nói: “Sao nàng ta cũng tới vậy!”

Hoàng hậu chỉ nhú đầu mày, lạnh lùng nói: “Phương Nhi, không thể vô lễ như vậy!”

Chẳng qua là khê quát, không có một chút uy nghiêm nào.

Mộ Phương Hoa hừ lạnh một tiếng, sau đó lập tức lôi kéo tay Tần Tuyết Như, nói: “Người vào cùng mà không nói cho ta một tiếng nào cả.”

Đều là hai tỷ muội, đối xử lại kém nhiều như vậy. Tần Thư Dao bắt đầu có chút hoài nghi, không phải là nhân phẩm có vấn đề chứ.

Sắc mặt Tần Tuyết Như có chút tái nhợt, hình như gầy không ít, nàng ta chỉ cúi người thi lễ: “Dân nữ nghĩ ở trong cung cũng sẽ gặp được công chúa, cho nên mới không phải người khác đi thông báo!”

Thời gian trước, Tần Tuyết Như bởi vì bị người hạ độc, mà đau mấy ngày mấy đêm, chỉ là cuối cùng cũng không bắt được người hạ độc.

Hơn nữa lần yến hội đó đều là một tay Ngô thị quản lý, tuy rằng hiện tại chuyện trong phòng bếp đều là Tần tam phu nhân Lại thị một tay quản lý, nhưng mà ngày đó lại đều có người Ngô thị tín nhiệm trông coi. Cho nên Lại thị không chịu một chút trách nhiệm nào, điều này làm cho Ngô thị càng thêm buồn bực.

Mộ Phương Hoa cũng nhìn ra thân thể của Tần Tuyết Như không tốt, nhin không được nhú mày hỏi: “Người làm sao vậy? Chẳng qua là vài ngày không gặp sao lại biến thành bộ dạng này!”

Tần Tuyết Như nhìn thoáng qua Tần Thư Dao theo bản năng, nàng ta biết bản thân trúng độc chắc chắn có liên quan đến Tần Thư Dao, chỉ tiếc nàng ta không tìm ra được một chút chứng cứ nào.

Có lẽ là ánh mắt Tần Tuyết Như quá mức rõ ràng, Mộ Phương Hoa lập tức quát Tần Thư Dao: “Có phải người hạ độc hại nàng không?”

Lời này vừa nói ra, Hoàng hậu lập tức nghiêm mặt quát: “Phương Nhi không được hồ nháo!”

Tần Thư Dao hơi cúi đầu, vẻ mặt ủy khuất: “Vì sao công chúa khó xử dân nữ khắp nơi, tam muội bệnh nặng, lòng dân nữ cũng nóng như lửa đốt vậy, làm sao có thể hại muội ấy chứ!”

Mộ Phương Hoa hừ lạnh một tiếng, vốn đang muốn nói tiếp, nhưng mà lại bị hoàng hậu trừng mắt, nuốt lời muốn nói trở về lại trong bụng.

Lúc này Hiền phi vốn luôn lặng lẽ ngồi ở một bên, cũng mở miệng nói: “Hôm nay cảnh xuân tươi đẹp, gọi các người đến cũng là muốn cho các người đến giải sầu, cãi lộn như vậy, nếu như bị Hoàng thượng biết, lại muốn trách cứ rồi!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Hoàng hậu và Mộ Phương Hoa đều có chút khó coi, Mộ Phương Hoa đang muốn nói ra những từ độc ác, hoàng hậu lại nhanh hơn nàng ta một bước.

“Muội muội nói đúng vậy. Chỉ là Bản cung nghe nói, Ngũ hoàng tử cầu kết với vị Tần đại cô nương này, không biết Hiền phi có biết việc này không!”

Đây chính là cớ tình gây chuyện!

Tần Thư Dao lập tức quỳ xuống, vẻ mặt hoảng sợ: “Hoàng hậu nương nương, dân nữ và Ngũ hoàng tử chỉ quen biết mà thôi!”

Không nghĩ tới câu đầu tiên mà hoàng hậu nói là muốn mạng của Tần Thư Dao!

Hiền phi khê nhú mày, xem ra hôm nay hoàng hậu gọi những người này tới, chẳng qua là muốn ra oai phủ đầu với bà mà thôi.

Bà cầm lấy ly trà trên bàn đá, sau đó chậm rãi uống một ngụm, lại khê cười nói: “Hoàng hậu nương nương, nghe đồn từ đâu thế? Đợi lát nữa Hi Nhi đến, thân thiếp cũng phải hỏi một chút!”

Hoàng hậu biết Hiền phi đều luôn hi vọng Trịnh Uyển Uyển gả cho Mộ Thành Hi, dù sao tính tình của Mộ Thành Hi có chút không tốt, mà Trịnh Uyển Uyển lại dịu dàng hiền thực, tính tình của hai người lại vừa

khéo bổ sung cho nhau.

103. Chương 103: Loạn Điểm Uyên Ương Có Người Buồn Rầu

Bốn cô nương bị mời tiến hoàng cung, ngoại trừ Tần Tuyết Như bị Mộ Phương Hoa kéo đến ngồi xuống một bên, còn lại ba người, một quỳ, hai người khác đứng..

Bọn họ nghe được lời Hoàng hậu nói, trên mặt đều lộ ra kinh ngạc.

Mà Trịnh Anh Anh càng biết người trong lòng của tỷ tỷ mình là Mộ Thành Hi.

Dù sao hôn sự của hai người bọn họ, chỉ thiếu chút nữa đã định xuống.

Đang lúc hai người Hoàng hậu và Hiền phi giằng co, hai người Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục đi tới từ cách đó không xa. Hai người bọn họ đều bị Hoàng hậu mời đến.

Hai người vừa vào đình, nhìn thấy Tần Thư Dao quỳ trên mặt đất, đều nhíu chặt hai hàng lông mày.

“Mẫu hậu, mẫu phi cát tường!” Hai người ôm quyền cúi chào.

Khóe miệng Hoàng hậu lộ ra một chút ý cười yếu ớt: “Tới đúng lúc lắm, chúng ta đang nói chuyện của con đây!” Hoàng hậu nói xong, chỉ vào Tần Thư Dao trên đất, nói: “Hi Nhi, cô nương này con vừa ý không?”

Mộ Thành Hi nhíu đầu mày, lại cúi đầu nhìn thoáng qua Tần Thư Dao: “Mẫu hậu, đây là có ý gì?”

Hiền phi vội vàng cười nói: “Hoàng hậu nương nương không biết nghe lời đồn từ chỗ nào, nói con và vị cô nương này tình đầu ý hợp. Không biết con có từng nghe nói qua chưa?”

Lời này mang theo thắc mắc, hiển nhiên Hiền phi không đồng ý Mộ Thành Hi coi trọng Tần Thư Dao.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của hai người Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục đều thay đổi.

Mộ Thành Hi lại nhìn thoáng qua Tần Thư Dao quỳ trên mặt đất, trong ánh mắt để lộ ra một chút nhu tình, nhưng mà cuối cùng vẫn lắc đầu nói: “Chẳng qua là nhi thần quen biết với nàng mà thôi. Không biết mẫu hậu nghe lời đồn này từ chỗ nào?”

Hoàng hậu nương nương nghe được Mộ Thành Hi trả lời, hai tròng mắt lạnh lùng, lập tức nói: “Dục Nhi, tuổi con cũng không còn nhỏ nữa. Cũng nên chọn cho con một thể tử rồi!”

Mộ Thiếu Dục biết hôm nay Hoàng hậu muốn cố ý khó xử bọn họ, khóe miệng của hắn nhếch lên, vẻ mặt lạnh như băng: “Tuy rằng đã bình định Mạc Bắc, nhưng mà phía Nam vẫn còn có phản loạn. Nhi thần còn nhỏ tuổi, không vội!”

Hiền phi nghe xong lời này, tươi cười trên mặt cũng càng sâu.

Mà sắc mặt của Hoàng hậu có chút khó coi, bên trong đôi mắt của bà ta thoáng qua vẻ âm độc, chỉ là rất nhanh đã biến mất không thấy. Rất nhanh trên mặt của bà ta lại bày ra tươi cười dịu dàng, bà ta cười nhìn Hiền phi, nói: “Muội muội làm mẫu phi cũng thật là, một đứa trẻ như nó thể nào không biết xấu hổ mở miệng nói chuyện làm mai. Bản cung thấy tuổi của Liệt Nhi cũng không nhỏ nữa, Bản cung còn vội vã ôm tôn tử đây này!”

“Bên trên Dục Nhi còn có Đại hoàng tử mà, hiện tại hôn sự của Đại hoàng tử cũng chưa định. Hiện tại Hoàng hậu nương nương nên vì Đại hoàng tử sốt ruột mới đúng!” Trên mặt Hiền phi không có một chút gợn sóng nào.

Hoàng hậu cười chỉ vào Tần Tuyết Như nói: “Không phải thê tử của Đại hoàng tử đã sớm định rồi sao? Chính là Thái hậu chỉ định đây! Bản cung nhìn Tần đại cô nương là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, cùng với Dục Nhi chính là cặp đôi trời sinh đây!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người ở đây đều thay đổi, Trịnh Anh Anh lại dùng ánh mắt mát mát và ghen tị nhìn Tần Thư Dao, mà Tần Thư Dao luôn quỳ gối trên mặt đất lạnh như băng, nếu Hoàng hậu không lại nhắc tới nàng, hoàn toàn không còn ai chú ý tới nàng còn quỳ.

Lúc này Hiền phi mới biết được vì sao Hoàng hậu gọi mấy vị cô nương này tới, thực ra bà cũng hiểu biết Tần Thư Dao một hai, tuy rằng diện mạo, tính cách cũng không tồi. Nhưng mà trong lòng bà cũng đã sớm định con dâu tốt rồi.”

Hoàng hậu rất hài lòng thấy một màn như vậy, tươi cười trên mặt bà ta cũng càng sâu: “Muội muội, chẳng lẽ muội không thích?”

Hiền phi thấy hai mắt Mộ Thành Hi đỏ bừng, hai tay nắm chặt, trong lòng thầm nghĩ không tốt.

Chẳng lẽ hai người Mộ Thành Hi và Tần Thư Dao thật sự cấu kết?

Hiền phi vội vàng đứng lên, vẻ mặt sợ hãi: “Hoàng hậu nương nương làm quyết định, làm sao thần thiếp có thể ngỗ nghịch. Chỉ là việc này vẫn cần nói một tiếng với Thái hậu và Hoàng thượng.”

Trong lòng Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, lại dám lấy Hoàng thượng và Thái hậu ra ép bà ta. Thái hậu là cô của bà ta, đương nhiên là đứng cùng một chiến tuyến, khó khăn duy nhất chính là một mình Hoàng thượng.

“Muội nói cũng không sai, chuyện này còn phải thương lượng với Hoàng thượng và Thái hậu!” Ý cười trên mặt Hoàng hậu càng sâu.

Mà Mộ Phương Hoa luôn ngồi ở một bên, vốn đang có chút không cam lòng, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt của đám người Mộ Thành Hi, cũng mới hiểu được vì sao mẫu hậu mình lại làm như vậy.

Mộ Phương Hoa khinh thường cười cười: “Sao ngươi còn không mau tạ ơn! Nếu ngươi thật sự gả cho Tam ca, vậy chính là Hoàng tử phi đấy, vinh hoa phú quý như vậy, ngươi có cầu cũng cầu không được!”

Lúc này người xung quanh mới phát hiện, Tần Thư Dao vẫn luôn quỳ gối trên mặt đất lạnh như băng. Nhưng mà Tần Thư Dao nghe nói như thế, hai hàng lông mày không khỏi nhăn càng chặt.

“Kính xin Hoàng hậu nương nương thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, dân nữ không xứng với Tam hoàng tử!”

Vốn luôn bị người vắng vẻ Tần Thư Dao bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

Tần Thư Dao biết, hôm nay nàng chính là vật hi sinh của bọn họ, mặc kệ Mộ Thành Hi có hay không có ý với nàng, vừa rồi Hoàng hậu đều nói Mộ Thành Hi cấu kết với bản thân, mà trong nháy mắt lại gả bản thân cho Mộ Thiếu Dục. Chuyện này là muốn làm cho hai huynh đệ bọn họ trở mặt thành thù mà thôi!

Người trong cung đều biết đến, tình cảm của hai người Mộ Thiếu Dục và Mộ Thành Hi thâm sâu. Chỉ cần trừ khử hai người bọn họ, như vậy ngôi vị hoàng đế tất nhiên là của một mình Mộ Tử Liệt.

Mọi người đều không nghĩ tới Tần Thư Dao lại sẽ trực tiếp cự tuyệt, Trịnh Anh Anh nghe xong trên mặt lại lộ ra vẻ vui sướng, mà sắc mặt Hoàng hậu lại khó coi vạn phần.

“Lớn mật, mẫu hậu hứa hôn cho ngươi. Là ngươi có khúc khí lớn, ngươi lại còn dám cãi lại!” Mộ Phương Hoa tiện tay cầm lấy một ly trà nhỏ, ném tới trên người Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao không có né tránh cũng biết không thể né tránh, nàng cúi đầu ngheh đón đau đón này. Nhưng mà thẳng đến khi nghe âm thanh ly trà rơi vỡ vụn ra, nàng đều không cảm giác được một chút đau đớn nào.

Nàng ngẩng đầu, lại nhìn thấy một người cao lớn, dáng người uy vũ đứng ở trước mặt của nàng, làm trong lòng nàng ảm áp!

“Bát muội, không thể làm càn!”

Mộ Thiếu Dục che ở bên người Tần Thư Dao, lạnh lùng nói.

Mộ Phương Hoa thấy thế hơi sững sốt, sau đó khinh miệt nở nụ cười, cười hai tiếng: “Tam ca, huynh che chở thật là nhanh, chỉ tiếc trong lòng người ta không có huynh. Sợ là trong lòng đã sớm có ý trung nhân!” Sau khi nói xong, cố tình nhìn chăm chú vào Mộ Thành Hi.

Tần Thư Dao biết hiện tại nhiều lời vô ích, đều luôn cúi đầu làm người đầu gối!

Hai tay Mộ Thiếu Dục ôm quyền, vẻ mặt lạnh lùng: “Mẫu hậu, chuyện hôn nhân đại sự há có thể thuận miệng định ra. Tần cô nương lại là cô nương chưa lấy chồng, nếu việc này truyền ra, Phụ hoàng lại không đồng ý, chẳng phải là phá hỏng thanh danh của cô nương nhà người ta rồi sao!”

Hôn sự vốn là lệnh của cha mẹ, chỉ là hiếm khi nào có người nhắc tới trước mặt cô nương nhà người ta. Cho nên Mộ Thiếu Dục giải thích, làm Tần Thư Dao cảm thấy không còn xấu hổ và vô thức như vậy nữa.

“Đúng vậy, việc này vẫn nên bàn bạc với Hoàng thượng và Thái hậu trước. Đến lúc đó lại kết luận, vẫn là thanh danh của cô nương quan trọng hơn!” Hiền phi ở một bên cũng nhẹ giọng nói.

Hoàng hậu biết nóng vội ăn không được đậu hũ nóng, còn không bằng kéo dài trước đã, cho nên sắc mặt cũng không lạnh như băng như vừa rồi: “Một khi đã như vậy, như vậy người đứng lên trước đi!”

Hai chân Tần Thư Dao cũng đã sớm tê, xem ra Hoàng hậu này gọi nàng tiến cung, chính là cố ý muốn chính nàng.

“Hôm nay vốn là cho các người đến chơi một chút, không nghĩ tới lại biến thành thế này. Xem ra có chúng ta ở đây, bọn họ vẫn quá câu nệ. Nhìn canh giờ lúc này, Thái hậu cũng đã niệm xong kinh rồi. Không bằng muối muối bồi Bần cung cùng đi chỗ Thái hậu nhìn một chút?”

Hoàng hậu đã nói, đương nhiên Hiền phi là gật đầu đáp ứng.

Trong Ngự hoa viên bỗng chốc chỉ còn lại vài người bọn họ, không có đám người Hoàng hậu, Mộ Phương Hoa cũng càng trở nên kiêu ngạo và khinh thường.

“Anh Anh, lúc trước Bần công chúa còn tưởng rằng người sẽ trở thành Tam tẩu của ta, không nghĩ tới trong lòng của Tam ca cũng đã sớm có chủ rồi. Ai... Thật sự là đáng thương!”

104. Chương 104: Tình Chàng Ý Thiếp Không Duyên Phận

Từ nhỏ đến lớn hai người bọn họ đều không thân cận với nhau, đều xem đối phương không vừa mắt. Tuy rằng Mộ Phương Hoa là công chúa cao quý, nhưng mà Hoàng thượng cực kỳ sủng ái Hiền phi. Hơn nữa Trịnh gia cũng có thế lực hơn Phương gia phủ Vinh Quốc. Cho nên từ nhỏ đến lớn Mộ Phương Hoa chưa bao giờ thắng được Trịnh Anh Anh.

Chỉ có hôm nay, Mộ Phương Hoa là đặc ý nhất, không chỉ có vì Trịnh Anh Anh. Càng nhiều hơn chính là nàng ta nhìn thấy hai người Mộ Thiếu Dục và Mộ Thành Hi không vừa mắt nhau.

Chỉ cần hai người bọn họ đấu nhau, như vậy ca ca của mình chính là hoàng đế. Mà thân phận của mình cũng sẽ càng thêm tôn quý.

Trong mắt Trịnh Anh Anh toát ra một chút ghen tị và ưu thương, chính là nàng quật cường không để nước mắt trong mắt chảy ra. Nhưng mà Tần Thư Dao lại không biết nên mở miệng khuyên giải an ủi như thế nào, bởi vì chuyện này cũng không phải nàng có thể quyết định.

Mộ Thiếu Dục lạnh mặt, quát: “Bất luận, không thể can quấy như vậy!”

Trên mặt Mộ Phương Hoa càng thêm kiêu ngạo: “Muội nào có can quấy, vừa rồi mẫu hậu nói đấy thôi. Chỉ cần Phụ hoàng đồng ý, vị này chính là tam tẩu của muội. Chỉ tiếc Anh Anh, người chờ nhiều năm như vậy, không nghĩ tới lại chỉ có thể trở mắt nhìn người khác gả cho người!”

Trịnh Anh Anh đỏ bừng cả khuôn mặt, nàng cúi đầu hai tay gắt gao nắm chặt khăn, trong lòng tràn đầy ủy khuất và bất đắc dĩ.

Tần Thư Dao đứng ở một bên cảm thấy bản thân càng thêm vô tội, nếu sớm biết, khi đó nàng sẽ không lôi kéo với Mộ Thành Hi. Không nghĩ tới Hoàng hậu lại nghĩ ra một độc kế như vậy.

Chuyện này nhìn như là suy nghĩ vì Mộ Thiếu Dục, nhưng mà trong đó lại có rất nhiều cánh cửa.

Dù sao chuyện cưới gả ở Hoàng gia, cho tới bây giờ cũng không phải là hôn sự bình thường. Càng nhiều hơn chính là vì hôn sự chính trị.

Thực lực của Trịnh gia cũng đã sớm vượt qua phủ Vinh Quốc, nếu để hai nữ nhi của Trịnh gia đều gả cho hai nhi tử của Hiền phi. Như vậy chuyện này đối với Hiền phi mà nói là trợ giúp rất lớn, trói buộc cùng một chỗ với nhà mẹ đẻ của mình, bản thân nhà mẹ đẻ đương nhiên sẽ càng toàn lực hỗ trợ.

Tuy rằng mấy đời Tần phủ đều làm đế sư, hơn nữa Tần phủ cũng có tiếng thanh quan, cho tới bây giờ đều sẽ không tham gia vào việc này. Chuyện này đối với Mộ Thiếu Dục mà nói hoàn toàn không có trợ giúp gì. Cũng chính bởi vì vậy, Thái hậu mới sẽ đồng ý cho Đại hoàng tử Mộ Phương Thiên cưới Tần Tuyết Như làm thê tử.

Mộ Thiếu Dục cũng không thêm để ý những thứ này, hắn chỉ buồn bực Hoàng hậu coi hắn là bia ngắm, còn muốn phá hư tình cảm của hai huynh đệ bọn họ.

“Bát muội, muội còn chưa lấy chồng. Sao lại không biết xấu hổ nói ra lời như vậy! Muội không sợ bị Phụ hoàng nghe được, lại bắt nhốt muội ư?” Mộ Thành Hi cười lạnh nói.

Lúc này, trong lòng Mộ Thành Hi cũng một bụng căm tức, quả thật hắn có một chút tình ý với Tần Thư Dao, nhưng mà chưa hề nghĩ tới muốn cưới nàng vào cửa làm thê tử. Chỉ là khi nghe được Hoàng hậu nói muốn gả Tần Thư Dao cho Mộ Thiếu Dục, trong lòng đã có một luồng lửa giận vô hình, làm cho hắn thể nào cũng nuốt không xuống được.

Mộ Phương Hoa cũng không đồng ý nói nhiều cùng bọn họ, dù sao tiếp theo nàng ta sẽ chờ xem kịch vui, ai sẽ thích một nữ tử cầu kết với mình, bị gả cho huynh đệ của mình. Cũng không có người nào sẽ thích cưới nữ tử cầu kết với huynh đệ của mình.

Đây là lần đầu tiên từ khi Tần Thư Dao trọng sinh tới nay, gặp phải vấn đề đau đầu nhất. Nếu việc này cứ như vậy mà cho qua như thế, không nói ra, vậy cũng thôi. Nếu Hoàng thượng thật sự đồng ý, như vậy nàng càng thêm xấu hổ. Chỉ là Trịnh Anh Anh, nàng cũng không còn biện pháp nào trở thành bằng hữu tốt với nàng nữa.

Kiếp này, nàng cho rằng vận mệnh của bản thân sẽ không lại bị người nắm trong tay. Kiếp này, nàng cho rằng bản thân có thể sống càng thêm phấn khích. Kiếp này, nàng cho rằng chỉ cần báo thù, là có thể làm cho nàng trải qua càng thêm vui vẻ.

Nhưng tất cả hết thảy đều là giả, thời điểm nắm quyền ép buộc lên người nàng, nàng mới hiểu được, cái gì gọi là vô lực phản kháng, cái gì gọi là thân bất do kỷ.

Hóa ra sau khi trọng sinh, nàng đối mặt không chỉ là báo thù, mà còn có nhiều nguy hiểm hơn đang chờ nàng.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục luôn mặt không biểu cảm, nàng biết kiếp trước Mộ Thiếu Dục không cưới thê tử, chẳng lẽ là bởi vì cuối cùng Trịnh Anh Anh bị gả cho người, cho nên mới không đồng ý cưới sao?

Tần Thư Dao biết nếu Hoàng thượng thật sự hạ ý chỉ, như vậy cho dù nàng phản kháng như thế nào cũng vô pháp.

Mộ Phương Hoa nhìn mọi người, trong mắt lộ ra một chút ý cười đắc ý, một chiêu này của Mẫu hậu mình, lập tức để những người này trở mặt thành thù. Càng nghĩ nàng ta càng vui mừng, càng muốn cố ý châm ngòi hai câu.

“Ngũ ca, huynh tức giận?” Mộ Phương Hoa cố ý làm ra vẻ mặt mắt mát: “Phải là muội, muội cũng sẽ tức giận, ngay đến nữ tử trong lòng mình, cuối cùng lại phải gả cho chính ca ca của mình.” Nói xong lại nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục đứng ở một bên không nói gì.

Dù sao hiện tại Tần Thư Dao cũng triệt để bất hòa với hai tỷ muội Trịnh gia, có nữ nhân nào sẽ thích kết làm kim lan với tình địch của mình.

Mộ Phương Hoa thấy bọn họ đều không nói chuyện, cũng cảm thấy không thật sự thú vị, nàng ta lôi kéo tay Tần Tuyết Như nói: “Đại tỷ của ngươi cũng thật lợi hại, lại bỗng chốc có được đến hai vị hoàng tử coi trọng. Ai... Đáng tiếc cho đôi tỷ muội Trịnh gia!” Nói xong liền cùng Tần Tuyết Như rời đi.

Không khí bên trong đình hóng mát không có bởi vì Mộ Phương Hoa rời đi mà giảm bớt, ngược lại còn trở nên càng thêm xấu hổ, càng thêm ngưng trọng.

Tần Thư Dao cảm thấy bản thân ở trong này chính là dư thừa, nàng muốn chạy trốn khỏi nơi này, chỉ là vừa rồi Hoàng hậu đã nói, giữ bọn họ lại dùng cơm trưa. Mặc dù nàng không đồng ý, nhưng mà hoàng mệnh khó cãi.

Hai mắt Trịnh Anh Anh đỏ bừng, dường như trên lông mi thật dài có dính chút nước mắt, nàng cúi đầu không đồng ý để mọi người nhìn bộ dạng của bản thân. Nhưng mà cổ tình người xung quanh đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mộ Thiếu Dục không có nửa phần tình ý với Tần Thư Dao, đối với Trịnh Anh Anh, hắn cũng chỉ coi nàng là muội muội của mình. Bọn họ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nói về tình cảm, hắn càng không hi vọng Trịnh Anh Anh khổ sở.

Cho nên hắn đi đến bên cạnh Trịnh Anh Anh, một tay nắm giữ đầu vai nhỏ gầy của nàng, nhẹ giọng trấn an nói: “Nơi này có bánh Hoa Quế muội thích ăn nhất!”

Dịu dàng như vậy, Tần Thư Dao chưa từng thấy. Nàng tự giễu cười cười, Hoàng hậu muốn dùng biện pháp này đến tra tấn nàng sao?

Trong Ngự hoa viên vẫn cảnh xuân tươi đẹp như trước, trong đình hóng mát Tần Thư Dao lại cảm thấy có chút thở không nổi, nàng không sinh lòng yêu thương với Mộ Thiếu Dục, chỉ là nàng biết bản thân tồn tại, làm cho bọn họ cảm thấy không thoải mái.

Cho nên khoe miệng Tần Thư Dao khẽ nhếch cười, cúi người thi lễ, nhẹ giọng nói: “Những đóa hoa kia thật sự là xinh đẹp, ta đi hái mấy đóa hoa.”

Nói xong cũng không chờ bọn hắn nói chuyện, đã nâng góc váy đi ra ngoài.

Đi ra khỏi đình hóng mát, Tần Thư Dao mới cảm thấy hô hấp không khó khăn như vừa rồi, mới cảm thấy không khí biến thành tươi mát ngọt ngào.

Nàng không quay đầu lại, mà lập tức đi về phía trước.

Trong Ngự hoa viên, nhà thủy tạ, núi giả, hồ Bích Thủy Thanh, Tần Thư Dao đi đến bên hồ, gió nhẹ thổi tới trước mặt, thổi loạn những sợi tóc trên thái dương của nàng, lại làm cho nàng nhìn sóng nổi lăn tăn trên mặt hồ mà bình tĩnh trở lại.

Khoe miệng của nàng lại nở nụ cười, có lẽ là vừa này nàng quá mức bị động, làm cho nàng có chút không phản ứng kịp. Cho dù trọng sinh, vì báo thù. Nếu nàng gả cho Mộ Thiếu Dục, như vậy càng nhiều quyền lợi, càng nhiều cơ hội đi hủy diệt tiền đồ của Hàn Thế Quân.

Dù sao kiếp trước hai người Trịnh Anh Anh và Mộ Thiếu Dục cũng không trở thành vợ chồng, mặc kệ hai người bọn họ yêu nhau thật tình hay không. Cuối cùng bọn họ cũng không đến được với nhau, vì sao lại phải vậy bản thân ở chính giữa. Gả cho Mộ Thiếu Dục, nàng có được càng nhiều quyền lợi hơn, chuyện này có cái gì không được đâu!

105. Chương 105: Lời Đồn Bay Đầy Trời, Thanh Danh Bị Hủy

Chỉ cần không trả giá bằng tình cảm, gả cho ai cũng đều giống nhau. Nàng cũng sắp cập kê, tuy rằng trong lòng nàng không đồng ý lấy chồng lần nữa, nhưng mà việc hôn sự này, sao bản thân có thể làm chủ được? Chính là kiếp trước nàng cố ý phải gả cho Hàn Thế Quân, mà hai người Ngô thị và Tần Lương cũng gật đầu đồng ý, nếu như hai người bọn họ không đồng ý, như vậy bản thân cũng sẽ không cưỡng cầu gả cho hắn ta.

Vả lại gả cho Mộ Thiếu Dục còn phải để Hoàng thượng và Thái hậu gật đầu, nếu bọn họ không đồng ý, bản thân cũng không có khả năng gả. Cho nên sao bản thân phải khổ mà phiền não chứ!

Về phần Trịnh Anh Anh, muội ấy không quản mình có gả hay không, trong lòng muội ấy nhất định sẽ có khúc mắc với mình, muốn trở thành bằng hữu lần nữa, sợ là khó càng thêm khó.

Trên mặt hồ gió nhẹ thổi qua làm bình tĩnh trong lòng nàng gọn sóng, cũng làm cho nàng âm thầm hạ quyết tâm. Kiếp này nàng chỉ cần báo thù, mặc kệ gả cho ai cũng giống nhau. Chỉ cần đối phương có thể mang đến quyền thế cho bản thân, mang đến cho bản thân nhiều lợi ích lớn hơn nữa, có cái gì không được đâu!

Hóa ra nàng đều luôn một mình như vậy, chỉ là nếu không ích kỷ, như vậy hối hận chỉ có bản thân mình.

Kiếp trước vì Hàn Thế Quân, Tần Thư Dao gần như giao cả trái tim cho hắn ta. Nhưng cuối cùng kết quả của nàng lại trở nên thâm trầm như vậy.

Sau khi Tần Thư Dao nghĩ thông suốt, nàng không hề mê mang, không hề cảm thấy khó xử. Nàng quay đầu lại, phát hiện Trịnh Anh Anh đi về phía mình.

Trịnh Anh Anh nhìn mỉm cười trên mặt Tần Thư Dao, ngăn ra, sau đó lỗ mũi lại đau xót, hai tròng mắt lại đỏ bừng, nàng âm thầm cắn chặt răng, mới không để giọt nước mắt rơi xuống.

Nàng đi đến trước mặt Tần Thư Dao, hít một hơi thật sâu, mới ngẩng đầu, hỏi: “Tỷ thích Tam biểu ca sao?”

Thích không?

Tần Thư Dao nhẹ nhàng lắc đầu: “Việc hôn sự, cho tới bây giờ đều là lệnh của cha mẹ. Ta cũng không thích, nhưng mà nếu Hoàng hậu nương nương cố ý như thế, ta cũng không có biện pháp nào. Biện pháp bây giờ, chỉ có phụ thân muội đi chỗ Hoàng thượng cầu thân, có lẽ Hoàng hậu sẽ bỏ ý nghĩ này đi!”

Trịnh Anh Anh nghe vậy, trên má hiện ra một chút đỏ ửng, vừa rồi nàng còn tưởng rằng Tần Thư Dao thích Mộ Thiếu Dục, hiện tại thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Tần Thư Dao, hơn nữa còn nói thẳng không thích, rốt cuộc tảng đá trong lòng cũng dễ xuống.

Nhưng mà khi nàng nghe được câu nói kế tiếp, lại làm cho nàng ngẩn người, làm cho nàng có chút kinh ngạc, chỉ là không thừa nhận cũng không được. Nếu Hoàng hậu cố ý như thế, như vậy lấy gia thế của Tần Thư Dao, cũng xứng với Mộ Thiếu Dục, đến lúc đó Hoàng thượng sẽ có khả năng đồng ý chuyện này. diên-đàn-lê-quý-đôn

Nếu bản thân thật sự muốn gả cho Mộ Thiếu Dục, như vậy cũng chỉ có trước hết để người nhà của chính mình đi chỗ Hoàng thượng cầu thân.

Chỉ là dù sao Trịnh Anh Anh vẫn là một tiểu cô nương, loại chuyện này làm sao có thể tự mình mở miệng!

Tần Thư Dao nhìn vẻ mặt đỏ ửng của Trịnh Anh Anh, trong lòng nàng khe khẽ thở dài, tất nhiên nàng hiểu đau khổ và đắng chát trong Trịnh Anh Anh, chỉ là việc này không phải là nàng ta có thể quyết định.

Hơn nữa hiện tại chuyện này còn chưa định xuống, chỉ có bản thân Trịnh Anh Anh tranh thủ, có lẽ còn có một chút hi vọng.

“Ta biết muội thích hắn, nhưng mà ta cũng bất lực. Hiện tại chỉ có cách, muội đi tìm phụ thân, mẫu thân của muội, cầu thân cho muội thôi!” Tần Thư Dao lại than nhẹ một tiếng.

Vừa rồi nàng nhìn thấy một thoáng vui mừng trong mắt Hoàng hậu, nàng biết Hoàng hậu vì Mộ Thiếu Dục đính hôn, chuyện này không tính là khó. Dù sao Hoàng hậu là một quốc gia chi mẫu, bà ta có thể chủ động vì Mộ Thiếu Dục tìm được một hôn sự môn đăng hộ đối, Hoàng thượng nên cao hứng mới đúng.

Cho nên dù Tần Thư Dao và Hiền phi lấy Hoàng thượng và Thái hậu đến áp chế Hoàng hậu, nhưng mà đối với chuyện này, Hoàng hậu cũng đã sớm tin tưởng tràn đầy.

Cho nên Trịnh Anh Anh mới có thể gấp gáp và khổ sở như thế, cho nên Mộ Thiếu Dục mới càng thêm lạnh lùng với mình, cho nên Mộ Phương Hoa mới có thể đắc ý như thế.

Sau đó hai người bọn họ đều không nói chuyện, chỉ là hai người đều đứng ở bên hồ, nhìn trên mặt hồ bị gió thổi nổi lên sóng gợn.

Thời điểm dùng cơm trưa, Hoàng hậu đặc biệt để cho người ta sắp xếp Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục ngồi ở cùng một chỗ. Tuy rằng nam nữ nên phân chỗ ngồi, nhưng mà Hoàng hậu nói đều là chơi đùa với nhau từ nhỏ, cho nên không có quan hệ. Cuối cùng Hoàng hậu còn ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao cúi đầu im lặng ăn đồ ăn, bữa cơm này làm cho nàng giống như ăn phải nén, hoàn toàn không cảm nhận được một chút hương vị nào.

Sau khi trở lại Tần phủ, Tần Tuyết Như lập tức nói ý tứ của Hoàng hậu cho mọi người trong phủ nghe, lần này không chỉ có Tần lão phu nhân, mà Tần Lương cũng vẻ mặt vui mừng.

Mặc kệ như thế nào, Mộ Thiếu Dục đều là một nhân tài không tòi. Ấn tượng của Tần Lương với hắn cũng không tệ.

Chỉ là nói như vậy, hai nữ nhi Tần gia đều gả cho hoàng gia làm hoàng tử phi, chuyện này là vinh hạnh vô cùng với Tần gia. Ngô thị lúc thì cao hứng, lúc thì lại có chút tức giận, luôn cảm thấy không thể tiện nghi để Tần Thư Dao gả cho Mộ Thiếu Dục như vậy được.

Mà Tần lão phu nhân lôi kéo Tần Thư Dao nói một hồi lâu, đơn giản chính là dạy một ít chuyện người con dâu cần phải làm sau này như nhu thuận biết chuyện thế nào.

Cuối cùng vẫn là Tần Thư Dao hờn giận: “Tổ mẫu, chuyện này còn chưa có định đâu. Người đã gấp gáp như vậy rồi!” Nói xong liền bày ra vẻ xấu hổ.

Lúc này Tần lão phu nhân mới không lại nói đến chuyện này nữa, mà nói với Ngô thị: “Dao Nhi cũng rất nhanh nữa sẽ cập kê, người làm mẫu thân cũng nên có chút để tâm. Mặc kệ như thế nào, chuyện này còn chưa có kết luận, người cũng đừng truyền loạn khắp nơi!”

Ngô thị cười khê gật đầu, trong lòng lại buồn bực không thôi, bà ta quay đầu nhìn thoáng qua Tần Tuyết Như, thấy trên mặt nàng không có một chút buồn bực nào, ngược lại còn có chút đắc ý dào dạt, thì biết chuyện này sợ là không tốt như trong tưởng tượng. Cho nên trong lòng lại có chút vui mừng.

“Lão phu nhân nói đúng, Dao Nhi cập kê chỉ còn nửa năm nữa thôi. Hiện tại bắt đầu chuẩn bị, thời gian cũng vừa đủ!”

Tần lão phu nhân hài lòng gật gật đầu, bà đều luôn muốn tìm cho Tần Thư Dao một nhà chồng tốt, nhưng mà Mộ Thiếu Dục này quả thật là một nhân tài không tệ. Nếu sau này thật sự gả, cho dù Mộ Thiếu Dục không ngồi lên ngôi vị hoàng đế, chỉ cần phong Vương gia, vậy cũng có thể chuyển ra khỏi cung, sống ở ngoài.

Một đám người còn nói một lát nữa, Tần lão phu nhân mới nói một mỗi, để bọn họ đều trở về.

Như Ý Uyển

Tần Tuyết Như với vẻ mặt đắc ý đã nói tất cả mọi chuyện cho Ngô thị nghe, sau khi Ngô thị nghe xong, ý cười trên mặt cũng càng sâu.

“Vây ý của con là, Hiền phi không thích nàng, chính là Hoàng hậu áp đặt xuống! Hơn nữa nghe nói Ngũ hoàng tử cũng có ý với nàng.”

Sau khi Tần Tuyết Như nói xong, thì cảm thấy làm sao Tần Thư Dao có thể được nhiều người thích như vậy, trong lòng lại ghen tị không thôi.

Ngô thị nhìn bộ dạng này của Tần Tuyết Như, đương nhiên hiểu được suy nghĩ trong lòng nhi nữ, chỉ là nghe nói tất cả những thứ này đều là Hoàng hậu sắp xếp, trong lòng Ngô thị cũng càng thêm vui mừng.

“Mấy tin tức này nhất định phải truyền ra để tất cả các phủ lớn đều biết đến, nếu hôn sự lần này không thành, như vậy cũng không có người nào dám cưới một nữ nhân như vậy!” Trong lòng Ngô thị cũng đã sớm tính toán tốt, mặc kệ lần này Tần Thư Dao có thể gả cho Mộ Thiếu Dục hay không, bà ta đều sẽ truyền tin tức này ra ngoài, để trong ngoài Tần Thư Dao đều không có mặt mũi nào.

106. Chương 106: Lại Vào Cung, Có Nhiều Độc Phụ

Quả nhiên ngày hôm sau, trên phố lớn trong kinh thành đều biết tin Tần Thư Dao sắp gả cho Tam hoàng tử Mộ Thiếu Dục, không ít người đều hâm mộ không thôi.

Sau khi việc này truyền ra ngoài, Tần phủ và trong cung đều ồn ào, dù sao sự việc này còn chưa có định xuống.

Mà vốn Hoàng thượng không có dị nghị gì, cũng bởi vì loại lời đồn này, trở nên có chút do dự không chắc. Dù sao nữ tử không an phận như vậy, hoàn toàn không xứng gả vào hoàng cung.

Tần Thư Dao lại không ngờ tới, bởi vì chút lời đồn này ngược lại cứu nàng.

Liên tục nửa tháng, hoàng cung đều không truyền ra tin tức gì. Mà người trong kinh thành cho là Tần Thư Dao muốn gả đến điền rồi, cho nên mới sẽ truyền ra lời đồn này.

Kết quả như vậy, Ngô thị rất vui mừng, nhưng nhìn thấy Tần Thư Dao luôn lạnh lùng nhàn nhạt, phảng phất như không để ở trong lòng, nhất thời lại có chút không cam lòng.

Nhưng mà không cam lòng nhất phải kể tới Tiết Nhã, nàng ta vốn là người trong lòng của Hàn Thế Quân, hơn nữa gia thế bối cảnh của Hàn Thế Quân cũng không tồi, cho dù hẳn là thứ tử, nàng ta cũng không để ý. Nếu không phải Tần Thư Dao làm khó dễ ở giữa, làm sao nàng ta có thể bị nạp thành thiếp. Mà Tần Thư Dao vẫn còn vọng tưởng ngồi lên vị trí hoàng tử phi.

“Biểu tỷ, tỷ cũng đừng cả ngày giống như oán phụ vậy. Nếu thật sự không cam lòng, sao không động thủ?” Khóe miệng Tần Tuyết Như lộ ra một chút tươi cười giảo hoạt.

Lúc này Tiết Nhã mới để kim thêu trong tay xuống, mỗi ngày nàng ta đều dùng thêu thùa để làm yên lòng bản thân, nhưng mà lâu ngày, oán hận trong lòng không vơi đi, ngược lại càng ngày càng nhiều. Cũng làm tính tình của Tiết Nhã càng thêm nóng nảy. Nàng ta còn nhớ rõ ràng, ngày đó bản thân bị nhốt, bộ dạng bị người nhục nhã.

Tuy rằng nàng ta một lòng muốn báo thù, nhưng mà dù sao nàng ta cũng sống nhờ ở Tần phủ, không có tiền cũng không có quyền. Làm sao mà có biện pháp báo thù được.

Tần Tuyết Như nhìn thấy bộ dạng này của Tiết Nhã, vẻ mặt khinh thường: “Nếu tỷ không dám, vậy đừng mỗi ngày làm ra dáng vẻ nửa sống nửa chết này!”

Tiết Nhã gắt gao nắm chặt nắm tay, chợt nàng ta đột nhiên ngẩng đầu, hỏi: “Vậy biểu muội có biện pháp nào không?”

Tần Tuyết Như nhìn thấy bộ dạng này của Tiết Nhã, hài lòng cười cười: “Mẹ ta kể, tiếp qua hai ngày nữa trong hoàng cung sẽ tổ chức thiết yến. Hoàng hậu nương nương tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha nàng như vậy, đến lúc đó tỷ làm tiểu cung nữ tiến cung với ta. Ta sẽ nói với mẫu thân, tỷ muốn vào cung coi trộm một chút, mẫu thân cũng tuyệt đối sẽ đồng ý!”

Nghe vậy, trong lòng Tiết Nhã có một chút hy vọng, cho tới bây giờ nàng ta không nghĩ tới bản thân có thể tiến cung. Qua nửa ngày sau, nàng ta mới lại hỏi: “Muốn ta làm cái gì?”

Bên trong đôi mắt của Tần Tuyết Như lộ ra một chút ngoan độc: “Đến lúc đó ta sẽ nói cho tỷ, lúc này đây, ta muốn làm cho nàng thân bại danh liệt, làm cho nàng trọn đời không chuyển mình được!”

Tiết Nhã thấy Tần Tuyết Như âm độc như vậy, trong lòng càng vui mừng, chỉ cần đừng để nàng ta xưng phong đi đầu, như vậy để nàng ta làm cái gì đều được.

Cuối mùa xuân, trăm hoa đua nở càng thêm kiều diễm. Cảnh sắc bên trong hoàng cung càng tươi đẹp, một mảnh xuân sắc.

Yến hội lần này, được mời không chỉ có vài vị cô nương Tần Thư Dao, còn có vài vị phu nhân quan lại, trong đó cũng bao gồm Ngô thị, còn có Phương đại phu nhân Mạnh thị, còn có Trịnh phu nhân Từ thị.

Không chỉ có tỷ muội Trịnh gia, còn có tỷ muội Phương gia và huynh đệ Phương gia đều đến đây. Đám người Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục cũng tự nhiên đều đi cùng.

Vẫn ở trong ngự hoa viên lúc trước, chỉ là không tổ chức yến ở đình hóng mát, mà ngồi ở Lâm Hồ, trên mặt hồ có một con thuyền nhỏ xinh xắn, trên thuyền có người thổi cây sáo.

Tiếng sáo theo gió nhẹ bay tới, làm tâm tình của người nghe càng thêm vui vẻ.

Chỉ là trong lòng Tần Thư Dao một chút cũng không vui vẻ, ngược lại còn có chút bất an. Nàng biết Hoàng hậu tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha nàng như vậy, từ sau sự kiện lần trước, bên trong hoàng cung không có tin tức gì. Cũng không biết là nguyên nhân gì, Trịnh gia cũng không có một chút tin tức nào.

Sau khi tiến cung, Tần Thư Dao rất muốn hỏi Trịnh Anh Anh một chút, rốt cuộc nàng ta có đi cầu phụ mẫu nàng ta hay không. Nhưng mà mỗi lần Trịnh Anh Anh nhìn thấy nàng, đều lẩn trốn rất xa.

Tần Thư Dao biết trong lòng nàng ta vẫn không đồng ý muốn gặp bản thân, xem ra nàng ta thật sự coi mình là tình địch. Nàng cũng không sao cả, dù sao kiếp trước nàng cũng không có bằng hữu gì, kiếp này cho dù đơn độc, nàng cũng có thể chịu được.

Lần này tiến cung, làm cho nàng kinh ngạc nhất là, nha hoàn bên người Tần Tuyết Như lại là Tiết Nhã, bọn họ không cùng tiến cung, Ngô thị đã sớm mang theo Tần Tuyết Như vào trước, mà bỏ lại một mình Tần Thư Dao ở trong nhà. Vốn Tần Thư Dao cũng không đồng ý đến, nhưng mà ý chỉ của Hoàng hậu đã nói rõ ràng nhất định phải để Tần Thư Dao đi.

Lúc này đây vẫn không chia nam nữ như lúc trước mà chỉ phân bàn.

Khi Phương Văn Thanh nhìn thấy Tần Thư Dao, hai tròng mắt lộ ra tức giận, tính tình hằn hết sắc khinh cuồng, lại là cháu ngoại trai Hoàng hậu, cho nên ở trong cung cũng không có trời buột gì. Hắn đi thẳng tới trước mặt Tần Thư Dao, từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng: “Hóa ra ngươi cũng tới!”

Trước đó Tần Thư Dao luôn để ý Trịnh Anh Anh, nhưng mà không ngờ tới Phương Văn Thanh cũng ở trong này, hiện tại nhìn thấy hắn thì cảm thấy đau đầu không thôi.

Mà Hoàng hậu ngồi ở một bên, đều luôn nhìn chằm chằm từng hành động từng cử chỉ của Tần Thư Dao, hiện đang nhìn thấy Phương Văn Thanh chủ động nói chuyện với Tần Thư Dao, thì hiếu kỳ nói: “Thanh Nhi? Cháu cũng biết nàng?”

Khóe miệng Phương Văn Thanh nở nụ cười, chỉ là nụ cười kia lại lộ ra hung dữ và khinh thường: “Đương nhiên biết, tài bắn cung của nàng vô cùng tốt, còn làm cho cháu bị mẫu thân đánh một trận!”

Hoàng hậu kinh ngạc kêu ra tiếng: “Hóa ra ngươi còn có tài bắn cung, hôm nay thời tiết rất tốt, không bằng các ngươi lại so tên thì thế nào? Bắn cung nhớ được tài bắn cung của Dục Nhi là giỏi nhất, không biết Dao Nhi có hơn Dục Nhi hay không!”

Dao Nhi? Khi nào thì nàng thân thiết với bà ta như vậy rồi.

Ngồi ở một bên, Mộ Thành Hi chưa từng nói chuyện hơi hé mắt, từ sau lần đó, hắn chưa từng hẹn Tần Thư Dao. Hắn tự nhận trong lòng bản thân không có nửa phần tình ý với Tần Thư Dao.

Nhưng mà khi biết được ca ca mình muốn kết hôn với Tần Thư Dao, trong lòng đã có cảm giác mất mát nồng đậm. Thẳng đến khi nửa tháng này đi qua, phụ hoàng vẫn luôn không chỉ hôn, trong lòng hắn lại cảm

thấy vui mừng không thôi. Trong đầu sẽ thường xuyên xuất hiện từng cái nhú mào từng nụ cười của nàng, thậm chí còn có chút hoài niệm mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng.

Hắn chưa từng có loại cảm giác này, hắn không biết cái này có phải là yêu không, hắn chỉ hy vọng nàng không cần gả cho Mộ Thiếu Dục.

Mà Mộ Thiếu Dục vẫn luôn lạnh như băng như sương, trên mặt không có một chút phản ứng nào, phẳng phất như Hoàng hậu nói không có nửa phần quan hệ đến hắn.

Nhưng mà Hoàng hậu một chút cũng không nóng nảy, trong khoảng thời gian này bà ta đều luôn quan sát chặt chẽ từng hành động cử chỉ của Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục, hiển nhiên từ sau ngày kia, tình cảm giữa hai người bọn họ có chút rạn nứt.

Mộ Tử Liệt bị giam giữ vên vện một tháng, hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, sau đó hừ lạnh nói: “Nghe nói mẫu hậu muốn gả cô nương này cho Tam ca?”

Bên trong giọng điệu đều đều là khinh thường, cho dù là ai đều có thể nghe ra được.

Phương đại phu nhân Mạnh thị bỗng nhiên cầm lấy khăn che miệng nở nụ cười: “Chuyện này cũng thật sự kỳ quái, đều đã truyền xôn xao trong dư luận, sao Hoàng hậu nương nương còn không chỉ hôn? Chẳng lẽ là Hiền phi nương nương chướng mắt một nàng dâu như vậy!”

107. Chương 107: Trước Mặt Mọi Người Chơi Đạo Đức Giả

Hai người Mạnh thị và Hoàng hậu là cùng một trận tuyến, hơn nữa bà ta cũng không thích Tần Thư Dao, tất nhiên cũng nguyện ý chế giễu nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, không ai đứng về phía Tần Thư Dao nàng, không ai ra mặt giúp nàng, nàng bị cô lập rồi

Chỉ là Tần Thư Dao không thèm để ý, trái lại khoe miệng nàng lộ ra một chút ý cười nhàn nhạt, dường như lời người ta nói đều không có liên quan gì tới mình.

Sắc mặt Hiền phi có chút khó coi, đương nhiên bà chướng mắt Tần Thư Dao, chỉ là Hoàng hậu nương nương mạnh hơn áp chế bà. Hơn nữa, từ sau khi sự tình lần trước truyền ra ngoài, Hoàng hậu lại còn nói là cô nương Trịnh gia cố ý thả ra, vì muốn phá hỏng nhân duyên tốt này.

Cho nên tuy Trịnh phu nhân Từ thị muốn vì nữ nhi của mình cầu thân, nhưng mà vẫn bị Hiền phi đè lại.

Tại đây, việc mấu chốt của cầu thân, cho dù Trịnh gia không làm, Hoàng thượng cũng sẽ cho rằng là Trịnh gia gây nên, đến lúc đó cảm thấy tính tình Trịnh Anh Anh bất chính thì cũng thôi, nếu cảm thấy Trịnh gia có âm mưu gì, vậy không phải là càng thêm hỏng bét sao.

Cho nên sự tình qua lâu như vậy, Hiền phi cũng không dám để Từ thị đi cầu thân, ngay cả hôn sự của Mộ Thành Hi, Hiền phi cũng không dám đề cập với Hoàng thượng.

Bỗng nhiên Hoàng hậu cười khẽ một tiếng, chỉ vào Tần Thư Dao nói: “Bản cung rất hài lòng với nàng dâu này, nhưng mà Hoàng thượng nói, hiện tại Phượng Nhi vẫn còn chưa có đính hôn, nếu thật sự muốn quyết định, như vậy cũng phải Phượng Nhi định trước. Cho nên việc này cũng kéo dài như vậy!”

Chẳng lẽ không phải bởi vì lời đồn lần trước, mà bỏ ý nghĩ này.

“Không ngờ Dao Nhi cũng có tài bắn cung, như vậy so một lần với bọn họ!” Mắt phượng của Hoàng hậu hơi cong lên, dường như tâm tình cực tốt: “Chỉ là các ngươi cũng đừng khi dễ một nữ tử yếu đuối như nàng!”

Tần Tuyết Như và Ngô thị đều không biết khi nào thì Tần Thư Dao học được tài bắn cung, hơn nữa nghe ý tứ trong lời nói của Phương Văn Thanh, còn rất lợi hại. Hai người bọn họ nhìn thoáng qua nhau, bên trong đôi mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tài bắn cung của Tần Thư Dao là kiếp trước đi theo Hàn Thế Quân học được, bởi vì Hàn Thế Quân cực thích bắn tên, cho nên Tần Thư Dao cũng khổ tâm nghiên cứu, gả cho Hàn Thế Quân vài năm, cái khác không tiến bộ, thuật bắn tên lại tiến bộ không ít.

Nàng đứng lên, cúi người thi lễ với đám người Hoàng hậu và Hiền phi, ngoài miệng lộ ra tươi cười: “Không biết Hoàng hậu nương nương lấy cái gì làm phần thưởng!”

Trùng sinh lại một lần nữa, nàng quá xem trọng tiền bạc rồi. Tiền không phải vạn năng, nhưng mà không có tiền cũng tuyệt đối không thể được. Nếu kiếp trước, không phải nàng đưa tất cả tiền bạc lên trên người Hàn Thế Quân, nàng cũng sẽ không thể rơi vào chết thảm như vậy. Mà Kỳ Nhi của nàng có lẽ cũng sẽ không thể chết thảm.

Kỳ Nhi! Đứa bé này luôn chôn dấu trong lòng nàng, là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng nàng.

Tuy khoe miệng Tần Thư Dao cười, nhưng mà trong con người vẫn còn mang theo một thoáng hàn ý.

Mộ Thành Hi đang nhìn nàng, nhìn thấy Tần Thư Dao như vậy, bình tĩnh như nước hồ vào mùa thu không tạo nên một chút gợn sóng nào. Đôi mắt nàng luôn mang theo một chút thương cảm và lãnh ý, nhưng mà ngoài miệng lại đều luôn mang theo một chút tươi cười nhàn nhạt. Rốt cuộc nàng là dạng nữ nhân thể nào?

Bỗng nhiên Mộ Thành Hi rất muốn đi tìm hiểu nữ tử này, cũng hối hận lúc trước không để ý, cứ như vậy mà bỏ lỡ mất!

“Đứa nhỏ này, lần trước ném được ngon ngọt. Vậy mà vẫn còn nhớ đến.” Nói xong đẩy một cái hộp lên trên bàn, cung nữ một bên mở hộp ra.

Bên trong lại là một trâm cài bạch ngọc điêu khắc thành hoa Lê trắng, hoa Lê được điêu khắc trông rất sống động, óng ánh trong suốt, vừa thấy là biết thượng phẩm.

Phần thưởng là một trâm cài, tỷ thí với nàng đều là nam tử. Tần Thư Dao hơi nhú mày, chẳng lẽ Hoàng hậu muốn để người thắng lấy trâm tặng cho người trong lòng?

Sân ở Ngự Hoa Viên đủ lớn, cho nên cũng không cần thiết lại chuyển đến nơi khác. Đám người Hoàng hậu và Hiền phi ngồi xuống bên trong Trích Tinh Lâu trong Ngự Hoa Viên.

Trích Tinh Lâu là lầu cao tầng, không chỉ có thể thấy tất cả phong cảnh trong Ngự Hoa Viên, đứng ở đây nhìn bọn nàng bắn tên không còn gì tốt hơn.

Ban đầu lên sân khấu là Mộ Thành Hi, tài bắn cung của hắn không tính là thông thạo, nhưng mà cũng không quá kém. Cho nên, mũi tên thứ nhất hắn bắn ngay bên cạnh hồng tâm. Thành tích như vậy đã không tệ.

Người thứ hai là Mộ Tử Liệt, tuy rằng tính tình hắn nóng nảy, nhưng mà thông thạo bắn cung, cho nên, mũi tên thứ nhất hắn bắn trúng hồng tâm, nhưng không phải chính giữa.

Người thứ ba mới là Tần Thư Dao, tay Tần Thư Dao cầm cung tiễn, ánh mắt hơi nhắm lại, nàng không có một chút khẩn trương, cũng không có một chút kích động nào, phẳng phất giống như kiếp trước, tĩnh tâm luyện tập bắn tên.

Mộ Thành Hi chưa từng thấy qua một nữ tử, có tư thế hiên ngang oai hùng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn hắn có chút bị mê hoặc, hai mắt của hắn không có biện pháp nào rời khỏi người nàng.

Thành tích Tần Thư Dao bình thường, không khác biệt lắm với Mộ Thành Hi, đều ở bên cạnh hồng tâm. Thành tích như vậy đối với một nữ tử mà nói là không dễ.

Thành tích của Phương Văn Thanh còn kém hơn Tần Thư Dao, cách hồng tâm một đoạn nữa.

Cuối cùng xuất trường là Mộ Thiếu Dục, vẻ mặt Mộ Thiếu Dục vẫn lạnh lùng như trước, hắn cầm một lần ba mũi tên lên, sau đó kéo cung tiễn, ba mũi tên lập tức bay ra ngoài, ba mũi tên đều bắn ngay chính giữa hồng tâm.

Kết quả đã rõ ràng, người thắng là Mộ Thiếu Dục.

Sau khi Hoàng hậu nhìn thấy, cười khích lệ nói: “Tần phu nhân thật đúng là nuôi được khuê nữ tốt, tài bắn cung của Dao Nhi lại tương đương với Hi Nhi. Rất xứng đôi với Dục Nhi.”

Về mặt Hiền phi hồ hững, lúc này bộ dạng này của bà, lại giống hệt Mộ Thiếu Dục. Trong lòng bà buồn bực không thôi, nhưng mà cũng không còn cách nào khác.

Sau khi mọi người bắn xong, Hoàng hậu và những người khác cũng đều đi xuống khỏi Trích Tinh Lâu, về chỗ ban đầu.

“Bắn cung còn tưởng rằng phải đưa trâm hoa này cho Dao Nhi, không nghĩ tới lại là con thắng. Cái này cũng không ngại, dù sao sau này Dao Nhi cũng gả cho con làm thê tử!” Khóe miệng Hoàng hậu lộ ra một chút tươi cười yếu ớt, bên trong đôi mắt lại lộ ra một chút tính kế.

Tần Thư Dao hơi cúi đầu, làm bộ ngượng ngùng, mà Trịnh Anh Anh ngồi ở một bên hai mắt đỏ bừng, nàng gắt gao xiết chặt lấy khăn của mình, sợ đau buồn của mình bị người phát hiện.

Nàng nắm chặt nắm tay, cổ lấy dũng khí, bỗng nhiên ngẩng đầu, nói với Mộ Thiếu Dục nói: “Tam biểu ca, trâm cài hoa Lê trắng này muội rất thích, huynh có thể tặng cho muội không?”

Lòng nàng đau đớn vạn phần, giống như bị ngàn cây kim đâm thủng, tuy rằng khóe miệng của nàng mang theo ý cười, nhưng mà mỉm cười kia lại mang theo thê lương vô cùng, một câu nói kia cũng là nàng cầu xin.

Người xung quanh đều đang nhìn trò hay vừa ra này, Hoàng hậu cũng làm ra vẻ nghi hoặc nhìn nàng, lại không lên tiếng ngăn lại.

Trịnh phu nhân lôi kéo Trịnh Anh Anh, ai ngờ đến Trịnh Anh Anh lại bỏ tay Trịnh phu nhân ra, khóe miệng vẫn mang theo ý cười thê lương như trước, lại lặp lại câu nói: “Biểu ca, có thể chứ?”

Mộ Thiếu Dục bối rối, hẳn chưa từng thấy qua Trịnh Anh Anh như vậy, bởi vì Trịnh Anh Anh ở trong mắt hắn đều luôn là hoạt bát đáng yêu. Khi nào thì xuất hiện tình cảm đau buồn như vậy, trong lòng hắn xẹt qua một chút thương cảm, cuối cùng lại kìm lòng không đậu gật đầu.

Trên má Trịnh Anh Anh lập tức lộ ra tươi cười vui mừng, nàng đứng lên, đi đến trước mặt Hoàng hậu, vội vàng cầm lấy cái hộp để trâm hoa Lê trắng, sau đó ôm vào trong ngực, dường như có nước trong mắt thoáng chảy ra.

108. Chương 108: Uy Nghiêm Cũng Làm Cho Khó Kháng Cự

Tần Thư Dao khế thở dài, nàng không muốn làm kẻ địch với Trịnh Anh Anh, nhưng mà hiện tại hai người bọn họ lại vĩnh viễn không thể làm bằng hữu như lúc trước được nữa.

Đợi sau khi Trịnh Anh Anh lấy cái hộp tinh xảo kia đi, Hoàng hậu mới lên tiếng nói: “Anh Nhi, người cũng càng ngày càng làm cản ...”

Lời còn chưa nói hết, đã bị Mộ Thiếu Dục đánh gãy: “Mẫu hậu, vừa rồi người cũng nói. Trâm cài này là của Nhi thần, Nhi thần muốn đưa cho ai thì sẽ đưa cho người đó. Hơn nữa hiện tại Nhi thần và Tần cô nương cũng không có hôn ước, kính xin mẫu hậu đừng nói ra nữa. Chuyện này sẽ làm tổn hại thanh danh của Tần cô nương!”

Lúc này Tần Thư Dao chỉ cảm thấy xấu hổ không thôi, cho tới bây giờ nàng đều chưa hề nghĩ tới sẽ cướp đoạt yêu thương gì đó, nàng thậm chí nghĩ muốn báo thù, thậm chí muốn đâm nát Hàn Thế Quân và Tiết Nhã dưới chân, thậm chí nhìn thấy bọn họ sống không bằng chết. Chỉ muốn cho hai người Ngô thị và Tần Tuyết Như nên nhận được báo ứng, chờ đến lúc đó, nàng sẽ đi sơn trang sống bình thân qua ngày.

Sống lại một lần nữa, nàng đã sớm không còn là thiếu nữ ngây thơ hay xúc động nữa rồi, nàng thậm chí muốn im lặng trải qua cả đời.

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, bên trong đôi mắt có một thoáng bất đắc dĩ.

Ánh mắt nàng vừa vắn rơi vào trong mắt Mộ Thành Hi, Mộ Thành Hi nắm chặt hai tay, hai hàng lông mày nhíu chặt. Cho tới bây giờ hắn đều chưa từng tức giận như vậy, hắn muốn lập tức đứng lên, sau đó mang theo Tần Thư Dao trốn đi, nhưng mà hắn lại không thể làm thế. Nếu thật sự làm, như vậy không chỉ có sắc mặt Hiền phi khó coi, ngay cả Mộ Thiếu Dục cũng sẽ bị người nói xấu. Hơn nữa như vậy đối với Tần Thư Dao, không phải là thật sự trợ giúp.

Lúc này hắn mới hiểu được, cái gì gọi là bất lực.

Hoàng hậu cũng không tức giận, chỉ khe khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: “Bản cung biết con thuở nhỏ cùng nhau lớn lên với Anh Nhi, nhưng mà con cũng không thể dung túng như vậy. Dã nha đầu không quy không cũ như vậy, làm sao mà thích hợp gả vào hoàng cung!” (Không quy không cự: không quy tắc không giữ khoảng cách)

Câu nói đầu tiên làm Trịnh Anh Anh ngậy ngốc đứng tại chỗ, luôn cố nén nước mắt, rốt cục không tiếng động rơi xuống.

Lúc này Trịnh phu nhân vội vàng đứng lên, kéo Trịnh Anh Anh vào trong lòng mình, sau đó cung kính nói: “Hoàng hậu nương nương nói đúng, trong ngày thường Anh Nhi quen thoải mái rồi, lại quen thuộc từ thuở nhỏ với Dục Nhi, cho nên mới lỗ mãng như thế!”

Nói xong Trịnh phu nhân lo lắng nhìn thoáng qua nữ nhi của mình.

Người Hoàng hậu làm khó dễ không phải là Trịnh Anh Anh, bà ta nhìn thoáng qua Hiền Phi ngồi ở một bên đang nhíu hai hàng lông mày, trong mắt lộ ra một chút đắc ý, sau đó mới ôn hòa nói: “Thôi được, để nàng đi về chỗ ngồi trước. Đứa nhỏ này cũng quá yếu ớt, bản cung cũng chỉ mới nói một câu, đã khóc rồi!”

Nói xong lại nhẹ nhàng mà lắc đầu, dường như muốn nói khuê nữ Trịnh gia không có giáo dưỡng.

Về mặt Trịnh phu nhân quẫn bách, bà ta lôi kéo Trịnh Anh Anh, Trịnh Anh Anh mới cúi người thi lễ, yết hầu lại nghẹn ngào một câu cũng nói không nên lời. Nam nhân nàng yêu nhiều năm như vậy, cuối cùng lại muốn thành thân với người khác, chuyện như vậy làm sao nàng có thể tiếp nhận được.

Nhìn đến nơi đây Tần Thư Dao hít sâu một hơi, nàng biết nếu bản thân lại không làm một chút gì đó, như vậy thật sự muốn mặc cho người ta giết rồi.

Nàng đột nhiên đứng lên, sau đó bịch một tiếng quỳ trên mặt đất: “Hoàng hậu nương nương, dân nữ không đức không tài không xứng với Tam hoàng tử, kính xin Hoàng hậu nương nương vì Tam hoàng tử tìm một mối hôn sự khác!”

Hành động này của nàng, làm mọi người đều ngẩn ra.

Hiện tại nàng hi vọng hai người Trịnh Anh Anh và Mộ Thiếu Dục hăng hái tranh thủ một chút, chạy nhanh cầu Hoàng hậu chỉ hôn. Hơn nữa bên người bọn họ còn có Hiền phi và Trịnh phu nhân, cho dù Hoàng hậu không đồng ý, như vậy chỉ cần Hoàng thượng biết chuyện này, cũng sẽ không thể gây đánh uyên ương, chia rẽ hai người bọn họ.

Trịnh Anh Anh thấy Tần Thư Dao quỳ trên mặt đất, trong lòng vui mừng một trận, chỉ là một chút vui mừng này của nàng, rất nhanh sẽ biến mất không thấy.

“Làm càn. Hôn sự của hoàng tử người cũng có thể bàn bạc sao? Bản cung muốn gả người cho Tam hoàng tử, đó là để mắt người. Người lại còn coi bản thân là vật quý báu rồi hả?” Hai tròng mắt của Hoàng hậu lộ ra một chút sắc bén, bà ta bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Người đâu, mang nha đầu không biết tốt xấu này, ra ngoài đánh hai mươi trượng cho bản cung!”

Đánh hai mươi trượng sẽ rút nửa cái mạng đó.

Tay cầm quyền lực quả nhiên là tốt, chỉ một câu nói, là có thể muốn nửa cái mạng của nàng.

Giờ phút này Mộ Thành Hi cũng vọt ra, hai tay ôm quyền về mặt lo lắng: “Mẫu hậu, nàng cũng không có mạo phạm ngài. Kính xin ngài bỏ qua cho nàng lần này!”

Về mặt Hoàng hậu âm trầm, trong lòng lại rất hài lòng, chính là bà ta muốn nhìn thấy hai huynh đệ bọn họ, vì một nữ nhân trở mặt thành thù.

“Trở về cho bản cung!” Hoàng hậu tức giận quát một tiếng.

Mộ Thiếu Dục khẽ nhú mày, tất nhiên hắn biết ý nghĩ trong lòng Hoàng hậu, chỉ là Mộ Thành Hi đã hăm sâu vào trong đó, mà bản thân cũng có chút bất lực. Hắn nhìn thoáng qua Tần Thư Dao quỳ trên mặt đất, lại nhìn thoáng qua vẻ mặt đau buồn của Trịnh Anh Anh.

Cuối cùng vẫn đứng dậy, hai tay ôm quyền, trầm giọng nói: “Mẫu hậu, việc hôn sự này, vốn Nhi thần cũng không có quyền nói. Chỉ là Nhi thần không thích Tần thị này, Nhi thần cảm thấy Anh Nhi càng thích hợp với Nhi thần hơn, kính xin mẫu hậu chỉ hôn!”

Lời này vừa nói ra, mặc kệ là Tần Thư Dao hay Trịnh Anh Anh đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, mà hình như trong lòng của Mộ Thành Hi cũng lập tức vui mừng, giống như cảm giác đè ở trước ngực hắn lúc trước, nháy mắt biến mất không thấy.

Hai mắt Hoàng hậu hơi nheo lại, khóe miệng bà ta nâng lên một chút cười lạnh, nhìn Hiền phi nói: “Muội muội, muội dạy hai nhi tử này, thật đúng là càng ngày càng làm càn. Lời bản cung nói bọn nó cũng không nghe! Chẳng lẽ bọn nó cảm thấy bản thân lập một chút công lao, thì không để bản cung vào mắt rồi hả?”

Hiền phi lập tức đứng lên, sau đó vội vàng quỳ trên mặt đất: “Hoàng hậu nương nương bớt giận, hai người bọn nó cũng không ý thức được hành động của mình!”

Ngồi ở một bên, Phương đại phu nhân Mạnh thị, bỗng nhiên che khăn nở nụ cười: “Hoàng hậu nương nương chỉ nói chỉ hôn cho các người thôi, các người lại giỏi lắm, một người quỳ, một người khóc. Việc hôn sự này chính là việc vui.” Nói xong lại quay đầu nói với Trịnh phu nhân và Ngô thị: “Hai người các bà cũng nên khuyên nhủ, nói như thế nào hai cô nương này còn chưa lấy chồng, không hiểu chuyện. Các bà đã làm cha mẹ, cũng nên dạy bảo một chút.”

Ngô thị lập tức đứng lên, cung kính cười nói: “Bà nói đúng, trở về ta nhất định sẽ dạy bảo một chút!”

Hoàng hậu đang nổi nóng, bà ta phát phát tay: “Việc này về sau ai cũng không cần nhắc lại. Bản cung cũng mệt mỏi, các người tự chơi đi!” Nói xong lập tức đứng lên, mang theo cung nữ rời đi.

Chỉ là đi đến chỗ rẽ, bà ta quay đầu nhìn bọn họ, cười lạnh một tiếng.

Tần Thư Dao đứng lên, nàng nhìn thoáng qua Trịnh Anh Anh, nhìn dáng vẻ bi thương của nàng ta, cuối cùng thông minh quay đầu lại. Hiện tại cái gì nàng cũng không thể nói, cái gì cũng không giúp được.

Nàng cho rằng bản thân có quyền đã đủ lớn, để đối kháng với đám người Ngô thị. Nhưng mà ở trong mắt Hoàng hậu nàng chẳng qua là một con kiến, chỉ cần vuốt nhẹ nhàngh, nàng lập tức tan xương nát thịt.

109. Chương 109: Thư Dao Trúng Kế Lầm Chung Thân

Yến hội trở nên nhạt nhẽo vô vị, Tần Thư Dao muốn rời khỏi, nhưng mà Ngô thị và Phương đại phu nhân lại trò chuyện với nhau thật vui vẻ, hoàn toàn không đồng ý trở về.

Chính giữa có không ít cung nữ đổi lại món ăn, Tần Thư Dao cũng chưa ăn, cuối cùng là uống một ngụm rượu đặt ở trước mặt nàng. Chỉ là qua không bao lâu, nàng lập tức cảm thấy cả người có chút vô lực. (chắc từ này không cần giải thích đâu nhỉ)

Tần Tuyết Như ngồi ở bên cạnh nàng nhìn thấy bộ dạng này của nàng, trong lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt lại lộ ra vẻ sốt ruột: “Đại tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Trong lòng Tần Thư Dao trầm nghĩ không tốt, vừa rồi nàng chỉ đắm chìm ở bên trong mất mát và hối hận, lại không ngờ bị người hạ độc!

“Có phải tỷ cảm thấy mệt mỏi không? Tỷ có muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi không?”

Tần Thư Dao còn chưa nói, Tần Tuyết Như đã cầm lấy tay nàng hỏi.

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, nàng há miệng thở dốc, lại phát hiện bản thân hoàn toàn không thể nói chuyện. Mà thân thể lại yếu ớt vô cùng, hoàn toàn ngồi không thẳng, tinh thần vẫn còn giữ lại một chút thanh tỉnh, làm cho nàng cảm giác được một thoáng sợ hãi.

Cảnh tượng như vậy rất quen thuộc, quen thuộc làm nàng cho rằng bản thân lại nhớ tới kiếp trước.

Nàng cho rằng bản thân sẽ tránh được cạm bẫy như vậy, không ngờ tới, từ đầu tới đuôi hai người Ngô thị và Tần Tuyết Như, đều không muốn buông tha bản thân. Bọn họ luôn chờ đợi thời cơ, luôn muốn đuổi tận giết tuyệt bản thân.

Tần Thư Dao dùng sức cắn chặt răng, chẳng lẽ trái tim của nàng quá yếu đuối? Chẳng lẽ nàng quá sơ sót rồi sao?

Trước mắt nàng dần dần tối lại, nàng chỉ cảm thấy bản thân bị người nâng lên, cuối cùng bị đưa đến trên một chiếc giường mềm mại. Sau đó nàng không còn cảm giác gì nữa.

Nàng ngủ mê man, nàng mơ thấy một màn kia của kiếp trước, bản thân cũng bị người nâng vào phòng như thế này, cũng cả người cũng không còn chút sức lực nào như thế này, cuối cùng thời điểm tỉnh lại, bên người lại thêm một gã nam tử. Sau đó, Ngô thị mang theo một đám người tiến vào, khi đó thanh danh của nàng suýt một chút là bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Nhưng mà cuối cùng Hàn Thế Quân xuất hiện, hắn không so đo những chuyện này, hắn nói, cả đời này hắn chỉ yêu một mình nàng. Hắn nói, trước giờ nữ nhân khác hắn đều không để vào mắt. Hắn nói hắn muốn cưới nàng làm thê tử.

Nàng động lòng, để hắn đi chỗ phụ thân cầu thân. Tuy rằng Tần Lương buồn bực nàng, nhưng mà thấy có người nguyện ý cưới nàng, hơn nữa bộ dạng anh tuấn, người cũng phong lưu phóng khoáng, cho nên lập tức gật đầu.

Nàng còn mơ thấy bản thân ngồi ở trên giường đỏ thẫm, trên đầu là một tấm lụa mỏng màu đỏ, sau đó Hàn Thế Quân lật tấm lụa mỏng kia lên, Tần Thư Dao thấy được gương mặt tuấn tú của hắn, nàng xấu hổ cúi đầu.

Nhưng mà cảnh trong mơ lại thay đổi, nàng mơ thấy bản thân ôm Kỳ Nhi cả người đầy máu, nàng tuyệt vọng khóc rống lên. Mà Hàn Thế Quân lại nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái, giọng điệu và trong ánh mắt đều là trách cứ.

Nằm ở trên giường, trên trán Tần Thư Dao đã phủ một tầng mỏng mồ hôi, nàng cau mày, giống như gặp ác mộng.

Cửa kết một tiếng nhẹ nhàng bị mở ra, tiến vào một gã nam tử, hắn mặc trang phục màu đen, hắn nhíu chặt hai hàng lông mày, lại không nhìn thấy trên giường đã nằm một người.

Hắn chỉ cảm thấy đau đầu đau vô cùng, hắn biết rượu bị người hạ độc rồi. Hắn nắm chặt nắm tay, muốn bức rượu độc ra, nhưng mà hắn phát hiện quá muộn rồi.

Ngay cả y phục trên người hắn cũng chưa cởi bỏ ra, đã thẳng tắp nằm ở trên giường.

Lúc này, hắn mới cảm giác được bên cạnh dường như còn có một người, hắn nỗ lực mở mắt ra, lúc nhìn thấy người trước mắt, trong lòng kinh hãi, mà lúc này độc cũng đã xâm nhập vào trong cơ thể của hắn, dùng hết toàn bộ sức lực cũng chỉ cố chống đỡ được một chút, vẫn ngã vào trên giường ngủ mất.

Tần Thư Dao đã ngủ say nên không biết bên người lại nhiều thêm một người, nàng đang gặp ác mộng, những thứ trong mộng làm cho nàng thương tâm muốn chết, tim như bị đao cắt. diễn-đàn-lê- quý-đôn

Không biết bọn họ ngủ bao lâu, sau khi cách đó không xa truyền đến một trận âm thanh vui đùa âm ỉ, Tần Thư Dao mới hơi nhíu nhíu đầu mày, nàng chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng, thân thể cũng đau nhức yếu ớt, nàng muốn nâng tay lên, nhưng mà lại cảm thấy toàn thân vô lực.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Tần Thư Dao biết bản thân phải nên nhanh chóng rời khỏi nơi này, hình như nàng đã nghe thấy được hơi thở nặng nề của nam tử, nàng biết đây là hai người Hoàng hậu và Tần Tuyết Như cùng nhau hợp mưu lên kế sách.

Nhưng mà cổ tình đầu óc của nàng đã thanh tỉnh, thân thể lại không thể động đậy, ngay cả mí mắt cũng nâng không dậy. Cảm giác như vậy làm cho nàng có chút sợ hãi.

Cửa lại bị đẩy ra, người vào nhìn thấy một màn trước mắt, hoảng sợ kêu ra tiếng, thậm chí khay trong tay cũng bị rơi xuống trên đất.

Lúc này, Tần Thư Dao mới miễn cưỡng mở hai mắt, nàng nhìn thấy một cái bóng màu đen trước mắt, cái bóng kia đã đứng lên, nàng không thấy rõ mặt của hắn, cho nên trong lòng rất tò mò.

Lần này, Ngô thị lại đưa cho nàng một nam nhân thể nào đây?

“Đây là có chuyện gì?”

Âm thanh sắc bén, làm Tần Thư Dao rất không thoải mái, nàng nhú nhú đầu mày, lại nắm chặt nắm tay dùng hết toàn lực, nhưng mà thân thể vẫn không thể động đậy.

“Chúng ta bị hạ độc!”

Giọng nói này Tần Thư Dao rất quen thuộc, sau khi nàng nghe được thì ngẩn người, sau đó cũng không lại dùng lực giãy dụa, khéo miệng nàng lộ ra một chút tươi cười bất đắc dĩ.

Xem ra Hoàng hậu cũng đã sớm chuẩn bị tốt, xem ra, cho dù bọn họ lại giãy dụa thế nào, cũng không có biện pháp trốn thoát khỏi lòng bàn tay của bà ta.

Lúc này, Tần Thư Dao thậm chí có chút sợ hãi, từ sau khi nàng trùng sinh, rất nhiều chuyện đều đã thay đổi. Vậy, có phải ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng sẽ phát sinh biến hóa. Hoặc là Hoàng hậu không chết, mà đăng cơ ngồi lên ngôi vị hoàng đế không phải là Mộ Thành Hi, mà là Mộ Tử Liệt.

Tần Thư Dao buông tha giãy dụa, nhưng mà nàng lại phát hiện thân thể của chính mình có thể cử động. Nàng lại mở hai mắt, sau đó bò từ trên giường ngồi dậy, chỉ là, cho dù là có thể cử động, thân thể cũng yếu ớt vô cùng, giống như nước vậy.

Nàng cúi đầu nhìn xuống xiêm y của mình, quả nhiên chỉ còn lại một cái yếm, nàng tự giấu cười cười, sống lại một lần nữa, nàng còn bị người tính kế như vậy, kiếp trước nàng bị người hại chết, vậy cũng là xứng đáng!

Nàng ngẩng đầu, nhìn dáng người cao lớn uy vũ trước mắt, trong lòng cười lạnh một tiếng, xem ra hai người bọn họ đều là thân bất do kỷ.

Ngô thị bỗng nhiên xông tới, giơ tay lên hung hăng đánh Tần Thư Dao một bạt tai: “Tiện nhân không biết xấu hổ này, thể diện của Tần gia đã bị mày làm cho mất hết!”

Tần Thư Dao ôm gò má mình, nâng hai tròng mắt bị tức giận thiêu đỏ lên, Ngô thị bị nàng nhìn như vậy, trong lòng có chút phát run. Chỉ là Ngô thị rất nhanh lại cười lạnh một tiếng, lại giơ tay lên, còn muốn đánh tiếp. Nhưng mà một cái bạt tai kế tiếp này đánh thế nào cũng không được.

Ngô thị kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt Mộ Thiếu Dục lạnh như băng, trong lòng bà ta bỗng nhiên có chút e ngại, tức giận trên mặt cũng ít vài phần: “Ta giáo huấn nữ nhi nhà mình, không cần ngại quản!”

Sức lực trong bàn tay của Mộ Thiếu Dục một phần cũng không giảm, giọng điệu vẫn lạnh như băng như trước: “Từ giờ trở đi, nàng đã là người của ta, không cần bà quản!”

Những lời này trực tiếp chặn Ngô thị lại, mà Tần thư Dao một bên cũng ngẩn ra.

Động tĩnh bên này, kinh động không ít. Hoàng hậu đoán chắc canh giờ đi vào, cùng vào còn có Hiền phi.

Hai người thấy một màn như vậy, hai tròng mắt đều lộ ra vẻ khiếp sợ, chính là sau ánh mắt của Hoàng hậu còn thoáng qua một chút ý cười âm lãnh, mà Hiền phi lại là nồng đậm lo lắng và bất an.

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

110. Chương 110: Trong Sạch Bị Hủy Suy Nghĩ Khó Cân Bằng

Hoàng hậu lạnh mặt đi tới, Mộ Thiếu Dục lại giống như không nhìn thấy bà ta, lại ngay cả hành lễ cũng không làm. Hắn lạnh lùng nhìn Hoàng hậu, Hoàng hậu bị hắn nhìn có chút sợ hãi, nhưng mà bà ta dù sao cũng là Hoàng hậu, làm sao có thể bị ánh mắt của Mộ Thiếu Dục hù sợ

“Dục Nhi, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lần này giọng nói của Hoàng hậu mang theo vài phần tức giận.

Mộ Thiếu Dục như núi băng vạn năm, giọng điệu lạnh như băng: “Không phải là mẫu hậu đã thấy rồi sao?”

Hoàng hậu không nghĩ tới Mộ Thiếu Dục lại dám vô lễ với bà ta như vậy, bà ta cắn chặt răng, quát: “Tần thị, bản cung còn tưởng rằng ngươi hiền thực nhu thuận, còn muốn gả ngươi cho Dục Nhi, không nghĩ tới ngươi là nữ tử hư hỏng như vậy. Hôm nay tội chết có thể miễn, nhưng mà mang tội lại khó thoát khỏi!” Nói xong, dùng mắt ra lệnh cho Ý Cầm một bên.

Nhưng mà Ý Cầm còn chưa đi, Mộ Thiếu Dục đã lạnh lùng nói: “Mẫu hậu, không phải nói gả nàng cho nhi thần sao? Chẳng lẽ mẫu hậu muốn đổi ý?”

Giọng nói của hắn rất nhẹ rất nhạt, nhưng lại lộ ra uy nghiêm nồng đậm, làm Hoàng hậu không dám nhìn thẳng vào.

Lúc này, Hiền phi đứng ở một bên càng thêm sốt ruột, bà làm sao có thể để nhi tử của mình cười nữ nhân như vậy, cho dù bà biết rõ chuyện này là một âm mưu, bà cũng không cam lòng!

“Dục Nhi... Con ngàn vạn không thể dính vào!”

Đối mặt với mẹ đẻ của mình, tuy rằng vẻ mặt của Mộ Thiếu Dục vẫn lạnh như băng, nhưng lại không uy nghiêm như vừa rồi, chỉ là vẫn lạnh lùng nói như trước: “Mẫu phi không cần lo lắng, nhi thần biết nên làm như thế nào!”

Hắn xoay người, tiện tay cầm một bộ y phục quảng cho Tần Thư Dao, sau đó xoay người, lạnh lùng nói: “Các người đều đi ra ngoài đi. Việc hôm nay, tự nhiên thần sẽ giải thích với phụ hoàng!”

Hắn hành quân nhiều năm, giọng điệu mang theo không chỉ có uy nghiêm, còn có nhiều hơn khí thế vương giả, làm cho người ta không dám xem nhẹ. Chính Hoàng hậu sau khi nghe xong, trong lòng cũng có chút sợ hãi, cũng bắt đầu có chút hối hận, chỉ là việc này đã làm, hối hận cũng không có đường sống nữa.

Bà ta hừ lạnh một tiếng nói: “Trong ngày thường, Hoàng thượng vạn phần sủng ái con, không nghĩ tới con lại làm ra loại chuyện này. Ngay cả lời bản cung nói con cũng không nghe, vậy bây giờ bản cung xin mời Hoàng thượng đến, để Hoàng thượng đến xử lý! Xem lời Hoàng thượng nói, con còn dám ngỗ nghịch nữa không!” Nói xong lại nói với Hiền phi bên cạnh: “Muội muội, muội dạy được nhi tử tốt, thật sự là một người xuất sắc hơn một người!” Nói xong liền phất tay áo rời đi.

Hiền phi cũng là vẻ mặt khó coi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Mộ Thiếu Dục bình tĩnh, không có một chút kinh hoảng, lòng của bà cũng mới chậm rãi dịu chút.

“Các người đều đi xuống đi, để hai người bọn họ lưu lại một lát!”

Hiền phi cũng không phải người ngu, đương nhiên cũng có thể nhìn ra được Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao đều bị người hạ độc, mà lúc này, Mộ Thiếu Dục muốn chính là đuổi bọn họ đi.

Trong lòng Ngô thị rất đắc ý, dù sao đợi lát nữa Hoàng thượng tới, phải bị phạt cũng là Tần Thư Dao, không mấy may quan hệ đến bà ta. Cho nên liền mang theo người đi ra ngoài trước.

Hiền phi đứng ở trong phòng, than nhẹ một tiếng: “Dục Nhi, con phải nhớ kỹ ngàn vạn không thể xúc động!”

Mộ Thiếu Dục bình tĩnh gạt gạt đầu, sau đó Hiền phi mới đi ra ngoài, còn nhân tiện đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại có hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục, vẻ mặt của Tần Thư Dao cũng không có một chút xấu hổ nào, nàng cũng đã sớm mặc y phục xong, nàng ngồi dậy từ trên giường, nhẹ giọng nói: “Dân nữ không cần Tam hoàng tử phụ trách, cho nên Tam hoàng tử cũng không cần cưới dân nữ!”

Nàng đã sớm suy nghĩ xong, đời này thà rằng không gả, cũng không thể gả cho một người không thương mình. Hơn nữa hần và Trịnh Anh Anh vốn là một đôi trời đất tạo nên, bản thân lại chen vào, sẽ chỉ làm bọn họ càng thêm thống khổ.

Nàng sống lại một lần nữa, nên báo thù còn chưa có báo, chuyện nên làm cũng chưa làm xong. Tại sao nàng có thể dễ dàng gả đi như vậy.

Mộ Thiếu Dục thấy vẻ mặt Tần Thư Dao bình tĩnh, không lộ ra ngượng ngùng và sợ hãi như nữ tử khác, chính là vẻ mặt cũng rất thản nhiên, dường như chuyện vừa rồi đều không có phát sinh.

“Cô nương không cần lo lắng, ta sẽ phụ trách với cô nương!” Hần hơi nhúu mày, cuối cùng vẫn nói ra những lời này.

Hần không có người trong lòng, cưới ai cũng giống nhau. Chỉ là từ trước, hần đều luôn cho rằng người bản thân cưới là Trịnh Anh Anh, bởi vì Trịnh Anh Anh cùng lớn lên từ nhỏ với hần, quả thật hần có tình cảm với Trịnh Anh Anh, chỉ là loại tình cảm huynh muội. Như thế này cưới nàng cũng không có mâu thuẫn gì.

Nhưng mà từ khi Hoàng hậu nói ra, nói muốn để hần cưới Tần Thư Dao, trong lòng hần lại có chút không cam lòng. Hần không muốn nhìn thấy Trịnh Anh Anh thương tâm khổ sở, hần cũng càng thêm lạnh nhạt với Tần Thư Dao.

Chỉ là Hoàng hậu đã sớm lập kế hoạch trước, cho dù bọn họ ngàn phòng vạn phòng cũng vẫn trúng chiêu. Hần biết trong sạch của nữ nhân rất quan trọng, hần hủy trong sạch của nữ tử này, đương nhiên sẽ phụ trách nàng. Mặc kệ nàng đồng ý hay không đồng ý.

Bỗng nhiên Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng: “Tam hoàng tử đừng tự mình đa tình, chuyện này không phải do ngài và dân nữ làm chủ. Dân nữ chỉ cầu sau khi Hoàng thượng tới, xin Tam hoàng tử đừng vì dân nữ cầu tình!”

Hai hàng lông mày của Mộ Thiếu Dục càng nhíu càng chặt, chẳng lẽ là nàng có người trong lòng, cho nên dù bị hủy trong sạch, cũng không đồng ý gả cho bản thân? Khác thường trong lòng lại dâng lên, làm cho hần thật không thoải mái!

Hai người bọn họ chưa nói được mấy câu, cửa đã lại mở ra, lần này, người vào không chỉ có Hoàng hậu và Hiền phi, còn có Hoàng thượng.

Vẫn là lần đầu tiên Tần Thư Dao nhìn thấy Hoàng thượng, tuổi của ngài đã hơn bốn mươi, dung nhan đã có chút già, nhưng mà trên người lại nồng đậm uy nghiêm, làm cho người khác không thể xem nhẹ.

“Hoàng thượng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục đều quỳ gối trên đất, thấp giọng nói.

Trên mặt Hoàng thượng không nhìn ra vui buồn, ông chỉ khẽ gật đầu, sau đó ngồi ở trên một chiếc ghế thái sư, lại nhìn bố trí trong phòng một vòng, mới hỏi: “Dục Nhi, làm sao con lại cùng với nàng như thế!”

Giọng điệu thật bình thản, nhưng mà vẫn có thể làm cho người ta có cảm thấy áp lực như trước.

Mộ Thiếu Dục khẽ nhúu mày: “Nhi thần uống rượu có vấn đề, để cung nhân dẫn đường, cho nên mới đi nhầm vào trong phòng vị cô nương này!”

Hoàng thượng nhìn thoáng qua Tần Thư Dao quỳ trên mặt đất, sau đó lạnh lùng nói: “Ngẩng đầu lên!”

Đương nhiên Tần Thư Dao biết là đang nói bản thân, nàng hơi ngẩng đầu, trên mặt không có một chút gợn sóng, cũng không có chút sợ hãi nào, phảng phất người đối diện không phải là hoàng đế một quốc gia, cũng dường như chuyện trước đó chưa hề phát sinh.

Hoàng thượng cảm thấy nàng không quỵ rũ như trong tưởng tượng của mình, hơn nữa người nữ tử này nhìn thấy mình cũng không sợ hãi gì, gặp được chuyện như vậy cũng không ủy khuất gì. Ông thấy trong

mắt nàng không có dù chỉ một giọt nước mắt. Trong lòng ông thật hài lòng, cảm thấy nữ tử như vậy mới xứng đôi với nhi tử của ông.

Vừa rồi ông nghe lời Hoàng hậu nói xong, vốn là tràn đầy ngập lửa giận. Nhưng mà sau khi đến nơi này, không chỉ có biểu hiện của Mộ Thiếu Dục thật bình thản, mà Tần Thư Dao cũng biểu hiện thật bình tĩnh.

Điều này làm cho ông càng thêm tin tưởng chuyện này, là có người cố ý thiết kế hãm hại hai người bọn họ.

“Dục Nhi, con thích nàng?”

Mộ Thiếu Dục quay đầu nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, bộ dạng của nàng, tính cách của nàng, cùng trên người nàng tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, đều không làm cho hắn cảm thấy không vui một chút nào. Sẽ không chán ghét, cũng không xem như là thích!

Cho nên Mộ Thiếu Dục không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Đối với nhi tử đầu gối này của ông, Hoàng thượng cũng nhìn quen rồi, cho nên cũng không buồn bực, lại nói với Tần Thư Dao: “Còn người?”

Tần Thư Dao lại thật thẳng thắn dứt khoát lắc đầu.

111. Chương 111: Có Người Vui Có Người Buồn

Điều này làm cho Hoàng thượng hơi kinh hãi, chỉ là rất nhanh lại cười vang, nói: “Xem ra người thật sự không quyến rũ Dục Nhi, hẳn là cũng bị người hạ độc, mới có thể biến thành như thế!”

Hoàng hậu vừa nghe trong lòng ngẩn ra, Hoàng thượng cứ tin tưởng bọn họ như vậy? Móng tay thật dài đâm sâu vào trong da thịt của bà ta, nhưng bà ta không cảm thấy đau đớn một chút nào, phảng phất cảm thấy còn chưa hả giận, chỉ là lúc này trên mặt của bà ta vẫn không gọn sóng như trước, mặt mày trong lúc đó còn mang theo một chút lo âu nhàn nhạt.

Tiếp đó Hoàng thượng lại hỏi tuổi Tần Thư Dao, người thế nào vân vân. Sau khi nghe nói là đích trưởng nữ của Tần Lương, mới vừa cười nói: “Thân thế của con cũng xứng đôi với Dục Nhi của Trẫm. Dù sao con cũng rất nhanh nữa sẽ cập kê, không bằng định hôn sự này xuống!”

Lời này vừa nói ra làm mọi người xung quanh đều kinh ngạc vạn phần, vốn đang cho rằng Hoàng thượng sẽ hung hăng trách phạt hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục một chút, không nghĩ tới Hoàng thượng chẳng qua là nhẹ nhàng băng quơ, mà còn tứ hôn nữa.

Hoàng hậu không nghĩ tới bản thân tỉ mỉ bày ra mưu kế, không có một chút hiệu quả, ngược lại còn thành toàn cho hai người bọn họ. Trong lòng vừa buồn bực vừa căm ghét, nhưng vẻ mặt vẫn bình thản, nhưng mà mắt mọi người có thể nhìn ra được Hoàng hậu khó chịu.

Hoàng hậu muốn nói ngăn lại, nhưng mà Hoàng thượng bỗng nhiên quay đầu nhìn bà ta một cái, ánh mắt kia quá mức sắc bén, làm cho bà ta sinh ra ý sợ hãi.

“Bản cung đã sớm muốn tác hợp hai người bọn họ, chỉ là trong khoảng thời gian này Hoàng thượng bận việc triều chính, cho nên mới kéo dài tới lúc này.” Mặc dù trên mặt Hoàng hậu mang ý cười, nhưng mà trong lòng lại rất hối hận.

Đứng ở một bên Hiền phi đầu dám chen vào nói, chỉ là bà tin tưởng Hoàng thượng đã tán thành, vậy hẳn cũng không phải là người phóng đảng.

Tần Thư Dao cũng không nghĩ tới Hoàng thượng lại sẽ trực tiếp tứ hôn, mà Mộ Thiếu Dục giống như đã sớm đoán trước, dập đầu một cái tạ ơn. Tần Thư Dao bất đắc dĩ, chỉ có thể làm giống Mộ Thiếu Dục, dập đầu tạ ơn.

Không ngờ đã quyết định xuống, cho dù bản thân lại cự tuyệt, như vậy chỉ bị người ta cho rằng là không biết tốt xấu, còn không bằng cứ im lặng chấp nhận thôi. Chỉ là Trịnh Anh Anh thì làm sao bây giờ? Nàng nhú mày, trong lòng lại không nguyện ý suy nghĩ lại, nàng luôn cảm thấy bản thân có lỗi với Trịnh Anh Anh. Ngay cả bản thân cũng không có biện pháp đối mặt với nàng.

Đám người Hoàng hậu và Ngô thị thật không ngờ, Hoàng thượng không trách phạt hai người bọn họ, mà còn trực tiếp tứ hôn. Mà còn chọn ngày thành thân nữa.

Điều này cũng là Hoàng thượng sợ chuyện hai người bọn họ bị truyền ra ngoài, cũng không tốt cho hai người bọn họ. Cho nên mới quyết định nhanh chóng như vậy.

Bởi vì Tần Thư Dao còn nửa năm mới cập kê, cho nên ngày thành hôn liền chọn vào cuối năm, đợi đến sau khi Tần Thư Dao cập kê, thì lập tức gả cho Mộ Thiệu Dục.

Đây là kết quả Tần Thư Dao nghĩ thế nào cũng không ngờ tới.

Sau khi trở lại Tần phủ, chuyện Tần Thư Dao bị Ngô thị nói rất kinh khủng, mặt Tần Lương đen lại, lúc đang muốn đánh mắng.

Tần lão phu nhân nhẹ giọng nói: “Vì sao Tam hoàng tử xuất hiện ở trong phòng của cháu? Cho dù là như thế này, Hoàng thượng cũng không buồn bực? Còn trực tiếp tứ hôn cho hai người các cháu, ngay cả ngày thành hôn cũng chọn luôn?”

Ngô thị lại muốn nhục nhã Tần Thư Dao vài câu, nhưng mà bị Tần lão phu nhân trừng mắt, bà ta cũng không dám nói nữa.

Tần Thư Dao nâng đôi mắt lên, bình tĩnh nhìn Tần lão phu nhân nói: “Tam hoàng tử trúng độc, cho nên mới đi nhầm vào trong phòng của cháu. Chắc là Hoàng thượng cũng đoán được, cho nên mới không tức giận.”

Sau khi nàng nói xong, giống như vô tình nhìn thoáng qua Ngô thị.

Trong lòng Tần lão phu nhân như gương sáng, lúc này đã đoán được bảy phần, trên mặt bà cũng càng thêm khó coi, chỉ là không trực tiếp tức giận. Bà nói với Tần Lương: “Chuyện này có Hoàng thượng đề xuống, tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài. Con cũng không cần tức giận như vậy, chuyện này cũng không phải là lỗi của khuê nữ nhà con, là có người cố ý muốn hãm hại hai người bọn họ. Chỉ là cũng tốt, thành toàn cho hai người bọn họ!”

Tần lão phu nhân rất hài lòng với cửa hôn sự này, cho nên dù là biết sự việc xảy ra với Tần Thư Dao, trong lòng cũng vẫn rất vui mừng.

Chỉ là trên mặt của bà vẫn mang theo tức giận: “Thê tử của lão đại à, chuyện này đã có Hoàng thượng đề xuống, Tần gia chúng ta tuyệt đối không thể truyền ra nửa phần. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, không chỉ có con bị phạt, ngay cả toàn bộ Tần gia chúng ta đều phải gặp nạn đấy!”

Ngô thị bị Tần lão phu nhân nhìn có chút chột dạ, bà ta vội vàng giải thích, nói: “Lão phu nhân, loại chuyện này làm sao con dâu có thể nói ra chứ. Đây chính là liên quan đến trong sạch của Dao Nhi đấy!”

Tần lão phu nhân thấy bộ dạng này của Ngô thị, hài lòng gật gật đầu: “Qua nửa năm nữa Dao Nhi sẽ phải cập kê, vốn trong suy nghĩ của ta chỉ tổ chức giống bình thường. Chỉ là hiện tại Hoàng thượng tứ hôn, sau này Dao Nhi cũng là hoàng tử phi, cho nên đương nhiên không thể giống như trước. Ta sẽ đưa qua một ít ngân lượng, con cứ việc làm tốt là được!”

Ngô thị nghe xong trong lòng rất không thoải mái, vốn là bà ta cũng chỉ muốn tùy tiện làm cho Tần Thư Dao một lễ cập kê bình thường, không nghĩ tới hiện tại Tần lão phu nhân đã muốn bản thân bỏ tiền ra, còn muốn làm long trọng nữa.

Vốn trong lòng Tần Lương tràn đầy lửa giận, cũng nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Tần lão phu nhân, lại nhớ lại ngày đó khi Tần Thư Dao lần đầu tiên tiến cung, Hoàng hậu đã có ý khó xử nó. Ông cũng không phải là người cổ hủ, vừa rồi chẳng qua là do nổi nóng. Nhưng mà ông đã suy nghĩ cẩn thận, sợ nữ nhi của mình bị người hãm hại, nếu không phải Hoàng thượng anh minh, Tần Thư Dao chưa chắc còn mạng trở về.

Cho nên Tần lão phu nhân quyết định, ông cũng tán thành: “Nàng cứ làm theo ý của lão phu nhân. Hoàng thượng lại tự mình lựa chọn ngày, chắc hẳn qua hai ngày nữa sẽ có sính lễ đưa tới. Nàng cũng nhanh bắt đầu chuẩn bị đồ cưới cho Dao Nhi!”

Trong lòng Ngô thị tràn đầy lửa giận, chỉ là lúc này cũng không dám để lộ ra. Vừa nghe đến sính lễ, trong lòng lại lập tức vòng vo, cảm thấy dù sao cũng phải đi qua tay mình, đến lúc đó bản thân lại giấu đi một ít, bọn họ cũng không biết.

Cho nên cũng không lại làm ra vẻ mặt khó xử: “Lão gia, ngài cứ yên tâm! Làm sao thiếp có thể chậm trễ Dao Nhi được!”

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy toàn thân đều nổi da gà, nếu không phải Ngô thị và Hoàng hậu hợp mưu, làm sao nàng và Mộ Thiếu Dục ở trong một phòng được chứ.

Như Ý Uyển.

Tần Tuyết Như ném vụn một bộ bàn trà mới, lửa giận trong lòng vẫn không giảm bớt.

Đứng ở một bên, Tiết Nhã cười lạnh một tiếng: “Ta còn tưởng rằng biểu muội có mưu kế gì hay. Không nghĩ tới lại chính là thế này.”

Tần Tuyết Như bỗng nhiên ngẩng đầu, trong hai mắt lộ ra hận ý vô tận, làm Tiết Nhã lạnh run một cái.

“Tỷ cho là nàng ta thật sự lên làm hoàng tử phi, tỷ sẽ tốt sao? Hừ, đừng cho là ta không biết, nếu không phải là nàng ta tử tử bày ra, thì sao tỷ sẽ gả cho Hàn gia làm thiếp chứ! Tỷ lại tốt lắm, còn vì nàng ta cao hứng!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tiết Nhã khó coi vạn phần, hàm răng cắn chặt môi dưới. Tuy rằng trong tay nàng không có chứng cứ, nhưng mà đương nhiên cũng rõ ràng chuyện lúc trước, đều là một tay Tần Thư Dao bày ra.

“Vậy muội nói nên làm cái gì bây giờ? Lúc trước không phải là nàng ta đào thoát, chính là trái lại nhân họa đắc phúc.” Tiết Nhã cũng luôn oán hận, ước gì hiện tại dẫm nát Tần Thư Dao dưới chân!

“Nàng ta có thể tránh được một lần, hai lần, ba lần. Chẳng lẽ còn có thể thoát được năm lần, sáu lần sao? Lần này cũng chỉ là trùng hợp mà thôi. Hơn nữa cũng không phải tất cả với nàng ta đều là phúc, Trịnh Anh Anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, tỷ chờ xem kịch vui đi! Còn có Ngũ hoàng tử kia, ta thấy hẳn thật sự có ý với nàng ta, nói không chừng chuyện này còn chưa có xong đâu!” Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng Tần Tuyết Như mới dập tắt.

112. Chương 112: Điểm Uyên Ương Ở Lễ Thành Hôn Hàn Gia

Tiết Nhã nhớ lại ở bên trong hoàng cung, Mộ Thành Hi bảo vệ Tần Thư Dao, trong lòng vừa ghen ghét vừa hận, sao nàng không có vận mệnh tốt như vậy, sao lại tìm phải một thứ tử vô dụng. Nàng vô cùng không cam lòng, nàng không cam lòng cứ như vậy mà gả cho một thứ tử làm thiếp.

Lúc trước nàng còn tưởng rằng Hàn Thế Quân có chút tài năng, có thể được Hoàng thượng thưởng thức, cho nên mới sẽ vụng trộm hẹn hò với hắn ta. Nhưng mà không nghĩ tới Hàn Thế Quân lại không biết tốt xấu, chỉ chịu nạp nàng làm thiếp, như vậy cũng đừng trách nàng vô tình.

“Vậy muội muốn làm sao bây giờ?”

Hiện tại Tiết Nhã không xúc động giống như vừa nãy nữa, dù sao mọi việc đều đứng sau lưng Tần Tuyết Như.

Tần Tuyết Như ngẩng đầu, nhìn Tiết Nhã cười lạnh một tiếng: “Biện pháp? Đương nhiên là có, chỉ là không biết tỷ có bằng lòng làm hay không!”

Tiết Nhã bị Tần Tuyết Như nhìn có chút nổi da gà, chỉ là nghĩ đến khi bản thân bị người khi nhục, bị người nhạo báng, đều là một tay Tần Thư Dao tạo thành. Cho nên không chút do dự gật đầu.

Tần Tuyết Như cười đi tới bên tai Tiết Nhã, sau đó lại nhẹ giọng nói vài câu.

Hai mắt Tiết Nhã tròn to, gò má cũng đỏ bừng: “Chuyện này sao mà được!”

“Dù sao biện pháp ta nói cho tỷ, được hay không đương nhiên là phải xem chính tỷ rồi!” Tần Tuyết Như ngồi ở trên ghế, cầm lấy một trái nho, tiếp đó tao nhã bắt đầu ăn.

Tiết Nhã nắm chặt khăn tay, cắn đôi môi, thanh danh bản thân đã bị hủy, nhưng mà nàng lại không cam nguyện gả cho Hàn Thế Quân làm thiếp, chỉ có thể cực một lần này mới nên việc.

Muốn trách chỉ trách Tần Thư Dao quá ngoan độc, trách Hàn Thế Quân quá vô tình, lại không chịu cưới bản thân, còn vọng tưởng muốn cưới nữ tử có gia thế bối cảnh rất cao!

Từ sau khi Mộ Tử Liệt bị nhốt, Hàn Thế Quân cũng rất ít ra khỏi Hàn phủ. Bệnh tình của Hàn Thế Hiền càng ngày càng chuyển biến xấu, mà người trong tộc cũng bắt đầu bức bách phu nhân Ninh Viễn hầu và Ninh Viễn hầu, để bọn họ nhanh chóng nhận một kẻ tử làm con thừa tự.

Chỉ có như vậy kẻ thừa phong tước Hầu gia mới sẽ không chặt đứt.

Nhưng mà Ninh Viễn hầu lại không chịu như thế, nhi tử của mình còn chưa có chết, chẳng qua là thân thể kém một chút. Bọn họ không để ý đến trong tộc áp bách, mà làm quá trình diễn ra nhanh hơn, để Hàn Thế Hiền thành hôn với Trần Oánh.

Tuy rằng thân thể Hàn Thế Hiền kém không ít, nhưng mà thành hôn vẫn không có vấn đề. Chỉ cần Trần Oánh mang thai con nối dòng của Hàn Thế Hiền, như vậy Ninh Viễn hầu còn có cốt nhục của chính mình, cũng không cần nhận đứa nhỏ của người khác làm con thừa tự.

Trần Oánh chỉ là cô nương gia đình bình thường, bối cảnh thân thế không có gì hùng hậu, cho nên mới bị phu nhân Ninh Viễn hầu lựa chọn.

Hàn gia làm tiệc mừng, cũng mời không ít khách nhân, trong lúc đó đương nhiên là bao gồm Tần gia, Trịnh gia và Phương gia.

Tuy rằng làm tiệc mừng, nhưng mà trong lòng mọi người trong Hàn phủ đều biết rõ ràng, Hàn Thế Hiền này sống không được bao lâu nữa. Thiếu nữ này mới vào cửa này, sợ là rất nhanh sẽ biến thành quả phụ.

Cho nên tuy là không khí vui mừng, thế nhưng lại thêm một phần buồn rầu.

Tần Thư Dao và Trần Oánh này không tiếp xúc gì nhiều, cho dù là kiếp trước nàng gả vào Hàn phủ, sau khi trở thành Ninh Hầu phu nhân, nàng cũng rất ít lui tới với Trần Oánh này.

Nhưng mà Trần Oánh cũng là một người tính tình quái gỡ, mỗi ngày ngoại trừ hầu hạ công công và bà bà của mình đều ở bên trong sân viện của mình, không đi ra ngoài. Chuyện trong phủ cũng chưa bao giờ động tay vào.

Kiếp trước Tần Thư Dao còn tiếc hận tuổi Trần Oánh còn trẻ, nhưng mà không nghĩ tới mình còn chết sớm hơn nàng, còn thảm hơn nàng!

Hôn sự của hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục, ngày thứ ba Hoàng thượng đã đưa ra chiếu chỉ, hơn nữa còn tặng không ít sính lễ. Cho nên hiện tại tất cả mọi người trong kinh thành đều bàn luận hôn sự của hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục.

Vốn là Ngô thị còn cho rằng bản thân có thể mò một khoảng, không nghĩ tới Tần lão phu nhân lại nói này toàn bộ sính lễ này đều đặt ở Vinh Thọ Đường trước, làm cho bà ta hoàn toàn không có biện pháp xuống tay, hận đến nghiến răng.

Bởi vì hôn sự của hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục, đã truyền ồn ào huyên náo, cho nên trong lần thành hôn này ngoại trừ tân nương tử, người hấp dẫn sự chú ý của người bên ngoài nhất, đó là Tần Thư Dao.

Lần này Trịnh Anh Anh không tới, Trịnh Uyển Uyển và Trịnh phu nhân đều đến đây. Chỉ là bọn họ đều cách Tần Thư Dao rất xa, Tần Thư Dao cũng không đi qua chào hỏi bọn họ, bởi vì nàng không biết khi gặp mặt thì nên nói cái gì nữa.

Nhưng mà Phương đại phu nhân nhìn thấy Tần Thư Dao, liền cười đi tới, nói với Ngô thị: “Cũng là bà có phúc khí, thể nhưng cả hai nữ nhi đều làm hoàng tử phi. Chỉ tiếc ta sinh đều là ba nhi tử, bằng không ta sẽ ghen tị đến chết mất!”

Vốn Ngô thị rất bất mãn với hôn sự của Tần Thư Dao, chỉ là chuyện này đối với Tần Thư Dao mà nói quá thật là một hôn sự không tệ, cho nên bà ta cũng tìm không được có để phá rối.

Hiện tại nghe Phương đại phu nhân nói như vậy, tuy rằng trong lòng còn có chút ghen ghét Tần Thư Dao, nhưng mà vừa nghĩ đến nữ nhi của mình cũng làm hoàng tử phi, thân phận địa vị một chút cũng không thấp hơn Tần Thư Dao. Như vậy trong lòng mới hơi chút ổn định lại.

Về phần nhi tử của Phương gia, Ngô thị cũng từng nghe nói qua, tính nết mỗi người đều bướng bỉnh khinh cuồng kiêu căng hết sức. Người như vậy chỉ cần gặp người hơi có chút quyền lực, đều không đồng ý gả nữ nhi bản thân đi qua. Hơn nữa ánh mắt của Phương đại phu nhân cũng cực cao, luôn cảm thấy những cô nương kia đều không xứng với nhi tử của mình. Cho nên tuy bà ta có ba nhi tử, lớn nhất đều đã mười bảy, cũng không có thành thân như trước, nhưng mà trong phòng cũng đã sớm có không ít thông phòng.

Con người của Ngô thị đảo liên tục, ý cười trên mặt cũng càng sâu: “Điều này cũng là Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương thích hai người bọn họ, hai xú nha đầu bọn họ chuyện gì cũng không hiểu đâu.” Nói xong lại dừng một chút: “Dưới gối của ta còn một nữ nhi, không bằng gả cho bà làm nàng dâu thì như thế nào?”

Ngồi ở một bên, sau khi Tần Thư Dao nghe xong, hai hàng lông mày lập tức nhíu chặt, nhưng nhìn Phương Văn Thanh liền biết, nhi tử của Phương gia, cũng không phải là mặt hàng gì tốt. Hơn nữa toàn bộ người trong kinh thành đều biết đến, mấy nhi tử của Phương gia thích nhất chính là đi thanh lâu. Không chỉ có như thế, ngay cả trong phòng cũng có vài mỹ thiếp và thông phòng.

Còn chưa thành hôn, đã có nhiều mỹ thiếp và thông phòng như vậy. Nếu Tần Khả Cầm thật sự gả qua, vậy còn không phải là hại nàng sao!

Chỉ là việc hôn sự này, nàng không có quyền xen miệng vào, hơn nữa nàng bây giờ còn là một cô nương chưa lấy chồng. Chẳng qua là mới định thân thôi, nếu là thật sự nói ra, như vậy chỉ bị người nhạo báng.

Hơn nữa ánh mắt của Phương đại phu nhân cũng cao, tuy rằng nàng cũng cảm thấy lúc này cả hai nữ nhi Tần gia đều làm hoàng tử phi, thân phận địa vị đương nhiên khác ngày xưa. Nhưng mà vừa nghĩ đến người Tần Thư Dao gả là Mộ Thiếu Dục, nếu nhi tử của mình cưới Tần Khả Cầm, vậy Hoàng hậu sẽ sinh nghi ngờ.

Phương đại phu nhân bày ra vẻ mặt ưu sầu, sau đó thở dài một hơi: “Ba nhi tử nhà ta, đều rất bướng bỉnh. Hơn nữa loại sự tình này, ta vươn tay không tới, đều là bản thân lão phu nhân tự mình chọn lựa!”

Đương nhiên Ngô thị có thể nghe ra được ý khéo léo từ chối của bà ta, bà khẽ cười nói: “Vậy sau khi bà trở về, cùng thương lượng với lão phu nhân nhà bà.” Nói xong lại chỉ vào Tần Khả Cầm ngồi ở một bên, nói: “Khuê nữ này của ta cực kỳ nhu thuận!”

Lúc này Tần Khả Cầm mới phản ứng lại, trên mặt lập tức lộ ra vẻ ngượng ngùng. Sau đó hơi cúi đầu.

Về mặt Tần Thư Dao lại lạnh nhạt, chỉ là trong lòng lại bùng lên lửa giận, xem ra sau khi trở lại Tần phủ, phải nói với Tần lão phu nhân mới được. Nếu thật sự để Ngô thị làm ầu như vậy, Tần Khả Cầm sẽ không thoát khỏi vận mệnh bị thảm của kiếp trước.

113. Chương 113: Bỏ Độc Tương Tư

Yến hội nhạt nhẽo vô cùng, thức ăn trên bàn có mấy món mới thấy màu sắc ngon miệng. Lần này cảnh sắc trong phủ không khác mấy với kiếp trước.

Tần Thư Dao mới ăn một nửa, thì có một thị nữ đi đến trước mặt nàng, thời điểm rót rượu cho nàng, lại vụng trộm đưa cho nàng một tờ giấy. Sau đó liền nhanh chóng rời đi.

Biến cố bỗng nhiên này, làm Tần Thư Dao kinh ngạc ngẩn người, qua nửa ngày mới cầm lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch. Sau đó nói với Ngô thị bên cạnh một câu, liền mang theo Tĩnh Nguyệt ra khỏi bàn.

Địa hình ở Hàn phủ, nàng quen rất thuộc. Cho nên rất nhanh tìm được một chỗ yên tĩnh lại không tính là xa.

Sau đó lại mở tờ giấy bên trong tay ra, chữ viết trên tờ giấy đương nhiên nàng đọc được, chỉ là rất nhanh nàng nắm chặt tờ giấy, khóe miệng nâng lên một thoáng cười lạnh. Không ngờ hắn muốn thấy nàng, như vậy thì đi gặp hắn thôi. Hiện tại Tần Thư Dao không chỉ là đích trường nữ Tần gia, mà còn là vị hôn thê của Mộ Thiếu Dục.

Hiện tại Hàn Thế Quân hoàn toàn không làm gì được nàng!

Chỉ là lúc này Hàn Thế Quân hẹn bản thân đi ra ngoài, chẳng lẽ là đã nhìn thấu, tất cả mọi chuyện là một tay nàng sắp xếp. Khóe miệng Tần Thư Dao nâng lên một thoáng cười lạnh, lấy tài trí của Hàn Thế Quân, có thể nhìn thấu như vậy, cũng là bình thường.

Nàng lại không sợ mà đi gặp hắn, chỉ là dù sao hiện tại cũng ở Hàn phủ. Nàng đã có hôn ước với Mộ Thiếu Dục, nếu bị người thấy được, chẳng phải là sẽ bị người nói tùy tiện sao.

Hiện tại Hàn Thế Quân đã không làm gì được nàng, mà nàng cũng không cần ở trước mặt hắn tận lực nguy trang, hoặc là khắp nơi dè dặt cẩn thận. Cho nên nàng hoàn toàn có thể không cần xuất hiện, hơn nữa Hàn Thế Quân là một người tiểu nhân gian trá ở khắp nơi, cũng không biết lần này đi, sẽ có cạm bẫy gì chờ nàng.

Tần Thư Dao nghĩ như thế, lập tức xé nát tờ giấy trong tay, sau đó lúc đang chuẩn bị đi trở về. Trước mắt lại bỗng nhiên xuất hiện một nam tử mặc trường bào màu xanh, đứng ở trước mặt nàng.

Tần Thư Dao nhíu mày, bỗng nhiên cười lạnh, nói: “Hàn công tử, có chuyện gì?”

Hàn Thế Quân luôn cảm thấy Tần Thư Dao, mang theo nồng đậm địch ý với hắn, lúc trước bản thân còn chưa cảm thấy, chỉ cho rằng hành động kia của mình làm nàng tức giận. Hiện tại xem ra, đều không phải như thế. Dù sao thời điểm hắn cố ý tiếp cận nàng, cũng là thật tâm muốn cưới nàng. Chính là Tần Thư Dao lại nhiều lần đùa bỡn hắn trong lòng bàn tay.

Hiện tại Hoàng thượng đã tứ hôn, Tần Thư Dao là con dâu của Hoàng thượng. Trong lòng hắn tuy có chút mất mát, nhưng mà lại càng thêm kỳ lạ với Tần Thư Dao, càng muốn nhìn thấu nàng.

Cho nên lần này hắn mới có thể không chịu nổi, hẹn nàng ra đây.

Đương nhiên hắn biết Tần Thư Dao không sẽ ngoan ngoãn, đến chỗ hắn nói. Cho nên đã sớm chờ ở gần đó. Không nghĩ tới, sau một lúc lâu quả nhiên nhìn thấy Tần Thư Dao mang theo nha hoàn đi tới, cũng quả nhiên nhìn thấy trên mặt nàng nồng đậm châm chọc.

Tuy Hàn Thế Quân là thứ tử, nhưng mà hắn tự nhận tài trí và năng lực của bản thân, tuyệt đối mạnh hơn Hàn Thế Hiến tiểu tử vì bệnh kia. Nhưng mà thân phận lại khác biệt, hắn không thể không so với Hàn Thế Hiến nếu muốn thì phải càng cố gắng hơn. Trong lòng hắn không cam lòng, cho nên liều mạng chen lấn vào bên cạnh hoàng tử.

Không nghĩ tới mỗi lần đến gần lúc thành công, lại bị Tần Thư Dao phá hư.

Hàn Thế Quân khom người chào, trên mặt mang theo lịch sự mà thân cận tươi cười: “Chúc mừng Tần cô nương!”

Trên mặt Tần Thư Dao vẫn lạnh lùng nhàn nhạt như trước, khóe miệng thậm chí nâng lên một thoáng cười lạnh: “Nghe nói hôn sự của Hàn công tử cũng đã định xuống, không biết là vị cô nương nào!”

Lấy năng lực của Hàn Thế Quân, tuyệt đối không có khả năng tùy tiện tìm một cô nương. Khăng định yêu cầu gia thế bối cảnh, tướng mạo nhân phẩm đều phải thượng thừa, hần mới có thể cưới.

Khóe miệng Hàn Thế Quân ẩn chứa ý cười, ý cười kia giống như là gió xuân lướt nhẹ vào mặt, kiếp trước Tần Thư Dao bị tươi cười như vậy, mê hoặc làm mất nhiều thứ lắm. Cuối cùng mới có thể rơi vào một cái chết thảm.

“Đa tạ cô nương quan tâm, hôn sự của tại hạ còn chưa quyết định.”

Tần Thư Dao không muốn nói chuyện lâu với Hàn Thế Quân, hơn nữa hai người bọn họ không có giao tình gì. Nàng cười cúi người thi lễ, nhẹ giọng nói: “Thời gian không còn sớm, ta cũng cần phải trở về!”

Nói xong lập tức xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng mà mới xoay người, cổ tay nàng lại bị Hàn Thế Quân gắt gao giữ chặt.

Tần Thư Dao xoay người, một đôi mắt hạnh tức giận trừng mắt hần, lúc này nàng mới phát hiện Tĩnh Nguyệt đứng ở một bên, không biết khi nào đã không có bóng dáng, lúc này nơi này cũng chỉ có hai người bọn họ.

Giờ phút này Tần Thư Dao mới cảm thấy có chút sợ hãi, nàng biết Hàn Thế Quân luôn lòng dạ độc ác, vì đạt được mục đích chuyện gì cũng đều làm được. Nhưng mà hiện tại thân phận nàng đã khác biệt, nàng không chỉ là đích trường nữ Tần gia, mà còn là vị hôn thê của Mộ Thiếu Dục. Lấy thực lực hiện tại của Hàn Thế Quân, tuyệt đối không dám động đến một sợi lông của nàng.

“Người muốn thế nào?”

Tuy rằng trong lòng Tần Thư Dao có một chút sợ hãi, nhưng mà trên mặt vẫn không để lộ ra một phần.

Tay Hàn Thế Quân không có buông ra, ngược lại nắm càng chặt, sau đó lại dùng sức lôi kéo, kéo Tần Thư Dao vào trong ngực của mình.

Hơi thở nam tử quen thuộc, làm Tần Thư Dao có chút cảm ghét, nàng không giãy dụa, cũng không phản kháng, bởi vì nàng biết giờ phút này mặc kệ nàng làm cái gì, Hàn Thế Quân đều sẽ không buông nàng ra.

Khóe miệng của nàng nâng lên một thoáng cười lạnh, ngẩng đầu lên, nhìn nam tử quen thuộc này, trong giọng điệu mang theo một chút nũng nịu: “Hàn công tử không sợ Tam hoàng tử phát hiện?”

Hàn Thế Quân bị giọng điệu như vậy của nàng, làm ngẩn ra, sau đó lập tức cười vang, nói: “Không nghĩ tới Tần cô nương lại cũng phóng đảng như thế!”

Hần cúi đầu, một tay nhẹ nhàng lướt qua sợi tóc mềm mại của nàng, sau đó nhẹ nhàng hôn lên mái tóc thơm ngát của nàng.

Chỉ một cái chớp mắt, Tần Thư Dao đột nhiên giơ tay lên, nhưng mà nàng còn chưa có đánh tới mặt của Hàn Thế Quân, tay đã bị hần nắm chặt.

“Người muốn làm gì?” Giờ phút này Tần Thư Dao đã không còn quyến rũ như vừa rồi, mà tròn mắt lên, phần nộ quá.

Hàn Thế Quân cũng không dây dưa lâu lắm, hần cũng không muốn thật sự chọc giận tiểu mỹ nhân này, dù sao nữ tử này còn tác dụng với hần.

Hần buông tay ra, khôi phục ôn hòa như vừa rồi: “Mùi hương trên người Tần cô nương rất thơm, chỉ tiếc Tần cô nương đã sớm có hôn ước. Bằng không...”

Tần Thư Dao hừ lạnh một tiếng, chán ghét vỗ vỗ y phục trên người mình, sau đó lạnh lùng nói: “Hàn công tử, người mời ta đến nơi này. Là vì chuyện này sao?”

Nàng không tin Hàn Thế Quân, sẽ mạo hiểm chọc giận hoàng gia, chọc tức Mộ Thiếu Dục, hẹn nàng đến nơi này, chỉ là vì đùa giỡn nàng.

Trên mặt Hàn Thế Quân vẫn mang theo tươi cười tẩm gió xuân như trước, chỉ là một đôi mắt kia lại lộ ra lạnh lùng, đây mới chân chính là bộ mặt của hắn.

“Người Tần cô nương đau lòng nhất, hẳn là muội muội của cô nương!”

Lời này vừa nói ra, con người Tần Thư Dao lập tức trợn to, hai tay cũng nắm thành quyền, phần nộ quát: “Người muốn làm gì?”

“Nàng là một người dễ thương, ta ở trên người nàng hạ độc, tuy rằng hiện tại nàng đều nghe lời ta nói, thế nhưng lá gan có chút nhỏ, không giúp được ta. Cho nên...” Trên mặt Hàn Thế Quân lộ ra một chút giảo hoạt và tươi cười gian ác.

Tần Thư Dao nhìn thấy chỉ cảm thấy chán ghét vạn phần, nàng nhú chặt hai hàng lông mày, Tần Khả Cầm đều luôn không ra khỏi phủ, cho dù là ở trong phủ cũng đều ở Vinh Thọ Đường, nàng không tin Hàn Thế Quân có thể tiếp cận Tần Khả Cầm.

Hàn Thế Quân thấy vẻ mặt nàng không tin, thì cười lạnh nói: “Nếu cô nương không tin, có thể trở về xem trên cổ tay trái của nàng, có phải có một ấn ký màu đỏ tươi hay không. Chỗ đó là chỗ ta hạ độc!” Hàn Thế Quân dừng một chút lại nói: “Độc đó gọi là độc Tương Tư, sẽ nghe theo tất cả yêu cầu của người hạ độc. Chính là để nàng vì ta mà chết, nàng cũng cam tâm tình nguyện!”

114. Chương 114: Thư Dao Diên Cuồng Tìm Thuốc Giải

“Người muốn làm gì?”

Tuy Tần Thư Dao không tin, thế nhưng vẫn có chút không yên lòng. Nếu Tần Khả Cầm thật sự bị Hàn Thế Quân tiếp cận, hơn nữa còn hạ độc, như vậy kiếp này vẫn không thể báo thù được, mà còn đẩy Tần Khả Cầm lại lâm vào bên trong nước sôi lửa bỏng lần nữa. diên

Như vậy sau khi nàng trùng sinh, lại có ý nghĩa gì. Chẳng lẽ vì tham sống sợ chết?

Trong lòng Tần Thư Dao không cam lòng, nàng nắm chặt nắm tay, cắn môi dưới, lạnh lùng nhìn Hàn Thế Quân: “Người muốn trở thành phụ tá cho Tam hoàng tử?”

Hóa ra rất nhiều chuyện đều đã định trước, cho dù có Tần Thư Dao phá hư, Hàn Thế Quân vẫn muốn nghĩ cách tiếp cận Mộ Thiếu Dục.

Xem ra Hàn Thế Quân sẽ tìm Tần Khả Cầm, hẳn là hai ngày sau khi tin tức Hoàng thượng tứ hôn truyền ra. Chính là nàng không biết độc Tương Tư kia, đến cùng có bao nhiêu lợi hại, lại có người nào có thể giải được.

Trên mặt Hàn Thế Quân vẫn là tươi cười ôn hòa như trước, phảng phất như hắn nói chuyện, không đại gian đại ác gì, chẳng qua là một chút chuyện nhỏ bình thường chưa thông qua mà thôi.

“Tần cô nương, quả nhiên bằng tuyệt thông minh. Chỉ tiếc cô nương không phải là thê tử của ta, chỉ như vậy cô nương cũng có thể giúp ta không ít!”

Tình Họa đã là đồ bỏ, Mộ Thành Hi càng ngày càng lạnh nhạt với Tình Họa, thậm chí còn muốn đưa nàng cho những người khác. Cho nên hắn không thể không nhanh chóng tìm một người bổ sung vào.

Nếu không phải Hoàng thượng tứ hôn, hẳn nghĩ Tần Thư Dao là một nhân tuyển tốt vô cùng. Lúc trước hắn thậm chí cưới nàng vào cửa, tăng thế lực bản thân lên. Một chiêu này lại không được, như vậy cũng không thể làm cho nàng đào thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Tuy rằng trong lòng Tần Thư Dao ước gì lập tức trở về yến hội, nhìn tay trái Tần Khả Cầm xem có phải có một ấn ký màu đỏ hay không, nhưng mà trên mặt vẫn là gợn sóng không sợ hãi như trước: “Sợ là Hàn công tử đã tìm sai người rồi, hơn nữa hiện tại ta cũng còn chưa gả cho Tam hoàng tử. Làm sao tiến cử người cho hắn!”

Trái lại Hàn Thế Quân cũng không nóng lòng: “Đương nhiên cô nương có chỗ có ích cho tại hạ. Thời gian cô nương đi ra đã lâu, vẫn nên đi về trước xem muội muội của cô nương. Về phần chuyện sau này, tại hạ sẽ lại phái người thông báo!”

Tần Thư Dao cũng không muốn lại cùng dây dưa với Hàn Thế Quân, trong lòng nàng như lửa đốt, xoay người vội rời đi. Khi đi đến một chỗ núi giả, lại nhìn thấy Tĩnh Nguyệt hai tròng mắt rưng rưng chờ nàng.

Tần Thư Dao biết nhất định là Hàn Thế Quân sai người bắt nàng lại, cho nên Tần Thư Dao cũng không trách cứ nàng, nhưng mà cũng không có thời gian và tâm tình đi an ủi nàng.

Nàng vội vã về tới yến hội, sắc mặt khó coi vạn phần, giờ phút này Ngô thị đang nói giỡn với Phương đại phu nhân bên cạnh, mà Tần Khả Cầm đều luôn cúi đầu, ăn thức ăn gần chỗ của mình, trên mặt không có biểu cảm quá lớn, thậm chí có thể nói có chút hiền như khúc gỗ.

Trong lòng Tần Thư Dao cả kinh, khoe miệng nàng hàm chứa ý cười, lôi kéo tay Tần Khả Cầm, nhẹ giọng nói: “Thế nào? Mất hứng sao?”

Tần Khả Cầm ngẩng đầu, nhìn thấy Tần Thư Dao, trên mặt lộ ra tươi cười rực rỡ, sau đó lại lắc đầu.

Tần Thư Dao nhân cơ hội nhìn cổ tay Tần Khả Cầm, quả nhiên nhìn thấy một ấn ký màu đỏ trên cổ tay Tần Khả Cầm, chẳng lẽ Hàn Thế Quân thật sự không lừa nàng?

“Hai ngày nay, muội có một mình ra khỏi phủ không?”

Tần Thư Dao tin tưởng Tần Khả Cầm sẽ không tùy tiện đi ra ngoài, cũng sẽ không thể tùy tiện tiếp xúc với nam tử xa lạ.

Quả nhiên Tần Khả Cầm lắc đầu, sau đó lại nhẹ giọng nói: “Chỉ là, hai ngày trước muội và tổ mẫu đi ra ngoài một chuyến.”

Trong lòng Tần Thư Dao kinh hãi, lập tức nhẹ giọng hỏi lại: “Có gặp chuyện gì kỳ quái không?”

Tần Khả Cầm lại lắc đầu: “Tổ mẫu nói lâu rồi không đi chùa Bạch Mã thắp hương, nên để muội đi cùng. Thắp hương xong thì trở về!”

Cuối cùng là khi nào thì Hàn Thế Quân hạ độc Tần Khả Cầm? Chẳng lẽ trong phủ cũng có người của Hàn Thế Quân? Chẳng lẽ là Tiết Nhã? Nhưng mà hiện tại Tiết Nhã càng hận Hàn Thế Quân thấu xương không phải sao?

Một nam tử luôn miệng nói thích nàng ta, cuối cùng lại chỉ nạp nàng ta làm thiếp. Đương nhiên Tần Thư Dao có thể cảm nhận được lửa giận trong lòng nàng ta.

Tần Thư Dao biết có tiếp tục hỏi cũng không hề có ý nghĩa gì, dù sao Tần Khả Cầm cũng không thể cảm nhận được, bị Hàn Thế Quân hạ độc. Thậm chí Tần Khả Cầm hoàn toàn không biết, bản thân đã bị người hạ độc.

Sau khi trở lại Tần phủ, Tần Thư Dao liền đi tàng thư các trong Tần phủ, Tần Lương yêu sách như si, tập hợp không ít sách. Chính là Tần Thư Dao tìm hơn nửa ngày, cũng không tìm được bộ sách nói về độc Tương Tư.

Sau đó, nàng lập tức nghĩ đến một người.

Về tới bên trong Hình Hương Viện, Tần Thư Dao lập tức gọi Thanh Liên vào, trong khoảng thời gian này cảm xúc Thanh Liên đều luôn rất sa sút, nàng ta cũng không biết người nhà của mình đã bị giết hại hay chưa, thậm chí nàng ta cũng không biết bản thân nên nghe theo mệnh lệnh của ai, người nhà của mình mới có thể bình an.

Lần trước sau khi Tần Thư Dao tiến cung, nàng ta cũng từng đi cầu Hoàng hậu, nhưng mà Hoàng hậu nói chỉ cần nàng ta có thể toàn tâm toàn ý vì bà ta làm việc. Hoàng hậu sẽ bảo vệ người nhà của nàng ta an toàn, nhưng mà nàng ta không tin Hoàng hậu. Trong lòng nàng ta đã loáng thoáng đoán được người nhà của mình cũng đã sớm gặp bất trắc.

Hơn nữa Hoàng hậu không biết thân phận của Thanh Liên, đã bị Tần Thư Dao biết rõ rồi.

Thanh Liên đứng ở phòng trong, nhìn về mặt Tần Thư Dao trong lúc đó mang theo một chút buồn rầu, có chút thất thần.

“Tiểu thư, liệu có việc gì cần phân phó?”

Tần Thư Dao biết hiện tại chỉ có thể hẹn Mộ Thành Hi ra, có lẽ Mộ Thành Hi biết về độc Tương Tư này. Mà có thể liên hệ với Mộ Thành Hi, cũng chỉ có Thanh Liên.

Thanh Liên biết từ sau khi hôn sự của hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục định xuống, Tần Thư Dao chưa từng liên hệ với Mộ Thành Hi. Chỉ là đối xử với nàng ta cũng không lạnh không nhạt, chưa từng hỏi qua.

Dù sao lúc trước Hoàng hậu từng nói qua, hai người Mộ Thành Hi và Tần Thư Dao cấu kết, tuy rằng chẳng qua là lời đồn, không có chứng cứ gì. Nhưng mà hiện tại Tần Thư Dao đã cùng đính hôn với Mộ Thiếu Dục, nếu lại lén qua lại với Mộ Thành Hi, bị người phát hiện, chắc chắn bị người nói phóng đại lên.

Hiện tại Tần Thư Dao cũng không so đo với chuyện này, hiện tại chuyện duy nhất nàng muốn biết chính là độc Tương Tư, cuối cùng là cái gì, đến cùng có thể làm cho người ta thành như thế nào. Về phần thanh danh của nàng, đã không còn quan trọng nữa. Nàng ngay cả người thân quan trọng nhất bên cạnh mình cũng bảo vệ không xong, thì thanh danh có tác dụng gì.

“Người nói với Ngũ hoàng tử, buổi chiều hôm nay, gặp mặt ở Túy Tiên lâu!”

Trong lòng Tần Thư Dao nóng như lửa đốt, nàng muốn nhanh chóng biết một chút tin tức về độc Tương Tư.

Thanh Liên nghe vậy ngẩn ra, chỉ là rất nhanh gật đầu nói: “Nô tì đi làm ngay!”

Nói xong nàng ta lập tức xoay người rời đi, nhưng mà trong lòng nàng ta lại do dự, chuyện này có nói với Hoàng hậu hay không. Tuy rằng nàng ta đã làm phản, nhưng mà trong lòng nàng ta vẫn coi Mộ Thành Hi là chủ nhân của mình như trước.

Tầm nhìn của Thanh Liên nông cạn, chỉ cảm thấy chuyện này tổn hại đến thanh danh của Tần Thư Dao, mà không nghĩ tới chuyện này cũng sẽ làm Mộ Thành Hi thân bại danh liệt.

Nhìn Thanh Liên đi rồi, Tình Nguyệt nhíu đầu mày, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, không sợ nàng ta đi chỗ Hoàng hậu sao?”

Hai mắt Tần Thư Dao híp lại, đương nhiên nàng không thật sự tín nhiệm Thanh Liên, chỉ là hiện tại chỉ có Thanh Liên có thể thay nàng truyền đạt tin tức. Về phần cái khác, nàng tin tưởng Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục đều sẽ giải quyết. Dù sao hiện tại hai người bọn họ có chung kẻ địch, sẽ không vì một chuyện nhỏ mà nội chiến. Quan trọng nhất là, Tần Thư Dao cảm thấy, Mộ Thành Hi không có khả năng có tình ý với bản thân. Cho nên để mặc Thanh Liên.

Buổi chiều, Tần Thư Dao tùy tiện tìm một cái cớ, ra khỏi Tần phủ, sau đó thẳng đến Túy Tiên lâu.

115. Chương 115: Mộ Thành Hi Nói Ra Độc Tương Tư

Nhã gian ở Túy Tiên lâu.

Tần Thư Dao tới trước một bước sớm hơn Mộ Thành Hi, nàng không thể bình tĩnh để ngồi uống trà, chỉ có thể đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn gió thổi bên ngoài cửa sổ, làm mặt hồ gợn sóng.

Chỉ có như vậy, trái tim đang hỗn loạn của nàng mới có thể dần dần ổn định lại.

Mộ Thành Hi nhận được tin tức của Thanh Liên, trái tim của hắn giống như bị thứ gì đó chạm vào, luôn không bình thường được. Thậm chí hắn không nghĩ tới, tự bản thân đi gặp mặt, có hại với bản thân, với Tần Thư Dao hay không.

Hắn ra khỏi cung rất sớm, nhưng mà đi tới Túy Tiên lâu, lại bắt đầu do dự. Hắn nghĩ đến hôn sự của hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục, nghĩ đến bản thân từng qua lại với Tần Thư Dao, trong lòng hắn thậm chí có ý nghĩ hối hận và ghen tị nồng đậm.

Lúc hắn trong nháy mắt mở cửa, hắn lại ngẩn ra, Tần Thư Dao đứng ở phía trước cửa sổ, tóc đen như mực buông xuống, trên đầu dùng một trâm cài Ngọc Bích nhẹ nhàng cắm xuyên qua tóc, lộ ra nồng đậm thanh nhã và thản nhiên. Sau đó nàng quay đầu, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, khóe miệng cũng mím chặt gắt gao. Nhưng mà cho dù như thế này, cũng không có biện pháp che lấp khí chất độc nhất trên người nàng.

Mộ Thành Hi chỉ cảm thấy hô hấp bản thân có chút tăng thêm, hắn có chút không được tự nhiên đi vào phòng, sau đó lại tiện tay đóng cửa lại, cố gắng hết sức bày ra vẻ bình tĩnh trên mặt, nhưng mà vì làm quá hết sức, biến thành có chút cứng ngắc. Ở trong mắt Tần Thư Dao, thì cho là hắn có chút khó xử.

Tần Thư Dao biết bản thân mời hắn tới đây trao đổi, quả thật có chút không ổn. Chỉ là nàng không nghĩ nhiều như vậy, nàng muốn nhanh chóng biết về độc Tương Tư gì đó.

Mà hiện tại duy nhất có thể giúp nàng chỉ có Mộ Thành Hi, nàng vẫn coi Mộ Thành Hi là minh hữu của mình, cho rằng đó là bằng hữu duy nhất của nàng.

Lúc trước nàng còn có Trịnh Anh Anh, nhưng mà từ sau khi hôn sự giữa nàng và Mộ Thiếu Dục định xuống, nàng và Trịnh Anh Anh liền mỗi người đi một ngã, vĩnh viễn đều không có khả năng trở thành bằng hữu.

Về phần Mộ Thiếu Dục, Tần Thư Dao biết cửa hôn sự này, Mộ Thiếu Dục cũng không bằng lòng. Cho nên, người thứ nhất nàng nghĩ đến chỉ có Mộ Thành Hi.

“Ta tìm Ngũ hoàng tử là vì có một việc muốn hỏi ngài!”

Mặc kệ Mộ Thành Hi khó xử thế nào, nàng cũng muốn hỏi rõ ràng, tra cho ra.

Lúc này hai người cũng đã ngồi xuống, Tình Nguyệt rót cho hai người bọn họ mỗi người một ly trà. Sau đó liền lặng lẽ lui ở phía sau.

Trên mặt Mộ Thành Hi không còn đùa giỡn như ngày xưa, ngược lại có chút nghiêm túc, làm Tần Thư Dao cực kỳ không thoải mái.

“Có chuyện gì?”

Tần Thư Dao không rõ vì sao hắn lạnh nhạt như vậy, cho dù là bởi vì một câu nói lúc trước của hoàng hậu, cũng không cần như thế, dù sao hai người bọn họ là trong sạch, chưa từng có bất kỳ quan hệ gì.

Chỉ là Tần Thư Dao không có thời gian dư thừa, nghĩ mấy vấn đề này. Nàng nghĩ đến Tần Khả Cầm, lông mày nhăn càng chặt.

“Ngài có biết độc Tương Tư?”

Mộ Thành Hi nghe vậy lông mày cũng cau lại, độc Tương Tư đương nhiên hắn biết, đó là một loại độc trùng ở Nam Cương, toàn thân nó đều màu đỏ, hơn nữa tác dụng của nó chính là để người ăn phải độc Tương Tư, thích người hạ độc, ngày ngày đêm đêm tưởng nhớ, hơn nữa còn nghe mệnh lệnh người hạ độc. Hơn nữa máu người ăn phải độc Tương Tư, cũng sẽ trở thức ăn cho độc Tương Tư. Độc Tương Tư dựa vào máu mà sống, nhưng cũng sẽ không lập tức hấp thu hết toàn bộ, mà nó sẽ chậm rãi hấp thu, thẳng đến khi máu trên người nạn nhân cạn kiệt.

Đương nhiên, độc Tương Tư này không làm cho người liên quan có gì không khỏe cả, chỉ có nhớ mong ngày đêm khó nhịn, và nghe theo mệnh lệnh của người hạ độc mà thôi. Hơn nữa nếu không nghe theo, như vậy độc Tương Tư sẽ nhanh chóng hấp thu máu của người đó, làm cho máu của người đó nhanh chóng cạn kiệt.

Độc trùng như vậy, cực thích hợp bồi dưỡng tâm phúc. Dù sao độc Tương Tư không tham ăn, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của người hạ độc, mười năm thậm chí hai mươi năm nó sẽ không hấp thu hết.

Sau khi Tần Thư Dao nghe xong, vẻ mặt đau buồn, nàng nhất thời không chú ý lại để Hàn Thế Quân biến Tần Khả Cầm thành quân cờ của mình. Thậm chí nàng không biết Hàn Thế Quân lấy mấy thứ kia từ chỗ nào. Kiếp trước Hàn Thế Quân hoàn toàn không dùng độc trùng gì, có lẽ là có, chính là sau này có Tần Thư Dao hỗ trợ, cho nên không cần dùng nữa.

Mộ Thành Hi nhìn thấy vẻ mặt đau buồn của Tần Thư Dao, nghi hoặc nói: “Làm sao vậy?” Tiếp đó hai mắt lại tròn to, sốt ruột nói: “Chẳng lẽ cô nương bị người hạ độc Tương Tư?”

Tần Thư Dao mở miệng lắc đầu, khóe miệng lộ ra tươi cười bất đắc dĩ: “Ngài có biết biện pháp nào hóa giải không?”

Thực ra Tần Thư Dao rất hiểu Hàn Thế Quân, tính tình hắc ác độc, vì một chuyện sẽ không từ thủ đoạn nào để đạt được mục đích. Hơn nữa lần này Hàn Thế Quân dám xuống tay với muội muội của mình như vậy, có lẽ đã chuẩn bị chu đáo rồi.

Mộ Thành Hi lắc đầu, thở dài: “Độc Tương Tư kia sẽ ở bên trong thân thể người nọ cả đời, cho dù là người hạ độc đã chết, cũng không có biện pháp bức độc Tương Tư kia ra. Hơn nữa khi người hạ độc chết, độc Tương Tư không có người khống chế, ngược lại sẽ càng thêm không kiêng nể gì hút máu người nọ đến hết.”

Tần Thư Dao nghe vậy hai mắt trống rỗng, chẳng lẽ một đời này của mình lại phải tiếp tục làm con rối cho Hàn Thế Quân sao? Hai mắt của nàng phủ kín nước mắt trong suốt, giọng điệu cũng trở nên có chút bi thương: “Chẳng lẽ không có biện pháp gì sao?”

Nhìn thấy dáng vẻ này của Tần Thư Dao, trái tim của Mộ Thành Hi cũng co rút theo, trong lòng cũng khó chịu vạn phần. Hắn cúi đầu, chính mình chỉ biết độc Tương Tư đến chừng đó, về phần biện pháp hóa giải, hắn vẫn chưa bao giờ nghe nói qua.

Nhìn thấy Mộ Thành Hi trầm mặc, trong lòng của Tần Thư Dao cũng càng ngày càng nặng trĩu, chẳng lẽ kiếp này Tần Khả Cầm lại phải chịu dày vò sao? Nàng không cam lòng, nàng không cam lòng, vì sao nàng cố gắng nỗ lực như vậy, vì sao nàng thay đổi nhiều như vậy, vì sao cuối cùng vẫn biến thành như thế!

Nàng không rõ, nàng không tin đây là vận mệnh nàng nên có. Nàng không tin bản thân mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, đều không thoát khỏi lòng bàn tay của Hàn Thế Quân.

Mộ Thành Hi thấy trong hai mắt nàng mang theo bi thương, lại chuyển thành kiên định, trong lòng nổi lên một chút gợn sóng, thậm chí hắn vươn tay muốn nắm tay nàng, trấn an nàng. Nhưng mà khi tay đưa đến giữa không trung, lại đột nhiên nhớ tới, Tần Thư Dao trước mắt đã là tam tẩu tương lai của mình, sao mình lại có ý nghĩ không an phận như thế.

Nghĩ đến đây sắc mặt của Mộ Thành Hi càng trở nên thêm khó coi: “Ta không biết, không bằng cô nương đến hỏi Tam ca, Tam ca đi lại nhiều nơi, nói không chừng biết đến cũng nhiều!”

Tần Thư Dao lại giống như là bắt được một cọng cỏ cứu mạng, cho dù nàng biết hiện tại Mộ Thiếu Dục không muốn đến gặp bản thân, cho dù nàng biết thực ra Mộ Thiếu Dục rất chán ghét bản thân. Nàng cũng phải đi hỏi một chút, cũng phải tìm ra được thuốc giải.

Nàng vui mừng quên trời đất, không ngờ vươn tay trực tiếp cầm lấy tay của Mộ Thành Hi, vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng: “Thật vậy chăng? Hắn thật sự biết thuốc giải sao? Thật tốt quá, thật tốt quá!”

Hai mắt Mộ Thành Hi nhìn Tần Thư Dao cầm lấy tay của mình, hắn cảm giác được trên tay nàng truyền đến độ ấm.

Chỉ là Tần Thư Dao thu tay lại rất nhanh, hơn nữa trực tiếp đứng lên, gấp gấp nói: “Bây giờ ta phải đi gặp hắn!”

Hóa ra một chút ấm áp kia, không phải là nàng muốn cho, chỉ là trong lúc vô tình nàng mang cho hắn mà thôi.

Trong mắt của Mộ Thành Hi thoáng qua một chút mất mát, hắn buồn bực cảm xúc của mình, nhưng mà lại bị cảm xúc mất mát kia chiếm giữ toàn bộ trái tim.

116. Chương 116: Cảnh Ba Người Xấu Hồ Gặp Mặt

“Tam ca hiện tại ở trong cung. Ta phải người đi, chỉ cần nửa canh giờ là đủ rồi!” Mộ Thành Hi đứng lên, sau đó lôi kéo tay của Tần Thư Dao nói.

Hắn hoài niệm độ ấm trên tay nàng, hắn hoài niệm mùi thơm ngát trên người nàng. Nhưng mà hắn lại chỉ có thể lẳng lặng nắm như vậy, nhưng lại không dám nắm lâu, chỉ một cái chớp mắt, hắn liền buông tay nàng ra. Trên mặt lộ ra tươi cười nhìn như thoải mái: “Cô nương không cần gấp gáp như vậy, đợi lát nữa huynh ấy sẽ đến!”

Tần Thư Dao hoàn toàn không chú ý tới thay đổi của Mộ Thành Hi, nàng biết bản thân hoàn toàn không thể vào cung, Mộ Thành Hi có thể giúp nàng mời Mộ Thiếu Dục ra, đó là không thể tốt hơn.

Nàng ngồi xuống, trong lòng lại vừa vui mừng, vừa bất an như trước. Từ sau khi nàng trùng sinh, nàng tránh nghi ngờ nên rất ít biểu hiện ra như vậy. Ngay cả Tĩnh Nguyệt đứng ở một bên cũng âm thầm sốt ruột.

Mộ Thành Hi thấy Tần Thư Dao này giờ không nói gì, hắn cũng không biết nên nói cái gì, về mặt và giọng nói cũng có chút mất tự nhiên.

Tần Thư Dao cũng không phải đều luôn đắm chìm bên trong bi thương và tự trách, nàng nhìn thoáng qua Mộ Thành Hi, lại nói ra chuyện của Thanh Liên. Hiện tại Tần Khả Cầm đã bị Hàn Thế Quân hạ độc trùng, mà nàng cũng không muốn vì vậy mất đi một người minh hữu.

Tuy rằng hiện tại nàng đã có hôn ước với Mộ Thiếu Dục, nhưng mà nàng biết người trong lòng của Mộ Thiếu Dục chính là Trịnh Anh Anh. Tuy rằng, đối với cửa hôn sự này, Mộ Thiếu Dục không biểu hiện ra chán ghét và bất mãn. Nhưng mà nàng biết, nếu nàng đi cầu Mộ Thiếu Dục, Mộ Thiếu Dục chưa chắc sẽ giúp nàng.

Cho nên hiện tại người mà nàng có thể tìm, cũng chỉ có Mộ Thành Hi .

Mộ Thành Hi đã sớm biết chuyện Thanh Liên, chỉ là bản thân cũng lâm vào bên trong khổ cảnh, cho nên mới luôn không ra tay giúp Thanh Liên.

“Cô nương yên tâm, ta sẽ mang nàng ta về trong cung. Về phần người nhà của nàng ta, ta cũng không thể cam đoan bọn họ còn an toàn hay không.” Mộ Thành Hi dừng một chút, lại nói: “Bên người ta có một người cực kì đáng tin, nàng càng đáng tin cậy hơn Thanh Liên, mà người này còn biết võ công, cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình ta. Cô nương không cần lo lắng nàng phản bội!”

Lúc trước, chẳng qua là Mộ Thành Hi muốn trêu đùa Tần Thư Dao, cho nên phái nha hoàn đi cũng không đáng tin cậy lắm. Chỉ là hiện tại tâm tư Mộ Thành Hi với Tần Thư Dao đã thay đổi, cho nên người đưa qua, đương nhiên là tốt nhất.

Tần Thư Dao không ngờ tới sự thay đổi trong lúc này, chỉ cảm thấy Mộ Thành Hi cũng vì mục đích an toàn, miễn cho lại bị Hoàng hậu giở trò xấu ở giữa. Cho nên Tần Thư Dao cũng không có cự tuyệt.

Hai người ở trong nhả gian, tùy ý trò chuyện. Mộ Thành Hi cũng càng ngày càng thả lỏng, mà Tần Thư Dao cũng đề sự bất an và tự trách xuống dưới đáy lòng. Hai người lại gần như khôi phục lại dáng vẻ lúc trước.

Sau khi trôi qua nửa canh giờ, quả nhiên Mộ Thiếu Dục xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Làm khi Tần Thư Dao nói độc Tương Tư, mày kiếm của Mộ Thiếu Dục cau lại, sau đó lạnh lùng nói: “Độc này quả thật có thuốc giải, chỉ là rất khó tìm. Hơn nữa trong kinh thành không có thuốc giải này!”

Tần Thư Dao nghe xong rất mất mát, nhưng mà trong lòng vẫn ôm một chút hi vọng: “Kinh thành không có, vậy chỗ nào có!”

“Nam Tĩnh, chỉ có Nam Tĩnh mới có!”

Nam Tĩnh cách kinh thành rất xa, hơn nữa Tần Thư Dao là thân nữ nhi, hoàn toàn không có biện pháp tùy ý ra khỏi cửa.

Mộ Thiếu Dục cũng không hỏi nàng vì sao hỏi cái này, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua Mộ Thành Hi, lại nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, sau đó đứng lên, lạnh lùng nói: “Nếu không có việc gì, ta đi trước!”

Không biết vì sao khi Mộ Thiếu Dục nhìn thấy Tần Thư Dao và Mộ Thành Hi ở chung một chỗ, trong lòng lại cảm thấy có một chút buồn bực. Hơn nữa khi Tần Thư Dao gặp hoàn cảnh khó khăn người nghĩ đến đầu tiên, không phải vị hôn phu là mình đây, mà là Mộ Thành Hi?

Chẳng lẽ người trong lòng Tần Thư Dao thật sự là Mộ Thành Hi?

Nghĩ đến đây, hắn lại nhíu đầu mày, trong lòng giống như có một tảng đá nặng đè lên, hít thở không thông.

Tần Thư Dao chỉ cho rằng hắn oán hận bản thân, cho nên cũng không giữ lại, cũng không đứng lên đưa tiễn.

Mộ Thành Hi lại cảm thấy không khí giữa hai người bọn họ có chút cổ quái, chỉ là nhìn thấy dáng vẻ này của Tần Thư Dao, lại có chút đau lòng, lại có chút hối hận. Chính bản thân ngay từ nhỏ đã kính trọng ngưỡng mộ Tam ca, lại làm sao có thể cướp đoạt nữ nhân của huynh ấy.

Hắn âm thầm cắn môi, rốt cuộc lý trí cũng được tìm về, suýt chút nữa hắn đã gây ra sai lầm lớn, cho dù hắn thích Tần Thư Dao thì như thế nào, chỉ cần Tam ca đối tốt với nàng, chỉ cần nàng hạnh phúc vui vẻ là được.

Cho nên sau khi hắn nghĩ thông suốt, lập tức đứng lên đuổi theo. Hắn lôi kéo tay của Mộ Thiếu Dục, lời vừa ra tới miệng, lại trở nên có chút đông cứng.

Mộ Thiếu Dục cau mày, nghi hoặc nhìn hắn.

Mộ Thành Hi cắn chặt răng, rốt cuộc nghiêm túc nói: “Huynh phải đối tốt với tam tẩu!”

Những lời này nói ra có chút kỳ quái, cũng có chút đông cứng. Nhưng mà cũng là Mộ Thành Hi hạ quyết tâm, dùng hết toàn lực nói ra.

Hai hàng lông mày của Mộ Thiếu Dục nhăn càng sâu, nhìn đệ đệ cùng cha khác mẹ trước mặt này, hai người bọn họ đã ở cùng với nhau, cùng chơi từ nhỏ, tình cảm đương nhiên vững chắc. Hơn nữa lúc này hắn có thể nhìn thấy kiên định trong mắt đệ ấy, càng có khả năng nhìn thấy tình ý trong mắt đệ ấy.

Hắn ngẩng đầu, lại nhìn thoáng qua Tần Thư Dao luôn đứng ở cửa, rốt cuộc khóe miệng cũng mỉm cười, sau đó một câu cũng không nói lập tức xoay người rời đi.

Tần Thư Dao nhìn bóng lưng của Mộ Thiếu Dục, nhíu chặt hai hàng lông mày, đây là có ý gì? Chẳng lẽ còn chán ghét bản thân? Đúng vậy, dù sao trong lòng hắn chỉ có một mình Trịnh Anh Anh. Không biết vì sao, trái tim của Tần Thư Dao cũng có một chút mất mát.

Ngay cả Mộ Thành Hi đứng ở bên cạnh nàng, nàng cũng không phát hiện ra.

Mộ Thành Hi hiểu Mộ Thiếu Dục nhất, đương nhiên hắn hiểu được ý nghĩa trong nụ cười kia là gì.

“Ta đưa cô nương trở về!”

Mộ Thành Hi nhìn Tần Thư Dao, đã không còn khó chịu như vừa rồi.

Khóe miệng Tần Thư Dao nở nụ cười yếu ớt, thực ra nàng rất tỉnh táo, lúc này bản thân không nên dây dưa với Mộ Thành Hi nhiều, miễn cho bị người hiểu lầm.

“Đa tạ Ngũ hoàng tử, bản thân ta có thể tự trở về!”

Mộ Thành Hi cũng đã sớm quen Tần Thư Dao lạnh lùng, nhưng mà hiện tại nàng đối xử với bản thân như thế, nơi nào đó trong lòng như bị kim châm, làm cho hắn cảm giác hơi đau đớn.

Đây là nàng đang nhắc nhở hắn? Khoảng cách giữa hai người bọn họ càng xa, đã không có hi vọng gì. Khóe miệng của hắn nở nụ cười khổ, cuối cùng vẫn gặt đầu, bản thân chỉ cần ở phía xa nhìn nàng đến nơi là được rồi.

Tần Thư Dao không biết Mộ Thành Hi cũng đã sớm nảy sinh tình cảm với nàng, chẳng qua là nàng không muốn để cho Hoàng hậu bắt được nhược điểm mà thôi.

Sau khi trở lại Tần phủ, Tần Thư Dao nhận được thư Hàn Thế Quân đưa tới, qua vài ngày nữa là hội thi tổ chức ba năm một lần, không ít tài tử phong lưu và tài nữ bên trong kinh thành đều sẽ đi tham gia. Hội thi lần này sẽ hấp dẫn không ít, chỉ là hai người Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục chưa hẳn sẽ đi.

Hơn nữa Hàn Thế Quân yêu cầu Tần Thư Dao làm cũng rất đơn giản, đó là để nàng mang theo hai người Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục cùng tham gia.

Sau khi Tần Thư Dao nhận thư, thì nhíu đầu mày, chẳng lẽ ở trong hội thi, Hàn Thế Quân biểu hiện võ thuật, sau đó đặt được xem trọng của Mộ Thiếu Dục. Chuyện này đối với Tần Thư Dao mà nói là không khó, có lẽ còn không cần Tần Thư Dao ra mặt, Mộ Thiếu Dục và Mộ Thành Hi đều sẽ xuất hiện ở trong hội thi.

Chỉ là Mộ Thiếu Dục chẳng phải người ngu dốt, làm sao có thể dễ dàng dùng một người mà Mộ Tử Liệt đã dùng qua. Có lẽ bên trong còn có âm mưu gì đó.

117. Chương 117: Hoàng Hậu Châm Ngòi Ly Gián Tình Cảm Huynh Đệ Tình

Đương nhiên Tần Thư Dao có thể hiểu, hiện tại có thể giúp nàng cũng chỉ có hai người Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục, mà Mộ Thiếu Dục có thành kiến với nàng, muốn hấn giúp sợ là khó càng thêm khó.

May mắn lần này yêu cầu của Hàn Thế Quân không cao, cho nên Tần Thư Dao cũng có thể làm được.

Về phần hấn ta có thể được Mộ Thiếu Dục khen ngợi hay không, cũng không nằm trong phạm vi Tần Thư Dao lo lắng. Hiện tại việc cấp bách đó là tìm kiếm Thiên Tầm Hồng Đậu thuốc giải của độc Tương Tư.

Nghe nói Thiên Tầm Hồng Đậu đã từng xuất hiện ở Nam Tĩnh, đến nay cũng chưa có người gặp qua. Tuy rằng Tần Thư Dao biết hi vọng này cực kì xa vời, nhưng nàng vẫn không đồng ý cứ buông tha như vậy.

Nàng không thể để cho Tần Khả Cầm lại đau khổ sống cả đời, nàng muốn để muội ấy trải qua cuộc sống không lo nghĩ gì, làm cho muội ấy có thể gặp được nam nhân thật lòng yêu muội ấy.

Thiên Tầm Hồng Đậu có hình dạng như thế nào, nàng không biết, thế nhưng phải lập tức có được. Chính là nàng biết mọi chuyện không gấp được, phải bình tĩnh. Như vậy mới sẽ không loạn trận đầu.

Hội thi không chỉ có tài tử đi tham gia, cả không ít nữ tử bên trong kinh thành cũng tham gia. Đương nhiên bao gồm cả Tần Tuyết Như.

Nàng ta cũng đã sớm chuẩn bị tốt, lần này nàng ta nhất định phải để thanh danh của mình nổi lên. Nàng ta nhất định phải dẫm nát Tần Thư Dao dưới chân.

Cho nên trong khoảng thời gian này, nàng ta cũng không rảnh đi quan tâm Tần Thư Dao và Tiết Nhã.

Lúc này Tiết Nhã còn chưa lập gia đình, tuy nàng ta muốn hủy hôn, nhưng mà cũng biết chuyện này đối với nàng ta mà nói cũng không có lợi gì, ngược lại còn tệ hơn. Dù sao thanh danh bản thân đã thối nát, muốn tái giá cho một nhà phú quý sợ là khó càng thêm khó.

Nhưng mà đều làm thiếp, vậy vì sao phải làm thiếp cho một thứ tử. Chính thê nhà phú quý, Tiết Nhã sợ là khó khăn, nhưng mà thiếp nhà phú quý, quả thật rất đơn giản, chỉ là muốn xem loại người nào mà thôi.

Cho nên nàng ta cũng giống như Tần Tuyết Như, đang chuẩn bị cho hội thi lần này. Nàng ta nhất định phải đạt được tước vị tài nữ, như vậy mới có thể lau sạch vết bẩn của bản thân.

Nhưng mà đối với hội thi lần này, Tần Thư Dao không có chú ý gì. Nàng chỉ muốn Tần Khả Cầm bình an.

Vài ngày nay, mỗi ngày nàng đều ở cùng với Tần Khả Cầm, trên người Tần Khả Cầm đều không có một chút không ổn nào, chỉ ngẫu nhiên sẽ ngăn người, Tần Thư Dao hỏi nàng, nàng cũng chỉ nói không có gì, nhưng mà trên mặt lại sẽ lộ ra đồ ửng xấu hổ

Nàng biết Tần Khả Cầm động lòng, hơn nữa người động lòng là Hàn Thế Quân.

Nàng nhìn ấn ký màu đỏ trên tay trái của Tần Khả Cầm, ấn ký màu đỏ kia, chùi thế nào cũng không biến mất. Tần Thư Dao hỏi nàng, Tần Khả Cầm cũng không biết, hơn nữa nàng cũng không để ở trong lòng.

Dù sao ấn ký màu đỏ kia, chỉ lớn bằng ngón tay, hoàn toàn không nhìn ra có gì không ổn.

Lại qua hai ngày, Tần Thư Dao tùy tiện tìm một cái cớ, đưa Thanh Liên đi. Mà trước khi Thanh Liên rời đi, cũng là vẻ mặt ủy khuất.

Hôm đó Mộ Thành Hi đưa tới một người, gọi là Thi Vận, tên rất tao nhã, bộ dạng cũng không tệ, nhưng lại có một thân võ nghệ, cũng có thể đủ bảo vệ Tần Thư Dao.

Sau khi Thanh Liên bị đuổi về trong cung, Hoàng hậu lập tức nhận được tin tức. Bà ta cũng biết quân cờ này không còn tác dụng gì nữa, cho nên phân phó Ý Cầm trừ khử người nhà của nàng ta.

Nhưng mà không nghĩ tới Mộ Thành Hi thần không biết quỷ không hay, cứu người nhà của Thanh Liên, dưới tình huống Hoàng hậu không biết chuyện.

Chuyện này làm Hoàng hậu tức giận không thôi, bà ta không nghĩ tới người chính mình không coi ra gì, lại chạy nhanh như vậy, hơn nữa đến cuối cùng bản thân mới biết được.

Bà ta nắm chặt nắm tay, hai tròng mắt lộ ra nòng đậm âm độc: “Hừ, không phải là nàng ta nói mấy ngày hôm trước Tần thị còn một mình hẹn hán sao? Bản cung muốn nhìn xem hán thật sự có tình ý với tẩu tử tương lai của mình hay không!” Nói xong khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

Ý Cầm đứng một bên hiểu ý của Hoàng hậu, nàng lập tức phân phó. Không đến thời gian một ngày, người bên trong hoàng cung đều biết đến hai người Mộ Thành Hi và Tần Thư Dao một mình hẹn gặp nhau, hơn nữa nói sinh động như thật, gần như là tận mắt nhìn thấy vậy.

Mộ Thành Hi đã sớm đoán được Hoàng hậu sẽ có một chiêu như vậy, cho nên hán đã sớm có chuẩn bị, chính là không nghĩ tới Hoàng hậu không chỉ tấn lời đồn, mà bà ta còn hậu chiêu nữa.

Điện Dưỡng Tâm.

Hoàng hậu bưng một chén canh hạt sen bách hợp đưa đến trước mặt Hoàng thượng, sau đó im lặng đứng một bên.

Đợi sau khi Hoàng thượng phê chuẩn tấu chương xong, Hoàng hậu mới tiến lên một bước, nhẹ nhàng mà giúp đỡ xoa bóp bắp vai cho Hoàng thượng, sau đó giống như vô tình than một tiếng.

Tuy Hoàng thượng không có bao nhiêu tình ý với Hoàng hậu, nhưng mà dù sao ở chung nhiều năm như vậy, cũng có chút cảm tình. Cho nên nhíu đầu mày, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Thiếp nói sợ chọc Hoàng thượng tức giận!”

Hoàng thượng nghe vậy lông mày nhăn càng chặt, giọng điệu cũng không ôn nhu như vừa rồi: “Xảy ra chuyện gì?”

Hoàng hậu lại than nhẹ một tiếng, do dự hồi lâu, thẳng đến khi Hoàng thượng bực mình, mới bị ép bắt đắc dĩ mở miệng nói: “Lúc trước thiếp cũng rất thích Tần thị kia, cho dù thiếp nghe nói Tần thị có lén lút lui tới với Hi Nhi, nhưng mà cũng cảm thấy nàng là một nàng dâu hiền khó có được. Vốn định chỉ hôn nàng cho Hi Nhi, thì cũng chẳng có gì không ổn. Nhưng mà Hi Nhi và khuê nữ Trịnh gia, cũng đã sớm có hôn ước, nếu thiếp đưa nàng cho Hi Nhi, nhất định Hoàng thượng và Hiền phi sẽ cảm thấy thiếp cố ý khó xử. Chỉ là nô tì lại cảm thấy nha đầu kia thông minh nhu thuận, cũng từng hỏi qua nàng. Nàng nói cũng đã gặp qua Hi Nhi vài lần. Thiếp cũng không để ở trong lòng, Dục Nhi lại chưa từng đính hôn, tuổi của nó cũng không còn nhỏ. Nên chỉ hôn nàng cho Dục Nhi. Nhưng mà...”

Nói tới đây lông mày Hoàng hậu nhíu càng chặt, vẻ mặt tự trách.

Nhưng mà sắc mặt Hoàng thượng cũng càng thêm âm trầm, chuyện này vẫn là lần đầu tiên ông nghe nói. Nếu Mộ Thành Hi thật sự lên lút lui tới Tần Thư Dao, nữ tử như vậy sợ sẽ chỉ làm hai huynh đệ bọn họ trở mặt thành thù.

“Nói!”

Giọng điệu Hoàng thượng trở nên nghiêm khắc, trong lòng Hoàng hậu cũng càng thêm vui mừng, nhưng mà trên mặt cũng càng thêm lo âu: “Lúc trước Hoàng thượng tứ hôn, thiếp cũng cảm thấy vô cùng tốt. Nhưng mà không nghĩ tới tứ hôn mới hai ngày, nha đầu kia lại hẹn gặp Hi Nhi, nghe nói còn có không ít người nhìn thấy!”

Tuy triều đại này nam nữ cũng không quá khắt khe với nhau, nhưng mà nữ tử có hôn ước, lại một mình gặp mặt với nam tử, chuyện như vậy cũng rất ít gặp. Cho nên sau khi Hoàng thượng nghe xong, sắc mặt càng trở nên âm trầm.

Ông lạnh mặt nói với thái giám một bên: “Gọi lão tam và lão tứ tới đây!”

Không khí trong Dưỡng Tâm điện có chút ngưng trọng, hai người Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục đứng ở trong điện, trong lòng hai người đều biết Hoàng thượng tìm bọn họ, là vì chuyện gì, cho nên trên mặt hai người đều là vẻ mặt bình tĩnh, không có một chút kích động.

Tuy rằng sắc mặt Hoàng thượng còn có chút khó coi, thế nhưng hòa hoãn không ít, ông nhìn thoáng qua hai nhi tử của mình. Ông hài lòng nhất chính là hai nhi tử này

Tuy rằng Mộ Thành Hi quá mức phong lưu, nhưng mà giúp ông không ít việc. Mộ Thiếu Dục thì vẻ mặt lạnh như băng, giống như mặt than, không tiếp xúc với người khác, nhưng lại có thể vì ông đánh trận.

Cho nên Hoàng thượng thích nhất, hài lòng nhất chính là hai nhi tử này. Về phần Mộ Phượng Thiên và Mộ Tử Liệt, tuy rằng không có thất vọng, nhưng mà cũng không thông minh và cơ trí như hai người này.

Hoàng thượng nhìn thoáng qua Mộ Thành Hi, lạnh lùng nói: “Trước đó con có biết Tần thị?”

Hai tay Mộ Thành Hi ôm quyền, cười nói: “Quả thật nhi thần và Tần thị có biết nhau, hơn nữa hai ngày trước Tần thị còn tìm nhi thần hỗ trợ, ngày đó Tam ca cũng ở đó!”

Đôi mắt đào hoa của hắn, khi cười, như gió xuân lướt nhẹ vào mặt.

Mộ Thiếu Dục cũng gật đầu nói: “Không biết phụ hoàng cảm thấy không ổn chỗ nào!”

118. Chương 118: Hội Thi Ngâm Ba Năm Một Lần

Hoàng hậu đứng ở bên cạnh Hoàng thượng, bỗng nhiên cười nói: “Thì ra là thế, lời đồn quả nhiên là lời đồn. Chỉ là các con cũng phải chú ý một chút, dù sao Tần thị là vị hôn thê của Tam ca con. Mà Tần thị cũng là nữ tử chưa lấy chồng, làm việc lỗ mãng như vậy cũng cực kì không ổn. Dục Nhi cũng nên nói một chút!”

Vẻ mặt của Mộ Thiếu Dục vẫn không biểu cảm như trước, giống như chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến hắn.

“Đa tạ mẫu hậu quan tâm. Chỉ là Tần thị không làm ra chuyện gì không ổn, mà ngày trước nàng cũng có quen biết với ngũ đệ, lại cùng hợp tác với ngũ đệ mở một trà lâu. Hai người bọn họ chỉ về mặt sinh ý là có lui tới, đều không phải là chuyện kinh khủng như mẫu hậu tưởng tượng.”

Hoàng thượng nghe vậy lập tức vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc nói: “Nàng còn cùng mở trà lâu với Hi Nhi?”

Mộ Thành Hi cười gật gật đầu, lại nói chuyện Tần Thư Dao cứu trợ nạn dân vào năm ngoái, ngay cả biện pháp Hàn Thế Quân nghĩ ra được, cũng đều thực hiện trên người dân như Tần Thư Dao.

Hoàng thượng càng nghe càng hài lòng, càng nghe càng cảm thấy con dâu này của ông không tệ. Mà Hoàng hậu càng nghe càng buồn bực, cổ tình phải chịu đựng những cảm xúc này, tươi cười trên mặt đều cứng ngắt vô cùng.

“Lần trước nàng tìm Nhi thần, đều không phải kinh khủng như Phụ hoàng tưởng tượng. Tần thị không chỉ có tâm địa thiện lương, mà còn bằng tuyệt thông minh. Tuyệt sẽ không làm ra cái loại chuyện kinh khủng kia!”

Nghe ra được hai nhĩ tử của mình đều rất bảo vệ Tần Thư Dao, Hoàng thượng cũng không tiếp tục đa nghi, ngược lại phân phó thái giám, không được nghị luận thị phi phải trái chuyện này, nếu lại bắt được, lập tức cắt lưỡi bọn họ.

Sau khi hoàng hậu trở lại cung Tê Phượng, tức giận ném một bộ dụng cụ pha trà, Ý Cầm cũng không dám tiến lên khuyên can, chỉ có thể lẳng lặng cúi đầu đứng ở một bên.

Hội thi ba năm một lần, là tiến hành ở hồ Vọng Minh trong kinh thành. Hồ Vọng Minh là hồ nước lớn nhất kinh thành, xung quanh hồ đều là từng dãy cây Thanh Liễu. Lá liễu theo gió đung đưa, cái bóng hiện trên mặt hồ, giống như Thiên Thượng Nhân Gian. diên-đàn-lê- quý-đôn

Bên cạnh hồ Vọng Minh có một tòa thư viện không lớn không nhỏ, chỗ đó chuyên dùng để tổ chức hội thi ba năm một lần. Diện tích thư viện không lớn, tầng đá, hành lang dài, núi giả, nhà thủy tạ, bố trí bên trong phong nhã mà lại cổ điển.

Kiếp trước Tần Thư Dao chưa từng tới nơi này, nàng từng hướng về, từng chờ mong. Nhưng mà cuối cùng nàng lại không có dũng khí đi vào thư viện này.

Kiếp này khí chất và phong thái trên người nàng đều khác kiếp trước một trời một vực. Sẽ không lại yếu đuối và nhút nhát như kiếp trước.

“Đại tỷ, vì sao không để muội đi! Hiện tại thân thể của muội đã tốt hơn trước kia không ít. Hơn nữa trong khoảng thời gian này muội đều nghiêm cẩn học tập, trên hội thi muội cũng nhất định sẽ không kém hơn người ta!” Về mặt Tần Khả Cầm không cam lòng, vĩnh viễn oán trách nói.

Tần Thư Dao bất đắc dĩ thở dài một hơi, nàng biết hội thi lần này, Hàn Thế Quân nhất định sẽ biểu hiện ra tài năng, diện mạo hơn nữa nàng cũng biết Tần Khả Cầm khẳng định đã sớm gặp qua Hàn Thế Quân. Hơn nữa đã nảy sinh tình cảm với hắn, nàng sợ Tần Khả Cầm thấy Hàn Thế Quân, tình cảm này sẽ càng lún sâu, cuối cùng đến không có biện pháp tự kiềm chế.

Tuy Mộ Thành Hi đã nói qua với Tần Thư Dao, tác dụng của độc Tương Tư, không chỉ có làm cho người ta nghe theo mệnh lệnh của người hạ độc, người bị hạ độc trùng, càng sẽ nảy sinh tình cảm với người hạ độc, hơn nữa cam nguyện vì hắn trả giá hết thảy. Nhưng mà trong lòng Tần Thư Dao vẫn ôm một chút hi vọng, nàng hi vọng bản thân bảo vệ muội muội, có thể tìm về lý trí, sẽ không bị độc trùng mê hoặc.

Nhưng mà độc trùng đã sớm nhận được chỉ thị của chủ nhân Tần Khả Cầm, làm cho Tần Khả Cầm đặc biệt nhớ nhưng muốn ra khỏi phủ gặp Hàn Thế Quân một lần.

Cổ tình Tần Thư Dao không cho nàng ra khỏi phủ, từ khi lớn cho tới nay, vẫn là lần đầu tiên nàng cãi lại Tần Thư Dao. Tuy rằng trong lòng nàng có bất an và áy náy, nhưng mà suy nghĩ nhớ nhung nồng đậm trong lòng, không cách nào giảm bớt, làm cho nàng khó chịu hết sức.

“Chỗ kia nhiều người, muội đi nữa thì ta sẽ không chăm sóc tốt được cho muội. Hơn nữa hai ngày trước không phải muội bị phong hàn sao? Muội vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, nói chuyện với tổ mẫu một chút. Chờ muội khỏi phong hàn, tỷ sẽ mang muội đi ra ngoài được không?”

Giọng điệu Tần Thư Dao dịu dàng, lộ ra cưng chiều nồng đậm.

Nhưng mà Tần Khả Cầm cũng không chịu, không phục, nàng vĩnh viễn tức giận ngồi ở trên ghế, hừ lạnh một tiếng: “Muội biết, tỷ cảm thấy muội đi, khẳng định sẽ làm tỷ mất mặt. Cho nên mới không để muội đi!”

Tần Thư Dao không biết đây là độc trùng mê hoặc muội ấy, nhưng mà thấy muội ấy khác biệt với bình thường, tính tình cũng có chút kỳ quái, tuy trong lòng khổ sở, nhưng mà vẫn dồn hết tâm tư muốn để

muội ấy vui vẻ như trước.

“Tỷ không cảm thấy như vậy, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì? Muội đã nói rồi, muội sẽ ngoan ngoãn đứng ở một bên, không gây rắc rối cho tỷ, cũng sẽ không làm tỷ mất mặt. Vì sao tỷ còn không cho muội đi!”

Hiện tại Tần Khả Cầm không dịu dàng động lòng người như trước kia nữa. Ngược lại trở nên có chút kiêu căng.

Tần Thư Dao nghĩ đây là do độc Tương Tư. Nàng nghĩ muội ấy đã muốn đi, như vậy bản thân ngăn cản cũng vô dụng. Còn không bằng để cho muội đi, chỉ cần để muội ấy không ra khỏi phạm vi tầm mắt của mình, như vậy cái gì cũng được.

“Được rồi. Chỉ là muội phải nghe lời, không được chạy loạn khắp nơi!”

Nhìn thấy Tần Thư Dao gật đầu đồng ý, Tần Khả Cầm lập tức hoan hô kêu lên: “Muội tuyệt đối sẽ không chạy loạn khắp nơi, nhất định sẽ ngoan ngoãn đi theo tỷ!”

Tần Khả Cầm thay đổi như vậy, trong lòng Tần Thư Dao có nồng đậm lo lắng, nếu tính tình Tần Khả Cầm thật sự như thế, như vậy Tần Thư Dao cũng rất cao hứng, cố tình lại vì do độc Tương Tư.

Hội thi ba năm một lần hấp dẫn không ít người tham gia, thư viện không lớn đầy ắp người.

Nơi này nam nữ phân chia mà ngồi, chủ trì hội thi lần này, là trưởng công chúa Hoa Phượng.

Vốn mấy năm trước đều là Phương đại phu nhân phủ Vinh Quốc, nhưng mà năm nay Phương đại phu nhân vội vàng chọn nàng dâu cho nhi tử của mình, cho nên cũng không rảnh xen vào những chuyện này. Nên giao cho trưởng công chúa Hoa Phượng.

Trưởng công chúa Hoa Phượng đều luôn rất nhàn rỗi, cho nên cũng vui vẻ nhận.

Tần Thư Dao mang theo Tần Khả Cầm đến thư viện Bích Lạc, mà Tần Tuyết Như mang theo Tiết Nhã. Dù sao Tiết Nhã còn chưa lấy chồng, cho nên cũng đương nhiên tham gia.

Nam quyền ở Phương Thảo viên của thư viện Bích Lạc, mà nữ quyền lại ở Bách Thảo viên của thư viện Bích Lạc. Hai viện cách nhau rất gần, cho nên thường xuyên có thể nhìn thấy cả nam lẫn nữ cùng tỷ thí.

Vì phòng ngừa làm ra việc bất nhã, trưởng công chúa Hoa Phượng đã sớm sai người canh giữ ở các nơi. Cho nên tuy giữa nam nữ cũng có cùng tỷ thí, thế nhưng cũng chỉ giao tiếp như quân tử, chưa từng có hành vi vượt quá gì.

Tần Thư Dao ở Bách Thảo viên gặp được không ít người quen, ngay cả Trịnh Anh Anh và Trịnh Uyển Uyển cũng đều đến.

Tuy rằng nàng ta biết hôn sự của bản thân và Mộ Thiếu Dục, bản thân cũng là thân bất do kỷ. Nhưng mà luôn cảm thấy thẹn với Trịnh Anh Anh, cho nên sau khi gặp được, cũng chỉ gật đầu cười cười, không tiến lên chào hỏi.

Trịnh Anh Anh gầy đi không ít, khi nhìn thấy Tần Thư Dao thì ngơ ngác, sau đó mới lộ ra một chút cười nhạt, tiếp đó lập tức xoay người nắm tay Trịnh Uyển Uyển đi về một hướng khác.

Tần Thư Dao bất đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó quay đầu, cười nói với Tần Khả Cầm: “Chúng ta đi xem quy tắc thi trước.”

Tuy hiện tại Tần Khả Cầm bị độc trùng khống chế, nhưng mà bản tính vốn có của nàng cũng là người ôn nhu nhất gan, bỗng nhiên nhìn thấy nhiều người như vậy, gò má đỏ ửng không thôi, trên mặt cũng lộ ra vẻ thẹn thùng.

Tần Thư Dao nhìn thấy bộ dạng này của nàng, trong lòng âm ỷ đau xót, cũng càng thêm oán hận Hàn Thế Quân.

119. Chương 119: Trong Hội Thi Lời Đồn Đãi Bay Đầy Trời

Hội thi lần này chia làm ba bước sàng lọc, bước đầu tiên vẫn là mỗi người tùy ý làm một bài thơ hoặc là từ*, mà từ là do trưởng công chúa Hoa Phượng chỉ định người chọn lựa từ trong những từ cho sẵn. Bước này đương nhiên sẽ tốn thời gian một ngày.

(*từ: cũng gọi là ‘trường đoản cú’, thể loại văn vần thời Đường, Tống ở Trung Quốc)

Đợi đến ngày thứ hai mới công bố người được chọn, mà từ trong bước đầu tiên chỉ chọn ra mười lăm người vào bước thứ hai mà thôi.

Bước thứ hai vẫn là do trưởng công chúa Hoa Phượng ra đề, đề này không chỉ có thơ hoặc là từ, còn cần phải dung hợp sự đặc biệt của thơ ca bản thân làm ra vẽ thành một bức tranh. Bước này chỉ chọn ba người.

Ngày thứ ba, cũng chính là một ngày quan trọng nhất. Vẫn là trưởng công chúa Hoa Phượng ra đề như trước, chỉ là đề lần này còn khó hơn đề của hai bước trước rất nhiều, hơn nữa không chỉ phải vẽ, còn phải đánh cờ, mỗi một bước đi đều có liên quan đến nhau.

Cho nên muốn thắng đến cuối cùng, thì không dễ dàng như vậy, cần phải vượt qua từng cửa một.

Hôm nay là để cho mọi người tự do phát huy, cho nên không ít người đều tụ thành từng nhóm cùng chơi đùa, hoặc là cùng nhau kết bạn đi hồ Vọng Minh ngắm phong cảnh, hoặc là du thuyền.

Dù sao không phải tất cả mọi người đều muốn tranh danh hiệu tài nữ, bên trong khuê phòng rất cô đơn lạnh lẽo, cũng chỉ có cơ hội như vậy, mọi người mới có thể kết bạn đồng hành, chơi thật vui một chút.

Bách Thảo viên không lớn, trong viện bày ra mười cái bàn nhỏ, còn có một ít ghế tròn nhỏ, không ít người an vị ngồi ở trên ghế tròn, viết thơ của mình.

Tần Thư Dao tìm một chỗ hơi xa, nàng cầm lấy bút lông tùy ý viết một bài thơ, mà vẻ mặt của Tần Khả Cầm cũng nghiêm túc viết.

Sau khi hai người viết xong, liền giao cho thị nữ bên cạnh.

Lúc này mọi người có thể dạo chơi quanh Vọng Minh hồ trước mắt, cũng có thể trở về nhà nghỉ ngơi.

Chỉ là Tần Thư Dao muốn nhìn, rốt cuộc Hàn Thế Quân muốn làm gì.

Phượng Thảo viên và Bách Thảo viên cách nhau quá gần, Tần Thư Dao đã sớm biết Mộ Thành Hi sẽ đến, về phần Mộ Thiếu Dục nàng cũng không rõ, cũng không chưa từng đi mời.

Sau khi Tần Thư Dao làm xong thơ, liền mang theo Tần Khả Cầm muốn đi Phượng Thảo viên nhìn xem.

Lúc này xung quanh truyền đến âm thanh chỉ trở.

“Vị này chính là vị hôn thê của tam hoàng tử?”

“Nhưng ta nghe nói Tam hoàng tử hoàn toàn không thích nàng, là nàng âm thầm lừa gạt, để hoàng thượng tứ hôn!”

“Hừ, cũng không nhìn lại bộ dạng này của nàng, làm sao so được với tiểu thư Trịnh gia.”

Câu nói như vậy, vẫn là lần đầu tiên Tần Thư Dao nghe được. Chỉ là nàng cũng không để ở trong lòng, khóe miệng nàng ẩn chứa tươi cười, quay đầu lôi kéo tay Tần Khả Cầm, nhẹ giọng nói: “Cầm Nhi, muội có nghĩ được ở đây giống như có mùi chua thì phải?”

Dù sao tâm tư Tần Khả Cầm đơn thuần, nhất thời không rõ ý trong lời nói của Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao cũng không chờ nàng đáp lại, đã cười lạnh nói: “Ăn không được nho thì nói nho chua. Cũng không nhìn lại xem bộ dạng của mình là loại mặt hàng gì!” Nói xong lập tức mang theo Tần Khả Cầm nghiêng ngang rời đi.

Xung quanh vang lên một trận tiếng tranh cãi, Tần Thư Dao cũng không quản bọn họ, lập tức đi hướng Phượng Thảo viên.

Chỉ là bỗng nhiên có người chắn ở trước mặt nàng, hai tay chống nạnh lớn tiếng nói: “Vừa rồi người nói ai đó?”

Tần Thư Dao nhìn nữ tử trước mắt, nàng nhớ loáng thoáng hình như đã gặp qua ở đâu đó, nhưng mà nghĩ không ra. Khóe miệng nàng nâng lên nụ cười lạnh: “Cô nương cảm thấy nói ai, thì chính là người đó!”

Nữ tử chắn ở trước mặt Tần Thư Dao, là Lan Chỉ đích trưởng nữ của Hộ bộ thượng thư, nàng ta tự nhận diện mạo của bản thân xinh đẹp, trong lòng đã sớm hết lòng cảm mến Mộ Thiếu Dục không thôi. Nhưng mà cố tình cho tới bây giờ Mộ Thiếu Dục cũng chưa từng quan tâm đến bản thân. Hiện tại nhìn thấy Tần Thư Dao, càng muốn trước mặt mọi người xé bộ mặt thật của nàng, để mọi người biết nàng là nữ nhân thế nào. Tốt nhất là có thể làm cho Mộ Thiếu Dục cũng ghét bỏ nàng.

Hôm nay là ngày đầu tiên của hội thi, thời điểm người đến nhiều nhất. Trong Bích Lạc thư viện không hề thiếu nữ nhi nhà quan lại cũng có không ít hoàng thân quốc thích. Cho nên Lan Chỉ mới có thể cố ý kéo bè kết phái, cố ý đứng ở chỗ có nhiều người nhất, nói xấu Tần Thư Dao.

Vốn nàng ta còn cho rằng Tần Thư Dao gặp người đông thể mạnh, không dám nói. Không nghĩ tới nàng lại còn dám ở trước mặt mình kêu gào.

Lan Chỉ nhìn nữ tử có vẻ mặt lạnh lùng trước mắt, hai tròng mắt phun lửa, giơ tay lên muốn hung hăng đánh Tần Thư Dao trước mặt, nhưng mà tay mới đưa đến giữa không trung, đã bị Tần Thư Dao vững vàng giữ chặt, nàng ta hoàn toàn không thể động đậy!

“Người buông tay ra! Bằng không đừng trách ta không khách khí!” Lan Chỉ trừng lớn hai con mắt, nàng ta không nghĩ tới Tần Thư Dao lại gan lớn như thế.

Lúc này xung quanh đã tụ tập không ít người xem kịch vui, nhìn hai người Tần Thư Dao và Lan Chỉ lôi kéo nhau, lại không ai dám đứng ra khuyên can.

Tần Thư Dao lạnh lùng nhìn nàng ta, làm trong lòng Lan Chỉ sợ hãi một trận, chỉ là tay nàng ta bị nắm chặt, muốn lui về phía sau cũng không được.

“Cô nương, kính xin tự trọng.” Nói xong liền hất tay Lan Chỉ ra.

Lan Chỉ tức giận làm gương mặt đỏ bừng, cố tình lại có một đám người đều ở một bên xem. Làm sao mà nàng ta cam tâm cứ buông tha Tần Thư Dao như vậy, cho nên sử dụng ánh mắt ra lệnh cho thị nữ bên cạnh.

Bốn thị nữ lập tức vọt vào, muốn bỏ nhào vào trên người Tần Thư Dao. Mà Thi Vận bên cạnh Tần Thư Dao vừa thấy liền biết không tốt, tiện tay nhặt một nhánh cây nhỏ trên đất, sau đó phi thân nhảy lên, đánh cho bốn thị nữ ngã trên mặt đất.

Chuyện này cũng chỉ trong nháy mắt, vẫn là lần đầu tiên Tần Thư Dao nhìn thấy công phu của Thi Vận, nhìn mà suy nghĩ đến xuất thần, sau đó tươi cười trên mặt cũng càng sâu, có một thị nữ như vậy, nàng cũng yên tâm không ít.

Trên mặt Lan Chỉ lúc thì tái xanh lúc thì đỏ bừng, nàng ta tức giận nguyền rủa, nhưng mà toàn bộ thị nữ bên cạnh nàng ta đã bị đánh ngã, đến kêu đau. Mà nàng ta cũng không dám lại vội vàng tiến lên, chỉ có thể hắng giọng hô to: “Đánh người rồi! Tần gia trưởng nữ đánh người rồi!”

Tần Thư Dao lạnh mặt hờ hững nhìn Lan Chỉ một bên, sau đó mang theo Tần Khả Cầm tiếp tục đi đến Phương Thảo viên.

Vốn là làm thành một vòng người, từ từ nhường ra một đường nhỏ.

Sau khi Tần Thư Dao đi ra ngoài, liền không ít người sau lưng nàng chỉ trỏ, nàng cũng không để ý. Nhưng mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Khả Cầm bên cạnh nhăn nhó, gắt gao lôi kéo tay Tần Thư Dao.

Mộ Thành Hi ở Phương Thảo viên nghe nói Tần Thư Dao bị người vây công, tâm tư rối loạn, lập tức bỏ lại bút trong tay, đi về phía Bách Thảo viên. Nhưng mà mới đi tới cửa, đã thấy Tần Thư Dao vẻ mặt bình tĩnh đứng ở trước mặt hắn.

“Sao cô nương ở trong này?” Mộ Thành Hi vội vã đầu đầy mồ hôi, nhìn thấy Tần Thư Dao bình yên vô sự đứng ở trước mặt mình, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tần Thư Dao mỉm cười, nhìn vẻ mặt tái xanh của Lan Chỉ ở phía sau lưng, sau đó lắc đầu: “Ta tới tìm ngài!”

Mộ Thành Hi nghe trong lòng vui mừng một trận, tim đập cũng giống như nhanh hơn vài phần.

Tần Thư Dao không phát hiện vui mừng trên mặt Mộ Thành Hi, chỉ khẽ cười nói: “Ngài còn nợ ta một trăm lượng, nếu có thời gian thì đi Vọng Hương lâu nhìn một chút.”

Mộ Thành Hi nghe vậy trong lòng có chút mất mát, nhưng mà trên mặt vẫn nở nụ cười như trước: “Không thành vấn đề.” Nói xong muốn lập tức lấy ra một trăm lượng đưa cho Tần Thư Dao, may mắn kịp thời được Tần Thư Dao ngăn lại.

“Ngài nhìn mọi người xung quanh xem, nếu như bị người khác thấy được. Chẳng phải là muốn bị người ta phê bình sao!”

Mộ Thành Hi cũng cảm thấy bản thân lo lắng không chu toàn, cười mỉa hai tiếng.

Tần Thư Dao lại nhìn bên trong Phương Thảo viên, không có bóng dáng của Mộ Thiếu Dục, cũng không có bóng dáng của Hàn Thế Quân, mày không khỏi cau lại, hỏi: “Tam ca của ngài không tới sao?”

Nàng sợ dĩ không đi gọi Mộ Thiếu Dục, là vì nàng biết Mộ Thiếu Dục không có hảo cảm gì với nàng. Hơn nữa cảm thấy loại hội thi này, Mộ Thiếu Dục hẳn sẽ đến.

Tần Thư Dao bất đắc dĩ cười cười, lần này đúng là Hàn Thế Quân uy hiếp sai người rồi, dù sao Mộ Thiếu Dục không thật sự thích nàng. Hơn nữa hôn sự của hai người bọn họ khả năng còn có thể có thay đổi.

Mộ Thành Hi nhìn bộ dạng mất mát của Tần Thư Dao, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót vạn phần, lại lập tức muốn chỉ cần nàng có thể hạnh phúc là tốt rồi. Tuy rằng chua xót trong lòng còn tồn tại, nhưng mà tươi cười trên mặt cũng càng tăng lên.

120. Chương 120: Xấu Mặt Nghe Thấy Tỷ Muội Tương Tàn

Trời tháng tư mưa vẫn rơi lác đác, Tần Thư Dao ngồi ở trước cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách, ánh mắt lại nhìn chằm chằm mưa nhỏ ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên Tĩnh Nguyệt vội vã chạy tiến vào, thân thể của nàng còn mang theo hơi ẩm, vừa vào cửa cũng quên hành lễ, vội vã nói: “Không tốt ... Không tốt rồi ... Nhị tiểu thư vừa học máu!”

Tần Thư Dao vừa nghe vội vàng bật từ trên ghế dậy, sốt ruột nói: “Sao lại thế này?”

Rõ ràng nàng đã làm theo những gì Hàn Thế Quân bảo rồi, vì sao Hàn Thế Quân còn muốn làm như vậy? Không đúng, tuy rằng Hàn Thế Quân là tiểu nhân tì bỉ, nhưng mà giờ phút này Tần Khả Cầm xảy ra chuyện, đối với hắn mà nói tuyệt đối không có lợi ích gì, hắn không phải là hắn.

Nàng hơi híp mắt, gắt gao cắn chặt răng: “Đi xem trước!”

Hiện tại không phải là lúc truy cứu ai hạ độc, phải đi xem tình hình của Tần Khả Cầm trước.

Trong phòng Tần Khả Cầm tràn ngập mùi thuốc, Tần lão phu nhân và Ngô thị ngồi ở trong phòng.

Tần lão phu nhân ngồi ở một bên, cũng nhanh cau mày: “Đứa nhỏ này đến cùng là tạo nghiệt gì chứ.”

Ngô thị đứng ở một bên vội vàng khuyên nhủ: “Lão phu nhân, người cũng đừng khổ sở. Thân thể nhị cô nương luôn như thế, vài ngày nay sợ là vì do thời tiết, cho nên mới sẽ như thế!”

“Ngày hôm qua là ai đưa thuốc cho Cầm Nhi?”

Vừa rồi đại phu đã đến xem xét qua, nói là do Tần Khả Cầm trúng độc mà ra.

Tần Thư Dao vừa vào cửa liền nghe câu nói đó, ánh mắt không khỏi giật giật.

Nàng hành lễ với hai người Tần lão phu nhân và Ngô thị trước, sau đó mới đi đến bên giường nhìn sắc mặt Tần Khả Cầm tái nhợt như tờ giấy. Nàng cắn chặt răng, nàng nhất định phải báo thù cho Tần Khả Cầm.

Nàng lau khô nước mắt nơi khóe mắt, sau đó mới ngẩng đầu, nhìn Tần lão phu nhân nhẹ giọng nói: “Vài ngày nay thân thể Cầm Nhi đều luôn không tốt, cho nên cháu để Tĩnh Nguyệt bên người cháu qua chăm sóc Cầm Nhi. Độc trong chén thuốc cũng chỉ sợ là nàng nhất thời sơ sẩy, mới để cho người ta thừa dịp mà bỏ vào.”

Tần Thư Dao biết lần này người mà những người đó chân chính muốn hại không phải Tần Khả Cầm, mà là nàng. Tần Khả Cầm chỉ là hòn đá kê chân của bọn họ thôi.

Nàng âm thầm nắm chặt nắm tay, nàng không tin bản thân đâu không lại bọn họ.

Lúc này Tĩnh Nguyệt lập tức bịch một tiếng, quỳ rạp xuống trên đất, dập đầu: “Đêm qua nô tì đều luôn canh lửa, trong lúc đó không hề rời khỏi. Chỉ có nha hoàn Ngọc Bích bên người Tam tiểu thư từng đến xem qua nô tì, trả lại cho nô tì bánh Cao Hoa Quế. Nô tì cũng chưa ăn.”

Nói xong lập tức lấy bánh Cao Hoa Quế từ trong ống tay áo ra.

Tần Thư Dao nhìn giấy dầu gói bánh Cao Hoa Quế, trong lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt lại càng thêm nghiêm túc: “Vây vì sao hôm nay Cầm Nhi học máu!”

Tĩnh Nguyệt lại dập đầu một cái, sốt ruột nói: “Nô tì cũng không biết. Lúc đó cảm thấy mùi vị của bánh Cao Hoa Quế này, giống như bình thường. Cho nên không có ăn ngay. Sau này Ngọc Bích lại nói chuyện với nô tì hai ba câu, mới rời đi. Nhưng mà cũng không lâu lắm, nô tì lại ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ, tiếp đó lập tức mê man ngủ mất!”

Tần lão phu nhân nhíu chặt hai hàng lông mày, nói với Ngô thị: “Đi gọi nha hoàn Ngọc Bích và Tam tiểu thư tới!”

Ngô thị chỉ cảm thấy việc này sợ là không đơn giản như vậy, nhưng mà lại không dám không nghe theo, chỉ có thể kiên trì gọi Tần Tuyết Như tới.

Bởi vì thân thể Tần Khả Cầm không khoẻ, cho nên Tần lão phu nhân ra lệnh cho mọi người đến bên trong chính sảnh.

Hai người Tần Thư Dao và Tần Tuyết Như đều quỳ gối trong sảnh.

“Các cháu nói xem độc này là ai hạ!” Về mặt của Tần lão phu nhân cũng như thường ngày, chỉ là giọng điệu có vài phần lạnh lùng.

Trong lòng Tần Tuyết Như khẽ run, trên mặt lại bình tĩnh như nước: “Ngày hôm qua cháu gái đều luôn ở trong Như Ý Uyển, về phần Ngọc Bích. Nàng chỉ là một tiểu nha hoàn, đi tìm nha hoàn của trưởng tỷ nói chuyện phiếm cũng không kỳ quái!”

Tần Thư Dao ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Tuyết Như, sau đó cười lạnh nói: “Tam muội, Ngọc Bích nhà muội sợ là không chỉ đi tìm nha hoàn nhà ta nói chuyện phiếm đơn giản như vậy đâu!” Nói xong nàng lại chỉ vào Cao Hoa Quế trên đất nói: “Vừa rồi ta đã sai người đi thăm dò qua, trong Cao Hoa Quế này bỏ *** . Chỉ cần ăn vào sẽ mê man một canh giờ. Ngọc Bích muốn nha hoàn của ta mê man làm gì?”

Tần Tuyết Như không nghĩ tới Cao Hoa Quế này lại còn được giữ lại, hơn nữa không ngờ hành động của Tần Thư Dao nhanh như vậy, chỉ trong chốc lát đã điều tra ra được trong Cao Hoa Quế này có vấn đề.

Nàng ta nhíu chặt mày, bĩu môi nói: “Đại tỷ, Cao Hoa Quế này chưa chắc là nha hoàn nhà muội làm. Tỷ đừng tùy tiện đưa ra một lý do là có thể vu oan cho người khác. Hơn nữa bệnh tình của nhị tỷ đều luôn không ổn định, lại đều tự tay nha hoàn nhà tỷ chăm sóc. Chẳng lẽ hiện tại nhị tỷ xảy ra chuyện, đại tỷ đã muốn đổ trách nhiệm lên trên người muội rồi sao?”

“Tam muội, ngày hôm qua đã có người thấy Ngọc Bích hạ độc trong thuốc, chẳng lẽ muội cũng nghĩ ta vu oan cho muội sao?” Tần Thư Dao nói xong lập tức nói với Tần lão phu nhân: “Tổ mẫu, nha hoàn Hoàng Oang bên cạnh người là nhân chứng!”

Lông mày Tần lão phu nhân nhíu càng chặt.

Lúc này Hoàng Oang cũng đi tới, quỳ trên mặt đất, giơ tay nói: “Tôi hôm qua nô tì tận mắt thấy một mình Tĩnh Nguyệt tỷ tỷ hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất, mà Ngọc Bích tỷ tỷ lại lén lút hạ độc vào trong thuốc!”

Tần lão phu nhân nghe vậy lập tức tức giận vỗ lên trên bàn, chỉ vào Ngọc Bích mắng: “Người nói một chút, vì sao muốn mưu hại chủ tử!”

Ngọc Bích chỉ cho rằng bản thân đã làm sạch sẽ, không nghĩ tới lại có người nhìn thấy, nàng ta nhất thời không biết nên nói dối như thế nào. Đưa mắt nhìn Tần Tuyết Như.

Nhưng mà Tần Tuyết Như lại bỗng nhiên đứng lên, nâng chân lên đạp trên người Ngọc Bích một cước, lớn tiếng mắng: “Cái đồ nha hoàn chết tiệt không biết tốt xấu này, cũng dám hạ độc. Thật sự là chán sống rồi!”

Nói xong vừa mạnh mẽ đánh Ngọc Bích một bạt tai, trực tiếp đánh văng một cái răng của Ngọc Bích ra, khóe miệng cũng chảy máu.

Tần Tuyết Như còn sợ Ngọc Bích nói tiếp, lại nói với bà tử một bên: “Còn không nhanh vả miệng cho ta, loại nô tài có ý nghĩ xấu này giữ lại có tác dụng gì!”

Tần Thư Dao cũng đứng lên, đứng ở bên cạnh Ngọc Bích, nhẹ giọng nói: “Tam muội gấp gấp xử lý nàng ta như thế để làm gì. Nàng ta chỉ là một nha hoàn, cho nàng ta một trăm lá gan, nàng ta cũng không dám mưu hại chủ tử của mình. Nói không chừng còn có người sai khiến nàng ta, hay là tam muội hỏi cẩn thận một chút. Dù sao cũng là người của tam muội, nếu như bị người khác nói xấu thì có lẽ không tốt lắm.”

Muội muội mưu hại tỷ tỷ, nếu lời này truyền ra ngoài, sợ là Tần Tuyết Như muốn xoay người sẽ càng thêm khó khăn.

Tình thế chuyển biến quá nhanh, làm Tần Tuyết Như hoàn toàn còn chưa suy nghĩ cẩn thận.

“Đại tỷ có ý gì đây?”

“Ta cũng vì tốt cho tam muội, thanh giả tự thanh, tam muội không sợ thẩm vấn xảy ra vấn đề gì sao!” Khóe miệng Tần Thư Dao nâng lên một nụ cười lạnh.

Giờ phút này Ngô thị vội vàng đứng lên, cười nói: “Hai tỷ muội các con lại gây gỗ làm gì, chuyện này là chuyện của Cẩm Nhi. Tuy rằng Hoàng Oanh tận mắt nhìn thấy, nhưng mà Cẩm Nhi và Ngọc Bích đều chưa thấy mặt nhau được vài lần, vì sao Ngọc Bích phải hại nàng. Như Nhi lại đều luôn đến gặp Cẩm Nhi, chẳng lẽ nó còn có thể hại tỷ tỷ nhà mình?”

Giờ càng già càng cay, bỗng chốc đã phủi sạch sẽ.

Nhưng mà Tần Thư Dao cũng không sợ, cười nói như trước: “Vây ý của mẫu thân là?”

“Mang nha hoàn này xuống thẩm vấn trước, sau đó lại nói!” Trong lòng Ngô thị làm một tính toán nhỏ nhất, tươi cười trên mặt cũng càng sâu.

121. Chương 121: Dùng Độc Bảo Vệ Cẩm Nhi Bình An

Ngọc Bích quỳ trên mặt đất vẫn còn run rẩy, nàng ta biết hôm nay bản thân không sống được. Nếu thật sự nói ra chân tướng, như vậy người nhà của nàng ta cũng sẽ gặp tai ương.

Cho nên nàng ta thừa dịp mọi người chưa phản ứng kịp, đã vội vàng đứng lên, tiếp đó nhanh chóng chạy đến đụng đầu vào trên cột tử tự.

Tần Thư Dao cũng không nghĩ tới Ngọc Bích lại sẽ tự sát, hơn nữa vừa rồi đám người Tần Tuyết Như và Ngô thị cố ý không ngăn cản. Vì chính là để tự bản thân Ngọc Bích kết thúc.

Tần lão phu nhân nhíu đầu mày, lại cúi đầu niệm một câu “A di đà phật”.

Ngô thị cũng đi theo niệm một câu, sau đó lại nói: “Nha hoàn này trong ngày thường xem như là thông minh lanh lợi, không nghĩ tới thế nhưng lại nổi lên tâm tư như vậy. Con dâu thấy là nàng ta nhìn thấy thân thể Cầm Nhi luôn yếu kém nhiều bệnh, trong phòng lại không có người chiếu cố, cho nên mới hạ độc, vì chỉ muốn đi vào trộm thứ gì đó đáng giá. Lúc trước con dâu nghe Như Nhi nói, đại ca nàng ta thua sạch những gì có trong nhà, hiện tại mọi người đều bị nhốt ở trong đại lao!”

Hiện tại người đã chết, mặc kệ nàng ta vì nguyên nhân gì mà hạ độc, đều không ai có thể nói rõ ràng được nữa rồi.

Tần Thư Dao nắm chặt nắm tay, xem ra nàng phải đề phòng không chỉ có một mình Hàn Thế Quân, mà còn có hai mẫu tử bọn họ.

May mắn tối hôm qua Tĩnh Nguyệt cảnh giác thận trọng, không đưa chén thuốc cho Tần Khả Cầm uống vào. Sở dĩ Tần Khả Cầm sẽ học máu, đó là bởi vì độc Tương Tư tống máu đen bên trong người nàng ra.

Mà thái y sở dĩ sẽ chẩn đoán Tần Khả Cầm trúng độc, đó là bởi vì bên trong cơ thể nàng vốn có độc Tương Tư.

Tần Thư Dao bố trí một kế hoạch chờ Tần Tuyết Như nhảy vào, không nghĩ tới nha hoàn bên người nàng ta lại trung thành và tận tâm, tình nguyện chết cũng không nói ra sự thật.

“Chuyện này trước hết dừng lại ở đây, sau này thuốc của Cầm Nhi đều do người bên cạnh ta nấu, những người khác không được nhúng tay vào!” Sắc mặt của Tần lão phu nhân vẫn khó coi vạn phần như trước.

Tần Thư Dao biết chuyện lần này, để Tần lão phu nhân mang theo cảnh giác với mọi người. Tuy rằng Tần lão phu nhân biết nàng sẽ không hạ độc Tần Khả Cầm, nhưng mà lần này Tần Khả Cầm học máu, vẫn để Tần lão phu nhân lo lắng cực kì.

Sau khi trở lại Hình Hương Viện, Tĩnh Nguyệt lập tức quỳ trên mặt đất: “Lần sau nô tì sẽ không bao giờ phạm vào sai lầm như vậy nữa!”

Tần Thư Dao cũng không muốn phạt nàng, dù sao chuyện này cũng không phải một mình nàng có lỗi, hơn nữa Tĩnh Nguyệt cũng coi như cơ trí không đưa chén thuốc cho Tần Khả Cầm uống vào, nếu không hậu quả sẽ không thể nào chịu nổi.

Chỉ là sau khi phát sinh chuyện, Tần Thư Dao càng thêm hiểu rõ, bản thân không chỉ muốn để Tần Lương đồng ý, để phòng Hàn Thế Quân trừ khử, còn có chuyện càng quan trọng hơn là mưu kế của hai người Tần Tuyết Như và Ngô thị.

“Người đứng lên đi, chuyện này cũng không phải là lỗi của người.” Tần Thư Dao cầm lấy ly trà lên uống một ngụm, lại tiếp tục nói: “Người đi mời Tiết biểu muội đến đây, nói ta đang thêm một bình phong, có chỗ không hiểu, muốn thỉnh giáo nàng một chút!”

Tĩnh Nguyệt vội vàng gật đầu, nhẹ giọng nói: “Nô tì hiểu rõ!” Nói xong lập tức đứng lên, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Thi Vận luôn ít nói, trừ khi Tần Thư Dao lên tiếng, thời điểm bình thường nàng đều lặng lẽ đứng ở bên cạnh Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao nhìn nàng một cái, nhẹ giọng cười nói: “Người học võ đã bao lâu? Trong nhà có còn người thân không?”

Thi Vận tiến lên một bước, sau đó cúi người thi lễ, nói: “Nô tì học võ từ nhỏ, trong nhà không còn người thân!”

“Biết dùng độc không? Chẳng hạn như độc châm?”

Thi Vận lập tức gạt đầu: “Sở trường của nô tì chính là Cửu Dương Thần Châm!”

“Nhưng mà sẽ độc chết người không?” Tần Thư Dao nghe xong rất hài lòng, lại nhẹ giọng hỏi.

“Vậy thì không, chỉ làm người ta không thể động đây!”

Bởi vì dù sao cũng ở bên trong hoàng cung, nếu tùy tiện giết người, bị người phát hiện, cũng sẽ gây ra phiền phức. Cho nên độc Thi Vận bôi ở trên đầu kim châm không phải mạnh nhất.

Tần Thư Dao khẽ gạt đầu: “Đợi lát nữa Tiết Nhã đến đây, người dùng châm, kế tiếp nghe lệnh của ta làm việc!”

Sau một lúc lâu, Tiết Nhã mang theo Thủy Châu cùng đi vào.

“Biểu tỳ, tài thù thừa của tỳ là tuyệt đỉnh nhất. Muội cũng tự ti đấy!”

Hôm nay sở dĩ nàng ta sẽ đến, toàn là vì Tần Tuyết Như muốn để nàng ta cố ý nhét một ít thứ bổn thiếu vào trong phòng Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao lập tức đứng lên, cười nói: “Nhanh ngồi xuống. Người trong phủ ai chẳng biết khả năng thù thừa của muội là tốt nhất. Ta không tìm muội thì tìm ai chứ!” Nói xong lại bảo Thi Vận rót trà.

Tiết Nhã ngồi xuống, lại không uống trà, cười nói: “Biểu tỳ, tỳ thù bình phong đâu? Ở đâu chứ?”

Trên mặt Tần Thư Dao vẫn tươi cười như trước, quay đầu nhìn thoáng qua Thi Vận.

Thi Vận hành động nhanh chóng, chỉ trong thời gian nháy mắt. Hai người Tiết Nhã và Thủy Châu lập tức thét chói tai ra tiếng.

Hai người Tiết Nhã và Thủy Châu chỉ cảm thấy trên người đau xót, sau đó thân thể lập tức cứng ngắc, không thể động đây. Hơn nữa toàn thân còn như bị kiến cắn vậy, vừa tê dại vừa ngứa, cổ tình lại không thể động đây, trong lòng khó chịu vạn phần.

“Biểu muội, đừng có gấp.” Tần Thư Dao nhìn bộ dạng sợ hãi và đau đớn của Tiết Nhã, cười lạnh một tiếng: “Hôm nay mời muội muội đến đây, cũng có chuyện muốn muội muội hỗ trợ!”

Tiết Nhã há miệng thở dốc, phát hiện bản thân còn có thể nói chuyện, lập tức lo sợ nói: “Rốt cuộc tỳ muốn làm gì?”

“Đừng có gấp. Chỉ cần muội ngoan ngoãn nghe lời ta nói, ta tuyệt đối làm muội lập tức không có việc gì!”

“Tỳ muốn muội làm cái gì?” Tiết Nhã sợ hãi run rẩy, cổ tình thân thể lại không thể động đây.

“Cũng không có gì. Qua một lát nữa, ta muốn ra khỏi phủ một chuyến. Hôm nay bệnh nặng của nhị muội tái phát, sợ là không thoát khỏi liên quan đến tam muội. Hiện tại ta cũng chỉ hy vọng lúc ta ra khỏi phủ, xin biểu muội chiếu cố nhị muội nhiều hơn.”

Tiết Nhã cố gắng trấn định, hừ lạnh một tiếng: “Có người nhờ vả người khác như tỳ sao?”

“Muội không đồng ý cũng không sao. Dù sao vừa rồi muội đã trúng độc, sợ là tính mạng cũng không còn bao lâu nữa!” Tần Thư Dao thản nhiên ngồi ở trên ghế, cầm lấy ly trà chậm rãi uống một ngụm, sau đó nhìn về mặt Tiết Nhã vừa sợ hãi vừa không biết thế nào.

Lúc trước nàng không nghĩ tới sẽ tra tấn Tiết Nhã như vậy đâu!

Tiết Nhã lập tức sợ hãi, nhưng mà vẫn còn mạnh miệng nói: “Ta mà chết, nhất định mợ cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

“Muội nghĩ rằng ta thật sự sợ bà ta? Muội cũng không nhìn xem hiện tại trong phủ là thiên hạ của ai, chỗ nào có phần cho bà ta giương oai!” Tần Thư Dao cười nói: “Hôm nay muội không đáp ứng cũng không sao, dù sao tính mạng của muội cũng xem như là mất rồi. Mẫu thân cũng sẽ không thể làm gì được ta!”

Bản thân Tiết Nhã rất rõ ràng, địa vị của nàng ta trong lòng Ngô thị. Lúc trước Ngô thị mang Tiết Nhã đến trong nhà, cũng chỉ nhìn tình cảm của tỳ tỳ. Nhưng mà một năm qua, quyền trong tay Ngô thị chậm

rãi suy yếu, mà Tần Lương lại càng ngày càng không muốn gặp bà ta. Cho nên Ngô thị cũng càng không thích Tiết Nhã, cảm thấy từ khi nàng ta vào cửa Tần gia, Ngô thị mới càng ngày càng xúi quẩy.

Cho nên chỉ cần Tần Thư Dao xử lý thỏa đáng, nếu bản thân chết, Ngô thị cũng sẽ không truy cứu!

“Người... Người... Cuối cùng người muốn làm gì?” Tiết Nhã mở to hai mắt, vẻ mặt hoảng sợ vô cùng.

“Vừa rồi ta đã nói, ta chỉ muốn lúc ta không ở trong phủ, người phải giúp ta nhìn đám người tam muội. Nếu bọn họ động thủ, thì lập tức bấm báo lão phu nhân!” Tần Thư Dao dừng một chút, lại nói: “Hiện tại chỉ cần qua nửa canh giờ nữa muội sẽ phát độc mà chết. Chỉ là, ta chỉ cho muội một nén nhang thời gian suy nghĩ. Nếu không đồng ý, hiện tại ta lập tức sai người ném muội đến bãi tha ma!”

122. Chương 122: Giai Nhân Uy Hiếp Cấp Cho Chức Vị Quan Lại.

Cuối cùng Tiết Nhã vẫn đáp ứng, nàng ta ăn thuốc giải Thi Vận đưa, rốt cuộc trên người không cứng ngắt nữa, cảm giác đau đớn cũng dần dần biến mất. Đang lúc nàng ta muốn đổi ý, lại nghe được Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng.

“Độc này cũng đã sớm xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của muội rồi, nếu không định kỳ dùng thuốc giải, chỉ qua một canh giờ, thì độc sẽ phát tác mà bỏ mình!”

Tiết Nhã đứng dậy, buồn bực nói: “Ta chưa bao giờ từng làm chuyện thật có lỗi với tỷ, vì sao tỷ lặp đi lặp lại nhiều lần hãm hại ta!”

Tần Thư Dao ngẩng đầu, hai tròng mắt giống như lưỡi kiếm sắc bén đâm về phía Tiết Nhã, mà vẻ mặt lúc này của nàng, dường như ước gì bắt thấy Tiết Nhã thành vụn đoạn.

Cho tới bây giờ Tiết Nhã đều chưa từng thấy Tần Thư Dao như vậy, nàng ta không rõ bản thân đã đắc tội nàng khi nào, tuy rằng nàng ta đều luôn giúp đỡ Tần Tuyết Như. Nhưng mà cũng chưa từng làm một chuyện nào xúc phạm tới Tần Thư Dao.

“Đừng nói nhảm, nếu muội không đồng ý. Như vậy chờ độc phát tác bỏ mình đi!” Tần Thư Dao đứng lên, bàn tay to vung lên, để đám người tiền khách.

Trong lòng Tiết Nhã lại có oán khí, lúc này cũng không dám làm loạn nữa. Một là nàng ta cũng có chút sợ hãi, Tần Thư Dao dùng độc chậm lần nữa. Hai là ánh mắt của Tần Thư Dao vừa rồi, quá mức khủng bố, quá mức trực tiếp, dường như ước gì Tiết Nhã sẽ chết ở trước mặt nàng ngay bây giờ.

Đợi sau khi Tiết Nhã đi rồi, Tần Thư Dao lại ra lệnh cho Thi Vận đi vào trong cung mời Mộ Thành Hi, để Mộ Thành Hi giúp nàng hẹn Mộ Thiếu Dục ra.

Bởi vì Thi Vận võ công cao cường, lại là người của Mộ Thành Hi, ra vào hoàng cung hết sức thoải mái.

Vẫn hẹn ở Túy Tiên lâu như trước, Tần Thư Dao ngồi ở trên ghế thái sư khắc hoa đồ thảm, chậm rãi nhấp một ngụm trà.

Sau đó ngoài cửa truyền tới âm thanh mở cửa, Tần Thư Dao để ly trà xuống, sau đó đứng lên, nhìn thấy một dáng người khôi ngô cao lớn đi vào.

“Cô nương tìm ta có chuyện gì?” Giọng nói của Mộ Thiếu Dục lộ ra một trận trong trẻo mà lạnh lùng cùng với kháng cự.

Tần Thư Dao biết Mộ Thiếu Dục không thích nàng, thậm chí chán ghét nàng. Chỉ là hiện tại hai người bọn họ đã có hôn ước, hơn nữa Tần Thư Dao cũng cần Mộ Thiếu Dục hỗ trợ.

“Hàn công tử của Hàn phủ, ngài có ấn tượng chứ?” Tần Thư Dao cũng không quanh co lòng vòng.

Mộ Thiếu Dục gật đầu: “Thì thế nào?”

“Hắn là một người thông minh, muốn đầu nhập vào Tam hoàng tử. Hi vọng Tam hoàng tử có thể nhận lấy hắn!”

Mộ Thiếu Dục nghe vậy hơi sửng sốt, nếu không phải Mộ Thành Hi mời bản thân ra ngoài, hắn vẫn không đồng ý đi đến nơi hẹn với Tần Thư Dao. Chỉ là không nghĩ tới Tần Thư Dao vừa thấy mặt, đã muốn nhét người vào bên cạnh hắn.

Người trong cung đều biết đến Hàn Thế Quân là phụ tá của Mộ Tử Liệt, hiện tại Mộ Thiếu Dục thu vào cửa, vậy Hoàng thượng sẽ nghĩ sao? Văn võ bá quan lại sẽ nghĩ sao?

“Không được!” Mộ Thiếu Dục lập tức cự tuyệt, không chừa một đường lui.

Tần Thư Dao cũng đã làm tốt chuẩn bị, nàng đưa ra một hộp nhỏ khắc hoa Mẫu Đơn quần quýt nhau, lấy ra một chiếc trâm hoa Thạch Lựu tinh xảo, mặt trên dùng Hồng Ngọc điêu khắc mà thành, mỗi một đoá hoa đều óng ánh trong suốt, đồ chói, nhìn hết sức đẹp.

“Chiếc trâm hoa này, Anh Anh thích nhất. Ta cũng biết ngài từng muốn mua một chiếc giống như vậy cho Anh Anh, nhưng mà sau này không biết đi chỗ nào. Tuy rằng chiếc trâm này không phải là cây trâm ban đầu của ngài, nhưng mà cũng không kém hơn cây trâm kia!”

Mộ Thiếu Dục nhìn thoáng qua cây trâm hoa kia, trong lòng hiện lên một ít nghi hoặc: “Cô nương không ăn giấm?”

Hai người bọn họ đã đính hôn rồi, Tần Thư Dao không ghen tị thì cũng thôi, vậy mà còn đưa ra cây trâm hoa tinh xảo này, để hắn đi lấy lòng buổi muội thanh mai trúc mã của hắn!

Phương diện này xuất hiện nhiều chuyện kỳ quái rồi.

Tần Thư Dao bất đắc dĩ cười cười, chưa từng yêu, tại sao ghen tuông.

Mộ Thiếu Dục thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói: “Hắn là tình nhân của người?”

Lúc trước Hàn Thế Quân từng nhiều lần muốn tiếp cận Tần Thư Dao, có mấy lần cũng bị Mộ Thiếu Dục thấy được. Hơn nữa hiện tại Tần Thư Dao đặc biệt kêu bản thân ra đây, vì chuyện của Hàn Thế Quân, chuyện này cũng không thể không trách hắn sẽ nghĩ tới phương diện này.

Tần Thư Dao hơi sửng sốt, lập tức cười nói: “Ngài thích nghĩ như thế nào thì như thế đó, hiện tại ta thậm chí nghĩ muốn hắn trở thành phụ tá bên cạnh ngài, hơn nữa có thể trọng dụng được.”

“Nhưng mà như thế, thì ta nhất định sẽ không bạc đãi hắn!” Nói xong Mộ Thiếu Dục lập tức đứng lên, vén tấm màn lên, đi ra ngoài.

Tần Thư Dao biết Mộ Thiếu Dục hiểu lầm, lại cũng không muốn giải thích, dù sao Mộ Thiếu Dục vốn đã có thành kiến với nàng, cũng không kém chuyện này một chút nào. Hơn nữa nàng cũng đã nghĩ qua, nếu đến lúc đó bản thân thật sự gả cho Mộ Thiếu Dục, bản thân trốn đi đến một nơi sống những ngày thanh tĩnh là được.

Qua ba ngày sau, quả nhiên Tần Thư Dao nghe được tin tức, nói Mộ Thiếu Dục trọng dụng Hàn Thế Quân, hơn nữa tiếp nhận vào đề nghị của hắn, lại để cho hắn khôi phục lại chức quan Lục phẩm, còn tặng không ít đồ tốt đến Hàn phủ.

Trong kinh thành vừa trải qua một trận mưa gió, mọi người đều cảm thấy Hàn Thế Quân nhất định có chỗ hơn người, cho nên mới có thể được đám hoàng tử trọng dụng. Ngay cả Hoàng thượng cũng có vài phần đối xử đặc biệt với Hàn Thế Quân, còn đặc biệt gọi hắn đến bên trong thư phòng, hỏi hắn một ít vấn đề. Hàn Thế Quân trả lời đều làm Hoàng thượng vui mừng không thôi, cảm thấy nhân tài như vậy không thể làm nhục được.

Tuy rằng Hàn Thế Quân có chút phong lưu, nhưng mà chuyện này cũng đều bị lưu truyền thành giai thoại.

“Hàn công tử đã chiếm được chuyện công tử mong muốn, công tử cũng nên để muội muội ta tỉnh lại!”

Mấy ngày nay, bệnh tình của Tần Khả Cẩm luôn khi tốt khi xấu. Tần Thư Dao cũng rất sốt ruột, nhưng mà cổ tình lại không dám chọc giận Hàn Thế Quân.

“Chờ lúc cô nương trở về, muội muội của cô nương cũng đã xuống giường đi lại được rồi!” Khóe miệng của Hàn Thế Quân nâng lên một chút tươi cười đắc ý.

Mấy ngày nay có thể nói là đường làm quan của hắn rộng mở, chỉ là hiện tại cách vị trí Hầu gia chỉ còn một bước, chỉ cần Hàn Thế Quân chết, như vậy hắn có thể đủ vững vàng ổn thỏa ngồi lên vị trí Hầu gia.

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua Hàn Thế Quân, sau đó đứng lên nói: “Hi vọng Hàn công tử có thể nói chuyện giữ lời, mấy ngày nay đừng tra tấn Cầm Nhi nữa!”

“Chỉ cần Tam hoàng tử đều luôn trọng dụng ta, hơn nữa làm cho ta phong quang vô hạn, muội muội của cô nương đương nhiên sẽ không có chuyện gì!” Hàn Thế Quân cũng đứng lên, cười nói.

Lúc này Tần Thư Dao chỉ cảm thấy nụ cười này của hắn, giống như độc xà vạn năm, làm cho người ta ghê tởm.

“Ta nghe nói nửa tháng nữa, Tam hoàng tử sẽ mang binh xuất chinh Nam Tĩnh. Hiện tại công tử được Tam hoàng tử và Hoàng thượng trọng dụng, nghĩ đến trong khoảng thời gian này, công tử cũng không cần lo lắng!”

Hàn Thế Quân trầm tư một lát, cuối cùng lộ ra tươi cười hài lòng: “Từ nơi này đến Nam Tĩnh, nhanh nhất cũng phải một tháng. Chuyến đi này nhanh nhất cũng chừng một năm. Sợ là hôn sự của cô nương và hắn sẽ phải kéo dài rồi!”

Tần Thư Dao cũng không để ý chuyện này, Mộ Thiếu Dục đã không thích nàng, thậm chí còn chán ghét nàng. Cho dù là Mộ Thiếu Dục hồi hôn, Tần Thư Dao cũng sẽ không khổ sở.

“Không sao cả, đây là Hoàng thượng tứ hôn. Cho dù là chờ ba bốn năm, hắn cũng không có khả năng sẽ hồi hôn. Hơn nữa đến lúc đó công tử lên làm Hầu gia, công tử cũng không cần lo lắng nhiều như vậy!”

Hàn Thế Quân nhìn Tần Thư Dao, chỉ cảm thấy một tiểu mỹ nhân như vậy, lại thông minh lanh lợi như thế, chỉ tiếc nữ tử này không phải là của hắn, bằng không nàng nhất định sẽ giúp hắn rất nhiều.

Chỉ là nữ nhân càng xinh đẹp càng trí tuệ, lại càng giống như một hoa tươi mang theo gai nhọn, chỉ cần hơi vô ý, sẽ bị đâm đến chảy máu.

Cho nên Hàn Thế Quân cũng chặt đứt ý nghĩ kia, nhưng vẫn còn tham lam đánh giá khuôn mặt tuyệt mỹ của Tần Thư Dao.

123. Chương 123: Thuyết Phục Mọi Người Cùng Xuất Chinh

Tin tức Mộ Thiếu Dục đi Nam Tĩnh đánh trận, không nhiều người trong triều biết đến.

Nhưng mà thời gian xuất chinh cũng định vào ngày hai mươi tháng tư, hiện tại cách thời gian xuất chinh không đến mười ngày, Tần Thư Dao lại còn chưa ngã bài với Tần Lương.

Ngày hôm đó Tần Lương hạ triều, lập tức đến Lạc Vân viện.

Vân di nương cũng đã sớm trang điểm, sau đó đứng ở cửa chờ, nhìn thấy Tần Lương tiến vào, liền giúp ông cởi quan phục ra, rồi ra lệnh cho nha hoàn rót cho ông một ly trà nóng.

Sau đó mới cười nói: “Vừa rồi đại tiểu thư đến đây, nghe nói lần này tam hoàng tử lại muốn xuất chinh! Vẫn là đi chỗ Nam Tĩnh gì đó, chỗ kia khí độc rất nhiều, đại tiểu thư rất lo lắng!”

Tần Lương cũng biết chuyện này, chỉ là hắn không để ý làm gì. Dù sao nam nhi chí tại bốn phương, hơn nữa Mộ Thiếu Dục vốn chính là võ tướng khó có được. Nếu lần này tiến đến, có thể đánh bại được Nam Tĩnh, hoàn toàn để Đại Minh triều thống nhất thành một khối, vậy cũng là không tệ.

“Hoàng thượng đặc biệt phái vài người võ công cao cường bảo vệ tam hoàng tử, huống chi cũng không phải là lần đầu tiên hắn đánh giặc, hắn là không có việc gì!”

Vân di nương đưa cho Tần Lương một khối điểm tâm, cười duyên nói: “Chuyện này không phải là đại tiểu thư quan tâm hần ư. Hơn nữa chuyện này vừa đi còn không biết khi nào thì có thể trở về nữa, qua mấy tháng nữa đại tiểu thư cập kê, không phải chuyện này sẽ kéo dài đại tiểu thư sao. Thiếp nghĩ, còn không bằng cùng mang theo đại tiểu thư, dù sao cũng đều có người có võ công cao cường đi cùng mà!”

“Làm càn, nó một cô nương chưa lấy chồng, làm sao có thể tùy tiện đi xa cùng với một nam tử chứ!” Tần Lương lạnh mặt, phần nộ quát.

Vân di nương giật nảy mình, vẻ mặt cũng trở nên bảo sao nghe vậy: “Còn không phải là tiện thiếp lo lắng cho đại tiểu thư ư. Dù sao đại tiểu thư cũng là vị hôn thê của tam hoàng tử, hơn nữa vừa này đại tiểu thư cũng tới đây, nói là muốn cùng đi theo tam hoàng tử!”

“Nó tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nàng cũng vớ vẩn theo nó. Chuyện này về sau đừng nữa nói với ta nữa!” Tần Lương nói xong liền phát tay áo, đi ra ngoài.

Vân di nương còn tưởng rằng Tần Lương chỉ buồn bực chút thôi, không nghĩ tới lại bởi vì chuyện này, ngay cả nàng cũng không để ý. Trong lòng nàng vừa tức vừa giận, vội vàng bảo nha hoàn đi báo với Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao đã sớm đoán được Tần Lương sẽ không đồng ý, cho nên sau khi nhận được tin tức của Vân di nương, lập tức đi tới bên ngoài thư phòng.

Đi đến bên ngoài thư phòng, Tần Thư Dao nhẹ nhàng gõ gõ cửa, đợi bên trong đáp lại, mới đẩy cửa ra, sau đó cười nói: “Phụ thân còn đang đọc sách sao! Dao Nhi cho người làm một ly trà nhân sâm, phụ thân hãy uống trà trước đã!” Nói xong lập tức tiến vào, sau đó đặt ly trà ở trên bàn.

Lúc này Tần Lương mới ngẩng đầu nhìn Tần Thư Dao, sau đó trầm giọng nói: “Nghe nói con muốn cùng đi Nam Tĩnh?”

Tần Thư Dao đứng ở một bên, khẽ gật đầu: “Con biết nhất định phụ thân sẽ cảm thấy con lỗ mãng, nhưng mà tam hoàng tử đi chuyến này cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể trở về, mà bên cạnh chàng cũng không có ai chăm sóc, nữ nhi thật sự lo lắng...” Nói xong Tần Thư Dao bày ra bộ dạng yêu kiều.

Tần Lương cũng biết nữ nhi lớn không giữ được trong nhà, nhưng mà Tần Thư Dao chỉ mới định thân với Mộ Thiếu Dục mà thôi, không minh không bạch đi theo như vậy, còn không phải bị người chê cười, mà trên chiến trường nguy hiểm, làm sao một nữ nhi có thể đi theo!

“Hắn là tam hoàng tử, có thể xảy ra chuyện gì. Con cứ an tâm ở nhà!”

Tần Thư Dao cắn răng một cái, sau đó bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, trong đôi mắt nàng chứa nước mắt trong suốt, chỉ có nàng biết rõ ràng đau khổ trong lòng của mình. Nếu không phải Tần Khả Cầm bị người hạ độc Tương Tư, làm sao nàng lại có thể ném đi hết tất cả mọi thứ của mình, sau đó đi theo Mộ Thiếu Dục đến Nam Tĩnh.

Chỉ là chuyện này nàng không thể nói cho Tần Lương nghe, bởi vì làm thế chỉ chọc tức Hàn Thế Quân, không có chút lợi ích nào cho Tần Khả Cầm.

“Phụ thân, người hãy để nữ nhi đi thôi. Nữ nhi đã định thân với chàng rồi, như vậy đời này kiếp này con là người của chàng, Nam Tĩnh kia ai chẳng biết khí độc rất nhiều, hơi chút vô ý sẽ trúng độc bỏ mình!”

Tần Lương cau mày, sao mà ông không biết chuyện đi này, không biết khi nào mới có thể trở về, chỉ là nam nhi vốn nên chí tại bốn phương, làm sao có thể bởi vì tư tình nhi nữ, mà không nhìn quân quy.

Chỉ là ông lại nhìn đến nữ nhi này của mình, từ nhỏ đã không có mẫu thân, bản thân cũng nhất định ít chăm sóc nó, trong lòng cũng không khỏi có chút thương xót.

“Chuyện này làm sao ta có thể quyết định, nhất định phải được hoàng thượng đồng ý mới được!”

Tần Thư Dao thấy ông nói như thế, trong lòng cũng dấy lên một chút hi vọng: “Ý của phụ thân là, chỉ cần hoàng thượng đồng ý là được phải không?”

Trong lòng Tần Lương cho rằng hoàng thượng chắc chắn sẽ không đồng ý, cho nên lập tức gật đầu.

“Vây phụ thân ngàn lần không được nói lời mà không giữ lấy lời!” Tần Thư Dao nín khóc mỉm cười, từ trên đất đứng lên, lại vội vàng cúi người thi lễ với Tần Lương, nhẹ giọng nói: “Bây giờ con phải đi tìm tam hoàng tử, để chàng đi chỗ hoàng thượng cầu xin!” Nói xong lập tức nâng góc váy, chạy nhanh ra ngoài.

Tần Lương nhìn bóng lưng gầy yếu của Tần Thư Dao, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Túy Tiên lâu.

Tần Thư Dao vừa vào cửa đã thấy Mộ Thiếu Dục ngồi ở trên một cái ghế thái sư khắc hoa đỏ thẫm, trên tay cầm ly trà sứ men xanh, chậm rãi nhấp một ngụm, mới quay đầu nhìn về phía nàng.

“Cô nương tìm ta là vì muốn đi Nam Tĩnh cùng với ta?” Mộ Thiếu Dục đã sớm biết tính toán của Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao khẽ gật đầu: “Chỉ cần ngài đáp ứng để ta đi Nam Tĩnh, sau khi trở về kinh ta sẽ từ hôn!”

Mộ Thiếu Dục nghe vậy hơi sửng sốt, không nghĩ tới Tần Thư Dao vì đi Nam Tĩnh, ngay cả từ hôn cũng đồng ý. Xem ra nàng cũng không muốn gả cho mình, chẳng lẽ lúc trước mình trách lầm nàng?

“Được, một lời đã định!” Mộ Thiếu Dục rất sáng khoái nói đồng ý, dù sao hắn cũng không thích nữ tử này. Đến lúc đó từ hôn, hắn cũng không cần gặp lại nàng.

Tần Thư Dao ngẩng đầu, trên mặt lộ vẻ tươi cười như hoa: “Đa tạ Tam hoàng tử!”

Nàng không có một chút khổ sở, không có một chút bi thương nào. Có chỉ là vui mừng, chỉ có đi Nam Tĩnh, chỉ cần có thể cứu được Tần Khả Cầm, từ hôn thì tính là gì. Hơn nữa nàng trùng sinh lại một lần nữa, cũng sẽ không thể lại yêu người khác.

Hai người không nói gì nữa, chỉ lẳng lẳng ngồi một lát, bỗng nhiên hai người đồng thời đứng lên.

Tần Thư Dao nhìn Mộ Thiếu Dục, nhẹ giọng cười nói: “Tam hoàng tử không cần lo lắng, chỉ cần đến Nam Tĩnh, ta sẽ không đi theo Tam hoàng tử, cho nên cũng tuyệt đối sẽ không liên lụy đến Tam hoàng tử!”

Trong đôi mắt như ngọc của Mộ Thiếu Dục xen lẫn kinh ngạc nhìn Tần Thư Dao, sau đó mới lạnh lùng nói: “Tùy người!”

Chỉ cần nữ tử này, đừng gây phiền toái cho mình, như vậy nàng muốn thế nào đều được.

Tần Thư Dao cúi người thi lễ, sau đó mới đi ra khỏi nhã gian.

Tốc độ làm việc của Mộ Thiếu Dục cực nhanh, chỉ mới một ngày, đã truyền đến tin tức, nói là hoàng thượng đã đồng ý để Tần Thư Dao cùng đi theo. Hơn nữa hoàng thượng còn đặc biệt hạ thánh chỉ, điều này cũng làm biến mất không ít xấu hổ cho Tần Thư Dao.

Từ sau khi Hàn Thế Quân được trọng dụng, bệnh tình của Tần Khả Cầm cũng dần dần tốt lên, hiện tại cũng đã có thể xuống giường đi lại.

“Tỷ tỷ muốn đi Nam Tĩnh? Đó là chỗ nào?” Tần Khả Cầm tròn to đôi mắt, vẻ mặt hồng hào.

Tần Thư Dao cười vuốt vuốt đầu của Tần Khả Cầm, nói: “Đó là một địa phương chim hót hoa thơm, khắp nơi đều đủ loại hoa cỏ, nhìn rất đẹp!”

“Tỷ phụ thật tốt với tỷ tỷ!” Nói xong trên mặt của Tần Khả Cầm lộ ra một tia hâm mộ, mà trong mắt cũng có

124. Chương 124: Cải Trang Vi Hành Đạo Chơi Giang Nam

Nội dung thánh chỉ của hoàng thượng, không phải để Tần Thư Dao cùng đi theo xuất chinh. Mà là đi Giang Nam dạo chơi với Mộ Thiếu Dục.

Dù sao chuyện xuất chinh đánh Nam Tĩnh vẫn chưa công khai, hơn nữa hoàng thượng cũng không muốn bắt dây động rừng, cũng sợ chỗ Nam Tĩnh chưa thật sự bùng nổ nội chiến. Cho nên mới dùng cớ này, chỉ là điều này cũng làm giảm bớt không ít xấu hổ cho Tần Thư Dao.

Dù sao xuất chinh và du ngoạn, đúng là hai việc khác nhau.

Cuối tháng tư mưa nhỏ không rơi xuống nữa, bầu trời lại xanh thẫm, mây trắng như từng lớp bông vải, trôi nổi ở trên không trung.

Tần Thư Dao cũng đã sớm thu thập thỏa đáng, chuyện trong phủ nàng cũng đã chuẩn bị tốt.

Hiện tại Tiết Nhã cho rằng bản thân trúng kịch độc, nếu Tần Tuyết Như và Ngô thị dám đụng vào Tần Khả Cầm, như vậy Tiết Nhã sẽ lập tức đi thông báo với Tần lão phu nhân, hơn nữa Tần Tuyết Như và Ngô thị cũng không biết Tiết Nhã đã là người của Tần Thư Dao, như vậy Tần Thư Dao cũng yên tâm không ít.

Mà Hàn Thế Quân lại có thể lực của mình, tuy rằng hắn biết mục đích Tần Thư Dao đi Nam Tĩnh, nhưng mà hắn ta cảm thấy lấy bản lĩnh của Tần Thư Dao, hoàn toàn sẽ không tìm được Thiên Tầm Hồng Đậu, cho nên một chút hắn ta cũng không lo lắng.

Mộ Thành Hi sợ Tần Thư Dao gặp nguy hiểm, cho nên lại đặc biệt tặng hai nha hoàn võ công cao cường cho Tần Thư Dao, một người tên là Tuyết Ảnh, một người còn lại gọi là Ngưng Sương.

Võ công hai người này đều không kém Thi Vận, hơn nữa ba người bọn họ đều xuất sư từ một người.

Tần Thư Dao cũng đều nhận hết, trong lòng càng cảm kích Mộ Thành Hi, chỉ là không dám biểu hiện quá mức, cũng sợ Mộ Thành Hi hiểu lầm.

Đám người Tần Lương và Tần lão phu nhân một đường đưa Tần Thư Dao đến cửa thành, mới lưu luyến không rời đứng tại chỗ, nhìn xe ngựa bọn họ rời đi.

Trên xe ngựa, Tần Thư Dao đều luôn nhắc màn xe lên nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, nàng chưa từng rời khỏi kinh thành, cũng chưa từng có hy vọng xa rời bản thân có thể đi ra khỏi kinh thành. Nhưng mà lúc tiến vào giờ khắc này, nàng lại cảm thấy con đường phía trước càng thêm mờ mịt.

Nàng không biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, kiếp này quá khác biệt với kiếp trước, làm cho nàng bắt đầu dần dần có chút mờ mịt không rõ ràng.

Lần này nàng chỉ mang theo bốn người, ngoại trừ Tĩnh Nguyệt, ba người còn lại đều là Mộ Thành Hi đưa. Nàng biết lần này người Mộ Thành Hi đưa tới nhất định là tốt nhất, cho nên nàng rất yên tâm.

Nhưng mà Mộ Thiếu Dục không mang theo ngàn vạn binh mã, cũng chỉ mang theo hai gã tùy tùng mà thôi. Tần Thư Dao biết hai gã thị vệ này, từng người đều có võ công cao cường, có lẽ còn cao hơn Thi Vận rất nhiều. Bằng không Mộ Thiếu Dục cũng không dám chỉ mang theo hai người bọn họ, ngay cả hoàng thượng cũng yên tâm.

Dù sao hai người bọn họ còn chưa thành thân, cho nên không thích hợp ngồi chung một chiếc xe ngựa. Điều này cũng làm giảm bớt không ít xấu hổ cho Tần Thư Dao.

Xe ngựa rất lớn, hoàn toàn có thể chứa được bốn đến năm người. Tần Thư Dao lại chỉ để lại một mình Tĩnh Nguyệt hầu hạ, nàng vẫn tương đối quen Tĩnh Nguyệt hầu hạ.

Tĩnh Nguyệt rót cho Tần Thư Dao một ly trà nóng, lại khuyên nhủ: “Tiểu thư, vẫn nên để màn xe xuống thôi. Hiện tại đã ra khỏi kinh thành, xe ngựa này cũng chạy rất nhanh. Hiện tại tuy đã cuối mùa xuân, nhưng vẫn nên cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không thể bị phong hàn!”

Tần Thư Dao cảm thấy Tĩnh Nguyệt càng dài dòng, cầm lấy ly trà chậm rãi uống một ngụm, nhẹ giọng nói: “Vậy thì để xuống đi.”

Trước khi để màn xe xuống, Tần Thư Dao không tự giác đưa mắt nhìn thoáng qua, Mộ Thiếu Dục cười ngựa đi phía trước nàng. Dáng người của hắn vẫn cao lớn uy vũ như trước, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác lạnh lùng hiu quạnh, làm cho người ta không dám tùy tiện tới gần. diễn đàn lê quý đôn.

Tính tình của Mộ Thiếu Dục lãnh khốc, làm việc cũng ổn trọng. Lần này tuy là nguy trang đi dạo chơi, nhưng mà Mộ Thiếu Dục vẫn để xe ngựa chạy với tốc độ nhanh.

Từ sau khi ra khỏi kinh thành, hẳn ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn Tần Thư Dao ngồi trong xe ngựa, chỉ giục ngựa chạy đi.

Ở lúc màn đêm buông xuống, rốt cuộc Mộ Thiếu Dục ra lệnh cho xe ngừng lại.

Xương cốt của Tần Thư Dao đều muốn rơi ra, chỉ là một chữ không nói.

Tĩnh Nguyệt giúp nàng xốc màn xe lên, sau đó lại đỡ nàng xuống xe ngựa. Nàng nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, vẻ mặt tức giận, ngoài miệng cũng cố ý nói: “Tiểu thư, người cũng thật là. Thân thể không chịu nổi cũng không nói một tiếng. Nếu cứ đi như vậy, còn không phải bệnh nặng một trận sao!”

Tần Thư Dao lập tức trừng mắt nhìn Tĩnh Nguyệt, Tĩnh Nguyệt vội vàng ngậm miệng lại, vẻ mặt ủy khuất.

Mộ Thiếu Dục đi ở phía trước, sau khi nghe nói như thế, chỉ hơi giật mình, tiếp đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Tĩnh Nguyệt nhìn bộ dạng đó của Mộ Thiếu Dục, nhin không được dậm chân, sốt ruột nói: “Tiểu thư, tam... Sao ngài ấy có thể như vậy. Sao không biết thương hoa tiếc ngọc, hơn nữa người và ngài ấy ...”

“Khi nào thì người trở nên nhiều lời như vậy!” Tần Thư Dao lạnh lùng nhìn Tĩnh Nguyệt, lạnh lùng nói.

Tĩnh Nguyệt bĩu môi, vẻ mặt không cam lòng, nhưng mà cũng không nói nữa.

Tần Thư Dao ngồi xe ngựa một ngày, cũng không có khẩu vị ăn cơm. Tùy ý ăn hai miếng xong, trở về phòng của mình, sau đó bảo Tĩnh Nguyệt hầu hạ tắm rửa thay y phục xong, lập tức nằm ngủ trên giường.

Đi cả một ngày, Mộ Thiếu Dục không có chút mệt mỏi.

Thanh Ngọc rót cho Mộ Thiếu Dục một ly trà nóng, trầm giọng nói: “Công tử đã không thích nàng như vậy, vì sao còn mang nàng theo?”

Mộ Thiếu Dục cầm lấy ly trà chỉ uống một ngụm, rồi để xuống.

Mặc Kiếm đứng ở một bên lạnh lùng nói: “Lắm miệng!”

Thanh Ngọc nhếch miệng cười, lại nói: “Ta cũng chỉ là tò mò thôi!”

Mộ Thiếu Dục để ly trà xuống, tiếp đó lạnh lùng nói: “Hôm nay các người có cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp không?”

Lúc này Thanh Ngọc thay đổi sang vẻ mặt nghiêm túc: “Là ai lớn mật như vậy, cũng dám theo dõi chúng ta!”

“Tin tức chúng ta đi Nam Tĩnh không nhiều người biết, chẳng lẽ bên trong kinh thành có nội gián!” Mặc Kiếm lạnh lùng nói.

Mộ Thiếu Dục nhẹ giọng nói: “Tuy rằng nàng mang theo ba nha đầu đều võ công cao cường, nhưng mà các người cũng không được bất cẩn!”

Thanh Ngọc lập tức nhíu mày nói: “Chúng ta đều đi, ai tới bảo vệ công tử!”

“Công tử võ công cao cường, mà công tử lại không bảo chúng ta đều đi hết. Chỉ đi một người là được!”

Tính cách của Mặc Kiếm có chút giống Mộ Thiếu Dục, cho nên nếu Mộ Thiếu Dục không bố trí, bình thường đều là Thanh Ngọc nghe theo lời Mặc Kiếm nói.

Mộ Thiếu Dục cũng gật đầu nói: “Công phu người này hẳn rất cao, các người đều đi tới chỗ nàng!”

Hai người Mặc Kiếm và Thanh Ngọc nhìn thoáng qua, sau đó mới ôm quyền nói: “Vâng!”

Đêm khuya, vùng hoang vu đã ngoại ngoại trừ có tiếng gió thổi, đó chính là tiếng côn trùng kêu.

Hai người Thanh Ngọc và Mặc Kiếm đều ngồi ở trên mái hiên, nhìn cảnh sắc tối đen này, cầm lấy bầu rượu uống rượu.

Bỗng nhiên cuồng phong thổi tới, gió cát che mắt hai người bọn họ, đợi sau khi gió ngừng thổi. Hai người Thanh Ngọc và Mặc Kiếm đều trầm nghĩ không tốt, vội vã nhảy xuống từ mái hiên, sau đó lại nhanh chóng chạy đến trước cửa phòng Tần Thư Dao.

Nhìn Tuyết Ảnh và Ngưng Sương ngủ gục ngồi cạnh gác ở đằng kia, lập tức nói: “Mau đứng lên, mau đứng lên!”

Tuyết Ảnh tỉnh nhanh nhất, nàng nhìn thấy hai người Thanh Ngọc và Mặc Kiếm nhin không được nhúu đầu mày, không vui nói: “Có chuyện gì?”

“Nhanh mở cửa ra.”

Thanh Ngọc nói xong cũng không chờ Tuyết Ảnh mở cửa, bản thân đã đẩy cửa ra. Tuyết Ảnh muốn ngăn hấn lại, nhưng mà cũng đã không còn kịp nữa.

Chỉ là trong nháy mắt đẩy cửa ra, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt!

125. Chương 125: Một Đường Mạo Hiểm Tình Cảm Thay Đổi

Có lẽ là do quá mệt, đêm đó Tần Thư Dao không gặp ác mộng. Chỉ là bên ngoài tranh cãi rất âm ỉ, nàng mệt mỏi mở mắt, nhưng mở thế nào cũng không mở ra được

Dường như nàng nghe thấy tiếng hơi thở nam tử truyền đến, chỉ là nàng quá mệt, chỉ cho rằng bản thân nằm mơ.

Nàng xoay người, thay đổi một tư thế rất tốt ngủ càng thêm thoải mái.

Một Thiếu Dục lạnh lùng nhìn ngoài cửa, vẻ mặt đăm người Thanh Ngọc đỏ bừng, sau đó vội vàng đóng cửa lại.

Đợi sau khi cửa đóng lại, Một Thiếu Dục mới nhẹ nhàng tránh thoát cái ôm của Tần Thư Dao, chỉ là vừa mới rời khỏi, Tần Thư Dao lại bỗng nhiên gắt gao bắt lấy tay hấn. Hơn nữa nhẹ giọng nói một câu: “Đừng đi...”

Một Thiếu Dục biết nàng chưa tỉnh lại, chỉ là người nàng kêu “đừng đi” là ai, Một Thành Hi hay Hàn Thế Quân, hấn đoán không được suy nghĩ của nữ tử này, rõ ràng hấn không thích nữ tử này, nhưng mà khi nàng đưa ra yêu cầu để hấn mang theo nàng đi cùng, hấn lại ngay cả suy nghĩ cũng không cần suy nghĩ, mà gật đầu đồng ý.

Gió ngoài cửa sổ dường như đã ngừng, Một Thiếu Dục biết người nọ đã đi. Hấn hơi nhúu mày, rốt cuộc võ công người này cao bao nhiêu, lại có thể tránh thoát được nhiều con mắt như vậy.

Máy mấn hấn phát hiện kịp thời, bằng không lúc này làm sao Tần Thư Dao có thể yên ổn nằm ở trên giường.

Một Thiếu Dục lại cúi đầu nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, mặt của Tần Thư Dao cũng trắng noãn như ánh trăng, lông mày cong cong, mũi cao, thẳng, môi vểnh như anh đào, làn da bóng loáng tuyết trắng, làm Một Thiếu Dục không nhin được muốn hôn một cái.

Chỉ là suy nghĩ này vừa xuất hiện, Một Thiếu Dục lập tức nhúu mày, sau đó dùng sức rút tay ra.

Trong lúc ngủ mơ Tần Thư Dao mắt hứng nói mê một tiếng, sau đó lại ngủ say.

Ngày hôm sau, Tần Thư Dao dậy vào sáng sớm tỉnh mơ. Tối hôm qua nàng nằm mơ, dường như trong mơ nàng rất hạnh phúc. Nhưng mà nàng cố gắng thế nào cũng không nhớ nổi mình nằm mơ thấy cái gì.

Sau khi Tĩnh Nguyệt rửa mặt thay y phục cho Tần Thư Dao, hai người đều cùng đi xuống lầu.

Thanh Ngọc nhìn thấy Tần Thư Dao xuống lầu, nhin không được nhìn nhiều hơn, sau đó lại nhìn Mộ Thiếu Dục. Sau khi cảm giác được ánh mắt hung dữ của Mặc Kiếm, hắn mới vội vàng quay đầu, làm như cái gì cũng chưa thấy.

Tuy rằng hai người Tuyết Ảnh và Ngưng Sương cũng nhiều chuyện, nhưng mà dù sao chuyện này cũng là chuyện của chủ tử. Hơn nữa vốn hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục đã có hôn ước, Mộ Thiếu Dục nửa đêm xuất hiện ở trong phòng Tần Thư Dao, cũng không kỳ lạ.

Cho nên thời điểm Tần Thư Dao ăn điểm tâm, hoàn toàn không có phát hiện ra không khí có chút cổ quái.

Ăn điểm tâm xong, Tần Thư Dao mang theo Tĩnh Nguyệt tới cửa khách điểm chờ. Đợi khi tiểu nhị dắt xe ngựa tới, Tĩnh Nguyệt dè dặt cẩn trọng đỡ Tần Thư Dao lên xe ngựa. Sau đó Tĩnh Nguyệt chuẩn bị muốn lên, nhưng mà lại bị Mộ Thiếu Dục ngăn lại.

“Người đi ra sau ngồi cùng với bọn họ!” Vẻ mặt của Mộ Thiếu Dục không biểu cảm, lạnh lùng nói.

Tĩnh Nguyệt nhin không được lạnh run một cái, nàng lại nhìn thoáng qua vẻ mặt mờ mịt của Tần Thư Dao, sau đó cố lấy dũng khí nói: “Nô... Nô tì...”

Mộ Thiếu Dục ngay cả nhìn đều không có nhìn nàng, sau khi lên xe ngựa, lập tức thả màn xe xuống.

Tĩnh Nguyệt nhìn màn xe thêu nhiều hoa sắc sỡ, dậm chân một cái, sau đó cẩn thận bước từng bước đi tới xe ngựa khác.

Tuyết Ảnh vội vàng lôi kéo tay Tĩnh Nguyệt, an ủi nói: “Người đừng lo lắng, tuy rằng tính tình công tử lạnh lùng, nhưng sẽ không đối xử tệ bạc với tiểu thư nhà chúng ta!”

Nghe vậy Tĩnh Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, lại nghĩ đến những người này cũng hoàn toàn không biết tình hình bên trong, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ than một tiếng, sau đó lên xe ngựa.

Lần này xe ngựa không chạy nhanh như ngày hôm qua, tốc độ cũng chậm không ít.

Tĩnh Nguyệt ngồi ở trong xe ngựa, nghe hai người Tuyết Ảnh và Ngưng Sương trò chuyện bát quái đêm qua, kinh ngạc tròn to hai mắt, cuối cùng chỉ có thể lắp bắp hỏi: “Người... Các người tận mắt thấy?”

Hai người Tuyết Ảnh và Ngưng Sương lập tức gạt đầu: “Hai thị vệ của công tử cũng thấy được. Không tin người cũng có thể hỏi bọn hắn!”

Tĩnh Nguyệt cắn chặt hàm răng, vẻ mặt giận dữ.

Tuyết Ảnh thấy bộ dạng này của Tĩnh Nguyệt, vội vàng khuyên giải nói: “Chúng ta là nô tài, chuyện của chủ tử, chúng ta đừng tham gia vào. Hơn nữa, ngài ấy cũng có hôn ước với tiểu thư, điều này cũng không tính là quá đáng!”

Sau khi Thi Vận nghe xong, cũng khuyên bảo nói: “Người cũng đừng lo lắng, công tử sẽ không làm vậy! Hơn nữa nếu quan hệ giữa tiểu thư và công tử có thể hòa hoãn mà nói, cũng có lợi với tiểu thư, hơn nữa tiểu thư sớm hay muộn cũng sẽ là người của công tử...”

Nơi này cũng chỉ có Tĩnh Nguyệt và Thi Vận là biết rõ quan hệ của hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao nhất. Tĩnh Nguyệt suy nghĩ kỹ lưỡng, cảm thấy Thi Vận nói cũng có đạo lý, dù sao nàng cũng chỉ cần trung thành và tận tâm, giờ phút này không phải suy nghĩ tiểu thư nhà mình chịu thiệt, mà là có nên nói chuyện này với Tần Thư Dao hay không.

Ngồi ở trong xe ngựa Tần Thư Dao cũng hoàn toàn không biết, hôm nay bản thân đã trở thành đối tượng để bọn họ nhiều chuyện. Nàng nằm ở trên giường êm, chỉ cảm thấy xấu hổ và bất đắc dĩ.

Nàng nâng mắt nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, Mộ Thiếu Dục vẫn ngồi thẳng như trước, nghiêm túc xem quyển sách trên tay.

Tần Thư Dao lại nhắm mắt lại, lẩm bẩm trong lòng, trong xe ngựa này chỉ có một mình nàng, chỉ có một mình nàng...

Tốc độ xe ngựa không chạy như bay giống ngày hôm qua, mà đêm qua Tần Thư Dao lại khó có được một giấc ngủ ngon, cho dù giờ phút này bản thân muốn giả bộ ngủ cũng không được.

Nàng ngồi thẳng người, nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, thấy trong tay hắn vẫn cầm một quyển sách, nàng nhú đầu mày, nhẹ giọng hỏi: “Ngài xem sách gì vậy? Đều nhìn cả một buổi sáng rồi.”

Mắt của Mộ Thiếu Dục vẫn nhìn chăm chăm sách như trước, vẻ mặt lạnh như băng, lạnh lùng nói: “Bình thư!”

Tần Thư Dao bắt đầu dĩ nương mi mắt, lấy một quyển tạp ký từ phía dưới giường êm ra. Đây là ngày hôm qua nàng để Tĩnh Nguyệt chuẩn bị, dùng để giết thời gian khi ở trên xe.

Bên trong xe im lặng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe, Mộ Thiếu Dục khẽ liếc mắt một cái, khóe mắt cũng vụng trộm nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, thấy nàng nằm ở trên giường êm, quyển sách cầm trong tay một trang cũng chưa lật, một đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào phía sau lưng hắn.

Khóe miệng của Mộ Thiếu Dục nở một nụ cười không dễ phát hiện, hắn trực tiếp úp quyển sách xuống, sau đó xoay người, cũng nằm xuống.

Tần Thư Dao nhìn chăm chăm phía sau lưng Mộ Thiếu Dục đến gần người, còn chưa phục hồi tinh thần lại, Mộ Thiếu Dục đã nằm ở bên cạnh nàng, trên mặt nàng nóng hầm hập, vội vàng ngồi thẳng người, giọng điệu có chút nôn nóng nói: “Ngài muốn nghỉ ngơi?”

“Ừ!”

Kể tiếp không có âm thanh gì nữa, Tần Thư Dao nhú đầu mày, quay lui phía sau nhìn đã thấy Mộ Thiếu Dục thật sự nhắm hai mắt lại.

Lông mi của Mộ Thiếu Dục vừa cong vừa dày, chỉ là trong ngày thường hắn quá mức nghiêm túc, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào hắn, một đôi môi mỏng mím chặt. Đây là lần đầu tiên Tần Thư Dao cẩn thận đánh giá hắn như vậy, nàng nhìn đến ngơ ngác, không chú ý tới Mộ Thiếu Dục hoàn toàn chưa ngủ.

Bỗng nhiên Mộ Thiếu Dục mở hai mắt ra, một đôi mắt như ngọc nhìn chăm chăm Tần Thư Dao, Tần Thư Dao không kịp trốn tránh, cuối cùng bốn mắt nhìn nhau.

Khi hai mắt của Tần Thư Dao đối diện hắn, làm trong lòng nàng nổi lên gợn sóng, thật lâu không thể biến mất.

“Làm sao vậy?” Giọng điệu vẫn trong trẻo mà lạnh lùng như trước, làm cho người ta cảm giác được hàn ý vô tận.

126. Chương 126: Một Đường Gian Khổ Hiểu Lầm Càng Sâu

“Không có gì, chỉ là nhìn dáng vẻ ngài ngủ rất đẹp mắt!” Tần Thư Dao trả lời rất trực tiếp, bởi vì nàng biết một đôi mắt như ngọc kia của Mộ Thiếu Dục có thể thấy rõ lòng người. Hơn nữa nàng càng che giấu, chỉ làm bản thân càng thêm xấu hổ.

Huống chi nàng là một người đã sống lại một lần nữa, cái gì mà nhi nữ tình trường cũng đều đã trải qua rồi. Cũng sẽ không thể vì việc này mà biến thành tiểu cô nương thẹn thùng.

Mộ Thiếu Dục nghe kiểu trả lời như thế, nhất thời có chút kinh ngạc, chỉ là rất nhanh khẽ cười nói: “Đẹp mắt hơn ngũ đệ?”

Tần Thư Dao trực tiếp xem nhẹ châm chọc trong lời nói của hắn, nghiêng đầu làm ra vẻ mặt nghiêm cẩn (nghiêm túc+cẩn thận), cuối cùng lắc đầu nói: “Ngũ hoàng tử càng đẹp mắt hơn ngài!”

Giọng điệu rất nghiêm túc và thành khẩn, dường như vấn đề bọn họ thảo luận không phải là đẹp xấu.

Vẻ mặt của Mộ Thiếu Dục lại trở về trong trẻo mà lạnh lùng như trước, hắn trầm giọng nói: “Đã như thế, vậy vì sao lúc trước không đi cầu phụ hoàng, để cô nương gả cho ngũ đệ!”

Nàng chỉ nói thật thôi mà, không nghĩ tới Mộ Thiếu Dục lại hiểu lầm. Nàng bắt đắc dĩ thở dài: “Không phải tam hoàng tử cũng thích Anh Anh sao, thế nào không cầu hoàng thượng để Anh Anh gả cho ngài!”

Ý tứ trong lời nói này đương nhiên Mộ Thiếu Dục có thể hiểu, chỉ là không biết vì sao hiện tại nghe lời này, khác thường trong lòng cũng càng ngày càng sâu đậm, mà trên mặt cũng càng thêm khó coi.

Tần Thư Dao thấy bộ dạng này của hắn, chỉ cho rằng Mộ Thiếu Dục lại nghĩ tới Trịnh Anh Anh, cho nên lập tức ngậm miệng lại không nói nữa.

Kế tiếp Mộ Thiếu Dục cũng không nói thêm câu nào với Tần Thư Dao, mà Tần Thư Dao cũng không còn không được tự nhiên giống như lúc bắt đầu nữa, không ngủ chính là đọc sách, thỉnh thoảng còn nhấc màn xe lên nhìn phong cảnh bên ngoài xe, còn thỉnh thoảng thảo luận đôi câu với Mộ Thiếu Dục.

Mộ Thiếu Dục trả lời đều là trầm mặc, hoặc là “ừ” “à” . Chỉ là Tần Thư Dao cũng không để ý một chút nào, nói một thì ngủ, cũng không để ý Mộ Thiếu Dục.

Hôm nay bọn họ không nghỉ ở khách điểm nơi hoang vu dã ngoại, mà đến một cái trấn nhỏ, bởi vì cách kinh thành quá gần, cho nên trấn nhỏ này cũng rất phồn hoa.

Dọc theo đường đi Tần Thư Dao không ngủ chính là đọc sách, cho nên đến ban đêm một chút buồn ngủ cũng không có, ngược lại còn tinh thần mười phần.

Tĩnh Nguyệt hầu hạ Tần Thư Dao tắm rửa thay y phục xong, thì đều luôn ở lại bên trong phòng Tần Thư Dao, nàng nắm chặt góc áo của mình, do dự hồi lâu cũng không biết nên nói hay không nên nói.

Rốt cục Tĩnh Nguyệt cố lấy dũng khí, nói: “Tiểu thư...”

Lời còn chưa nói hết, cửa đã bị người mở ra, vào là Tuyết Ảnh, nàng bưng vào một chén cháo tổ yến, cười nói: “Tiểu thư, vừa rồi công tử bảo trong phòng bếp chưng cháo tổ yến cho tiểu thư, tiểu thư nhanh nhân lúc còn nóng ăn đi!”

Tuyết Ảnh nói xong lập tức nháy mắt với Tĩnh Nguyệt, Tĩnh Nguyệt lập tức hiểu rõ ý của Tuyết Ảnh, lúc trước bốn người bọn họ đã nói xong rồi, chuyện tối hôm qua khoan nói với Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua cháo tổ yến trên bàn, nhíu đầu mày: “Sao hắn lại đột nhiên hảo tâm như vậy, còn sai người chưng cháo tổ yến cho ta, chẳng lẽ là hạ độc, muốn ném ta ở lại vùng hoang vu dã ngoại này?”

Hai người Tuyết Ảnh và Tĩnh Nguyệt nghe vậy đều kinh ngạc không thôi, Tuyết Ảnh lá gan hơi lớn hơn một chút, sau khi nghe xong, thì che miệng nở nụ cười.

Lúc này một giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng truyền vào.

“Ở trong lòng cô nương, ta độc ác như vậy?”

Tần Thư Dao kinh ngạc ngẩng đầu, đã thấy Mộ Thiếu Dục đi vào.

Nàng âm thầm thề lưỡi, sau đó cười gượng nói: “Tam... Công tử, sao còn chưa ngủ?”

“Hôm nay ánh trăng rất đẹp, cô nương ra ngoài đi dạo cùng với ta!” Mộ Thiếu Dục nói xong lập tức đi ra ngoài.

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua bàn cháo tổ yến trên bàn, lại nhìn thoáng qua bóng lưng của Mộ Thiếu Dục, thật sự rối rắm.

“Cháo tổ yến kia đợi lát nữa trở về lại ăn!” Mộ Thiếu Dục không quay đầu lại, nói.

Mặt Tần Thư Dao đỏ lên, lập tức đi theo Mộ Thiếu Dục ra ngoài. Nàng luôn cảm thấy từ sau khi ra khỏi kinh thành, Mộ Thiếu Dục có chút không giống, nhưng mà nàng cũng nói không rõ rốt cuộc là chỗ nào không giống.

Cảnh đêm trong trấn nhỏ rất đẹp, trên đường treo đầy đèn lồng đỏ rực, một con phố đỏ rực như Phượng Hoàng.

Tần Thư Dao theo sát sau lưng Mộ Thiếu Dục, thẳng đến khi đi đến một tiểu lâu, Mộ Thiếu Dục mới dừng bước chân, hắn quay đầu nhìn Tần Thư Dao nói: “Nơi này rượu vô cùng ngon, ngày mai ta mang cô nương đến uống!”

Tần Thư Dao nghe xong hơi sững sốt, vội vàng hỏi: “Ngày mai chúng ta không lên đường sao?”

“Ngày mai là tết Vạn Hoa mỗi năm một lần ở nơi này.” Mộ Thiếu Dục nói không nhiều lắm, nói xong lại tiếp tục đi về phía trước.

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy đi theo con người bí ẩn này ra ngoài đạo phổ, thật sự không thú vị. Nàng nhìn trái nhìn phải, nhìn cái gì cũng đều cảm thấy mới mẻ, chính nàng có mấy cửa hàng, lại rất ít đi dạo phố.

Kiếp trước vội vàng giúp đỡ Hàn Thế Quân, kiếp này vội vàng báo thù. Hai kiếp nàng cũng chưa từng dạo phố qua, không biết vì sao ra khỏi kinh thành, nàng lập tức ném thù hận của kiếp trước ra khỏi đầu, chỉ nghĩ đến dạo chơi thật vui một lần.

Có lẽ là hai kiếp này đều sống quá mệt, cho nên sau khi ra khỏi kinh thành Tần Thư Dao giống như chim chóc được cắt cánh, bắt đầu trở nên sinh động hẳn lên.

Mộ Thiếu Dục đều luôn đứng ở bên cạnh nàng, thỉnh thoảng xem động tĩnh xung quanh, chỉ là lúc hắn nhìn thấy một cái bóng màu đen, hai mắt của hắn không khỏi tối sầm lại.

Người nọ là ai? Chẳng lẽ mục tiêu của hắn chính là nữ nhân trước mắt này?

Mộ Thiếu Dục cảm giác trên người nữ nhân này có rất nhiều bí mật, làm cho hắn cảm thấy mê muội.

Rốt cuộc đi đến bên cạnh một con sông nhỏ, xung quanh cũng không nhiều người, Tần Thư Dao cũng cảm thấy có chút ít mệt mỏi, tìm một khối đất trống, tùy ý ngồi xuống.

Hai tay nàng ôm đầu gối, nhìn mặt hồ yên ả ngẩn người.

Mộ Thiếu Dục cũng ngồi xuống, lấy một cây trà hoa Thạch Lựu từ trong ống tay áo ra, nhẹ giọng nói: “Anh Anh không thích loại này, cho nên...”

Ánh trăng chiếu lên cây trà hoa Thạch Lựu óng ánh trong suốt, giống như một đóa hoa đỏ tươi.

Tần Thư Dao im lặng nhìn cây trà hoa trong tay Mộ Thiếu Dục, đây là nàng đưa cho Mộ Thiếu Dục, để hắn đưa cho tình nhân của hắn. Chỉ là tình nhân của hắn không thích, cho nên mới trả lại trong tay nàng.

Tần Thư Dao không nhận trà hoa, chỉ thản nhiên nói: “Nàng đã không thích, vậy tam hoàng tử vẫn nên giữ lại để đưa cho nữ nhân khác!”

Đã đưa ra ngoài tất nhiên cũng không có đạo lý lấy lại.

Không biết vì sao, tâm tình tốt đêm này, lại bởi vì trà hoa này mà biến mất.

Mộ Thiếu Dục cũng không cưỡng cầu, dọc theo đường đi hai người cũng không nói thêm một câu nữa.

Ngày hôm sau là tết Vạn Hoa, Tần Thư Dao dậy từ sáng sớm tinh mơ, sau khi nàng thay y phục rửa mặt xong, thì cùng đám người Tĩnh Nguyệt đi xuống lầu.

Dùng điểm tâm xong, vốn nàng muốn trở về phòng đọc sách, nhưng mà vừa mới đứng lên, Mộ Thiếu Dục đã lạnh lùng nói: “Ra ngoài đi dạo!”

Giọng điệu của hắn tuy nhân nhật, nhưng lại lộ ra khí phách làm cho người ta không thể nào kháng cự.

Tần Thư Dao nhú đầu mày, cuối cùng vẫn theo đi ra ngoài.

Đám người Tĩnh Nguyệt sau lưng Tần Thư Dao, đều nhao nhao nhìn thoáng qua, cuối cùng trên mặt đều lộ ra tươi cười xảo quyệt.

Bởi vì hôm nay tết Vạn Hoa, trên đường không chỉ có đám đông chật chội, mà còn có những đóa hoa màu sắc khác nhau. Không ít cô nương và phu nhân đều mặt y phục xinh đẹp, đi lại trên đường. Chỉ là trên mặt bọn họ đều mang khăn che mặt.

127. Chương 127: Tết Vạn Hoa Trăm Hoa Đua Nở

Những cô nương chưa lấy chồng này nếu gặp được nam tử ngưỡng mộ trong lòng, sẽ hái một đóa hoa đưa đến trong tay nam tử đó. Nếu nam tử đó cũng có ý với cô nương kia, sẽ tới cửa cầu hôn.đôn

Nếu có nam tử vừa ý một nữ tử, như vậy cũng sẽ hái một đóa hoa tươi, đưa đến trong tay nữ tử đó.

Đó là phong tục của trấn Phượng Khê.

Tần Thư Dao mang khăn che mặt màu tím, hôm nay nàng mặc một bộ xiêm y màu trắng thuần thêu trăm hồ điệp bay quanh hoa, bên ngoài còn khoác một cái áo lụa mỏng màu tím nhạt, búi tóc Mầu Đơn kều, cài trâm dài có tơ vàng quấn quanh hoa Mầu Đơn, trên tai mang theo một đôi khuyên tai ngọc trai, theo nhịp bước mà họa ra độ cong xinh đẹp.

Dáng vẻ này giống như Mầu Đơn tiên tử giáng xuống trần vậy, tuy rằng Tần Thư Dao mang khăn che mặt, nhưng mà vẫn không hề thiếu nam tử nhìn chăm chăm vào nàng.

Trong tay nàng cũng thu được mấy đóa hoa, chẳng qua hoa trong tay nàng, cũng không nhiều bằng Mộ Thiếu Dục.

Mộ Thiếu Dục khoanh tay đi dạo, mà Thanh Ngọc sau lưng hắn một bộ dạng như ăn phải khổ qua (mướp đắng), trong tay hắn tuy nâng một đóa hoa tươi, nhưng mà những thiếu nữ xung quanh đều dùng ánh mắt giết heo để nhìn hắn.

“Nơi này người nhiều quá. Chúng ta nên đi chỗ khác đi dạo thôi!”

Không thể không nói Mộ Thiếu Dục có sức quyến rũ thật lớn, sau khi ra khỏi khách điểm, phía sau hắn luôn đi theo một đống nữ tử. Trong đó không ít đều rất đẹp, chỉ là mỗi người nhìn thấy Tần Thư Dao, đều lộ ra vẻ oán hận và ghen tị.

Tần Thư Dao nhin không được nâng trán, những cô nương này bị bề ngoài của Mộ Thiếu Dục mê hoặc, không biết hắn là mặt than hàng thật giá thật.

Đã đi được hai ngày, Tần Thư Dao còn chưa bao giờ thấy Mộ Thiếu Dục cười.

Dễ nhận thấy Mộ Thiếu Dục hoàn toàn không cảm giác được vẻ khác thường xung quanh, hắn quay đầu nghi hoặc nhìn Tần Thư Dao, nói: “Làm sao vậy?”

Tần Thư Dao nhin không được nhìn về phía sau, sau đó bất đắc dĩ nói: “Nơi này người nhiều quá!”

Lúc này Mộ Thiếu Dục mới phát hiện phía sau hắn đã đi theo một đám háo sắc, Mộ Thiếu Dục cũng nhíu đầu mày, sau đó lại nhìn về phía chỗ tối, bóng dáng người nọ đã biến mất? Xem ra tốc độ người nọ cực nhanh, hắn chỉ thoáng không chú ý, người nọ đã đào thoát rồi.

Nếu người nọ đã biến mất, như vậy hắn cũng không cần phải đi tiếp nữa rồi.

Cho nên Mộ Thiếu Dục gạt đầu, xoay người lạnh lùng nói: “Vậy đi thôi!”

Nói xong hắn không nhìn một đám nữ tử xung quanh, lập tức trở về khách điểm.

Sau khi trở lại khách điểm, Tần Thư Dao quyết định trừ khi buổi tối, bằng không sẽ không lại đi ra ngoài. Một đám nữ nhân đi theo phía sau bọn họ như vậy, đều dùng ánh mắt hung dữ nhìn nàng, thật đúng là nàng có chút không thích ứng được.

Tuyết Ảnh thấy vẻ mặt buồn bực của Tần Thư Dao, không khỏi đánh cược với đám người Thi Vạn, nhất định là hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục lại cãi nhau.

Vừa rồi những người này đều không đi theo, cho nên đều rất hiếu kỳ rốt cuộc là bọn họ đã xảy ra chuyện gì, sau đó vẻ mặt của từng người đều rất khó coi.

“Cái gọi là vợ chồng cãi nhau đầu giường ầm ỹ cuối giường hòa thuận. Chúng ta đánh cược vài ngày nữa bọn họ sẽ hòa thuận lại!”

Tĩnh Nguyệt thật sự không đồng ý lấy chủ tử nhà mình ra đùa, chỉ là không chịu nổi ba người bọn họ đùa cùng nhau đùa giỡn. Cuối cùng cũng đánh cược. Dựa theo hiểu biết của nàng về việc của hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiệu Dục, hai người bọn họ thật sự cãi nhau mà nói, như vậy nhất định sẽ ba ngày đều không nói.

Tuyết Ảnh lại nhún mày nói: “Ta thấy nhiều nhất là nửa ngày, bọn họ sẽ hòa thuận lại!”

Cuối cùng mỗi người bọn họ đều đặt một lượng bạc, sau đó đều trở về phòng của Tần Thư Dao, muốn hỏi thăm vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vì sao sau khi trở về sắc mặt của mỗi người đều rất khó coi.

Tần Thư Dao ngồi ở trên ghế, một tay chống má ngẩn người, bỗng nhiên nhìn thấy bốn người bọn họ đều đi vào, cau mày, hỏi: “Các người làm cái gì vậy?”

Nàng biết vài ngày nay Tĩnh Nguyệt với ba nha hoàn võ công cao cường này ở chung một chỗ không tệ, Tần Thư Dao cũng an tâm không ít.

Tĩnh Nguyệt lo lắng Mộ Thiệu Dục sẽ lật lọng, tức giận ném bọn họ ở đây không quan tâm đến nữa.

Cho nên nàng tiến lên một bước, hỏi: “Sao tiểu thư lại rầu rĩ không vui, đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Thư Dao nghe vậy không khỏi ngẩn ra, nàng rầu rĩ không vui là vì một đám nữ nhân đi theo phía sau Mộ Thiệu Dục ư? Hay là vì nàng phiền những nữ nhân đi theo sau lưng bọn họ, hại nàng không đi dạo phố được?

Mặc kệ là lý do nào, nói ra đều sẽ làm những nha hoàn này hiểu lầm mà thôi.

Tần Thư Dao ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt xảo quyệt của đám người Tuyết Ảnh, trong lòng càng thêm xác định bọn họ đang tò mò, rốt cuộc mình và Mộ Thiệu Dục đã phát triển đến dạng nào rồi.

“Không có gì. Hiện tại canh giờ còn sớm, ta nghe nói gần đây có tửu lâu không tệ. Đợi lát nữa các người đều mang khăn che mặt, ta mang các người ra ngoài ăn!”

Ngày hôm qua Mộ Thiệu Dục còn nói mang nàng đi ăn ngon, không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa Mộ Thiệu Dục đã bị một đồng nữ nhân vây quanh. Hiện tại bụng của Tần Thư Dao cũng đói meo rồi, lại thấy mấy người bọn họ ở khách điểm cũng không thú vị, cho nên kêu bọn họ đi ra ngoài ăn.

Nhiều người cũng náo nhiệt. Hai người Tuyết Ảnh và Ngưng Sương lập tức vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Tần Thư Dao rất thích tính cách của hai người Tuyết Ảnh và Ngưng Sương, đều tương đối hoạt bát. Tĩnh Nguyệt quá mức hướng nội, rất thành thật. Mà Thi Vận làm cho người ta có cảm giác lạnh lùng nhàn nhạt, tuy rằng Tần Thư Dao cũng thích, nhưng mà bên người có thêm hai nha hoàn hoạt bát, cũng càng vui vẻ hơn.

Mặc dù đám người Tuyết Ảnh mang theo khăn che mặt, nhưng cũng có không ít nam tử trẻ tuổi đưa hoa tươi đến.

Tần Thư Dao cũng vui đùa nói: “Tuổi của các người cũng không còn nhỏ nữa. Nếu có nhìn trúng, thì nói với ta một tiếng. Ta giúp các người tới cửa cầu thân!”

Tĩnh Nguyệt mắc cỡ đỏ mặt, hơi cúi đầu một câu nói cũng không dám nói. Thi Vận vẫn lạnh lùng như trước, Tuyết Ảnh lại cười nói: “Những nam tử này đều là tay trái gà không chặt, nô tì muốn tìm cũng phải tìm người võ công cao cường hơn nô tì!”

Ngưng Sương cũng gật đầu phụ họa, nói: “Không sai. Sau khi thành thân cũng có thể tỷ thí, như vậy mới sẽ không không thú vị!”

Tần Thư Dao cười nhẹ nhàng lắc đầu, mà Tĩnh Nguyệt lại kinh ngạc nhìn bọn họ, chỉ có một mình Thi Vận hơi mỉm cười. Tầm mắt của nàng chưa bao giờ rời khỏi người Tần Thư Dao, hơn nữa mỗi một nam tử đi qua, đều cẩn thận đánh giá.

Diện tích trong trần nhỏ này rất nhỏ, ngày hôm qua Mộ Thiếu Dục nói từ lâu kia cách khách điểm bọn họ nghỉ ngơi cũng không xa, chỉ một khắc là tới.

Bởi vì đều là nữ tử, cho nên Tần Thư Dao yêu cầu một gian nhĩ gian.

Mặc dù nơi này cách kinh thành không xa, nhưng thức ăn lại kém kinh thành rất xa. Tuy rằng tài nấu nướng của đầu bếp Tần phủ cũng không tồi, nhưng mà thức ăn ở đây quả nhiên cũng có vị độc đáo.

Tần Thư Dao nhìn một bàn thức ăn đầy đủ hương vị, nhất thời ngón trở động đây, cầm đôi chiếc đũa gấp ăn.

Bởi vì xa nhà, Tần Thư Dao cũng không quy củ với bọn họ. Ba người Tuyết Ảnh chỉ do dự một lát rồi ngồi xuống, chỉ có một mình Tĩnh Nguyệt mắc cỡ ngại ngùng, đều luôn không đồng ý ngồi, thẳng đến khi Tần Thư Dao tức giận, Tĩnh Nguyệt mới ngồi xuống. Ngay cả như vậy, Tĩnh Nguyệt cũng không dám tùy ý ăn uống giống đám người Tuyết Ảnh.

Hương vị thức ăn tràn ngập trong phòng, chỉ là sau khi đám người Tần Thư Dao ăn một lát, lập tức cảm thấy đầu váng mắt hoa, đám người Tuyết Ảnh lập tức cảm thấy không ổn, nhưng mà lúc này phản ứng đã không còn kịp nữa rồi.

Chỉ một lát, tất cả năm người đều gục trên bàn.

Cửa nhĩ gian bị mở ra, một người giả dạng tiểu nhị đi vào, trên mặt của hắn lộ ra một chút tươi cười tà ác, sau đó lại đóng cửa lại. Lại đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, phía dưới cũng đã sớm có tiếp ứng người.

128. Chương 128: Hồ Nhục Kế Bức Ra Gian Tặc

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy đau đầu một trận, cả người mệt mỏi, nàng nỗ lực mở mắt ra, lại phát hiện nàng đã ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Lúc này nàng vẫn cả người không có chút sức lực nào như trước, nàng phát hiện hai tay hai chân của mình đều bị trói, ngay cả miệng cũng bị nhét vải rách.

Nàng nhìn xung quanh, phát hiện đám người Tuyết Ảnh đều hoàn hảo không tổn hao gì ngồi ở bên cạnh nàng, chỉ là tay chân cũng đều bị trói, miệng cũng bị nhét một mảnh vải rách giống nàng.

Lúc này đám người Tuyết Ảnh cũng đã tỉnh lại, thấy một màn như vậy đều trừng lớn hai mắt, ngoài kinh ngạc trên mặt, không thể tin ra, càng nhiều hơn là hồi hận. Dù sao nhiệm vụ của bọn họ là bảo vệ Tần Thư Dao, hiện tại bản thân và Tần Thư Dao bị bắt, đương nhiên là buồn bực không thôi.

Lúc này ngoài cửa đi vào vài người, những người này Tần Thư Dao đều chưa từng thấy, bọn họ thấy đám người Tần Thư Dao đã tỉnh, trên mặt đều lộ ra tươi cười dâm dăng.

“Nhiều tiểu mỹ nhân như vậy, mấy người huynh đệ chúng ta phải chơi đùa thật vui vẻ!” Nam tử cầm đầu trên mặt đầy râu ria, trên tay còn cầm một cây đại đao.

Một nam tử khác bộ dạng gầy gò, giữ chặt nam tử kia, thấp giọng nói: “Trương đại ca, những nữ nhân này không chạm vào được đâu!”

Trương Nhất Dao lập tức nhíu mày, hung thần ác sát nói: “Có cái gì mà chạm vào không được, bọn họ bảo chúng ta bắt những nữ nhân này trở về, còn không cho chúng ta chơi đùa!”

“Bọn họ cho chúng ta năm trăm lượng bạc, nếu chúng ta thật sự đụng vào. Đến lúc đó sợ chúng ta đều...”

Nam tử gầy gò còn muốn khuyên nữa, nhưng mà Trương Nhất Dao thế nào cũng nghe nữa, lập tức đẩy hắn ra, sau đó đi đến trước mặt Tần Thư Dao, ngồi xổm xuống, lấy mảnh vải rách trong miệng nàng ra. Lại nâng cằm của nàng, cẩn thận, trên mặt lập tức lộ ra tươi cười dâm dăng: “Cô nương này bộ dạng đẹp nhất, ta muốn người này. Cái khác các người tự chia nhau!”

Tần Thư Dao ghét nhìn hấn ta một cái, lúc này trong lòng nàng vô cùng khấn nguyện, nàng tin tưởng Mộ Thiếu Dục nhất định sẽ tìm đến nàng. Chỉ là không biết khi nào thì hấn có thể tìm được nàng.

“Hắc hắc, tiểu mỹ nhân, không cần sợ hãi. Đợi lát nữa nhất định gia sẽ làm cho nàng thích!” Nói xong liền cười tủm tỉm muốn mở trời cho nàng.

Nhưng mà tay vừa chạm vào dây thừng, một phi đao không biết từ chỗ nào bay vào, hơn nữa rất chuẩn xác đâm vào trên cánh tay.

Trương Nhất Dao nhất thời kêu thảm thiết ra tiếng, lăn lộn trên mặt đất.

Người xung quanh đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, nhưng lại không có một người đi kiểm tra tình trạng vết thương của Trương Nhất Dao.

Lúc này một gã nam tử mặc áo đen đi vào, trên người hấn còn khoác ào choàng màu đen, bởi vì áo choàng che khuất hơn phân nửa mặt hấn, cho nên những người này hoàn toàn thấy không rõ diện mạo của hấn.

Tần Thư Dao rất vui mừng, lại càng thêm sợ hãi. Người này làm cho người ta sợ hãi vô cùng, làm cho người ta phát lạnh từ đáy lòng.

Ngay cả đám người Tuyết Ảnh cũng nhìn không ra, võ công của nam tử này như thế nào, lại là người phương nào.

“Đều cút cho ta!”

Giọng điệu khát máu như vậy, làm cho trong lòng người ta phát lạnh, một đám người vội vàng chạy ra ngoài. Ngay cả Trương Nhất Dao kia cũng không dám lại lưu.

Tần Thư Dao nhìn chằm chằm người nam tử này, rốt cục cố lấy dũng khí, hỏi: “Người là ai?”

Tên nam tử kia một câu nói cũng không có nói, chỉ cầm lấy kiếm trong tay, chỉ hướng Tĩnh Nguyệt.

Trong lòng Tần Thư Dao kinh hãi, vội vàng hô lên “Người muốn cái gì? Ta đều có thể cho người!”

Kiếp trước kiếp này, người nàng có thể tín nhiệm (tin tưởng và giao nhiệm vụ) duy nhất, cũng chỉ có một mình Tĩnh Nguyệt, cho nên Tĩnh Nguyệt ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện.

Tên nam tử kia nghe vậy nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Nếu để tính mạng của nha hoàn này đổi tính mạng của người. Có thể không?”

Tần Thư Dao hơi sửng sốt, lập tức lắc đầu nói: “Không thể, ta còn có việc chưa làm xong. Nhưng mà ngoại trừ tính mạng ra, cái khác ta đều có thể cho người!”

Nàng sống lại một lần nữa, chính là vì báo thù, thù của nàng còn chưa báo xong. Mà thuốc giải của Tần Khả Cầm còn chưa tìm được, nàng không thể chết như vậy. Nàng còn có rất nhiều chuyện chưa làm xong.

Nàng chưa nhìn thấy Tiết Nhã chết thảm, nàng chưa nhìn thấy Hàn Thế Quân nhận hết nhục nhã, nàng còn chưa nhìn thấy đám người Tần Tuyết Như bị trừng phạt mà bọn họ nên chịu. Nàng không thể chết như vậy.

Người nọ cười lạnh một tiếng, sau đó cũng thu kiếm lại: “Tốt lắm, ta chỉ muốn một mình người!” Nói xong lập tức đi tới bên cạnh Tần Thư Dao, sau đó khiêng nàng lên, lại nhanh chóng biến mất ở trước mặt bọn họ.

Đám người Tuyết Ảnh còn chưa phản ứng kịp, trong phòng lại chỉ còn lại vài người bọn họ. Đám người Tuyết Ảnh và Thi Vận cau mày, xem ra người bọn họ gặp lần này, còn cường đại hơn trong tưởng tượng của bọn họ nhiều.

Qua không đến một khắc, Mộ Thiếu Dục mang theo nhân mã tiến vào, nhìn đến đám người Tuyết Ảnh còn sống, cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà trong những người này, lại không thấy Tần Thư Dao

“Nàng ở đâu?”

Mộ Thiếu Dục không nhìn thấy bóng dáng Tần Thư Dao, trong lòng lo lắng không thôi, loại lo lắng này ngay cả chính hấn cũng có chút ngoài ý muốn.

Lần này hắn cố ý để Tần Thư Dao bị người bắt đi, chính là vì bức bóng đen kia ra, nhưng mà không nghĩ tới hắn vẫn đến chậm một bước.

Trong những người này, ngoại trừ Tĩnh Nguyệt luôn chảy nước mắt, một câu cũng không nói ra. Đám người Tuyết Ảnh ngược lại vẫn còn bình tĩnh, bọn họ đều nói chuyện người áo đen và Trương Nhất Dao ra.

Sau khi Mộ Thiếu Dục nghe xong lập tức cau mày, xem ra người nọ rất thông minh, khi bắt những người này, không phải mình tự thân xuất mã, mà là mượn thổ phỉ xử lý.

Chính là hiện tại Tần Thư Dao đã bị bắt đi, vì sao hắn phải làm như thế?

Chẳng lẽ hắn kiêng kỵ bản thân? Hay là bởi vì nguyên nhân khác.

Mộ Thiếu Dục và đám người Thanh Ngọc đều luôn mai phục ở gần tửu lâu, bọn họ tận mắt thấy đám người Tần Thư Dao bị người bắt đi. Chỉ là bọn hắn biết, người muốn bắt Tần Thư Dao đi, không phải đám thổ phỉ này, cho nên đều luôn yên lặng xem xét. Nghĩ đợi đến thời điểm quan trọng sẽ xuất hiện.

Nhưng mà không nghĩ tới người nọ cực kỳ xảo hoạt, lại biết Mộ Thiếu Dục mai phục ở gần đó, dùng kế điệu hổ ly sơn, kéo dài thời gian, bằng không bọn họ cũng không đến mức lúc này mới xuất hiện.

Hiện tại Tần Thư Dao hoàn toàn không có tung tích, Mộ Thiếu Dục cũng không biết tìm kiếm người ở chỗ nào. Từ khi bọn họ bắt đầu ra khỏi kinh thành, người nọ đều luôn theo đuôi bọn họ, hắn vì bức người nọ ra, cho nên mới cố ý ở lại trấn Phượng Khê này một ngày. Lại không nghĩ rằng Tần Thư Dao thế nhưng bị bắt đi.

Lúc này Mộ Thiếu Dục buồn bực không thôi, sắc mặt càng khó coi vạn phần. Ngay cả hai người Thanh Ngọc và Mặc Kiếm cũng không dám nói một câu nào.

Mộ Thiếu Dục nhặt phi đao rơi trên mặt đất lên, sau đó cẩn thận nhìn thoáng qua, chau mày.

“Phi đao này các người có nhận ra không?”

Mộ Thiếu Dục chỉ cảm thấy dường như đã gặp qua ở đâu đó, nhưng mà lại nghĩ không ra.

Hai người Thanh Ngọc và Mặc Kiếm cũng cẩn thận quan sát, sau một lúc lâu trên mặt hai người lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ.

Mặc Kiếm nhíu mày nói: “Phi đao này là của Hắc Liên giáo!”

Sau lưng phi đao có khắc một đóa hoa sen màu đen rất nhỏ, đó là dấu hiệu của Hắc Liên giáo.

“Hắc Liên giáo là tà giáo, dù sao bọn hắn cũng là người trong võ lâm, vì sao sẽ xuất hiện ở nơi này?”

Mây kiếm của Mộ Thiếu Dục nhíu chặt, đôi môi mím chặt. Hắn thật không ngờ lần này hoàng hậu thế nhưng ngay cả Hắc Liên giáo cũng mời được, như vậy kể tiếp chờ bọn hắn lại là cái gì đây?

Hiện tại hắn bắt đầu hối hận khi mang theo Tần Thư Dao đi ra ngoài, vì sao lúc trước hắn không chịu cam đoan với nàng, bản thân sẽ giúp nàng tìm Thiên Tầm Hồng Đậu? Như vậy nàng cũng không cần đi theo hắn mạo hiểm.

129. Chương 129: Hãm Sâu Vào Vũng Bùn Trái Lại Còn Lạc Quan

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, đợi sau khi bản thân phục hồi tinh thần lại, bọn họ đã đến một ngôi miếu đổ nát. Thân thể của nàng vẫn còn bị trói dây thừng như trước, mà người nọ tụt ý ngồi trên đất nghỉ ngơi

Nàng không biết người kia là ai, vì sao hắn lại bắt nàng.

Vì sao Mộ Thiếu Dục không dựa theo kế hoạch xuất hiện? Chẳng lẽ thật sự muốn vứt bỏ nàng sao? Lúc này trong lòng Tần Thư Dao chưa xót một trận, lúc này trong lòng nàng chỉ hy vọng Mộ Thiếu Dục có thể kịp thời tới cứu nàng.

Thuốc trên người đã dần dần mất tác dụng, trên người cũng không còn không có sức lực như vừa nãy. Nàng cẩn thận đánh giá nam tử hắc bào ngồi ở cách đó không xa, nghi hoặc trong lòng càng ngày càng sâu.

Bỗng nhiên người nọ ngẩng đầu, ánh mắt âm u lạnh lẽo như độc xà nhìn nàng chằm chằm, Tần Thư Dao bị dọa lập tức cúi đầu.

Cho dù là sống lại lần nữa, nàng cũng chưa từng gặp qua ánh mắt như vậy.

Nàng cắn chặt răng, lại ngẩng đầu, nỗ lực để cho mình đối mặt với nam tử hắc bào thần bí này: “Người là ai? Rốt cuộc muốn thế nào?”

Khóe miệng nam tử hắc bào nở một nụ cười lạnh, sau đó đứng lên mở trời cho Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao nghi hoặc nhìn hắn, nàng không lập tức bỏ chạy, bởi vì nàng biết người này võ công cao cường, bản thân hoàn toàn không có biện pháp ở dưới mí mắt hắn chạy ra khỏi ngôi miếu đổ nát này.

“Người muốn cái gì?”

Tần Thư Dao lại hỏi.

Người này ở kiếp trước hay cho tới bây giờ đều chưa từng xuất hiện, nàng tin tưởng người này tuyệt đối không phải nhân sĩ kinh thành. Bởi vì nếu trong kinh thành xuất hiện nam tử võ công cao cường như vậy, như vậy Hàn Thế Quân đã sớm nịnh bợ rồi.

Người này nói không chừng ngay cả Hàn Thế Quân cũng không biết.

Kiếp này quá khác biệt với kiếp trước, làm Tần Thư Dao nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Người nọ vẫn không nói chuyện như trước, hắn lấy trường kiếm của mình ra, kiếm quang như ảnh, làm cho người ta cảm giác được từng trận hàn ý. Thanh kiếm này giống với người nọ, đều làm cho người ta không rét mà run.

Bỗng nhiên người nọ thu kiếm lại, nâng đôi mắt nhìn Tần Thư Dao chằm chằm nói: “Muốn đầu Mộ Thiếu Dục!”

Tần Thư Dao lập tức hiểu được, người này hắn là hoàng hậu phái tới. Chỉ là hiện tại hắn bắt bản thân, chẳng lẽ là muốn trao đổi với Mộ Thiếu Dục. Chỉ là người này đánh giá cao bản thân nàng rồi, sao Mộ Thiếu Dục vì cứu nàng mà để bản thân hắn hãm sâu vào trong nguy hiểm chứ.

“Hoàng hậu cho người bao nhiêu tiền thưởng?”

Hiện tại Tần Thư Dao đã không sợ hãi nữa, ngược lại bắt đầu tò mò. Kiếp trước Mộ Thiếu Dục từng bị một lần trọng thương, thậm chí là biến mất một thời gian, chẳng lẽ chính là bị người áo đen này gây nên.

Bỗng nhiên người nọ đi đến bên cạnh Tần Thư Dao, tỉ mỉ đánh giá nàng một lần, cười lạnh nói: “Tiền thưởng? Ta chướng mắt! Cho nên ta muốn gì đó, người đưa không nổi!”

Tần Thư Dao khẽ nhủ thầm, người này không vì tiền thưởng bằng lòng vì Hoàng hậu bán mạng, vậy đó là vật gì.

Người nọ hiển nhiên đã không có hứng thú nói chuyện, trở về chỗ của mình đốt lửa lên.

Lúc này Tần Thư Dao mới phát hiện, không biết khi nào thì người nọ đã bắt được con gà rừng, hơn nữa đều đã rửa sạch.

Động tác của người nọ rất quen thuộc, hiển nhiên là thường xuyên làm lúc ở bên ngoài. Tần Thư Dao cũng không dám động loạn, chỉ lẳng lặng ngồi ở một bên, thỉnh thoảng quan sát dung mạo người nọ một chút.

Chỉ là người nọ kéo áo choàng rất thấp, Tần Thư Dao luôn nhìn không ra dáng vẻ người nọ thế nào.

Lần đầu tiên Dạ Quân bị người ta quan sát như vậy, lúc trước cũng từng có người muốn nhìn thấy bộ mặt thật của hắn, đều bị hắn một kiếm giết chết. Chỉ là lúc này đây hắn lại không muốn giết nữ tử này, có lẽ là bởi vì câu nói trước đó.

Một nữ nhân lúc hăm sâu vào trong nguy hiểm, thế nhưng còn có tâm tư bận tâm đến sống chết của người kia.

Trong ngôi miếu đồ nát đều là mùi hương của gà rừng, lúc này Tần Thư Dao mới cảm thấy bụng đói, nàng nuốt nước miếng, sau đó cười nói: “Thịt gà này cũng thật thơm, xem ra tay nghề của người cũng không tồi nhỉ!” Nói xong một chút cũng không sợ, đưa tay ra cầm lấy một miếng thịt gà mập mạp bắt đầu ăn.

Nàng phải sống, mới có thể báo thù, mới có thể vì Tần Khả Cầm tìm thuốc giải. Cho nên nàng không thể ủy khuất cái bụng của mình.

Dạ Quân lạnh lùng nhìn nữ tử một chút cũng không sợ hãi trước mắt, thế nhưng còn có nữ nhân dám ở trước mặt hắn ăn thức ăn.

Chính là Dạ Quân một chút cũng không so đo, cầm lấy thịt gà còn lại, cũng chậm rãi ăn.

Sau khi Tần Thư Dao ăn uống no đủ, mới cảm thấy thư thái rất nhiều. Lúc này nàng đã hiểu rõ, trước đó không trao đổi với Mộ Thiếu Dục, nàng tuyệt đối không nguy hiểm tính mạng. Cho nên đứng lên sau khi đuổi người, đi tới cửa miếu, cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Đợi lát nữa nếu Mộ Thiếu Dục tìm tới chỗ này, nàng cũng biết nên đi trốn chỗ nào!

Dạ Quân đều luôn gắt gao nhìn chằm chằm Tần Thư Dao, hắn nghĩ nữ tử này nhất định sẽ chạy trốn dưới mí mắt hắn. Nhưng mà không nghĩ tới một lát sau, lại thấy nữ tử này đi vào, trên tay còn có thêm hai đóa hoa.

Rốt cuộc nữ tử này nghĩ gì, đã bị người cường ép bắt đi, vậy mà còn có tâm tình ăn uống, bây giờ còn đi ra ngoài hái hoa. Sao không suy nghĩ như thế nào để chạy trốn?

Tần Thư Dao cảm giác được ánh mắt của Dạ Quân, cũng không để ý, tìm một góc thoải mái ngồi xuống. Thân thể của nàng mệt mỏi không thôi, cơm cũng ăn, đường cũng dò xét rồi. Giờ phút này nên ngủ một giấc, bằng không đợi lát nữa muốn trốn mà nói, không còn sức lực cũng chạy không thoát.

Dạ Quân nhìn Tần Thư Dao đã ngủ say, đôi mắt trở nên lạnh hơn, đợi lát nữa giết Mộ Thiếu Dục, cũng nên giết nữ tử này.

Mộ Thiếu Dục đã tìm khắp trấn Phượng Khê một lần, nhưng mà vẫn không có tìm được Tần Thư Dao và bóng dáng của người áo đen kia. Hắn tin tưởng người nọ tuyệt đối không đi xa, bởi vì người mà người nọ muốn không phải Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao chỉ là một nữ tử, thì có tác dụng gì. Chỉ là ngay cả như vậy, trong lòng Mộ Thiếu Dục cũng nóng như lửa đốt.

Ngoại trừ một mình Tĩnh Nguyệt ở trong khách điểm chờ tin tức ra, còn lại chia làm ba tổ, phân công nhau tìm kiếm.

Bên trong miếu đồ nát, Dạ Quân khoanh tay đứng ở cửa, hắn nhìn Mộ Thiếu Dục đang lo lắng tìm kiếm cách đó không xa, trong mắt thoáng qua một chút cười lạnh. Sau đó đi vào bên trong ngôi miếu, sau đó dùng vỏ kiếm gõ lên đầu Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, thấy Dạ Quân ngồi xổm trước mặt mình, lập tức khẩn trương: “Người muốn làm gì?”

Dạ Quân cười lạnh một tiếng, sau đó xách Tần Thư Dao như con gà.

Tần Thư Dao kinh hoảng hô to lên, sẽ không phải là người này muốn giết nàng bây giờ chứ! Không phải hắn là người hoàng hậu phái tới sao! Người hắn muốn giết không phải là Mộ Thiếu Dục ư? Chẳng lẽ Mộ Thiếu Dục đến đây?

Cùng lúc đó Mộ Thiếu Dục cũng đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tần Thư Dao, dùng khinh công chạy tới, cũng chỉ một cái chớp mắt. Mộ Thiếu Dục đã xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Dạ Quân không nghĩ tới khinh công của Mộ Thiếu Dục cao như thế, hơn nữa võ công người đi theo bên cạnh hắn cũng không dưới hắn, hắn ta hơi nhũn mảy, sau đó lạnh lùng nói: “Muốn cứu mạng nàng, thì ăn viên thuốc này!” Nói xong Dạ Quân ném một cái bình nhỏ từ trong ống tay áo ra, ném tới trong tay Mộ Thiếu Dục.

Hiện tại Tần Thư Dao hoàn toàn không thể động đậy, thân thể của nàng bị Dạ Quân giữ chặt, hơn nữa trên cổ nàng còn có một thanh kiếm vô cùng sắc bén. Nàng cau mày nhìn về phía Mộ Thiếu Dục, nàng biết Mộ Thiếu Dục tuyệt đối sẽ không ăn! Bởi vì hắn chán ghét nàng! Tuyệt sẽ không vì nàng mà vứt bỏ tính mạng của chính mình!

130. Chương 130: Thân Trúng Kịch Độc Vì Hồng Nhan

Mộ Thiếu Dục tiếp nhận bình nhỏ, cũng đổ từ bên trong ra một viên thuốc nhỏ.

“Đây là cái gì?”

Mặc Kiếm đứng ở bên cạnh Mộ Thiếu Dục, cau mày vẻ mặt lo lắng.

Dạ Quân cười lạnh một tiếng: “Đây là Vô Ưu đan, sau khi ăn xong không có gì khác thường, nhưng mà mỗi đêm trăng tròn sẽ đau đớn vô cùng, mỗi một xương cốt đều như bị rắn độc cắn!”

Đây là độc dược, chỉ cần Mộ Thiếu Dục ăn, như vậy hắn sẽ bị Dạ Quân khống chế.

Hai mắt Tần Thư Dao trừng lớn, nàng cau mày trong lòng cực kỳ mâu thuẫn. Nàng muốn sống, nhưng lại không đồng ý để Mộ Thiếu Dục xảy ra chuyện.

Vô Ưu đan này chính là Dạ Quân muốn Mộ Thiếu Dục nghe lời ăn trước, hắn còn không đến mức ngốc như vậy, nếu thật sự giết người. Hoàng hậu cũng muốn mạng của hắn, khi nào lấy cũng được.

Hiện tại Mộ Thiếu Dục đối với hắn ta mà nói còn có tác dụng lớn hơn.

Mộ Thiếu Dục nhìn thoáng qua viên thuốc trong tay, sau đó lập tức bỏ vào trong miệng.

Tần Thư Dao trợn to hai mắt, vội vàng kêu lên: “Đừng...”

Ngay cả Mặc Kiếm cũng không nghĩ tới Mộ Thiếu Dục sẽ có hành động như vậy, hắn muốn ngăn lại nhưng mà cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Sau khi Mộ Thiếu Dục nuốt viên thuốc vào, lạnh lùng nói: “Hiện tại có thể thả nàng rồi chứ!”

Dạ Quân lộ ra nụ cười tà ác, sau đó dùng sức đẩy Tần Thư Dao tới bên người hắn.

“Hôm nay là đêm trăng tròn, trước hết ngươi nên cảm nhận loại cảm giác đau đớn khi bị vạn độc xà cắn đi!” Nói xong Dạ Quân lập tức phi người lên, biến mất ngay trước mặt bọn họ.

Không có trời buộc, Tần Thư Dao vội vàng đi đến bên cạnh Mộ Thiếu Dục, nàng sốt ruột nắm tay hắn, hỏi: “Sao ngài lại ăn! Người nọ muốn mạng của ngài đấy!”

Vẻ mặt của Mộ Thiếu Dục vẫn không biểu cảm như trước, hắn lạnh lùng nói: “Không sao cả.”

Nói xong cũng không hề để ý tới Tần Thư Dao, chính mình đi lên phía trước.

Vừa rồi Tần Thư Dao còn có một chút cảm kích, nhưng mà hiện tại nhìn thấy bộ dạng này của Mộ Thiếu Dục, một chút cảm kích kia lập tức biến mất không còn sót lại chút gì. Ngay cả Mặc Kiếm cũng cảm thấy có chút kỳ quái, Mộ Thiếu Dục không hề suy nghĩ đã ăn viên thuốc kia, trong lòng hắn cực kỳ coi trọng Tần Thư Dao. Nhưng mà vì sao hiện tại lại không nguyện ý để tâm đến nàng.

Chẳng lẽ Mộ Thiếu Dục có thuốc giải?

Mặc Kiếm không nghĩ ra, đương nhiên cũng sẽ không hỏi.

Tần Thư Dao thấy bộ dạng Mộ Thiếu Dục đối xử lạnh lùng với nàng, trong lòng càng thêm xác định, nhất định là hấn chán ghét mình, nếu không phải bởi vì mình có hôn ước với hấn, có lẽ sẽ không tìm kiếm mình.

Sau khi trở lại khách điểm, Tĩnh Nguyệt vừa thấy Tần Thư Dao, thì khóc chạy tới rất nhanh, kiểm tra trên dưới một vòng, xác định Tần Thư Dao không bị thương, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Mà Mộ Thiếu Dục trực tiếp đi về trong phòng mình, hoàn toàn không ở lại một lát nào.

Đám người Tuyết Ảnh đều luôn tìm kiếm ở bên ngoài, cũng nhận được tin tức trở về khách điểm. Nhìn thấy Tần Thư Dao hoàn hảo không tổn hao gì, cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

“Ta đã nói tiểu thư phúc lớn mạng lớn, tuyệt đối không có việc gì.” Tuyết Ảnh nhanh mồm nhanh miệng, nhìn thấy Tần Thư Dao bình yên vô sự trở về, thì vui vẻ cười nói.

Thanh Ngọc bĩu môi, nhẹ giọng nói: “Cũng không biết vừa rồi là ai khóc nữa!”

Mắt hạnh của Tuyết Ảnh trừng lên, Thanh Ngọc lập tức ngậm miệng!

Tần Thư Dao cười khẽ, trong lòng vẫn còn lo lắng không thôi.

Tuyết Ảnh và Thanh Ngọc thấy Tần Thư Dao như thế, trong lòng lập tức hiểu được, nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

Mặc Kiếm nói đơn giản chuyện xảy ra vừa rồi, Thanh Ngọc lập tức nhảy dựng lên: “Chuyện này nên làm thế nào cho phải, Hắc Liên giáo gì đó đều là vật vô cùng độc!”

Mặc Kiếm khẽ gật đầu: “Lúc này hấn là công tử đang ép độc ra.” Hấn xoay người nói với đám người Thi Vận: “Ta mang theo một ít dược liệu tùy thân, các người nhanh nấu cho công tử một chén thuốc, từng canh giờ một phải đổi cái mới!”

Nói xong mọi người lập tức bắt đầu chuyển động. Tần Thư Dao nghe thế mới biết hóa ra Mặc Kiếm cũng là cao thủ dùng độc, chính là hấn không dùng độc, đổi lại phải giải độc.

Nghĩ đến Dạ Quân hoàn toàn không ngờ bên cạnh Mộ Thiếu Dục thế nhưng lại có một cao thủ giải độc, bằng không thì cũng sẽ không cứ như vậy mà rời đi.

Cả một ngày trôi qua, trong phòng của Mộ Thiếu Dục vẫn không có nửa điểm động tĩnh. Tần Thư Dao ở trong phòng cũng ngồi không yên, cũng đi theo đám người Tuyết Ảnh, giúp đỡ Mộ Thiếu Dục nấu thuốc.

Ban đêm rất nhanh sẽ buông xuống, bên trong màn đêm một vầng trăng tròn trắng như tuyết xuất hiện, Tần Thư Dao lo lắng nhìn vào phòng Mộ Thiếu Dục. Nàng biết tối nay nhất định Mộ Thiếu Dục phải nhận hết tra tấn vô cùng.

Quả nhiên trăng tròn vừa xuất hiện, trong phòng Mộ Thiếu Dục lập tức truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

“Không phải người nói độc của hấn đã được bức ra một nửa rồi ư? Sao còn có thể như thế?” Trên trán Tần Thư Dao đã phủ một tầng mồ hôi lạnh, nàng không biết rốt cuộc người nọ muốn cái gì, vì sao lại muốn làm như thế.

Nếu thật sự là hoàng hậu phái tới, vì sao không một đao giết bọn họ, mà muốn tra tấn Mộ Thiếu Dục như vậy.

Hai hàng lông mày của Mặc Kiếm nhíu chặt, than một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Đau đớn này cũng đã giảm một nửa rồi!”

Giảm phân nửa đau đớn đã làm cho Mộ Thiếu Dục phát ra tiếng kêu thê thảm như vậy, nếu độc không bị bức ra, vậy Mộ Thiếu Dục sẽ nhận lấy đau đớn thế nào.

Hai hàng lông mày của Tần Thư Dao nhíu chặt, nàng không để ý những người khác ngăn cản, vọt vào phòng. Đã thấy toàn thân Mộ Thiếu Dục trống trơn, cả người đều ngâm ở bên trong thùng thuốc, mà thùng thuốc cũng đã biến thành màu đen

Ánh trăng chiếu vào, Tần Thư Dao có thể nhìn thấy rõ ràng gân xanh nổi trên người Mộ Thiếu Dục, toàn bộ thân thể như có vô số con rắn nhỏ bơi ở bên trong. Chẳng lẽ đây là bị vạn độc xà cắn mà người nọ đã nói sao?

Lúc này hai mắt Mộ Thiếu Dục đỏ bừng, hẳn hoàn toàn không chú ý tới Tần Thư Dao đã đi vào phòng hẳn. Hẳn dùng hết toàn lực muốn kiềm chế độc trên người, nhưng mà mặc kệ hẳn dùng bao nhiêu nội lực, độc kia vẫn chạy bên trong lục phủ ngũ tạng của hẳn.

Hai mắt của Tần Thư Dao che kín một tầng hơi nước, kiếp trước nàng chỉ biết nỗ lực, cuối cùng rơi vào kết quả chết thảm. Kiếp này nàng trở nên ích kỷ cũng lại tham lam, nhưng mà nam nhân này lại dám vì nàng, nhận hết tra tấn như vậy.

Tuy rằng Tần Thư Dao biết Mộ Thiếu Dục không thích nàng, cứu nàng có lẽ cũng còn nguyên nhân khác. Nhưng mà lúc này trong lòng Tần Thư Dao cũng đã sớm không còn suy nghĩ nào khác, nàng lo lắng nhìn Mặc Kiếm, hỏi: “Còn biện pháp nào khác không?”

Đau đớn như vậy, ai có thể chịu được.

Mặc Kiếm khẽ lắc đầu: “Chỉ có đợi đến hừng đông, đau đớn mới có thể giảm bớt!”

Hai tay Tần Thư Dao run rẩy, từ khi trùng sinh cho tới nay đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy bất lực, cho dù lúc trước khi biết Tần Khả Cầm bị người hạ độc Tương Tư, nàng cũng chưa từng bất lực như vậy.

Nàng cắn chặt răng, thần trí cũng trở nên rõ ràng, thế nhưng hẳn là vì cứu nàng mới nhận đau đớn như vậy, như thế thì nàng sẽ cùng hẳn tiếp nhận đau đớn này.

Nàng khôi phục lại trong trẻo mà lạnh lùng như trước đây, nói với đám người Mặc Kiếm: “Các người đều đi xuống đi!”

Mặc Kiếm nghi hoặc nhìn Tần Thư Dao, mà Tần Thư Dao không nói nữa, chỉ đi đến bên cạnh Mộ Thiếu Dục, hai tay nhẹ nhàng sờ lên trên thân thể trống trơn của Mộ Thiếu Dục, phẳng phất như sờ như vậy có thể làm Mộ Thiếu Dục giảm bớt đau đớn.

Có lẽ cảm giác được có người nhẹ nhàng vỗ về, Mộ Thiếu Dục bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Tần Thư Dao, hai mắt của hẳn giống như ngọn lửa, ngay cả trên mặt cũng dường như có vô số con rắn nhỏ đang chạy.

Mặc Kiếm lo lắng thần trí của Mộ Thiếu Dục lúc này đã có chút thất thường, sẽ xúc phạm tới Tần Thư Dao, cho nên cũng không dám rời đi. Nhưng mà đợi một lát, lại phát hiện Mộ Thiếu Dục hoàn toàn không làm ra hành động xúc phạm đến Tần Thư Dao, mà trên mặt hẳn luôn lạnh như băng, thế nhưng lại lộ ra một chút ý cười yếu ớt, một chút ý cười yếu ớt này dường như đang an ủi Tần Thư Dao.

131. Chương 131: Dạ Quân Lại Xuất Hiện Nói Dã Tâm

Tần Thư Dao nhìn thấy vẻ tươi cười này của Mộ Thiếu Dục, trong lòng càng thêm đau lòng. Nàng là người rất sợ chết, kiếp này lại còn có người dùng mạng tới cứu nàng. Lòng của nàng như có một cọng lông vũ nhẹ nhàng mà gãi nhẹ ở bên trong, tạo nên một tia gọn sóng.

Tần Thư Dao không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ có thể gắt gao nắm tay Mộ Thiếu Dục. Hi vọng có thể vì hẳn giảm bớt thống khổ. Nhưng mà Mộ Thiếu Dục trúng độc đã sâu, mặc dù bức ra một nửa độc, nhưng độc này cũng cực kỳ mạnh, làm người ta không thể thừa nhận.

Bên trong bóng đêm, Dạ Quân giống như một con độc xà màu đen, nhanh chóng nhảy vào trong phòng Mộ Thiếu Dục.

Hắn ta nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, cười lạnh một tiếng: “Xem ra ta vẫn xem nhẹ người. Không nghĩ tới chỉ nửa ngày, người đã bức ra nhiều độc như vậy. Chỉ là Vô Ưu đan này, là độc dược độc nhất thế gian, nếu không có thuốc giải trong tay ta, hôm nay người nhất định phải đau đớn đến hừng đông!”

Tần Thư Dao nhìn thấy hắn ta bỗng nhiên xuất hiện, một chút cũng không kinh ngạc. Nàng bước lên trước một bước, hỏi: “Thuốc giải ở đâu?”

Dạ Quân lấy một viên thuốc giải từ trong ống tay áo ra, nói: “Cô nương muốn thuốc giải, phải giúp ta tìm một thứ!”

Tần Thư Dao cau mày, chẳng lẽ người này không phải Hoàng hậu phái tới?

“Là thứ gì?”

“Ta biết lần này các người cần đi Nam Tinh, chỗ nào có vật độc độc nhất thế gian, cũng có hoa độc độc nhất thế gian. Ta chỉ muốn các người giúp ta tìm hoa Liên Vụ!”

“Không được! Hoa kia không chỉ khó tìm, hơn nữa sinh trưởng ở bên trong vùng khí độc. Chúng ta tiến vào vùng khí độc cũng chỉ có chết!” Mặc Kiếm ngay cả nghĩ đều không nghĩ lập tức cự tuyệt.

Dạ Quân cười lạnh một tiếng: “Thế thì như thế nào, như vậy hôm nay ta muốn mạng của chủ tử các người! Dù sao lấy đầu của chủ tử các người, ta cũng có thể nhận được không ít tiền thưởng!”

Người này quả nhiên là hoàng hậu phái tới, chính là vì sao hắn ta không trực tiếp giết bọn họ, mà còn muốn bọn họ đi làm việc.

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy trong chuyện này lộ ra một chút cổ quái, nàng nhìn thoáng qua Dạ Quân, trầm giọng nói: “Nếu chúng ta giúp người tìm được, người sẽ bỏ qua chúng ta sao?”

“Chuyện này còn phải xem tâm tình của ta!”

Dạ Quân trực tiếp ngồi ở trên ghế, tự mình rót cho mình một ly trà, thản nhiên tự tại uống.

Đám người Mặc Kiếm và Thanh Ngọc nghe xong lập tức rút kiếm ra, đâm về phía Dạ Quân: “Lại còn như thế, như vậy thì hôm nay chúng ta giết người trước. Sau đó lại đoạt thuốc giải!”

Võ công của hai người Mặc Kiếm và Thanh Ngọc đều cực kỳ cao cường, mà đám người Tuyết Ảnh cũng chỉ hơi kém bọn họ một chút mà thôi.

Nhưng bọn họ đều xem nhẹ thực lực của Dạ Quân, năm người bọn họ chống lại một mình Dạ Quân, cũng chỉ có thể ngang tay, hơn nữa Dạ Quân đều không chịu một chút tổn thương nào.

Lúc này Mộ Thiếu Dục luôn cố nén đau đớn, bỗng nhiên lạnh lùng nói: “Đều dừng tay cho ta!”

Đám người Mặc Kiếm và Thanh Ngọc lập tức dừng tay, chỉ là vẫn luôn đề phòng nhìn Dạ Quân.

Dạ Quân thản nhiên thu hồi kiếm, lạnh lùng nói: “Tam hoàng tử đã suy nghĩ xong rồi?”

Mộ Thiếu Dục gắt gao cắn răng: “Ta từng nghe nói hoa Liên Vụ là hoa độc độc nhất thế gian, chỉ cần tay chạm vào trên thân nó, lập tức sẽ bị độc chết. Cho dù chúng ta giúp người hái được, cũng đưa không đến trong tay người.”

Hoa Liên Vụ hút hết khí độc trong vùng khí độc, cho nên mặc kệ là hoa hay là lá đều chứa độc. Mà Dạ Quân đang tu luyện một bí tịch võ công cực kỳ tà môn, bí tịch võ công kia gọi là Vạn Chung độc, chỉ cần có thể luyện thành, như vậy trên người hắn ta đều chứa độc, muốn giết ai đều được.

Đến lúc đó cho dù hắn ta muốn làm hoàng đế, cũng không ai có thể ngăn cản được hắn ta!

“Chuyện này người không cần lo lắng, ta sẽ đưa người một bộ bao tay, đến lúc đó người dùng đôi bao tay kia hái, nhất định không có việc gì!”

Hai hàng lông mày Mộ Thiếu Dục nhú chặt, đôi mắt vẫn bình thản như nước, phẳng phất trên người hắn không phải đang nhận hết đau đớn.

“Được, ta đáp ứng ngươi. Nhưng mà ngươi phải cho ta nửa năm thuốc giải. Bằng không cho dù ta muốn hai giúp ngươi, cũng sợ không có mạng mà hái!”

Nửa năm thời gian, Mặc Kiếm có thể nắm chắc giúp hắn giải độc.

Ai biết Dạ Quân nhanh chóng di chuyển đến bên cạnh Mộ Thiếu Dục, hơn nữa thừa dịp hắn không phòng bị bỏ vào trong miệng hắn một viên dược hoàn.

Bởi vì trên người Mộ Thiếu Dục đau đớn không thôi, cho nên hoàn toàn không phòng bị gì.

Dạ Quân cười lạnh nói: “Vô Ưu đan của ngươi đã giải được một nửa, qua nửa năm nữa cho dù không có thuốc giải của ta, ngươi cũng có thể giải hết tất cả độc còn lại. Cho nên hôm nay ta cho ngươi ăn một viên, hơn nữa giải được cho ngươi nửa năm.”

Hai người Mặc Kiếm và Thanh Ngọc luôn đề phòng nhìn Dạ Quân, Dạ Quân lại nói: “Thuốc giải ta để ở chỗ này, chờ nửa năm sau ta lại đến lấy hoa Liên Vụ. Nếu nửa năm sau, ngươi không hái được, như vậy ta sẽ lấy đầu của ngươi, giao cho hoàng hậu!”

Nói xong Dạ Quân lại giống như một du hồn, tức thì biến mất ở trước mặt bọn họ.

Tần Thư Dao vội vàng cầm lấy thuốc giải trên bàn, dứt cho Mộ Thiếu Dục. Sau khi ăn xong, gân xanh trên người Mộ Thiếu Dục dần dần mất đi, mà sắc mặt của hắn vẫn không tái nhợt như tờ giấy như vừa rồi nữa.

“Ngài cảm thấy tốt hơn chút nào chưa?”

Tuy rằng Tần Thư Dao cũng không rõ rốt cuộc người nọ muốn cái gì, nhưng mà nàng có thể xác định hắn ta đưa thuốc giải thật sự nếu hắn ta thật sự muốn mạng bọn họ, như vậy hiện tại có thể giết bọn họ.

Lúc này tuy Mộ Thiếu Dục giảm bớt đau đớn, nhưng mà thân thể lại suy yếu vô cùng.

Mặc Kiếm thấy thế lập tức nói: “Công tử phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Tần Thư Dao lập tức gạt đầu, mang theo người đi ra khỏi phòng.

Một đêm này không nằm mơ.

Ngày hôm sau, Mộ Thiếu Dục ngồi ở dưới lầu như mọi khi, vẻ mặt lạnh lùng ngồi ở trên ghế, dùng điểm tâm.

Tần Thư Dao nhìn thấy bộ dạng này của hắn, cũng dần dần yên tâm.

Bọn họ đã ở trấn Phượng Khê hai ngày rồi, sau khi Mộ Thiếu Dục ăn điểm tâm xong, lập tức lên xe ngựa.

Mộ Thiếu Dục vẫn ngồi ở bên trong xe ngựa của Tần Thư Dao, Tần Thư Dao cũng quen rồi, cho nên cũng không có dị nghị gì. Mà Tĩnh Nguyệt nghe nói Mộ Thiếu Dục cứu Tần Thư Dao, mà ăn độc dược, đối xử với Mộ Thiếu Dục cũng thay đổi không ít. Cho nên cũng không lại lo lắng hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục ngồi chung một chiếc xe ngựa, Mộ Thiếu Dục sẽ khi dễ tiểu thư nhà nàng.

Xe ngựa vẫn chạy chậm chậm, lần này tuy Mộ Thiếu Dục xuất chinh đi Nam Tĩnh, nhưng mà hiện tại không phải thời kỳ tấn công Nam Tĩnh tốt nhất. Có mặt hàm truyền đến, hiện tại Nam Tĩnh còn chưa chân chính nội loạn, mà những người Mộ Thiếu Dục phái đi đó tuy rằng thân phận chưa bị lộ ra, thế nhưng còn chưa chân chính để Nam Tĩnh náo loạn.

Cho nên Mộ Thiếu Dục cũng không nóng nảy, ngồi ở trong xe ngựa xem mặt hàm xong. Lại bắt đầu nghiêm túc chăm chỉ xem sách của mình.

Tần Thư Dao cũng nằm ở trên giường êm, xem tạp ký của mình, ánh mắt lại luôn liếc nhìn Mộ Thiếu Dục.

Ngày hôm qua trên người Mộ Thiếu Dục còn tràn đầy gân xanh, thế nhưng hôm nay hắn giống như người bình thường, thản nhiên tự tại ngồi ở chỗ này, xem ra võ công của hắn cũng cực cao, bằng không Dạ Quân kia cũng sẽ không thể bảo hắn đi hái hoa Liên Vụ.

Chỉ là không biết hoa kia có tác dụng gì, vì sao Dạ Quân thà rằng làm trái mệnh lệnh của hoàng hậu, để bọn họ đi hái?

Sau khi Tần Thư Dao lâm vào trầm tư, lại hoàn toàn không chú ý tới Mộ Thiếu Dục.

Mộ Thiếu Dục hoàn toàn không đọc sách, vừa mới bắt đầu hắn cảm giác được ánh mắt nóng rực của Tần Thư Dao, sau đó lại phát hiện Tần Thư Dao vậy mà nhìn hắn đến ngẩn người. Đương nhiên hắn có thể đoán được suy nghĩ trong lòng Tần Thư Dao.

132. Chương 132: Tìm Đường Hoang Vu Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Vốn Mộ Thiếu Dục cho rằng Tần Thư Dao sẽ giống như Trịnh Anh Anh, gặp phải loại chuyện này, phản ứng thứ nhất chính là khóc sụt sùi, tiếp đó sau khi nhìn thấy bản thân hắn, sẽ kể ra bản thân nàng có bao nhiêu sợ hãi, lại lo lắng cỡ nào

Nhưng mà Tần Thư Dao vẫn giống như thường ngày, không phản ứng giống mọi người, không chỉ có không khóc, thậm chí không hỏi một tiếng. Ngay cả đêm qua, Tần Thư Dao bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, nàng cũng chưa từng khóc, chỉ dùng phương thức của nàng, muốn giảm bớt đau đớn cho hắn.

Ngay cả chính Mộ Thiếu Dục cũng không biết, ngày hôm qua vì sao lại ma xui quỷ khiến, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ nuốt độc dược kia vào. Chẳng lẽ thật sự chỉ vì hắn từng cam đoan với hoàng thượng, bản thân sẽ bảo vệ an toàn cho nàng sao?

Bên trong xe đều luôn yên lặng, hai người đều có suy nghĩ riêng của mình. Bỗng nhiên xe ngựa đột nhiên lắc lư, mà Tần Thư Dao bởi vì một tay chống lên đầu mình, xe bỗng nhiên lắc lư, thân mình lập tức đụng vào trên người Mộ Thiếu Dục.

Đột khi Tần Thư Dao mở mắt ra, nàng đã bị Mộ Thiếu Dục ôm vào trong lòng. Tần Thư Dao nghe thấy hơi thở nam tử trên người Mộ Thiếu Dục, hơi thở này khác biệt với hơi thở trên người Hàn Thế Quân, nàng vội vàng đẩy hắn ra, trên mặt xuất hiện hai mảng đỏ ửng, nhưng mà vẻ mặt vẫn còn rất bình tĩnh.

Nàng kéo màn xe lên, nhìn thấy trên đường đều là đá lởm chởm, không khỏi nhíu đầu mày: “Không phải là đường chính sao? Sao không đi đường chính!”

“Nơi này gần hơn một chút!”

Mộ Thiếu Dục có chút tham luyến mùi hương độc đáo trên người nàng, nhưng mà không nghĩ tới Tần Thư Dao lại lập tức đẩy hắn ra, còn xem như không có chuyện gì, nhìn phong cảnh ngoài xe.

Bọn họ kéo dài vài ngày, Mộ Thiếu Dục nghĩ phải nhanh một chút đuổi tới Nam Tĩnh.

Tần Thư Dao cũng chỉ tìm một việc gì đó giảm bớt xấu hổ vừa rồi mà thôi. Cho nên nghe hắn nói như vậy, cũng để màn xe xuống, tiếp tục nằm ở trên giường êm, nhắm mắt dưỡng thần.

Liên tục bảy, tám ngày, bọn họ đều không tìm được một khách điểm nào, đều ăn ngủ ở bên ngoài. Ngay cả ăn đều là hai người Thanh Ngọc và Mặc Kiếm đi lên núi hái món ăn thôn quê.

Vừa mới bắt đầu đám người Tuyết Ảnh còn chịu nổi, nhưng mà liên tục mấy ngày sau, rốt cuộc các nàng cũng phản kháng.

“Cái này là cho người ăn sao? Chủ tử các người là người thô kệch, nhưng tiểu thư chúng ta là kim chi ngọc diệp, làm sao có thể mỗi ngày đều ăn mấy thứ này được!” Tuyết Ảnh luôn nhanh mồm nhanh miệng, nhiều ngày ăn món thôn quê như vậy, đã sớm chán rồi.

Hơn nữa quan trọng nhất là, vài ngày nay đều ăn ngủ ở bên ngoài, hiện tại thời tiết lại nóng lên. Không có một địa phương nghỉ ngơi thoải mái, còn phải ở trên núi cho muỗi đốt.

Ngưng Sương cũng oán giận theo: “Theo kinh thành đến Nam Tĩnh, thế nào cũng phải một tháng, cho dù tam hoàng tử chạy thế nào, cũng sẽ không thể đến trước thời gian. Còn không bằng đi đường chính, chỗ kia lại có khách điểm. Hơn nữa các người nhìn tiểu thư nhà chúng ta mà xem, vài ngày nay đều gầy thành cái dạng gì rồi! Một chút cũng đều không hiểu thương hoa tiếc ngọc.”

Tính tình Thanh Ngọc nóng vội, cũng làm ầm ĩ lên: “Công tử nhà chúng ta cũng như thế. Hơn nữa, là tiểu thư nhà các người tự muốn đi theo, công tử nhà chúng ta lại không bức nàng!”

Lúc này, Mộ Thiếu Dục đi ra từ trong xe ngựa. Đám người Thanh Ngọc lập tức ngậm miệng lại.

Mộ Thiếu Dục nhìn thoáng qua sắc mặt có chút tái nhợt của Tần Thư Dao, hẳn biết vài ngày nay Tần Thư Dao hoàn toàn không có một giấc ngủ ngon lành, vùng hoang vu dã ngoại này, nhiều muỗi, hơn nữa đều là đá lởm chởm, khi người đi đường đều xót nẩy lợi hại.

“Từ nơi này đến đường chính mất bao lâu?”

Mặc Kiếm cũng đã sớm dò la con đường rồi, lập tức nói: “Chỉ cần nửa canh giờ!”

“Vậy sau khi mọi người nghỉ ngơi xong, thì đi đường chính!”

Mộ Thiếu Dục nói xong lập tức đi sang một chỗ khác, thưởng thức phong cảnh vùng núi.

Sau khi đi đường chính, đường đi cũng trở nên càng thêm thuận lợi, chỉ là xe ngựa vẫn chạy nhanh như trước. Vài ngày nay tuy Tần Thư Dao ăn không ngon uống không tốt, nhưng mà một câu oán trách cũng chưa từng nói.

Mộ Thiếu Dục càng thêm đoán không ra nàng là người như thế nào, chẳng lẽ chỉ cần có thể cứu muội muội của mình, ăn tất cả đau khổ cũng không chối từ sao?

Rất cực nhanh chóng đến Nam Tĩnh, xung quanh những ngọn núi càng thêm dày đặc, hơn nữa đường cũng trở nên càng thêm khó đi. Vùng núi đều là chim hót hoa thơm, thường xuyên có thể nghe tiếng chim kêu to.

Tần Thư Dao luôn cho rằng Nam Tĩnh là một nơi cần cỗi, không nghĩ tới lại có cảnh đẹp như vậy. Khó trách Mộ Thiếu Dục muốn thu nó vào bên trong bản đồ của Đại Minh.

Một ngày này, bọn họ ở ven đường nghỉ ngơi. Mộ Thiếu Dục đưa cho Tần Thư Dao một bình nước, nhẹ giọng nói: “Qua hai ngày nữa sẽ đến Nam Tĩnh. Đến lúc đó chúng ta trực tiếp đi Nam Tĩnh.”

Tần Thư Dao kinh ngạc nhìn về phía Mộ Thiếu Dục, hỏi: “Không phải nói đi Ninh Châu trước sao?”

Ninh Châu gần ngay bên cạnh Nam Tĩnh, Ninh Châu thuộc về Đại Minh, chỗ kia cũng đã sớm bố trí binh mã. Chỉ còn chờ mệnh lệnh của Mộ Thiếu Dục, sẽ lập tức tấn công Nam Tĩnh.

Nhưng mà hiện tại Mộ Thiếu Dục bỗng nhiên thay đổi chủ ý, làm Tần Thư Dao kinh ngạc không thôi. Chỉ là tấn công Nam Tĩnh là chuyện của Mộ Thiếu Dục, nàng đến Nam Tĩnh là vì tìm Thiên Tầm Hồng Đậu. Mộ Thiếu Dục có thể trực tiếp đi Nam Tĩnh, nàng cũng càng thêm vui mừng.

Cho nên sau khi thấy Mộ Thiếu Dục không trả lời, nàng cũng không hỏi lại.

Mọi người liên tục chạy hai mươi mấy ngày đường, cũng đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, lúc này đều muốn tìm một địa phương để thoải mái nghỉ ngơi. Bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến từng đợt tiếng kêu cứu, Tần Thư Dao cau mày, lại nhìn thấy Mộ Thiếu Dục đi về phía chỗ phát ra tiếng.

Nàng biết Mộ Thiếu Dục tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng mà vẫn không nhịn được đi theo sau lưng hắn. Mặc Kiếm và Thanh Ngọc cũng cùng theo đi.

Mọi người chỉ đi không đến một trăm mét, đã nhìn đến một nữ tử mặc trang phục Miêu tộc nằm sấp trên một gốc cây đại thụ, mà dưới tàng cây lại là một con hổ lớn, mở to miệng về phía nàng ấy.

Mộ Thiếu Dục nhảy người lên, bay nhanh đến trên cây.

Nữ tử kia hiển nhiên không chú ý tới lúc này thật sự có người, bỗng nhiên nhìn thấy Mộ Thiếu Dục xuất hiện ở trước mặt nàng, kinh ngạc kêu ra tiếng. Chỉ là mới hét lên được một nửa, chỉ thấy Mộ Thiếu Dục

từ bên cạnh người nàng bắt được một con rắn độc, nữ tử kia sợ tới mức buông lỏng tay, thân mình cũng nhanh chóng rơi xuống.

Mộ Thiếu Dục vội vàng ném con rắn độc kia, con rắn độc kia trực tiếp ngã chết trên mặt đất. Sau đó hai tay của hắn vội vàng ôm lấy cái eo nhỏ của nữ tử kia, hai chân đạp trên lưng hổ.

Con hổ kia chỉ cảm thấy trên người có người, dùng sức lặn. Mộ Thiếu Dục lại ôm nàng kia bay vọt lên, sử dụng khinh công bay đến trên một cây đại thụ khác.

Lúc này Thanh Ngọc và Mặc Kiếm cùng xuất đao kiếm, chỉ một lát đã giết con hổ kia.

Tần Thư Dao thấy Mộ Thiếu Dục và nàng kia ôm nhau gất gao, chỉ cảm thấy trong lòng tức giận không thôi, nàng nói không rõ đây là cảm giác gì. Thậm chí nàng chán ghét cảm giác như vậy. Nàng xoay người coi như không nhìn thấy, dựa theo đường cũ quay trở về chỗ bọn họ nghỉ ngơi.

Đợi sau một lát, chỉ thấy trên tay Thanh Ngọc là một tấm da hổ, và một khối thịt lớn.

“Hắc hắc, hôm nay chúng ta có thịt hổ ăn!”

Thanh Ngọc lộ ra tươi cười tinh quái, đốt lửa bắt đầu nướng thịt.

Lúc này Mộ Thiếu Dục và nữ tử kia cũng đi ra, nữ tử kia hiển nhiên sợ tới mức không nhẹ. Chỉ là Tần Thư Dao vẫn rất bội phục, nữ tử nhỏ yếu như vậy còn có thể treo cây.

Nữ tử kia hiển nhiên không phải nhân sĩ trung nguyên, nàng mặc y phục Miêu tộc, mà trên lưng có một cái sọt nhỏ, hiển nhiên là tới hái thuốc.

“Đa tạ các vị cứu giúp. Tiểu nữ tên là Bạch Thiển, ở chỗ này lạc đường, hi vọng ân công có thể sẽ giúp tiểu nữ một lần nữa!”

Lúc này Tần Thư Dao mới nhìn rõ khuôn mặt của Bạch Thiển, diện mạo nàng ấy xinh xắn lung linh, dưới lông mi dày là một đôi mắt sáng ngời, khi cười lộ lên hai mắt hơi cong cong, như vàng trắng lưỡi liềm, mà trên má còn có lúm đồng tiền nhỏ, có vẻ rất đáng yêu.

Không biết vì sao, Tần Thư Dao luôn nhớ tới màn Mộ Thiếu Dục ôm chặt nàng ta.

133. Chương 133: Trước Mặt Mọi Người Biểu Hiện Tình Cảm Sâu Nặng

Bạch Thiển cười khẽ chớp chớp mắt, đi đến trước mặt Mộ Thiếu Dục, không hề cố kỵ lôi kéo cánh tay Mộ Thiếu Dục, cười nói: “Người gọi ta Thiển Thiển là được. Bởi vì ta ra ngoài hái thuốc, không cẩn thận lạc đường. Người có thể đưa ta trở về không?”

Mộ Thiếu Dục bất động thanh sắc đẩy tay của Bạch Thiển ra, sau đó lạnh lùng nói: “Chúng ta không tiện đường!”

Bạch Thiển một chút cũng không cảm giác thấy Mộ Thiếu Dục lạnh nhạt, nét mặt tươi cười như hoa: “Nhà của ta ở gần đây, con đường này thông hướng Nam Tĩnh, chẳng lẽ các người muốn đi Nam Tĩnh sao? Chúng ta vừa vặn cùng đường!”

Bạch Thiển lại nhìn người xung quanh, sau đó lại chạy đến bên cạnh Tần Thư Dao, lôi kéo cánh tay của nàng nói: “Diện mạo của vị tỷ tỷ này thật xinh đẹp! Vừa rồi đa tạ các người cứu giúp, tục ngữ đã nói, làm người tốt thì làm người tốt đến cùng, đưa phật phải đưa đến Tây Thiên. Tỷ tỷ khuyên nhủ vị đại ca ca này, giúp giúp muội nhé!”

Tần Thư Dao nhìn Mộ Thiếu Dục, nàng nhìn trang phục của Bạch Thiển hẳn là người Nam Tĩnh, đưa nàng ấy về nhà cũng không tính là gì, chỉ là bọn họ cũng đến tấn công Nam Tĩnh, dù sao hai phe cũng là kẻ địch!

Bạch Thiển thấy Tần Thư Dao cũng không nói chuyện, lại chớp chớp mắt, giọt nước mắt lớn lập tức chảy xuống, ngồi xổm xuống đất khóc lên: “Nơi này có thật nhiều mãnh thú, dọc theo đường đi ta vẫn luôn dè

dặt cẩn trọng mà vẫn bị một con hổ theo dõi. Nếu không phải các người đến kịp thời, lúc này ta đã sớm bị con hổ ăn mất rồi... Ta biết hiện tại nói các người đưa ta trở về, là có chút quá đáng. Nhưng các người nhiều người, lại cùng đường, ta cũng không ngồi ở trên xe ngựa các người, không cưỡi ngựa của các người, chỉ muốn đi cùng các người. Như vậy ta cũng không cần lại sợ có mãnh thú đến ăn thịt ta!

Tuyết Ảnh thấy thế lập tức đau lòng, nói với Tần Thư Dao: “Nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương, cho dù ngồi ở trên xe ngựa của chúng ta cũng sẽ không chiếm chỗ nhiều!”

Tần Thư Dao cũng không để ý, chỉ là ở chỗ này cũng do Mộ Thiếu Dục định đoạt. Hơn nữa, lúc trước Mộ Thiếu Dục đã nói qua, dọc theo đường đi mà có chuyện gì đều phải nghe hắn. Cho nên vừa rồi Tần Thư Dao mới không tỏ thái độ gì.

Mộ Thiếu Dục nhìn thoáng qua Bạch Thiển luôn ngồi trên mặt đất ôm đầu gối thấp giọng nỉ non, cuối cùng vẫn lạnh lùng nói: “Đi thôi!”

Bạch Thiển sững sờ ngẩng đầu, không biết kêu nàng cùng đi, hay là kêu người hắn đi. Nhất thời nàng không biết nên làm thế nào cho phải.

Tần Thư Dao thấy tuổi nàng cũng lớn giống Tần Khả Cầm, cảm thấy mềm nhũn lập tức vươn tay, kéo nàng lên: “Nhanh đi thôi. Phải hai ngày nữa mới có thể đến Nam Tĩnh. Cũng không biết đoạn đường này người đi đến thế nào!”

Bạch Thiển lập tức nín khóc mỉm cười, nàng lấy mu bàn tay lau nước mắt mình, sau đó cười nói: “Ta lạc đường năm ngày, đi thật lâu mới đi tới trên đường chính này, nhưng mà không nghĩ tới mới tìm được con đường chính này, đã gặp ngay con hổ. May mắn gặp được các người, bằng không ta cũng không biết nên làm thế nào mới tốt!”

“Lên xe ngựa trước đi!”

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, lúc này Mộ Thiếu Dục đã ngồi lên ngựa của mình, cho nên Tần Thư Dao để cho Bạch Thiển ngồi lên xe ngựa của nàng.

Bạch Thiển nhìn thoáng qua xe ngựa xa hoa như vậy, nhin không được cười nói: “Cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng ngồi xe ngựa! Tỷ tỷ, tỷ thật tốt!” Nói xong lại vụng trộm nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục ngoài xe, nhẹ giọng hỏi: “Vị kia là phu quân của tỷ tỷ?”

Tần Thư Dao cũng nhìn Mộ Thiếu Dục, hai người bọn họ đã có hôn ước, chắc cũng xem như vậy, cho nên gật đầu.

Lúc này trên mặt Bạch Thiển lập tức lộ ra một chút vẻ tiếc nuối, chỉ là trong nháy mắt rồi biến mất.

Dọc theo đường đi, Bạch Thiển đều hi hi ha ha nói nhân tình phong thủy của Nam Tĩnh, Tần Thư Dao chỉ cảm thấy có chút hổ thẹn, cho nên cũng chưa từng đáp lại lời nàng ta.

Cùng ngồi chung một chiếc xe ngựa với nàng ta, Tĩnh Nguyệt lại tò mò không thôi, luôn hỏi một chút việc.

Theo trong lời nói của Bạch Thiển, Tần Thư Dao cũng hiểu tuy hiện tại Nam Tĩnh nội chiến, nhưng mà không nghiêm trọng. Chỉ là do tộc trưởng Miêu Tộc lãnh đạo Nam Tĩnh, hiện tại đã lớn tuổi, muốn chọn tộc trưởng kế tiếp. Hơn nữa, người được chọn đều tự có người ủng hộ, nhân mã hai phe cũng không thiếu, cho nên, lão tộc trưởng mới do dự.

“Đi thêm một dặm đường nữa là đến Nam Tĩnh, đợi khi đến Nam Tĩnh, ta sẽ mang mọi người đi chơi!” Trên mặt Bạch Thiển vẫn mang theo mỉm cười ngọt ngào.

Tần Thư Dao cười khẽ gật đầu, mà Mộ Thiếu Dục ở ngoài xe ngựa đều luôn không nói gì.

Bởi vì thời tiết oi bức, cho nên màn xe đều bị kéo lên, bên trong xe đều có thể nhìn thấy phong cảnh ngoài xe.

Bạch Thiển nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục cười ở trên ngựa đen, nụ cười trên mặt càng sâu: “Dục ca ca, huynh tới Nam Tĩnh là vì chuyện gì?”

Vấn đề này có chút xấu hổ, Tần Thư Dao cúi đầu coi như không nghe thấy. Mà Mộ Thiếu Dục luôn lạnh lùng nhàn nhạt, hoàn toàn không đáp lại Bạch Thiển.

Bạch Thiển cũng không khó chịu, tự nói tự cười: “Ta biết, nhất định là các người đến Nam Tĩnh chơi. Phong cảnh ở Nam Tĩnh rất đẹp!” Nói xong lại nhìn Tần Thư Dao, nói: “Dục ca ca, huynh và Dao tỷ tỷ thành thân đã bao lâu rồi! Hai người các huynh tài mạo song toàn, thật sự là một đôi trời đất tạo nên!”

Tần Thư Dao nghe vậy sắc mặt lập tức có chút quẫn bách, mà Mộ Thiếu Dục lạnh lùng nói: “Còn chưa có thành thân, chỉ đính hôn mà thôi!”

Bạch Thiển nghe thế, trong lòng lập tức dấy lên một chút hi vọng: “Đính hôn? Vậy khi nào thì hai người thành thân?”

Tần Thư Dao vội vàng ngăn Bạch Thiển lại, nói: “Chuyện này đâu phải do chúng ta định đoạt, phải để cha mẹ hai nhà xem ngày, mới có nghĩa!”

Như vậy mới làm Bạch Thiển không tiếp tục hỏi thăm nữa, mà vài ngày nay Bạch Thiển luôn cố ý vô tình tiếp cận Mộ Thiếu Dục. Chuyện này Tần Thư Dao đều thấy ở trong mắt, lại trước giờ đều không nói ra một tiếng nào, dù sao Bạch Thiển là Mộ Thiếu Dục cứu, hai người lại có quan hệ xác thịt, Bạch Thiển thân cận với hắn cũng là tự nhiên.

Hơn nữa nàng và Mộ Thiếu Dục cũng chưa thành thân, cho dù là thành thân, Mộ Thiếu Dục thích nữ nhân kia, nàng cũng không xen vào.

Dọc theo đường đi, Bạch Thiển thấy hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao đều lạnh lùng nhàn nhạt, trong lòng càng kết luận hai người bọn họ không có tình cảm gì. Cho nên trong lòng càng thêm vui mừng.

Đám người Mộ Thiếu Dục không nghĩ tới Bạch Thiển lại là nữ nhi của tộc trưởng, sau khi đưa đến trong tộc, tộc trưởng thịnh tình mời bọn họ.

“Đa tạ tộc trưởng, chỉ là chúng ta còn có việc khác phải làm. Cho nên cũng không thể ở lại lâu!” Hai tay Mộ Thiếu Dục ôm quyền, vẫn là vẻ mặt lạnh lùng như trước.

Bạch Thiển kiễng mũi chân ở bên tai tộc trưởng nói vài câu.

Bạch Tu Sinh lập tức cười nói: “Thì ra là công tử cứu tiểu nữ nhà ta. Tiểu nữ nhà ta năm nay đã mười lăm, không bằng gả cho công tử làm thê tử thì như thế nào?”

Bạch Thiển nghe nói thế lập tức xấu hổ. Mà Mộ Thiếu Dục chỉ vào Tần Thư Dao một bên nói: “Thực không dám dấu diếm, vị này là thê tử của tại hạ.”

Lúc này Bạch Tu Sinh mới nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, chỉ cảm thấy hai người bọn họ quả thật là trai tài gái sắc, lại nhìn thoáng qua nữ nhi của mình, thấy nữ nhi mới biết yêu, nhất thời có chút khó xử.

Từ trước đến nay người Miêu tộc đều lớn mật, đối với tình yêu nam nữ, cũng sẽ không giống Đại Minh, không dám mở miệng.

Bạch Thiển ở trong khoảng khắc Mộ Thiếu Dục cứu nàng đã đánh mất trái tim thiếu nữ, nàng không đồng ý để lỡ mất một nam tử mà mình thích, cho nên cúi đầu cười nói: “Ta nghe nói trung nguyên có thể cưới vài thê tử.”

Ngụ ý lại rõ ràng, chỉ là Tần Thư Dao đã sớm nhìn ra tâm tư của Bạch Thiển, nàng nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục. Mà vẻ mặt của Mộ Thiếu Dục không có biểu cảm gì, hai tay hắn ôm quyền, trầm giọng nói: “Đa tạ tộc trưởng yêu thương, chính là thê tử của ta chỉ có một người!”

Những lời này của Mộ Thiếu Dục không chỉ có làm người ở đây ngẩn ra, mà Tần Thư Dao cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

134. Chương 134: Thiếu Dục Phát Độc Bạch Thiển Giải

Mộ Thiếu Dục vẫn không cự tuyệt Bạch Tu Sinh nhiệt tình mời, ở lại trong tộc.

Ban đêm, một mình Bạch Thiển trốn ở trong phòng, nằng vụng trộm khóc thật lâu, trong tộc cũng có không ít thanh niên trẻ tuổi, cường tráng to lớn. Nhưng mà mỗi một người Bạch Thiển đều chường mắt, thật vất vả nằng xem trọng Mộ Thiếu Dục, lại không nghĩ rằng hắn đã sớm có thể tử.

Trong lòng nằng tuy không cam lòng, nhưng cũng đành chịu.

Đêm đã khuya, Bạch Thiển khóc xong, một chút buồn ngủ cũng không có. Nằng đi ra khỏi phòng, dọc theo đường đá, đi đến bên cạnh một dòng suối nhỏ, nước suối chảy róc rách, ở dưới ánh trăng lấp lánh ánh sáng.

Bạch Thiển cởi giày, cẳng chân bóng loáng trắng nõn đặt ở trong nước suối lạnh lẽo, sau đó nhẹ nhàng mà chơi đùa nước suối.

Mỗi khi tâm tình Bạch Thiển phiền não, nằng sẽ ngồi ở chỗ này.

Bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến một trận tiếng kêu thống khổ, trong lòng Bạch Thiển có chút sợ hãi, nằng ngẩng đầu nhìn thoáng qua trăng tròn trên bầu trời, lòng hiếu kỳ rất cực chiến thắng sợ hãi.

Sau đó lặng lẽ đi về phía phát ra âm thanh, dưới ánh trăng, nằng thấy một nam tử thân trên trần, đang ngồi ở bên trong nước suối, nước suối chỉ tới ngực của hắn, mà sắc mặt của hắn bị ánh trăng chiếu lên, có vẻ càng thêm tái nhợt như tờ giấy.

Bạch Thiển lập tức chạy đến bên trong nước suối, nhìn Mộ Thiếu Dục lớn tiếng hỏi: “Người làm sao vậy?”

Tuy rằng Mộ Thiếu Dục đã ăn thuốc giải, nhưng vì Dạ Quân tăng thêm lượng thuốc, cho nên mỗi khi đến đêm trăng tròn, hắn vẫn sẽ đau đớn, chỉ là đau đớn này hắn có thể chịu được.

Nhưng mà hắn không đồng ý để bất kỳ kẻ nào biết, cho nên mỗi khi đến đêm trăng tròn, đều một mình trốn ở bên ngoài.

May mắn dọc theo đường đi đều ở vùng hoang vu dã ngoại, cho nên dù hắn chạy đi, cũng không có người biết.

Chỉ là hắn không nghĩ tới lúc này, Bạch Thiển lại xuất hiện ở trước mặt hắn.

Bạch Thiển chưa từng thấy bộ dạng này của Mộ Thiếu Dục, trong ngày thường Mộ Thiếu Dục luôn làm cho người ta có cảm giác lạnh như băng. Cũng chỉ có một lần kia, khoảnh khắc Mộ Thiếu Dục cứu nằng, ôm nằng vào trong ngực, nằng cảm giác được ấm áp trên người Mộ Thiếu Dục, cũng chính ở khoảnh khắc đó nằng si mê mùi hương trên người Mộ Thiếu Dục.

Nằng cho rằng chỉ cần trở lại trong tộc, để phụ thân của mình ra mặt, như vậy Mộ Thiếu Dục nhất định sẽ cưới bản thân. Nhưng mà không nghĩ tới Mộ Thiếu Dục lại trước mặt nằng cự tuyệt, đêm đó nằng đau khổ khó nhin, chỉ có một mình yên tĩnh ở lại. Lại không nghĩ rằng ở trong này gặp Mộ Thiếu Dục phát độc.

Tuy rằng lúc này trên người đau đớn không thôi, nhưng mà đau đớn như vậy Mộ Thiếu Dục còn có thể chịu được. Hắn nhìn thoáng qua Bạch Thiển, lạnh lùng nói: “Đừng tới đây!”

Bạch Thiển đứng ở tại chỗ không động đây, vẻ mặt đều là lo lắng “Phải thế nào mới có thể giúp được công tử!”

“Ta trúng độc, người không giúp được ta!” Mộ Thiếu Dục cắn răng nói.

“Dao tử tử biết không?”

Mộ Thiếu Dục không nói gì.

Lập tức Bạch Thiển nắm chặt hai tay, bất mãn nói: “Dao tử tử biết, vậy hiện tại sao tử ấy còn có thể ngủ ngon như vậy. Tuy rằng hai người còn chưa thành thân, nhưng dù sao hai người cũng đã đính hôn rồi mà.”

Nằng kim lòng không đậu đi đến bên cạnh Mộ Thiếu Dục, tuy rằng hồ nước không sâu nhưng cũng đã đến bên hông của nằng, nằng đưa tay ôm lấy Mộ Thiếu Dục, hi vọng có thể giảm bớt đau đớn trên người hắn.

Nhưng mà không nghĩ tới mới vừa ôm lấy Mộ Thiếu Dục, Mộ Thiếu Dục đã đột nhiên đẩy Bạch Thiển ra.

Bạch Thiển nhìn bộ dạng lạnh lùng vô tình này của Mộ Thiếu Dục, nước mắt trong suốt: “Dục ca ca chán ghét ta như vậy sao? Từ khoảnh khắc Dục ca ca cứu ta, ta đã yêu huynh. Nhưng trong lòng huynh cũng chỉ có một mình Dao tỷ tỷ. Hiện tại huynh đau thành như vậy, Dao tỷ tỷ lại còn đang ngủ. Chẳng lẽ đây là một thê tử tốt sao? Không được, ta muốn để Dao tỷ tỷ nhìn.” Nói xong Bạch Thiển đi đến trên bờ, nói: “Ta muốn đi tìm Dao tỷ tỷ, để nàng nhìn phu quân tương lai của nàng ở trong này chịu khổ!”

Mộ Thiếu Dục vội vàng hô lên: “Không cần đi gọi nàng, nàng không biết.”

“Nàng là thê tử tương lai của huynh, đương nhiên cũng phải để nàng hoàn thành trách nhiệm của một thê tử!” Bạch Thiển không để ý Mộ Thiếu Dục khuyên bảo lên bờ, để chân không chạy về.

Bạch Thiển chạy vội đến bên ngoài phòng của Tần Thư Dao, sau đó dụng lực gõ cửa, la lớn: “Dao tỷ tỷ, Dao tỷ tỷ, tỷ mau ra đây.”

Tần Thư Dao đang ngủ say, không biết vì sao từ sau khi ra khỏi kinh thành, nàng đều không gặp ác mộng, hơn nữa mỗi một lần ngủ đều rất ngon.

“Dao tỷ tỷ, tỷ mau ra đây. Dục ca ca đã xảy ra chuyện rồi!”

Tần Thư Dao nghe thế, đột nhiên mở hai tròng mắt, sau đó nhanh chóng mặc y phục vào. Mở cửa ra, nhìn thấy vẻ mặt Bạch Thiển sốt ruột, trái tim cũng bị kéo lên.

“Hắn xảy ra chuyện gì?”

Bạch Thiển lôi kéo tay Tần Thư Dao, vừa đi vừa nói: “Huynh ấy nói huynh ấy trúng độc, hiện tại ngâm ở bên trong dòng suối nhỏ, cả người đều như là có vô số con rắn nhỏ chạy vậy!”

Tần Thư Dao nghe vậy trong lòng căng thẳng, đương nhiên nàng biết việc Mộ Thiếu Dục trúng độc, nhưng mà không phải lúc đó Dạ Quân đã cho hắn thuốc giải rồi sao? Chỉ cần vào đêm trăng tròn ăn thuốc giải, như vậy sẽ không chịu đau đớn không thuốc về mình.

Dòng suối nhỏ cách nơi bọn họ ở lại không xa, hai người Tần Thư Dao và Bạch Thiển chỉ đi một lát, đã nhìn thấy Mộ Thiếu Dục mặc y phục xong rồi, khoanh tay đứng ở bên cạnh dòng suối nhỏ, trên mặt vẫn là vẻ không biểu cảm, nhìn không ra vui buồn.

Tần Thư Dao nghi hoặc nhìn thoáng qua Bạch Thiển, lại nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, sau đó đi lên phía trước, nói với Mộ Thiếu Dục nói: “Ngài làm sao vậy?”

Nàng nhìn thấy trên mặt Mộ Thiếu Dục lại bắt đầu hiện ra gân xanh, chỉ là gân xanh này, so với lúc ở khách điểm đó thì ít hơn nhiều. Nàng thấy Mộ Thiếu Dục đều luôn là vẻ mặt không biểu cảm, dường như hoàn toàn không bị gì cả, nàng cũng bắt đầu có chút hoài nghi lời Bạch Thiển nói.

Bạch Thiển vội vã chạy đến trước mặt Mộ Thiếu Dục, lôi kéo cánh tay của hắn, lo lắng nói: “Dục ca ca, huynh khỏe hơn chút nào chưa?”

Mộ Thiếu Dục chỉ hơi vuốt cằm, sau đó nhìn cũng không nhìn bọn họ, quay người bước đi.

Tần Thư Dao luôn cảm thấy Mộ Thiếu Dục lộ ra một chút cổ quái, tuy rằng trong ngày thường Mộ Thiếu Dục cũng cực ít nói chuyện, trên mặt cũng luôn là vẻ lạnh như băng. Nhưng mà hôm nay không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy có chỗ nào đó xuất hiện vấn đề.

“Độc của ngài còn chưa giải?”

Tần Thư Dao chạy đến trước mặt Mộ Thiếu Dục, sốt ruột nói: “Thế nhưng còn chưa giải, vì sao không để Mặc Kiếm giúp ngài giải?”

Mộ Thiếu Dục dừng bước lại, lạnh lùng nhìn Tần Thư Dao.

Lúc này Bạch Thiển cũng đuổi theo: “Dục ca ca trúng độc gì?”

Tần Thư Dao cho rằng độc Mộ Thiếu Dục đã giải, hơn nữa dọc theo đường đi luôn chưa từng thấy hắn phát tác.

“Hắn ăn Vô Ưu đan.”

Tần Thư Dao không biết Vô Ưu đan trong Hắc Liên giáo rốt cuộc là dạng độc được gì, mà Bạch Thiển vẫn luôn sống ở Nam Tĩnh, biết trong Nam Tĩnh có độc gì độc nhất, cho nên cũng có chút hiểu biết về Vô Ưu đan.

Nàng chau mày, nhẹ giọng nói: “Vô Ưu đan?” Sau đó lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua trăng tròn, bỗng nhiên kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Dục ca ca trúng Vạn Trùng độc?”

135. Chương 135: Tìm Thuốc Trong Núi Gặp Phải Độc Xà

Vạn Trùng độc là từ mấy trăm con độc trùng, lấy chất độc trên thân con rắn độc nghiền cứu chế tạo thành độc thuốc độc. Loại độc này không nhiều lắm, dù sao quá trình chế độc này rất khó khăn và nguy hiểm.

Nhưng mà bản thân Hắc Liên giáo chính là tà giáo, lại cực kỳ thích những vật có độc, cho nên hiện tại cũng chỉ có Hắc Liên giáo mới có Vạn Trùng độc. Chỉ là Hắc Liên giáo lại lấy cho nó một cái tên khác là Vô Ưu đan!

Bạch Thiển cũng chỉ nghe nói từ người khác, muốn giải loại độc này rất khó khăn. Là phải tìm đủ bảy bảy bốn mươi chín loại dược liệu mới có thể giải độc. Nhưng mà có vài loại dược liệu rất khó tìm.

Sau khi Tần Thư Dao nghe xong, mày nhăn càng chặt. Lúc trước Mộ Thiếu Dục vì bản thân mới có thể trúng độc, mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì mà hắn ăn độc được, nhưng mà nàng đều hi vọng có thể giúp Mộ Thiếu Dục giải độc.

“Vậy bảy bảy bốn mươi chín loại hoa cỏ kia? Đều ở Nam Tĩnh sao?”

Bạch Thiển cau mày, tinh tế nhớ lại một chút, mới nhẹ giọng nói: “Ta cũng nhớ không rõ, nhưng mà trong sách nhà ta có ghi lại, chúng ta có thể trở về tìm xem!”

Tần Thư Dao nghe vậy lập tức nói: “Vậy hiện tại lập tức đi xem!”

Hai người bọn họ hoàn toàn quên mất Mộ Thiếu Dục bên cạnh, Mộ Thiếu Dục đi đến trước mặt bọn họ, nói với Bạch Thiển: “Ngày mai cô nương mang quyển sách đó đến cho ta mượn.” Nói xong cũng không liếc mắt nhìn bọn họ một cái, xoay người rời đi.

Tần Thư Dao nhìn bóng lưng lạnh lùng của Mộ Thiếu Dục, bỗng nhiên chạy tới, lôi kéo cánh tay của hắn nói: “Không phải ta vì ngài, ta chỉ không muốn nợ nhân tình của ngài!” Nói xong bỏ tay Mộ Thiếu Dục ra, sau đó lập tức đi về phía nhà trúc.

Phong thổ nhân tình ở Nam Tĩnh rất đặc biệt, cho dù Bạch Tu Sinh là tộc trưởng, cũng sống ở trong nhà trúc, chỉ là lớn và hoa lệ hơn những người khác mà thôi.

Bạch Thiển nhìn bóng lưng của Mộ Thiếu Dục ngẩn người, trong lòng bỗng nhiên vui vẻ lên. Dọc theo đường đi hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao đều vẫn duy trì khoảng cách nhất định, thậm chí có thể nói là cố ý xa lạ.

Cho nên trong lòng Bạch Thiển mới có thể ôm lấy một chút hi vọng, nhưng sau khi trở lại trong tộc, Mộ Thiếu Dục lại cự tuyệt phụ thân nàng cầu thân. Điều này làm cho nàng cực kỳ ảo não, thậm chí cho rằng Mộ Thiếu Dục thích Tần Thư Dao.

Nhưng mà hiện tại nhìn thấy hai người bọn họ lạnh lùng như vậy, trong lòng lại dấy lên một chút hi vọng.

Nàng đi đến trước mặt Mộ Thiếu Dục, giọng điệu cũng trở nên càng thêm dịu dàng: “Dục ca ca không cần lo lắng, muội sẽ giúp Dục ca ca tìm được những loại dược liệu kia, để giải độc cho Dục ca ca!”

Lúc này Mộ Thiếu Dục mới thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn Bạch Thiển, sau đó lạnh lùng nói: “Không cần.”

Trong lòng Bạch Thiển lại có một trận mất mát, nhìn thấy Mộ Thiếu Dục phải đi, cũng vội vàng đi theo. Nhưng mà lại sợ nghe được lời nói lạnh lùng của hắn, cho nên không dám nói nữa, chỉ có thể luôn lẳng lặng đi sau lưng Mộ Thiếu Dục.

Ngày hôm sau, Bạch Thiển lấy sách ra, hơn nữa giúp Mộ Thiếu Dục ghi bảy bảy bốn mươi chín loại dược liệu kia ra. Trong những loại dược liệu này còn có một loại là Thiên Tầm Hồng Đậu.

“Những thứ này đều có thể tìm được ở Nam Tinh sao?” Tần Thư Dao nhìn thấy Thiên Tầm Hồng Đậu cũng ở trong đó, trong lòng có chút kích động.

Bạch Thiển cười gật đầu: “Đó là đương nhiên. Mặc dù Nam Tinh chúng ta có không ít địa phương có khí độc, nhưng cũng là hoa cỏ quý hiếm, địa linh nhân kiệt. Tuy rằng những thứ này có không ít thứ sinh trưởng ở bên trong khí độc, nhưng chỉ cần mang theo khăn che mặt mà ta tự làm, là có thể thuận lợi.”

Sau khi Tần Thư Dao nghe xong, lập tức hỏi: “Người làm khăn che mặt?”

“Đúng vậy! Dùng thuốc nước thấm vào khăn che mặt, khí độc sẽ không xâm nhập vào thân thể được!”

Đám người Tuyết Ảnh nghe xong lập tức hoan hô: “Cứ như vậy, chúng ta sẽ không còn sợ khí độc này nữa!”

Thanh Ngọc cũng cười nói: “Hôm nay chúng ta phải đi hái những thảo dược đó, nhưng nhiều thảo dược như vậy, chúng ta vẫn nên phân công nhau hành động. Tranh thủ đến lúc trăng tròn tiếp theo, đã chuẩn bị xong những thảo dược đó!”

Lúc trước Mặc Kiếm đã đưa ra mười lăm loại thảo dược, cho nên chỉ cần tìm ba mươi bốn loại là được rồi.

Trong ba mươi bốn loại này có những loại dễ tìm, nhưng mà đại đa số đều tương đối khó tìm. Muốn tìm ra trong vòng mười lăm ngày, cũng không dễ dàng như vậy.

Bạch Thiển lo lắng nhìn Mộ Thiếu Dục, nhẹ nhàng cắn chặt răng, thấp giọng nói: “Ta sẽ mau chóng giúp các người làm xong khăn che mặt!” Nói xong lập tức xoay người rời đi.

Đám người Thanh Ngọc và Tuyết Ảnh hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ áy náy.

Dù sao bọn họ tới nơi này, là muốn diệt tộc. Tuy rằng Bạch Thiển là bọn họ cứu sống, nhưng mà hiện tại nhìn thấy Bạch Thiển vì bọn họ nghiêm cẩn như vậy, trong lòng cũng có chút băn khoăn.

Tần Thư Dao liếc mắt nhìn Mộ Thiếu Dục, thấy hắn vẫn vẻ mặt không biểu cảm, nhất thời không biết ý nghĩ trong lòng hắn thế nào.

Bạch Thiển làm khăn che mặt rất nhanh, chỉ vì đi vào bên trong khí độc rất nguy hiểm. Cho nên bọn họ cần phải chuẩn bị sẵn sàng, hơn nữa tốt nhất không cần qua đêm ở bên trong khí độc.

Bởi vì đêm đã khuya, cho nên khí độc bên trong chướng khí càng nồng đậm hơn.

Cho nên mọi người lại nghỉ ngơi thêm một ngày, đợi đến ngày hôm sau mới bắt đầu xuất phát.

Lần này chia làm ba tổ, Mộ Thiếu Dục, Tần Thư Dao và Bạch Thiển. Tuyết Ảnh, Ngưng Sương và Thanh Ngọc, mà Mặc Kiếm và Thi Vận đi cùng nhau. Hai người bọn họ đều võ công cao cường. Chỉ để lại một mình Tinh Nguyệt ở trong nhà.

Đối với hoàn cảnh xung quanh chỗ này Bạch Thiển rất quen thuộc, chỉ đi khoảng thời gian nửa ngày, cũng đã giúp Mộ Thiếu Dục tìm được hai loại thảo dược.

Tần Thư Dao một lòng muốn tìm Thiên Tầm Hồng Đậu, dọc theo đường đi đều trắng xóa một mảnh, nếu không phải Bạch Thiển dẫn đường, bọn họ cũng đã sớm lạc đường rồi.

“Thiên Tầm Hồng Đậu ở đâu?”

Bạch Thiển không quay đầu lại, giọng nói mang theo một ít mệt mỏi: “Thiên Tầm Hồng Đậu không sinh trưởng ở trong này, là ở một bên khác, chúng ta tìm những loại thảo dược khác trước!”

Tần Thư Dao cũng biết giờ phút này gấp cũng không được, cho nên cũng không có hỏi lại.

Mộ Thiếu Dục luôn đi sau lưng Bạch Thiển, bỗng nhiên Bạch Thiển trượt chân, Mộ Thiếu Dục vội vàng ôm lấy người Bạch Thiển. Bạch Thiển quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Mộ Thiếu Dục nhũn mày kiếm lại, trong lòng ngẩn ra, lập tức cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Đa tạ Dục ca ca!”

Tuy rằng trong giọng nói của Bạch Thiển mang theo một chút lạnh lùng, nhưng trong lòng nàng vẫn tràn ngập chờ mong. Nàng hi vọng Mộ Thiếu Dục có thể ôm nàng thêm một lát.

Nhưng kế tiếp Mộ Thiếu Dục lập tức nói tay, lạnh như băng nói: “Nơi này độc khí nhiều quá, chúng ta vẫn nên đi ra ngoài trước. Chờ ngày mai lại tiến vào!”

Bạch Thiển nghe vậy trong lòng mang theo một chút vui mừng, nàng cảm thấy Mộ Thiếu Dục sợ nàng bị thương, cho nên mới như thế.

Nàng một lòng muốn vì Mộ Thiếu Dục nhanh chóng tìm được thuốc giải, nàng quay đầu, lộ ra tươi cười ngọt ngào: “Ở cách đó không xa có một đóa hoa Thủy Vũ, chờ hái được hoa Thủy Vũ này, chúng ta sẽ trở về!”

Tần Thư Dao cùng đi ngoại trừ muốn tìm Thiên Tầm Hồng Đậu ra, càng nhiều hơn là để cho trong lòng mình dễ chịu một chút. Dù sao Mộ Thiếu Dục trúng độc là do nàng, nàng cũng không muốn thiếu nợ Mộ Thiếu Dục.

Hoa Thủy Vũ không khó tìm, cũng không khó hái. Cho nên hái được rất nhanh.

Chỉ vì trong lòng Bạch Thiển vui mừng, mà Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao không thoải mái với hoàn cảnh xung quanh, mà Mộ Thiếu Dục bởi vì trúng độc, thân thể kém rất nhiều. Mà khinh công cũng kém hơn trước kia rất nhiều.

Cho nên bọn họ hoàn toàn không cảm giác được xung quanh có hơi thở nguy hiểm.

Sau khi Bạch Thiển hái được hoa Thủy Vũ, để ở trong sọt.

Nàng quay đầu cười nhìn về phía Mộ Thiếu Dục, đang muốn đi về phía hắc, bỗng nhiên một con rắn độc màu xanh biếc mở to mồm ra hung hãn cắn vào trên cánh tay của Bạch Thiển.

136. Chương 137: Tiếng Sáo Mê Hoặc Chúng Sinh

Đêm yên tĩnh, Tần Thư Dao đạp lên đường đá, từng bước một đi về hướng phát ra tiếng sáo. Lúc này nàng ý thức mơ hồ, hai tròng mắt tuy tròn to, nhưng lại giống như ở bên trong giấc ngủ.

Mộ Thiếu Dục luôn theo sát sau lưng nàng, hắc cũng nghe được tiếng sáo, chỉ là hắc không khác thường giống như Tần Thư Dao.

Rất cục tiếng sáo dừng lại, Tần Thư Dao cũng dừng lại theo.

Nhưng mà lúc này một nam tử mặc y phục màu trắng nhảy từ trên cây xuống, trên mặt của hắc ta mang mặt nạ, không thấy rõ diện mạo của hắc ta.

“Người tên là gì?”

Hai mắt của Tần Thư Dao không có tiêu điểm, nhưng vẫn nhẹ giọng nói: “Ta gọi là Tần Thư Dao!”

“Tôi nơi này vì chuyện gì?”

“Tìm Thiên Tầm Hồng Đậu!”

Đây là mục đích chân chính của Tần Thư Dao, nam tử mặc y phục màu trắng nghe trả lời thế, dường như rất không hài lòng, hắc ta trầm mặc một lát lại hỏi: “Cùng đi với người là phu quân của người?”

Dường như Tần Thư Dao trầm tư một lát, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Không phải!”

Trốn ở một nơi bí mật gần đó Mộ Thiếu Dục nghe trả lời thế, nhú đầu mày, dường như trong lòng có một loại cảm giác mất mát.

“Hắn tới nơi này làm gì?”

Xem ra những người này cũng đã sớm hoài nghi bọn họ, cho nên mới nửa đêm thổi tiếng sáo này, mê hoặc Tần Thư Dao đi ra ngoài chất vấn.

Mộ Thiếu Dục phi thân nhảy ra, sau đó một tay giơ kiếm chỉ vào bạch y nam tử kia. Bạch y nam tử kia không dự đoán được phía sau Tần Thư Dao lại có một người đi theo, cho nên vội vàng né tránh, nhất thời không nghe rõ Tần Thư Dao trả lời.

Bạch y nam tử buồn bực không thôi, cũng đưa ra cây sáo cùng đánh nhau với Mộ Thiếu Dục.

Võ công của Mộ Thiếu Dục cao hơn bạch y nam tử kia một chút, cho nên chỉ đánh hơn mười chiêu đã đánh bại. Hắn ta vội vàng ném ra một con rắn nhỏ màu xanh từ trong ống tay áo. Mộ Thiếu Dục vội vàng né tránh, lại để cho bạch y nam tử kia có cơ hội chạy trốn.

Mộ Thiếu Dục cũng không tiếp tục đuổi theo, chỉ nhìn thoáng qua nơi bạch y nam tử biến mất, mới đi đến bên cạnh Tần Thư Dao, lại không nghĩ rằng thân thể Tần Thư Dao lại bỗng nhiên mềm nhũn, cả người đều ngã xuống đất.

May mắn Mộ Thiếu Dục kịp thời ôm lấy Tần Thư Dao, cho nên nàng mới không trực tiếp ngã xuống đất.

Dọc theo đường đi Tần Thư Dao ngủ say sưa, Mộ Thiếu Dục cũng không đánh thức nàng, chỉ ôm nàng vào bên trong khuê phòng của nàng.

Ngày hôm sau, sau khi Tần Thư Dao tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu có chút đau, cái khác cũng không cảm thấy có gì không khỏe.

Nàng đuổi người, mở mắt ra lại nhìn thấy Mộ Thiếu Dục thản nhiên ngồi ở trong phòng nàng, nàng kinh ngạc vội vàng cầm lấy chăn che bản thân, có chút kinh hoảng nói: “Sao ngài ở trong này?”

Đêm qua, sau khi Mộ Thiếu Dục ôm Tần Thư Dao ôm trở về phòng, sợ bạch y nam tử kia lại tiếp tục thổi sáo, cho nên mới ở lại trong phòng không trở về. Hắn ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi một đêm, khi vừa mới chuẩn bị rời đi, lại vừa vặn Tần Thư Dao tỉnh lại. Cho nên hắn tiếp tục ngồi ở trên ghế.

Mộ Thiếu Dục đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng: “Đợi lát nữa đi, nhanh chóng thu thập này nọ.” Nói xong lập tức bước đi ra ngoài.

Vừa vặn Tĩnh Nguyệt nghe được giọng nói của Tần Thư Dao, chuẩn bị nước ấm cho Tần Thư Dao rửa mặt, cửa vừa mở ra đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Mộ Thiếu Dục, nàng giật nảy mình, suýt một chút nữa chậu rửa cầm trong tay rơi ở trên đất.

Tĩnh Nguyệt trốn mất há hốc mồm đứng ở cửa, một lát nhìn về phía Mộ Thiếu Dục, một lát lại nhìn về phía Tần Thư Dao còn ngồi ở trên giường chưa thay y phục, trên mặt cũng đỏ ửng một mảng, nhất thời không biết làm sao.

Tần Thư Dao bình tĩnh hơn Tĩnh Nguyệt nhiều, vừa mới bắt đầu cũng có chút kinh ngạc, nhưng mà đợi sau khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Mộ Thiếu Dục, nàng cũng tỉnh táo lại. Mộ Thiếu Dục hoàn toàn không thích nàng, thậm chí là chán ghét nàng. Giờ phút này xuất hiện ở trong phòng của nàng, nói không chừng là có ý đồ gì đó.

Mặc kệ như thế nào, hiện tại Tần Thư Dao phải dựa vào Mộ Thiếu Dục, dù sao hiện tại ở Nam Tĩnh, hơn nữa ở Nam Tĩnh cũng có không ít người của Mộ Thiếu Dục.

Từ một năm trước Mộ Thiếu Dục đã muốn tấn công Nam Tĩnh, chỉ là người Nam Tĩnh dùng độc trùng, cho nên mới chậm chạp không hề động tĩnh. Hiện tại đến, cũng thừa dịp bọn họ nội chiến, cho nên muốn một lưới bắt hết.

Tần Thư Dao không biết chuyện phát sinh đêm qua, cho nên cũng không rõ ràng vì sao Mộ Thiếu Dục xuất hiện ở trong phòng của nàng. Chỉ là hiện tại nàng còn chưa tìm được Thiên Tầm Hồng Đậu, còn có rất

nhiều địa phương đều cần Mộ Thiếu Dục hỗ trợ. Cho nên nàng cũng không muốn xé rách da mặt với Mộ Thiếu Dục, hơn nữa nàng cũng không thất thân, y phục đều mặc đầy đủ.

Đợi sau khi mọi người dùng cơm xong, Mộ Thiếu Dục ra lệnh cho tất cả mọi người rời khỏi nơi này, trước khi đi hẳn cũng đi nhìn Bạch Thiển. Chỉ là Bạch Thiển vẫn chưa tỉnh, Bạch Tu Sinh lại nói không có việc gì, cho nên Mộ Thiếu Dục cũng yên tâm.

Bọn họ ở bên trong núi rừng, đi ra khỏi rừng là một trấn nhỏ, trong trấn người đến người đi. Mộ Thiếu Dục tùy tiện tìm một nhà khách điểm nghỉ trọ.

Bởi vì nơi này cũng thường xuyên có người trung nguyên tới mua dược liệu, cho nên khách điểm cũng rất nhiều. Hơn nữa trên đường cũng có không ít sạp bán dược liệu, vì để hấp dẫn thương nhân.

Sau khi trở lại khách điểm, Mộ Thiếu Dục lại thả tín hiệu ra. Nhưng mà đợi nửa canh giờ sau, vẫn không đáp lại. Giờ phút này Mộ Thiếu Dục đã có thể xác định bọn họ dữ nhiều lành ít.

Chỉ là hẳn còn có chút không cam lòng, hẳn để năm, sáu thám tử ở Nam Tĩnh, làm sao có thể bỗng nhiên trong lúc đó toàn bộ đều biến mất không thấy. Chẳng lẽ thân phận của bọn họ thật sự đã bại lộ sao? Như vậy hiện tại chẳng phải bọn họ cũng gặp nguy hiểm?

Mộ Thiếu Dục biết nơi đây không nên ở lâu, có khả năng Bạch Tu Sinh cũng đã sớm hoài nghi thân phận của hắn, về phần Bạch Thiển, hắn cũng không thể xác định là không phải cố ý xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Thanh Ngọc cũng không phải e ngại bọn họ, chỉ là hiện tại độc trên người Mộ Thiếu Dục còn chưa giải, nếu giờ phút này bọn họ gặp lại địch nhân, vậy chẳng phải tình cảnh của bọn họ càng thêm nguy hiểm sao.

Tuyết Ảnh lớn tiếng thì thầm: “Sợ cái gì, chúng ta nhiều người như vậy!”

“Mọi người không thể xem nhẹ, Nam Tĩnh đều là cao thủ dùng độc, cho dù chúng ta võ công cao cường, cũng không sánh bằng độc của bọn họ!”

Con rắn độc ngày hôm qua, Mộ Thiếu Dục rất quen thuộc, là cùng một loại với con rắn cắn Bạch Thiển.

Rắn độc kia rất lợi hại, người nọ có thể tùy thân mang theo, chứng tỏ hẳn ta nuôi đã lâu, hơn nữa chỉ sợ trên người hắn ta không chỉ có một con rắn độc này.

Lúc này Mộ Thiếu Dục có chút hối hận, không nên vội vàng tiến vào Nam Tĩnh.

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Tuyết Ảnh nghe xong cũng bắt đầu mày chau mặt ủ.

“Các người mang theo Tần cô nương rời khỏi nơi này trước.” Mộ Thiếu Dục trầm tư một lát nói.

Sau khi Tần Thư Dao nghe xong, lập tức lắc đầu phản đối: “Không được, ta còn chưa tìm được Thiên Tầm Hồng Đậu. Ta tuyệt không đi!”

Mục đích nàng tới nơi này là vì Thiên Tầm Hồng Đậu, bằng không thì cũng sẽ không chạy từ kinh thành đến nơi này. Hiện tại bệnh tình của Tần Khả Cầm cũng không biết có tốt không.

Mộ Thiếu Dục cau mày, lạnh như băng nói: “Bọn họ đã bắt đầu hoài nghi chúng ta, người không thể hành động theo cảm tính. Hơn nữa Thiên Tầm Hồng Đậu chờ chúng ta đánh bại Nam Tĩnh rồi hái cũng kịp!”

Tần Thư Dao biết Mộ Thiếu Dục ở Nam Tĩnh thêm một chút sẽ khó giữ được tính mạng, cho dù cuối cùng hẳn đại nạn không chết, hơn nữa thành công dẹp Nam Tĩnh. Nhưng mà nàng vẫn có chút lo lắng, tuy trên miệng nàng nói là bởi vì Thiên Tầm Hồng Đậu, thực ra trong lòng càng lo lắng cho hắn hơn. Ngay cả nàng cũng không nguyện ý chấp nhận ý nghĩ trong lòng này.

137. Chương 138: Trốn Trong Sơn Động Tránh Nguy Hiểm Biểu Lộ Tình Ý

“Không hái được Thiên Tầm Hồng Đậu, ta không đi!”

Trong lòng Tần Thư Dao không nguyện ý thừa nhận, thế nhưng vẫn kiên trì không chịu đi.

Đám người Tuyết Ảnh là Mộ Thành Hi phái tới bảo vệ Tần Thư Dao, mà Tình Nguyệt là thị nữ bên cạnh Tần Thư Dao, trung thành và tận tâm nhất, cho nên Tần Thư Dao không đi, bọn họ cũng không đi.

Mộ Thiếu Dục thấy Tần Thư Dao kiên trì như vậy, hơi nhíu mày, sau đó lấy một bình thuốc nhỏ từ trong ống tay áo ra, đặt ở trên bàn: “Thuốc này ăn vào có thể chống được độc nhẹ, chỉ là cái này cũng chỉ có thể làm tác dụng ngăn ngừa, hơn nữa nếu đối phương dùng độc quá độc, cái này hoàn toàn không có tác dụng gì!”

Không phải hẳn nói khoa trương, những mà tình thể hiện tại có chút khẩn trương.

“Công dụng của thuốc này chỉ có một tháng, một tháng sau thuốc sẽ mất hết công dụng. Đến lúc đó thân thể sẽ trở nên càng thêm suy yếu, đến lúc đó gặp phải vật có độc, sợ sẽ không chữa trị khỏe như vậy nữa!”

Tần Thư Dao không nói hai lời lập tức lấy bình thuốc đổ ra một viên, sau đó nhét vào trong miệng: “Ta chỉ muốn ngài đáp ứng ta, nếu ta chết xin giúp ta mang Thiên Tầm Hồng Đậu về kinh thành!”

Nàng biết Mộ Thiếu Dục không chết được, hẳn sẽ hạ được Nam Tĩnh, cuối cùng thuận lợi vui vẻ trở về kinh. Cho nên nàng chỉ có thể phó thác Mộ Thiếu Dục.

Mộ Thiếu Dục thấy bộ dạng Tần Thư Dao kiên quyết như vậy, trong lòng hơi giật mình, chỉ là trên mặt vẫn không biểu hiện gì.

Một ngày này, mọi người vẫn phân công nhau hành động giống như trước, đi hái dược liệu. Dù sao qua hơn mười ngày nữa, độc Mộ Thiếu Dục sẽ phát tác, đến lúc đó Mộ Thiếu Dục lại phải chịu đau đớn một lần nữa.

Không có Bạch Thiên dẫn đường, bọn họ cũng chỉ chia làm hai đội nhân mã.

Tần Thư Dao vẫn đi cùng Mộ Thiếu Dục, bởi vì hôm nay bọn họ muốn đi tìm đó là Thiên Tầm Hồng Đậu.

Thiên Tầm Hồng Đậu không sinh trưởng ở bên trong vùng khí độc, mà ở phía trên núi vách đá. Ở trên ngọn núi mới có, bọn họ không biết, chỉ mù quáng đi lên núi tìm kiếm.

Mộ Thiếu Dục chỉ dẫn theo một mình Mặc Kiếm, người còn lại đều đi hái dược liệu.

Mặc Kiếm đều luôn cách bọn họ năm thước. Cho nên hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao gần như một mình ở chung.

Chỉ là tính cách của hai người có chút lạnh lùng, đều cho rằng đối phương chán ghét bản thân, cho nên dọc theo đường đi cũng không nói nhiều. Chỉ là bên trong chỗ này đường đá lởm chởm, dù sao Tần Thư Dao cũng là thiếu nữ, đi một đoạn đường ngắn, bên dưới chân của nàng cũng đều nổi lên một đám bọt nước nhỏ.

Nàng tùy ý tìm một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống, sau đó nhẹ nhàng tháo giày thêu ra, phát hiện trên chân đều là vết máu, đó là bởi vì khi đi những bọt nước nhỏ kia vỡ ra.

Mộ Thiếu Dục lạnh lùng nhìn nàng một cái, sau đó lạnh lùng mà trong trẻo nói: “Nếu cô nương đi không được thì ở trong này nghỉ ngơi!”

Hai chân Tần Thư Dao đau đớn vạn phần, nhưng mà lại không đồng ý buông tha như vậy, nàng không thể dựa vào người khác, nàng cần phải tự tay mình hái được. Bởi vì nàng biết ngoại trừ mình ra, những người khác đều không tin được.

Tần Thư Dao tiện tay lấy ra một cao dao, cắt lấy vải trên váy, sau đó lại dè dặt cẩn trọng băng bó hai chân mình, đợi sau khi băng bó xong, mới nhẹ giọng nói: “Ta sẽ không kéo ngài lùi về phía sau!”

Nói xong nàng lại đứng lên, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Nơi này đều là đường đá, vách đá cheo leo. Tần Thư Dao bất ngờ trèo lên vài cái triền núi, nhưng vẫn không nhìn thấy một gốc cây Thiên Tằm Hồng Đậu nào. Dưới chân núi là một đường đá lộn xộn, nếu ngã xuống từ nơi này, như vậy nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Mặt trời lặn dần dần sau núi, một ngày này của bọn họ không có một chút thu hoạch nào. Tần Thư Dao không cam lòng, nhưng cũng biết nếu lại không đi, sẽ rất khó đi ra khỏi ngọn núi này.

Thời tiết Nam Tinh cực kì cổ quái, ban ngày ánh nắng mặt trời gay gắt, nhưng đợi đến ban đêm lại âm u, thường xuyên xuất hiện sương mù dày đặc, nhưng lại không hề thiếu dã thú thường lui tới.

Cho nên dù Tần Thư Dao không cam lòng, cũng ngoan ngoãn đi sau lưng Mộ Thiếu Dục trở về.

Nhưng mà hai chân của nàng đã sớm bị thương, đi lại từ từ. Cho dù nàng đã dùng hết toàn bộ sức lực, nhưng đợi đến khi trời đã hoàn toàn tối đen, bọn họ cũng còn chưa đi ra khỏi ngọn núi này.

Xung quanh thường truyền đến tiếng sói tru, hơn nữa lúc này nổi lên cơn lốc, làm cho bọn họ hoàn toàn không có biện pháp đi về phía trước.

May mắn Mặc Kiếm đã sớm làm ký hiệu, tìm được một cái sơn động.

Mộ Thiếu Dục thấy hai chân Tần Thư Dao đau đớn vạn phần, khó đi lại, thì trực tiếp ôm nàng vào trong ngực.

Tần Thư Dao cực kì khiếp sợ, dùng sức giãy giụa: “Thả ta xuống dưới, tự ta đi!”

Mộ Thiếu Dục lại lạnh như băng nói: “Câm miệng, nói nữa ta ném ngươi ở trong này cho sói ăn!”

Tần Thư Dao biết Mộ Thiếu Dục nói nghiêm túc, dù sao Mộ Thiếu Dục rất chán ghét bản thân. Hơn nữa chỉ cần bản thân chết, hẳn có thể quang minh chính đại cưới Trịnh Anh Anh.

Cho nên nàng ngoan ngoãn ngậm miệng lại, hai tay cũng gắt gao ôm lấy cổ Mộ Thiếu Dục, sợ Mộ Thiếu Dục bỗng nhiên làm nàng té ngã trên đất.

Mộ Thiếu Dục thấy nàng ngoan ngoãn, không giãy giụa nữa, khước miệng nở một nụ cười không dễ phát hiện.

Mặc Kiếm đều luôn đi phía trước dẫn đường, đợi đến khi đi vào bên trong sơn động, hẳn lập tức đi ra ngoài nhặt củi gỗ và bắt con mồi.

Tần Thư Dao còn có chút lo lắng, nhưng mà Mộ Thiếu Dục lại lạnh lùng nói: “Nếu không phải ngươi, cho dù thời tiết như vậy, chúng ta cũng có thể đi ra khỏi nơi này.”

Tần Thư Dao biết Mộ Thiếu Dục nói sự thật, nàng ở trong mắt bọn họ chính là một gánh nặng. Nhưng mà nàng có chấp nhất của nàng, có vài thứ cũng cần phải để tự mình làm. Hơn nữa nàng không nghĩ sẽ thiếu nợ người khác.

Mộ Thiếu Dục thấy nàng không nói chuyện, cũng không tiếp tục nói chuyện.

Hai người yên lặng đợi một lát, Mặc Kiếm nhặt một đồng củi gỗ và bắt hai con gà rừng.

Đợi sau khi bén lửa, gà rừng cũng nướng xong, Mặc Kiếm đi ra khỏi thạch động, ngồi ở cửa thạch động. Ngay cả bên ngoài gió lớn thổi vào, hẳn động cũng không động một chút.

Tần Thư Dao thấy thế để cho hẳn đi vào, nhưng mà Mặc Kiếm hoàn toàn không để ý đến nàng, Tần Thư Dao cũng đành thôi.

Có đồng lửa, sơn động cũng trở nên sáng hơn.

Mộ Thiếu Dục đi đến trước mặt Tần Thư Dao, sau đó một tay bắt lấy mắt cá chân của nàng. Tần Thư Dao giật nảy mình, thiếu một chút nữa kêu sợ hãi ra tiếng. Mộ Thiếu Dục ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn nàng: “Trên chân ngươi có vết thương, tối nay phải xử lí một chút, nếu không ngày mai càng không thể đi!”

Ngay cả như vậy, Tần Thư Dao cũng thản nhiên không được: “Hiện tại tối rồi, nơi này lại ở bên trong sơn động...”

Tần Thư Dao còn chưa nói hết lời, Mộ Thiếu Dục cũng đã giúp Tần Thư Dao cởi một chiếc giày, Tần Thư Dao lại không dám kêu ra tiếng, dù sao Mặc Kiếm còn ngồi ở cửa, nếu nàng kêu quá lớn tiếng, Mặc Kiếm còn tưởng rằng bọn họ đang làm cái gì nữa!

Mộ Thiếu Dục lấy một ít thảo dược từ trong sọt, sau đó dùng tảng đá đập nát, lại nhẹ nhàng phủ ở trên chân Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao kinh ngạc nhìn hấn, không nghĩ tới Mộ Thiếu Dục lại còn hái thảo dược đắp chân cho nàng. Nhất thời cũng quên giãy giụa, cứ như vậy tùy ý để Mộ Thiếu Dục đắp thảo dược cho nàng.

Một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái mà lại nóng, làm toàn thân Tần Thư Dao nổi da gà, nàng gất gao cắn răng, chịu đựng cảm giác đau đớn trên chân.

Mộ Thiếu Dục lại giúp Tần Thư Dao cởi chiếc giày còn lại, Tần Thư Dao vội vàng cầm lấy thảo dược bên cạnh, cười nói: “Vẫn nên để tự ta làm thì hơn!”

Tuy rằng nàng là vị hôn thê của hấn, nhưng dù sao hai người bọn họ còn chưa thành thân, hơn nữa Mộ Thiếu Dục cũng có người trong lòng. Nàng cũng không muốn lại yêu một nam tử nào khác.

Chính là Mộ Thiếu Dục không buông tay, vẫn một tay nắm lấy mắt cá chân của Tần Thư Dao, một tay khác giúp Tần Thư Dao đắp thảo dược.

138. Chương 139: Gần Nhau Một Đêm Động Lòng

Sơn động thật yên tĩnh, ngoại trừ tiếng gió bên ngoài, ngay cả tiếng hít thở lẫn trong đó cũng có thể nghe được.

Ngọn lửa chiếu lên làm gò má của Tần Thư Dao đỏ bừng như thạch lựu, nàng lẳng lặng nhìn Mộ Thiếu Dục, cảm giác được ôn nhu của hấn, làm cho trong lòng nàng nhộn nhạo, nhưng lại muốn gắng hết sức khắc chế. Nam nhân này nàng không thể yêu, cũng yêu không nổi!

Đợi sau khi Mộ Thiếu Dục giúp đắp thảo dược cho nàng xong, lại nhẹ nhàng mang giày thêu vào giúp nàng. Hơn nữa dặn dò: “Đêm nay cố gắng ít đi lại!”

Mùi thịt gà tràn đầy trong sơn động, bụng Tần Thư Dao cũng đã sớm đói, vốn nàng muốn gật đầu, nhưng mà giờ phút này bụng của nàng vừa vặn kêu lên.

Tần Thư Dao đỏ mặt, lập tức cúi đầu không dám nhìn Mộ Thiếu Dục.

Mà Mộ Thiếu Dục không cười nhạo nàng, chỉ yên lặng xoay người, sau đó cầm một miếng thịt gà đưa cho Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao cũng không khách khí hay làm bộ làm tịch, cầm lấy thịt gà chậm rãi ăn.

Tuy rằng trong sơn động có thể tránh nguy hiểm, nhưng mà dù sao ở bên ngoài cũng rất lạnh, cho nên sau khi Tần Thư Dao ăn xong, lui ở một góc, ôm bản thân mình, run nhè nhẹ.

Mộ Thiếu Dục quay đầu nhìn Tần Thư Dao, sau đó đi đến bên cạnh nàng, cởi áo ngoài trên người hấn ra đắp lên trên người Tần Thư Dao. Tần Thư Dao muốn cự tuyệt, nhưng Mộ Thiếu Dục hoàn toàn không quan tâm đến nàng, lại ngồi xuống phía trước đốt lửa.

Đêm đó cực kỳ yên tĩnh, hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục vẫn không nói với nhau một câu nào, mà Mặc Kiếm luôn canh giữ ở cửa động.

Ngày hôm sau, Tần Thư Dao tỉnh lại chỉ cảm thấy ẩm áp thoải mái, nàng hơi mở mắt, bỗng nhiên nhìn thấy một khuôn mặt tuần tú mà lạnh lùng, nàng giật nảy mình, nhưng cũng không lập tức đẩy hấn ra.

Lúc này dường như vẻ lạnh lùng vô tình trên người Mộ Thiếu Dục làm nàng có chút tham luyến cảm giác ấm áp trên người hắc truyên đến.

Đêm qua, Mộ Thiếu Dục ôm nàng khi nào, nàng cũng không biết. Chỉ là giờ phút này trời đã sáng, cho dù Tần Thư Dao có chút không muốn, nhưng vẫn nhẹ nhàng chui ra khỏi người Mộ Thiếu Dục.

Nàng sợ nhìn thấy bộ dạng Mộ Thiếu Dục, nàng không biết nên đổi mặt cảnh tượng như vậy như thế nào.

Chỉ là nàng vừa mới chui ra khỏi cái ôm của Mộ Thiếu Dục, Mộ Thiếu Dục lập tức mở mắt ra, lạnh lùng nói: “ Tỉnh rồi?”

Trên mặt Tần Thư Dao lập tức đỏ ửng một mảng, sau đó nhẹ nhàng gật đầu. Trong lòng lại thầm mắng bản thân, một chút cũng không dùng được, dù sao bản thân cũng sống hai đời người, thế nào còn sợ hắc!

Mộ Thiếu Dục lại như không có việc gì, đứng lên, phủi bụi trên người, lạnh lùng nói: “Đi thôi!”

Mặc Kiếm đều luôn canh giữ ở cửa, sau khi nhìn thấy Mộ Thiếu Dục đi ra, mới lại đi phía trước dò đường.

Bọn họ một đêm chưa về, cho nên muốn về khách điểm trước một chuyến, miễn cho những người khác lo lắng.

Ban ngày mặt trời lên cao, tuy rằng trên chân Tần Thư Dao còn đau, thế nhưng tốt hơn ngày hôm qua nhiều.

Chỉ là nàng mới đi hai bước, Mộ Thiếu Dục dừng bước lại, nhìn nàng nói: “Ta công cô nương.”

Tần Thư Dao kinh ngạc nhìn hắc, nhất thời không biết nên cự tuyệt thế nào.

Mộ Thiếu Dục lạnh lùng nói: “Nơi này cách khách điểm không xa, hơn nữa miệng vết thương trên chân cô nương không thể bị vỡ ra!”

Tần Thư Dao do dự một lát, cuối cùng vẫn để Mộ Thiếu Dục công nàng.

Nàng nằm ở trên tấm lưng rộng rãi của Mộ Thiếu Dục, ngửi hơi thở nam tử nồng đậm trên người hắc truyên đến. Trong lòng một trận mờ mịt, nàng không biết bản thân có yêu nam nhân này hay không, thế nhưng hiểu bản thân không ghét hắc.

Dọc theo đường đi, hai người vẫn yên lặng không nói gì như bình thường.

Đợi đến khi vào trấn nhỏ, Tần Thư Dao lập tức nhảy từ trên lưng Mộ Thiếu Dục xuống, nàng không muốn để cho những người khác hiểu lầm. Càng không muốn để cho mình không muốn xa rời ấm áp như vậy.

Vừa về tới bên trong khách điểm, Tĩnh Nguyệt đã đỏ hai mắt, vẻ mặt may mắn: “Sao đêm qua tiểu thư không trở về? Nó thì lo lắng cả một đêm cũng không ngủ được!”

Tần Thư Dao cười nói: “Chân ta bị thương, cho nên đi không được!”

Tĩnh Nguyệt vừa nghe càng thêm khẩn trương, nhất định phải nhìn trên chân Tần Thư Dao, đợi đến khi nhìn trên chân Tần Thư Dao đã đắp thuốc, hơn nữa cũng không có gì trở ngại, cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm qua, đám người Tuyết Ảnh hái được hai cây thảo dược, chỉ là Thi Vận trúng độc, về phần trúng độc khi nào, thì bọn họ cũng không biết. Lúc này Thi Vận đang nằm ở trên giường, còn hôn mê bất tỉnh.

Sau khi Tần Thư Dao biết, lập tức để Mặc Kiếm đi coi một chút.

Sau khi Mặc Kiếm nhìn thì cau mày.

“Nàng trúng độc gì?”

Tần Thư Dao luôn cảm thấy có một làn hơi thở nguy hiểm đang chậm chậm tới gần bọn họ. Nhưng mà nàng lại nhìn không thấu, đến cùng là nơi nào có nguy hiểm.

“Ta cũng không biết nàng trúng độc gì!” Mặc Kiếm bất đắc dĩ than một tiếng.

Tần Thư Dao đi đến trước mặt Mộ Thiếu Dục, hỏi: “Không phải ngài nói sau khi ăn viên thuốc kia, thì sẽ không trúng độc sao? Sao Thi Vận lại biến thành như vậy?”

Mộ Thiếu Dục nhìn thoáng qua Thi Vận nằm ở trên giường, lạnh lùng nói: “Xem ra bọn họ đã động thủ với chúng ta!”

Thực ra trong lòng Tần Thư Dao đã sớm biết, lúc hai ngày trước Mộ Thiếu Dục muốn bọn họ rời khỏi Nam Tĩnh, thì có lẽ bọn họ cũng đã nguy hiểm.

Chính là Tần Thư Dao không nghĩ tới bọn họ lại hành động nhanh như vậy, hơn nữa Thi Vận ở dưới tình huống không có dấu hiệu gì trúng độc, mà võ công của Thi Vận cũng không thấp, sao dễ dàng bị người ta hạ độc như vậy?

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Hiện tại bọn họ ở Nam Tĩnh, nếu bị người nhìn chòng chọc, muốn trốn cũng không dễ dàng như vậy. Huống chi một đám người Nam Tĩnh đều là cao thủ dùng độc.

Mộ Thiếu Dục trầm mặc một lát, sau đó lạnh lùng nói: “Hai ngày này các người đừng đi chỗ nào, chỉ ở trong khách điểm thôi!” Nói xong lại nói với Mặc Kiếm và Thanh Ngọc: “Các người đi theo ta một chuyến.”

Đợi sau khi đám người Mộ Thiếu Dục rời khỏi, Tần Thư Dao cũng bắt đầu càng ngày càng lo lắng. Nàng biết tình huống hiện tại có chút nguy hiểm, chỉ là giờ phút này đám người có thể hành động chỉ có đám người Bạch Tu Sinh mà thôi.

“Tiểu thư, chúng ta nên làm gì đây?”

Tĩnh Nguyệt lo lắng nhìn Tần Thư Dao.

Hai hàng lông mày Tần Thư Dao nhíu lại, nàng không thể ngồi ở trong này chờ chết, ở trong này nàng chỉ biết một mình Bạch Thiển. Muốn để Bạch Thiển giúp bọn họ điều tra ra hung thủ, đó là không có khả năng, dù sao Bạch Thiển là người Nam Tĩnh.

Chỉ là muốn biết những người đó dùng độc gì, lại nên dùng cái gì giải độc, cũng chỉ có tìm Bạch Thiển hỗ trợ.

Tần Thư Dao trầm tư một lát, sau đó nhẹ giọng nói: “Tuyệt Ảnh, người theo ta trở về nhà trúc một chuyến, Ngưng Sương và Tĩnh Nguyệt ở chỗ này cùng với Thi Vận!”

Tĩnh Nguyệt biết võ công của Tuyệt Ảnh cũng không thấp, chính là Thi Vận đã trúng độc, giờ phút này Tần Thư Dao lại rời đi, nàng thật sự có chút sợ hãi!

“Tiểu thư, không bằng đợi tam hoàng tử đến đây, chúng ta lại tính toán tiếp!”

Tần Thư Dao nhẹ nhàng lắc đầu, bọn họ không thể chuyện gì cũng đều dựa vào Mộ Thiếu Dục, Mộ Thiếu Dục có chuyện phải làm. Hơn nữa hiện tại địch nhân ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng, chỉ có biết rõ ràng địch nhân dùng độc gì, bọn họ mới có thể hóa giải nguy hiểm.

“Người không cần lo lắng, có Tuyệt Ảnh bảo vệ ta rồi!”

Tuyệt Ảnh cũng không muốn ngồi chờ chết như vậy, cho nên nhẹ giọng cười nói: “Không có việc gì đâu, có ta ở đây. Chẳng lẽ người không tin thực lực của ta?”

139. Chương 140: Bạch Thiển Không Cam Lòng Khó Thành Toàn

Quả thật Tĩnh Nguyệt rất muốn gặt đầu, nhưng sợ bị Tuyệt Ảnh đánh. Hơn nữa nàng cũng biết, Tần Thư Dao đã quyết định, mặc kệ như thế nào cũng sẽ không thay đổi. Bằng không lúc trước bọn họ cũng không cần trăm nghìn khổ sở đi đến Nam Tĩnh như vậy.

Sau khi trở lại nhà trúc, Tần Thư Dao nhìn thấy Bạch Thiển ngồi ở bên dòng suối nhỏ ngăn người, sắc mặt của nàng ta có chút tái nhợt, vừa thấy là biết chưa phục hồi tốt.

Bạch Thiển nhìn thấy Tần Thư Dao, đầu tiên là cả kinh, sau đó vui mừng đứng lên: “Dao tỷ tỷ, sao tỷ lại tới đây? Lúc trước các tỷ đi, cũng không thông báo cho ta một tiếng.” Nói xong hai mắt Bạch Thiển đỏ ửng.

Tần Thư Dao đi lên phía trước, cười nói: “Ngày đó, cô nương còn hôn mê bất tỉnh, mà chúng ta cũng có chuyện quan trọng trong người, cho nên không thể không rời đi trước.” Nàng dừng một chút, rồi nói tiếp: “Hôm nay trở lại, chính là hy vọng Bạch cô nương có thể cho ta mượn tập tranh các loại thảo dược dùng một chút!”

Trên tập tranh các loại thảo dược không chỉ có ghi lại các loại độc dược của Nam Tĩnh, mà còn ghi lại các loại thuốc giải. Hơn nữa những loại thuốc giải đó đều có thể tìm được ở Nam Tĩnh.

Tập tranh trăm loại thảo dược này gần như mỗi nhà ở Nam Tĩnh đều có một quyển.

Sau khi Bạch Thiển nghe vậy, lập tức gật đầu cười nói: “Cái này là chuyện nhỏ thôi, ngoại trừ tập tranh trăm loại thảo dược ta còn có tập ngàn Hoa Mộc Tuyết, chỗ kia dược liệu càng nhiều!”

Tần Thư Dao nghe xong, trong lòng càng vui mừng: “Đa tạ Bạch cô nương!”

“Vì sao Dao tỷ tỷ khách khí như thế, các người đã từng cứu ta hai lần. Hơn nữa chuyện này cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!”

Bạch Thiển thân thiết giữ chặt cánh tay Tần Thư Dao, tiếp đó cười nói: “Sau khi các người đi rồi, một mình ta ở trong này, rất cô đơn! Hiện tại các người nghỉ ngơi ở đâu?”

Tần Thư Dao nhìn phía trước ngôi nhà trúc nhỏ này, nghi hoặc trong lòng càng ngày càng sâu, nếu Bạch Thiển là nữ nhi của tộc trưởng, vì sao mỗi lần nàng đến, đều chỉ có một mình Bạch Thiển ở trong này, cũng thường xuyên không nhìn thấy Bạch Tu Sinh tới.

“Sao chỉ có một mình cô nương ở nơi này?”

Tần Thư Dao ra vẻ vô ý hỏi.

Bạch Thiển bĩu môi, nói: “Hiện tại trong tộc cạnh tranh càng ngày càng kịch liệt, phụ thân ta sợ ta bị người khi dễ, cho nên để một mình ta ở nơi này. Ngoại trừ các người ra, những người khác đều không biết đâu!”

Tần Thư Dao khẽ gật đầu, tiếp đó cùng với Bạch Thiển đi vào trong nhà trúc.

Trong ngày thường Bạch Thiển thích nhất là hái thuốc cùng với chế các loại thuốc giải, cho nên mặc kệ nàng ta đến chỗ nào, đều mang theo những quyển sách.

“Quyển này vốn là tập tranh các loại thảo dược.” Bạch Thiển cầm một quyển đưa cho Tần Thư Dao, lại chỉ vào một quyển khác trên bàn: “Quyển này là ngàn Hoa Mộc Tuyết, trên đó ghi chép các loại độc dược cùng với cách giải, ngay cả độc trùng cũng có ghi lại!”

Tần Thư Dao vừa nghe càng có hứng thú, lập tức cúi người thi lễ, nói cảm tạ.

Bạch Thiển vội vàng cười nói: “Sao Dao tỷ tỷ lại khách khí như thế. Cũng khéo là ta nhàn rồi không có chuyện gì, không bằng đi tới khách điểm của các người ngồi một chút, lần sau cũng biết các người đang ở đâu!”

Tần Thư Dao biết thực ra Bạch Thiển muốn nhìn thấy Mộ Thiếu Dục. Hơn nữa Bạch Thiển tinh thông y thuật, nói không chừng nàng ta có thể nhìn ra được Thi Vận trúng loại độc gì.

Sau khi mọi người trở lại khách điểm, Bạch Thiển tò mò nhìn đông nhìn tây, chỉ là không nhìn thấy người mà bản thân ngưỡng mộ trong lòng, khó tránh khỏi trong lòng có chút mất mát.

Tần Thư Dao cũng không nói toạc ra, mời Bạch Thiển vào phòng uống trà, lại ra lệnh cho Tĩnh Nguyệt đi làm điểm tâm. Sau đó mới nói: “Không biết vì sao ngày hôm qua nha hoàn bên người ta luôn hôn mê bất tỉnh, hôm nay đi tìm cô nương mượn y thuật, cũng vì nhìn xem rốt cuộc nàng trúng độc gì.”

Tĩnh tình Bạch Thiển tốt bụng, lập tức nói: “Không bằng ta đi xem thử!” Nói xong lập tức đứng lên.

Đến trong phòng Thi Vận, Bạch Thiển bắt mạch cho Thi Vận, lại tỉ mỉ kiểm tra qua một lần, sau đó mới nhú mày nói: “Độc này có chút cổ quái, dường như lúc trước ta đã gặp qua ở đâu đó. Nhưng trong chốc lát lại nghĩ không ra!”

Mộ Thiếu Dục trúng Vận Trùng độc đã rất cổ quái, chẳng lẽ Thi Vận này trúng độc càng khó giải hơn sao?

Tần Thư Dao cau mày, tuy rằng Thi Vận đi theo nàng chưa tới nửa năm, nhưng nửa năm qua Thi Vận luôn bảo vệ nàng, mặc kệ gặp chuyện gì, đều chắn phía trước Tần Thư Dao.

Lúc trước Tần Thư Dao chỉ tín nhiệm một mình Tĩnh Nguyệt, nhưng lần này Mộ Thành Hi đưa tới ba nha hoàn đều trung thành và tận tâm. Cho nên hiện tại nhìn thấy Thi Vận như vậy, Tần Thư Dao cũng rất lo lắng.

Bạch Thiển nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tần Thư Dao, thì cười nói: “Dao tỷ tỷ không cần lo lắng, tuy rằng độc này ta không biết, nhưng cũng không có hại cho thân thể, ta nhìn sắc mặt vị tỷ tỷ này không có gì, hơn nữa hơi thở cũng bình thường, trong thời gian ngắn sẽ không có việc gì.”

Có những lời này của Bạch Thiển, Tần Thư Dao cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Thiển ở lại chỗ này một lát, nhưng mà chậm chạp vẫn không thấy Mộ Thiếu Dục trở về, trong lòng cũng có chút mất mát và gấp gáp.

Tần Thư Dao hiểu tâm tư của nàng ta, nói: “Dù sao cô nương cũng tới rồi, không bằng ở trong này dùng cơm trưa xong rồi hẳn đi.”

Nàng biết Mộ Thiếu Dục không trở về nhanh như vậy, chỉ là nàng cũng không nghĩ sẽ phá vỡ. Bởi vì nàng biết trong lòng Bạch Thiển có một chút mâu thuẫn với nàng, trước đó nàng chưa từng trông cậy vào Bạch Thiển tự mình tới nơi này xem bệnh cho Thi Vận quá nhiều. Cho nên mới yêu cầu mượn sách.

Bạch Thiển nghe xong cũng không phản đối, dù sao cũng chỉ một mình nàng ta ở nhà.

Chính là không nghĩ tới, vừa mới dùng cơm trưa, Mộ Thiếu Dục đã trở về từ bên ngoài, hẳn nhìn thấy Bạch Thiển rõ ràng sưng sốt, chỉ là trên mặt vẫn lạnh lùng như bình thường.

Bạch Thiển vội vàng đứng lên, bởi vì khẩn trương và kích động, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ đỏ ửng một mảng.

Tần Thư Dao nhìn ở trong mắt, trong lòng đã có một cảm giác nói không rõ ràng được.

“Sao người ở trong này?”

Mộ Thiếu Dục lạnh lùng với xa lạ, làm Bạch Thiển chua xót.

Nàng ta cố nén nước mắt, cố gắng nở một nụ cười: “Dao tỷ tỷ mời ta tới!”

Đột nhiên Mộ Thiếu Dục bắt lấy cổ tay Bạch Thiển, trên mặt càng mang theo uy nghiêm nhân nhạ: “Nói, rốt cuộc người là ai?”

Hắn đã đi điều tra qua, tuy rằng tộc trưởng là Bạch Tu Sinh, nhưng mà Bạch Tu Sinh không có nữ nhi. Hơn nữa bên ngoài không có người nào biết Bạch Tu Sinh có một nữ nhi.

Cho nên Mộ Thiếu Dục càng thêm hoài nghi thân phận của Bạch Thiển, vốn hắn còn nghĩ sẽ đi điều tra thêm, nhưng mà không nghĩ tới Bạch Thiển lại ở bên trong khách điểm hắn nghỉ chân, điều này cũng làm cho hắn càng thêm hoài nghi.

Đôi mắt Bạch Thiển trong trẻo, vẻ mặt ủy khuất: “Ai nói phụ thân ta không có nữ nhi, chỉ là bọn họ không biết mà thôi. Hiện tại bọn họ muốn tranh chức vị tộc trưởng, phụ thân ta sợ thân phận ta bại lộ, cho nên mới sắp xếp ta ở bên trong nhà trúc. Nếu không phải vì người, ta mới không đưa đám người các người đến chỗ kia đâu!”

Mộ Thiếu Dục nghe vậy, sắc mặt khê đỏ, xem ra Bạch Thiển không nói dối, hơn nữa chứng cứ thì hắn còn chưa tìm được đầy đủ.

Chỉ là thám tử hẩn phái đi, hiện tại đều bị Bạch Tu Sinh bắt. Hơn nữa đều cho ăn độc dược, cho dù cứu ra cũng là một người vô dụng. Hơn nữa lúc này đây thân phận của Mộ Thiếu Dục cũng đã sớm bại lộ, hiện tại Bạch Tu Sinh cũng chỉ là chơi trò chơi mà thôi.

Bỗng nhiên, cửa bị mở ra. Bạch Tu Sinh và một gã bạch y nam tử đi vào, trên mặt bọn họ đều mang theo chút ý cười.

“Nếu sớm biết rằng công tử là tam hoàng tử, nhất định ta sẽ chiêu đãi một phen!” Bạch Tu Sinh vuốt vuốt râu của mình, lại nhìn thoáng qua Bạch Thiển ở một bên, bất đắc dĩ than một tiếng.

Bạch Thiển nghe vậy hơi ngẩn ra, tiếp đó nhìn nam tử tương tự sớm chiều trước mặt mình, mặc kệ thế nào nàng ta cũng không nghĩ tới nam tử này lại là hoàng tử.

140. Chương 141: Ép Gả Không Thành Dừng Độc Kế

“Thiển Nhi, chỉ cần con gả cho Liêu Phong. Như vậy con muốn cái gì, phụ thân đều đáp ứng con!” Bạch Tu Sinh chỉ vào Mộ Thiếu Dục một bên nói: “Hắn là tam hoàng tử Đại Minh triều, tới nơi này không phải vì tìm kiếm thuốc giải gì đó, mà là muốn một lượt bắt hết Nam Tĩnh chúng ta!”

Bạch Thiển hoảng sợ nhìn bọn họ, nàng thật sự không ngờ người mình yêu thích, lại muốn tấn công quê hương xinh đẹp của nàng. Nàng càng thật sự không ngờ, phụ thân của mình đều luôn biết hết thấy.

Mộ Thiếu Dục có thể nhận ra được, Liêu Phong là người thổi sáo ngày đó.

Liêu Phong cũng nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường và chán ghét, diện mạo hẩn cũng tuần tú, nhưng lại mang theo mềm mại, làm cho người ta không vui.

Nhưng mà lần đầu tiên Liêu Phong nhìn thấy Bạch Thiển, đã yêu nàng. Hơn nữa vì có thể có được Bạch Thiển, cam tâm tình nguyện để Bạch Tu Sinh sử dụng.

Thực ra lần này tuổi Bạch Tu Sinh còn trẻ, hoàn toàn không vội chọn tộc trưởng. Chỉ là dưới gối ông ta không con, nhưng mà ở ba năm trước mới biết được bản thân có một nữ nhi, người trong tộc lấy cớ ông ta không có con nói dòng để ông ta nhường bước.

Nhưng chỉ cần thân phận của Bạch Thiển công khai, hơn nữa tìm được một lang quân như ý, như vậy Bạch Tu Sinh có thể tiếp tục làm tộc trưởng.

Người Bạch Tu Sinh hài lòng nhất đó là Liêu Phong, chính là Bạch Thiển luôn lạnh lùng nhàn nhạt với Liêu Phong, hơn nữa lúc trước khi Bạch Tu Sinh và Bạch Thiển nhận nhau, từng đáp ứng với Bạch Thiển, mặc kệ là chuyện gì đều sẽ đáp ứng.

Cho nên lúc trước khi Bạch Thiển mang Mộ Thiếu Dục trước mặt ông ta, tuy rằng ông ta kinh ngạc và bất mãn, thế nhưng còn vì Bạch Thiển, mà cầu thân. May mắn Mộ Thiếu Dục không có hảo cảm gì với Bạch Thiển.

“Thiển Nhi, hắn sẽ không cưới của con. Nếu con nguyện ý gả cho Phong Nhi, như vậy vị trí tộc trưởng của phụ thân mới có thể giữ lại!” Bạch Tu Sinh tận tình khuyên bảo.

Giờ phút này sở dĩ ông ra không chịu để cho nữ nhi của ông ta xuất hiện ở trước mặt mọi người, là bởi vì sợ Bạch Thiển sẽ thích nam nhân khác, hoặc là bị những người khác hấp dẫn.

Về mặt Bạch Thiển khổ sở, nàng nhìn phụ thân của mình, từ nhỏ nàng sinh sống nương tựa với mẫu thân ở trong núi. Nhưng đợi đến sau khi nàng trưởng thành, người phụ thân này của nàng bỗng nhiên xuất hiện, hơn nữa nói muốn lấy mẫu thân về nhà. Nhưng khi đó bệnh tình của mẫu thân đã nguy kịch, tâm nguyện lúc lâm chung là phụ thân của mình phải chiếu cố mình thật tốt.

Nhưng nàng cảm thấy phụ thân của nàng luôn coi nàng là một công cụ, để nàng thành thân với một nam tử mà nàng không thích.

Tuy rằng nàng biết nam nhân nàng thích không thích mình, nhưng nàng cũng không đồng ý gã cho Liêu Phong.

Bạch Thiển lắc đầu liên tục, hai mắt cũng đã tràn đầy nước: “Con không cần, con không cần gả cho hần ta, phụ thân không được làm tộc trưởng thì có liên quan gì đến con!” Nói xong, nàng che mặt chạy ra ngoài.

Nhất thời Liêu Phong khấn trường, cũng vội vàng đuổi theo.

Tuy rằng trên mặt Bạch Tu Sinh có chút không đành lòng, nhưng cũng không phải đau thương gì quá lớn.

Mộ Thiếu Dục vẫn vẻ mặt lạnh như băng, dường như chuyện vừa mới xảy ra hoàn toàn không liên quan gì đến hần.

“Ta biết vì sao ngài tới đây? Ngài muốn Nam Tĩnh quy thuận, đó là không có khả năng!” Trên mặt Bạch Tu Sinh lại khôi phục vẻ hung ác vô tình.

Về mặt Mộ Thiếu Dục lạnh như băng, lạnh lùng nói: “Ông cho là ông có cao thủ dùng độc, ta sẽ sợ ông? Ông nhìn lòng bàn tay phải của ông xem!”

Bạch Tu Sinh mở tay ra, nhìn một cái trên mặt lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ: “Đây là... Hắc Quả Phụ? Người hạ độc ta khi nào?”

“Chỉ cần ông ngoan ngoãn đầu hàng quy thuận, ta sẽ cho ông không chết!”

Tuy rằng trên mặt Bạch Tu Sinh hoảng sợ, nhưng khi nghe thế lập tức hừ lạnh một tiếng. “Hừ, muốn ta hai tay dâng Nam Tĩnh cho người, còn không bằng để ta chết! Nói xong, đôi mắt của ông ta lộ ra ngoan độc. ”Tất cả những người này, đừng có nghĩ sẽ còn sống đi ra khỏi Nam Tĩnh!” Nói xong lập tức phát tay áo rời đi.

Mộ Thiếu Dục biết hiện tại thân phận của hần đã bại lộ, hoàn toàn không thể đi ra khỏi Nam Tĩnh được, hơn nữa trên người hần còn mang theo độc, muốn tìm đủ thuốc giải, sợ là khó càng thêm khó!

Về mặt Tần Thư Dao lo lắng nhìn Mộ Thiếu Dục, nhẹ giọng hỏi: “Hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Trong những người này cũng chỉ có nàng và Tĩnh Nguyệt là không có võ công, hơn nữa Thiên Tầm Hồng Đậu còn chưa tìm được. Nàng thật không ngờ thân phận của bọn họ bị bại lộ nhanh như vậy.

Lúc này Thanh Ngọc vội vàng đi từ bên ngoài vào, vẻ mặt sốt ruột: “Bên ngoài đã tầng tầng lớp lớp vây chúng ta lại rồi!”

Đám người Tuyết Ảnh kích động nói: “Có bao nhiêu người? Chúng ta không nắm chắc có thể phá vỡ vòng vây ra ngoài được!”

Nhiều người như vậy, cũng chỉ có một mình Mộ Thiếu Dục bình tĩnh, dường như đã sớm trong dự liệu, hần khẽ nói: “Không cần lo lắng, ông ta còn chưa lấy được thuốc giải. Sẽ không động thủ với chúng ta. Hiện tại ông ta chỉ giam lỏng chúng ta mà thôi!”

Lấy công phu của bọn họ, muốn giam lỏng bọn họ là không có khả năng. Tuy rằng người Nam Tĩnh giỏi dùng độc, nhưng võ công đều bình thường. Mộ Thiếu Dục muốn chạy ra khỏi nơi này, là rất đơn giản, cho nên một chút hần cũng không lo lắng.

Tần Thư Dao thấy Mộ Thiếu Dục một chút cũng không lo lắng, cũng không biết vì sao trái tim cũng bình tĩnh lại. Nàng biết lần này đến Nam Tĩnh dữ nhiều lành ít, nhưng mà nàng tin tưởng Mộ Thiếu Dục tuyệt đối có thể còn sống đi ra ngoài, cho nên chỉ cần tin tưởng hần, đi theo hần, như vậy nhất định có thể lấy được Thiên Tầm Hồng Đậu trở về kinh thành, để Tần Khả Cầm thoát khỏi khống chế của Hàn Thế Quân.

Người bên cạnh Mộ Thiếu Dục không chỉ có võ công cao cường, cũng có cao thủ dùng độc và giải độc. Hiện tại khó khăn duy nhất của Mộ Thiếu Dục là liên lạc với bên ngoài, nếu Bạch Tu Sinh không đồng ý quy thuận, như vậy cũng chỉ có dùng vũ lực giải quyết.

“Hôm nay các người đều đi nghỉ ngơi trước đi.” Mộ Thiếu Dục nói xong lập tức vén áo đi ra ngoài.

Tần Thư Dao biết nhất định hấn sẽ không cứ như vậy mà đợi ở chỗ này, nhưng nàng cũng không có lý do gì đi theo hấn ra ngoài, dù sao nàng không có võ công, cũng không có khinh công, duy nhất có là tài bắn cung, nhưng cái này hoàn toàn không giúp được gì cho Mộ Thiếu Dục.

Chỉ là một mình nàng ở trong phòng cảm thấy thật sự buồn, hơn nữa nàng cũng mong sớm tìm được Thiên Tầm Hồng Đậu. Cho nên vội vàng đi theo ra ngoài, nói: “Ta cũng muốn đi ra ngoài!”

Mộ Thiếu Dục quay đầu lại, hai tròng mắt lạnh lùng mà trong trẻo, giọng điệu càng mang theo cự tuyệt và lạnh lùng: “Cô nương muốn đi thì tùy cô nương, nhưng đừng đi theo ta!”

Tần Thư Dao cũng không cần cầu xin hấn, bên người nàng cũng có hai cao thủ, tuy rằng hiện tại Thi Vận trúng độc luôn hôn mê bất tỉnh, nhưng mà hai người Tuyết Ảnh và Ngưng Sương cũng có võ công rất cao, muốn bọn họ mang nàng ra ngoài, cũng không phải không có khả năng.

Cho nên Tần Thư Dao cũng không đi theo hấn, chỉ quay đầu nói với Tuyết Ảnh: “Tĩnh Nguyệt ở chỗ này chăm sóc Thi Vận, hai người các người mang ta đi ra ngoài. Ta muốn tìm Thiên Tầm Hồng Đậu, còn có thuốc giải của Thi Vận cũng phải nhanh chóng tìm ra!”

Tuyết Ảnh và Ngưng Sương đều không có dị nghị gì, bọn họ cũng không muốn ngồi ở trong này chờ chết, cho nên đều gật đầu đồng ý.

Khinh công của hai người bọn họ cũng rất cao, rất nhanh mang theo Tần Thư Dao đi ra khỏi tầm mắt của những người đó.

Sau khi đi ra khỏi khách điểm, Tần Thư Dao lập tức đi lên núi. Vết thương trên chân nàng gần như đã phục hồi, tuy rằng lần trước không tìm được Thiên Tầm Hồng Đậu, nhưng mà nàng biết Thiên Tầm Hồng Đậu ở ngay gần chỗ này.

Cho nên nàng vẫn đi theo đường cũ để tìm, mỗi một chỗ dốc đứng đều không bỏ qua.

141. Chương 142: Tìm Không Được Còn Bị Hạ Độc

Cho dù tảng đá có dốc, có cao tới đâu. Tần Thư Dao đều sẽ không bỏ qua, thậm chí không ngừng tìm kiếm ở chỗ vách núi. d d l q d Phía dưới vách núi đều là một vùng sương trắng xóa, theo như Bạch Thiển nói thì phía dưới vách núi chính là vùng khí độc. Ngã xuống cho dù không chết, cũng sẽ bị khí độc độc chết.

Tuyết Ảnh và Ngưng Sương sợ Tần Thư Dao gặp chuyện không may, cho nên đều giúp đỡ Tần Thư Dao tìm kiếm. Chính là tìm cả ngày, ngoài trừ mấy gốc cổ đại ra, thì không có thứ gì khác.

“Tiểu thư, sắc trời đã không còn sớm, chúng ta nên trở về thôi.”

Tần Thư Dao biết nơi này ban đêm sẽ trắng xóa một màu, muốn đi ra ngoài hoàn toàn không có khả năng, cho nên cũng không ở lại, đi theo Tuyết Ảnh ra ngoài.

Lần này tìm kiếm làm Tần Thư Dao bắt đầu hoài nghi Thiên Tầm Hồng Đậu không ở trên vách núi, nhưng mà trong sách ghi rõ ràng như thế, Thiên Tầm Hồng Đậu sinh trưởng ở trên vách đá dựng đứng, nhưng toàn bộ Nam Tinh cũng chỉ có mấy chỗ vách đá dựng đứng này, chẳng lẽ còn có ở chỗ khác? Chỉ là những người khác đều không phát hiện ra sao?

Sau khi trở lại khách điểm, Tần Thư Dao phát hiện người bên ngoài càng ngày càng nhiều, một mình Tĩnh Nguyệt lo lắng chờ ở trong phòng, sau khi nhìn thấy đám người Tần Thư Dao trở về, vẻ mặt vui mừng, vội vàng nói: “Thi Vận đã tỉnh lại, hiện tại tình hình cũng không tệ!”

Đám người Tần Thư Dao nghe xong cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Mộ Thiếu Dục cũng đi từ bên ngoài vào, nhưng người này hoàn toàn không tính là gì với hấn, vẫn ra vào tự do như bình thường.

Mộ Thiếu Dục chỉ lạnh lùng nhìn Tần Thư Dao một cái, rồi trở về phòng của mình, Tần Thư Dao không rõ chân tướng.

Mặc Kiếm nghe nói Thi Vận tỉnh lại, lập tức bắt mạch cho Thi Vận, lại đưa cho Thi Vận mấy thang thuốc, d d L q đ Tuyết Ảnh vội vàng đi nấu, để Thi Vận uống vào.

“Nàng đã không còn gì đáng ngại nữa.” Mặc Kiếm thấy Thi Vận uống thuốc xong, nói.

Lúc này rốt cuộc Tần Thư Dao cũng hoàn toàn yên lòng, xem ra y thuật của Mặc Kiếm cũng không tệ. Chỉ là vừa nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng của Mộ Thiếu Dục, Tần Thư Dao nhin không được hỏi: “Tam hoàng tử làm sao vậy?”

Mặc kiếm nghe vậy than nhẹ một tiếng: “Thời gian trước rõ ràng giải được hơn phân nửa rồi. Nhưng không biết vì sao hôm nay lại càng trở nên thêm nghiêm trọng rồi. Tuy rằng hiện tại chúng ta tìm được nhiều loại được liệu như vậy, nhưng muốn giải hết hoàn toàn, sợ không dễ dàng. Chỉ cần là Thiên Tầm Hồng Đậu cũng đã không biết nên tìm kiếm chỗ nào rồi. Hơn nữa người Hắc Liên giáo kia còn bảo chúng ta tìm hoa Liên Vụ, hoa này sinh trưởng ở bên trong chỗ sâu nhất của chướng khí, muốn tìm được nói dễ hơn làm!”

Tần Thư Dao biết những chuyện mặc kiếm nói hoàn toàn không phải là chuyện Mộ Thiếu Dục chân chính lo lắng, hiện tại hắn lo lắng là làm thế nào để thu phục được Nam Tĩnh. Nhưng mà hiện tại hắn đã hăm sâu vào bên trong Nam Tĩnh, lại bị người bao vây. Tuy rằng hành động vẫn tự do như trước, nhưng muốn đi ra khỏi Nam Tĩnh không dễ dàng như vậy.

Tần Thư Dao cắn răng trầm tư một lát, nàng biết kiếp trước Mộ Thiếu Dục đánh bại được Nam Tĩnh chiến thắng trở về kinh. Kiếp này có chút chênh lệch, nhưng cũng không thể sai nhiều. Nhất định Mộ Thiếu Dục có thể đánh bại Nam Tĩnh, chỉ là hiện tại xảy ra vấn đề ở chỗ nào chứ?

Chẳng lẽ bọn họ tới sớm một tháng, làm sự tình có chuyển biến mới?

Tần Thư Dao chỉ loáng thoáng nhớ được kiếp trước từng nghe nói, lúc ở Nam Tĩnh Mộ Thiếu Dục gặp được quý nhân, có quý nhân trợ giúp, mới tấn công được Nam Tĩnh. Nhưng mà quý nhân kia là ai, lại không ai biết.

Nàng tỉ mỉ nhớ lại chuyện gặp được sau khi đi Nam Tĩnh, ở trong này ngoại trừ Bạch Thiển có ý tốt ra, những người còn lại đều mang theo địch ý.

Chẳng lẽ Bạch Thiển chính là quý nhân của Mộ Thiếu Dục.

Ngày hôm sau, Bạch Thiển vội vàng đi vào khách điểm, tìm được Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục. Về mặt cốt ruột: ”Dục ca ca, các người nhanh rời khỏi đây. Phụ thân ta mang theo một đám người đi về phía này.

Mộ Thiếu Dục khẽ cau mày, trên mặt lại vẫn bình tĩnh: “Ông ta đến muốn lấy thuốc giải thôi!”

Bạch Thiển vừa nghe có chút mờ mịt, nhưng rất nhanh phản ứng lại, nàng cúi đầu hai mắt đỏ bừng.

Mộ Thiếu Dục cũng không làm khó nàng ta, chỉ mang theo hai người Thanh Ngọc và Mặc Kiếm trở về phòng mình, dường như đang bàn bạc gì đó.

Tần Thư Dao tìm bên vách núi hai lần vẫn không tìm được Thiên Tầm Hồng Đậu, cho nên lại hỏi Bạch Thiển một ít về manh mối Thiên Tầm Hồng Đậu, nhưng mà hiểu biết của Bạch Thiển cũng có hạn, cho nên không rõ ràng lắm.

Mọi người xấu hổ ngồi ở trên ghế, ngăn người một lát.

Lúc này bên ngoài bắt đầu tranh cãi, Tần Thư Dao biết Bạch Tu Sinh dẫn người xông tới rồi.

Ông ta nhìn thấy Bạch Thiển hơi sững sờ, về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Mộ Thiếu Dục cũng đi ra từ trong phòng, nhìn thấy Bạch Tu Sinh trên mặt vẫn nở nụ cười nhạt: “Bạch tộc trưởng không chế độc cũng không tồi!”

Tần Thư Dao nghe vậy mới nhìn thoáng qua sắc mặt của Bạch Tu Sinh, chỉ thấy sắc mặt ông ta có chút biến thành màu đen, ngay cả môi cũng biến thành màu đen.

Bạch Tu Sinh hừ lạnh một tiếng: “Nếu hôm nay người đằng hoàng tử tể, ngoan ngoãn đưa thuốc giải ra đây, ta lập tức tha cho người tội chết!”

Mộ Thiếu Dục cũng cười lạnh, nói: “Muốn thuốc giải cũng phải xem ông có bản lĩnh hay không!”

Nói xong lập tức phi người lên, bay nhanh về phía Bạch Tu Sinh. Võ công của Bạch Tu Sinh không cao, hơn nữa động tác của Mộ Thiếu Dục quá nhanh, làm cho tất cả mọi người đều không thấy rõ ràng.

“Người muốn làm gì?” Sắc mặt Bạch Tu Sinh hơi trắng bệch.

Mộ Thiếu Dục lạnh lùng nói: “Bình mã của ta đã tiến vào Nam Tĩnh, nếu ông mang theo con dân đầu hàng quy thuận, ta sẽ tha cho các người tội chết!”

Người ở đây nghe vậy, đều sửng sốt. Vài ngày nay Mộ Thiếu Dục không cùng Tần Thư Dao đi hái dược liệu, chỉ đợi ở trong phòng. Sao hôm nay bình mã đã tiến vào Nam Tĩnh rồi.

Hiển nhiên Bạch Tu Sinh có chút không tin: “Người nói vậy. Thân tín của người đều bị ta bắt lại, còn có ai truyền tin cho người!”

Mộ Thiếu Dục cũng không kiên nhẫn giải thích gì nhiều với ông ta, chỉ hừ lạnh, nói: “Ông đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được. Cuối cùng Nam Tĩnh này vẫn thuộc về giang sơn Đại Minh ta!”

Nói xong hất ra hiệu bằng mắt với hai người Mặc Kiếm và Thanh Ngọc, võ công của hai người bọn họ cũng rất cao cường, một người cầm kiếm, một người cầm quạt, đều nhanh chóng đánh cho người của Bạch Tu Sinh tan tác.

Tần Thư Dao kéo Bạch Thiển đến bên người, mà Tuyết Ảnh và Ngưng Sương bảo vệ ở trước mặt hai người bọn họ.

Một trận đánh ác liệt cũng chỉ dùng thời gian một nén nhang.

Bạch Tu Sinh hoàn toàn không ngờ rằng người Mộ Thiếu Dục mang đến, võ công lại cao cường như thế. Lúc này ông ta bị thương ngồi trên mặt đất, sắc mặt khó coi vạn phần. Hai mắt của ông ta híp lại, sau đó nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, lại nhanh chóng phóng ra kim châm nhỏ, đợi mọi người phản ứng lại, lúc này kim châm đã cắm vào mi tâm của Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy mày tê rần, ngoài ra không có gì khác thường.

Mộ Thiếu Dục thấy thế vội vàng hỏi: “Nàng có sao không?”

Tần Thư Dao khẽ lắc đầu.

Nhưng mà Bạch Tu Sinh lại ngửa đầu phá lên cười: “Người cho là người có thể chạy thoát khỏi nơi này sao? Ta biết trên người người bị hạ Vạn Trùng độc, phu nhân của người cũng trúng hoa mê tình kịch độc, ta muốn nhìn xem người và phu nhân người có bao nhiêu tình sâu nghĩa nặng!”

Bạch Thiển nghe vậy sắc mặt lập tức đại biến, vội vàng nhìn về phía Tần Thư Dao, thấy trên mặt nàng quả nhiên xuất hiện một chút đỏ ửng không bình thường, lập tức nói: “Khi độc mê tình này phát tác, toàn thân sẽ không còn sức lực, nóng lên...” Nói tới đây sắc mặt nàng ta hơi đỏ, tiếp đó lại nhỏ giọng nói: “Chỉ có thân mật với người thương yêu mới có thể giảm bớt đau đớn. Hơn nữa mỗi ngày phải dùng máu trong tim người yên làm thuốc dẫn, chuẩn bị tất cả vị thuốc ăn được sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, mới có thể giải độc.”

Tần Thư Dao nghe xong sắc mặt cũng ửng đỏ, nếu như thế, vậy không phải nàng sẽ biến thành người phóng đảng sao?

142. Chương 143: Tình Cảm Lâu Ngày, Càng Đi Sâu Vào Bên Trong Bí Ẩn

Tiếp đó Bạch Thiển lại nói: “Người trúng độc hoa mê tình thường không giống nhau, chỉ là nếu luôn không có biện pháp giải độc, lâu dài như vậy tóc sẽ bạc trắng rụng xuống, người cũng từ từ trở nên già đi, cuối

cùng sau bảy bảy bốn mươi chín ngày biến thành một bà già khô héo, rồi chết đi!

Nói cách khác ngay cả có thân mật với người nàng yêu thương, nhưng nếu không có thuốc giải, trong vòng hơn một tháng sẽ già đi.

Bạch Tu Sinh lại cười lạnh nói: “Trên người người có kịch độc, cho dù dùng máu trong tim cho nàng ta uống, nàng ta cũng sẽ trúng Vạn Trùng độc.”

Sắc mặt Mộ Thiếu Dục trở nên khó coi vạn phần, hẳn tuyệt không nghĩ tới bản thân nhất thời sơ sẩy, lại để Tần Thư Dao cũng trúng độc.

Bạch Tu Sinh cũng không định ở lại, chính hắn không chỉ là cao thủ dùng độc, mà còn nghiên cứu chế tạo thuốc giải. Sở dĩ tìm đến Mộ Thiếu Dục lấy thuốc giải, đó là bởi vì ông ta chắc chắn Mộ Thiếu Dục không đi khỏi Nam Tĩnh được.

Chính là không nghĩ tới hành động của Mộ Thiếu Dục nhanh như vậy, thế nhưng ở trong vòng vài ngày đã điều binh mã ở Ninh Châu tới. Cho nên ông ta muốn ngọc đá cùng nát, cho dù đến lúc đó ông ta đã chết. Mộ Thiếu Dục cũng không tốt chỗ nào.

Mộ Thiếu Dục không nghĩ tới Bạch Tu Sinh sẽ độc ác như vậy, hơn nữa dùng độc cũng rất độc ác. Loại chết kiểu này, đối với nữ nhân mà nói, có thể tính là tàn nhẫn đến cực điểm.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, chỉ thấy nàng ngoại trừ sắc mặt có chút đỏ ửng ra, ngược lại còn xem như bình tĩnh, không có kinh hoàng hay vô thố gì, chỉ có thong dong với lạnh nhạt.

Tần Thư Dao như vậy cũng làm Mộ Thiếu Dục ngẩn người, từ trước đến nay hắn cảm thấy nữ tử này khác biệt với tiểu thư khuê các. Chỉ là không nghĩ tới cho dù thân trúng kịch độc, ngay cả mày nàng không nhăn lấy một chút.

Sau khi Bạch Tu Sinh đi rồi, Bạch Thiển mang vẻ mặt xin lỗi nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, sau đó nhanh chóng viết được liệu ra. Chỉ là dù có những được liệu này cũng không tác dụng gì.

Điểm trí mạng của độc hoa mê tình này là thân mật và dùng máu trong tim của người trong lòng, người khác vẫn không được. Mà hiện tại trên người Mộ Thiếu Dục cũng trúng kịch độc, hoàn toàn không thể dùng máu của hắn..

Thực ra khi Tần Thư Dao nghe đến mấy cái này, trong lòng cũng đã sớm tuyệt vọng. Nàng biết trong lòng mình không có người yêu thương, mà Mộ Thiếu Dục cũng không thương nàng, hoàn toàn sẽ không vì nàng làm ra loại chuyện này.

Mỗi ngày dùng máu trong tim để uống, chẳng khác nào mỗi ngày phải cắt một đường vào trước ngực của Mộ Thiếu Dục.

Ở trong mắt Tần Thư Dao, người trong lòng Mộ Thiếu Dục hận nhất chính là bản thân.

Tần Thư Dao không thêm để ý độc trên người mình, dù sao nàng cũng đã chết qua một lần, tuy chết thêm một lần nữa có hơi tiếc nuối, nhưng cũng không sợ. Cho nên nàng nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, vẻ mặt bình tĩnh: “Nếu ta không thể sống để đi ra khỏi đây, chỉ hy vọng ngài có thể giúp ta tìm được Thiên Tầm Hồng Đầy. Còn có...”

Bỗng nhiên, bên trong hai mắt của Tần Thư Dao toát ra hận ý nồng đậm: “Nếu nhị muội ta giải được độc, như vậy lập tức giết Hàn Thế Quân giúp ta.”

Nàng biết chút yêu cầu này Mộ Thiếu Dục tuyệt đối có thể làm được, một kiếp này nàng tuyệt đối sẽ không lại để Hàn Thế Quân thoải mái.

Tuy rằng Mộ Thiếu Dục không rõ vì sao nàng oán hận Hàn Thế Quân như thế, nhưng chút tâm nguyện này, hắn vẫn có thể giúp được Tần Thư Dao.

Bạch Thiển thấy Tần Thư Dao không có chút nào sợ hãi, ngược lại còn nhún nhủ di chúc, không khỏi có chút kính nể. Chỉ là người hạ độc cũng là phụ thân của mình, cho nên sắc mặt của nàng ta có chút khó xử.

“Thật sự xin lỗi, phụ thân ta, ông ấy...”

Tần Thư Dao vội vàng lắc đầu cười nói: “Chúng ta tới nơi này quả thật là vì đánh bại Nam Tĩnh, phụ thân người làm như vậy cũng không trách được ông ta.”

Bạch Thiển nghe vậy trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, tuy rằng nàng ta từng nghe phụ thân của mình nói qua rất nhiều, nhưng mà khi nghe được đám người Tần Thư Dao tận miệng nói ra, lòng của nàng ta cũng có chút khiếp sợ với khổ sở.

Sau khi mọi người nghỉ ngơi một lát, Tần Thư Dao lại muốn đi tìm Thiên Tầm Hồng Đậu, nàng tự hiểu là thời gian đã không còn nhiều nữa, thừa dịp độc chưa phát tác, còn sức lực, nhanh chóng tìm Thiên Tầm Hồng Đậu.

Mộ Thiếu Dục lo lắng Tần Thư Dao, binh mã của hắn trong vòng nửa ngày sẽ đến Nam Tĩnh.

Tuy rằng giờ phút này Bạch Tu Sinh không thể bắt bọn họ, nhưng cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ như vậy.

Hơn nữa bọn họ cũng không thể cứ ngồi chờ chết như vậy, sau khi Bạch Tu Sinh đi, người vây quanh khách điểm cũng đã tản ra. Xem ra ông ta còn có âm mưu khác.

Cho nên Mộ Thiếu Dục lo lắng một mình Tần Thư Dao đi ra ngoài, mà tuy rằng trong lòng Bạch Thiển mâu thuẫn, nhưng cũng muốn đi theo Tần Thư Dao, một là nàng ta biết Mộ Thiếu Dục nhất định sẽ đi theo, hai là nàng ta tương đối quen thuộc với hoàn cảnh chỗ kia.

Tần Thư Dao cảm thấy hai người Tĩnh Nguyệt và Thi Vận đều cần người bảo vệ, mà đám người Thanh Ngọc phải hợp lại với binh lính. Nếu giờ phút này Mộ Thiếu Dục đi, chẳng phải không có lòng quân sao. Cho nên có chút do dự.

Ai ngờ Mộ Thiếu Dục bỗng nhiên đứng lên, kéo cổ tay Tần Thư Dao, nói: “Cho dù không tìm được Thiên Tầm Hồng Đậu, cũng phải tìm được hơn mười loại dược liệu kia. Như vậy mới có thể cứu nàng!”

Tần Thư Dao nghe vậy trong lòng ảm áp, cho tới bây giờ nàng đều không nghĩ tới Mộ Thiếu Dục sẽ cứu nàng, chỉ hy vọng Mộ Thiếu Dục có thể hoàn thành tâm nguyện của nàng.

Tay của Mộ Thiếu Dục luôn không rời ra, kéo Tần Thư Dao ra khỏi phòng. Bạch Thiển vội vàng đi theo ra ngoài, vội vàng nói: “Ta cũng đi theo hai người. Dù sao nơi này ta quen thuộc hơn hai người!”

Tần Thư Dao quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Thiển, đương nhiên nàng hiểu được suy nghĩ trong lòng Bạch Thiển lúc này, chỉ là nàng biết nếu Bạch Thiển thật sự muốn ở cùng một chỗ với Mộ Thiếu Dục mà nói, phải đối mặt với chuyện gì.

“Chúng ta muốn tấn công quê hương của người, chẳng lẽ người còn muốn giúp chúng ta sao?”

Hiện thực tàn nhẫn, Bạch Thiển đều luôn xem nhẹ, cảm thấy binh mã còn chưa tới, hơn nữa trong lòng nàng ta còn một chút ảo tưởng.

Chính những lời này của Tần Thư Dao, làm nàng ta không thể không đối mặt với hiện thực.

Những người trước mắt này là địch nhân muốn tiêu diệt quê hương nàng, chẳng lẽ bản thân còn muốn giúp bọn họ sao?

Trong lòng Bạch Thiển bắt đầu mâu thuẫn, nàng ta biết rốt cuộc bản thân không thể không đối mặt nữa rồi. Cho nên nàng ta sững sờ đứng tại chỗ, không biết nên trả lời như thế nào.

Tần Thư Dao than nhẹ một tiếng, tiếp đó cùng đi ra ngoài với Mộ Thiếu Dục.

Nàng không nguyện ý nợ người ta nhiều nhân tình như vậy, nếu phải nợ như vậy thì cũng chỉ muốn nợ một người mà thôi. Cho nên nàng không hy vọng Bạch Thiển đi theo nàng. Hơn nữa nàng cũng không trách Bạch Thiển.

Lúc này đây, hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao không đi vách đá dựng đứng nữa, mà đi vào bên trong khí độc, trên mặt bọn họ còn mang theo khăn che mặt Bạch Thiển tự chế, trên khăn tẩm thuốc. Chỉ cần khí độc không nồng đậm, như vậy không có việc gì.

Lúc này đúng là lúc mặt trời lên cao, cũng là thời điểm khí độc ít nhất.

Lần này bọn họ không chỉ muốn tìm Thiên Tầm Hồng Đậu mà còn muốn tìm hơn mười loại dược liệu khác. Lần này vận khí của hai người bọn họ rất tốt, chỉ qua nửa canh giờ, bọn họ đã tìm được năm sáu loại, nếu dựa theo tốc độ như vậy, hôm nay nhất sẽ có thu hoạch lớn.

Tần Thư Dao dè dặt cẩn trọng đạp lên cỏ dại, tiếp đó nhẹ nhàng đẩy lá cây ra, những cây cỏ này đều bị khí độc bám lên, đều có độc, cho nên hơi vô ý, chạm vào da thịt cũng sẽ bị trúng độc.

Mộ Thiệu Dục đều luôn đi phía trước dò đường, mà Tần Thư Dao dè dặt cẩn trọng đi sau lưng hắn.

Sau khi hai người đi một lát, bỗng nhiên cảm thấy khí độc càng ngày càng đậm, ngay cả hít thở bọn họ cũng gặp khó khăn.

Lúc này Tần Thư Dao mới phát hiện, chẳng biết lúc nào trời đã dần dần tối sầm xuống, vừa rồi vẫn là mặt trời lên cao mà, chẳng lẽ muốn mưa sao?

“Làm sao bây giờ?”

Hiện tại bọn họ đã đi sâu vào bên trong, muốn đi về là không kịp nữa rồi, chỉ có thể tìm một chỗ nào đó tránh thôi.

Mộ Thiệu Dục nhìn xung quanh, nơi này cây cỏ sinh trưởng tươi tốt, hơn nữa ngoại trừ khí độc ra, cũng là một chỗ có phong cảnh đẹp.

143. Chương 144: Mưa To Gió Lớn Bị Vây Bên Trong

Trong rừng cây gió lớn gào thét, ngẫu nhiên còn nghe được tiếng của thú vật.

Mộ Thiệu Dục nhíu mày, nói khẽ: “Nơi này hẳn có chỗ để nghỉ ngơi!”

Người Nam Tinh đều hái dược liệu ở trong này, nhất định có chỗ nghỉ ngơi, chỉ là Bạch Thiển rất ít đi vào sâu như vậy, cho nên cũng không biết.

Tần Thư Dao bán tín bán nghi, chỉ đi theo phía sau Mộ Thiệu Dục, cũng không nói gì.

Lúc này bầu trời bắt đầu rơi xuống những giọt nước lớn, mà bởi vì gió lớn, đều thổi tan khí độc, cho nên lúc này khí độc mỏng đi, làm bọn họ càng thoải mái hơn chút.

Lại đi vào bên trong mấy chục mét, quả nhiên Mộ Thiệu Dục phát hiện một sơn động nhỏ. Sơn động nhỏ này, chỉ có thể chứa được bốn người. Nhưng phải khom lưng đi vào.

Lúc này y phục trên người Tần Thư Dao đã có chút ướt đẫm, cũng không nghĩ ngờ gì đi vào.

Không gian trong động thật nhỏ, hai người cố gắng duy trì khoảng cách nhất định.

Chẳng biết vì sao, Tần Thư Dao cảm thấy cả người có một trận khô nóng, hô hấp cũng càng ngày càng nặng, nàng nghĩ có thể là bởi vì do cảm lạnh, cho nên không nghĩ nhiều.

Nhưng mà không nghĩ tới một lát sau, thân thể càng lúc càng khó chịu, ý thức của nàng bắt đầu dần dần có chút mơ hồ, thậm chí muốn cởi y phục trên người ra.

Giờ phút này Mộ Thiệu Dục mới phát hiện Tần Thư Dao không bình thường, hắn vội vàng vươn tay sờ lên trán Tần Thư Dao, phát hiện trên trán nàng nóng vô cùng. Mà Tần Thư Dao cảm giác có người chạm đến nàng, giống như làn da nóng đụng phải một tảng băng, nháy mắt giảm xuống.

Chỉ là khi Mộ Thiệu Dục lấy tay ra, Tần Thư Dao lại cảm thấy khó chịu vạn phần. Nàng xê dịch thân mình, cả người đều dựa vào trong lòng Mộ Thiệu Dục, lúc này nàng mới cảm thấy thoải mái. Nhưng chút thoải mái này hoàn toàn không đủ, nàng vẫn khó chịu vô cùng. Nàng vươn tay muốn được mát lạnh nhiều hơn.

Mộ Thiệu Dục biết độc hoa mê tình của Tần Thư Dao phát tác, hắn dùng sức đẩy Tần Thư Dao ra, tiếp đó lớn tiếng nói: “Người tỉnh táo một chút!”

Nhưng những thứ này hoàn toàn vô dụng, lúc này ý thức của Tần Thư Dao đã sớm mơ hồ, nàng thậm chí tìm được chỗ càng thoải mái. Cho nên lại gục ở trên người Mộ Thiếu Dục, hai tay xé rách y phục của Mộ Thiếu Dục, chỉ cần có thể đụng tới da thịt của hắn, nàng sẽ cảm thấy rất thoải mái.

Mộ Thiếu Dục thấy thế vội vàng bắt lấy tay Tần Thư Dao, sau đó kéo nàng ra khỏi sơn động, muốn để mưa ta làm nàng tỉnh táo một chút.

Thế nhưng Tần Thư Dao vẫn ở bên trong độc hoa mê tình, mưa to lạnh như băng này hoàn toàn không làm Tần Thư Dao tỉnh táo được, ngược lại nàng càng thêm khó chịu. Thân thể của nàng vẫn gắt gao dính vào trên người Mộ Thiếu Dục như trước.

Tay lạnh như băng nhẹ nhàng chạm vào da thịt trên mặt hắn, chỉ là những thứ này vẫn không đủ, Tần Thư Dao bỗng nhiên kiễng chân lên, mạnh mẽ hôn lên đôi môi lạnh lẽo của Mộ Thiếu Dục. Lúc này đây Tần Thư Dao mới cảm thấy một chút thoải mái.

Trong khoảng khắc Tần Thư Dao hôn lên môi của mình, cả người Mộ Thiếu Dục cũng ngây ra. Hắn đợi một lát, đợi khi bản thân phản ứng kịp, lại phát hiện y phục trên người Tần Thư Dao gần như đã cởi hết, chỉ còn lại một cái yếm màu xanh biếc.

Hai tròng mắt hắn đỏ bừng, dưới thân căng cứng, sau đó tức giận mắng một câu, lập tức ôm Tần Thư Dao trở về trong động, cũng bắt đầu liều mạng hôn lên làn da trắng nõn mịn màng trên người nàng. *dien dan le quy don com*

Cảm giác Mộ Thiếu Dục đáp lại, Tần Thư Dao càng thoải mái kêu một tiếng. Hai tròng mắt cũng càng thêm mê ly, trên người cũng đỏ ửng.

Nhìn nữ tử dưới thân, giống như đóa hoa nở rộ. Rốt cuộc Mộ Thiếu Dục không nhịn được, cởi nốt cái yếm còn sót lại trên người nàng, tiếp đó hung hăng hôn lên xương quai xanh của nàng, chậm rãi hôn một đường.

Mưa bên ngoài dần dần ngừng rơi, Tần Thư Dao cũng dần dần tỉnh táo lại, nàng trở mình một cái, lại phát hiện hạ thân đau đớn không thôi, lại nâng cánh tay lên nhìn, trên người đều là mảng tím mảng đỏ.

Nàng lập tức hiểu đây là có chuyện gì, trên mặt đỏ ửng một trận, lại nhìn quanh trong động, ngoài y phục ra. Những chuyện trước đó nàng không quên, thậm chí còn nhớ rõ ràng. Nhớ lại bản thân dính lên trên người Mộ Thiếu Dục, kéo thế nào cũng không ra, trên mặt cũng càng đỏ.

Lúc này bên ngoài truyền đến âm thanh trong trẻo: “Y phục đều đã khô, nhanh mặc vào đi.”

Lúc này Tần Thư Dao mới thu hồi tâm tư, vội vàng mặc y phục xong. Tiếp đó lại khom người đi ra ngoài, bởi vì chuyện vừa rồi, làm khi Tần Thư Dao thấy Mộ Thiếu Dục cảm thấy rất xấu hổ.

Nhưng mà Mộ Thiếu Dục lại cho rằng như không có việc gì, chỉ khẽ nói: “Sắc trời còn sớm, chúng ta nhanh chóng tìm thêm một lát”

Tần Thư Dao thấy Mộ Thiếu Dục không nói đến chuyện vừa rồi nửa lời, cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, bằng không nàng cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Trên một đường này, không khí trở nên có chút xấu hổ. Hai người lại tìm kiếm, chỉ tìm được một gốc cây được liệu. Mộ Thiếu Dục cũng không có hứng thú, hắn tính thời gian, cảm thấy binh mã của hắn đều đã tới, cho nên dẫn Tần Thư Dao đi ra khỏi vùng khí độc này.

Binh mã của Mộ Thiếu Dục không trực tiếp tấn công Nam Tinh, mà dựng trại ở ranh giới Nam Tinh. Mộ Thiếu Dục không trở về khách điểm, mà trực tiếp đi doanh trại.

Sau khi Tần Thư Dao đến doanh trại mới phát hiện, đám người Mặc Kiếm và Thanh Ngọc cũng dẫn theo đám người Tuyệt Ảnh và Ngưng Sương.

Bởi vì mưa thấm vào, y phục trên người đều vừa bẩn vừa ướt, sau khi Tĩnh Nguyệt nhìn thấy Tần Thư Dao, vẻ mặt lo lắng nói: “Tiểu thư, người làm sao vậy? Sao trên người lại biến thành như vậy?”

Tần Thư Dao nhớ lại một màn trong sơn động, sắc mặt càng đỏ, chỉ nói gặp mưa, không có gì đáng ngại cả.

Sau khi Tĩnh Nguyệt kiểm tra Tần Thư Dao một vòng, phát hiện quả thật không có gì đáng ngại, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà Mộ Thiếu Dục không nghĩ tới Bạch Tu Sinh sẽ dễ dàng thả bọn họ trở lại doanh trại như vậy, chẳng lẽ ông ta làm tộc trưởng không được, nên không quan tâm đến Nam Tĩnh rồi sao?

“Lúc các người đi ra không gặp trở ngại gì?”

Nếu Bạch Tu Sinh không đồng ý thả bọn họ đi, nhất định sẽ phát sinh một trận ác chiến, vì trên người đám người Thanh Ngọc và Mặc Kiếm đều không có thương tổn gì, cho nên Mộ Thiếu Dục mới nhẹ giọng hỏi.

Mặc Kiếm cũng nhíu mày hỏi: “Không có. Chỉ là một đường này đều có người theo dõi chúng ta! Chờ khi chúng ta trở lại tìm người, những người đó lại không biết trốn ở chỗ nào. Cũng không biết có phải bọn họ đã ở gần đây hay không nữa!”

Mộ Thiếu Dục nghe vậy trầm tư một lát, sau đó mới nói: “Đã như thế, tất cả mọi người phải cẩn thận một chút. Vật chứa độc ở Nam Tĩnh có rất nhiều, mọi người ngàn vạn lần không thể bị ám toán!”

Hai người Mặc Kiếm và Thanh Ngọc cũng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, đã đặt cạm bẫy ở xung quanh doanh trại, chỉ cần có vật chứa độc tiến vào, bọn họ lập tức phát hiện được.

Buổi tối, sau khi Tần Thư Dao tắm rửa xong, thì nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Chỉ là đến nửa đêm, Tần Thư Dao mơ mơ màng màng cảm giác bên cạnh có người nằm xuống, nàng chỉ cho là quá mệt, cũng không để ý nhiều.

Lại qua không bao lâu, binh lính bên ngoài bắt đầu hô to lên. Mà Tần Thư Dao cũng tỉnh lại, chính ngay lúc này bên cạnh nàng cũng truyền đến âm thanh lạnh lùng mà trong trẻo quen thuộc.

“Không có việc gì, nàng nghỉ ngơi cho tốt!”

Lúc này Tần Thư Dao mới giật mình hoảng sợ quay đầu, hai tay cũng vội vàng che ngực mình lại. Chỉ là đợi đến khi nhìn thấy dáng vẻ tuấn mỹ của Mộ Thiếu Dục, trên mặt không khỏi đỏ ửng một mảng.

144. Chương 145: Một Đêm Ác Chiếc San Bằng Khó Khăn Trong Lòng

“Sao ngài lại ở chỗ này?”

Mộ Thiếu Dục đã đứng lên, ngoại bào cũng đã được mặc rồi. Hai mắt hắn vẫn lạnh lùng trong trẻo như trước: “Sợ nàng không kiềm chế được!”

Lời này vừa nói ra, làm Tần Thư Dao nhớ lại chuyện trong động, mặt lại đỏ như trái táo, cố tình lại một câu phản bác cũng không nói được.

Mộ Thiếu Dục nhìn thấy dáng vẻ này của Tần Thư Dao, không biết vì sao tâm tình rất tốt, hắn kim lòng không dậu vươn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen của nàng, khẽ nói: “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, không cần lo lắng. Mọi chuyện đã có ta!”

Những lời này làm trái tim Tần Thư Dao đập loạn, không hiểu sao không bình tĩnh lại được.

Mộ Thiếu Dục nói xong lập tức đi ra khỏi phòng, trong cái lều này cũng còn lại một mình Tần Thư Dao, nhưng mặc kệ thế nào nàng cũng không ngủ được, lẩn qua lẩn lại, nghe tiếng đánh nhau bên ngoài, trong lòng không có nửa điểm lo lắng.

Nàng cũng không biết tại sao bản thân lại tín nhiệm Mộ Thiếu Dục như thế, chẳng lẽ vì kiếp trước Mộ Thiếu Dục vẫn thắng lợi dẹp được Nam Tĩnh ư?

Trời dần dần sáng lên, âm thanh bên ngoài càng lúc càng lớn, Tần Thư Dao không có một chút buồn ngủ nào. Nàng cảm thấy bản thân không thể lại khoanh tay đứng nhìn, ngay cả nàng tin tưởng Mộ Thiếu Dục có thể đánh thắng, bản thân cũng không thể cứ như vậy mà bình thản nghỉ ngơi ở trong này.

Cho nên nàng mặc y phục xong, tiếp đó lấy cung tiễn Mộ Thiếu Dục làm cho nàng lên.

Tài bắn cung của nàng coi như không tệ, tuy rằng lúc này vẫn là cảnh tối lửa tắt đèn, nhưng là địch là bạn nàng vẫn phân biệt rõ ràng.

Đi ra khỏi lều trại, Tần Thư Dao nhìn thấy không ít binh lính ngã trên mặt đất, trên người lại có không ít rạn nứt. Chuyện này quá khủng khiếp khủng bố và ghê tởm hơn nàng tưởng tượng rất nhiều, khó trách Mộ Thiếu Dục không để nàng ra ngoài.

Nàng cắn chặt răng, không đi lên phía trước nữa, chỉ cầm cung tiễn lên, sau đó nhắm mục tiêu dùng sức bắn ra ngoài. Tiễn pháp của nàng vô cùng tốt, một mũi tên lập tức bắn người nọ chết.

Sau đó nàng lại giương mũi tên thứ hai, thứ ba. Đội ngũ bên kia phát hiện có người dùng cung tiễn, lập tức phái người bắt đầu sử dụng vật chứa độc công kích.

Mộ Thiếu Dục cũng đã sớm chú ý tới Tần Thư Dao, Mộ Thiếu Dục không có nhiều kinh ngạc khi Tần Thư Dao xuất hiện. Khi hắn thấy có người bắt đầu phóng độc về phía gần Tần Thư Dao, hắn vội vàng chạy tới, sau đó dùng khinh công bay tới, liên tục chém chết vào con rắn độc.

Tần Thư Dao nhìn mấy con rắn độc gần trong gang tấc, chỉ cảm thấy run lên một trận, chỉ là nàng cũng không lùi bước, lùi về phía sau hai bước rồi bắt đầu bắn tên.

Lần này Bạch Tu Sinh cũng mang đến không ít người, nhưng cũng mang theo không ít vật chứa độc. Vô công bọn họ không sánh bằng Mộ Thiếu Dục, nhưng lại chuyên dùng độc. đi đến đàn l_ê qu_ý đ_ôn

Mộ Thiếu Dục thấy vật chứa độc bên cạnh Tần Thư Dao càng ngày càng nhiều, vội vàng bảo vệ bên cạnh Tần Thư Dao, lạnh lùng nói: “Nhanh trở về cho ta!”

Tần Thư Dao cũng không phải là người lè mề, nàng ra đây chỉ để hỗ trợ, hiện tại không giúp được, lại trở thành gánh nặng cho Mộ Thiếu Dục. Cho nên nàng xoay người chui vào trong một cái lều.

Mộ Thiếu Dục lo lắng cho nàng, bảo Tuyết Ảnh bảo vệ Tần Thư Dao.

Bên ngoài vẫn một trận ác chiến, Tần Thư Dao buông cung tiễn, nước mắt theo gò má chảy xuống, nàng vốn là đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, chưa từng trải qua chuyện này, tuy rằng chỉ trải qua mấy khắc, nhưng cũng làm tiêu hao hết tất cả sức lực của nàng.

Tĩnh Nguyệt không biết võ công, nhìn thấy Tần Thư Dao như vậy, vội vàng rót cho nàng ly trà nóng. May mắn buổi tối nàng đều chuẩn bị tốt, bằng không lúc này phải đi chỗ kia tìm nước uống.

Tuy rằng trong lòng Tĩnh Nguyệt cũng sợ, nhưng lúc này bọn họ chỉ có thể ngồi ở đây chờ tin tức.

Tần Thư Dao uống trà xong, tâm tình cũng dịu xuống một chút. Nàng biết hiện tại những người kia khẳng định sẽ phóng vật chứa độc về phía bên này, nói với Tuyết Ảnh: “Các người phải chú ý, cẩn thận đừng để rắn độc, bò cạp độc bò vào chỗ này!”

Những thứ kia nàng chỉ cần nhìn một cái đã cảm thấy toàn thân phát lạnh rồi.

Đương nhiên Tuyết Ảnh hiểu, nàng luôn dè dặt cẩn trọng canh giữ ở bên người Tần Thư Dao, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cửa, sợ có con gì đó bò vào.

Trời càng lúc càng sáng, bên ngoài vẫn kịch chiến, Tần Thư Dao lại cảm thấy cả người mệt mỏi, nàng nằm sấp ở trên bàn mơ mơ màng màng ngủ mất.

Đợi đến khi tỉnh lại, trời đã sáng hẳn, mà nàng cũng đã nằm ở trên giường. Nàng nhìn trái phải, phát hiện bản thân đã trở lại bên trong lều trại của mình.

Nhưng bên ngoài rất yên tĩnh, luôn truyền đến tiếng nói chuyện, tiếng cũng nhỏ, nàng nghe không rõ đang nói gì.

Nhưng Tần Thư Dao có thể khẳng định, ác chiến đã kết thúc. Nàng còn ngủ ở trong này, chứng tỏ ít nhất bọn họ không bại trận.

Sau khi Tần Thư Dao mặc y phục chỉnh tề, lập tức đi ra ngoài, phát hiện bên ngoài đều là thi thể sắp thẳng, trên đất cũng có không ít xác rắn độc, bò cạp độc. Không ít binh lính đang khuôn vác.

Lần đầu tiên Tần Thư Dao nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tối hôm qua quá tối, nàng không thấy rõ, sáng nay nhìn thấy rõ ràng, nàng cố nén ghê tởm, vội vàng quay lưng ói ra.

Lúc này Mộ Thiếu Dục đã đi tới, vỗ lưng cho Tần Thư Dao, khẽ nói: “Vẫn nên đi về nghỉ ngơi trước đi!”

Tần Thư Dao khẽ gật đầu, đi theo Mộ Thiếu Dục trở về lều trại.

Sau khi trở lại lều trại, Mộ Thiếu Dục mới chậm rãi nói chuyện tối hôm qua.

Hóa ra Bạch Tu Sinh muốn một lưới bắt hết bọn họ, sau đó ở trong tộc lập công. Như vậy vị trí tộc trưởng của ông ta có thể giữ vững. Cho nên ngày hôm qua ông ta phái người theo dõi đám người Mặc Kiếm.

Đợi đến nửa đêm, thì thả vật chứa độc ra muốn lạng lè giết bọn họ.

Bất đắc dĩ Mặc Kiếm đã sớm có chuẩn bị, chỉ cần vật có độc tiến vào, bọn họ lập tức biết được. Cho nên lần đánh lén này của Bạch Tu Sinh không thành công, mà Mộ Thiếu Dục mang theo binh mã cũng nhiều.

Tuy rằng vật chứa độc của bọn hắn cũng nhiều, nhưng hai đội nhân mã tương đương nhau. Hai bên đều chết không ít, Bạch Tu Sinh cũng chiếm không được tiện nghi gì.

Chỉ là Bạch Tu Sinh sẽ không cứ như vậy mà từ bỏ ý đồ, ông ta tuyệt đối sẽ lại đến tấn công lần nữa. Chỉ là không biết kết tiếp ông ta lại bày ra độc kế gì.

Sau khi Tần Thư Dao nghe xong nhú mày, độc hoa mê tình trên người nàng hoàn toàn không có biện pháp giải được, Bạch Tu Sinh muốn một lưới bắt hết bọn họ, mà trong bọn họ đã có ba người trúng kịch độc. Chỉ là vì sao Bạch Tu Sinh không trực tiếp giết bọn họ, mà phải đợi đến sau khi Mộ Thiếu Dục tập hợp binh mã, mới giết bọn họ?

Điều này nàng cũng nghi hoặc nhất.

Một ngày này Mộ Thiếu Dục luôn mang theo Tần Thư Dao bên người, Tần Thư Dao rất không thích. Chỉ là không dám rời đi, bởi vì nàng cũng biết nếu bản thân phát độc, thần trí sẽ trở nên không rõ, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Chỉ nghĩ đến chuyện ở trong sơn động ngày hôm qua, Tần Thư Dao lại cảm thấy trên mặt nóng lên.

Đêm qua Mộ Thiếu Dục cũng một đêm ác chiến với bọn họ, hôm nay nhìn sắc trời không tệ lắm, nói: “Nơi này có bọn họ là được rồi. Nàng muốn Thiên Tầm Hồng Đậu nhưng vẫn chưa tìm được, chúng ta lại vào núi đi tìm!”

Tần Thư Dao suy nghĩ, rồi gật đầu nói: “Cũng được.”

Bọn họ đi vào bên trong vùng khí độc đã ba bốn lần, cho nên cũng rất quen thuộc, trên cây đều đánh ký hiệu, cho nên bọn họ cũng không lo lắng không đi ra được.

Giống lúc trước vẫn là mặt trời lên cao, sau khi đi qua vài lần, tốc độ bọn họ cũng nhanh hơn trước kia, không còn sợ đầu sợ đuôi như trước kia.

145. Chương 146: Tiến Vào Chỗ Bí Ẩn Gặp Ngụy Hiểm

Rèn luyện trong khoảng thời gian này, cũng làm cho Tần Thư Dao từ một tiểu thư khuê các yếu ớt, trở thành mạnh mẽ hơn.

Hai người vẫn không nói gì, dọc theo đường đi rất yên tĩnh, luôn hái được mấy cây dược liệu.

Bọn họ không đi con đường của ngày hôm qua nữa, mà đi về một hướng khác, cũng luôn đánh ký hiệu vào trên thân cây.

Con đường này, Bạch Thiển đã từng nói qua có rất ít người đi vào, cho dù đi vào, cũng không có vài người có thể đi ra. Cho nên ngàn lần vạn lần dặn dò, nói bọn họ đừng đi con đường này.

Nhưng mà gần như bọn họ đi tìm ở khắp nơi trong vùng khí độc, chỉ có chỗ này chưa từng đi vào. Bây giờ bọn họ còn thiếu bảy, tám loại dược liệu nữa là có thể giải được độc trên người. Hơn nữa nói không chừng Thiên Tầm Hồng Đậu cũng ở trong đó.

Có Mộ Thiếu Dục ở đây, Tần Thư Dao cảm thấy có một chút yên lòng.

Sau khi hai người đi được một đoạn, thì phát hiện khí độc ở chỗ này còn nồng đậm hơn chỗ ban đầu rất nhiều, chính là khăn che mặt Bạch Thiển làm cũng dường như không ngăn chặn được. Điều này làm Mộ Thiếu Dục có chút do dự, có nên tiếp tục đi về phía trước hay không.

Tần Thư Dao cảm thấy trong chỗ này nhất định có hoa Liên Vụ, nói không chừng ngay cả Thiên Tầm Hồng Đậu cũng ở trong này. Cho nên nói: “Không bằng ngày mai chúng ta lại đến, đi về chuẩn bị thỏa đáng trước.”

Mộ Thiếu Dục cảm thấy đề nghị của Tần Thư Dao có thể làm, lập tức gật đầu, mang theo Tần Thư Dao trở về đường cũ.

Nhưng mà không biết vì sao rõ ràng bọn họ đã đánh ký hiệu, lại không đi ra được khỏi nơi này, điều này làm trong lòng Mộ Thiếu Dục có chút căng thẳng, chỉ là trên mặt vẫn bình tĩnh như nước.

Tần Thư Dao cũng nhìn ra nơi này không bình thường, hiện tại nàng chỉ cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, nếu không đi ra khỏi nơi này, bọn họ sẽ bị khí độc độc chết mất.

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Mộ Thiếu Dục suy nghĩ, đã không đi ra khỏi nơi này được, như vậy cứ tiếp tục đi vào sâu bên trong, nói không chừng bên trong có chỗ tránh nạn.

Tần Thư Dao cũng không có dị nghị gì, luôn đi theo bên cạnh Mộ Thiếu Dục.

Không biết từ lúc nào, Mộ Thiếu Dục đã gắt gao nắm lấy tay của Tần Thư Dao, hành động như vậy Tần Thư Dao cũng không phản kháng, mà trong lòng cũng càng trở nên kiên định hơn.

Lại đi được một đoạn đường dài, khi bọn họ cảm thấy sức lực sắp cạn kiệt, lại phát hiện cách đó không xa, sương mù càng ngày càng mỏng, dường như có thể nhìn thấy cảnh vật cách đó không xa.

Điều này làm cho Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục bước nhanh hơn, lại đi thêm được một đoạn đường dài nữa, phát hiện khí độc càng ngày càng ít, mà cảnh vật phía trước cũng càng ngày càng rõ.

Bọn họ lại tiếp tục đi thêm một đoạn đường nữa, khí độc đã hoàn toàn biến mất, mà trước mặt bọn họ lại là một con sông rộng lớn, hai bên bờ sông có đủ loại Bì Ngạn Hoa đỏ tươi, gió nhẹ thổi tới, Bì Ngạn Hoa cũng phát ra tiếng vang xào xạc, giống như tiếng ca trên Thiên Cung.

Tần Thư Dao cũng không nghĩ tới, nơi này lại có một chỗ có cảnh vật đẹp như vậy, nhất thời nhìn thấy thần tiên.

Nhưng mà Mộ Thiếu Dục lại càng thêm cảnh giác, chỗ này người Nam Tinh đều không phát hiện ra, sao lại bị bọn họ phát hiện ra được?

Tần Thư Dao đi về phía trước hai bước, phát hiện trên một sườn núi nhỏ, có một mảng lớn cây đậu đỏ đỏ, nàng vui mừng phát hiện đó chính là Thiên Tầm Hồng Đậu. Khó trách nàng tìm nhiều chỗ như vậy vẫn không tìm được, hóa ra thứ này lại sinh trưởng ở chỗ này.

Nàng vui mừng chạy đến, nhưng mà Mộ Thiếu Dục lại vội vã kéo nàng lại.

“Đừng đi qua, chỗ này lộ ra kỳ lạ. Cảnh vật xung quanh nơi này tốt như vậy, vì sao đám người Bạch Thiển đều không biết!” Mộ Thiếu Dục nói ra băn khoăn trong lòng mình.

Tần Thư Dao nghe xong trong lòng cũng ngẩn ra, cảm thấy Mộ Thiếu Dục nói cũng rất có đạo lý. Cảm thấy chỗ này lộ ra kỳ lạ. Nhưng mà nàng lại không nói ra được kỳ lạ chỗ nào.

Đúng lúc này trong bụi cỏ truyền ra tiếng xào xạc, vừa mới bắt đầu Tần Thư Dao còn tưởng rằng đó là gió thổi qua bụi cỏ phát ra tiếng, nhưng cẩn thận nghe lại thì không phải.

Bỗng nhiên Mộ Thiếu Dục vội vàng kéo Tần Thư Dao lui về phía sau lưng mình, hơn nữa làm động tác chó lên tiếng, rồi chỉ cách đó không xa.

Giờ phút này Tần Thư Dao mới phát hiện hóa ra xung quanh bọn họ có không ít sói, ánh mắt của những con sói đó phát ra ánh sáng màu xanh, như hồ rình mồi nhìn bọn họ.

Khó trách người đi vào chỗ này đều không đi ra được, nhiều sói như vậy, làm sao bọn họ có thể chạy thoát được.

Cũng khó trách Nam Tinh có nhiều vật có độc như vậy, chỉ một nơi nhỏ thế này, đã có nhiều sói như thế.

Tần Thư Dao hoảng sợ nhìn những con sói kia, số lượng con sói rất nhiều, bọn họ hoàn toàn không giết hết được. Nhưng mà Thiên Tầm Hồng Đậu gần ngay trong gang tấc, nàng không lấy cũng không cam lòng.

“Chúng ta nên làm gì đây?”

Tần Thư Dao nhỏ giọng nói bên tai Mộ Thiếu Dục.

Giọng nói nhẹ nhàng làm Mộ Thiếu Dục ngẩn ra, chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, hần quyết định sẽ mang Tần Thư Dao ra khỏi chỗ này.

“Khẳng định có Lang Vương, bắt giặc phải bắt vua trước!”

Đối với lời nói của Mộ Thiếu Dục, Tần Thư Dao không có nhiều nắm chắc lắm, dù sao có nhiều sói như vậy, ngay cả võ công của Mộ Thiếu Dục cao cường đến đâu, muốn một người đánh lui cả đàn sói này là không có khả năng.

Mộ Thiếu Dục lấy ra một nhuyễn kiếm từ bên hông, sau đó nói với Tần Thư Dao: “Cung tiễn của nàng đâu?”

Lúc này Tần Thư Dao mới phản ứng kịp, trên người còn mang theo cung tiễn mà, chỉ cần bản thân trốn ở một nơi bí mật gần đó, giết chết mấy con sói là chắc chắn được.

“Nàng trốn trước đi, đứng ở trên tảng đá kia hần là Lang Vương, đến lúc đó sau khi ta bắt được Lang Vương, nàng lại ra đây.”

Tần Thư Dao khẽ gật đầu, sau đó trốn ở sau mộ tảng đá lớn.

Mộ Thiếu Dục nhảy lên, khinh công của hần rất cao, trong nháy mắt đã dẫm nát vài đầu sói, sau đó lại giờ kiếm lên, dùng sức đâm về phía Lang Vương.

Lang Vương này đã sớm chuẩn bị công kích, ngửa đầu hét to một tiếng, một đám sói lập tức bắt đầu công kích Mộ Thiếu Dục.

Tần Thư Dao trốn ở phía sau tảng đá, cũng đã sớm kéo cung tiễn, bắn nhanh về phía con sói muốn cắn Mộ Thiếu Dục. Tuy rằng tốc độ của nàng không nhanh, nhưng cũng để Mộ Thiếu Dục càng thêm chuyên tâm.

Lang Vương không nghĩ tới phía sau còn có người đánh lén, lại rú dài một tiếng, đám sói này lập tức bắt đầu công kích Tần Thư Dao.

Mộ Thiếu Dục thấy tình hình không tốt, đẩy nhanh tốc độ hơn, chạy nhanh về phía Lang Vương, nhưng Lang Vương kia nhảy quá nhanh, Mộ Thiếu Dục đuổi theo vài lần vẫn không bắt được.

Cuối cùng hần ném phi đao ra, nhưng phi đao kia đều bay về phía cái bụng của Lang Vương.

Chỉ một lát, Lang Vương kêu lên thảm thiết, ngã nhào trên đất.

Những con sói xung quanh nhìn thấy Lang Vương ngã nhào trên đất, nhất thời đều có chút kinh hoảng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lang Vương rú dài vài tiếng, Mộ Thiếu Dục hành động nhanh chóng, lập tức đâm một kiếm vào cổ con Lang Vương, một kiếm này làm con Lang Vương hoàn toàn không còn kêu gì nữa.

Những con sói kia thấy Lang Vương chết thảm, nhất thời không dám tiếp tục công kích.

Tần Thư Dao lại nhân cơ hội bắn mấy mũi tên, mà Mộ Thiếu Dục cũng nhanh chóng giết chết mấy con sói.

Những con sói kia thấy thế lập tức muốn chạy trốn, chỉ là lúc chạy trốn vẫn tru thảm thiết vài tiếng.

Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao thấy bầy sói đã đi rồi, cũng không dám ở trong này lâu, dù sao nói không chừng nơi này không chỉ có đám sói này. Còn không biết có động vật nguy hiểm gì đang ẩn nấp bên trong nữa.

Cho nên sau khi Tần Thư Dao vội vàng hái Thiên Tầm Hồng Đậu xong, lại vội vàng tìm thêm một lần nữa, quả nhiên tìm được vài cây dược liệu.

Bởi vì bọn họ cũng tìm được toàn bộ dược liệu rồi, nhất thời Tần Thư Dao vui mừng không thôi, vui vẻ nắm tay Mộ Thiếu Dục nói: “Hiện tại ngài được cứu rồi!”

Vẫn là lần đầu tiên Mộ Thiếu Dục thấy Tần Thư Dao thoải mái cười như vậy, trước kia Tần Thư Dao luôn lạnh lùng, mặc kệ là gặp được chuyện vui vẻ, hay chuyện khó khăn, vẻ mặt của nàng đều luôn lạnh lùng.

Bỗng nhiên hần cảm thấy Tần Thư Dao cười rất đẹp, giống như tiên nữ, nhất thời nhìn có chút sững sờ.

Tần Thư Dao không nhận thấy Mộ Thiếu Dục khác thường, chỉ cười nói: “Chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi. Cảm thấy nơi này có chút kỳ lạ!”

146. Chương 147: Bị Nhốt Một Đêm Khó Chạy Trốn

Chân trời càng ngày càng mờ, nếu không đi ra khỏi nơi này, như vậy bọn họ phải ở chỗ này qua đêm rồi.

Nơi này ngoại trừ bầy sói ra, có thể còn có thứ gì đó càng nguy hiểm hơn.

Mộ Thiếu Dục cũng biết không thể ở lại lâu, mang theo Tần Thư Dao nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chỉ là tình hình bên ngoài còn gay go hơn nơi này nhiều, khí độc không chỉ nồng đậm, hơn nữa bọn họ còn lạc đường. Còn đi như vậy nữa, cho dù bọn họ tìm được thuốc giải, cũng không còn biện pháp còn sống mà đi ra khỏi nơi này.

Dù sao Tần Thư Dao cũng là nữ tử yếu đuối, sau khi đi gần nửa canh giờ, lại cảm thấy sức lực cạn kiệt.

“Không được, còn đi như vậy nữa. Nhất định chúng ta sẽ bị khí độc độc chết!”

Mộ Thiếu Dục cau mày, hần nhìn xung quanh đều mờ mờ, mà sắc trời cũng bắt đầu càng ngày càng mờ, muốn đi ra khỏi nơi này sợ là khó càng thêm khó rồi.

“Chúng ta trở lại đường cũ thôi!”

Tối thiểu không khí nơi đó còn trong lành, hơn nữa bọn họ cũng chỉ đi được một đoạn đường ngắn. Nói không chừng cách đó không xa có chỗ tránh nạn. Hơn nữa trời đã tối, động vật đều sợ lửa, chỉ cần bọn họ đốt lửa lên, không ngủ, như vậy sẽ bình an vô sự.

Mộ Thiếu Dục quyết định ý kiến hay, lập tức đi trở về đường cũ.

Lúc trở lại chỗ đó, trời đã tối đen rồi.

Hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao lại tìm kiếm xung quanh, phát hiện rất trống trải, ngoại trừ mặt cỏ ra, là một mảng lớn Bì Ngạn Hoa. Tần Thư Dao lại thuận tay hái được một ít Thiên Tầm Hồng Đậu, sau đó đặt ở trong sọt

“Không bằng hôm nay chúng ta nghỉ ở đây.”

Chỗ quá sâu nàng không dám đi, dù sao trời đã tối đen rồi, đến lúc đó lại đụng phải mãnh thú, cho dù võ công của Mộ Thiếu Dục có cao cường tới đâu, mà nàng là một gánh nặng, cũng sợ đối phó không được.

Mộ Thiếu Dục gật đầu, đi tìm một ít củi hủ.

Phía trước mấy con sói chết tại chỗ, Mộ Thiếu Dục trực tiếp cắt lấy mấy khối thịt, ở trên bờ sông rửa sạch, sau đó nướng trên lửa.

Mùi hương thịt nướng, Tần Thư Dao mới cảm thấy đói bụng.

Lúc này màn đêm buông xuống, trên bầu trời đen phủ đầy những ngôi sao.

Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên Tần Thư Dao nghỉ ngơi ngoài trời, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh đêm đẹp như vậy.

Nước sông lẳng lặng chảy xuôi, ánh trăng chiếu xuống, bóng Bỉ Ngạn Hoa chiếu lên dòng sông.

Hai tay Tần Thư Dao ôm đầu gối, cảm để ở trên đầu gối, cười nói: “Lúc trước đều ở trong kinh thành, không nghĩ tới bên ngoài cũng có cảnh đêm đẹp như vậy!”

Kiếp trước nàng là một phụ nhân ở sâu bên trong trạch viện, kiếp này nàng lại trải qua quá nhiều chuyện khác biệt.

Mộ Thiếu Dục nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì ánh lửa của Tần Thư Dao, trong lòng lại có một cảm giác bình yên: “Thực ra kinh thành cũng có, đợi sau khi trở về kinh thành, ta dẫn nàng đi xem!”

Tần Thư Dao lập tức gật đầu, cười nói: “Được!”

Chỉ là vừa mới dứt lời, thì nghĩ tới bản thân trúng độc, không khỏi có chút cô đơn.

Mộ Thiếu Dục cũng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Tần Thư Dao, hắn sẽ không an ủi người, cũng không biết nên khuyên bảo nàng thế nào, lập tức cứng rắn nói: “Độc của ta giải được, thì độc của nàng cũng có thể giải được!”

Tần Thư Dao vừa nghe có chút không rõ nguyên do, đợi sau khi nghĩ lại rõ ràng thì gò má đỏ ửng không thôi, nàng vui mặt mình vào trong đầu gối của mình, che giấu vẻ xấu hổ của bản thân. Chỉ là đợi sau khi nhớ lại lời Bạch Thiển nói, độc của nàng nhất định phải do chính người mình yêu, nguyện ý lấy máu trong tim đưa cho mình, mỗi ngày đều dùng, mới có thể giải được độc.

Hắn yêu mình sao?

Tần Thư Dao khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ tự giễu. Xem ra nàng vẫn sẽ chết ở nơi xứ người.

Nàng cảm thấy kiểu chết của bản thân ở kiếp trước đã đủ thê thảm, không nghĩ tới kiếp này bản thân cũng chết không hay ho như vậy.

Mộ Thiếu Dục không biết nàng đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy bản thân đã biểu đạt ý tứ rất rõ ràng, Tần Thư Dao cũng nên yên tâm rồi.

Hai người lẳng lặng ngồi một lát, Mộ Thiếu Dục luôn không thích nói chuyện, cho nên hai người cũng chỉ nói đôi câu, đều nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đang lúc mơ mơ màng màng Tần Thư Dao cảm thấy có người đang lung lay nàng.

Nàng khẽ mở mắt ra, bị một màn trước mắt dọa cho giật nảy mình, thân thể cũng không nhận được lùi về phía sau một chút. Dịch chuyển như vậy, vừa vặn nằm ở trong lòng Mộ Thiếu Dục.

Cho dù nàng cảm giác được ấm áp trên người Mộ Thiếu Dục truyền đến, nhưng lúc này trong lòng bàn tay và lòng bàn chân của nàng vẫn lạnh như băng.

Toàn bộ trước mắt đều là mắt sói màu xanh trôi nổi, số lượng thì Tần Thư Dao không đếm được.

Nàng có chút hối hận không nên nghỉ ngơi ở trong này, mà nên tìm nhiều hơn, có lẽ có sơn động, như vậy bọn họ sẽ không gặp phiền toái như vậy.

Mộ Thiếu Dục làm động tác chó lên tiếng, hắn biết những con sói này sợ lửa, nhưng mà số lượng những con sói này quá nhiều, nếu bình thường chắc chắn đã sớm tấn công.

Giờ phút này vẫn còn đứng từ phía xa nhìn tới, nói không chừng là vì hôm nay Mộ Thiếu Dục giết Lang Vương, làm cho trong lòng bọn chúng có chút sợ hãi.

Tần Thư Dao nói khẽ: “Làm sao bây giờ?”

Mộ Thiếu Dục lấy mũi tên của Tần Thư Dao châm một chút lửa vào, tài bắn cung của hắn còn tốt hơn Tần Thư Dao nhiều, cho nên trực tiếp châm ba mũi tên.

Hắn kéo cung, hai mắt híp lại, chỉ một cái chớp mắt, tên đã bay ra ngoài.

Tuy rằng rất tối, nhưng Tần Thư Dao vẫn nhìn thấy rõ ràng. Mộ Thiếu Dục bắn ra ba mũi tên thế nhưng bay về ba hướng khác nhau, hơn nữa từng mũi tên đều bắn vào trên người con sói.

Những con sói bị trúng mũi tên trên người, thân thể nháy mắt cháy lên, lập tức bắt đầu tru dài.

Mộ Thiếu Dục lại nhanh chóng chuẩn bị ba mũi tên mang lửa, sau đó bắn ra ba mũi tên khác.

Những con sói này dù sao cũng là động vật, hoàn toàn không tự suy nghĩ được, bỗng chốc xung quanh có năm, sáu đồng bọn đều bị trúng tên, nhất thời đều hoảng hốt, vội vàng lui về phía sau mấy bước. Chỉ là chậm chạp vẫn không chịu rời đi.

Mộ Thiếu Dục biết những con sói này đang đợi đến khi thân thể bọn họ mệt mỏi và hết mũi tên, cho nên Mộ Thiếu Dục lại thêm chút củi gỗ, lửa cháy càng ngày càng lớn.

Chuyện này làm Tần Thư Dao hoàn toàn không buồn ngủ, cặp mắt nàng gắt gao nhìn chỗ bày sói. Sợ bày sói này bỗng nhiên xông tới.

“Nàng nghỉ ngơi đi, những con sói này sẽ không tiếp tục xông vào nữa đâu!”

Tần Thư Dao lắc đầu, khẽ nói: “Hiện tại là giờ nào rồi?”

Mộ Thiếu Dục nhìn ánh trăng trên bầu trời: “Chắc còn phải hai canh giờ nữa trời mới sáng!”

Chẳng lẽ hai canh giờ này, bọn họ đều phải cùng giằng co với bày sói này.

“Có biện pháp khác không?”

Mộ Thiếu Dục lắc đầu: “Người chúng ta không đủ, hơn nữa bày sói quá nhiều, đến lúc đó chọn chúng nó nóng nảy, toàn bộ đều xông lên, chưa chắc chúng ta đã thắng.”

Tần Thư Dao cũng biết không thể vội vàng hành động như vậy, cho nên cũng không nhắc lại.

Lại một lát sau, bày sói đã bắt đầu có chút nhịn không được, vọt lên. Mộ Thiếu Dục thấy thế lập tức bắn mũi tên ra ngoài, chỉ một lát đã truyền đến tiếng sói gào thét.

Tần Thư Dao vẫn duy trì cảnh giác, luôn chuẩn bị cùng với Mộ Thiếu Dục chạy trốn chết.

Chỉ là tiến pháp của Mộ Thiếu Dục không tồi, chỉ bắn vào mũi tên đã làm cho bày sói lùi xa hơn.

Chỉ là ngay cả như vậy, tình hình của bọn họ cũng cực kỳ gay go, bởi vì tên đã không còn nhiều lắm, nếu trong khoảng thời gian này muốn đẩy lùi toàn bộ bày sói, sợ là có chút khó khăn.

147. Chương 148: Đi Sâu Vào Bên Trong Hoàn Cảnh Khó Khăn Gặp Phải Độc Xà

Trong bóng đêm tối đen vẫn đầy những ngôi sao, chỉ là lúc này Tần Thư Dao đã không còn hứng thú thưởng thức cảnh đêm như vậy nữa.

Bầy sói không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nhiều.

“Không bằng chúng ta chạy trốn trước.”

Hiện tại ở trước mặt bọn họ có hai con đường, một là đi sâu vào bên trong thế giới không biết gì đó, không biết còn phải gặp những thứ gì đáng sợ nữa. Một con đường khác là đi tới vùng khí độc như mê cung kia, nơi đó khí độc nồng đậm, muốn từ nơi nào chạy ra ngoài, sợ là cũng khó càng thêm khó.

Tuy rằng phía trước là một thế giới không biết gì, nhưng vẫn tốt hơn ở chỗ này chờ chết. Cho nên Mộ Thiệu Dục lập tức gật đầu nói: “Đi thôi!”

Hai người bọn họ một người giơ một cây đuốc, tiếp đó đi về phía trước.

Bầy sói sau lưng vẫn còn theo sát sau lưng bọn họ, chỉ là chúng nó không dám đi theo quá gần, chỉ có thể đứng từ xa nhìn.

Tần Thư Dao thấy thế trái tim thấp thỏm cũng hơi chút thả lỏng, tối thiểu hiện tại bầy sói đó vẫn có điều cố kỵ bọn họ.

Hai người bọn họ lại tiếp tục đi thêm một đoạn đường nữa, trời cũng dần dần phát sáng. Lúc này Tần Thư Dao chỉ cảm thấy mệt mỏi không thôi, rất muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút.

Thể lực của Mộ Thiệu Dục vẫn còn không tệ lắm, không cảm giác được có gì không khỏe với không ổn cả.

“Ta đi không nổi nữa!” Tần Thư Dao chột vạt ngồi ở trên một tảng đá lớn, tiếp đó mở miệng thở hổn hển.

Mộ Thiệu Dục thấy dáng vẻ này của nàng, thì biết nàng đã cạn kiệt sức lực, cần phải nghỉ ngơi một lát.

Lúc này hắn phát hiện những con sói kia dường như không đuổi theo kịp, điều này cũng làm Mộ Thiệu Dục hơi chút thả lỏng cảnh giác. Hắn nhìn dáng vẻ chột vạt của Tần Thư Dao, thân thể suy yếu, chán nản một trận, hắn không nên mang theo Tần Thư Dao đến chỗ này.

Nếu chỉ có một mình hắn mà nói, sao hắn lại e ngại những con sói đó.

“Nàng nghỉ ngơi một lát trước, ta ở chỗ này canh cho nàng.”

Tần Thư Dao nghe thế, trong lòng ảm áp một trận, sợ hãi cùng với vô thức cũng lập tức biến mất. Nàng hơi gật đầu, dựa vào trên một cái cây, chậm rãi ngủ.

Mộ Thiệu Dục luôn canh giữ ở bên cạnh Tần Thư Dao, mắt cũng không nhắm một cái. Hắn thỉnh thoảng nhìn cảnh sắc xung quanh, hắn cảm thấy nếu chỉ cần bầy sói kia đến, như vậy những người chuyên đi hái thuốc cũng không đến mức dám đi vào nơi này.

Dù sao nơi này có nhiều dược liệu trân quý, chỉ là không nhìn thấy Thiên Tầm Hồng Đậu.

Hơn nữa hắn phát hiện hắn đợi ở chỗ này lâu như vậy, bầy sói kia vẫn không dám đi vào, chỉ đứng xa xa nhìn bọn họ. Là thật sự sợ bọn họ hay nơi này có thứ gì đó khủng bố hơn.

Hắn không nói nghi hoặc trong lòng mình cho Tần Thư Dao nghe, là vì không muốn để cho nàng lo lắng.

Trời đã dần dần sáng hẳn, lúc này Mộ Thiệu Dục đã có thể nhìn thấy rõ ràng số lượng bầy sói kia. Bầy sói này nhìn sơ qua cũng phải nhiều hơn ngày hôm qua. Nhưng ngay cả bầy sói có nhiều như vậy, chúng nó cũng không dám xông lên trước công kích bọn họ.

Mộ Thiệu Dục lại nhìn bốn phía, nhưng cũng không phát hiện có chỗ nào không ổn. Tuy cảm thấy nghi hoặc, lại cũng chỉ có thể ở trong này nghỉ ngơi trước cái đã, nếu đụng phải thứ gì đó vậy cũng có thể lực mà chống lại.

Hắn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, nhưng không thả lỏng cảnh giác.

Bầy sói này hoàn toàn không dám xông lên phía trước, ngược lại vẫn duy trì cảnh giác.

Tia sáng mặt trời thứ nhất chiếu vào lên mặt bọn họ, Tần Thư Dao khó chịu nhíu mày, tiếp đó lại nâng tay lên che ánh nắng mặt trời trước mắt.

Lúc này bầy sói đó đã hoàn toàn rời đi, Mộ Thiệu Dục cảm thấy tình hình càng không ổn, chỉ là hắn không nói dự cảm này cho Tần Thư Dao nghe.

Tần Thư Dao ngẩng đầu nhìn một phiến rừng cây xinh đẹp này, kích động và bất lực trong lòng lập tức biến mất không thấy. Nàng nhìn xung quanh một chút, thấy không có bầy sói, nghi ngờ hỏi: “Chúng nó đều chạy đi rồi?”

Mộ Thiếu Dục khẽ gật đầu, nhưng không nói tiếp gì nữa.

Tần Thư Dao thấy hấn không muốn nói, cũng không tiếp tục hỏi nữa. Chỉ là khi một lọn tóc bay tới trước mặt nàng, làm nàng rất khiếp sợ. Nàng vội vàng cầm lấy lọn tóc đó tỉ mỉ nhìn, thật sự là một lọn tóc màu trắng. Sau đó vội vàng nhìn tóc của nàng, phát hiện tóc của nàng có đen có trắng, xem ra không trắng toàn bộ.

Nàng kích động đưa hai bàn tay của mình ra nhìn kỹ, lại phát hiện hai bàn tay cũng không còn mịn màng như trước thậm chí có nếp nhăn. Nàng mới trúng độc ngày thứ hai, tại sao có thể như vậy?

Khi Mộ Thiếu Dục nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, cũng rất khiếp sợ, chỉ là trên mặt không lộ ra biểu cảm gì, chỉ hơi nhũn mỳ mà thôi.

Tần Thư Dao chạy đến bên hồ, lại tỉ mỉ nhìn mặt mình, phát hiện trên mặt mình cũng có chút nếp nhăn. Còn như vậy nữa, chỉ cần mười ngày, nàng sẽ lập tức biến thành một phụ nhân trung niên rồi.

Nàng ngẩn người ngồi trên mặt đất, trong lòng cực kỳ phức tạp, cho tới bây giờ nàng đều không nghĩ tới bản thân sẽ trong một đêm già đi nhiều như vậy.

Lúc này Mộ Thiếu Dục đi đến bên cạnh nàng, vươn bàn tay thon dài mà lại rắn chắc ra, nói: “Đi thôi!”

Tần Thư Dao ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt lạnh lùng mà trong trẻo của Mộ Thiếu Dục, trong lòng mát mẻ một trận. Hiện tại nàng chắc chắn rất khó coi, làm sao người nam nhân này có thể thích bản thân được đây!

Chỉ là hiện tại không phải thời điểm nàng bi thương hối tiếc, nàng cần phải đi ra ngoài. Chỉ có đi ra ngoài, Mộ Thiếu Dục mới có thể mang Thiên Tầm Hồng Đậu về đến kinh thành.

Tần Thư Dao không nắm tay hấn, tự mình đứng lên, lại phủi bụi trên người, trên mặt khôi phục lại lạnh nhạt như bình thường: “Hiện tại chúng ta đi nơi nào?”

Phía sau là bầy sói cùng với khí độc, phía trước là không biết đường. Đường phía sau đã không thể đi, hiện tại bọn họ cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước. Thực ra, cho dù Mộ Thiếu Dục không nói, nàng cũng biết nên đi về bên kia.

Quả nhiên Mộ Thiếu Dục chỉ vào con đường phía trước: “Chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước. Nói không chừng con đường này có thể đi ra khỏi nơi này!”

Tần Thư Dao cũng không dị nghị gì, gật đầu.

Trên một đường này cũng không có mãnh thú gì, chỉ là chỗ này vô cùng yên tĩnh, vừa mới bắt đầu hai người bọn họ không cảm thấy có gì không ổn. Nhưng sau khi đi mấy khắc thời gian, xung quanh này ngay cả tiếng chim hót cũng không có. Hơn nữa xung quanh cũng càng ngày càng ẩm ướt, cảnh sắc cũng không còn đẹp như trước đó.

Chẳng lẽ bọn họ lại đi vào bên trong vùng khí độc?

Tần Thư Dao nghi hoặc nhìn Mộ Thiếu Dục, Mộ Thiếu Dục luôn nhếch môi, cái gì cũng không nói.

Lại đi thêm một đoạn đường ngắn, rốt cuộc bọn họ nghe được chút âm thanh, chỉ là âm thanh kia nghe có chút kỳ lạ, đều là tiếng xì xì. Tần Thư Dao chưa nghe âm thanh này bao giờ, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Mộ Thiếu Dục.

Mộ Thiếu Dục làm động tác chó có lên tiếng, Tần Thư Dao lập tức không nói gì.

Hấn cảnh giác nhìn bốn phía, đột nhiên phát hiện xung quanh đây bò đầy rắn, hơn nữa đều ở trên cây trên đỉnh đầu bọn họ. Tần Thư Dao vừa thấy lập tức nổi da gà toàn thân, thân thể cũng không kiềm chế được mà run rẩy.

Chẳng lẽ bọn họ thật sự phải chết ở chỗ này sao? Trở thành thức ăn cho rắn?

Hiện tại thì Mộ Thiếu Dục đã hiểu vì sao bây giờ không đi theo bọn họ, thì ra nơi này có nhiều rắn như vậy, hơn nữa những con rắn này đều là rắn độc.

148. Chương 149: Xông Nhầm Vào Rừng Rắn Tìm Được Đường Sống Từ Trong Chỗ Chết.

Rừng cây này, mà phải nói là rừng rắn. Toàn bộ đều là rắn độc, đương nhiên cũng có không ít măng xà, chúng nó đều thè ra lưỡi rắn màu đỏ, phát ra âm thanh xì xì.

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy ghê tởm một trận, da đầu cũng bắt đầu run lên. Hiện tại bọn họ nên làm cái gì đây? Khắp nơi đều là rắn, nếu bị những con rắn này cắn một miếng, bọn họ sẽ phải chết không nghi ngờ gì.

Mộ Thiếu Dục luôn im lặng không động đậy, chỉ mắt lạnh nhìn rắn xung quanh, sau đó lấy ra một túi phấn từ trên người, nói với Tần Thư Dao: “Nàng lấy bôi lên trên người!”

Bởi vì bên trong vùng khí độc có rất nhiều vật chứa độc, cho nên Mộ Thiếu Dục đã sớm chuẩn bị bột hùng hoàng. Nhưng nhiều rắn như vậy, chút bột hùng hoàng này hoàn toàn không có bất kỳ hiệu quả nào.

Mộ Thiếu Dục làm như vậy, cũng chỉ hi vọng làm Tần Thư Dao đừng sợ hãi, có thể bình tĩnh hơn.

Tần Thư Dao lấy hùng hoàng qua, vẩy một chút lên người mình, rốt cuộc trong lòng dấy lên một chút hi vọng.

Mộ Thiếu Dục vẩy toàn bộ bột hùng hoàng xuống xung quanh bọn họ, tiếp đó đốt chút lửa, rồi lấy đốt lửa vào đầu mũi tên, khi vừa tiếp xúc đã nóng lên. Hắn hít hai mắt lại, hắn biết lúc này đây nhất định phải bắn trúng, nếu không, bọn họ sẽ phải chết ở chỗ này.

Sau đó hắn hít hai mắt lại, nhắm vào một cây khô, trên cây khô này có vào con rắn độc. Chỉ là mục tiêu của Mộ Thiếu Dục không phải những con rắn độc này.

Hắn sử dụng toàn bộ sức lực bắn mũi tên trong tay ra ngoài, tuy rằng nơi này ẩm ướt, nhưng cây khô cũng rất khô héo, dễ dàng bốc cháy nhất.

Chỉ trong nháy mắt, những cây khô này lập tức bắt lửa, những con rắn xung quanh bắt đầu loạn cả lên. Hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao vẫn không dám động đậy, đứng ở bên trong vòng tròn rắc đầy bột hùng hoàng.

Mộ Thiếu Dục lại bắn tên ra, giờ phút này cây cối xung quanh đều bắt đầu cháy. Những con rắn ở trên cây đều rơi xuống, cũng có rơi xuống trên người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao. *diễn-đàn-lê-quý-đôn*

Tần Thư Dao ngồi trên mặt đất thét chói tai, Mộ Thiếu Dục nhanh tay bắt lấy, lập tức bắt những con rắn này, sau đó lập tức ném ra ngoài. Những động tác này cực kỳ nhanh, cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Mộ Thiếu Dục nhìn rắn trên đầu đã không còn, hơn nữa rắn cũng bắt đầu hoảng loạn chạy trốn. Tuy rằng cũng có không ít con rắn bò về phía bọn họ, nhưng vì đụng phải bột hùng hoàng, tốc độ đều chậm lại một chút. Mộ Thiếu Dục nhanh tay đâm xuống, bỗng chốc xung quanh bọn họ đều là xác rắn.

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy một trận ghê tởm, chỉ là nàng cố nhịn, nàng biết giờ phút này không thể để Mộ Thiếu Dục phân tâm.

Rất nhanh toàn bộ mảnh rừng rắn này đều nóng lên, không ít thân rắn đều bốc lửa, Tần Thư Dao phát hiện xung quanh bọn họ càng ngày càng ít rắn, hơn nữa đều bắt đầu hướng về một phía khác bắt đầu chạy trốn.

Mộ Thiếu Dục khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó lạnh lùng nói: “Chúng ta cũng chạy nhanh thôi!” Nói xong, hắn lập tức nắm tay Tần Thư Dao.

Tuy rằng Tần Thư Dao cũng có thể cảm giác được mồ hôi trong lòng bàn tay Mộ Thiếu Dục, nhưng hắn vẫn nắm lấy, làm trong lòng mình yên bình, sợ hãi cùng với lo lắng vừa rồi bỗng chốc biến mất không thấy.

Thế lửa vô cùng nhanh và mạnh liệt, chỉ mấy khắc thời gian, khắp rừng rậm đều bị lửa lan tràn ra, hơn nữa tệ nhất là bọn họ cũng bị vây ở bên trong đồng lửa.

Mộ Thiếu Dục nhìn sương mù dày đặc phía trước, lại nhìn nơi những con rắn vừa chạy trốn kia, cuối cùng cắn răng nói: “Chúng ta đi theo những con rắn kia!”

Cho dù bọn họ chạy trốn tới động rậm, như vậy tất nhiên cũng có một nơi an toàn.

Tần Thư Dao nghĩ đến nhiều rắn như vậy, da đầu đã bắt đầu tê tái rồi, có chút không tình nguyện.

“Nàng muốn bị thêu sống ở trong này sao?” Mộ Thiếu Dục quay đầu hét lớn.

Tần Thư Dao ngẩn ra, tiếp đó cắn răng rồi lập tức cùng với Mộ Thiếu Dục chạy về phía hướng những con rắn chạy trốn.

Lại đi thêm một đoạn đường nữa, bọn họ phát hiện hoàn cảnh xung quanh càng ngày càng ẩm ướt, hơn nữa những đồng lửa kia thế nhưng không cháy được đến nơi này. Điều này làm Mộ Thiếu Dục càng thêm nghi hoặc, chỉ là hắn không tiếp tục đi về phía trước nữa. Dù sao phía trước là hang ổ của rắn, đến lúc đó một đám rắn ở đó chờ bọn họ, bọn họ không có khả năng trốn thoát được.

Mộ Thiếu Dục lại nhìn bốn phía, phát hiện hoa cỏ xung quanh đây có chút kỳ lạ, hắn lại nhìn kỹ một vòng, chợt phát hiện cách đó không xa có một đóa hoa cực kỳ diễm lệ.

Trên mặt hắn bỗng nhiên nở một nụ cười, Tần Thư Dao chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, vội vàng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Lúc trước, không phải Dạ Quân nói muốn hoa Liên Vụ sao? Nàng nhìn xem đó là cái gì?” Mộ Thiếu Dục đã lấy bao tay mà Dạ Quân đưa ra.

Tần Thư Dao cũng từng nhìn qua hoa Liên Vụ trong tập tranh, tuy rằng chỉ nhìn qua tranh, nhưng vẫn nhận ra được. Bọn họ không nghĩ tới chỉ vì chạy trốn, thế nhưng có thể bị bọn họ gặp phải hoa Liên Vụ này.

Dạ Quân kia cũng vì hoa Liên Vụ, thậm chí ngay cả mệnh lệnh của hoàng hậu cũng không làm theo. Hoa Liên Vụ này tất nhiên có chỗ đặc biệt.

Nơi này tổng cộng có ba đóa hoa Liên Vụ, Mộ Thiếu Dục dè dặt cẩn trọng đi tới, hắn lại nhanh chóng đưa thanh chuỷ thủ cho Tần Thư Dao, để khi có nguy cơ nàng có thể phòng thân.

Khi đi đến bên cạnh hoa Liên Vụ, quan sát xung quanh, phát hiện không có chỗ nào kỳ lạ, lập tức đưa ta ra hái. Nhưng mà vừa mới chạm đến hoa Liên Vụ, một con rắn độc nhỏ xông ra, hơn nữa cắn lên tay Mộ Thiếu Dục một phát.

May mắn Mộ Thiếu Dục mang bao tay Dạ Quân đưa, trên bao tay này có dính chút chất độc, cho nên sau khi con rắn độc kia cắn một phát, lập tức hoảng sợ lui về phía sau, lại sau một lúc lâu, thế nhưng ngã xuống đất mà chết.

Mộ Thiếu Dục mới biết hóa ra chất độc trên bao tay này mạnh như thế, hắn không dám chần chờ nữa, vội vã hái xong ba đóa hoa Liên Vụ, rồi tháo bao tay ra.

Có lẽ vừa rồi những con rắn này bị lửa dọa, cho nên giờ phút này hoàn toàn không có con rắn nào dám ra đây. Thế lửa càng ngày càng yếu, Mộ Thiếu Dục cũng biết không thể tiếp tục đợi ở chỗ này, dù sao nơi này có bao nhiêu rắn hắn cũng không biết.

Hắn mang theo Tần Thư Dao tiếp tục đi sâu vào bên trong rừng, đoạn đường đi này, trên đất đều là rắn bị thêu cháy, nhưng không một loài động vật nào khác. Xem ra những động vật nơi này đều bị những con rắn này ăn hết.

Nếu quả thật có người chuyên hái thuốc ngẫu nhiên xâm nhập vào trong này, tất nhiên cũng là thức ăn ngon cho những con rắn này.

Khó trách người Nam Tĩnh đều không biết Thiên Tầm Hồng Đậu và hoa Liên Vụ ở nơi nào, hóa ra là sinh trưởng ở địa phương như vậy.

Hai người bọn họ lại đi tiếp thêm một đoạn đường nữa, phát hiện cây cối xung quanh không ẩm ướt như vừa rồi, hơn nữa cũng có thể nghe được tiếng kêu chim chóc. Điều này cũng làm cho hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao thoáng thả lỏng một chút.

Rừng cây này hiển nhiên không có dấu chân người, cho nên đều là đại thụ che trời, bụng đã sớm kêu réo ầm ĩ. Hơn nữa bọn họ cũng không nhìn thấy rõ, cũng không biết khi nào thì có thể đi ra khỏi rừng cây này.

Tần Thư Dao nhìn xung quanh, phát hiện có một sơn động, sơn động thật lớn, cũng là một chỗ nghỉ ngơi tốt.

Sau khi hai người đi vào, không khí có chút kỳ lạ. Tần Thư Dao nhớ tới dáng vẻ bản thân bỗng nhiên phát cuồng ở trong sơn động, sắc mặt không khỏi đỏ lên. Mà Mộ Thiếu Dục vẫn quan sát kỹ xung quanh, bỗng nhiên trên mặt cũng đông cứng lại.

149. Chương 150: Trốn Về Được Doanh Trại, Một Hồi Loạn Chiến

Tần Thư Dao nhìn dáng vẻ này của Mộ Thiếu Dục, nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy?”

Mộ Thiếu Dục làm động chớ lên tiếng, Tần Thư Dao không nói nữa.

Chỉ thấy Mộ Thiếu Dục lấy ra một ngọn đuốc, sau đó đi vài bước vào trong động, chỉ là càng đi càng phát hiện động càng nhỏ. Sơn động này không có gì kỳ quái.

Chỉ là nhìn kỹ lại, dường như nghe được âm thanh nước chảy. Đây mới là chỗ kỳ quái của sơn động này

Lúc này Tần Thư Dao cũng bắt đầu khẩn trương, trên một đường này gặp phải nhiều thứ hung hiểm, nằng sợ lại có mãnh thú gì đó bỗng nhiên xông ra.

Mộ Thiếu Dục cầm ngọn đuốc đi về phía trước, Tần Thư Dao cũng theo sát sau lưng hắn. Sau khi đi được một đoạn, thì phát hiện bọn họ không thể đứng đi được nữa, phải khom người mà đi. Mà âm thanh nước chảy cũng càng lúc càng lớn.

Tần Thư Dao cau mày, hỏi: “Chẳng lẽ đối diện sơn động là dòng sông?”

Mộ Thiếu Dục không nói gì, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Tần Thư Dao cũng có chút tức giận, chỉ là không nói gì.

Đến cuối cùng, hai người bọn họ đều phải ngồi xổm mà đi, toàn thân bọn họ đều là bùn đất dính vào. Nhưng mà âm thanh nước chảy dường như cũng càng gần trong gang tấc.

Mộ Thiếu Dục lại nằm sấp xuống bò được một đoạn, chợt phát hiện phía trước có ánh sáng, lập tức bò nhanh hơn. Tần Thư Dao đã sớm mệt mỏi không thôi, nhìn thấy Mộ Thiếu Dục vội vã bò lên phía trước, thì kêu một tiếng.

“Phía trước có đường.” Mộ Thiếu Dục không quay đầu lại, lớn tiếng nói.

Một câu này cũng làm trong lòng Tần Thư Dao vui vẻ, tuy rằng thân thể mệt mỏi không chịu nổi, nhưng vẫn cắn răng đuổi kịp Mộ Thiếu Dục.

Quả nhiên sau khi bò tiếp thêm một đoạn nữa, Mộ Thiếu Dục bò đến một cửa động, hắn gạc cổ đại ra hai bên, nhìn kỹ phía ngoài một vòng, phát hiện chỗ này cách doanh trại bọn họ không xa, hơn nữa con sông này hắn đã từng đi qua nhiều lần

Trong lòng hắn vui mừng một trận, thì ra nơi này lại còn có một con đường hầm.

Tần Thư Dao thấy Mộ Thiếu Dục không đi tiếp, thì nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

Mộ Thiếu Dục quay đầu, nói: “Đợi lát nữa ta nhảy xuống nước trước, sau đó nàng cũng nhảy xuống. Cho dù là nước cũng sẽ không có việc gì, ta sẽ mang nàng lên bờ!”

Đoạn đường này đi tới, Tần Thư Dao đã sớm tin tưởng Mộ Thiếu Dục, cho nên nghe được Mộ Thiếu Dục nói, lập tức gật đầu.

Mộ Thiếu Dục nói xong thì nhảy xuống nước, mà Tần Thư Dao cũng vội vàng bò ra, nhìn cảnh sắc bên ngoài, trong lòng vui vẻ, cũng không do dự nhảy xuống.

Chỉ là nàng sẽ không sợ nước, vừa mới nhảy xuống, cả thân thể bắt đầu chìm xuống, hai tay cũng bắt đầu quơ loạn.

Mộ Thiếu Dục tức thời bắt lấy tay Tần Thư Dao, sau đó chỉnh lại đám cỏ dại, che giấu một chút, bên ngoài nhìn qua cũng không khác với chỗ khác, hoàn toàn không phát hiện ra nơi này là có một sơn động.

Bơi khoảng mấy khắc, Mộ Thiếu Dục kéo Tần Thư Dao lên bờ.

Tần Thư Dao đã sớm thể lực cạn kiệt, vừa đến trên bờ thì hoàn toàn không thể động đậy. Nằm trên mặt đất, ánh mắt nhìn bầu trời xanh thẫm cùng với đám mây trắng, trong lòng cũng hoàn toàn thả lỏng.

Hai người nghỉ ngơi một lát, sau đó đi về phía doanh trại.

Nhưng mà khi đến doanh trại lại phát hiện trong doanh trại đều là khói, hơn nữa xung quanh đều là thi thể. Xem ra trong hai ngày bọn họ biến mất, nơi này đã xảy ra một trận ác chiến.

Đám người Mặc Kiếm và Thanh Ngọc thấy hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục an toàn trở về, vừa mừng vừa sợ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Thiếu Dục không lập tức đi thay y phục, thấy một màn này lạnh giọng hỏi.

Mặc Kiếm nói đại khái chuyện phát sinh ngày hôm qua.

Hóa ra sau khi hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao rời đi, Bạch Tu Sinh lại mang theo người đến đánh lén, chỉ là lúc đó ông ta không chỉ mang theo những vật có độc, mà còn một người thổi sáo, tiếng sáo này có thể mê hoặc lòng người. Làm cho binh lính bọn họ không chiến mà bại.

May mà đám người Mặc Kiếm và Thanh Ngọc kịp thời ngăn chặn người thổi sáo, bằng không bọn họ sẽ bại toàn bộ.

Sau khi Mộ Thiếu Dục nghe xong nhú chặt hai hàng lông mày, hắn biết tiếng sáo này là ai thổi, chỉ là người nghe tiếng sáo, không phải toàn bộ đều bị mê hoặc. Bởi vì lần trước hắn nhìn thấy Tần Thư Dao bị tiếng sáo mê hoặc, mà những người khác hoàn toàn không có chuyện gì, ngay cả hắn nghe tiếng sáo cũng không có gì khác thường.

Xem ra buổi tối một ngày trước không phải bọn họ đánh lén, mà là thả thứ gì đó vào trong doanh trại, như vậy những người này mới có thể bị tiếng sáo mê hoặc.

Sở dĩ đám người Mặc Kiếm và Thanh Ngọc không bị tiếng sáo mê hoặc, cũng vô cùng có khả năng bọn họ có võ công cao cường, cho nên ý thức cũng tương đối tỉnh táo.

Tĩnh Nguyệt nhìn thấy dáng vẻ này của Tần Thư Dao, khiếp sợ nói không ra lời, mà lúc này đám người Mặc Kiếm mới phát hiện Tần Thư Dao khác thường.

Chỉ là trên mặt Tần Thư Dao vẫn nhàn nhạt như trước, lạnh lùng nói: “Chuẩn bị cho ta chút nước ấm?”

Hai mắt Tĩnh Nguyệt đỏ bừng, cắn chặt răng không nói được gì, gật đầu rồi lập tức đi xuống làm việc.

Tần Thư Dao không biết hiện tại bản thân biến thành cái dạng gì, nhưng nhất định là người không ra người quỷ không ra quỷ. Xem ra thời gian của nàng cũng không còn nhiều.

Sau khi tắm rửa thay y phục xong, Tần Thư Dao nằm ở trên người ngủ một giấc. Đợi khi ngủ dậy lại phát hiện Mộ Thiếu Dục cũng nằm ở bên cạnh nàng.

“Sao ngài lại ở trong phòng ta?”

Tuy rằng hai người bọn họ đã có da thịt thân thiết, nhưng Tần Thư Dao vẫn không quen ngủ cùng với Mộ Thiếu Dục, bởi vì nàng biết ngày đó không phải Mộ Thiếu Dục tự nguyện.

Lúc này đã là sáng sớm hôm sau, lúc trước bọn họ đều rất mệt mỏi, Tần Thư Dao ngã đầu ngủ tiếp.

Mộ Thiếu Dục lại hỏi một đấng trả lời một nẻo. “Hôm nay ta để Mặc Kiếm nấu xong thuốc giải.”

Tần Thư Dao nghe xong như lọt vào trong sương mù, đợi sau khi suy nghĩ cẩn thận lời Mộ Thiếu Dục nói thì Mộ Thiếu Dục đã đi ra khỏi cửa phòng.

Tĩnh Nguyệt canh giữ ở cửa nhìn thấy Mộ Thiếu Dục đi ra từ bên trong, thì ngẩn ra, nhưng lập tức nghĩ đến hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao đã sớm có hôn ước, cho dù ở cùng phòng sớm một chút cũng không sao cả.

Nàng đi vào thấy trên người Tần Thư Dao vẫn chỉ mặc một bộ xiêm y trong, mà da thịt lộ ra ngoài có chút đỏ, nàng nhìn xong vội vàng cúi đầu xuống, trên mặt cũng càng nóng.

Tần Thư Dao cũng không cảm thấy có gì không ổn, đợi khi bản thân rửa mặt chải đầu, mới nhìn thấy đáng vẻ trên người, trên mặt cũng lập tức đỏ ửng một mảnh. Lại bảo Tĩnh Nguyệt cầm một bộ xiêm y cổ cao, như vậy mới dám đi ra khỏi lều trại.

Hai ngày nay bọn họ tổn thất nặng nề, mà người của Bạch Tu Sinh cũng không tốt hơn bao nhiêu. Bằng không đêm qua Bạch Tu Sinh sẽ mang theo binh mã tới đây.

Mộ Thiếu Dục nghỉ ngơi sau một đêm, chỉ cảm thấy tinh thần rất tốt, lúc trước hắn còn chưa giải được độc, cho nên cũng không vội tấn công. Hiện tại thuốc giải của hắn đã tìm được hết rồi.

Mặc Kiếm và Mộ Thiếu Dục cùng nấu thuốc, đợi sau khi hắn uống hết, sau đó bắt mạch thì phát hiện độc của hắn đã được giải hết rồi.

Mộ Thiếu Dục cũng cảm thấy tinh thần tốt hơn trước đó rất nhiều, tiếp đó hắn lệnh cho quân lính chuẩn bị tốt, bắt đầu chủ động công kích Nam Tĩnh.

Ban đầu bọn họ có năm ngàn binh lính, nhưng hai ngày này tổn thất nặng nề, cũng chỉ còn lại hai ngàn binh lính thôi.

Nhưng Mộ Thiếu Dục vẫn rất tin tưởng, hắn ra lệnh cho Mặc Kiếm ở lại bảo vệ Tần Thư Dao, sau đó mang theo đám người Thanh Ngọc cùng ra ngoài.

Tần Thư Dao phát độc ngày càng nghiêm trọng, Mặc Kiếm nghiên cứu chế tạo một ít thuốc giải cho Tần Thư Dao, nhưng những dược liệu này chỉ có tác dụng làm chậm quá trình để thân thể của nàng không dễ dàng phát độc nhanh lại như vậy.

Tần Thư Dao biết Mặc Kiếm nói hết sức mờ mịt, nàng cũng biết nếu lần phát độc tiếp theo bản thân sẽ biến thành cái dạng gì. Cho nên nàng hoảng hốt ngồi đợi ở trong phòng, không đi ra ngoài.

150. Chương 151: Thư Dao Phát Độc Kim Lồng Không Đậu

Tần Thư Dao không biết cảnh tượng sau khi Mộ Thiếu Dục mang binh đi đánh giặc, dù sao bọn họ đi ra ngoài ba ngày ba đêm, đợi đến sáng sớm ngày thứ ba bọn họ mới trở về. Chỉ là lần này trở về chỉ dẫn theo mấy chục binh lính mà thôi.

Tần Thư Dao vội vã chạy ra, hỏi đánh như thế nào?

Mộ Thiếu Dục lại hí hóp mắt, nói khẽ: “Sau này Nam Tĩnh là của Đại Minh Triều rồi!”

Quả nhiên hắn vẫn đánh thắng trận, chỉ là Tần Thư Dao không cảm giác được hắn vui vẻ, dường như còn bởi vậy mà rất buồn bực.

Tần Thư Dao cũng không hỏi lại, Mộ Thiếu Dục để lại những người này quay lại thành Nam Tĩnh, hiện tại thành Nam Tĩnh đã là thiên hạ của bọn họ rồi, cũng không còn là nơi kiêng dè nữa.

Chỉ là sau khi trở lại thành Nam Tĩnh, Tần Thư Dao có thể rõ ràng cảm giác được người Nam Tĩnh vẫn đối địch với bọn họ. Chỉ là người thắng làm vua người thua làm giặc, tuy trong lòng Tần Thư Dao có chút không thoải mái, nhưng cũng không để ở trong lòng.

Vào lúc ban đêm bọn họ vẫn ở khách điểm lúc đầu, chỉ là ông chủ không còn nhiệt tình như lúc đầu nữa, chỉ lạnh lùng mang thức ăn cho bọn họ. Món ăn cũng như nhau.

Mộ Thiếu Dục không sao cả, hắn đã phát ra tín hiệu, qua vài ngày nữa sẽ có người của thành Ninh Châu đến đây, tiếp nhận quản lý thành Nam Tĩnh này.

Muốn để toàn bộ dân chúng thành Nam Tĩnh quy thuận Đại Minh Triều, cũng không phải việc dễ dàng như vậy, từ từ sẽ đến.

Cho nên lúc Mộ Thiếu Dục công phá được thành Nam Tĩnh, lập tức tuyên bố tin tức, sẽ không giết dân chúng trong thành.

Buổi tối, sau khi Tần Thư Dao tắm rửa xong, nàng lại cảm thấy thân thể khó chịu. Từ sau lần phát tác đầu tiên đã qua mấy ngày, tuy rằng Mặc Kiếm đã phối thuốc. Nhưng dù sao trong cơ thể của Tần Thư Dao độc cũng đã xâm nhập vào bên trong lục phủ ngũ tạng, Mặc Kiếm phối thuốc cũng chỉ có tác dụng làm chậm lại.

Tần Thư Dao luôn nằm ở trong chăn, nàng gất gao cắn chặt răng, không để bản thân kêu ra tiếng đau đớn nào. Nàng không muốn để người khác nhìn thấy dáng vẻ dâm dăng này của nàng.

Độc này đối với nữ nhân mà nói, là một loại sỉ nhục.

Bởi vì càng về sau, Tần Thư Dao càng khó kiểm chế bản thân. Nàng biết cho dù không phải Mộ Thiếu Dục, có lẽ nàng cũng sẽ nhào lên. Nếu thật sự không có cách nào cứu, còn không bằng nàng tự sát.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Tần Thư Dao lập tức muốn cắn lưỡi tự sát.

Nhưng đúng lúc này cửa phòng bị mở ra, Mộ Thiếu Dục đi vào từ bên ngoài. Hắn vừa thấy dáng vẻ này của Tần Thư Dao, thì biết độc nàng phát tác.

Sau đó lập tức xông lên phía trước, lại phát hiện Tần Thư Dao muốn cắn lưỡi tự sát. Tiếp đó lập tức cầm lấy cằm của nàng: “Không được!” Nói xong hung hăng hôn lên đôi môi hồng nhuận của Tần Thư Dao.

Thân thể của Tần Thư Dao cũng đã sớm mềm nhũn, bị Mộ Thiếu Dục hôn như vậy, thần trí cũng lập tức mơ hồ...

Đợi sau khi Tần Thư Dao tỉnh lại, cũng đã là sáng sớm ngày hôm sau, nàng nhìn bên cạnh, cũng đã sớm trống rỗng rồi. Mà trong chăn còn lưu lại hơi ấm.

Nàng nhớ một màn đêm qua, trên mặt đỏ ửng một trận. Mà thân thể vẫn trần như nhộng, nàng vội vàng mặc y phục vào, ở trước gương đồng nhìn, quả thật trên cổ đều có thêm những dấu màu đỏ. Sau đó tìm một cái áo cổ cao mặc vào che giấu.

Sau khi mọi người ăn cơm xong, Mặc Kiếm cầm một chén thuốc đậm đặc đưa cho Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao vẫn chỉ cho đó là thuốc làm chậm quá trình phát độc trên người nàng, tuy trong lòng nàng chán ghét, nhưng vẫn uống hết.

Nếu tiếp tục không khống chế được như vậy nữa, thì còn không bằng nàng thật sự chết cho rồi.

Hiện tại làn da trên người Tần Thư Dao chậm rãi lão hóa, có chút khô cứng với nếp nhăn. Nàng biết dáng vẻ hiện tại của mình, người không ra người quỷ không ra quỷ cho nên cũng rất ít đi ra ngoài.

Mỗi buổi sáng tỉnh mơ Mộ Thiếu Dục đều đi ra ngoài, cũng không biết đi ra ngoài làm gì. Tần Thư Dao cũng không hỏi.

Chỉ là chờ đến buổi chiều, Bạch Thiển lại bỗng nhiên chạy vào, hai mắt nàng ta đỏ bừng, nhìn Tần Thư Dao khóc nói: “Dao tỷ tỷ, tỷ để Dục ca ca tha cho phụ thân ta đi!”

Trận chiến tranh này, Tần Thư Dao hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cũng không biết Bạch Tu Sinh sống hay chết.

Hiện tại Bạch Thiển vội vàng chạy đến trước mặt nàng, làm nàng có chút kinh ngạc, chỉ là rất nhanh lại khôi phục như bình thường.

“Việc này ta không làm chủ được. Chờ Mộ công tử trở về, người lại hỏi hần!”

Dù sao Bạch Thiển làm người lương thiện, cũng giúp bọn họ không ít. Chỉ là chuyện này quả thật Tần Thư Dao không giúp được nàng ta.

“Dao tỷ tỷ, hần yêu tỷ như vậy. Lời tỷ nói, hần nhất định sẽ nghe!”

Tần Thư Dao không thừa nhận Mộ Thiếu Dục yêu bản thân, nàng chỉ cảm thấy sợ hãi Bạch Thiển cho rằng như vậy, là vì Mộ Thiếu Dục không đồng ý cưới Bạch Thiển, mà lấy nàng làm cái cớ.

“Người hần yêu không phải ta, người hần yêu ở trong kinh thành. Cho nên hần sẽ không nghe ta!”

Bỗng nhiên Bạch Thiển cười một cách ngốc nghếch vài tiếng, vẻ mặt bi thương: “Dao tỷ tỷ, hiện tại tỷ trúng độc hoa mê tình, nếu không phải hần tỷ đã sớm chết rồi!”

Tần Thư Dao nghe vậy, trên mặt đỏ ửng, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Thì tính sao? Hần cũng chỉ xem ta là thể diện thôi!”

“Dao tỷ tỷ, tỷ biết độc hoa mê tình độc nhất chỗ nào không? Là phải uống máu trong tim người trong lòng, từ nhỏ ta đã sinh sống ở Nam Tĩnh, cũng có vài phần hiểu biết về độc này. Nếu Dục ca ca không cho tỷ uống máu trong tim, lúc này tỷ cũng đã sớm trở thành một bà sáu chục tuổi rồi!”

Tần Thư Dao vừa nghe ngẩn người ra, từ sau khi bọn họ đi ra khỏi rừng cây, Mộ Thiếu Dục lập tức đi tấn công thành Nam Tĩnh. Hơn nửa đêm qua nàng còn phát độc một lần.

Bạch Thiển thấy nàng không tin tưởng, nói tiếp: “Tuy nói độc hoa mê tình này sau bảy bảy bốn mươi chín ngày sẽ phát độc bỏ mình, nhưng ngày thứ mười trúng độc, sẽ hoàn toàn biến thành một bà lão nhăn nheo. Đến thời điểm kia, còn ai sẽ nguyện ý giao hợp âm dương với nàng ta nữa. Từ đó về sau sẽ trải qua từng ngày sống bên trong đau đớn, thẳng đến chết mới thôi!”

Bạch Thiển dừng một lát rồi nói tiếp: “Nhưng hiện tại Dao tỷ tỷ chỉ già đi mấy tuổi so với trước đó mà thôi, chứng tỏ độc của Dao tỷ tỷ đã được khống chế. Nói cách khác có người cho tỷ uống máu trong tim, mà cũng thật tâm yêu tỷ!”

Nói tới đây sắc mặt Bạch Thiển càng thêm tái nhợt, nụ cười cũng càng thêm thê lương: “Ta còn cho rằng người trong lòng Dục ca ca không phải là tỷ. Hiện tại nhìn lại, ta sai lầm rồi. Dục ca ca chỉ thích mỗi mình tỷ, hần vì tỷ trả giá nhiều như vậy. Lời tỷ nói tuyệt đối huynh ấy sẽ nghe. Dao tỷ tỷ, tỷ giúp ta đi mà!”

Bỗng nhiên Bạch Thiển phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, khóc nói: “Tuy rằng khi ta còn nhỏ, ông chưa từng đi tìm ta. Nhưng mà trên đời này ta cũng chỉ có một mình ông là người thân!”

Tần Thư Dao vội vàng nâng Bạch Thiển dậy, lúc này trong lòng nàng rất rối loạn, lời Bạch Thiển nói vừa rồi, tuy nàng không tin, nhưng trong lòng vẫn rối loạn không thôi. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng cũng hiểu bản thân có tình ý với Mộ Thiếu Dục.

Nàng nghĩ có lẽ Mộ Thiếu Dục cũng có chút thích bản thân, nhưng mà không sâu đậm như Bạch Thiển nói. Cho dù mình có tình cảm với Mộ Thiếu Dục, nhưng cũng chỉ có thiện cảm nhân nhật mà thôi.

“Người đứng lên trước. Việc này chờ sau khi hần trở về, ta sẽ nói với hần. Chỉ là ta không thể cam đoan hần sẽ nghe lời ta!”

Tần Thư Dao biết tâm tư Bạch Thiển đơn giản, cho nên nàng thấy như thế, cũng lập tức gật đầu đồng ý.

151. Chương 152: Chuẩn Bị Về Kinh, Bạch Thiển Rời Khỏi Nhà

Sau khi Bạch Thiển thấy Tần Thư Dao đồng ý, cũng không lập tức rời đi. Lúc này trong lòng nàng mâu thuẫn không thôi, nàng vừa hận những người này, vừa yêu Mộ Thiếu

Hiện tại quê hương của nàng đã bị Mộ Thiếu Dục tấn công, mà phụ thân của nàng lại bị bắt lại, nàng cũng không biết nên đi nơi nào.

Mộ Thiếu Dục đợi đến khi bên ngoài tối đen mới trở về, nhìn thấy Bạch Thiển nhưng cũng không kinh ngạc, hơn nữa lập tức nói tình hình của Bạch Tu Sinh ra.

“Ta chưa bắt được phụ thân cô nương, ông ta đã biến mất! Mấy ngày nay ta đang tìm ông ta!”

Cùng biến mất với Bạch Tu Sinh còn có Liêu Phong, hai người kia một người là cao thủ dùng độc, một người thối sáo mê hoặc người khác. Cho nên mấy ngày nay, Mộ Thiếu Dục đều sai người cố gắng tìm kiếm.

Chỉ là Nam Tinh núi nhiều cây nhiều, muốn tìm người cũng không dễ dàng như vậy.

Bạch Thiển nghe xong, không khỏi sửng sốt, chờ nửa ngày mới nói: “Huynh thật sự không bắt bọn họ sao?”

Mộ Thiếu Dục gật đầu.

Về mặt Bạch Thiển có chút cứng ngắc, một lát sau, mới nói: “Ta đi về trước đây!”

Mộ Thiếu Dục cũng không có ý muốn tiễn nàng, chỉ hơi gật đầu. Sau đó ngồi xuống, tự rót cho mình một ly trà.

Bạch Thiển quay đầu lại nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, lòng tràn đầy thương tâm cùng với khổ sở, vì nam nhân này nàng ngay cả lời nói của phụ thân mình cũng không nghe theo, nếu nàng gả cho Liêu Phong, như vậy phụ thân của mình cũng không đến mức biến mất không rõ tung tích.

Tuy rằng tính tình Bạch Thiển lương thiện, nhưng mà bỗng nhiên gặp biến cố lớn như vậy. Trong lòng cũng nổi lên một chút oán hận, chỉ là một chút oán hận này không phải với Mộ Thiếu Dục, mà là với Tần Thư Dao.

Khi nàng biết Mộ Thiếu Dục dùng máu trong tim mình làm thuốc dẫn cho Tần Thư Dao, nàng biết bản thân ở trong lòng Mộ Thiếu Dục hoàn toàn không có một chút địa vị. Tuy rằng nàng quen biết với Mộ Thiếu Dục chỉ một tháng mà thôi, nhưng mà nàng vì Mộ Thiếu Dục ngay cả lời nói của phụ thân cũng không nghe. Thậm chí biết rõ ràng những người này tới là tấn công quê hương nàng, nhưng nàng lại không ngừng giúp đỡ bọn họ.

Lúc này oán hận trong lòng Bạch Thiển càng ngày càng sâu, nàng nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, có thể loáng thoáng nhìn thấy nhiều dấu màu đỏ trên căn cổ.

Bỗng nhiên nàng chạy đến bên cạnh Mộ Thiếu Dục, hai mắt phủ kín nước mắt, cầu xin nói: “Dục ca ca, nể tình ta giúp các huynh nhiều chuyện như vậy, huynh hãy bỏ qua cho phụ thân ta!”

Mộ Thiếu Dục ngẩn ra, cuối cùng vẫn khoát tay, nói: “Hiện tại có khả năng ông ta đã chạy vào bên trong vùng khí độc rồi, cho dù ta muốn tìm cũng không dễ dàng như vậy, sống hay chết cũng chỉ có thể nghe theo ý trời mà thôi!”

Bạch Thiển biết Mộ Thiếu Dục không định đuổi theo giết phụ thân của mình, tảng đá trong lòng mới hạ xuống. Nàng lại nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, trong lòng phần nhiều là không cam lòng, cuối cùng cũng chỉ có thể xoay người rời đi.

Tần Thư Dao thấy Bạch Thiển rời khỏi, bảo mọi người đều lui xuống, sau đó đứng lên, nói với Mộ Thiếu Dục: “Cần phải thay y phục?”

Vừa mới nói xong, nàng lập tức vươn tay, muốn thăm dò vào bên trong xiêm y Mộ Thiếu Dục. Đây là lần đầu tiên dưới trạng thái tỉnh táo, Tần Thư Dao chủ động cởi áo cho Mộ Thiếu Dục.

Trong lòng Mộ Thiếu Dục ngẩn ra, chỉ là rất nhanh bắt lấy tay Tần Thư Dao, lạnh lùng nói: “Không cần!”

Tần Thư Dao vội vàng đuối theo, trầm giọng hỏi: “Ngài thật sự vì ta cắt máu trong tim?”

Đêm qua nàng mơ mơ màng màng, hoàn toàn không chú ý tới ngực Mộ Thiếu Dục. Hôm nay nghe Bạch Thiển nói như vậy, lập tức muốn nhìn trên ngực Mộ Thiếu Dục thật sự có vết dao cắt hay không.

Mộ Thiếu Dục cũng không phủ nhận, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu.

Tần Thư Dao thấy, hai mắt phủ kín hơi nước, nàng khẽ cắn chặt hàm răng, sau đó đi ra phía trước, ôn nhu nói: “Để ta nhìn xem, được không?”

Mộ Thiếu Dục hơi vuốt cằm, sau đó kéo áo mình ra. Một đường vết thương màu đỏ xuất hiện trước mặt Tần Thư Dao, nàng kinh ngạc hơi há hốc mồm.

Nàng của kiếp trước, vì một người nam nhân trả giá nhiều như vậy, cuối cùng lại bị mất trong sạch, hàm oan mà chết. Nàng của kiếp này, cho rằng trên đời này không có một nam nhân tốt, chỉ muốn báo thù. Nhưng mà không nghĩ tới lại sẽ có một người nam nhân, nguyện ý vì nàng cắt máu trong tim.

Khi nhìn thấy vết thương trên ngực Mộ Thiếu Dục, cho dù trái tim của Tần Thư Dao có lạnh giá đến cỡ nào, trong mắt vẫn chảy nước mắt xuống.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày, mỗi ngày đều phải cắt một dao. Đau đớn như vậy có ai có thể cảm nhận được.

Tần Thư Dao nhẹ nhàng sờ vào xung quanh vết thương của hắn một lát, rồi thấp giọng nói: “Đau không?”

Mộ Thiếu Dục khẽ lắc đầu, sau đó bắt lấy cổ tay Tần Thư Dao, lại kéo áo của mình vào lại.

Tần Thư Dao ngẩng đầu, hắn nhẹ nhàng lau nước mắt cho Tần Thư Dao, tiếp đó ôm nàng vào trong ngực.

Cũng không biết từ lúc nào, hắn đã bắt tri bất giác yêu nữ tử này. Lúc trước quả thật hắn chán ghét nàng, cảm thấy nàng là một nữ nhân tâm kế sâu đậm. Nhưng mà từ sau khi ra khỏi kinh thành, ấn tượng của hắn với nàng thay đổi rất nhiều. Cảm thấy nàng không ngoan độc như biểu hiện ở bên ngoài.

Mộ Thiếu Dục cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi đỏ thắm của Tần Thư Dao, hai tay cũng bắt đầu không an phận di chuyển lên. Nhưng mà Tần Thư Dao cũng không đẩy hắn ra, mà chậm rãi đáp lại hắn.

Trong phòng nhất thời cảnh xuân lộ ra ngoài...

Sau khi tấn công thành Nam Tĩnh xong, người thành Ninh Châu phái tới tiếp ứng cũng đến. Đám người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao đã ở chỗ này một tháng rồi, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Mộ Thiếu Dục đều lấy máu trong tim mình cho Tần Thư Dao uống, mà dung nhan của Tần Thư Dao cũng dần dần khôi phục lại.

Ngày hôm đó, binh mã hoàng thượng phái tới cũng đã đến. Ngoại trừ mang theo thánh chỉ của hoàng thượng ra, còn mang theo một ngàn binh lính đóng quân ở trong này.

Không tìm được Bạch Tu Sinh và Liêu Phong, mà từ sau ngày đó Bạch Thiển cũng không tìm đến bọn họ nữa rồi.

Tần Thư Dao thẹn ở trong lòng, nhưng cũng không đi tìm nàng.

“Phụ hoàng nói để chúng ta nhanh chóng về kinh!”

Tần Thư Dao biết hoàn thương sợ binh mã của Mộ Thiếu Dục càng ngày càng nhiều, sợ hắn sẽ tạo phản.

Nhưng cũng chỉ có Tần Thư Dao biết, Mộ Thiếu Dục hoàn toàn không có khả năng tạo phản. Kiếp trước ngôi vị hoàng đế vốn thuộc về Mộ Thiếu Dục, nhưng mà không biết bởi vì nguyên nhân gì, Mộ Thiếu Dục lại thoái vị nhường cho ngũ hoàng tử Mộ Thành Hi.

Tần Thư Dao cũng muốn nhanh chóng trở về kinh, bọn họ ra ngoài cũng gần bốn tháng rồi. Từ giữa hè đến đầu thu, nàng cũng muốn nhanh về kinh, để Tần Khả Cầm sớm ngày bình phục, không cần lại bị Hàn Thế Quân mê hoặc.

“Khi nào thì chúng ta lên đường?”

Nơi này đã phủ kín binh mã của Đại Minh triều, ngay cả dân chúng thành Nam Tĩnh không đồng ý quy thuận, thì lúc này cũng bất lực.

Mộ Thiếu Dục trầm tư một lát, khẽ nói: “Sau khi trời sáng chúng ta sẽ lên đường, nàng bảo bọn họ nhanh thu dọn một chút!”

Tần Thư Dao gật đầu, bảo đám người Tĩnh Nguyệt bắt đầu thu thập đồ đạc.

Ngày hôm sau, Tần Thư Dao nghĩ nên nói tạm biệt với Bạch Thiển, dù sao đoạn đường này, Bạch Thiển vẫn giúp bọn họ không ít. Hơn nữa nếu không phải Bạch Thiển giúp đỡ, hiện tại độc của Mộ Thiếu Dục cũng sẽ không thể giải được. Mà nàng có lẽ cũng đã sớm chết rồi.

Nàng mang theo Tuyết Ảnh và Ngưng Sương tới chỗ nhà trúc chờ Bạch Thiển, nhà trúc vẫn như trước đây, yên tĩnh và xinh đẹp.

152. Chương 153: Trên Đường Trở Về Kinh Gặp Phải Thích Khách

Tần Thư Dao gõ cửa, đợi lâu vẫn không thấy có người đáp lại. Nàng nghĩ có lẽ Bạch Thiển đã vào núi hái dược thảo, cho nên để lại một tờ giấy.

Kế tiếp Mộ Thiếu Dục dẫn theo một đám người ngựa chậm rãi trở về kinh, trên đường đi tới chỉ có mấy người bọn họ, nhưng khi trở về lại mang theo mấy mươi thị vệ.

Chuyện này cũng vì đề phòng Dạ Quân sẽ bỗng nhiên tập kích.

Rốt cuộc đợi đến bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, độc trên người Tần Thư Dao đã được giải hết. Mà trên ngực Mộ Thiếu Dục để lại vô số vết sẹo nhỏ.

Tần Thư Dao nhìn có chút đau lòng, mà quan hệ của hai người bọn họ cũng càng thêm cởi mở. Tĩnh Nguyệt thấy tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng cũng vui mừng cực kỳ.

Trên một đường đi này cũng rất thuận lợi, trên đường cũng không gặp chuyện gì không ỏn.

Một ngày này, bọn họ tìm kiếm khách điểm nghỉ ngơi trước. Sau khi Tần Thư Dao tắm rửa thay y phục xong lập tức trên giường nghỉ ngơi, đám người Mộ Thiếu Dục và Mặc Kiếm nói chuyện chính sự một lát, sau đó đến phòng Tần Thư Dao.

Sau khi Tần Thư Dao trúng độc, Mộ Thiếu Dục đều tùy ý ra vào phòng Tần Thư Dao. Lúc mới bắt đầu Tần Thư Dao còn cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng dần dà cũng không che giấu.

Chỉ là khi đợi đến nửa đêm, trong phòng bỗng nhiên bay tới một mùi hương, tính cảnh giác của Mộ Thiếu Dục cực cao, cho dù là đang ngủ, ngửi thấy mùi hương này lập tức mở hai mắt ra, tiếp đó vội vàng bật mũi lại.

Bởi vì Tần Thư Dao ngủ rất sâu, cho nên lúc này cũng đã hít vào không ít. Mộ Thiếu Dục biết mùi hương này không tạo nên thương tổn gì quá lớn với thân thể, nhưng lại sẽ làm cho người ta hôn mê một trận.

Mộ Thiếu Dục im lặng theo dõi biến hóa, nằm trên giường giả bộ như đã hôn mê.

Lại một lát sau, rốt cuộc bên ngoài có động tĩnh.

Có người nhảy vào từ cửa sổ, hơn nữa không phải một người.

“Đôi cậu nam nữ này, hôm nay ta sẽ chém đầu của hai người bọn người!”

Bạch Tu Sinh hung dữ mang theo đao, xông vào trước giường.

Nhưng lại bị Liêu Phong ngăn lại: “Chậm một chút, người này rất xảo quyệt, chúng ta ngàn vạn lần đừng trúng kế!”

Bạch Tu Sinh nghe vậy ánh mắt trầm xuống, lập tức cẩn thận hơn. Ông ta đi đến trước giường, cầm một cây đao nghĩ muốn chém vào trên cổ Mộ Thiếu Dục. Nhưng một đao này còn chưa hạ xuống, Mộ Thiếu Dục đã xoay người một cái, sau đó đánh một quyền vào bụng Bạch Tu Sinh.

Động tác của hắn cực nhanh, Bạch Tu Sinh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì bản thân đã té ngã trên mặt đất.

Liêu Phong nhìn thấy Mộ Thiếu Dục không trúng kế, vội vàng ném răn độc ra. Mộ Thiếu Dục lại từ bên giường rút kiếm ra, tiếp đó vèo vèo hai tiếng, chém chết con răn trăm năm tại chỗ.

Vũ khí độc môn của hắn ta ngoài những con răn độc này, còn cây sáo. Chỉ là hiện tại cây sáo hoàn toàn không sử dụng được.

Bạch Tu Sinh thì làm sao mà có thể trốn thoát như vậy, trong đôi mắt của ông ta mang theo oán độc, sau đó bay ra một đám ngân châm từ trong tay, chỉ là ngân châm này đều bị Mộ Thiếu Dục dùng kiếm ngăn lại, không có một ngân châm nào đâm trúng Mộ Thiếu Dục.

Võ công của hai người bọn họ đều không cao, răn độc với châm độc không có tác dụng gì với Mộ Thiếu Dục. Hai người Bạch Tu Sinh và Liêu Phong lập tức tìm đường trốn chạy, vội vàng nhảy xuống cửa sổ, chạy thoát.

Mộ Thiếu Dục lại vội vàng bảo đám người Mặc Kiếm và Thanh Ngọc đuổi theo, chỉ là hai người bọn hắn chạy cực nhanh, hoàn toàn không đuổi kịp.

Lúc này Mộ Thiếu Dục mới biết được, hóa ra hai người bọn hắn đều luôn theo dõi mình, chỉ chờ tìm được cơ hội giết bọn họ. May mắn hôm nay Mộ Thiếu Dục ngủ chưa sâu, nếu không, lúc này đầu của hắn và Tần Thư Dao cũng lênh vị trí rồi.

Ngày hôm sau, Tần Thư Dao thức dậy, nhìn thấy Mộ Thiếu Dục vẫn còn ngủ bên cạnh nàng, không khỏi có chút kinh ngạc.

Nhiều ngày trước Mộ Thiếu Dục đều dậy sớm hơn nàng, dù sao Tần Thư Dao còn chưa chân chính gả cho Mộ Thiếu Dục, cho nên hai người bọn họ cũng không thể cùng đi vào phòng, hoặc cùng đi ra khỏi phòng.

Cho nên Tần Thư Dao thấy Mộ Thiếu Dục còn nằm ở bên cạnh nàng nhất thời có chút kinh ngạc.

Lúc này Mộ Thiếu Dục cũng mở hai mắt ra, nhìn thấy Tần Thư Dao nhìn hắn, trên mặt cũng lộ ra một chút ý cười yếu ớt: “Sao dậy sớm như vậy!”

Lần đầu tiên hai người bọn họ cùng thức dậy, nói chuyện như vậy.

Tần Thư Dao nghe xong, mặt đỏ lên, lập tức cúi đầu khẽ nói: “Thiếp giúp chàng thay y phục!”

Tuy rằng nàng chưa gả cho hắn, nhưng hiện tại nàng đã là thê tử của hắn, vậy nên việc này cũng nên làm.

Mộ Thiếu Dục cũng không cự tuyệt, tùy ý để Tần Thư Dao giúp hắn thay y phục.

Hai người cùng đi ra khỏi phòng, đám người Tuyệt Ảnh canh giữ ở cửa nhìn thấy, hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra một chút ý cười yếu ớt.

Bởi vì có lần đánh lén kia, Mộ Thiếu Dục càng cẩn thận hơn trước nhiều. Chỉ là ngay cả như thế, cũng sẽ có người đến đánh lén bọn họ.

Chính là lúc này đây không phải Bạch Tu Sinh mà là Dạ Quân.

Mộ Thiếu Dục cũng biết Dạ Quân sớm hay muộn sẽ xuất hiện, cho nên đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Dạ Quân cũng nghe nói Mộ Thiếu Dục đã dẹp xong Nam Tĩnh, hơn nữa còn từng ở Nam Tĩnh biến mất vài ngày, hắn ta biết nhất định là Mộ Thiếu Dục đi Nam Tĩnh tìm thuốc giải, nói không chừng còn gặp kỳ ngộ gì đó, để hắn tìm được hoa Liên Vực.

Tuy rằng Dạ Quân không ôm nhiều hi vọng, nhưng hắn ta biết Mộ Thiếu Dục tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản.

Cho nên sau khi nghe được tin tức Mộ Thiếu Dục trở về kinh, thì lập tức đuổi theo binh mã Mộ Thiếu Dục.

Tuy rằng lần này Mộ Thiếu Dục mang theo mấy mươi tên thị vệ, nhưng Dạ Quân đều không để ở trong mắt. Kinh công của hắn ta rất cao, thậm chí trên Mộ Thiếu Dục. Cho nên hoàn toàn không cần đánh lén buổi tối, thậm chí là một mình ở nửa đường chặn bọn họ lại.

Mộ Thiếu Dục thấy một mình Dạ Quân đứng giữa đường, không khỏi nhú mày, hắn biết người này võ công cao cường, hơn nữa chiếm được chỉ lệnh đến giết bản thân của hoàng hậu.

Trong tay hắn cũng quả thật có hoa Liên Vụ, chỉ là hoa Liên Vụ này hắn sẽ không giao cho Dạ Quân.

Bởi vì Dạ Quân làm việc quái đản, thế nhưng cầm bạc của hoàng hậu, nhưng không vì hoàng hậu làm việc. Người như vậy không thể trở thành kẻ địch, nhưng cũng không thể trở thành bằng hữu. Mà lúc này Mộ Thiếu Dục đang đối địch với hắn ta.

Mộ Thiếu Dục nhảy xuống từ trên lưng ngựa, gọn gàng dứt khoát nói: “Thứ ngươi muốn, không có ở chỗ ta!”

Dạ Quân vừa nghe lập tức biến sắc, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ ngươi không sợ mỗi khi đến ngày trăng tròn sẽ nhận hết đau đớn vạn độc trùng cắn?”

Mộ Thiếu Dục cười lạnh một tiếng: “Thì tính sao?”

Nói xong hắn lập tức giơ tay lên, sau đó thị vệ lập tức cầm cung tiến lên bắn về phía người Dạ Quân.

Những thị vệ này đã trải qua huấn luyện, cũng đều do một tay Mộ Thiếu Dục bồi dưỡng. Võ công cao hơn thị vệ bình thường rất nhiều.

Dạ Quân không nghĩ tới Mộ Thiếu Dục lại không sợ độc phát tác, lại muốn bắn chết mình.

May mắn võ công hắn cao cường, nhưng cũng là người ít không đánh lại được nhiều người, hơn nữa bên người Mộ Thiếu Dục có không ít võ lâm cao thủ. Dạ Quân đánh mấy trận, đã có chút cổ hết sức.

Mặc Kiếm cũng là cao thủ dùng độc, võ công hắn không chỉ cao cường, mà còn liên tục phi ra mấy chục thanh phi đao tẩm độc phía trên ra ngoài, rốt cuộc có một thanh bắn trúng trên cánh tay Dạ Quân.

Dạ Quân cắn chặt răng, trên trán cũng phủ kín mồ hôi, hắn ta biết bản thân không thể đánh tiếp, nếu không sẽ bị những người này bắt sống. Cho nên hắn ta cắn răng một cái, quyết định rời đi, đến lúc đó lại đến đánh lén.

Mộ Thiếu Dục thấy Dạ Quân đã đi, hắn cũng không ra lệnh cho đám thị vệ đuổi theo không bỏ, mà nhanh chóng trở về kinh thành.

153. Chương 154: Khải Hoàn Trở Về Kinh Tàn Gia Vui Mừng

*Khải hoàn: chiến thắng trở về

Đoạn đường tiếp theo xem như thuận lợi, không gặp người nào.

Mộ Thiếu Dục khải hoàn trở về, đương nhiên hoàng thượng tự mình nghênh đón.

Mà Tàn Thư Dao cũng không cùng Mộ Thiếu Dục trở về kinh, nàng không muốn để cho người kinh thành biết bản thân đi theo Mộ Thiếu Dục đi Nam Tĩn. Hơn nữa người Tàn gia cũng thả ra tin tức, nói Tàn Thư Dao tỉnh dưỡng ở trong thôn trang.

Thẳng đến sau khi Mộ Thiếu Dục trở về cung, Tàn Thư Dao mới vào cửa thành, sau đó lại do một chiếc xa ngựa hộ tống trở về Tàn phủ.

Tàn Lương và Tàn lão phu nhân đã sớm chờ ở nhà, vừa nghe nói Tàn Thư Dao trở về, lập tức vui mừng không thôi.

Vinh Thọ Đường tụ tập không ít người, Tàn Thư Dao cúi người thi lễ với từng người một.

Ngô thị nhìn thấy Tần Thư Dao không tổn hao gì trở về, trong lòng phức tạp một trận, nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Ta đã nói đại cô nương có cát nhân phù trợ, ngài nhìn một chút hiện tại Tam hoàng tử khai hoàn trở về, nói không chừng hoàng thượng cũng sẽ ban thưởng cho đại cô nương!”

Lời này thật dễ nghe, Tần lão phu nhân nghe xong ý cười ngoài miệng cũng càng đậm.

Đám người Lại thị cũng nói vài câu khách khí, lại hỏi một chút phong thổ Nam Tĩnh.

Tần Thư Dao đáp lại từng lời một.

Tần Tuyết Như ngồi ở một bên bày ra vẻ mặt không thèm để ý, nhưng dù sao trường bối trong nhà đều ở chỗ này, nàng ta cũng không thể bày sắc mặt, cũng tùy ý hỏi vài câu, khi nàng ta nghe Mộ Thiếu Dục chiếu cố nàng, trong lòng vừa tức giận vừa oán hận.

Đương nhiên nàng ta biết chuyện hai người Mộ Thiếu Dục và Trịnh Anh Anh, còn tưởng rằng Mộ Thiếu Dục sẽ bởi vì Trịnh Anh Anh mà ghi hận Tần Thư Dao. Không nghĩ tới lại còn chiếu cố chăm sóc nữa, Tần Tuyết Như không vui bĩu môi, sau đó lại nghĩ đến có thể là Tần Thư Dao giả bộ, cố ý nói như vậy, trong lòng mới thoải mái hơn một chút.

Tần Thư Dao thấy Tần Khả Cầm càng thêm suy yếu hơn trước đây nửa năm, nhin không được hỏi: “Nhị muội muội làm sao vậy? Mới mấy tháng không thấy, sao trở nên gầy yếu như vậy!”

Lúc này đã cuối thu, Tần Khả Cầm mặc áo vừa dày vừa nặng, nhưng ngay cả như vậy thân thể của Tần Khả Cầm vẫn mảnh khảnh vô cùng. Giống như gió thổi qua sẽ đổ vậy.

Tần Thư Dao nhìn mà đau lòng không thôi, nghĩ đến trong tay mình đã có Thiên Tầm Hồng Đậu, trong lòng cũng yên tâm hơn một chút.

Lúc này Ngô thị cũng nở nụ cười: “Ta đã nói rồi, thân thể nhị cô nương rất yếu, nên ăn nhiều một chút, bằng không sau này lập gia đình làm thế nào mà sinh con dưỡng cái cho tốt được!”

Tần Khả Cầm nghe vậy sắc mặt khê đỏ lên, hơi cúi đầu xuống.

Loại lời nói này sẽ không nói trước mặt nữ tử chưa lấy chồng, trừ khi đã đính hôn rồi. Tần Thư Dao vừa nghe lập tức nghi hoặc nói: “Nhị muội đính hôn rồi sao?”

Nàng ra khỏi nhà nửa năm, nếu Tần Khả Cầm thật sự đính hôn cũng không phải không có khả năng.

Ngô thị và đám người Lại thị đều gật đầu.

Tần Thư Dao càng thêm tò mò, hỏi: “Gia cảnh người kia là người ra sao?”

Ngô thị cười nói: “Con nói hiện tại ở kinh thành ai nở mày nở mặt nhất, không phải Hàn công tử vừa mới ngồi lên vị trí Ninh Viễn Hầu sao?”

Tần Thư Dao vừa nghe trong đầu lập tức ong cả lên, kiếp này nàng cố gắng thoát khỏi hủn ta, không nghĩ tới Hàn Thế Quân sau khi không thành công, lập tức chuyển mục tiêu sang muội muội của nàng.

“Không được! Không thể gả cho hủn ta!”

Tần Thư Dao nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp rống lên.

Lời này vừa nói ra, người xung quanh lập tức kinh ngạc nhìn Tần Thư Dao.

Lúc này Tần Thư Dao cũng có chút xấu hổ, nàng biết mình đã đính hôn rồi, nhưng mà hôn sự của muội muội cũng không tới phiên nàng đến làm chủ. Nàng suy nghĩ, rồi lập tức nói: “Tác phong của Hàn công tử không tốt, lại cực kỳ phong lưu. Người như thế, nếu nhị muội gả qua, nhất định sẽ chịu khổ!”

Ngô thị vừa nghe lập tức cười nói: “Ôi, nam nhân tam thê tứ thiếp là rất bình thường. Hiện tại phụ thân của con cũng không phải có một mỹ thiếp đấy thôi.”

Sau khi Tần Lương nghe, không được tự nhiên ho khan một tiếng.

Ngô Thị lại nói tiếp: “Hơn nữa hiện tại hủn rất được hoàng thượng trọng dụng, lại ngồi lên vị trí Hầu gia. Tương lai nhất định sẽ vô lượng!”

Tần Thư Dao đã sớm dự đoán được khi nàng rời đi, Hàn Thế Quân sẽ thành công ngồi lên vị trí Hầu gia. Chỉ là khi đó nàng một lòng muốn tìm thuốc giải cho Tần Khả Cẩm, cho nên hoàn toàn không để ý.

Chỉ là không nghĩ tới mới chỉ nửa năm, Hàn Thế Quân đã đưa sính lễ đến Tần gia, hơn nữa Tần lão phu nhân cũng đồng ý.

Hôn sự này tuyệt đối không thể thành!”

Hiện tại Tần Thư Dao biết trước mặt nhiều người như vậy, chính mình nói nhiều cũng vô dụng. Lời bọn họ nói gì tiếp đó, Tần Thư Dao cũng không có hứng thú nghe, chỉ ừ ừ vài tiếng, tùy ý cho xong.

Mọi người cũng đều biết tính tình của Tần Thư Dao luôn lạnh lùng, cho nên cũng không để ý.

Đợi sau khi mọi người ăn cơm xong, Tần lão phu nhân lại đặc biệt giữ Tần Thư Dao lại.

Việc này cũng hợp ý Tần Thư Dao.

“Chuyến đi này chính là nửa năm, lễ cập kê của cháu cũng không kịp là. Qua nửa tháng nữa, nội tổ mẫu sẽ bổ sung cho cháu.”

Tần Thư Dao cảm thấy không sao cả, chỉ là Tần lão phu nhân kiên trì, nàng cũng không ngăn cản.

Nàng nói một ít chuyện lý thú ở Nam Tĩnh cho Tần lão phu nhân nghe, Tần lão phu nhân nghe xong cũng vui mừng không thôi.

Tần lão phu nhân vẫn nắm tay Tần Thư Dao, nhẹ giọng thở dài: “Cũng khó cho cháu rồi, một mình chạy đến nơi xa như vậy.”

“Chuyện này cũng là do bản thân cháu yêu cầu, không trách được người khác!”

Tần lão phu nhân nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng, khẽ nói: “Ta biết cháu có nỗi khổ.” Nói xong Tần lão phu nhân lại thở dài một tiếng: “Tiểu tử Hàn gia kia, thực ta ta cũng thương mến, vừa thấy là biết tiểu tử Hàn gia kia tâm kế sâu đậm. Chỉ là mẫu thân cháu bị mê hoặc tâm hồn, ngay cả phụ thân cháu cũng...”

Đương nhiên Tần Thư Dao hiểu, hiện tại Hàn Thế Quân được hoàng thượng trọng dụng, lúc trước có thể nói là phong lưu thành tính. Chuyện này cũng không tính là gièm pha gì, nam nhân nào không tam thê tứ thiếp.

Chỉ là làm sao nàng có thể trơ mắt nhìn muội ruột của mình nhảy vào hố lửa, cho nên nàng vội hỏi: “Chẳng lẽ không thể hối hôn sao?”

Tần lão phu nhân khẽ lắc đầu.

Tần Thư Dao giận tái mặt, nói: “Không được, nhân phẩm của Hàn công tử không tốt, tâm kế sâu đậm. Tâm tư của nhị muội đơn thuần, nếu thật sự gả qua, tuyệt đối sẽ bị hấn ăn ngay cả xương cũng không nhổ ra!”

Tần lão phu nhân thật sự không ngờ chuyện đi xa như vậy, dù sao lúc trước khi Hàn Thế Quân đến cầu hôn, cũng rất chân thành.

Tần Thư Dao biết loại chuyện này đã như đinh đóng cột, muốn thay đổi rất khó khăn. Nhưng làm sao nàng có thể trơ mắt nhìn muội ruột của mình gả cho loại người này được.

Nàng không nói chuyện Hàn Thế Quân làm cho Tần lão phu nhân nghe, bởi vì nàng biết Tần lão phu nhân không tin, dù sao trong tay nàng cũng không có chứng cứ. Chỉ là độc Tương Tư Dấn trên người Tần Khả Cẩm, Tần Thư Dao cũng không có chứng cứ chứng minh Hàn Thế Quân làm.

Cho nên nàng cùng nói chuyện vài câu với Tần lão phu nhân xong, nói một lời, trở về phòng nghỉ ngơi trước.

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, vào buổi sáng tinh mơ, hoàng thượng đã hạ thánh chỉ.

Già trẻ lớn bé của Tần gia đều đi ra ngoài nghênh đón thánh chỉ, quả nhiên lần thánh chỉ này là ban thưởng cho Tần Thư Dao, nhưng cũng định xuống ngày thành thân với Mộ Thiếu Dục. Chỉ là thời gian có chút gấp gáp, ngày mồng tám tháng mười hai, cách hiện tại chỉ còn chưa tới hai tháng.

Chỉ là ngoại trừ những tin tức tốt này, đối với Tần Thư Dao mà nói còn có tin tức xấu hơn.

154. Chương 155: Lúng Túng Trong Yến Tiệc Sẽ Có Người Bị Thương

Hoàng thượng rất hài lòng với chiến tích lần này của Mộ Thiếu Dục, cho nên không chỉ có phong thưởng, mà còn ban thêm hai trăm phi. Hai trăm phi này, một người nữ nhi Phương gia, một người còn lại là nữ nhi Đình gia. Hơn nữa còn cùng một ngày cưới vào cửa với Tần Thư Dao.

Ban thưởng như vậy, làm cho tất cả mọi người cực kỳ kinh ngạc.

Nữ nhi Đình gia thì không cần phải nói, chỉ là dòng chính nữ của một viên quan nhỏ, có thể được phong thưởng làm trăm phi, đó là việc vui trời ban. Mà Phương gia và Trịnh gia vốn bất hòa, sau lưng đều có thể lực.

Hơn nữa thân phận của Phương gia cao hơn địa vị của Tần gia và Đình gia rất nhiều, không nghĩ tới dòng chính nữ của Phương gia cũng chỉ được làm trăm phi, cùng ngồi ăn với nữ nhi của một viên quan ngũ phẩm.

Điều này làm Phương gia cực kỳ bất mãn, nhưng thánh chỉ đã hạ. Cho dù bọn họ không tình nguyện, cũng không thể kháng chỉ không theo.

Sau khi Tần Tuyết Như nghe được tin tức này, châm chọc chế giễu một trận, nhưng mà Tần Thư Dao đều luôn thờ ơ.

Nàng biết Mộ Thiếu Dục là hoàng tử, cho dù không giống hoàn thượng liếc mắt một cái hậu cung giai lệ tam thiên, nữ tử duyên dáng xinh đẹp cũng vô số kể, hơn nữa ngay cả nam nhân Mộ Thiếu Dục không hoa tâm, không tam thê tứ thiếp, nhất thời thích nàng, nhưng thế gian này, thích cũng sẽ trở nên nhạt nhẽo.

“Ta còn tưởng rằng nhà chúng ta xuất hiện Phương Hoàng, không nghĩ tới trên mặt còn có người đè ép. Tuy nữ nhi Phương gia là trăm phi, nhưng thế lực nhà mẹ đẻ hùng hậu, đến lúc đó con gả qua, cũng phải cẩn thận một chút, đừng đắc tội người ta!” Ngô thị cười nói.

Tần lão phu nhân cau mày, vẻ mặt không vui: “Nào có đạo lý chính thế sợ thiếp, thế lực nhà mẹ đẻ nàng hùng hậu thì như thế nào? Trăm phi nói khó nghe chính là thiếp.” Nói xong bà nói với Tần Thư Dao: “Sau khi cháu gả qua đó, cần phải nhanh chóng hạ sinh con nối dòng, đây mới là phải, đến lúc đó người ta có chỗ dựa cứng rắn thì như thế nào, cháu là vợ cả, lại có con nối dòng, chỗ dựa nàng có cứng rắn thế nào cũng không thể cười trên đầu con!”

Tần Thư Dao biết Tần lão phu nhân nói là lời nói thật, chỉ có sớm hạ sinh con nối dòng, như vậy mới có thể đứng vững chân.

Chỉ là nàng bây giờ còn chưa xuất gia, cho dù xuất giá nghe đến mấy chuyện đó, cũng sẽ thẹn thùng đỏ mặt, cho nên Tần Thư Dao cúi đầu, làm bộ ngượng ngùng.

Ngô thị thấy Tần lão phu nhân khắp nơi bảo vệ Tần Thư Dao, trong lòng cực kỳ bất mãn, nàng lại nghĩ đến nữ nhi của mình, cười nói: “Sang năm Như Nhi và Cẩm Nhi cũng đều muốn xuất gia, đến lúc đó trong nhà bỗng chốc thiếu ba người!”

Làm sao Tần Thư Dao có thể đồng ý gả Tần Khả Cẩm cho Hàn Thế Quân, hôm nay nàng đã bảo Tĩnh Nguyệt dùng Thiên Tầm Hồng Đậu nấu thuốc, sau đó đưa cho Tần Khả Cẩm uống, lại tự mình nhìn Tần Khả Cẩm uống hết.

Đợi đến khi nhìn dấu vết độc Tương Tư Dẫn trên cổ tay dần dần biến mất, nàng mới yên lòng.

Hiện tại Tần Khả Cẩm đã giải được độc, như vậy hiện tại nàng hoàn toàn không cần sợ Hàn Thế Quân nữa.

Sau khi mọi người hàn huyên một lát, Ngô thị thấy Tần Thư Dao đều luôn lạnh nhạt, nên cũng cảm thấy không thú vị, mang theo người rời đi.

Mà Tần Thư Dao còn có việc khác, sau khi báo cáo với Tần lão phu nhân, Tần lão phu nhân gật đầu để nàng ra khỏi phủ.

Mộ Thành Hi bố trí yến tiệc, chúc mừng Mộ Thiếu Dục khải hoàn trở về, cũng mời vài bạn tốt.

Chuyện này đương nhiên có Tần Thư Dao, Trịnh Anh Anh và Trịnh Uyển Uyển.

Lần yến tiệc này chỉ là gặp gỡ giữa bằng hữu với nhau, vốn Tần Thư Dao không muốn đi, bởi vì có Trịnh Anh Anh ở đó, không khí sẽ xấu hổ. Nhưng mà Mộ Thành Hi lại nói, đã lâu chưa gặp nhau. Tần Thư Dao biết lúc này nếu không phải Mộ Thành Hi đưa cho nàng nhiều cao thủ, bản thân cũng không thể bình yên vô sự trở về.

Túy Tiên lâu, nhã gian.

Mộ Thành Hi ngồi bên tay trái Mộ Thiếu Dục, mà Trịnh Anh Anh ngồi bên tay phải. Tần Thư Dao vừa vào cửa, không khí vốn hòa hợp bỗng nhiên trở nên có chút ngưng trọng.

Nàng mỉm cười, khẽ nói: “Xem ra ta đã tới chậm!”

Ánh mắt của nàng chỉ lướt qua trên người Mộ Thiếu Dục, sau đó lại nhìn xung quanh, phát hiện có mấy người nàng chưa từng gặp qua.

“Những người này là bằng hữu của Ngũ hoàng tử?”

Trên mặt của nàng mang theo nụ cười đúng tiêu chuẩn, không có người nào nhìn ra nàng không vui hay khổ sở.

Vốn mọi người trên bàn cho rằng Tần Thư Dao xuất hiện, thấy một màn như vậy sẽ xấu hổ, sẽ buồn bực, hoặc là sẽ quay đầu rời đi. Nhưng mà ai cũng không nghĩ tới nàng lại nhẹ nhàng như thường như vậy, giống như Mộ Thiếu Dục và nàng hoàn toàn không có quan hệ gì.

Hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao đã sớm có hôn ước, mà chuyện Mộ Thiếu Dục và Trịnh Anh Anh, không ít người trong Kinh Thành đều biết. Tuy rằng bọn họ không biết Tần Thư Dao đã đi Nam Tĩnh cùng với Mộ Thiếu Dục, nhưng mà Mộ Thiếu Dục mới và trở về từ Nam Tĩnh, ngồi ở bên cạnh Mộ Thiếu Dục sẽ không tới phiên Trịnh Anh Anh.

Ngược lại Trịnh Anh Anh có chút khấn trương, có chút xấu hổ, nàng ta gắt gao nắm chặt khăn, trên mặt không còn nụ cười xinh đẹp vừa rồi nữa.

Tần Thư Dao nhìn dáng vẻ này của Trịnh Anh Anh, bất đắc dĩ than nhẹ trong lòng một tiếng, sau đó chọn chỗ ngồi bên cạnh Trịnh Uyển Uyển ngồi xuống.

Bởi vì chỉ gặp gỡ bình thường, hơn nữa nam nữ Đại Minh Triều không khắt khe với nhau, cho nên nam nữ có thể ngồi cùng bàn.

Mộ Thành Hi đứng lên, cười nói với Tần Thư Dao: “Ta giới thiệu trước, vị này là Tô công tử Tô Thư Hoài, đây là công tử của Hình Bộ Thượng Thư, vị còn lại là Phương công tử, hẳn là đại ca của Phương Văn Thanh, Phương Văn Hùng!”

Tần Thư Dao cười hơi vuốt cằm.

Gặp gỡ như vậy đối với Tần Thư Dao mà nói có chút buồn tẻ không thú vị, bởi vì đám người Mộ Thành Hi và Phương Văn Hùng đều hỏi Mộ Thiếu Dục chuyện ở Nam Tĩnh. Mộ Thiếu Dục đều trả lời từng câu một, Trịnh Anh Anh và Trịnh Uyển Uyển cũng hỏi không ít vấn đề, ví dụ như ở Nam Tĩnh có địa phương đặc biệt nào để dạo chơi không.

Mộ Thiếu Dục lại nói ở Nam Tĩnh có một con sông, trên bờ sông đủ loại Bĩ Ngạn Hoa đỏ tươi, chỗ kia phong cảnh đẹp nhất rồi.

Tần Thư Dao nghe đến đó không khỏi nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, mà Mộ Thiếu Dục cũng đúng lúc nhìn nàng, hai người bốn mắt nhìn nhau, Tần Thư Dao cười cười. Mộ Thiếu Dục cũng nở nụ cười.

Mọi người ngồi ở một bên cũng đều nhìn ra được tình huống tế nhị này, đều lộ ra chút tươi cười ý vị thâm trường.

Mà Trịnh Anh Anh khẽ cắn chặt hàm răng, nắm khăn tay càng chặt.

Sau khi cuộc gặp gỡ chấm dứt, Mộ Thành Hi đuổi tới, Tần Thư Dao nghi hoặc nhìn Mộ Thành Hi, nói: “Sao ngài lại ra đây? Còn có việc khác?”

Mộ Thành Hi sờ mũi của mình, do dự một lát mới nói: “Nghe nói tỷ bị thương!”

Tần Thư Dao hơi sững sờ, lập tức hiểu rõ. Đám người Thi Vận và Tuyết Ảnh là người của Mộ Thành Hi, từng hành động của nàng ở Nam Tĩnh, Mộ Thành Hi tự nhiên biết rõ.

“Sớm đã không còn gì đáng ngại nữa rồi!”

Mộ Thành Hi gật đầu, lại nói: “Tuy cô nương Phương gia kia có chút kiêu căng ngang ngược, nhưng mà tỷ là chính thê, nàng cũng không dám làm thế nào với tỷ. Về phần người kia, gia thế bối cảnh không bằng tỷ, đương nhiên cũng không dám xằng bậy!”

155. Chương 156: Không Tuân Thủ Ước Hẹn Muốn Thay Đổi Ngày Cưới.

Thực ra Mộ Thành Hi muốn nói không phải những chuyện này, hắn có nhiều chuyện chôn dấu ở trong lòng mình. Thậm chí hắn hối hận, không cùng nàng đi Nam Tĩnh. Cũng có chút ngoài ý muốn Mộ Thiếu Dục sẽ vì nàng, mỗi ngày lấy máu trong tim cho nàng uống.

Trong lòng hắn luôn có một cảm giác chua xót, hiện tại hắn nghĩ muốn ôm Tần Thư Dao vào trong ngực, sau đó dịu dàng hỏi ở Nam Tĩnh có sợ không? Có nghĩ tới hắn không?

Nhưng mà hắn không thể làm như vậy, hắn chỉ có thể cố gắng không chế cảm xúc của bản thân, cuối cùng lại chỉ nói ra những lời này.

Hắn mất mát cúi đầu, cảm giác chua xót càng ngày càng đậm, đậm như thế làm bản thân suýt chút nữa không có biện pháp hít thở.

Đương nhiên Tần Thư Dao cũng biết ý tốt của Mộ Thành Hi, cười gật đầu nói: “Đa tạ quan tâm, hoàng thượng tứ hôn đương nhiên có đạo lý của ngài, ta sẽ không để ở trong lòng!”

Khi mỗi ngày Mộ Thiếu Dục vì nàng lấy máu trong tim cho nàng uống, nàng cũng từng mê hoặc, cũng từng muốn làm cho trái tim đóng băng của mình từ từ tan chảy. Nhưng mà hôm nay, khi nào nhìn thấy Trịnh Anh Anh ngồi bên cạnh Mộ Thiếu Dục, nàng mới tỉnh ngộ lại, khi đó Mộ Thiếu Dục chỉ vì cứu nàng mà thôi, không có ý nghĩa gì.

Xem ra vẫn là nàng tự mình đa tình rồi. Tần Thư Dao tự giễu cười cười.

Tần Thư Dao nói xong cúi người thi lễ, sau đó xoay người rời đi.

Mộ Thành Hi còn muốn đuổi theo, nhưng mà hắn lại phát hiện bản thân không có lý do để đuổi theo, hắn không biết lần này bản thân nên tìm cớ gì. Hắn bất đắc dĩ cười, khẽ lắc đầu, sau đó mới xoay người chuẩn bị trở lại từ lâu.

Nhưng mà vừa mới quay người lại phát hiện Mộ Thiếu Dục đứng sau lưng hắn, hắn hơi sững sờ, lập tức lộ ra nụ cười thoải mái: “Tam ca, sao huynh cũng ra đây? Chẳng lẽ luyện tiếu tẩu tử?”

Ánh mắt của Mộ Thiếu Dục vẫn lạnh lẽo như trước, hắn liếc nhìn Mộ Thành Hi một cái, sau đó gật đầu.

Nhất thời Mộ Thành Hi có chút hoang mang, đây là có ý gì? Chẳng lẽ Tam ca thật sự động tâm với Tần Thư Dao rồi? Chỉ là bọn họ đã có da thịt thân thiết, động tâm là cũng bình thường. Nghĩ đến đây trong lòng Mộ Thành Hi cứng lại, nỗi buồn phiền càng ngày càng đậm. Sau khi trở về Tần phủ, Tần Thư Dao nghe nói có khách quý đến thăm, Tần lão phu nhân sai người mời nàng đến Vinh Thọ Viện gặp khách.

Lúc bắt đầu Tần Thư Dao còn chút tò mò, rốt cuộc là ai. Đợi sau khi đến Vinh Thọ Viên, nàng lại khiếp sợ một lần nữa.

Hàn Thế Quân nhàn nhã ngồi ở bên trong Vinh Thọ Viên, mà phu nhân lão hầu gia cũng ngồi ở bên trong, bà ta và Tần lão phu nhân trò chuyện thật vui vẻ. Tần Khả Cầm cũng ngồi ở trong đó, muội ấy ngượng ngùng cuối đầu, trên mặt vẫn nở nụ cười thỏa đáng.

Tần Thư Dao nhìn thấy một màn này nhịn không được lộ ra vẻ chán ghét, nếu không phải đang ở Vinh Thọ Đường, nếu Tần Khả Cầm không định ra việc hôn nhân với Hàn Thế Quân, nàng sẽ xông lên đuổi hai người kia đi.

Tần lão phu nhân vừa thấy Tần Thư Dao đến, lập tức nói: “Dao Nhi, sao lúc này cháu mới trở về! Nhanh lại đây!”

Tần Thư Dao giấu vẻ chán ghét trên mặt đi, nhưng mà nàng không che giấu quá mức, cho nên vừa rồi Hàn Thế Quân cũng nhìn thấy.

“Bá mẫu tốt lành!” Tần Thư Dao hơi cúi người thi lễ.

Phu nhân lão hầu gia Hoàng thị nhìn thấy Tần Thư Dao, lập tức cười nói: “Khuê nữ nhà các người thật sự là một người đẹp hơn một người, vị này chắc là Tam hoàng tử phi tương lai!”

Trong giọng nói của Hoàng thị mang theo ý lấy lòng và lôi kéo.

Tần Thư Dao nghe xong lại càng cực kỳ chán ghét, kiếp trước nàng vì lấy lòng Hoàng thị, hao tổn không ít tâm tư. Nhưng mà cuối cùng thì sao, Hoàng thị đối xử với nàng luôn hờ hững, ngay cả Kỳ Nhi bà ta cũng chưa từng nhìn nhiều thêm vài lần, thậm chí cuối cùng sau khi Kỳ Nhi chết, Hoàng thị không an ủi nàng, ngược lại còn quở trách nàng, nói nàng là khắc tinh. Muốn để Hàn Thế Quân hờn nàng.

Khi đó Hàn Thế Quân luôn an ủi bản thân, nàng cho rằng bản thân yêu được người nam nhân tốt, cũng thật sự thương hấn ta. Nhưng mà không nghĩ tới Hàn Thế Quân đã sớm bày ra một màn kịch vui, chỉ còn chờ bản thân bước vào cạm bẫy.

Trên mặt Tần Thư Dao mang theo nụ cười nhàn nhạt, ai cũng đều thấy nàng không thích vị Hoàng thị này, nàng không che giấu, là vì nàng biết thân phận của mình tôn quý hơn Hoàng thị nhiều.

Không được Tần Thư Dao đáp lại, trên mặt Hoàng thị có chút xấu hổ. Tần lão phu nhân thì lại lần đầu tiên nhìn thấy Tần Thư Dao vô lý như vậy, nhịn không được nhíu mày, sau đó mới cười nói: “Đây là đại tôn nữ của ta, trong ngày thường bị ta cưng chiều quá.”

Tần Thư Dao cười nói: “Đúng vậy, nếu không phải tổ mẫu cưng chiều, cháu cũng không dám lớn mật như vậy đâu!”

Nói xong mọi người cũng nở nụ cười, không khí cũng không còn ngưng trọng như vừa rồi.

Tần Thư Dao biết thân phận hiện tại của nàng tôn quý hơn kiếp trước rất nhiều, nhưng mà cũng không thể vô duyên vô cớ làm khó dễ như vậy, hơn nữa thân phận nàng tôn quý là dựa vào Mộ Thiếu Dục.

Nếu nàng làm ô uế danh dự của hoàng gia, như vậy bất cứ lúc nào hoàng thượng cũng có thể từ hôn.

Tuy rằng Tần Thư Dao biết Mộ Thiếu Dục không thích nàng, cũng biết sau khi nàng gả đi, không nhận được coi trọng gì. Nhưng mà nàng biết, nếu nàng muốn đâm nát Hàn Thế Quân dưới chân, chỉ có cửa hôn sự này mới có thể giúp nàng.

Bởi vì cửa hôn sự này làm cho thân phận và địa vị của nàng đều nâng lên không ít, có đôi khi nàng cũng cảm thấy thật đáng buồn, một nữ nhân chỉ có thể luôn dựa vào một người nam nhân. Nhưng mà nàng biết, chỉ cần bản thân không thật lòng, chỉ cần bản thân có thể có được quyền lực, thế thì tính sao?

Nam nhân muốn có được vui vẻ từ trên người nữ nhân, nữ nhân muốn có quyền lực từ trên người nam nhân, Những thứ này là một màn giao dịch công bằng.

“Hôm nay ta đến đây, cũng là vì hôn sự của Quân Nhi. Hiện tại Quân Nhi cũng không còn nhỏ tuổi nữa, xương cốt phụ thân nó đã yếu đi, ta cũng muốn nhanh chóng ôm tôn tử!”

Tần Thư Dao nghe vậy càng thêm chán ghét, Hàn Văn Hiến vừa mới mất không bao lâu, bọn họ đã ước gì muốn ôm tôn tử rồi. Thậm chí ngay cả để tang cũng không làm, xem ra bọn họ để ý chỉ là quyền lực, chỉ có Hàn Thế Quân sinh hạ một đứa con, như vậy Hàn gia có thể tiếp tục kế thừa rồi.

Loại chuyện này vốn không nên nói trước mặt cô nương chưa lấy chồng, nhưng mà Hoàng thị thật sự sốt ruột, tuổi bà ta cũng lớn rồi, xương cốt càng không tốt, bà ta còn muốn ôm tôn tử trước khi chết.

Tần Khả Cầm nghe thế ngược ngùng cúi đầu, mà Tần lão phu nhân hơi nhú mày: “Không phải nói sang năm sao? Sao lại muốn đổi ngày khác rồi?”

Hoàng thị xấu hổ gật đầu: “Ngài nhìn một chút không bằng cuối năm nay thì thế nào, song hỷ lâm môn luôn!”

Sắc mặt của Tần lão phu nhân cũng có chút khó coi, cưới vợ đương nhiên là vui vẻ, nhưng bọn họ là gả nữ nhi, sau khi gả ra ngoài bắt đầu lo liệu việc vật trong nhà, nơi đó có thoải mái như trong nhà đâu.

“Việc này ta cũng không làm chủ được.” Tần lão phu nhân cầm lấy ly trà chậm rãi uống, nàng còn tưởng rằng đám người Hoàng thị đến, là vì nói chuyện phiếm thôi, không nghĩ tới là vì chuyện này.

Tần Thư Dao nghe vậy cũng có chút sốt ruột, nàng còn chưa nghĩ ra biện pháp, hỷ hôn sự này đâu, Nếu thật sự sửa lại ngày cưới, như vậy Tần Khả Cầm sẽ thật sự gả qua đó không phải chịu khổ cực vất vả sao.

156. Chương 157: Khả Cầm Tình Sâu Khó Hối Cải

Ý tứ của Tần lão phu nhân đã rất rõ ràng, nàng không chính diện cự tuyệt, chỉ không muốn để cho Hoàng thị khó xử mà thôi.

Nhưng mà Tần Thư Dao biết Hoàng thị luôn là một người khó chơi, muốn cái gì nhất định phải đạt được.

Quả nhiên Hoàng thị nghe những lời này xong, sắc mặt trở nên có chút khó coi, nhưng mà rất nhanh lại khôi phục như thường: “Là ngại sinh lễ ít? Những thứ đó đều không phải vấn đề.”

Tần lão phu nhân nhú đầu mày, ngày thành thân này là lúc trước hai nhà cùng nhau bàn bạc, làm sao nói thay đổi là có thể thay đổi được!

“Việc này ta thật sự không làm chủ được, phải hỏi phụ thân của nó.”

Sở dĩ Tần lão phu nhân không đề cập đến Ngô thị, chỉ sợ Ngô thị sẽ đàn độn u mê đáp ứng.

Lúc này Tần Thư Dao cũng đứng lên, cúi người thi lễ với đám người Hoàng thị, lại lôi kéo Tần Khả Cầm nói: “Xương cốt của muội muội cháu luôn không tốt, ở lâu trong nhà tĩnh dưỡng cũng tốt. Cũng là tổ mẫu đau chúng cháu, không bỏ được chúng cháu thôi, tuy rằng là song hỷ lâm môn, nhưng nhà chúng cháu bỗng chốc xuất giá hai nữ nhi, khăng định trong lòng tổ mẫu rất khó chịu, huống chi Cầm Nhi đã đi theo tổ mẫu từ thuở nhỏ!”

Vốn loại sự tình này không tới phiên nàng nói chuyện, nhưng mà Tần lão phu nhân đã kêu nàng đến đây, cho nên nàng cũng nói.

Quả nhiên Hoàng thị nghe xong, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi, Tần Thư Dao cũng không quản bà ta, lại nói: “Việc này vốn không nên nói trước mặt những cô nương chưa lấy chồng như chúng cháu, cháu vẫn nên mang Cầm Nhi đi xuống trước!” Nói xong lại cúi người thi lễ, mang theo Tần Khả Cầm đi ra ngoài.

Tần lão phu nhân nhìn thấy hai người Tần Khả Cầm và Tần Thư Dao đều đi ra ngoài mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi Hoàng thị vừa tới đã nói muốn nhìn Tần Khả Cầm, bà còn tưởng rằng bà ta quan tâm Tần Khả Cầm nữa chứ. Không nghĩ tới lại sẽ trước mặt đứa nhỏ, nói việc này. Làm cho bà trong một chốc không biết nên tiếp chiêu như thế nào.

Hiện tại Tần Khả Cầm và Tần Thư Dao đều đi ra ngoài, bà cũng không cần lại cố kị nhiều như vậy.

Tần Thư Dao mang theo Tần Khả Cầm vừa ra khỏi Vinh Thọ viện, lập tức lôi kéo tay Tần Khả Cầm nói: “Muội thật sự muốn gả cho Hàn gia?”

Tần Khả Cầm nghe vậy lập tức ngượng ngùng cúi đầu, ngại ngùng nói: “Việc hôn sự, sao muội có thể làm chủ chứ!”

“Nếu tỷ nói có thể làm chủ thì sao?” Tần Thư Dao gắt gao nhìn chăm chăm Tần Khả Cầm.

Nàng từ trong mắt của Tần Khả Cầm thấy được sự ái mộ nồng đậm, nàng cho rằng chỉ cần giải được độc Tương Tư, như vậy muội ấy sẽ không động tâm với Hàn Thế Quân. Nhưng mà nàng sai lầm rồi, Tần Khả Cầm chưa từng gặp qua nam tử bên ngoài, hơn nữa bộ dạng của Hàn Thế Quân quả thật tuần tú lịch sự, nếu không phải Tần Thư Dao biết dưới tấm da mặt này của hắn ta cất giấu lòng dạ hiểm độc làm người ta ghê tởm, nàng cũng sẽ động tâm.

Tần Khả Cầm trợn to hai tròng mắt, kinh ngạc nhìn Tần Thư Dao.

Về mặt Tần Thư Dao nghiêm túc nói: “Hắn ta là dạng người gì, tỷ rõ ràng nhất. Cho nên muội tuyệt đối không thể gả cho hắn ta!”

Tần Khả Cầm vẫn vẻ mặt không thể tin, nhưng mà loại hôn nhân đại sự này sao nàng có thể mở miệng.

”Muội còn nhớ rõ Ngụy Tử bên người tỷ không? Muội cũng biết nàng chết như thế nào không? Muội cũng biết vì sao nàng vào Hàn gia làm thiếp chứ?

Tần Thư Dao biết hiện tại không thể lại gạt muội ấy nữa, một năm một mười nói cho muội ấy nghe. Đường nhiên ngoại trừ chuyện kiếp trước, tất cả mưu kế kiếp này của Hàn Thế Quân, nàng đều nói cho Tần Khả Cầm nghe.

Nhưng mà sau khi Tần Khả Cầm nghe xong, ngoại trừ vẻ mặt khó có thể tin, một câu cũng không nói.

Dáng vẻ này làm Tần Thư Dao thật sự bắt đầu sốt ruột: “Muội nói lời nào đi chứ? Nếu muội nguyện ý không gả, tỷ nói với tổ mẫu, để tổ mẫu ra mặt hỏi hôn là được.”

“Không... Không được!” Tần Khả Cầm vội vàng ngăn cản nói.

Tần Thư Dao cau mày, chẳng lẽ muội muội mình thật sự khăng khăng một mực với Hàn Thế Quân.

“Cái gì không được? Chẳng lẽ tỷ nói những chuyện này cho muội, muội lại còn muốn gả cho hắn ta? Muội cho là hắn ta thật sự thích muội? Chẳng qua là hắn ta nhìn trúng địa vị Tần gia chúng ta mà thôi!”

“Nhưng mà... Nhưng mà muội và chàng đã đính hôn ... Hơn nữa nói không chừng chàng sẽ vì muội mà thay đổi!” Tần Khả Cầm cúi đầu ngượng ngáp nói.

Sau khi Tần Thư Dao nghe xong, tức giận cắn răng, Hàn Thế Quân là dạng người gì, nàng còn không rõ ràng sao.

“Muội thật sự hồ đồ hay ngu ngốc? Nam nhân như vậy muội cũng dám gả? Chẳng lẽ muội không sợ sau khi hắn lợi dụng muội xong, sẽ giết muội sao!”

Tần Khả Cầm nghe vậy trợn to hai tròng mắt không thể tin nhìn Tần Thư Dao, sau đó lại kiên định lắc đầu nói: “Sẽ không, chàng không phải người như thế!”

Tần Thư Dao mắng trong lòng một câu, lửa giận càng ngày càng đậm. Tần Khả Cầm trước mắt giống kiếp trước của mình, kiếp trước mình cũng kiên định như vậy, u mê không tỉnh ngộ như vậy, cho rằng sau khi gả đi qua, Hàn Thế Quân sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với mình. Nhưng mà cuối cùng rơi vào kết quả gì?

Việc này Tần Thư Dao không thể nói với Tần Khả Cầm, cho nên chỉ có thể lại tận tình khuyên bảo. Nhưng mà khi nói đến chuyện này, Tần Khả Cầm rõ ràng không nói chuyện nữa rồi, vẫn vẻ mặt kiên định.

Tần Thư Dao biết bản thân van nài khuyên bảo thế nào, Tần Khả Cầm cũng sẽ không thể đồng ý hỏi hôn. Nàng bất đắc dĩ thở dài một hơi, nàng không nói nữa, cũng không quả trách Tần Khả Cầm, bởi vì chuyện này cũng không phải lỗi của Tần Khả Cầm.

Chỉ là hiện tại nàng cần phải nghĩ ra một kế hoạch hoàn mỹ, để ép Tần Khả Cầm bắt đắc dĩ hồi hôn, cũng để Hàn gia không tìm được cớ gì. Chỉ là hồi hôn đối với nhà gái mà nói, ảnh hưởng quá lớn, về sau muốn tái giá sợ là khó càng thêm khó. Nhưng mà sao Tần Thư Dao có thể trở mặt nhìn mũi mũi của mình, gả cho một người ác ma.

Người Hàn gia ở Vinh Thọ viện hàn huyện nửa canh giờ mới đi về, Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm lễ phép đưa đến cửa hông, sau đó mới lại về Vinh Thọ viện.

Bởi vì cố kị Tần Khả Cầm, cho nên Tần Thư Dao cũng không giáp mặt hỏi Tần lão phu nhân, chỉ nói vài câu vui vẻ dỗ Tần lão phu nhân vui vẻ.

Chuyện này cứ như vậy mà trôi qua.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, ngày hôm đó Tần Thư Dao mặc một cái áo nhỏ, mặt trên thêu bao nhiêu loại hoa, ở dưới là một cái váy màu sáng. Búi tóc Mầu Đơn, ở trên cài một chiếc trâm xanh biếc khảm trân châu, trên tai đeo một đôi khuyên tai mã não hình giọt lệ, theo bước chân nhẹ nhàng lay động.

Sau khi về kinh, Tần Thư Dao rất ít ra khỏi cửa. Chỉ là hôm nay lại nhận được một phong thư kỳ quái, làm cho nàng vội vã đi ra ngoài.

Đám người Thi Vận vẫn đi theo Tần Thư Dao, Tần Thư Dao cũng cảm thấy bọn họ không tệ, cho nên cũng luôn giữ ở bên người.

Nàng đi tới địa chỉ viết trong thư, đi tới một gian miếu đồ nát, nàng hơi nhíu đầu mày, đám người Tuyết Ảnh một bên cũng càng thêm cảnh giác: “Tiểu thư, nơi này rất cổ quái. Ngài xác định thư này là người tin cậy đưa cho ngài?” Một tay của Tuyết Ảnh đã cầm kiếm, vẻ mặt đề phòng.

Tần Thư Dao hơi nhíu mày, nàng lại nhìn địa chỉ bên trong thư, sau đó nâng bước đi vào.

Miếu đồ nát đã hư hại không chịu nổi, chỉ ngẫu nhiên có mấy khối cái tá túc ở trong này.

Tần Thư Dao hô to hai tiếng, một bóng dáng quen thuộc đi ra từ sau lưng tượng phật, Tần Thư Dao kinh hãi bước lên hai bước cười nói: “Quả nhiên là cô nương!”

157. Chương 158: Bạch Thiển Xuất Hiện Dùng Độc Châm

Bạch Thiển một thân trang phục trung nguyên, nếu không nhìn kỹ còn tưởng rằng nhận sai người.

Tần Thư Dao tiến lên cầm lấy cổ tay Bạch Thiển, cười nói: “Trước khi ta rời đi đã từng đi tìm cô nương, chỉ là cô nương không có ở trong nhà!”

Nếu không phải Bạch Thiển luôn giúp đỡ bọn họ khi ở Nam Tĩnh, có lẽ nàng cũng không thể nhanh như vậy tìm được Thiên Tầm Hồng Đậu. Hơn nữa độc trên người nàng và Mộ Thiếu Dục, cũng đều bởi vì Bạch Thiển hỗ trợ, cho nên mới ở trong thời gian ngắn như vậy giải được.

Về mặt Bạch Thiển lạnh lùng, một đôi lông mày trắng lười liềm khẽ nhíu lên, vẻ mặt dường như có chút buồn rầu.

Tần Thư Dao cho rằng nàng gặp phiền toái gì, lại nhìn y phục trên người nàng, lập tức nói: “Xảy ra chuyện gì? Sao một mình cô nương đến kinh thành?”

Nói vừa mới nói xong, Bạch Thiển đã nhanh chóng ném ra một ngân châm vào lòng bàn Tần Thư Dao, đợi khi Tần Thư Dao phản ứng lại, lòng bàn tay Tần Thư Dao đã đỏ tươi không thôi.

“Cô nương đang làm gì?” Tần Thư Dao lập tức bước lui hai bước.

Đám người Tuyết Ảnh và Thi Vận bên cạnh, nhanh chóng tiến lên trước đưa kiếm về phía Bạch Thiển, chỉ là Bạch Thiển không trốn tránh.

Tần Thư Dao vội vàng quát: “Đều dừng tay cho ta!”

Tuyết Ảnh và Thi Vận không hiểu nhìn Tần Thư Dao.

Nhưng mà Tần Thư Dao lại cười lạnh nói: “Cô nương đang muốn báo thù sao? Bởi vì chúng ta hủy quê hương của cô nương? Có phải cô nương cảm thấy bản thân đã quá muộn?”

Sở dĩ nàng sẽ vội vàng vàng tiến đến như vậy, là vì nàng biết Bạch Thiển luôn đơn thuần, sợ nàng ở kinh thành chịu ủy khuất.

Nhưng mà không nghĩ tới hai người bọn họ vừa thấy mặt, Bạch Thiển đã hạ độc trên người nàng.

Lấy thực lực của Bạch Thiển, độc này tuyệt đối sâu.

Lúc này Bạch Thiển mới nâng hai tròng mắt lên, một đôi mắt to trong suốt như nước, bắt lực nhìn Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao lại cười lạnh nói: “Cô nương muốn nói cô nương cũng không muốn? Cô nương chỉ bị ép buộc? Ta biết tuyệt đối cô nương không có khả năng một mình mình đến đây, mà là do phụ thân của cô nương bày ra? Vì sao bọn họ không tới cứu cô nương? Cô nương có từng nghĩ tới chưa?”

Không đợi Bạch Thiển trả lời, Tần Thư Dao lại nói: “Bởi vì bọn họ biết ta sẽ bỏ qua cho cô nương, bằng không bọn họ đã làm cô nương chết rồi!”

Nàng cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình, máu chảy không nhiều lắm, thậm chí không cảm giác được một chút đau đớn nào, nàng tự giễu cười cười, nàng cho rằng nàng mệnh lớn, không nghĩ tới mới mấy ngày ngắn ngủn, lại trúng độc. d iễn _đàn _l ê _quý _đ ôn.

“Tuyết Ảnh, chúng ta đi!”

Tần Thư Dao không nhìn Bạch Thiển lấy một cái, món nợ của nàng coi như đã trả hết.

Tuy rằng Tuyết Ảnh và Thi Vận không cam lòng cứ như vậy mà đi, nhưng mà cũng không dám cãi lại mệnh lệnh của Tần Thư Dao.

Đợi khi Tần Thư Dao đi ra khỏi ngôi miếu đổ nát, Bạch Thiển mới vội vã đuổi tới.

“Dao tỷ tỷ... Ta...” Bạch Thiển nhìn Tần Thư Dao, vẻ mặt bắt lực cùng với khổ sở: “Độc này gọi là độc Ngân Hoa, giải độc cũng không khó khăn. Sức ta đưa cho tỷ có ghi lại!”

Tần Thư Dao không xoay người, nghe xong lập tức dẫn người đi.

Nàng biết người trong lòng Bạch Thiển là Mộ Thiếu Dục, nàng cũng biết Bạch Thiển xuất hiện tại nơi này tuyệt đối không phải trùng hợp. Nàng cũng biết Bạch Thiển hẹn nàng ra, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Nhưng mà nàng càng rõ ràng đau khổ trong lòng Bạch Thiển, nàng biết Bạch Thiển là một người lương thiện, ngay cả biết bọn họ muốn xâm lược quê hương của nàng, nàng cũng chưa từng làm ra chuyện gì hại đến bọn họ.

Cho nên Tần Thư Dao mới ra đến cùng nàng gặp mặt, như vậy kết cục nàng cũng đã sớm liệu đến.

Chỉ là nàng cho rằng sẽ có kết quả khác, xem ra vẫn là nàng tự mình đa tình.

Sau khi Trở lại Tần phủ, Tần Thư Dao không làm kinh động đến bất kỳ kẻ nào, Tuyết Ảnh rất nhanh giúp Tần Thư Dao tìm được phương thuốc giải, chính là phương thuốc này có nhiều loại kỳ lạ.

“Không bằng chúng ta đi tìm Tam hoàng tử? Mặc Kiếm rõ ràng phương diện này nhất, nhất định hẳn có thể giúp chúng ta tìm ra thuốc giải!” Vẻ mặt Tuyết Ảnh lo lắng.

Tần Thư Dao không nói gì, nàng không muốn lại nợ Mộ Thiếu Dục, may mắn độc này không làm hại đến thân thể quá lớn..

Qua một lát sau, Tần Thư Dao mới nói: “Ngày mai là cung yến, ngày mai rồi nói sau!”

Cung yến, cũng vì chúc mừng Mộ Thiếu Dục khải hoàn trở về.

Chỉ là trước đó từng có một yến hội quy mô lớn, lúc này đây chỉ là yến hội quy mô nhỏ, còn do Hiền phi làm chủ, cho nên người được mời cũng không nhiều, chỉ tiểu thư và công tử phú gia bên trong kinh thành mà thôi.

Tần Thư Dao mặc một thân xiêm y màu đỏ thêu đỏ hoa Tường Vi, trên đầu búi tóc kiểu Bạch Hợp, trên đầu cài một chiếc trâm màu tím, trên tai đeo một đôi khuyên tai hoa mai, có vẻ đáng yêu mà hoạt bát.

Thực ra Tần Thư Dao không muốn vào cung, bởi vì nàng biết không có mấy người trong cung bằng lòng gặp nàng. Hơn nữa nàng cũng biết Trịnh Anh Anh cũng sẽ tiến cung, chỉ cần chỗ nào có Trịnh Anh Anh, nàng sẽ đặc biệt cảm thấy kỳ quái.

Việc hôn sự nàng không thể thao túng, nhưng mà mỗi lần Trịnh Anh Anh đều dùng ánh mắt xót thương mà lại oán hận nhìn Tần Thư Dao. Giống như Tần Thư Dao cố ý âm thầm dùng mưu kế, mới làm cho Hoàng thượng tứ hôn.

Lúc mới bắt đầu Tần Thư Dao cũng muốn giải thích với Trịnh Anh Anh, nhưng mà lâu dần, nàng sẽ cảm thấy chuyện đó không quan trọng. Bởi vì nàng biết, mặc kệ nói hay chưa nói, sự hiểu lầm và oán hận đó của Trịnh Anh Anh vĩnh viễn sẽ không biến mất.

Lần yến hội này là tiệc tối, bố trí ở trong cung Đại Minh, ngoài cung Đại Minh là một hồ rộng lớn, phong cảnh tao nhã, tuy rằng lúc này đã cuối mùa thu, nhưng mà bên ngoài vẫn còn trồng không ít hoa mai, lúc này mai vàng vẫn chỉ mới hé mở nụ hoa, nhưng mà nhánh cây quanh co khúc khuỷu, cũng biến thành một phong cảnh đẹp khác.

Tần Thư Dao đứng ở cạnh cửa, nàng vừa không phải phi tần trong cung, cũng còn chưa phải hoàng tử phi của Mộ Thiếu Dục, cho nên vị trí như vậy cũng coi như hợp lý. Chỉ là ngồi ở bên cạnh nàng lại là Trịnh Anh Anh, vì chuyện này làm nàng ta có chút không được tự nhiên.

Chỉ là nghĩ lại, cửa hôn sự này cũng không phải chính nàng hao tổn tâm cơ mà có được, mà là vì hoàng hậu cố ý. Bản thân cũng không có gì không được tự nhiên, cho nên lập tức cầm lấy ly rượu, uống, ăn đồ ăn. Một chút không được tự nhiên và xấu hổ cũng lập tức tan thành mây khói.

Ngồi ở ghế trên, hoàng hậu đều luôn đang quan sát tình hình Tần Thư Dao, chuyện Tần Thư Dao đi theo Mộ Thiếu Dục đến Nam Tĩnh bà ta biết rõ, hơn nữa trên đường bà ta còn đưa ra số tiền lớn mua chuộc cao thủ võ lâm đi ám sát bọn họ, nhưng mà cuối cùng hai người bọn họ đều bình yên vô sự trở lại.

Điều này làm cho hoàng hậu vừa tức vừa giận.

“Sao đại cô nương Tần gia ngồi ở đằng kia vậy? Còn có Anh Anh, không phải trong ngày thường cháu thích làm âm ỉ nhất sao? Sao hôm nay cũng đều không nói chuyện vậy?” Hoàng hậu cười nói.

Lúc này người xung quanh mới chú ý tới góc Tần Thư Dao và Trịnh Anh Anh.

Hai người bọn họ đồng thời đứng lên, bỗng chốc trong điện yên tĩnh lại.

Còn chưa chờ Tần Thư Dao đáp lời, hoàng hậu đã vẫy tay nói với bọn họ: “Đến đây đến đây, nhanh tới đây ngồi xuống.”

Tần Thư Dao cúi người thi lễ, đi tới. Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi. Dù sao nên đến thì cũng sẽ đến thôi.

Trịnh Anh Anh do dự một lát, cuối cùng cắn chặt răng, cũng đi tới.

Hoàng hậu nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, thấy hắn luôn cúi đầu không nói chuyện, trong đôi mắt thoáng qua ngoan độc, chỉ là rất nhanh trên mặt lại khôi phục tươi cười hiền lành dịu dàng.

”Hôm nay vì chúc mừng Dục Nhi khai hoàn trở về, hai người các ngươi một múa giỏi, một đàn

158. Chương 159: Thư Dao Độc Phát Yến Hội Loạn

Tần Thư Dao múa điệu múa Phi Phượng, mọi người đều biết.

Cho nên nàng không có lý do gì cự tuyệt, mà Trịnh Anh Anh cũng không muốn cự tuyệt.

Sau khi Tần Thư Dao đi thay một bộ vũ y, nhạc do Trịnh Anh Anh tấu lên, nhẹ nhàng mà nhảy lên. Nhưng mà nhảy đến một nửa, nàng lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, bước chân của nàng trở nên loạn nhịp, thân mình cũng càng nóng lên. Cảm giác như vậy nàng cũng trải qua, nàng thầm than không tốt, chẳng lẽ độc phát tác? Nhưng mà độc Ngân Hoa không có triệu chứng này? Giống như độc hoa Mê Tình!

Nàng vội vàng xin giúp đỡ nhìn về phía Mộ Thiếu Dục, mà Mộ Thiếu Dục cũng cảm giác được Tần Thư Dao không bình thường.

Mộ Thiếu Dục cau mày, trên mặt Tần Thư Dao đỏ ửng, hơn nữa đỏ không bình thường, bước nhảy đều loạn nhịp, hoàn toàn không tuyệt đẹp và cao ngạo như điệu Phi Phượng.

Trên đại diện mọi người kinh ngạc nhìn Tần Thư Dao, hơn nữa động tác và ánh mắt này của nàng đều lộ ra vô cùng mê hoặc, làm cho người ta cảm thấy mềm cả người.

Trong lòng Mộ Thiếu Dục thầm kêu không tốt, vội vàng đứng lên, bước đi đến giữa diện.

Bởi vậy, rốt cuộc điệu múa này có thể dừng lại rồi.

Hai tay Mộ Thiếu Dục ôm quyền, nói với Hoàng hậu: “Mẫu hậu, Dao Nhi không uống được rượu, vừa mới uống mấy ly rượu nhỏ, Nhi thần đưa nàng về phủ trước!”

Lúc này Tần Thư Dao gắt gao cắn răng, độc phát tác trong cơ thể càng lúc càng nhanh, triệu chứng này nói cho nàng biết độc nàng trúng không phải độc Ngân Hoa gì mà là hoa Mê Tình.

Chẳng lẽ Bạch Thiển lừa nàng?

Nàng biết độc hoa Mê Tình nếu không giải được ham muốn, như vậy nàng sẽ càng ngày càng không khống chế được, vô cùng có khả năng trước mặt nhiều người như vậy, làm loạn với Mộ Thiếu Dục.

Đến lúc đó nàng dừng nói lập gia đình, Tần gia cũng đuổi nàng đi.

Toàn bộ người nàng đều dựa vào trên người Mộ Thiếu Dục, lúc này nàng còn một chút tỉnh táo, nàng dùng hết toàn bộ sức lực nói một câu vào trong tai Mộ Thiếu Dục: “Hoa Mê Tình...”

Mộ Thiếu Dục nghe vậy cau mày, nếu không nhanh rời đi, như vậy hậu quả sẽ không chịu nổi.

Lúc này Hoàng hậu lạnh lùng nói: “Dục Nhi, nàng còn chưa qua cửa đâu. Hai người các con ôm ôm ấp ấp như thế thì còn ra thể thống gì!” Mộ Thiếu Dục trực tiếp không nhìn Hoàng hậu, chỉ ôm quyền nói: “Dao Nhi đã uống say, không thể múa được. Kính xin mẫu hậu thứ lỗi!” Nói xong cũng không ở lại lâu, vội vàng đi ra khỏi điện.

Nhưng mà Hoàng hậu sẽ buông tha cho hai người bọn họ dễ như vậy sao, độc của Tần Thư Dao bà ta biết rõ ràng, tất cả hành tung của một đám người ở Nam Tĩnh bà ta đều rõ như lòng bàn tay, cho nên đương nhiên biết Tần Thư Dao cũng đã sớm là người của Mộ Thiếu Dục. Chỉ là bà ta không có chứng cứ.

Hoàng hậu vội vàng quát: “Ngăn bọn họ lại cho Bồn cung!”

Thị vệ canh cửa không cho bọn họ rời đi.

Bên trong yến hội, Trịnh Anh Anh và Mộ Thành Hi không hiểu vì sao, đều cảm thấy chẳng qua Tần Thư Dao uống say mà thôi, sao Mộ Thiếu Dục khẩn trương như vậy. Hai người bọn họ nhìn thấy hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục ôm nhau gắt gao như vậy, trong lòng đều chua xót một trận.

Trịnh Anh Anh càng đứng lên, một đôi mắt hạnh gắt gao nhìn Mộ Thiếu Dục, trong mắt giống như ẩn chứa nước mắt, hình như có nồng đậm không cam lòng cùng với bất đắc dĩ.

Mộ Thiếu Dục lạnh lùng nhìn thị vệ canh ở cửa, hần ôm Tần Thư Dao cảm giác được thân thể của nàng càng ngày càng mềm nhũn, cũng càng ngày càng nóng. Hần vội vàng vỗ vỗ tay, lập tức có hai bóng người nhảy xuống từ trên mái hiên.

Đám người Hoàng hậu và Hiền phi cả kinh, không nghĩ tới trong điện còn có người của Mộ Thiếu Dục.

Nếu không phải bởi vì nguy cơ đến, Mộ Thiếu Dục vẫn không đồng ý để đám người Mặc Kiếm xuất hiện, bởi vì hần biết bọn họ xuất hiện, nhất định nổi sóng. Nếu Hoàng hậu thêm mắm thêm muối nói một chút gì đó, như vậy Hoàng thượng sẽ kiêng kị hần. Chỉ là hiện tại hần cũng bất chấp nhiều như vậy, nếu lại chờ lần sau, Tần Thư Dao phát độc càng ngày càng nghiêm trọng, như vậy hậu quả sẽ không chịu nổi.

Hiền phi không nghĩ tới Mộ Thiếu Dục lại vì Tần Thư Dao làm ra tình trạng này, bà cau mày, nhưng vẫn ngồi ở vị trí cũ, một câu cũng không nói.

Dao quang kiếm ảnh, trong điện lập tức rối loạn.

Mộ Thiếu Dục cũng không trông nom nhiều như vậy, mang theo Tần Thư Dao chạy ra khỏi đám người.

Dọc theo đường đi, Mộ Thiếu Dục đều ôm ngang Tần Thư Dao, lúc này thần trí của Tần Thư Dao đã dần dần không còn tỉnh táo nữa, thậm chí hai tay cũng bắt đầu mờ vào bên trong xiêm y của Mộ Thiếu Dục. May mắn đây là buổi tối, cũng may mắn Mộ Thiếu Dục sống ở trong cung điện tương đối hẻo lánh, dọc theo đường đi hoàn toàn không nhìn thấy cung nữ và thái giám.

Vừa vào trong điện, Mộ Thiếu Dục lập tức khóa cửa lại. Hần trực tiếp ném Tần Thư Dao vào trong ao nước. Nơi này là trong ngày thường hần luyện công, không có sự cho phép của hần, người bên ngoài cũng không đi vào được. Mà nước trong ao này luôn lạnh vô cùng, người bình thường hoàn toàn không có biện pháp thừa nhận hàn khí như vậy. Nếu không phải Tần Thư Dao trúng hoa Mê Tình, lúc này trên người khô nóng, không đứng vậy hoàn toàn không thừa nhận được.

Tần Thư Dao bị hàn khí đông lạnh làm thanh tỉnh vài phần, nàng nhìn không được run một cái, nhìn thoáng qua đầu đầy mồ hôi của Mộ Thiếu Dục, nhẹ giọng nói: “Đây là ở đâu?”

Mị độc của nàng còn chưa rút đi, giọng nói vẫn lộ ra mê hoặc, y phục của nàng đã ướt đầm, gò má đỏ bừng, tóc rối loạn, đôi môi hơi mở ra, có vẻ càng thêm dụ hoặc.

Mộ Thiếu Dục chỉ nhìn thoáng qua, liền cảm thấy dưới thân căng thẳng. Hần vội vàng quay đầu, lạnh lùng nói: “Nơi này là nơi ta sống, nnafg đợi ở trong này trước. Ta còn có việc muốn xử lý!”

Hần còn phải trở về thu thập tàn cục, lấy tính cách của Hoàng hậu, tuyệt đối không có khả năng cứ dễ dàng buông tha bọn họ như vậy.

Tuy rằng Tần Thư Dao cảm thấy cả người vừa lạnh vừa nóng, nhưng mà nàng cũng rõ ràng chỉ ngoan ngoãn đợi ở trong ao nước này, nàng mới có thể duy trì được một chút bình tĩnh.

Bên ngoài đã sớm rối loạn, khi Mộ Thiếu Dục trở lại Đại Minh cung, Hoàng thượng cũng đã chạy tới, ngay cả Thái hậu cũng bị kinh động.

Mộ Thiếu Dục nhíu chặt hai hàng lông mày, sau đó đi ra phía trước, quỳ trên mặt đất, hai tay ôm quyền, lạnh lùng nói: “Vừa rồi Nhi thần lỗ mãng, kính xin phụ hoàng, mẫu hậu thứ lỗi!”

Mặt Hoàng hậu trầm xuống, nhìn về phía Hoàng thượng, nói: “Hoàng thượng, Tam hoàng tử khai hoàn trở về, chúng ta vì hần chúc mừng, hần lại tốt lắm, vì một nữ tử cũng dám động võ trên cung điện.”

Bà ta cố ý nhấn mạnh nói hai chữ “động võ”.

Quả nhiên Hoàng thượng nghe xong thì cau mày.

Mộ Thiếu Dục vội vàng giải thích nói: “Vừa rồi tình huống đặc thù, Nhi thần cũng nhất thời sốt ruột mới làm ra chuyện lỗ mãng này!”

Hiện tại hần chỉ có thể nhận sai xin lỗi, mới có thể ép mâu thuẫn này xuống thấp nhất, nếu ngay cả Hoàng thượng cũng bắt đầu hoài nghi hần, như vậy hậu quả sẽ không chịu nổi.

May mắn tuy Hoàng thượng bắt mắt với chuyện này, nhưng mà luôn tin tưởng nhi tử này. Ông không những rất coi trọng, mà chỉ cảm thấy cũng bởi vì Mộ Thiếu Dục rất để ý Tần Thư Dao, cho nên mới sẽ làm ra loại chuyện này.

“Được rồi, việc hôm nay quên đi. Yến hội này cứ tiếp tục, chỉ là sau này đừng lỗ măng như vậy!”

Lời này vừa nói ra, cho dù Hoàng hậu lại có dị nghị cũng không dám lại mở miệng.

Chỉ là yến hội sau đó càng thêm nhạt nhẽo không có gì, mà Mộ Thiếu Dục càng đứng ngồi không yên, ao kia là nước lạnh ngàn năm, cũng không biết Tần Thư Dao có thể chịu nổi hay không.

Cho nên hắn cố ý uống say, sau đó lại làm ra vẻ say rượu, lại âm thầm ra hiệu với Mộ Thành Hi, để Mộ Thành Hi đưa hắn trở về!

159. Chương 160: Anh Anh Phản Bội Tình Cảnh Rối Loạn

Nhưng mà làm sao Hoàng hậu lại có thể buông tha hắn như vậy.

Bà ta nhẹ giọng cười nói với Hoàng thượng: “Vừa rồi Tần đại cô nương múa không tồi, tuy rằng đã có vẻ say rượu, thể nhưng có loại xinh đẹp khác. Chỉ là không biết vừa rồi Dục Nhi mang Tần gia cô nương giấu ở đâu vậy?” Lời này vừa nói ra, cho dù là Mộ Thiếu Dục muốn giả ngu, cũng phải đáp lời.

Hắn biết hiện tại tuyệt đối không thể nói cho bất kỳ kẻ nào, hắn giấu Tần Thư Dao đi rồi.

Vừa rồi hắn đã uống hết một bầu rượu, sắc mặt đỏ bừng, đứng lên cũng lảo đảo, hai tay hắn ôm quyền, thấp giọng nói: “Nhi thần đã phái người mang nàng trở về rồi!”

Làm sao mà Hoàng hậu tin lời nói của hắn chứ, bà ta lại cười nói: “Thật vậy chăng? Nhưng mà bản cung nghe nói, Dục Nhi mang Tần đại cô nương vào bên trong tẩm cung, không biết có việc này không!”

Hoàng thượng nghe vậy cũng không khỏi nhíu đầu mày, tuy rằng hắn và Tần Thư Dao đã có hôn ước, nhưng mà nam nữ thụ thụ bất thân, sao lại dám mang một cô nương chưa lấy chồng vào trong tẩm cung chứ.

Trong lòng Mộ Thiếu Dục mắng một câu, trên mặt lại bày ra vẻ say rượu: “Không phải mẫu hậu đều luôn ở trong Đại Minh sao? Không biết là nghe ai nói ? Để hắn ra đây, Nhi thần hỏi một chút, thấy con mang Tần đại cô nương vào trong tẩm cung khi nào!” Những lời này tuy là lời say, nhưng mà trong lời này lại mang theo uy nghiêm cùng với lửa giận.

Sắc mặt của Hoàng hậu có chút khó coi, bà ta biết Mộ Thiếu Dục cố ý dựa vào say rượu khó xử bà ta, nếu bà ta nói bà ta phái người theo dõi, như vậy tất nhiên sẽ làm cho Hoàng thượng hoài nghi và bất mãn, nhưng mà bà ta lại không cam lòng cứ như vậy mà buông tha. Cơ hội tốt như vậy, sao bà ta có thể bỏ lỡ chứ!

“Vừa nãy là mẫu hậu nghe Anh Anh nói, vừa rồi Anh Anh đều luôn đi theo con. Chẳng lẽ con không biết?” Khóe miệng Hoàng hậu khẽ nhếch cười, nhìn Trịnh Anh Anh.

Vừa rồi quả thật Trịnh Anh Anh đi ra ngoài, cũng quả thật đi theo Mộ Thiếu Dục, chỉ là không đi theo vào trong tẩm cung, nàng theo Mộ Thiếu Dục mấy chục mét, đã bị Mộ Thiếu Dục bỏ rất xa.

Hiện tại Hoàng hậu chỉ tên nói họ, Trịnh Anh Anh đành phải đứng lên, tuy rằng nàng không nhìn thấy Mộ Thiếu Dục mang Tần Thư Dao vào trong tẩm cung của hắn, nhưng mà cũng có thể khẳng định tuyệt đối Tần Thư Dao ở bên trong tẩm cung của Mộ Thiếu Dục, bằng không vì sao Mộ Thiếu Dục phải hao tổn tâm tư muốn bỏ nàng phía sau như vậy.

Nàng gắt gao cắn chặt răng, dụng ý của Hoàng hậu đương nhiên nàng biết, nhưng mà lúc này lòng nàng tràn đầy ghen tuông, nàng cho rằng Mộ Thiếu Dục yêu nàng. Nhưng mà không nghĩ tới Mộ Thiếu Dục lại sẽ mang Tần Thư Dao vào bên trong tẩm cung, tuy rằng cũng chỉ đi vào một lát, nhưng mà vì sao Mộ Thiếu

Dục không mang Tần Thư Dao ra khỏi cung? Khóe miệng của Hoàng hậu nở nụ cười, bà ta nhìn Trịnh Anh Anh nói: “Anh Anh, có phải hay không?”

Vẻ mặt của Hiền phi cũng khẩn trương nhìn Trịnh Anh Anh, nhĩ tử của bà, bà rất rõ ràng, hôm nay Mộ Thiếu Dục thất thường cùng với hấn cố ý uống say, đều là chuyện trước nay bà chưa từng thấy. Tuy rằng bà không biết Hoàng hậu có âm mưu gì, nhưng mà bà biết nếu bị Hoàng hậu đạt được, nhĩ tử của mình sẽ bị quở trách.

Trịnh Anh Anh luôn cúi đầu, hai tay khẩn trương nắm chặt khăn.

“Anh Anh, không có việc gì. Con nói chuyện vừa mới nhìn thấy nói ra đi.” Trong lòng Hiền phi sợ hãi, cũng nhẹ giọng nói.

Trịnh Anh Anh bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Mộ Thiếu Dục, sau đó gật đầu thấp giọng nói: “Vừa rồi quả thật dân nữ nhìn thấy Tam hoàng tử mang Tần cô nương vào trong tẩm cung của ngài ấy!”

Nàng cảm thấy chỉ cần thanh danh Tần Thư Dao bại hoại, Hoàng thượng sẽ từ hôn, đến lúc đó nàng lại dễ mẫu thân và phụ thân vào cung cầu hôn, như vậy nàng có thể danh chính ngôn thuận gả cho Mộ Thiếu Dục. Cũng không cần giống như hiện tại đau khổ như vậy, chỉ có thể từ xa nhìn hấn ấp áp ôm ôm với nữ tử khác.

Lời này vừa nói ra, trong điện một mảnh tĩnh lặng.

Mộ Thiếu Dục không nghĩ tới Trịnh Anh Anh lại sẽ phản bội hấn, mà đám người Mộ Thành Hi cũng kinh ngạc vạn phần. Tuy rằng Mộ Thành Hi đã sớm đoán được Mộ Thiếu Dục xúc động như vậy, nhất định là có nguyên nhân, nhưng cũng không nghĩ tới Mộ Thiếu Dục lại mang Tần Thư Dao vào bên trong tẩm cung của mình.

Sắc mặt Hoàng thượng khó coi vạn phần, ông tức giận vỗ lên bàn, lạnh lùng nói: “Buồn cười, trẫm còn tưởng rằng bên trong đám hoàng tử, con là người hiểu chuyện nhất. Không nghĩ tới con lại làm ra loại chuyện thấp hèn này!” Nói xong lại nói với cung nữ bên cạnh: “Người đâu, nhanh đi tẩm cung của Tam hoàng tử tìm người, trẫm muốn giáo huấn nghiệp chương này!”

Mộ Thành Hi cũng vội vàng đứng lên, vẻ mặt lo lắng nhìn Mộ Thiếu Dục.

Nhưng mà đám người Tần Tuyết Như đều mang theo vẻ xem kịch nhìn Mộ Thiếu Dục, từ sau khi Tần Thư Dao về kinh, Tần Tuyết Như luôn nhìn nàng không vừa mắt, không nghĩ tới hôm nay cuối cùng nàng cũng bại lộ.

Mộ Thiếu Dục cũng không giả bộ say, hấn vội vàng ra hiệu với Mộ Thành Hi, sau đó muốn cùng đi ra ngoài.

Nhưng mà Hoàng hậu lại cười lạnh nói: “Dục Nhi muốn mang người đi?”

Lời này vừa nói ra, trên chân của Mộ Thiếu Dục giống như bị đá đè, động thể nào cũng không được.

Mộ Thành Hi cũng sốt ruột, bản thân Tam ca chưa từng xuất hiện đáng vẻ sốt ruột như vậy, xem ra lần này chuyện là sự thật. Chỉ là hấn cũng biết chính hấn cũng không thể giúp huynh ấy, chỉ có thể ngồi ở một bên trơ mắt nhìn huynh ấy bị Hoàng hậu giữ chặt.

Trong điện một mảnh yên tĩnh, sớm đã không còn vui vẻ lúc trước.

Mặc kệ là Hoàng thượng hay phi tần phía dưới hay một ít công tử, tiểu thư, mọi người đều không dám nói một tiếng.

Cứ như vậy trôi qua một khắc thời gian, thị vệ và cung nữ được Hoàng thượng phái đi cũng đều đã trở lại, chỉ là sắc mặt của bọn họ có chút khó coi.

Hoàng thượng nhìn một đám bọn họ tay không trở về, lạnh giọng hỏi: “Người đâu?”

Hoàng hậu cũng có chút sốt ruột, vừa rồi người bà ta phái đi đã nhìn thấy rõ ràng Mộ Thiếu Dục mang Tần Thư Dao vào bên trong tẩm cung của hấn sao lúc này lại tay không trở lại chứ.

Tất cả cung nữ và thị vệ đều quỳ trên mặt đất, thấp giọng nói: “Bên trong tẩm cung của tam hoàng tử không có ai!”

Hoàng hậu nghe vậy vội vàng đứng lên, nói: “Làm sao có thể?”

Lời này vừa nói ra bà ta lập tức cảm thấy hối hận, vội vàng lại nhìn về phía Trịnh Anh Anh, nói: “Anh Anh, chẳng lẽ vừa rồi con nhìn lầm?”

Trịnh Anh Anh cũng vẻ mặt mờ mịt, nàng không nhìn thấy Mộ Thiếu Dục mang Tần Thư Dao vào bên trong tấm cung của huynh ấy, nhưng mà phương hướng Mộ Thiếu Dục đi rõ ràng là tấm cung của huynh ấy mà. Cho nên nàng kiên định gật đầu: “Bằng không Hoàng hậu phái người đi Tần gia hỏi một chút, xem Tần cô nương đã trở về nhà hay chưa? Nếu chưa trở về, như vậy tất nhiên là bị Tam hoàng tử giấu đi rồi?”

Cho dù bị Mộ Thiếu Dục chán ghét thì như thế nào? Nàng và Mộ Thiếu Dục cùng lớn lên từ nhỏ. Từ nhỏ đến lớn nàng phạm lỗi gì, Mộ Thiếu Dục đều tha thứ cho nàng, lúc này đây cũng không ngoại lệ.

Giao tình của nàng và Tần Thư Dao cũng chỉ ngắn ngủn mấy tháng mà thôi, không xem như thâm giao. Hơn nữa Tần Thư Dao còn đoạt nam tử nàng yêu nhất, làm sao nàng có thể cứ dễ dàng buông tha như vậy.

Hơn nữa năm này từ buồn bực đến không cam lòng, rốt cuộc ở giờ khắc này giải thoát được.

Lúc này rốt cuộc nàng nghe được tiếng lòng của mình, nàng không cam lòng, nàng muốn cướp Mộ Thiếu Dục từ trong tay Tần Thư Dao về. Mộ Thiếu Dục chỉ thuộc về một mình nàng. Từ nhỏ đến lớn đều thuộc một mình nàng.

160. Chương 161: Anh Anh Tổ Khổ Không Người Để Ý

Mộ Thiếu Dục không nghĩ tới Trịnh Anh Anh lại sẽ giúp đỡ hoàng hậu, hắn không hiểu nhìn về phía Trịnh Anh Anh, Trịnh Anh Anh trước mắt làm cho hắn cảm thấy xa lạ, làm cho hắn cảm thấy có chút sợ hãi. Nữ tử này không bao giờ còn là tiểu nữ tử thiện lương cần bảo vệ nữa rồi. Hoàng hậu thành công mượn sức Trịnh Anh Anh, làm cho bọn họ xảy ra tranh đấu nội bộ, trong lòng càng vui mừng, cũng cảm thấy chủ ý này của Trịnh Anh Anh không tệ, lập tức nhìn về phía Hoàng thượng, hỏi: “Không biết ý Hoàng thượng như thế nào?”

Chuyện này còn chưa tra rõ ràng, đương nhiên hoàng thượng sẽ không dễ dàng buông tha như vậy.

Mộ Thiếu Dục là người nhi tử ông vừa lòng, thích nhất. Cửa hôn sự này là do tự tay ông ban cho, nếu sau khi thành thân, hai phu thê bọn họ ân ái như vậy, hoàng thượng còn hài lòng hơn. Nhưng mà hiện tại hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao còn chưa thành thân, nếu hai người làm ra chuyện kia, như vậy hoàng thượng phải lo lắng, có nên để Mộ Thiếu Dục cưới Tần Thư Dao làm chính thê hay không.

Dù sao trước khi thành thân phát sinh loại quan hệ này, như vậy nhất định là nữ tử có ý mê hoặc, nữ tử như vậy cũng tuyệt đối không giữ lại được!

Hoàng thượng trầm tư một lát, gật đầu nói: “Vậy phái người đi Tần gia hỏi một chút!”

Được hoàng thượng cho phép, hoàng hậu lập tức lại phái người ra ngoài cung, đi Tần gia hỏi.

Lúc này trái lại Mộ Thiếu Dục bắt đầu bình tĩnh hơn, bọn họ ở bên trong tấm cung của hắn không lục soát được người, nói như vậy Tần Thư Dao chắc chắn đã được đưa đi rồi. Về phần người đưa đi là ai, Mộ Thiếu Dục cũng không biết, chỉ là hắn biết nhất định người nọ sẽ không làm tổn thương đến Tần Thư Dao. Hắn nhìn về phía Mộ Thành Hi theo thói quen, thấy Mộ Thành Hi đang cúi đầu uống rượu, mày của hắn nhện không được nhú lại.

Xem ra Ngũ đệ này của mình, có tình ý sâu vô cùng! Chỉ là không biết vì sao, trong lòng Mộ Thiếu Dục lại cảm thấy một chút chua xót, bản thân nên nhượng bộ sao?

Hắn bắt đầu dĩ cười, từ nhỏ đến lớn Mộ Thành Hi muốn cái gì, hắn đều sẽ nhượng bộ. Nhưng mà lúc này đây, hắn không muốn!

Không khí trong điện có chút cổ quái, Mộ Thiếu Dục và Mộ Thành Hi đều yên lặng không nói, cúi đầu uống rượu. Nhưng mà vẻ mặt của Trịnh Anh Anh lại khẩn trương, vừa rồi ánh mắt Mộ Thiếu Dục nhìn nàng, lộ ra nồng đậm lạnh lẽo, ánh mắt như vậy nàng từng nhìn thấy rất nhiều lần, nhưng mà cho tới bây giờ Mộ Thiếu Dục đều nhìn người khác như thế. Chẳng lẽ nàng làm cho chàng chán ghét sao? Không được, chờ sau khi yến hội chấm dứt, nàng nhất định phải nói rõ ràng với Mộ Thiếu Dục.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, mọi người đều giống như bị phạt chờ, ngồi ở bên trong đại điện.

Đại khái qua mấy khắc thời gian, thị vệ phái đi cũng đều đã trở lại, bọn họ đều quỳ trên mặt đất, nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, Tần cô nương đã bình yên vô sự về tới Tần phủ!”

Lời này vừa nói ra, rốt cuộc bất an trong lòng hai người Mộ Thiếu Dục và Mộ Thành Hi cũng để xuống. Mà trong lòng hoàng hậu khiếp sợ không thôi, chỉ cố ý không biểu hiện trên mặt mà thôi.

Hoàng thượng có chút tức giận, nhìn về phía hoàng hậu lạnh lùng nói: “Hoàng hậu là một quốc gia chi mẫu, sao lại có thể tin lời của một người, làm ra loại chuyện này. Nếu truyền ra ngoài, còn tưởng rằng Dục Nhi không hiểu lễ nghi, làm ra chuyện đại nghịch bất đạo!”

Hoàng hậu phần nộ trong lòng, chỉ là trên mặt không dám lộ ra một chút nào, vẫn dè dặt cẩn trọng. Bà ta vội vàng đứng lên, quỳ trên mặt đất, ôn nhu nói: “Thiếp chỉ sợ Dục Nhi nhất thời làm việc gì sai, cho nên mới sẽ...” Nói xong bà ta lập tức nghẹn ngào.

Hoàng thượng đã sớm mất hứng, ông hừ lạnh một tiếng, đứng lên nói: “Hôm nay cũng không còn sớm, mọi người vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi thôi!”

Lần yến hội này vô cùng không vui, mọi người đều không muốn tiếp tục đợi ở bên trong hoàng cung, đều ào ào vội vàng ra khỏi cung.

Nhưng mà Trịnh Anh Anh vẫn chờ sau lưng Mộ Thiếu Dục, thẳng đến người càng ngày càng ít, nàng mới khẽ gọi một tiếng.

Hai trông mắt nàng rưng rưng, khẽ cắn môi dưới, dịu dàng nói: “Tam biểu ca, huynh trách muội?”

Mộ Thiếu Dục dừng bước lại, hắn đã sớm biết Trịnh Anh Anh luôn đi theo hắn, hắn lạnh lùng nhìn Trịnh Anh Anh, nói: “Sắc trời đã tối muộn, vẫn nhanh trở về đi!” Nói xong hắn xoay người rời đi.

Trịnh Anh Anh thấy dáng vẻ Mộ Thiếu Dục với nàng như vậy, nhất thời sốt ruột, bước nhanh lên phía trước cầm lấy tay áo của hắn, sốt ruột nói: “Đợi chút... Muội còn chưa nói hết...”

Mộ Thiếu Dục lạnh lùng xoay người, vẻ mặt không thay đổi bỏ tay Trịnh Anh Anh ra: “Có chuyện gì nói mau, ta không muốn để cho mẫu hậu hiểu lầm!”

Trịnh Anh Anh nghe vậy trong lòng cứng lại, nàng biết sau chuyện kia, Mộ Thiếu Dục sẽ luôn lạnh nhạt với nàng như vậy, nàng bắt đầu sợ hãi, cũng bắt đầu hối hận!

“Có phải huynh tức giận không? Huynh thật sự yêu nàng như vậy sao? Qua nhiều năm như vậy, tâm tư của muội với huynh, chẳng lẽ huynh đều luôn không biết sao?”

Lúc này nàng trở nên có chút điên cuồng, nàng bắt lực nhìn về phía Mộ Thiếu Dục, biết bao hi vọng lúc này Mộ Thiếu Dục có thể gắt gao ôm chặt nàng, nói cho nàng tất cả những thứ này đều là chính nàng suy nghĩ lung tung mà thôi.

Nhưng mà Mộ Thiếu Dục không có, hắn lẳng lặng đứng ở tại chỗ, sau đó than nhẹ một tiếng, lại một câu cũng không có nói, đi ngang qua người nàng.

Trịnh Anh Anh còn muốn đuổi theo, nhưng mà một giọng nói làm cho nàng dừng lại.

“Anh Anh, con đang làm gì vậy!”

Hiền phi luôn chưa đi, vừa rồi bà nhìn thấy Trịnh Anh Anh đi theo sau lưng Mộ Thiếu Dục, cũng theo đi lại. Thật may nhĩ tử của mình coi như bình tĩnh, không làm ra chuyện gì bậy, nếu như bị hoàng hậu phát hiện, như vậy nhất định hoàng hậu lại muốn hành động nữa rồi.

Hơn nữa chuyện Trịnh Anh Anh làm vừa rồi, làm cho bà rất bất ngờ, bà không nghĩ tới Trịnh Anh Anh bị tình yêu làm cho u mê, lại làm ra loại chuyện này.

Nếu thật sự để hoàng thượng tìm được Tần Thư Dao ở trong phòng Mộ Thiếu Dục, như vậy hậu quả sẽ như thế nào, Hiền phi rất rõ ràng. Hiền tại bà bắt đầu thấy may mắn, may mắn lúc trước không đáp ứng để Mộ Thiếu Dục cưới Trịnh Anh Anh. Nữ tử như vậy quả thật không thích hợp với nhi tử của mình.

Trịnh Anh Anh quay đầu lại thấy là Hiền phi, lập tức giống như đứa nhỏ làm chuyện sai, cúi đầu không dám hé răng.

Hiền phi than nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Con đi theo ta!”

Hôm nay bà phải dạy dỗ nữ nhân vì yêu mà choáng váng đầu này một chút, nếu không nói lợi hại trong đó cho nó biết, kế tiếp nó vẫn có thể hồ đồ bị hoàng hậu lợi dụng.

Sau khi Mộ Thiếu Dục trở lại phòng ngủ, lập tức đi Hàn Đàm nhìn thoáng qua, vẫn thấy Tần Thư Dao còn ở trong ao, nhất thời có chút kinh ngạc, chẳng lẽ vừa rồi là có người sử dụng kế diệu hổ ly sơn.

Đôi môi Tần Thư Dao trắng bệch, thân mình cũng không ngừng run rẩy. Chuyện xảy ra vừa rồi nàng một chút cũng không nhớ rõ, lúc này nàng chỉ cảm thấy trên người khó chịu vạn phần, một ngọn lửa nóng không bị làn nước lạnh này áp chế xuống được. Tẩm cung của Mộ Thiếu Dục có chút độc đáo, hắc tập võ từ thuở nhỏ, từ nhỏ đã nhìn trủng Hàn Đàm này, cho nên cầu Hoàng thượng xây tẩm cung của hắc tập võ trong Hàn Đàm này.

Hàn Đàm này không lộ thiên, cho dù như thế, cũng quanh năm rét lạnh vô cùng. Điều này cũng làm Mộ Thiếu Dục càng thêm tiện dụng vô.

Mộ Thiếu Dục bước lên phía trước, ôm Tần Thư Dao từ trong ao ra, lại phát hiện Tần Thư Dao đã sớm không còn tỉnh táo, thân thể của nàng vẫn nóng rực, nhưng mà gò má và đôi môi lại tái nhợt như tờ giấy. Xem ra độc hoa mê tình không bởi vì khí lạnh trong Hàn Đàm mà giải trừ.

161. Chương 162: Khéo Dùng Kế Diệu Hổ Ly Sơn

Mộ Thiếu Dục cỡi y phục trên người Tần Thư Dao ra, sau đó lại thay y phục sạch sẽ cho nàng. Nhưng mà ý thức của Tần Thư Dao đã không còn tỉnh táo, tuy rằng nhắm mắt, nhưng hai tay nhưng vẫn tham lam hưởng với bên trong xiêm y của Mộ Thiếu Dục. Lúc này Mộ Thiếu Dục đã sớm cảm thấy hạ thân căng cứng, nhưng hắc tập võ cũng không dám động loạn.

“Nàng tỉnh lại!”

Mộ Thiếu Dục dùng sức lắc lắc Tần Thư Dao.

Rất cực làm Tần Thư Dao trong u mê thoáng có chút tỉnh táo, nàng hơi mở hai mắt, chỉ cảm thấy người trước mắt mơ hồ không thôi, nàng cắn chặt răng, nhẹ giọng nói: “Là chàng sao...”

Mộ Thiếu Dục không biết nàng nhìn thấy ai, nhưng vẫn gật đầu.

Tần Thư Dao hơi nở nụ cười yếu ớt, sau đó dựa vào trên người Mộ Thiếu Dục, sờ đôi môi của hắc tập võ, nhẹ nhàng hôn xuống.

Mộ Thiếu Dục ngẩn ra, tuy rằng hắc tập võ biết Tần Thư Dao vì trúng độc mới có thể như thế, nhưng hắc tập võ vẫn điên cuồng ôm lấy vòng eo mềm mại của Tần Thư Dao...

Đêm đó cực kỳ điên cuồng, thậm chí Tần Thư Dao không biết Mộ Thiếu Dục muốn làm bao nhiêu lần, cũng không biết bản thân tỉnh táo khi nào, khi nào thì mơ hồ.

Nàng chỉ biết khi bản thân mở mắt ra, ánh mặt trời ảm áp đã chiếu vào từ song cửa sổ, mà bên cạnh nàng cũng đã sớm trống không, cuối giường là bộ y phục cung nữ được xếp gọn. Mà trên bàn cũng có một tờ giấy. Tần Thư Dao cầm lấy tờ giấy tỉ mỉ nhìn, sau đó mặc bộ y phục cung nữ mà Mộ Thiếu Dục nói.

Sau khi mặc xong, cửa bị mở ra.

Mộ Thiếu Dục mặc một thân trường bào màu đen, nhìn thấy Tần Thư Dao đã thay cung phục, hơi sửng sốt, lập tức cúi đầu khẽ ho một tiếng, che giấu bản thân xấu hổ: “Canh giờ đã không còn sớm, vẫn nhanh ra khỏi cung thôi!”

Tần Thư Dao khẽ gật đầu, rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì nàng cũng không biết, nhưng mà nàng cũng biết bản thân mất tích một đêm, nếu người Tần gia biết khẳng định sẽ loạn lên.

Nhưng mà Mộ Thiếu Dục bình tĩnh như vậy, chứng tỏ chỗ Tần gia hẳn đã giúp bản thân đối phó rồi.

Giờ phút này nàng cảm giác giống như yêu đương vụng trộm vậy, làm cho người ta cảm thấy kích thích cũng làm cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

Trên đường ra khỏi cung không gặp bất kỳ trở ngại gì, bởi vì việc đêm qua, hoàng hậu đã bị hoàng thượng hung hăng quở trách một chút, hơn nữa bà ta cũng hoàn toàn không ngờ được bọn họ dùng kế diệu hổ ly sơn, Tần Thư Dao chân chính đều luôn ở bên trong hoàng cung. Mộ Thiếu Dục lại dùng lý do đến hỏi thăm để vào Tần phủ, dù sao hẳn cũng là Tam hoàng tử, đám người Tần Lương đương nhiên rất chiều đãi. Mà Tần Thư Dao nhân cơ hội đi vào Hình Hương Viện.

Hình Hương Viện

Thi Vận mặc y phục Tần Thư Dao, vẻ mặt sốt ruột đi tới đi lui trong phòng. Bỗng nhiên nhìn thấy Tần Thư Dao mặc một thân trang phục cung nữ chạy vào, giật nảy mình, đợi sau khi thấy rõ, mới vội vàng nói: “Ai u, đại tiểu thư của ta, sao lúc này ngài mới trở về! Vừa rồi chỗ lão phu nhân và đại phu nhân đều đến đây gọi vài lần, nếu ngài không xuất hiện, như vậy nhất định bọn họ sẽ hoài nghi!”

Tần Thư Dao vội vàng tháo kiểu tóc cung nữ xuống, nói: “Lấy y phục của ta ra đây, thay nhanh cho ta. Ta còn phải lại đi Vinh Thọ viện!”

Tốc độ của đám người Thi Vận và Tĩnh Nguyệt cũng cực nhanh, chỉ một lát đã thay y phục cho Tần Thư Dao xong. Lại trang điểm cho nàng, đợi sau khi nhìn không thấy có gì khác thường, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này Tần Thư Dao mới có thời gian hỏi kỹ chuyện đêm qua, sau khi nàng thay xong, lập tức mang theo Thi Vận và Tĩnh Nguyệt đến Vinh Thọ viện.

Trong Vinh Thọ viện cũng đã sớm ngồi đầy người, dù sao Mộ Thiếu Dục cực ít đến Tần gia, hơn nữa hiện tại Mộ Thiếu Dục cũng là nữ tử (con rể) tương lai của Tần gia, lại là Tam hoàng tử, thân phận như vậy có chút đặc thù.

Tần Thư Dao đi vào Vinh Thọ viện, nhìn Mộ Thiếu Dục một cái, trên mặt bày ra vẻ mềm mại đáng yêu, sau đó lại cúi người thi lễ với từng người một.

Đứng ở một bên, ngay từ đầu Tần Tuyết Như vẫn hoài nghi Tần Thư Dao có thật sự ở trong phòng hay không, dù sao sáng sớm nàng ta đi Hình Hương Viện, lại bị người ngăn cản.

Vốn đang tính toán nếu Tần Thư Dao lại không xuất hiện, thì muốn đích thân đi Hình Hương Viện nhìn một cái. Nhưng mà không nghĩ tới lúc này nàng lại xuất hiện.

“Đêm qua uống quá nhiều rượu, ngủ một giấc đến lúc này. Kính xin tổ mẫu và mẫu thân thứ lỗi!” Tần Thư Dao hơi cúi đầu, ra vẻ ngượng ngùng.

Tần lão phu nhân vui vẻ, cười nói: “Đêm qua bà còn nghĩ là xảy ra chuyện gì lớn nữa? Hoàng thượng lại còn phái người tới hỏi. Cháu cũng thật là, không biết uống rượu thì uống ít một chút, còn làm hại Tam hoàng tử đặc biệt đi một chuyến!”

Tần Thư Dao nghe vậy mới giật mình thì ra đêm qua không bình yên như nàng tưởng tượng, chỉ là hiện tại Mộ Thiếu Dục và bản thân đều bình yên vô sự, nói như vậy chuyện đêm qua, không có ai điều tra ra được một chút sơ hở gì.

“Chuyện này còn không phải Tam hoàng tử coi trọng Dao nha đầu chúng ta sao, bằng không làm sao có thể mới sáng sớm đã tới đây!” Lại thị cười nói.

Ngô thị nghe xong không biết là nên cao hứng hay nên tức giận, sắc mặt có chút cổ quái, qua nửa ngày mới nói: “Không sai, Dao nha đầu là người có phúc, còn chưa qua cửa, Tam hoàng tử đã nhiệt tình như vậy rồi!”

Người sáng suốt đều nghe được, trong lời nói này có chút ghen tuông với không cam lòng. Chỉ là mọi người đều làm như không nghe thấy.

Tần Thư Dao nhìn Mộ Thiếu Dục, sau đó cúi đầu, làm người đầu gối.

Mộ Thiếu Dục thấy Tần Thư Dao không có gì trở ngại, hơn nữa người Tần gia cũng không có hoài nghi, cũng đứng lên, cáo từ.

Dù sao cũng là hoàng tử, hơn nữa Tần Thư Dao còn chưa qua cửa. Cho nên Tần lão phu nhân cũng không giữ lại, để Tần Thư Dao tự mình tiễn khách.

Tần Thư Dao còn rất hoài nghi chuyện tối hôm qua, nghe được mệnh lệnh của Tần lão phu nhân, vui mừng trong lòng, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ đáng yêu.

Đợi đến khi đưa đến cửa, thấy không có người ngoài, Tần Thư Dao mới nhẹ giọng hỏi: “Đêm qua xảy ra chuyện gì?”

Mộ Thiếu Dục nhẹ giọng nói: “Hiện tại đã không có việc gì nữa rồi, sau đó ta còn sẽ tới nữa. Nàng chỉ cần ở trong viện của nàng chờ ta là được!”

Bên trong Tần Thư Dao là độc hoa mê tình, tuy rằng hần không biết nàng lại trúng độc khi nào, nhưng độc này chỉ có thể để hần đến giải, thuốc giải không khó khăn, mỗi ngày lấy máu trong tim hần cũng không khó khăn, dù sao lúc trước cũng đã làm qua rồi, cho dù lại cất thêm bảy bảy bốn mươi chín ngày, hần cũng cảm thấy không có gì.

Nghe được lời Mộ Thiếu Dục nói, Tần Thư Dao cảm thấy ấm áp trong lòng, kiếp trước nàng không ngừng vì Hàn Thế Quân bỏn ba, sợ hần ta té từ trên cao xuống. Vì hần ta mặc kệ làm chuyện gì cũng đều nguyện ý, nhưng cuối cùng vẫn chết thảm.

Kiếp này nàng không trả giá cái gì, cho dù nàng biết Mộ Thiếu Dục không thích nàng, nhưng mà tất cả hành động của hần, đều làm cho nàng động lòng, làm cho nàng cảm thấy ấm áp.

Sau khi tiễn bước Mộ Thiếu Dục, Tần Thư Dao trực tiếp trở về Hình Hương Viện, sai người canh giữ cửa thật tốt, sau đó hỏi chuyện đêm qua rõ ràng.

Hóa ra sau khi độc Tần Thư Dao phát tác, Mộ Thành Hi cảm thấy không thích hợp. Dù sao Mộ Thành Hi cũng đã từng uống rượu với Tần Thư Dao vài lần, cũng biết tử lượng của nàng, làm sao có thể chỉ mấy chén mà say được.

Cho nên hần ngầm sai người theo dõi Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục, quả nhiên thấy hành tung của hai người bọn họ có chút quỷ dị. Hần cũng biết chuyện này nhất định là cạm bẫy của hoàng hậu. Cho nên ra lệnh cho hai người Tuyết Ảnh và Ngưng Sương đều luôn chờ ở ngoài tầm cung Mộ Thiếu Dục, mà Thi Vận giả trang làm Tần Thư Dao đi theo Tinh Nguyệt cùng nhau về phủ.

162. Chương 163: Thư Dao Làm Bổ Sung Lễ Cập Kê

Tinh Nguyệt là nha hoàn bên người Tần Thư Dao, cho dù không thấy rõ mặt của Tần Thư Dao, như vậy khi thị vệ canh cửa nhìn thấy Tinh Nguyệt cũng tưởng là Tần Thư Dao đã trở lại. Quả nhiên sau một lúc

lâu, hoàng hậu hạ lệnh đi điều tra tẩm cung Mộ Thiếu Dục, mà hai người Tuyết Ảnh và Ngưng Sương nhìn thấy có một đám thị vệ và cung nữ đi tới, lập tức mang Tần Thư Dao từ trong Hàn Đàm ra, hơn nữa tránh ở trên mái hiên. Những người đó tìm một vòng cũng không tìm được người, thì đều đi mất.

Chuyện kể tiếp, Tần Thư Dao cũng đều biết đến, hoàng hậu không tìm được người, thì đi Tần gia tìm người, không nghĩ tới người Tần gia lại nói Tần Thư Dao cũng đã sớm về phủ.

Đám thị vệ này nhất định phải nhìn thấy người thật mới đi, đám người Tĩnh Nguyệt ngăn cản, cuối cùng Thi Vận vội vàng thả màn giường xuống, hơn nữa ra về không vui gầm lên vài câu.

Bởi vì giọng nói có vẻ tức giận, cho nên mọi người cũng không nghe cẩn thận.

Cuối cùng đám thị vệ kia cũng cho rằng Tần Thư Dao thật sự trở về phủ, mà Tần lão phu nhân cũng cho rằng Tần Thư Dao uống say, bảo tất cả mọi người không được đi quấy rầy.

Chuyện này cũng hữu kinh vô hiểm*, may mắn Mộ Thành Hi sớm có chuẩn bị, bằng không thanh danh của Tần Thư Dao xem như bị hủy. Hoàng thượng cũng khẳng định sẽ từ hôn, đến lúc đó Tần Thư Dao nhất định sẽ bị Tần gia đuổi ra khỏi phủ, đưa đến trong thôn trang ngoại thành tỉnh dưỡng. Mà Mộ Thiếu Dục triệt để mất đi tín nhiệm và sủng ái của hoàng thượng.

(*Hữu kinh vô hiểm: Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm)

Xem ra lần trúng độc này của Tần Thư Dao vẫn có liên quan đến hoàng hậu, bằng không làm sao hoàng hậu có thể bỗng nhiên bảo nàng múa, vì làm cho nàng xấu mặt trước mặt mọi người.

Chỉ là đám người Bạch Thiển liên lạc với hoàng hậu nhanh như vậy sao? Hay hoàng hậu đều luôn âm thầm phái người đi giám thị bọn họ, từng hành động cử chỉ của bọn họ đều ở trong mắt hoàng hậu. Cho nên hoàng hậu mới có thể lập tức mượn sức đám người Bạch Tu Sinh, sau đó lại thiết kế làm cho nàng trúng độc.

Tần Thư Dao cảm thấy khả năng này rất lớn, xem ra thực lực của hoàng hậu cũng rất mạnh, bằng không làm sao biết rõ được từng hành động cử chỉ của bọn họ ở Nam Tĩnh.

“Tiểu thư, kể tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Tĩnh Nguyệt lo lắng nhìn Tần Thư Dao.

Hiện tại Tần Thư Dao lại trúng độc, nếu lại bỗng nhiên phát tác, vậy phải làm như thế nào cho phải? Tuy rằng Tĩnh Nguyệt không nhìn thấy bộ dạng Tần Thư Dao phát độc, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra, hoàng hậu lại dùng độc kế như vậy, xem ra sau này Tần Thư Dao càng phải cẩn thận hơn mới được!

Tần Thư Dao cười yếu ớt nói: “Chuyện đó cũng không sao, chỉ là lại làm khổ Tam hoàng tử rồi!”

Nếu nói không cảm động, đó là giả! Chỉ là nàng biết Mộ Thiếu Dục làm như vậy, cũng vì hắn không phải là người lãnh huyết vô tình. Lại nói như thế nào thì bọn họ cũng có da thịt thân thiết.

Mộ Thiếu Dục luôn giữ lời nói, qua nửa canh giờ sau, hắn không biết từ nơi nào xông ra, một tay cầm theo một hộp đựng thức ăn, đẩy cửa đi đến.

Tần Thư Dao nhìn Mộ Thiếu Dục bỗng nhiên đến mà ngỡ người, lập tức hiểu là hắn tràn tường vào.

Hiện tại đã cuối mùa thu, tuy rằng tuyết còn chưa rơi, nhưng ngoài cửa sổ đã có gió bắc gào thét.

“Sao ngài lại tới đây?” Tần Thư Dao đứng lên, kinh ngạc nói.

Nha hoàn trong phòng đều là tâm phúc của Tần Thư Dao, lúc này đều hiểu trong lòng không nói gì lui xuống.

Cửa bị đóng lại, trong phòng lại âm áp lên.

Mộ Thiếu Dục đặt hộp đựng thức ăn lên trên bàn tròn, sau đó lấy ra một chén thuốc từ trong hộp, lại thêm một chén máu, lạnh lùng nói: “Uống hết tất cả thứ này!”. Hiện tại Tần Thư Dao không thể ở với hắn bất cứ lúc nào, hơn nữa Tần phủ cũng có không ít ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao nhìn chén thuốc còn nóng, trong lòng ấm áp, mảy liễu cũng nhăn càng chặt: “Miệng vết thương còn đau không? Rất khó khăn mới kết sẹo, lúc này lại vỡ ra. May mắn lúc này thời tiết lạnh, nếu mùa hè cũng không biết có thối rữa không nữa!”

Nói xong nàng cũng không tự giác mà đi về phía Mộ Thiếu Dục, hai tay lại tìm lòng không đậu muốn mò vào trong áo hắn. Động tác này thuần thục lại nhu thuận, dường như nàng đã làm quen rồi.

Chỉ là tay vừa mới chạm vào lồng ngực ấm áp của hắn, Tần Thư Dao mới hồi phục tinh thần lại, kịp thời thu tay, mặt cũng trở nên đỏ ửng không thôi, cúi đầu cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Mộ Thiếu Dục một chút cũng không để ý, thậm chí nhìn thấy Tần Thư Dao thu tay, còn có chút mất mát.

Về kinh kia hơn một tháng, hai người bọn họ đều cùng giường chung gối, bỗng nhiên bên người thiếu mất một người, Mộ Thiếu Dục còn có chút không khỏe. May mắn chỉ cần qua một tháng nữa, hắn có thể cưới nàng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, tâm trạng hắn cũng thay đổi, dường như càng quan tâm đến người trước mắt. Có lẽ đây là thói quen, đi Nam Tĩnh hơn nửa năm, hắn quen có Tần Thư Dao bên cạnh rồi.

Không khí trong phòng có chút xấu hổ, cũng có chút ái muội.

Mộ Thiếu Dục khê ho một tiếng, giảm bớt xấu hổ: “Nhân lúc còn nóng mau uống cho hết. Về sau vào canh giờ này mỗi ngày, ta đều sẽ đưa thuốc cho nàng. Nàng cũng đừng chạy loạn, miễn cho ta tìm không thấy người!”

Tần Thư Dao nhớ kỹ canh giờ, cầm lấy chén thuốc cau mày uống hết, kế tiếp chính là một chén máu kia, lúc trước uống nhiều lần như vậy, cũng quen rồi, chỉ là khi cầm lấy chén máu kia, vẫn nhìn không được nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục.

Nhưng mà Mộ Thiếu Dục lại quay đầu, xem như không thấy.

Mộ Thiếu Dục lại ở trong phòng ngồi một lát, thật sự tìm không ra lý do ở lại, mới đi ra cửa.

Tần Thư Dao cũng không giữ lại, dù sao nàng còn chưa lấy chồng, ngay cả có da thịt thân thiết, cũng không thể quá mức vô cùng thân thiết. Hơn nữa nếu như bị người ngoài nhìn thấy, như vậy thanh danh của nàng cũng không còn.

Nàng biết chỉ cần Mộ Thiếu Dục đúng hạn mỗi ngày đưa thuốc đến, như vậy độc của nàng cũng sẽ không lại phát tác.

Tần lão phu nhân đau lòng Tần Thư Dao, cảm thấy không làm cho Tần Thư Dao một lễ Cặp Kê, cho nên nhất định phải làm bổ sung cho Tần Thư Dao.

Tuy rằng trong lòng Ngô thị bất mãn, nhưng cũng không dám không theo. Chỉ là khi làm việc này, khó tránh khỏi chậm trễ vài phần, nha hoàn bà tử phía dưới thấy, cũng bắt đầu lười.

Tần lão phu nhân buồn bực không thôi, hung hăng phạt một đám nha hoàn, mới yên tĩnh.

Ngô thị thấy Tần lão phu nhân làm như thế, cũng không dám chậm trễ, cũng để bụng vài phần.

Tần lão phu nhân chọn ngày mồng tám tháng một làm lễ Cặp Kê cho Tần Thư Dao, coi như là ngày lành.

Ngày hôm đó trời trong nắng ấm, ngàn dặm không mây, cũng là thời tiết tốt hiếm thấy.

Tần Thư Dao mặc một thân màu đỏ Thạch Lựu viền tơ vàng khoác một cái áo gấm Vân Nam, búi tóc kiểu Vân Kê, trên đầu cài một chiếc trâm có nhánh hoa Mẫu Đơn, nghiêng nghiêng là một cây trâm khảm ngọc bích, trên tai đeo một đôi khuyên tai tua vàng ròng, trên tay đeo một đôi vòng tay phỉ thúy màu xanh lục, toàn thân hoa lệ và phú quý.

Một thân này là Tần lão phu nhân tỉ mỉ vì Tần Thư Dao chuẩn bị, nghe nói trâm khảm ngọc bích kia, là năm đó Tần lão phu nhân cặp kê, mẫu thân bà tặng trong lễ cặp kê.

Quà tặng này đối với Tần Thư Dao mà nói quả thật rất nặng, trong lòng nàng vừa cảm động, vừa hổ thẹn.

Lúc trước sở dĩ nàng tiếp cận Tần lão phu nhân, hoàn toàn là vì nàng biết được có Tần lão phu nhân che chở, nàng có thể né tránh rất nhiều nguy hiểm. Ngay lúc đó nàng bị lợi ích mê muội, mà Tần lão phu nhân đối xử với nàng thật tình thực lòng.

Bằng hữu của Tần Thư Dao không nhiều lắm, cho nên cũng không mời, nhưng mà những bậc trưởng bối Tần lão phu nhân mời đến đều không tồi, lễ cập kê thật long trọng, đây là điều Tần Thư Dao không ngờ.

Kiếp trước lễ cập kê của nàng gần như không có ai nhớ, vẫn là sau này Ngô thị sợ bị người nhắc tới, tùy tiện làm cho nàng một cái. Lần đó người được mời cũng không được tôn quý như hiện tại, y phục và trang sức cũng không quý như hiện tại.

163. Chương 164: Mộ Thiếu Dục Đưa Lễ Cập Kê

Bởi vì Tần Thư Dao không có bằng hữu, cho nên nàng mời cô nương Tô Nhã Hạm Tô gia, còn có cô nương Đình Thiệu Hoa Đình gia.

Hai người kia không tính là bạn tốt, thế nhưng cũng gặp qua vài lần. Ấn tượng của Tần Thư Dao với hai người bọn họ không tệ, hơn nữa nàng cũng biết Tô Nhã Hạm cũng là người của Mộ Thành Hi.

Về phần Đình Thiệu Hoa, cũng cuối năm lập gia đình. Chỉ là gả cho người không tốt lành gì. Lại không nghĩ rằng muội muội của nàng thành trắc phi tương lai của Tam hoàng tử. Bởi vì qua một tháng nữa Tần Thư Dao phải gả cho Mộ Thiếu Dục, cho nên Đình Thiệu Hoa cũng càng khách khí với Tần Thư Dao, ngược lại cảm thấy có chút xa lạ.

Cho nên Tần Thư Dao nói chuyện với Tô Nhã Hạm nhiều hơn, càng nói chuyện càng phát hiện Tô Nhã Hạm là người thông minh. Cũng khó trách Mộ Thành Hi hợp tác với nàng, chỉ là không biết nữ tử này có phải là mối tình mãi mãi của Mộ Thành Hi hay không. Nếu đúng vậy, nhưng mà đáng tiếc. Bởi vì sau này Mộ Thành Hi chỉ cưới Trịnh Uyển Uyển!

Lễ cập kê này làm Tần Thư Dao rất hài lòng cũng rất bất ngờ, Tần lão phu nhân còn mở tiệc chiêu đãi mười bàn.

Những phu nhân này đều biết Tần Thư Dao gả cho Mộ Thiếu Dục, cho nên lễ tặng cũng rất quý. Lời nói cũng càng dễ nghe và khách khí.

Cho dù những thứ này ở kiếp trước đều đã nhìn đến chán, chỉ là sống lại thêm một lần, gặp lại trường hợp như vậy, vẫn nhìn không được có chút cảm khái.

Sau khi yến hội chấm dứt, Tần Thư Dao tự mình đưa tiễn Tô Nhã Hạm và Đình Thiệu Hoa ra cửa.

Đi tới cửa đã thấy một nam tử dụ dàng đứng ở cửa, Tần Thư Dao ngẩn ra, chỉ cảm thấy nam tử này có vài phần nhìn quen mắt, dường như đã gặp qua ở đâu đó.

Mà Tô Nhã Hạm bên cạnh nàng đã đi qua, cười nói: “Đại ca đến cũng thật khéo.”

Nói xong hai tay cũng ôm lấy cánh tay Tô Nhược Hoài, sau đó kéo hắn đến bên cạnh Tần Thư Dao, giới thiệu nói: “Vị này là đại ca của ta, Tô Nhược Hoài!”

Tô Nhược Hoài cười nói: “Lễ cập kê của Tần cô nương quả nhiên xa hoa, tiếng pháo này vang đến cả mấy ngã tư rồi!”

Tô Nhã Hạm tò mò nhìn hai người bọn họ, nghi hoặc hỏi: “Hai người biết nhau?”

“Gặp qua một lần!”

Lúc này Tần Thư Dao cũng nghĩ tới, ngày ấy ở Túy Tiên lâu từng gặp qua một lần.

Nữ tử Tô gia quả nhiên cũng không tồi, Tô công tử này vừa thấy đã làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái. Nếu Tần Khả Cầm gả cho hắn, thì tốt quá! Thật sự là đáng tiếc!

Tần Thư Dao âm thầm đáng tiếc, bỗng nhiên một suy nghĩ kia thoáng qua trong đầu nàng, sau đó lại nhũn mày, nếu thật sự làm như vậy, thì mạo hiểm quá lớn. Hơn nữa chưa chắc Tần Khả Cầm có thể chấp nhận.

Tô Nhược Hoài và Tô Nhã Hạm không phát hiện Tần Thư Dao khác thường, Tô Nhã Hạm càng cười nói: “Thì ra là thế! Vậy ngày khác Tần cô nương lại đến nhà chúng ta ngồi chơi.”

Tần Thư Dao mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn theo bọn họ rời đi.

Đình Thiệu Hoa cũng không ở lâu, nói hai câu với Tần Thư Dao xong, lập tức lên xe ngựa rời đi.

Đợi tất cả mọi người rời đi, Tần Thư Dao trở về Vinh Thọ viện, ngồi ở bên cạnh Tần lão phu nhân.

“Tổ mẫu thật tốt, vậy mà chuẩn bị lễ cưới kê tốt như vậy cho cháu! Không biết lão phu nhân có gì tốt nữa, đều thưởng cháu gái đi!”

Lễ cưới kê của nữ tử cũng có thể biết được địa vị của nữ tử đó ở trong nhà như thế nào. Tần lão phu nhân dụng tâm như vậy, cũng hi vọng Tần Thư Dao không bị người coi thường.

Hơn nữa ở trong lòng Tần Thư Dao cũng không có gì tiếc nuối, dù sao cả đời cũng chỉ có một lần cưới kê.

Tần lão phu nhân cười dí cái trán Tần Thư Dao, cười nói: “Đồ quý tham, còn muốn cắn cả lão già khộm bà đây nữa hả?”

Tần Thư Dao cười nói: “Cũng là tổ mẫu đau cháu gái, cháu gái mới dám chứ ạ!”

Bỗng nhiên Tần lão phu nhân than nhẹ một tiếng, nhìn Tần Thư Dao nói: “Qua một tháng nữa con phải lập gia đình, bà đây cũng không có thứ gì. Chỉ còn một chút giống như trang sức, cháu cũng cầm đi. Sau này muốn trở về cũng không dễ dàng nữa rồi!”

Vốn trong phòng là tiếng nói tiếng cười, Tần lão phu nhân vừa nói như thế, Tần Thư Dao cũng có chút thương cảm. Bản thân kiếp trước là người không chịu để tâm, lại không làm cho người thích. Cho nên đều luôn cảm thấy toàn bộ người Tần phủ đều không thích nàng.

Nhưng sau khi trùng sinh nàng mới hiểu được, không phải không có người không quan tâm nàng, mà là chính nàng không tốt, người bên người cũng từng nỗ lực muốn bảo vệ nàng, nhưng mỗi lần đều trúng bẫy.

Tần Thư Dao khịt khịt mũi: “Đều ở kinh thành mà, muốn trở về vẫn không dễ dàng!”

“Quý nha đầu này, đến lúc đó chờ cháu thành thân cháu sẽ biết!” Tần lão phu nhân cười nheo mũi Tần Thư Dao.

Hai bà cháu lại nói đùa một trận, lễ cưới kê hôm nay Tần lão phu nhân cũng có chút mệt, Tần Thư Dao cũng không ở lâu, hầu hạ Tần lão phu nhân nghỉ ngơi, thì trở về Hình Hương Viện của mình.

Sau khi trở lại Hình Hương Viện, Tần Thư Dao phát hiện Mộ Thiếu Dục đã sớm chờ ở trong phòng, mà hai người Tuyết Ảnh và Ngưng Sương trông coi ở chỗ này cũng không thấy bóng dáng đâu, xem ra đều bị Mộ Thiếu Dục đuổi đi rồi.

“Nàng đi nơi nào? Sao lúc này mới trở về?”

Mộ Thiếu Dục lạnh lùng nói, nhưng giọng điệu có chút lo lắng. Xem ra hắn đến đây đã một lát.

Tần Thư Dao nhìn cái hộp trên bàn, cười đi qua, lấy chén thuốc và chén máu trong hộp ra, đã có chút lạnh rồi.

“Sao ngài không cho người gọi ta một tiếng, đến đây đã bao lâu rồi?” Tần Thư Dao uống xong, cũng ngồi xuống.

Mộ Thiếu Dục lấy ra một cái hộp tinh xảo từ trong ống tay áo, sau đó đặt ở trên bàn, lạnh nhạt nói: “Ta biết hôm nay không phải sinh nhật của nàng, thế nhưng là lễ cưới kê của nàng.”

Tần Thư Dao biết Mộ Thiếu Dục nói ít, nhìn thấy cái hộp trên bàn cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới hẳn để bụng như vậy, còn tặng lễ vật cho nàng.

Trong lòng nàng ảm áp, lập tức mở hộp ra xem, chỉ là khi nhìn vào bên trong cũng không vui rồi.

Đẩy cái hộp trên bàn ra xa, trên mặt cũng không còn tươi cười như vừa rồi, lạnh lùng nói: “Đồ này Anh Anh không cần, mới đưa cho ta. Chẳng lẽ ta là người nhặt đồ vứt đi? Lại nhặt đồ người ta không cần?”

Đây là một cây trâm hoa Thạch Lựu, tất cả mặt trên đều dùng hồng ngọc khảm thành, mỗi một đóa hoa đều óng ánh trong suốt, trông rất sống động. Trâm hoa này, Tần Thư Dao rõ ràng, trâm hoa này là Trịnh Anh Anh thích nhất.

Sau này không biết vì sao đánh mất, trước khi Tần Thư Dao đi Nam Tĩnh, vì lấy lòng Mộ Thiếu Dục, cũng từng bảo người phía dưới làm một cây trâm giống y đúc.

Nhưng mà không nghĩ tới khi nàng cho rằng Mộ Thiếu Dục động lòng với nàng, nàng cho rằng Mộ Thiếu Dục thật tâm yêu nàng. Lại tặng đồ này. Chuyện này giống như đánh một cái tát thật mạnh lên mặt Tần Thư Dao.

Mộ Thiếu Dục nhìn thoáng qua trâm hoa này, lúc hần lấy đến cũng cảm thấy không có gì không ổn, chỉ cảm thấy bóng đẹp cực kỳ, hơn nữa ngày thường Tần Thư Dao ăn mặc đều có chút thanh nhã, kết hợp với đóa hoa Thạch Lựu sáng đẹp này cũng có một phen đặc sắc khác. Nhưng mà không nghĩ tới Trịnh Anh Anh cũng từng có một cây trâm hoa này!

164. Chương 165: Nhân Khe Hở Của Người Khác Bày Mưu Kế

Trong phòng ảm áp như mùa xuân, nhưng không khí lại lạnh lẽo như băng.

Vài ngày nay, Tần Thư Dao đã quen Mộ Thiếu Dục đều xuất hiện mỗi ngày. Hôm nay nàng làm lễ cập kê, nàng cũng từng ảo tưởng Mộ Thiếu Dục sẽ đưa lễ vật cho nàng, lại không nghĩ rằng lại là đồ này!

Tần Thư Dao nở một nụ cười lạnh: “Lúc trước ta từng nói qua với ngài, nếu ngài đáp ứng mang ta đi Nam Tĩnh, ta sẽ chủ động từ hôn...” Nói tới đây giọng nói của nàng có chút nghẹn ngào, không nghĩ tới nàng sẽ không muốn.

Nàng hít sâu một hơi, lại nói tiếp: “Mấy ngày nay ta bận đến đầu óc choáng váng, cũng quên mất. Ngày mai ta sẽ nói rõ với phụ thân, để phụ thân đi chỗ hoàng thượng từ hôn. Cho nên ngài cũng không cần lo lắng, ta bội ước!”

Mộ Thiếu Dục ngẩn ra, hẳn không nghĩ tới chuyện lúc trước, Tần Thư Dao còn nhớ rõ như vậy.

“Không được!”

Hắn không hề nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt, vừa nói ra ngay cả chính hắn cũng có chút kinh ngạc.

Mộ Thiếu Dục cau mày, lạnh lùng nói: “Không thể từ hôn, thánh chỉ đã hạ, nếu lúc này nàng hối hôn, là cãi lại thánh mệnh. Sẽ rước lấy họa mất đầu!”

Vừa nãy nếu Tần Thư Dao nghe thế sẽ vui mừng, nhưng mà không nghĩ tới Mộ Thiếu Dục bởi vì sợ cãi lại thánh mệnh mới không từ hôn với nàng.

“Gặp họa mất đầu cũng là ta, ta cũng sẽ không đẩy đến trên người ngài!”

Mộ Thiếu Dục thấy Tần Thư Dao còn khăng khăng một mực, lại nói: “Nàng sớm đã là người của ta, ta sẽ phụ trách. Ước hẹn lúc trước bỏ đi, hơn nữa cho dù nàng dám đi từ hôn, Tần đại nhân cũng không dám. Nàng nên thành thành thật thật đợi ở trong nhà, chờ ta cưới nàng!”

Nói xong Mộ Thiếu Dục cũng đứng lên, cầm lấy trà hoa trên bàn, nói: “Trà hoa này ta cũng quên mất là Anh Anh cũng có một cái, chỉ là nhìn thấy nó rất hợp với nàng, cho nên mới lấy đến đưa cho nàng. Nàng đã không thích, vậy ta ném đi. Những lời vừa rồi, không được nói với người khác!”

Nói xong Mộ Thiếu Dục cũng không giải thích, xoay người đi ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tần Thư Dao mờ mịt ngồi ở trên ghế, thẳng đến khi ngoài cửa vang lên tiếng, nàng mới hồi phục lại tinh thần.

Lúc trước Tần Thư Dao cho rằng Mộ Thiếu Dục làm nhiều việc vì nàng như vậy, là vì thật sự động lòng với nàng. Không nghĩ tới hắn cũng chỉ vì dụng vào nàng, cho nên mới muốn hoàn thành trách nhiệm. Nếu lúc trước gặp phải tình huống giống như vậy không phải nàng, mà là Trịnh Anh Anh thì sao? Có phải Mộ Thiếu Dục cũng sẽ làm như vậy không?

Tần Thư Dao bỗng nhiên cả kinh, nàng đột nhiên ý thức được, Mộ Thiếu Dục đối xử với bản thân không phải tình, ngược lại bản thân không cần thận tiến vào cạm bẫy ôn nhu kia.

Xem ra nàng cần phải thoát khỏi bên trong vũng bùn sâu này mới được, nếu không nàng lại sẽ giống như kiếp trước.

Tần Thư Dao âm thầm cắn răng, hiện tại nàng không có thời gian bận tâm vào tình cảm nam nữ, nàng còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Túy Tiên lâu, nhã gian

Mộ Thành Hi ngồi ở trên ghế thái sư khắc hoa đỏ thẫm, trên tay cầm một ly trà sứ men xanh, chỉ là mới uống một ngụm, thì bởi vì lời nói của Tần Thư Dao, mà phun ra.

“Cô nương nói cái gì?”

Tần Thư Dao nhìn thấy bộ dạng khoa trương này của Mộ Thành Hi, mày liễu nhíu lại, sau đó lặp lại một lần nữa.

Mộ Thành Hi vội vàng để ly trà xuống, lại hỏi: “Cô nương nói sự thật? Nhưng nàng là thân muội muội của cô nương? Nào có ai tính kế thân muội muội như cô nương!”

Tần Thư Dao cau mày, bất đắc dĩ nói: “Hàn Thế Quân không phải là người tốt gì, lúc trước hắn ta hạ độc Tương Tư Dẫn cho muội muội ta, hiện tại lại muốn cưới muội ấy, làm sao mà thật sự yêu muội ấy được, rõ ràng là muốn cưới muội ấy về để mà lợi dụng. Chỉ là muội muội ta ngốc, trái tim thiếu nữ đã sớm bị mất rồi!”

“Vậy cũng không thể dùng loại biện pháp này. Nếu muội muội cô nương biết, còn không hận chết cô nương!” Mộ Thành Hi tao nhã cầm lấy khăn, lau nước trà trên người sạch sẽ.

“Nếu có biện pháp khác tốt hơn, ta cũng sẽ không mạo hiểm đi bước này. Hơn nữa mỗi ngày người Hàn gia đều bức tử mẫu ta, để muội muội ta năm nay phải gả qua, không có một liều thuốc mạnh, làm sao bọn họ có thể hết hy vọng!”

Mộ Thành Hi nhíu mày, Tần Thư Dao nói cũng đúng, nếu không làm như vậy quả thật Hàn gia sẽ không chết tâm. Chỉ là mưu kế như vậy, Mộ Thành Hi thật sự có chút lo lắng!

Tần Thư Dao thấy Mộ Thành Hi do dự, lại nói: “Ngài chỉ cần giúp ta hoàn thành. Hơn nữa, lúc trước ta với tam ca của ngài, lúc đó chẳng phải cũng như vậy mới thành sao. Không làm loại biện pháp này, người Hàn gia còn chưa từ bỏ ý định, kế mẫu của ta cũng được không ít lợi ích từ bọn họ đâu.”

Mộ Thành Hi trầm ngâm một lát lại nói: “Chỉ là Tô công tử đồng ý sao?”

Dù sao Tô Nhược Hoài là một người thông minh, nếu hắn biết bản thân bị tính kế, sau này Tần Khả Cầm cũng sẽ không tốt lắm!

Chỉ là hiện tại Tần Thư Dao cũng không để ý đến nhiều chuyện như vậy, người nàng biết không nhiều lắm, hơn nữa nàng cảm thấy Tô gia và Mộ Thành Hi cùng hợp tác, chỉ cần Mộ Thành Hi việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, như vậy Tô gia cũng nhất định sẽ không truy cứu.

Đợi đến lúc sáng sớm, hần hơi mở mắt, đột nhiên phát hiện trên giường nhiều hơn một người. Vừa mới bắt đầu còn tưởng rằng là Mộ Thành Hi gọi nha hoàn hoặc là Tả Nhi trong kỹ viện tới.

Nhưng mà khi cẩn thận nhìn lại, thì càng không phải. Người trước mắt này dường như có chút quen thuộc, đã từng gặp qua ở đâu đó.

Tiểu mỹ nhân trước mắt ngủ cực kỳ yên tĩnh, nhìn thấy làm cho người ta thoải mái hết sức.

May mắn xiêm y của bọn họ coi như hoàn chỉnh, nghĩ đến cũng không phát sinh chuyện gì.

Tô Nhược Hoài che cái trán phủ tạng mồ hôi mỏng, người cũng nhẹ nhàng muốn bò xuống giường, sợ đánh thức tiểu mỹ nhân trước mắt này.

Cô nương này hần nhận ra, là nhị tiểu thư Tần gia. Nghe nói đã có hôn ước, may mắn hai người bọn họ không làm ra chuyện gì vượt rào, thừa dịp nàng còn chưa tỉnh lại nhanh trốn, bằng không sau này phải phiền toái rồi.

Tô Nhược Hoài khẽ bước xuống giường, sau đó lại khẽ nhặt xiêm y trên đất lên, muốn nhanh mặc vào.

Nhưng mà vừa mới nhặt y phục lên, cửa đã “két” một tiếng bị mở ra, giọng nói trong trẻo cũng vang lên.

“Cầm Nhi, không còn sớm, dậy thôi...”

Tần Thư Dao mở cửa, vừa vặn nhìn thấy Tô Nhược Hoài mặc bộ áo lót trong màu trắng, chật vật đứng ở đằng kia. Nàng kinh ngạc há hốc mồm, qua nửa ngày, mới lớn tiếng kêu lên: “Người... Sao người lại ở chỗ này?”

Tô Nhược Hoài xấu hổ, vẻ mặt hần đau khổ không biết nên nói cái gì.

Lúc này tiểu mỹ nhân trên giường cũng bị tiếng kêu này đánh thức, nàng khẽ mở hai mắt, sau đó vẻ mặt mê man đứng lên, đang muốn hỏi làm gì mà hô to gọi nhỏ. Bỗng nhiên nhìn thấy trong phòng nàng có một nam tử xiêm y không chỉnh tề, nàng vội vàng cúi đầu nhìn bản thân mình, phát hiện trên người bản thân cũng chỉ mặc bộ áo lót trong, nhìn không được thét chói tai ra tiếng.

“Người... Người sắc lang... Người...”

Tần Khả Cầm khóc che tai trốn ở trong chăn, nàng và Hàn Thế Quân đã có hôn ước, chỉ cần hết năm là có thể gả cho chàng. Vì sao cổ tình trong lúc này, lại xảy ra loại sự tình này. Điều này làm sau này nàng làm người thế nào đây!

Tần Thư Dao sợ hãi đi vào phòng, dù sao chuyện này người biết càng ít càng tốt, nàng lạnh mặt, hỏi: “Người, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Nàng đóng cửa phòng lại, miễn cho người ngoài xông vào.

Về mặt Tô Nhược Hoài đau khổ: “Ta cũng không biết, vừa ngủ dậy đã ở trong này.” Sau đó hần giơ tay phải lên, thề: “Ta thề với trời, tuyệt đối không làm ra chuyện này. Ta và Tần nhị cô nương trong sạch!”

“Cái gì trong sạch. Hai người các người đã ngủ một đêm, cho dù ta tin, người khác cũng không tin. Huống chi muội muội ta bằng thanh ngọc khiết, làm sao có thể cứ không công như vậy cho người làm bẩn!”

Tần Khả Cầm ở trong chăn khóc lên, đau đớn mà khóc. Làm sao có thể phát sinh loại sự tình này, chẳng lẽ có người hại nàng? Vừa rồi Tần Thư Dao nói, một câu nàng cũng không nghe lọt, cho dù hai người bọn họ không làm gì, như vậy cũng đã ngủ cùng nhau. Trong sạch của nàng cũng không còn, điều này làm sau này nàng làm người thế nào đây! Tần Thư Dao nghe được tiếng khóc của Tần Khả Cầm, cũng có chút đau lòng và khó chịu, nhưng việc này phải giải quyết dứt khoát, ngàn lần không thể dây dưa kéo dài, bằng không danh dự của Tần Khả Cầm sẽ hoàn toàn bị hủy.

Nàng cúi đầu ra vẻ trầm tư, thực ra chuyện kể tiếp nàng đã chuẩn bị hết cả rồi, chỉ là lúc này nàng cũng không thể biểu hiện quá mức nóng vội. Miễn cho bị Tô Nhược Hoài nhìn ra sơ hở.

“Vậy phải làm thế nào cho phải... Nếu Tần nhị cô nương không có hôn ước, vậy tại hạ sẽ cưới nàng. Nhưng mà nàng cũng đã sớm có hôn ước, tại hạ... Ai, đều do đêm qua uống nhiều rượu, bằng không thì cũng sẽ không làm ra chuyện lỗ mãng bực này!” Tô Nhược Hoài tự trách nói.

Tần Thư Dao nghe xong trong lòng rất hài lòng, xem ra chính mình cũng không nhìn lầm người.

Qua nửa ngày, nàng mới lạnh lùng nói: “Tuy rằng muội muội ta đã có hôn ước, nhưng chưa gả đi. Hai người các người đã có da thịt thân thiết, chuyện này nếu truyền đi ra ngoài, muội muội ta cũng không cần làm người nữa. Chỗ Hàn gia kia, ta sẽ nói rõ ràng với tổ mẫu nói, để tổ mẫu đi hỏi hôn. Về phần người... Người cũng không thể cứ như vậy mà vô môn chạy lấy người, người phải chịu trách nhiệm với muội muội ta!”

Tần Khả Cầm khóc ở trong chăn vừa nghe, lập tức nóng nảy, bỏ chăn ra, khóc nói: “Không được... Không thể hỏi hôn...”

Tần Thư Dao nhíu đầu mày, lạnh lùng nói: “Hiện tại muội đã thành ra như vậy, chẳng lẽ còn muốn gả qua. Nếu người Hàn gia biết chuyện này, còn cho phép muội gả qua, làm mất mặt bọn họ sao!”

Giờ phút này, Tô Nhược Hoài cũng bắt đầu bình tĩnh, hần suy nghĩ tất cả lợi hại trong chuyện này. Tuy Tần Khả Cầm có hôn ước, nhưng cũng giống Tần Thư Dao nói vừa rồi, nàng chưa thành thân, còn có thể hỏi hôn, chỉ cần tìm một lý do thích hợp là được.

Nhưng mà hần và Tần Khả Cầm đã có da thịt thân thiết, bản thân nghĩ lại mà thấy tội tệ. Sao dám làm mà không dám chịu, hơn nữa gia thế bối cảnh của Tần gia cũng tương đương với Tô gia. Tần Khả Cầm lại được nuôi dưới gối lão phu nhân, nghĩ đến cũng không kém chỗ nào.

Chỉ là chuyện này ngàn lần không thể bị người khác phát hiện, bằng không con đường làm quan của bản thân, trong sạch của Tần Khả Cầm, đều bị hủy.

“Tần cô nương nói rất đúng, việc này ta sẽ xử lý.” Nói xong hần lại xoay người khom người chào Tần Khả Cầm, nói: “Tần nhị cô nương không cần khổ sở, tại hạ cũng không phải loại hoa hoa công tử, việc hôm nay tại hạ tuyệt đối sẽ cho cô nương một câu trả lời thuyết phục!”

Nói xong hần muốn đi ra ngoài, nhưng lại nhìn y phục trên người bản thân lại cảm thấy không ổn. Nên vội vàng mặc y phục hoàn chỉnh lại, không nghĩ tới thời điểm này, cửa bị mở ra, giọng nói thẳng thắn cũng vang lên.

“Tô công tử, đêm qua ngủ ngon giấc không...”

Mộ Thành Hi đẩy cửa ra, nhìn thấy Tần Thư Dao ở trong phòng, trong lòng đã sớm sáng tỏ, trên mặt vẫn còn ra vẻ kinh ngạc nói: “Di... Sao Tần cô nương ở trong này?” Lại quay đầu nhìn thoáng qua Tô Nhược Hoài xiêm y không chỉnh, lại nhìn thoáng qua Tần Khả Cầm, một đôi mày kiếm nhăn càng chặt, vẻ mặt cũng trở nên càng thêm nghiêm túc: “Đây là có chuyện gì? Tô công tử hồ đồ như vậy...”

Hần cũng không phải người chưa từng trải qua chuyện này, chỉ suy nghĩ một chút đã hiểu rõ. Diễn trò cũng không thể làm quá giả dối, hần lập tức hô to nói: “Ai nha... Sao Tô công tử hồ đồ như vậy...”

Sở dĩ Mộ Thành Hi sẽ xuất hiện, là vì Tần Thư Dao sợ Tô Nhược Hoài sẽ đổi ý, cho nên mới để Mộ Thành Hi sau một khắc nàng đi vào, lại tiến vào.

Tô Nhược Hoài buồn rầu nói: “Tại hạ cũng không biết, vừa ngủ dậy vậy mà... Ai... Đều là tại hạ lỗ mãng, tại hạ nguyện ý phụ trách...” Sau đó kinh ngạc nói: “Đêm qua không phải Ngũ hoàng tử đưa tại hạ vào sao? Chẳng lẽ Ngũ hoàng tử cũng không biết đây là phòng của Tần nhị cô nương?”

Mộ Thành Hi biết Tô Nhược Hoài rất thông minh, trong lòng đã sớm chuẩn bị đối sách: “Ai u, đêm qua ta cũng uống đến hồ đồ. Những phòng này đều giống nhau. Hoàn toàn không biết phòng này là của Tần nhị cô nương, đều là ta sai, đều là ta sai, mới gây nên chuyện này!”

166. Chương 167: Lão Phu Nhân Tức Giận Trách Cứ

Tần Khả Cầm đều luôn chôn mình ở trong chăn khóc thút thít, những lời bọn họ nói đều nghe được rõ ràng.

Trong lòng nàng đương nhiên không muốn Hàn gia biết, nàng đã sớm có tình ý với Hàn Thế Quân. Nhưng hiện tại bản thân đã bị làm bẩn, cho dù không phát sinh quan hệ, như vậy hai người bọn họ ôm nhau ngủ một đêm cũng là sự thật. Thân thể của nàng đã ô uế, làm sao có thể gả cho Hàn Thế Quân.

Nhưng mà nàng lại không đồng ý gả cho Tô Nhược Hoài, trong lòng nàng mâu thuẫn vô cùng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Tô Nhược Hoài mặc y phục chỉnh tề xong, người cũng đi cùng với Mộ Thành Hi ra ngoài thương lượng kế tiếp nên làm thế nào cho phải.

Trong lòng Tần Thư Dao cũng có chút áy náy, nhưng nàng không thể trơ mắt nhìn muội muội của mình nhảy vào trong đồng lửa. Hôn sự của muội ấy và Hàn Thế Quân đã định xuống, nếu không làm mưu kế này, nàng thật sự nghĩ không ra nên dùng biện pháp gì để ngăn cản hôn sự này.

Nàng nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen của Tần Khả Cầm, ôn nhu nói: “Muội cũng đừng khóc, chuyện này cũng không phải muội sai. Hơn nữa, Tô công tử cũng nói, nguyên ý phụ trách với muội, tỷ thấy người kia cũng không tệ...”

Bỗng nhiên, Tần Khả Cầm bỏ chăn ra, lớn tiếng khóc nói: “Tỷ tỷ thì biết cái gì? Tỷ tỷ gả cho Tam hoàng tử, đương nhiên rất vui mừng. Ta thật vất vả mới thích một người, không nghĩ tới cứ như vậy mà bị làm hỏng! Còn không bằng ta chết quách đi!” Nói xong Tần Khả Cầm muốn giãy giụa xuống giường, muốn đâm đầu chết.

Tần Thư Dao vội vàng ngăn lại, lớn tiếng quát: “Muội cho rằng tỷ tỷ nguyên ý gả cho Tam hoàng tử sao? Muội cho rằng vì sao hoàng thượng thoải mái tứ hôn như vậy, muội cho rằng tỷ tỷ chưa từng trải qua chuyện này sao? Muội còn may mắn hơn rồi, Tô công tử làm người chính trực, mạnh mẽ hơn Hàn công tử kia trăm ngàn lần.”

Tất cả âm mưu trong hoàng cung, đều bị hoàng thượng làm biến mất. Cho nên người ngoài hoàn toàn không biết, hôn sự của Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục, là vì có người cố ý hãm hại.

Tuy rằng Tần Thư Dao cũng dùng biện pháp như vậy, thiết kế muội muội của mình. Nhưng đó là bởi vì bản thân rõ ràng Hàn Thế Quân là người thế nào, cho dù Hàn Thế Quân muốn có vinh hoa phú quý vĩnh viễn, cho nên mới ở cùng một chỗ với Tần Khả Cầm.

Bởi vì Hàn Thế Quân biết Tần Thư Dao cực kỳ để ý Tần Khả Cầm, chỉ cần cột Tần Khả Cầm vào bên người. Như vậy, mặc kệ Hàn Thế Quân có yêu cầu gì, Tần Thư Dao đều sẽ đáp ứng.

Hơn nữa Tần Thư Dao là Tam hoàng tử phi tương lai, quyền thế sau này của nàng tuyệt đối có thể trợ giúp Hàn Thế Quân.

Đây là Hàn Thế Quân tính toán tỉ mỉ, Tần Thư Dao lại rõ ràng.

Chuyện này Tần Khả Cầm không nói nữa, chỉ cúi đầu thấp giọng thút thít.

Tần Thư Dao bắt đắc dĩ thở dài một hơi, ôn nhu nói: “Việc này người biết đến không nhiều lắm, tỷ cũng sẽ không nói với người ngoài. Ngũ hoàng tử cũng là người tin được, tỷ phải đi về nói với tổ mẫu, để tổ mẫu ra mặt hủy hôn sự này. Sau đó qua nửa năm nữa, Tô gia lại tới cầu hôn, việc này coi như là kết thúc!”

Mưu kế này đối với Tần Thư Dao mà nói tuy rằng không tồi. Nhưng Tần Khả Cầm lại không cam lòng. Người nàng luôn nghĩ đến cũng chỉ có một mình Hàn Thế Quân, nàng đã sớm yêu quý hắn không thôi, thật vất vả hai người mới có hôn ước, không nghĩ tới cứ như vậy mà bị làm hỏng.

Tần Thư Dao chỉ cho rằng Tần Khả Cầm thương tâm khổ sở tạm thời, dù sao con người Tô Nhược Hoài cũng không tồi, gia thế bối cảnh cũng không tệ, cũng nguyên ý phụ trách, người biết chuyện này cũng không nhiều. Chỉ cần bọn họ làm tốt, như vậy cũng sẽ không có người hoài nghi.

Xảy ra việc này, Tô Nhược Hoài cũng không còn hứng thú đi săn thú, Tần Thư Dao thấy Tần Khả Cầm luôn sa sút, cũng sợ muội ấy sẽ luẩn quẩn trong lòng, hơn nữa nàng còn muốn nhanh trở về đi xử lý chuyện hồi hôn.

Hôm đó bọn họ không ở lại trong thôn trang, mà đều vội vàng trở về kinh thành.

Những người khác chỉ cảm thấy Tô Nhược Hoài có chút cổ quái, nhưng lại không đặt ở trong lòng.

Sau khi trở lại Tần phủ, Tần Thư Dao lập tức mang theo Tần Khả Cầm đến Vinh Thọ viện, muốn hỏi hôn, như vậy cần phải có Tần lão phu nhân hỗ trợ, hơn nữa chuyện này cũng không thể gạt Tần lão phu nhân, một năm một mười đều nói cho bà biết.

Cho nên Tần Thư Dao đi qua Vinh Thọ viện, lập tức đuổi tất cả nha hoàn, bà tử ra ngoài.

Tần lão phu nhân không rõ chân tướng, kinh ngạc nhìn Tần Thư Dao nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Tần Khả Cầm ngồi ở trên ghế, cầm khăn chỉ lo khóc.

Trên đường về, nàng cũng khóc một đường. Tần Thư Dao nhìn mà lòng đau đớn, chỉ là chuyện đã làm đến bước này, phải giải quyết dứt khoát không thể do dự.

Cho nên Tần Thư Dao nói chuyện phát sinh đêm qua và sáng nay cho Tần lão phu nhân nghe, sau khi Tần lão phu nhân nghe xong kinh ngạc thật lớn, trong chớp lát không thể tiêu hóa nổi.

Tần Khả Cầm chỉ cảm thấy nhục nhã không chịu nổi, nàng bỗng nhiên đứng lên, muốn đâm đầu vào trên cột. May mắn Tần Thư Dao luôn có phòng bị, vội vàng ngăn nàng lại.

“Muội làm cái gì vậy hả? Tổ mẫu cũng không phải người ngoài, chỉ có tổ mẫu ra mặt, Hàn gia mới có thể từ hôn. Muội mới có thể trong sạch lập gia đình!” Tần Thư Dao chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quá lớn.

Lúc này Tần lão phu nhân cả kinh sợ hãi, nhưng cũng bình tĩnh, bà lạnh mặt nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, chuyện này có chút kỳ quái, chỉ là cô nương Tô gia có gặp qua một lần, là người thông minh hiểu biết, quả thật là người không tệ. Nghĩ đến Tô Nhược Hoài kia hẳn là cũng một người tốt. Hơn nữa bà cũng không thích Hàn Thế Quân, dù sao bà lớn tuổi, nhìn người cũng chuẩn hơn nhiều, ánh mắt của Hàn Thế Quân mang theo tính kế, nếu không phải Ngô thị gạt đầu đồng ý, bà cũng sẽ không thể đồng ý của hôn sự này.

Chỉ là không nghĩ tới bây giờ lại xảy ra loại chuyện này, tuy rằng Tô gia sẽ phụ trách, nhưng bọn họ cũng phải tìm ra được lý do từ hôn hợp lý mới được!

“Cháu cũng đừng khóc. Chuyện này nói không chừng cũng là một chuyện tốt!” Tần lão phu nhân lạnh mặt nhẹ giọng nói.

Tuy rằng bà già đi, thế nhưng còn chưa đến mức già đến hồ đồ, chuyện này tuy rằng kỳ quái, nhưng tỉ mỉ suy nghĩ kỹ là hiểu được. Chỉ là có chút buồn bực Tần Thư Dao lại dính vào, may mắn Tô công tử kia vẫn hiểu biết, bằng không Tần Khả Cầm có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Tần Khả Cầm vừa nghe, ngẩn ra, lập tức lại khàn giọng nói: “Tổ mẫu, chuyện này thì có gì tốt. Trong sạch của cháu gái đều không còn, tốt cái gì chứ!”

Hiện tại nàng hối hận vô cùng, nàng không nên ra khỏi kinh thành, nên thành thành thật thật đợi ở trong nhà.

Tần lão phu nhân than nhẹ một tiếng, khuyên: “Tiểu tử Hàn gia kia không thích hợp với cháu, tính tình cháu yếu đuối. Gia đình phức tạp như vậy, làm sao cháu chịu nổi. Tô gia thì không tồi, gia thế bối cảnh đơn giản, không phức tạp. Nếu cậu bé đó thật sự nguyện ý cưới cháu, vậy cũng là cháu có phúc!”

Tần Thư Dao nghe xong lời Tần lão phu nhân nói, trong lòng vui mừng không thôi. Vừa rồi nàng thấy Tần lão phu nhân dùng ánh mắt sắc bén liếc nhìn nàng, còn tưởng rằng bị bà nhìn thấu, hiện tại thấy bà gạt đầu đồng ý, trong lòng cũng thoải mái một chút.

Chỉ là Tần Khả Cầm cũng là một người cứng rắn, hơn nữa trong lòng nàng cũng đã sớm yêu quý Hàn Thế Quân không thôi, lại cảm thấy Tô Nhược Hoài là một người rất ác. Chính là nếu từ hôn, bản thân cũng không biết nên xử lý như thế nào.

Nàng khế cẩn rằng, trầm tư một lát nói: “Chuyện này người biết đến cũng không nhiều lắm, chỉ cần hai người không nói, Hàn gia cũng sẽ không biết. Huống hồ... Huống hồ ta cũng còn trong sạch ...”

167. Chương 168: Bức Bách Từ Hôn Có Người Bi Thương

Sau khi Tần Thư Dao nghe xong, khi sắp học máu, nàng hao hết tâm tư, vì chỉ không muốn nhìn thấy thân muội muội của mình nhảy vào hố lửa, không nghĩ tới Tần Khả Cầm đến mức này rồi, còn muốn gả qua.

May mắn, ngay từ đầu nàng dùng liều mạnh, nếu không cửa hôn sự này khó lui rồi.

Tuy rằng Tần lão phu nhân không rõ vì sao Tần Thư Dao oán hận Hàn Thế Quân như thế, thậm chí còn làm ra loại chuyện này, để Tần Khả Cầm hối hôn. Nhưng mà bà biết Tần Thư Dao rất tốt với Tần Khả Cầm, nhất định sẽ không thương tổn muội muội của nó.

Cho nên, lần này nó làm như vậy, nhất định có nguyên nhân của nó. Hơn nữa, gia đình Hàn gia như vậy, Tần lão phu nhân cũng chướng mắt.

“Hồ nháo!” Tần lão phu nhân lạnh mặt, phần nộ quát.

Tần Khả Cầm bị quát, hai mắt lại ẩn chứa nước mắt, chỉ là cắn răng không dám khóc.

Tần lão phu nhân uống một ngụm trà, lấy lại sức lực, mới lại nói: “Hiện tại cửa hôn sự này không lui cũng phải lui, cháu cũng đừng náo loạn, cho dù sau này Tô gia nuốt lời, lão bà tử ta đây cũng sẽ giúp cháu tìm được một mối tốt hơn.”

Tần Khả Cầm nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu, kinh hoảng nói: “Vậy vì sao còn lui, còn không bằng giấu giếm, để cháu gả vào Hàn gia. Nếu không có người biết...”

Nàng còn chưa nói hết, đã bị ánh mắt nghiêm khắc của Tần lão phu nhân dọa cho không dám nói nữa.

“Cháu có thể bảo đảm chỉ có một mình Ngũ hoàng tử biết? Trong thông trang có nhiều người như vậy, nói không chừng bề ngoài mọi người không nói mà thôi. Nếu cháu gả qua, Hàn gia lại không biết từ đâu biết được, vậy cháu phải làm sao?”

Tần lão phu nhân đứng lên, nói với Tần Thư Dao: “Cháu bảo Lục ma ma tiến vào, trang điểm cho ta một chút. Hiện tại ta phải đi Hàn gia!”

Bà cũng bắt đầu với cửa hôn sự này, lại không thể nghĩ được biện pháp từ hôn. Hiện tại rốt cuộc có được cơ hội, đương nhiên cũng sẽ không thể cứ như vậy mà buông tha.

Tần Khả Cầm vừa nghe nước mắt trong mắt giống như bị cắt đứt sợi dây, chảy từng giọt xuống, nhưng cũng không dám lại lên tiếng. Nàng biết tổ mẫu và tỷ tỷ của mình quyết tâm muốn hối hôn.

Tần Thư Dao thấy Tần lão phu nhân hành động nhanh chóng mà nhanh nhẹn, trong lòng cũng kiên định không ít. Chỉ là nàng vẫn lo lắng cho Tần Khả Cầm, tuy trong lòng nàng áy náy, lại không thể không nhẫn tâm.

“Tỷ và muội trở về phòng nghỉ ngơi!” Tần Thư Dao nhìn hai mắt đỏ bừng của Tần Khả Cầm, trên má đều là nước mắt, trong lòng khó chịu cực kỳ.

Tần Khả Cầm lại bỗng nhiên ngẩng đầu, hung dữ nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Không cần tỷ giả mù sa mưa như vậy!”

Ánh mắt, giọng điệu như vậy. Rất giống kiếp trước, Tần Thư Dao kinh ngạc đứng tại chỗ, cả người càng cứng ngắc, lại không có biện pháp nào nhúc nhích.

Thẳng đến khi Tần Khả Cầm rời khỏi phòng, nước mắt của nàng mới từ trong mắt tuôn ra, mặc kệ kiếp này Tần Khả Cầm hận nàng thế nào, nàng đều sẽ làm cho muội ấy sống tốt, trải qua an nhàn. Tuyệt đối sẽ không giống như kiếp trước, cuối cùng rơi vào một kết quả thê lương.

Việc hôm nay, làm Tần Thư Dao vừa mệt vừa đau lòng. Khi nàng trở lại Hình Hương Viện, canh giờ đã không còn sớm, mà trong phòng lại có thêm một người.

Đối với việc Mộ Thiếu Dục bỗng nhiên xuất hiện, Tần Thư Dao cũng đã sớm quen, nàng nhìn thoáng qua hộp đựng thức ăn trên bàn, trong lòng vô cùng mệt mỏi, bỗng nhiên cảm thấy có một chút hơi ấm.

“Ngài tới lúc nào?”

Từ ngày ấy, sau khi hai người tan rã trong không vui, Mộ Thiếu Dục vẫn đều đến mỗi ngày, vẫn mỗi ngày đưa thuốc và máu. Độc của Tần Thư Dao cũng không tái phát nữa.

Hơn nữa từ sau ngày kia, hai người gặp mặt đều không nói chuyện.

Chỉ là hôm nay Tần Thư Dao quá mệt, nàng muốn một cái ôm ấm áp, nàng muốn ai đó có thể an ủi nàng. Nàng biết bản thân tính kế muội muội của mình, quả thật có chút đáng giận, nhưng nàng thật sự nghĩ không ra biện pháp khác.

Cho nên khi thể xác và tinh thần của nàng quá mệt mỏi, nhìn thấy Mộ Thiếu Dục, nàng rất muốn tiến lên, nằm ở trong lòng ngực ấm áp của hắn. Chỉ là nàng vẫn còn duy trì một chút lý trí, bởi vì nàng biết ấm áp của Mộ Thiếu Dục, không cho nàng, mà là cho một nữ nhân khác.

Nhưng mà nàng lại rất cô đơn, nàng muốn trò chuyện, nàng muốn nói ra hết tất cả những buồn bực u sầu trong lòng.

Đương nhiên Mộ Thiếu Dục cũng phát hiện vẻ u sầu trên mặt Tần Thư Dao, hắn biết hôm qua Tần Thư Dao đi theo Mộ Thành Hi săn thú, cũng biết nàng ở bên trong thôn trang vùng ngoại thành, một đêm không về.

Trong lòng hắn có tràn đầy lửa giận, khi nhìn thấy Tần Thư Dao muốn chất vấn một phen, nhưng lúc hắn nhìn thấy nàng mệt mỏi xuất hiện ở trước mặt của hắn, hắn lại cảm thấy đau lòng không thôi.

“Vừa tới một lát!”

Thực ra hắn tới đây đã hơn nửa canh giờ, suýt một chút nữa hắn đã muốn lao ra ngoài đi tìm Tần Thư Dao. Chính là bị bản thân kiềm chế lại.

Tần Thư Dao nở nụ cười nhàn nhạt, nàng ngồi xuống, lại nói: “Qua nửa tháng nữa, ta sẽ phải gả cho ngài. Nếu ngài nguyện ý, hiện tại còn kịp!”

Mộ Thiếu Dục nghi hoặc nhìn Tần Thư Dao.

Nàng lại nói: “Tuổi của Anh Anh cũng không còn nhỏ nữa.”

Mộ Thiếu Dục nghe vậy cau mày, hắn không thích Trịnh Anh Anh, chỉ vì Trịnh Anh Anh đã đi theo hắn từ nhỏ, hắn cũng quen có cái đuôi kia. Chỉ là loại tình cảm đó không phải tình yêu, tuy rằng hắn không biết tình yêu chân chính là cái gì, thế nhưng có thể phân chia rõ ràng.

“Phụ hoàng sẽ không đồng ý, hơn nữa hoàng hậu cũng sẽ nhân cơ hội bày kế!”

Vài ngày nay hắn luôn tìm đám người Bạch Tu Sinh, nhưng mà mặc kệ hắn dùng bao nhiêu binh mã, bọn họ giống như biến mất trên đời này rồi, tìm thế nào cũng không tìm thấy bọn họ.

Xem ra hoàng hậu đã giúp bọn họ trốn, kế tiếp khẳng định có âm mưu lớn hơn nữa.

Tần Thư Dao nghe xong, trong lòng có chút khó chịu, hắn không đồng ý từ hôn, chỉ là vì hoàng thượng không đồng ý, hoàng hậu sẽ lại cố ý hãm hại hắn?

“Canh giờ cũng không còn sớm nữa, nàng nhanh chóng uống hết thuốc!” Mộ Thiếu Dục nhìn nàng nhẹ giọng nói.

Tần Thư Dao khẽ gật đầu, ngoan ngoãn uống hết thuốc. Sau khi uống xong, lại nhìn thấy Mộ Thiếu Dục vẫn ngồi đó không chịu đi, lại nói: “Ngũ hoàng tử cũng đã hồi cung rồi, Tam hoàng tử cũng nên về đi thôi!”

“Chờ một lúc nữa, ta sẽ mang nàng đi một chỗ. Nàng đừng chạy loạn!” Nói xong Mộ Thiếu Dục lập tức đứng lên, đi ra khỏi phòng.

Thực ra ngày hôm qua hắn đã muốn mang Tần Thư Dao đi, chỉ là ngày hôm qua khi hắn mang thuốc đến cho Tần Thư Dao, Tần Thư Dao đã vội vàng vàng ra khỏi cửa. Hoàn toàn không cho hắn cơ hội.

Tần Thư Dao không để ở trong lòng, trong lòng, trong đầu nàng, đều vẫn là ánh mắt chỉ trích của Tần Khả Cầm. Nàng bắt đầu có chút hoài nghi, chẳng lẽ bản thân đã làm sai rồi? Chẳng lẽ chỉ cần để Tần Khả Cầm

gả cho người muối ấy yêu, mới là tốt sao? Cho dù người kia tội ác tày trời, như vậy cũng muốn để muối ấy gả qua sao?

Cả một buổi sáng, trong lòng của Tần Thư Dao đều không thể bình tĩnh được, chỉ có thể dựa vào trên cửa sổ, nhìn tuyết rơi bên ngoài.

Đợi cho đến giữa trưa, Tần lão phu nhân mới trở về từ bên ngoài, Tần Thư Dao nghe được tin tức, lập tức đến Vinh Thọ viện.

Vinh Thọ viện.

Sắc mặt của Tần lão phu nhân có chút khó coi, bà đuổi hết tất cả mọi người, chỉ để lại một mình Tần Thư Dao.

“Cháu nói ta nghe một chút, việc này có phải cháu làm không?”

Tần Thư Dao biết chuyện này không thể gạt được Tần lão phu nhân, hơn nữa nàng cũng không định giấu bà. Cho nên thành thật gạt đầu

168. Chương 169: Từ Hôn Thành Công Bị Bắt Chẹt

Thực ra hôm qua Tần lão phu nhân đã cảm thấy Tần Thư Dao có gì đó không đúng, trời lạnh như vậy, thế nào cũng phải dẫn Tần Khả Cầm đi ra ngoài theo đám thiếu gia kia săn thú.

Tuy rằng cũng có mấy cô nương đi, nhưng tính tình của Tần Thư Dao luôn lạnh lùng, làm sao sẽ tới những nơi náo nhiệt như thế kia.

Quả nhiên, hôm nay sau khi Tần Thư Dao mang theo Tần Khả Cầm trở về, đã xảy ra loại sự tình này.

Tần lão phu nhân thấy bộ dạng này của nàng, vươn ngón tay ra chỉ, cuối cùng lại nói không được một câu chỉ trích nào, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Tần Thư Dao vội vàng đi qua, giúp đỡ Tần lão phu nhân nhuận khí, sau đó giọng điệu mang theo ý xin lỗi nói: “Cháu gái cũng vì muốn tốt cho nhị muội. Hàn công tử là dạng người gì, cháu gái rất rõ ràng. Lúc trước hắn ta đã muốn mượn Ngụy Tử đến quyến rũ cháu, sau này bị cháu nhìn thấu. Hắn ta cũng yên tĩnh một trận. Nhưng không nghĩ tới sau khi cháu và Tam hoàng tử có hôn ước, hắn ta lại đánh chủ ý tới trên người muội muội, hắn ta không phải thật sự thích nhị muội, hắn ta còn cố ý hạ độc nhị muội, ép cháu giúp hắn ta làm việc. Người ác độc như vậy, làm sao cháu có thể để nhị muội gả cho hắn ta được!”

Việc này, Tần Thư Dao cũng không muốn giấu giếm. Hơn nữa muốn được Tần lão phu nhân ủng hộ và thông cảm, như vậy phải thành thật nói rõ ràng với bà.

Tuy rằng Tần lão phu nhân cũng không thích Hàn Thế Quân, lại không nghĩ rằng hắn ta lại là người có tâm địa gian xảo như vậy, ngay từ đầu đã hạ quyết tâm muốn kết hôn với cô nương Tần gia.

Nghĩ đến cũng đúng, một thứ tử tam phòng, lại đã trưởng thành. Còn có thể thành công làm người kế tục của đại phòng, lại có thể kế tục vị trí Hầu gia. Tính toán và tâm kế của người này, tuyệt đối không phải bà có thể tưởng tượng được.

Tần Thư Dao thấy Tần lão phu nhân không hé răng, cho rằng bà không tin, lại nói: “Lúc trước Ngụy Tử chết thảm, tổ mẫu còn nhớ rõ chứ ạ! Hậu viện của hắn ta cũng không phải lần đầu tiên phát sinh loại sự tình này. Cho dù chỉ một chuyện đó, Cầm Nhi cũng không thể gả qua!”

Lúc này Tần lão phu nhân mới khẽ gạt đầu, tuy trong lòng bà khiếp sợ không thôi, trên mặt vẫn lạnh nhạt, bà than nhẹ một tiếng, lôi kéo tay Tần Thư Dao, nói: “Hàn gia không chịu từ bỏ ý đồ như vậy, nói là...”

Tần Thư Dao biết Hàn Thế Quân tuyệt đối sẽ không buông tha miếng thịt béo bở như vậy.

“Bọn họ muốn cái gì?”

Tần lão phu nhân thở dài một tiếng, mới nói: “Lúc trước khi hạ quyết định, bọn họ cũng nâng mười rương sính lễ. Những thứ đó trả lại cho bọn họ là phải làm. Chỉ là không nghĩ tới bọn họ công phu sư tử ngoạm, lại mồn chúng ta bồi thường gấp đôi, còn muốn chúng ta lại bồi thường thêm ba mươi vạn lượng bạc. Đây không phải là cướp sao!”

Hàn gia thiếu tiền, Tần Thư Dao rõ ràng. Bằng không kiếp trước nàng cũng sẽ không độc ác, lấy tất cả đồ cưới mẹ để lưu lại.

Chính là không nghĩ tới bên kia là một cái động không đáy, trụ cột người Hàn gia cũng đã sớm hỏng rồi, nhưng vẫn còn muốn hưởng thụ đãi ngộ quý tộc, mọi chi phí ắc mắc đều phải tốt.

Như vậy cho dù nhiều bạc dùng cũng hết.

Hiện tại Hàn gia muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, vơ vét một số bạc lớn.

Tần Lương là quan văn, lại thanh liêm, ngoại trừ bổng lộc mỗi tháng, cơ bản là rất ít có khoảng khác thu vào. Trong tay Ngô thị còn có hơn mười gian cửa hàng, nhưng mà sao Ngô thị sẽ đồng ý lấy ra chứ. Mà trong tay của Tần lão phu nhân cũng có mấy gian cửa hàng, nhưng mà bà cũng không cam lòng vô duyên vô cớ đưa cho Hàn gia nhiều bạc như vậy.

Trong tay Tần Thư Dao cũng có hai gian cửa hàng, tuy rằng hơn nửa năm nàng không quản lý. Nhưng lúc trước nàng thu mua lựa mông, sớm đã bắt đầu tăng giá rồi. Mỗi ngày Lí chương quầy đều cười hì hì cầm bàn tính, không ngừng tính sổ sách. Nàng cũng kiếm được một ít bạc, nhưng nàng cũng không cam lòng!

“Chúng ta hối hôn quả thật là chúng ta sai trước, nhưng có ai từng thấy hối hôn bồi thường nhiều như vậy chưa. Bồi thêm mười rương sính lễ, còn phải lại bồi thêm ba mươi vạn, đây không phải là bắt chẹt sao!”

Tần lão phu nhân cũng buồn rầu, bà đã lớn tuổi như vậy, chịu đưa gương mặt già nua này ra, cũng là thật tâm muốn tốt cho Tần Khả Cầm. Nhưng mà hiện tại cần nhiều bạc như vậy, trong một thời gian bà cũng lấy không ra được, hai là Tần Lương và Ngô thị biết, nhất định sẽ hoài nghi hỏi. Đến lúc đó bọn họ lại nên trả lời như thế nào.

Tần Thư Dao cúi đầu trầm tư một lát, nàng biết chuyện này còn phải mời Mộ Thành Hi hoặc Mộ Thiếu Dục đến hỗ trợ, chỉ là nàng cảm thấy nàng nợ bọn họ nhiều rồi, nàng không muốn phiền toái bọn họ.

“Tổ mẫu, ngày mai bà mang theo Tam thẩm đi theo. Miệng lưỡi của Tam thẩm rất lợi hại, nói không chừng còn có thể thảo luận xuống một ít!” Tần Thư Dao biết Tần lão phu nhân đã cố hết sức.

Tần lão phu nhân cũng muốn mang theo Lại thị đi, dù sao miệng lưỡi Lại thị lợi hại, hơn nữa cũng nghe lời của bà. Nếu Ngô thị biết, khẳng định không muốn đi, đến chỗ kia nói không chừng còn nói hòa giải nữa.

“Về phần chỗ bọn họ, chúng ta lấy theo lý do của Hàn gia, nói thân thể Cầm Nhi không tốt, còn phải tĩnh dưỡng ba năm. Hàn gia lại vội, chúng ta cũng không đồng ý để bọn họ lãng phí thời gian, để bọn họ nhanh chóng tìm được một người khác!”

Lúc trước Hàn Thế Quân và thái phu nhân Hoàng thị đến đây, muốn qua năm lập tức để bọn họ thành thân, nhưng đều bị Tần lão phu nhân cự tuyệt, cũng may mắn Tần lão phu nhân không đồng ý, bằng không Tần Thư Dao không biết nên làm thế nào cho phải.

Tần lão phu nhân cũng cảm thấy Tần Thư Dao lấy cớ này rất tốt, vài ngày nay bà cũng sợ Tần Khả Cầm làm ra việc ngu ngốc, đã sớm tuyên bố với bên ngoài Tần Khả Cầm bởi vì cảm lạnh, cho nên muốn tĩnh dưỡng. Trên thực tế là bắt nàng giam lỏng, sợ nàng làm ra chuyện khác người.

Bà cháu hai người còn đang thương lượng, Lục ma ma đã đi vào từ bên ngoài, cúi người thi lễ, nói: “Tam hoàng tử phái người đến đón tiểu thư, nói là đã nói với tiểu thư rồi. Để tiểu thư nhanh chóng đi ra, miễn cho trì hoãn canh giờ!”

Tần Thư Dao nghe vậy hơi sửng sốt, nàng nhớ được quả thật vào buổi sáng Mộ Thiếu Dục có nói muốn dẫn nàng đi ra ngoài, một ngày này nàng đều ở trong hỗn loạn, đã sớm quên chuyện này rồi.

Tần lão phu nhân thích Mộ Thiếu Dục, cũng cảm thấy Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao xứng đôi, hiện tại thấy Mộ Thiếu Dục để ý Tần Thư Dao như vậy, lửa giận vừa rồi cũng tan thành mây khói.

Trên mặt nàng đầy tươi cười, phất phất tay nói: “Cháu cũng nhanh đi thôi, miễn làm cho người ta sốt ruột chờ!”

Ngược lại Tần Thư Dao không gấp, chỉ là Tần lão phu nhân lại đuổi nàng đi, nàng cũng không có lý do ở lại, lập tức đi ra khỏi Vinh Thọ viện.

Bên ngoài tuyết còn rơi, ngoài cửa Tần phủ được dọn dẹp sạch sẽ, hoàn toàn nhìn không thấy một hạt tuyết nào.

Ngoài cửa dừng một chiếc xe ngựa, Thanh Ngọc thị vệ bên người của Mộ Thiếu Dục đứng ở cửa, cười nói: “Tam gia đang chờ ở bên trong, mời nhanh lên nào!” Sau đó lại nhìn thoáng qua Tĩnh Nguyệt và Thi Vận, nói: “Các người không cần đi, Tam gia sẽ bảo vệ tốt cho Tần cô nương, tuyệt đối sẽ mang nàng an toàn trở về!”

Tĩnh Nguyệt không cam lòng muốn đi theo, lại bị Tần Thư Dao ngăn lại, nói với gia đình canh ở cửa: “Người đi chuẩn bị một chiếc xe ngựa lại đây.”

169. Chương 170: Cảnh Đẹp Người Đó Đứng Dưới Tuyết

Tần Thư Dao một cô nương chưa lấy chồng, một mình ngồi chung với một nam tử trong một chiếc xe ngựa, nếu bị người biết, còn không bị mắng sao.

Tuy rằng nàng và Mộ Thiếu Dục đã sớm có da thịt thân thiết, nhưng chỗ nên cố kị vẫn nên cố kị.

Gia đình canh cửa nghe xong, lập tức đi chuẩn bị cho Tần Thư Dao một chiếc xe ngựa. Nàng cũng không lên xe ngựa Mộ Thiếu Dục, mà là cùng với đám người Tĩnh Nguyệt ngồi trên xe ngựa của mình.

Thanh Ngọc thấy mang vẻ mặt nghi hoặc cùng với không hiểu, nói: “Ôi... Tần cô nương, Tam gia còn ở trong xe ngựa chờ đấy ạ!”

Vừa mới nói xong, trong xe ngựa lập tức truyền đến giọng nói mạnh mẽ: “Thời gian không còn sớm nữa, nhanh đi thôi!”

Thanh Ngọc nghe xong cũng không lại dây dũa, lên xe ngựa làm xa phu.

Một đường không nói chuyện.

Mộ Thiếu Dục mang theo Tần Thư Dao ra khỏi kinh thành, đến ngoại ô, chỉ là không phải thôn trang mà nàng đã đi ngày hôm qua, mà đi tới một rừng mai. Một mảnh đất rộng lớn này đều là hoàng cung, sai người trồng cây mai, đợi đến mùa đông là có thể đến ngắm mai nở. bạn đang đọc ruyện tại

Một rừng hoa mai đỏ, tôn lên màu trắng của tuyết, giống như trên trời đất này chỉ có hai màu này mà thôi. Một tươi đẹp khoa trương, một trầm tĩnh thanh nhã, phối hợp với nhau biến thành thanh nhã thoát tục.

Tần Thư Dao xuống xe ngựa, thấy một màn như vậy cũng khiếp sợ không thôi, nàng không biết ngoại ô này lại có cảnh đẹp như vậy. Cảnh này quả thực như Giao Trì trên trời, giống như tiên cảnh trên trời. (Giao Trì nơi ở của Tây Vương Mẫu trong thần thoại)

Mộ Thiếu Dục nhìn thấy trên mặt Tần Thư Dao mang theo khiếp sợ với nụ cười thỏa mãn, trong lòng cũng dần dần cảm thấy ấm áp.

“Bên trong còn có đình, ta đã sai người ở bên trong chuẩn bị thỏa đáng. Nàng đi theo ta!” Nói xong, Mộ Thiếu Dục cầm tay Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao cũng không giãy giụa, ở đây đã ngoại ô, không có người khác, hơn nữa hai người bọn họ cũng có da thịt thân thiết, lại ra về ngượng ngùng thì có vẻ có chút làm ra vẻ.

Đám người Tĩnh Nguyệt cũng thức thời lảng tránh, dù sao chủ tử bọn họ nửa tháng nữa đã thành thân. Hơn nữa lúc trước ở trên đường về, Mộ Thiếu Dục thường xuyên ra vào trong khuê phòng của Tần Thư Dao, cho nên bọn họ cũng coi như không thấy.

Một biển đỏ như lửa, làm cho người ta không rời mắt được. Giữa những cây mai là một dòng suối nhỏ, lúc này đã đóng băng, mà trên dòng suối nhỏ có làm một cây cầu hình vòm nhỏ, có vẻ tinh xảo đáng yêu.

Hoa mai đỏ theo gió bay xuống đến, lọt vào trên mặt băng của dòng suối trắng noãn, hình ảnh hoa mai đỏ hắt ngược lên, hoàn mỹ làm cho dòng suối nhỏ này càng thêm đẹp.

Từ đêm qua đến hôm nay, tâm trạng của Tần Thư Dao đều luôn rất sa sút, sau khi nàng nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, lòng của nàng mới dần dần bắt đầu thả lỏng.

Nơi này cảnh đẹp, sợ cũng không phải người thường có thể ngắm được!

“Nơi này tuy lạnh một chút, nhưng đẹp. Chỉ tiếc ban đêm rất lạnh, bằng không ở chỗ này ngắm trăng thì không tồi!” Trong miệng Tần Thư Dao hà ra làn sương trắng, hai tay cũng nhẹ nhàng xoa.

Dòng suối trắng noãn, ánh trăng tròn trên dòng suối, mặt trên còn có chút mai đỏ, mà trên trời lóe đầy những vì sao, quả thật là một cảnh đẹp hiếm thấy.

“Đợi thành thân, ta sẽ lại mang nàng đến đây!” Mộ Thiếu Dục cầm bàn tay lạnh lẽo của Tần Thư Dao, nhẹ nhàng giúp nàng làm ấm.

Tần Thư Dao nghe xong trong lòng ấm áp, tất cả phiền não, tất cả thương tâm, tất cả bất mãn, đều tan thành mây khói. Lúc này trong lòng nàng lại cảm thấy một chút có lỗi, cảm thấy hai người bọn họ chính là một đôi tình nhân yêu nhau, cảm thấy sau khi hai người bọn họ thành thân, sẽ trở thành một đôi vợ chồng ân ái.

Chỉ là ảo giác như vậy cũng chỉ trong nháy mắt, nàng đã không phải là Tần Thư Dao ngu ngốc của kiếp trước, nàng biết có chút hứa hẹn không phải thật sự có thể làm được, nàng cũng biết nam nhân hứa hẹn, há mồm sẽ đến, hoàn toàn không để ở trong lòng.

Nàng hơi cúi đầu, sau đó nhẹ giọng nói: “Bạch cô nương hẳn là còn ở kinh thành, không biết hiện tại nàng như thế nào nữa?”

Từ ngày Trịnh Anh Anh phản bội Mộ Thiếu Dục, nàng cũng bắt đầu hoài nghi Bạch Thiên cố ý hại nàng. Mà không phải bởi vì bị bắt bắt đắc dĩ.

Xem ra nàng vẫn ngốc giống kiếp trước, có một số việc nàng luôn không nhìn tâm được, có một số việc nàng luôn ôm ảo tưởng.

Mộ Thiếu Dục không nghĩ tới Tần Thư Dao lại nhanh chuyển sang đề tài khác như vậy, hẳn biết bản thân chưa tiến vào trong lòng nàng, chính là hẳn sẽ càng thêm nỗ lực, để Tần Thư Dao biết tâm ý của bản thân.

Hắn đưa ra một cái hộp tinh xảo từ trong ống tay áo, sau đó nhẹ giọng nói: “Mặc kệ bọn họ.” Hắn cầm cái hộp trong tay đưa tới trước mặt Tần Thư Dao, sau đó mở ra, lại nói: “Ta biết chuyện lần trước làm nàng tức giận, lần này ta tỉ mỉ chuẩn bị cái này, hơn nữa còn để mẫu phi làm một túi lưới hoa mai.”

Nói xong Mộ Thiếu Dục mở hộp ra, đó là một đôi khuyên tai hoa mẫu đơn được làm từ Hồng Ngọc, hoa tai dùng một sợi dây màu đỏ xuyên qua, trên sợi dây đỏ còn kèm thêm mấy hạt ngọc châu màu xanh, tinh xảo khéo léo cực kỳ.

Hắn tự tay mang cho Tần Thư Dao, nhẹ giọng nói: “Ta cũng không biết nên đưa cho nàng cái gì. Chỉ nhớ tới ngày lễ cập kê nàng mang một đóa hoa mẫu đơn rất đẹp mắt, nên sai người làm cho nàng cái này!”

Giọng điệu và động tác của hắn có chút ngốc, vừa thấy đã biết là lần đầu làm chuyện loại này. Tần Thư Dao nhìn vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng cũng ấm áp.

Nàng cầm lấy hoa tai nhìn, cười gật đầu nói: “Làm rất đẹp, ta rất thích!”

Mộ Thiếu Dục thấy rốt cuộc Tần Thư Dao cũng nở nụ cười, cũng nở nụ cười theo, chỉ là hẳn không quen cười, cười như vậy lại có vẻ có chút cổ quái.

Tần Thư Dao nhìn đẹp mắt, lại kim lòng không đậu vươn tay nhẹ nhàng mà néo ở khóe miệng của hắn: “Ngài không thể cười đẹp mắt một chút được sao!”

Chính là vừa làm động tác này và nói câu kia xong. Nàng bắt đầu có chút hối hận, nàng và Mộ Thiếu Dục thân mật như vậy khi nào, hơn nữa Mộ Thiếu Dục đều luôn lạnh như băng, nói không chừng hoàn toàn chưa từng bị người néo qua như vậy.

Mộ Thiếu Dục cũng bởi vì động tác của Tần Thư Dao mà ngẩn người, từ khi hắn hiểu biết cho đến nay, không có người dám néo hắn như vậy. Nhưng khi hắn cảm giác được bàn tay lạnh lẽo của Tần Thư Dao, lại không có một chút buồn bực, ngược lại còn cảm thấy rất vui vẻ.

Chính là từ nhỏ hắn đã thành thói quen giấu tâm sự đi, cho nên dù vui vẻ cũng sẽ không để lộ ra.

Tần Thư Dao thấy hắn vẫn bộ mặt than, chỉ có thể bĩu môi, cười đi về phía trước.

Trên đường đều có không ít tuyết.

Kiếp trước Tần Thư Dao là một tiểu thư khuê các, chuyện gì đều dựa theo nữ giới mà làm, chưa từng làm chuyện gì khác người. Sau khi sống lại, nàng cảm thấy nhân sinh không cần nhiều trói buộc như vậy, không bằng sống một cách thoải mái.

Hơn nữa nơi này cũng chỉ có hai người Mộ Thiếu Dục và nàng, cho nên nàng phá bỏ lớp ngụy trang ngày thường. Ngồi trên mặt đất, nhặt tuyết trắng trên đất lên, chạy chậm tới trên cầu nhỏ, sau đó cười ném từ phía trên xuống.

Chỉ tiếc sức của Tần Thư Dao không đủ lớn, ném xuống như vậy, không tạo ra một chút vết nứt nào. Nàng cười nhìn bóng của mình dưới lớp băng, tuy rằng gió lạnh thổi tóc nàng rối loạn, làm mũi nàng đỏ ửng. Nhưng nàng lại cảm thấy rất vui vẻ.

170. Chương 171: Tình Cảm Nồng Đạm Ban Đầu Bị Chặt Đứt

Mộ Thiếu Dục thấy nàng trẻ con như vậy, cũng đi tới, dĩ nhiên trong tay có thêm một đồng tuyết.

Tần Thư Dao tò mò nhìn hắn, cho rằng hắn cũng sẽ làm giống mình, ném tuyết vào trong dòng suối. Nhưng không nghĩ tới Mộ Thiếu Dục quay người lại, ném tuyết vào trên người nàng.

Nàng đứng tại chỗ ngẩn ra, qua nửa ngày mới phản ứng lại. Sau đó nhanh chóng nhặt tuyết trên đất lên, cũng ném về phía Mộ Thiếu Dục.

Vừa mới bắt đầu Mộ Thiếu Dục còn tưởng rằng Tần Thư Dao bị hành động của mình dọa sợ, trong lòng còn có chút không yên và bất an. Nhưng không nghĩ tới chỉ nửa khắc, Tần Thư Dao cũng nhặt tuyết lên cùng chơi với hắn.

Giống như hôm nay, chỉ còn lại hai người bọn họ. Trong rừng mai truyền đến tiếng cười cùng với tiếng cầu xin tha thứ, hai người Tĩnh Nguyệt và Thi Vận canh giữ ở bên ngoài đều mang theo tươi cười trên mặt. bạn đang đọc truyện tại

Thanh Ngọc lại xoa xoa tay, dậm chân, buồn bực nói: “Nữ tử các ngươi thật sự kỳ quái, ngày lạnh như vậy mà cũng muốn ra ngoài. Trốn ở trong xe ngựa không phải càng tốt sao?”

Tĩnh Nguyệt tức giận trừng mắt nhìn hắn, cũng nhặt tuyết trên đất lên, ném qua, cười nói: “Có chúng ta đứng chung với người, người còn không biết đủ à! Lại còn bắt đầu oán trách nữa!”

Thanh Ngọc thấy Tĩnh Nguyệt trong ngày thường rất dịu dàng động lòng người, không nghĩ tới cũng sẽ đánh người, bỗng chốc ngu muội rồi. Hắn ủy khuất kêu lên: “Ta lạnh cũng không thể oán trách sao!”

Thi Vận cũng nhặt tuyết lên, ném vào trên người Thanh Ngọc, cười nói: “Tên gốc nhà người, nên bị ném!”

Tĩnh Nguyệt nghe vậy trên mặt ửng đỏ, nhặt tuyết, ném vào trên người Thanh Ngọc, Thanh Ngọc vội vàng tránh né, thân thủ hần vô cùng tốt, cho nên Tĩnh Nguyệt ném nhiều lần như vậy, ngoại trừ lần thứ nhất, những lần khác đều không trúng.

Thanh Ngọc thấy mặt của Tĩnh Nguyệt hơi chút đỏ ửng, cảm thấy thật đẹp, lại thầm than ở trong lòng, đều lạnh thành như vậy rồi, còn không trốn vào.

Thi Vận nhìn Tĩnh Nguyệt, trong lòng giống như gương sáng. Bỗng nhiên nàng cúi đầu vuốt bụng mình, nói: “Ồi, ta bụng đau...”

Tĩnh Nguyệt khẩn trương nhìn Thi Vận, nói: “Sao lại bỗng nhiên đau bụng! Ta cùng với tỷ đi vào xe ngựa nghỉ ngơi một chút!”

Thi Vận vội vàng lắc đầu nói: “Không cần không cần, ta đi nhà xí trước, đợi lát nữa sẽ trở lại!” Nói xong vội vã chạy đi.

Ở nơi tuyết trắng này, cũng chỉ còn lại Tĩnh Nguyệt và Thanh Ngọc. Lúc mới đầu Tĩnh Nguyệt còn có chút khẩn trương, ai biết Thanh Ngọc thấy Tĩnh Nguyệt ngẩn người, thì vội vàng nhặt tuyết dưới đất lên, ném vào trên đầu Tĩnh Nguyệt

Thanh Ngọc quên Tĩnh Nguyệt không biết võ công, xuống tay cũng không khống chế, cú ném này trực tiếp làm Tĩnh Nguyệt ngã trên đất.lqd

Tĩnh Nguyệt kêu lên một tiếng, người cũng ngã xuống đất, búi tóc trên đầu cũng rối loạn.

“Cô nương không sao chứ?”

Thanh Ngọc kinh hoảng đi tới, vội vàng nâng Tĩnh Nguyệt lên, thấy vẻ mặt nàng đỏ bừng, trên tay cũng rất lạnh, vội vàng nói: “Nhanh vào trong xe ngựa nghỉ ngơi một chút!”

Tĩnh Nguyệt vội vàng tránh né tay Thanh Ngọc, chịu đựng đau đớn nói: “Ta mới không trở về cùng người đâu. Tên ngốc này!” Nói xong nâng góc váy, chạy đi.

Một mình Thanh Ngọc đứng ở trong tuyết, sờ đầu của mình, vẫn không hiểu, rốt cuộc bản thân đã làm sai chuyện gì rồi.

Hần nhìn bóng lưng Tĩnh Nguyệt đến ngẩn người, lại bỗng nhiên nhìn thấy một cái bóng màu đen bay về phía Tĩnh Nguyệt, chỉ trong chớp mắt, Tĩnh Nguyệt kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống đất.

Nháy mắt trong tuyết màu trắng bị nhuộm thành đỏ tươi, trở nên quỷ dị và dọa người.

Thanh Ngọc nhảy dựng lên, dường như có một vật gì đó đang bị ăn mòn, hần vội vàng chạy qua, ôm thân thể Tĩnh Nguyệt gào lên.

Thi Vận luôn trốn ở trong xe ngựa nghe được tiếng kêu lập tức đi ra, nhưng giờ phút này bên ngoài đều là mưa tên, nàng nhìn thấy một loạt mũi tên, hình như có người đang điên cuồng chống lại mưa tên kia.

Bỗng nhiên Thi Vận mở to hai mắt, la lớn: “Nhanh tránh đi...”

Nhưng đã muộn rồi, mũi tên xuyên qua thân thể Thanh Ngọc.

Thi Vận đỏ bừng hai mắt, nàng nhìn hai người ngã ở trong tuyết, trong lòng vừa hoảng sợ vừa lo, chính là giờ phút này nàng không thể do dự được, nàng nhanh chóng kéo xe ngựa, sau đó để ngựa chạy về một hướng.

Không phải nàng không đồng ý cứu hai người bọn họ, mà là lấy năng lực của một mình nàng không thể cứu được hai người bọn họ. Huống chi lúc này Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao chắc cũng đang bị đánh bất ngờ, hiện tại quan trọng nhất là tìm viện binh, khi bọn họ còn chưa chết, nhanh chóng tìm người đến cứu bọn họ trở về!

Gió lạnh gào thét, bông tuyết rơi xuống trong không trung.

Tần Thư Dao bị lạnh làm cho hai gò má đỏ ửng, mười ngón cũng lạnh đến đỏ lên, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói: “Canh giờ không còn sớm nữa, chúng ta cũng cần phải trở về thôi!”

Dù sao nàng và Mộ Thiếu Dục còn chưa thành thân, đi ra ngoài bị người khác biết cũng không tốt.

Mộ Thiếu Dục cũng biết không thể ở lại lâu, nên gật đầu: “Ta đưa nàng trở về!”

Hắn vươn tay ôm lấy bả vai nhỏ bé của Tần Thư Dao, động tác như vậy cực kỳ quen thuộc, giống như hai người bọn họ đã là đôi phu thê lâu năm rồi vậy.

Bởi vì Mộ Thiếu Dục không thích có người quấy rầy, nên đều để thị nữ và tùy tùng đi chỗ khác. Một vùng rừng mai rộng lớn thế này chỉ có hai người bọn họ.

Bước trên nền tuyết trắng, hai người đều ăn ý không nói gì.

Bỗng nhiên một mũi tên bay về phía bọn họ, Mộ Thiếu Dục nhanh nhẹn, lập tức bảo vệ bên cạnh Tần Thư Dao, hơn nữa nhanh chóng đá bay mũi tên kia.

Hắn lạnh mặt nhìn thoáng qua bốn phía, nhưng không phát hiện bất kỳ kẻ nào. Chỉ là hắn biết đây chỉ mới bắt đầu của một đám người ẩn nấp dưới bóng cây kia.

Quả nhiên chỉ trong nháy mắt, có vô số mũi tên bay về phía bọn họ, Mộ Thiếu Dục vội vàng lấy trường kiếm bên hông ra, sau đó giải quyết những mũi tên bay về phía bọn họ.

Lúc đang chạy trốn, bỗng nhiên Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục cảm thấy dưới chân không tốt, cả người rơi xuống. Cũng đang trong lúc này, một mũi tên bay về phía bọn họ, Mộ Thiếu Dục hoảng hốt, vội vàng chắn trước người Tần Thư Dao, mũi tên kia vừa vọt trúng vào trên ngực hắn.

Tần Thư Dao hét chói tai ra tiếng, cả người ngã xuống đất, may mắn dưới đáy hố đất này chỉ có một chút ít đá vụn, cho nên không bị thương gì, chỉ có chân bị thương.

Mộ Thiếu Dục trúng tên ở ngực, lại nặng nề ngã xuống đất, hắn phun ra một ngụm máu đen, dùng hai tay nỗ lực chống đỡ thân thể của chính mình, mới không hoàn toàn ngã xuống.

Hắn ngẩng đầu nhìn hố này, đây là một người thợ đào, hố sâu ba mét, chứa được tất cả ba người. Tuy bên dưới không chứa vật nhọn gì, nhưng cách mặt đất lại cực cao, chuyện này đối với Mộ Thiếu Dục mà nói cũng không phải việc khó.

Chân Tần Thư Dao bị thương, nàng thấy cả người Mộ Thiếu Dục đều là máu, trong lòng vô cùng kinh ngạc và khủng hoảng, nàng dùng hết toàn bộ sức lực đi tới bên người Mộ Thiếu Dục, sau đó nhìn mũi tên trên ngực hắn, nước mắt lập tức chảy xuống.

Chính vào lúc này, trên miệng hố lại xuất hiện một bóng người quen thuộc.

171. Chương 172: Rơi Vào Trong Hố Giải Gút Mắc Trong Lòng

Mộ Tử Liệt đứng ở trên miệng hố, nhìn Mộ Thiếu Dục ở dưới hố: Tam ca, đã lâu rồi không gặp huynh vẫn khỏe chứ!”

Từ sau khi Mộ Thiếu Dục khỏi hoàn trở về, Mộ Tử Liệt luôn nhốt bản thân ở trong phòng, gần như không đi ra ngoài. Mộ Thiếu Dục cũng không để hắn ta ở trong lòng, lại không nghĩ rằng hắn ta lại biết hành tung của mình, hơn nữa đã đặt cạm bẫy ở trong này.đie»n d an l«e qu»y d«on

Mộ Tử Liệt đã sớm bố trí một mật thám ở bên người Mộ Thiếu Dục, tuy rằng hành động thực tế của Mộ Thiếu Dục hắn ta nắm không rõ ràng, nhưng Mộ Thiếu Dục đi chỗ nào, hắn ta vẫn biết rõ như lòng bàn tay.

Từ hai ngày trước, Mộ Thiếu Dục phái người quét dọn nơi này. Sau khi Mộ Tử Liệt nhận được tin tức, lập tức phái người đi tới, ở trong này đào một hố cao ba mét, vì có thể vây khốn Mộ Thiếu Dục.

Mộ Thiếu Dục lạnh lùng nhìn Mộ Tử Liệt, hắn nắm chặt tay Tần Thư Dao, muốn cho nàng an tâm một chút.

Mộ Tử Liệt thấy hai người bọn họ gắn bó ở cùng nhau, trong đôi mắt lộ ra nồng đậm âm độc: “Ta còn tưởng rằng Tam ca là một người vô tình, không nghĩ tới vì nữ tử này cũng làm không ít việc ngốc nhĩ. Hôm nay ta cho các người làm uyên ương nơi dã ngoại, cho các người chết một cách thống khoái!”

Nói xong Mộ Tử Liệt ngửa đầu cười to vài tiếng, sau đó lại nói với thị vệ bên cạnh: “Nhanh lấp tuyết xuống! Nhớ kỹ, ngàn lần đừng lấp đầy, ta muốn để bọn họ từ từ chết đi... Ha ha ha ha...”

Mộ Thiếu Dục lạnh mặt, phẫn nộ quát: “Người muốn giết ta?”

“Quả nhiên Tam ca thông minh, vốn muốn để người chết trận ở Nam Tĩnh, không nghĩ tới mạng người lại lớn như vậy. Hôm nay người có chấp cánh cũng khó thoát, từ từ nói chuyện tình yêu với tình nhân của người, kiếp sau lại làm vợ chồng!”

Mộ Tử Liệt nói xong lại cười to vài tiếng, hơn nửa năm này, chỉ có hôm nay hắn ta cảm thấy sảng khoái nhất. Hắn ta chán ghét nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, lập tức ra lệnh cho thị vệ lấp tuyết lên.

Cả người Mộ Thiếu Dục đều là máu, mà hai chân Tần Thư Dao bị thương, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ xúc tuyết đổ xuống.

Lúc này bên ngoài bỗng nhiên rơi rất nhiều tuyết, làm cho thị vệ đang xúc tuyết đó nhìn hơi mờ mờ không rõ, những hạt tuyết nặng trắng như lông ngỗng từ từ rơi xuống: “Tuyết rơi nhiều như vậy, chúng ta cũng chạy nhanh tìm một chỗ sưởi ấm tay thôi. Dù sao hai người kia hẳn phải chết không thể nghi ngờ gì!”

Một thị vệ khác nhìn thoáng qua hai người trong hố, cười lạnh một tiếng, nhân tiện nói: “Vậy nhanh chóng lấy lưới vàng tới đây, nếu như bị người phát hiện, đầu của chúng ta cũng khó có thể giữ lại được!”

Bọn họ nhanh chóng đặt lưới vàng lên trên cửa miệng hố ngăn cách với bên ngoài, cho dù Mộ Thiếu Dục không bị thương, muốn phá vỡ lưới vàng này cũng không phải chuyện dễ. Huống chi hiện tại Mộ Thiếu Dục còn bị thương, Tần Thư Dao lại không thể động đậy.

Trong hố đất không có gió lạnh, cũng không có tuyết rơi. Nhưng vẫn thật sự lạnh lẽo, mà tuyết này tuy chưa tan thành nước, nhưng càng làm cho trong hố đất này càng thêm lạnh.

Tần Thư Dao nỗ lực để cho mình bình tĩnh. Hơn nửa năm này, nàng cũng từng trải qua sinh tử, nàng đã từng trải qua nguy hiểm. Nhưng lại chưa từng trải qua cảm giác ngồi chờ đợi cái chết đến gần.

Nàng nhìn về phía Mộ Thiếu Dục, thấy sắc mặt của Mộ Thiếu Dục tái nhợt, mà máu ở ngực đã ngừng chảy. Nhưng nàng biết, mũi tên kia phải lập tức rút ra.

Mộ Thiếu Dục thấy Tần Thư Dao mang vẻ mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm miệng vết thương của mình, bỗng nhiên cười nói: “Không có việc gì, chờ ta nghỉ một lát nữa, ta sẽ lập tức rút mũi tên này ra!”

Hắn nói cực kỳ đơn giản dễ dàng, giống như mũi tên kia hoàn toàn không ở trên người hắn.

Tần Thư Dao khẽ cắn chặt hàm răng, ngay cả nơi này lạnh lẽo như hầm băng ngàn năm, nhưng lúc này trên trán của nàng cũng bởi vì khẩn trương với sợ hãi mà phủ kín một tầng mồ hôi mỏng. Diễm đoàn lê quý đôn

“Vẫn là để ta rút ra!”

Nàng nhặt trường kiếm mà Mộ Thiếu Dục vừa mới vứt trên mặt đất vừa nãy, sau đó cắt một đường ở thân váy của mình, lại dùng sức xé, xoạt một tiếng xé được một mảnh vải lớn.

Nàng cắn chặt răng, nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, thấy sắc mặt của Mộ Thiếu Dục tái nhợt như tờ giấy, mà ánh mắt cũng hơi nhắm lại. Nàng hít sâu một hơi, sau đó dùng sức rút mũi tên trên ngực Mộ Thiếu Dục ra.

Mộ Thiếu Dục đau đến hét to một tiếng, cả lưng đều ứa đẫm.

Tần Thư Dao vội vàng cởi bỏ áo của Mộ Thiếu Dục, sau đó nhanh chóng băng bó vết thương cho Mộ Thiếu Dục. Tuy động tác của nàng có chút nhanh, nhưng vẫn có chút khẩn trương, nhiều lần làm đau Mộ Thiếu Dục.

Nhưng mà Mộ Thiếu Dục lại chỉ gắt gao cắn răng, không kêu một tiếng.

Gió bắc gào thét, trong hố đất lại một mảnh tối đen, chỉ là Tần Thư Dao lại cảm thấy an toàn, nàng không cảm thấy một chút sợ hãi, cũng không cảm thấy một chút khẩn trương, có chính là hoài nghi trong lòng mình.

“Hồi nhỏ ta rất lanh lợi, nhưng cũng không hiểu chuyện. Làm không ít chuyện hại muội muội...”

Nhớ tới những việc Tần Thư Dao làm với Tần Khả Cầm ở kiếp trước, thì cảm thấy áy náy không thôi, sống thêm một đời, ngay cả tất cả đều tính kế, nàng cũng không thể lại để Tần Khả Cầm nhảy vào hố lửa.

Hai người nhẹ giọng hàn huyên không ít chuyện, khi đó bên ngoài bỗng nhiên vang lên từng đợt tiếng vang.

Bên ngoài không có tiếng kêu gào, chỉ có tiếng vang như bước chân. Mộ Thiếu Dục vội vàng dựa vào vách đất đứng lên, lại tỉ mỉ nghe ngóng, trên mặt lộ ra vui vẻ, nói với Tần Thư Dao “Xem ra bọn họ đã biết chúng ta ở đây!”

Tần Thư Dao cũng kinh hỉ đứng lên, quả nhiên lại một lát sau, vang lên âm thanh lưới vàng bị người ta gỡ ra.

Mặc Kiếm nhìn Mộ Thiếu Dục dưới hố đất, vội vàng nhảy xuống, cúi người: “Thuộc hạ đến chậm!”

Mộ Thiếu Dục lại khôi phục vẻ lạnh lùng, hẩn khẽ lắc đầu, sau đó nhẹ giọng nói: “Cứu Tần cô nương lên trước!”

Kinh công Mặc Kiếm vô cùng tốt, chỉ trong chớp lát đã đưa Tần Thư Dao lên trên.

Nhưng mà Tần Thư Dao bị thương cũng không nhẹ, vừa rồi cũng chỉ cứng rắn chịu đựng, nếu không phải có Thi Vận và Tuyết Ảnh đứng đỡ, nàng sợ đã sớm ngã xuống đất.

Tình hình của Mộ Thiếu Dục có chút nguy cơ, gương mặt của Mặc Kiếm lạnh lùng, dè dặt cẩn trọng đỡ Mộ Thiếu Dục lên xe ngựa, sau đó lại bỏ hai người chết vào lại trong hố đất mới rời đi.

Ở trên đường, Tần Thư Dao mới biết được chuyện của hai người Tĩnh Nguyệt và Thanh Ngọc.

Khi Thi Vận tìm đám được Tuyết Ảnh và Ngưng Sương đuổi tới, Tĩnh Nguyệt đã chết, mà Thanh Ngọc vẫn còn một chút hơi thở, chỉ là hiện tại tình hình cực kỳ không tốt.

Tần Thư Dao nghe xong ngẩn người ra, lại không chảy nước mắt.

Nàng vốn định sống tốt cùng với Tĩnh Nguyệt, sau đó giống như kiếp trước, tìm cho nàng một người trong sạch, sẽ gả nàng đi. Lại không nghĩ rằng kiếp này Tĩnh Nguyệt lại vẫn chết thảm như vậy.

Thi Vận thấy bộ dạng này của Tần Thư Dao, tự trách nói: “Nếu khi đó nô tỳ đi cứu bọn họ, Tĩnh Nguyệt cũng không đến mức...”

Hốc mắt nàng đỏ bừng, hai tay gắt gao nắm thành quyền, nàng nhìn trên lưng của Tĩnh Nguyệt bị cắm một mũi tên, cho nên cho rằng không có thương tổn đến chỗ quan trọng. Lại không nghĩ rằng... Cuối cùng Tĩnh Nguyệt vẫn chết.

Lúc này Tần Thư Dao mới ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Thi Vận, trên gương mặt nàng đều là nước mắt.

“Chuyện này trách không được người, nếu như người không đi tìm người, chúng ta cũng đều sẽ chết ở nơi đó...”

Nói xong, giống như trong cổ họng của Tần Thư Dao bị một tảng đá đè lên, một câu cũng không nói nên lời, nhớ tới dáng vẻ của Tĩnh Nguyệt lúc trước, ánh mắt nàng vẫn bị nước mắt che mờ không thấy rõ được cảnh tượng trước mắt...

Đêm đó, Tần Thư Dao vội vàng chạy về Tần phủ.

Tần Lương biết Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục cùng đi ra ngoài, luôn chưa về. Hiện tại lại ngã vào sơn cốc, chân bị trọng thương, vội vã chạy ra ngoài.

Mộ Thiếu Dục không đưa Tần Thư Dao đi vào, chỉ đưa Tần Thư Dao đến cửa. Sau đó để đám người Thi Vận và Tuyết Ảnh đưa Tần Thư Dao trở về phủ.

Hình Hương Viện.

Tần lão phu nhân đã sớm phái người đi mời Phùng thái y đến xem, sau khi Phùng thái y nhìn, thì nói không có gì đáng ngại, chỉ gãy xương mà thôi, chỉ cần tẩm rửa sạch sẽ hai tháng, thì không còn gì đáng ngại nữa.

Tần Thư Dao trở về đã bịa ra một câu chuyện, nói bản thân và Tĩnh Nguyệt ngã vào sơn cốc, Tĩnh Nguyệt thì ngã chết tại chỗ, mà bản thân thì bị trọng thương. May mắn lắm người Mộ Thiếu Dục đến nghĩ cách cứu viện, mới không xảy ra chuyện gì.

Tần Lương và Tần lão phu nhân cũng không hoài nghi, đều tin.

“Con cũng thật là, làm sao lại ngã vào sơn cốc vậy! Sau này đi ra ngoài cần phải cẩn thận một chút!”

Tần Lương vốn đang vui vẻ, cảm thấy Mộ Thiếu Dục vẫn rất coi trọng Tần Thư Dao, không nghĩ tới mới đi ra ngoài một ngày, đã xảy ra việc này, làm cho ông buồn rầu không thôi. đi đến đàn l«ê quý đ»ôn

Nửa tháng nữa, hai người Tần Thư Dao và Mộ Thiếu Dục phải thành thân, nhưng hiện tại chân Tần Thư Dao bị thương, việc hôn sự sợ phải kéo dài, cũng không biết hoàng thượng có trách tội xuống hay không.

Chỉ là rất nhanh lo lắng này của Tần Lương sẽ tan thành mây khói, điều này cũng là chuyện sau đó.

Mặc Kiếm mang Mộ Thiếu Dục về một tòa thôn trang trong kinh thành, không trực tiếp trở về cung, y thuật của hắn rất cao, tự mình giúp Mộ Thiếu Dục nhìn miệng vết thương, lại cho bôi thuốc cho hắn, mới ổn định tình trạng xuống.

Chuyện ngày hôm đó, ai cũng không nhắc tới.

Nhưng mà cùng lúc đó Mộ Tử Liệt, cũng tiếp nhận được mật báo, nói Mộ Thiếu Dục đã được cứu ra, mà thị vệ canh giữ ở đó đều bị Mặc Kiếm giết chết.

Tê Phượng cung.

Hoàng hậu khẽ thổi trên ly trà, sau đó chậm rãi uống một ngụm, một cổ thơm ngát lập tức chảy vào trong cổ họng của bà ta. Chỉ là vẻ mặt của bà ta có chút âm trầm, bà ta để ly trà xuống, nâng đôi mắt lên nhìn thoáng qua nhi tử của mình, lạnh lùng nói: “Con nên trực tiếp bắt giết hắn, hiện tại hắn không chết, kế tiếp khẳng định sẽ báo thù!”

Về mặt của Mộ Tử Liệt không cam lòng: “Nhi thần vốn cho rằng lần này hắn chết chắc rồi, không nghĩ tới...”

“Trên đời này không được cho rằng, làm việc quyết không thể dong dài dây dưa, bằng không giống như bây giờ.” Hoàng hậu dừng lại nói: “Chỉ là, sự tình cũng không phải không có đường sống quay về, chỉ là chuyện kế tiếp, con cũng không thể lại nhân từ nương tay nữa!”

Mộ Tử Liệt vừa nghe lập tức gật đầu, vẻ mặt âm trầm lộ ra một chút cười lạnh: “Mẫu hậu yên tâm, lần này nhi thần sẽ làm cho bọn họ chết một cách thống khoái!”

Đêm đó, hoàng hậu lập tức đến Dưỡng Tâm điện, hoàng thượng còn đang phê duyệt tấu chương.

Bà ta bưng một chén chè táo đỏ long nhãn, bước sen đi đến trước mặt hoàng thượng, sau đó để chén nhỏ sứ men xanh trên bàn, cũng không quấy rầy, chỉ lặng lẽ đứng ở một bên nhìn.

Đợi đến khi hoàng thượng phê duyệt tấu chương xong, hoàng hậu mới đi lên phía trước giúp ông xoa bóp bả vai, cười nói: “Chén chè long nhãn táo đỏ này còn nóng, nhân lúc còn nóng mau ăn đi!”

Hoàng thượng cười cầm lấy chén nhỏ sứ men xanh, ăn mấy ngụm, cảm thấy có chút ngọt ngào nên để xuống, sau đó nắm tay hoàng hậu, nói: “Đã trễ thế này, Hoàng hậu tới chỗ này là có chuyện gì?”

Hoàng hậu khẽ cười một tiếng, oán trách nói: “Không có việc thì không thể tới chỗ Hoàng thượng sao?” Nói xong lại nói: “Chỉ là, hôm nay thiếp đến chỗ Hoàng thượng, quả thật có một chuyện.”

“Nói đi!” Trên mặt hoàng thượng mang theo vẻ mệt mỏi

Hoàng hậu than dài một tiếng, bộ dạng muốn nói lại thôi, thấy trên mặt hoàng thượng mang theo một chút không kiên nhẫn, mới lại than một tiếng: “Thiếp nghe nói hôm nay Tam hoàng tử mang theo cô nương Tần

gia đi du ngoạn, chỉ là lúc này Tam hoàng tử còn chưa về... Cũng không biết là xảy ra chuyện gì nữa, cho nên mới....” Nói xong dừng lại một chút nói: “Đã nhiều ngày nay, thiếp nghe một ít lời đồn nhảm, không biết có nên nói ra hay không!

173. Chương 174: Hoàng Hậu Gièm Pha Chọc Tranh Cãi

Có bài mới Re: [Cổ đại - Trùng sinh] Đích nữ muốn hưu phu - Khanh Dư - Điểm: 11

Dưỡng Tâm điện, đèn đuốc sáng trưng, mà không khí trong điện đã có chút đè nén.

Hoàng thượng vuốt râu của mình, lạnh lùng nói: “Cứ nói đừng ngại!”

Hoàng hậu chau mày, thở dài một tiếng: “Đây chính là lời nói muốn chém chết người ta, thiếp cũng chỉ nghe lời đồn đãi, tuy rằng cảm thấy không có khả năng, nhưng trong lòng luôn bất an. Cho nên mới tìm đến Hoàng thượng!” Nói xong thấy sắc mặt của hoàng thượng hơi không kiên nhẫn, thì nói tiếp: “Thiếp nghe nói sau khi Tam hoàng trở về từ Nam Tĩnh, thì bắt đầu chiêu binh mãi mã. Sáng sớm hôm nay lập tức ra khỏi cung, nhưng thẳng đến lúc này cũng chưa trở về. Bên ngoài đều đã truyền, thiên hạ này là giang sơn của Tam hoàng tử!”

Tuy rằng nhi tử của mình làm hoàng đế cũng không sao cả nhưng dù sao hiện tại hoàng thượng còn chưa chết, hơn nữa mỗi người đế vương đều kiêng kị có người nhìn trộm ngôi vị hoàng đế của mình, cho dù là con mình, mình cũng cảm thấy khó có thể dễ dàng tha thứ, cho nên mới nói quân thần không có tình cha con.

Quả nhiên sau khi hoàng thượng nghe xong, sắc mặt khó coi vô cùng, ông cúi đầu trầm tư một lát, mới nói: “Thật sự có chuyện này?”

“Thiếp cũng không biết việc này là thật hay giả, chỉ nghe thấy cung nhân truyền nhau bên ngoài. Nhưng mà dù sao hoàng thượng vẫn còn chưa già, nếu tam hoàng tử thật sự có tâm tư này...” Về mặt của hoàng hậu vừa đau khổ vừa nặng nề.

Hoàng thượng lại không hé răng, chỉ phát phát tay nói: “Hôm nay nàng cũng mệt mỏi rồi, đi xuống nghỉ ngơi trước đi, việc này sau này lại nói!”

Hoàng hậu thấy hoàng thượng không tức giận, trong lòng có chút không cam lòng, nhưng cũng biết hôm nay chỉ có thể dừng lại ở đây, bằng không sẽ làm hoàng thượng ngờ vực.

Bà ta cười cúi người thi lễ, nở nụ cười dịu dàng: “Không bằng để Thanh Oanh người bên cạnh thiếp đến hầu hạ Hoàng thượng, cũng để Hoàng thượng bớt mệt mỏi!” d iễn _ đầ n _ l ê _ quý _ đ ò n.

Nói xong lập tức vỗ vỗ thủ, một cung nữ xinh đẹp đi vào.

Thanh Oanh tuổi trẻ xinh đẹp, thanh tú xinh xắn đứng ở đó, làm mắt hoàng thượng không khỏi sáng ngời. “Hoàng hậu vất vả rồi!”

Hoàng hậu thấy hoàng thượng vừa lòng, trong lòng có một cơn lửa giận, nhưng trên mặt vẫn ôn nhu như trước, nói với Thanh Oanh một bên: “Còn chưa đi lên hầu hạ Hoàng thượng!”

Gò má Thanh Oanh đỏ bừng, mềm mại lên tiếng, sau đó mới đi lên phía trước, hành lễ với hoàng thượng.

Tần phủ, Hình Hương Viện.

Sáng sớm tinh mơ, bên ngoài một trận ồn ào.

Tần Thư Dao hơi mở mắt ra, cảm thấy đầu đau đớn vô cùng, đêm qua nàng mới trở về, lại bị trọng thương, lúc này đang sốt cao.

Nàng gọi theo thói quen: “Tĩnh Nguyệt... Bên ngoài xảy ra chuyện gì...”

Chỉ là vừa mới dứt lời, thì nhớ tới Tĩnh Nguyệt đã chết, nàng thở dài một tiếng, nước mắt trong mắt cũng chảy xuống.

Thi Vận nghe được động tĩnh lập tức đi vào, nhìn thấy Tần Thư Dao đã tỉnh, thì nói: “Nghe nói đêm qua ngài bị thương, Hoàng hậu đặc biệt phái thái y đến đây!”

Tần Thư Dao khẽ nhú mày, nàng biết việc đêm qua nhất định không thể gạt được hoàng hậu, chỉ là không nghĩ tới hoàng hậu lại giả mù sa mưa như vậy, còn phái thái y tới xem bệnh cho nàng.

Lúc này, Tần lão phu nhân cũng đi vào, thấy sắc mặt của Tần Thư Dao tái nhợt, trong lòng rất khó chịu, lập tức vội bước lên phía trước, lại sờ trán của nàng, cảm thấy nóng, lập tức nói với nha hoàn bà tử một bên: “Đây là có chuyện gì? Đêm qua đều rất tốt, sao hôm nay lại phát sốt? Các người hầu hạ chủ tử thế nào hả?”

Đám người Thi Vận vội vàng quỳ xuống, Tần Thư Dao nhẹ giọng nói: “Vốn đêm qua đã bị cảm lạnh, chỉ là lúc trở về chưa phát tác, cũng trách không được bọn họ!”

Thái y đi theo sau lưng Tần lão phu nhân vào, khom người chào Tần lão phu nhân, sau đó trầm giọng nói: “Vấn đề cho ta bắt mạch cho vị tiểu thư này trước đã!”

Thái y này Tần Thư Dao chưa từng thấy bao giờ, tuy rằng nhất cử nhất động của ông ta đều rất bình thường, nhưng nàng luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ quái, nhưng nàng lại không nói rõ được là kỳ quái chỗ nào?

Tần lão phu nhân lập tức thối lui đến một bên, mà Tần Thư Dao vươn tay ra, để thái y bắt mạch, sau đó lại nhú đầu mày, tiếp đó mới nói: “Thương thế của tiểu thư đã không còn trở ngại, chỉ là mạch tượng của nàng có chút loạn, lão phu cũng không rõ ràng. Lão phu kê trước hai thang thuốc, tiểu thư uống trước, rồi lại bắt mạch tiếp!”

Tần Thư Dao không tin lời thái y này nói, độc hoa mê tình trên người nàng còn chưa được giải, mạch tượng có chút loạn cũng bình thường.

Thái y tự bốc hai thang thuốc, lại bảo gã sai vặt bên người đi sắc thuốc, mà Ý Cầm bên cạnh hoàng hậu vẫn đều canh giữ ở Tần phủ. Thẳng đến khi thuốc được sắc xong, còn tự mình mang đến trước mặt Tần Thư Dao, ôn nhu nói: “Hoàng hậu nghe nói ngài bị thương, trong lòng sốt ruột không thôi. Thế nào cũng ra lệnh bảo nô tì cùng đến hầu hạ, còn nói phải nhìn tiểu thư uống chén thuốc này xong, ngài ấy mới an tâm!”

Tần Thư Dao nhìn chén thuốc đen thui trong tay Ý Cầm, trong lòng hiểu rõ chén thuốc này chính là độc được, cho dù là độc được, mệnh lệnh của hoàng hậu cũng không dám không theo. Không chỉ nàng, ngay cả Tần gia cũng không dám đối kháng với hoàng hậu.

Tuyết Ảnh nhìn đã cảm thấy không thích hợp, cười đi qua, muốn nhận chén thuốc trong tay Ý Cầm: “Tỷ tỷ là tâm phúc bên người Hoàng hậu, sao dám kêu tỷ tỷ làm việc này, vẫn là để nô tì làm...”

Nhưng mà tay Tuyết Ảnh vừa mới đụng tới chén nhỏ sứ men xanh, Ý Cầm lập tức trợn to hai tròng mắt, lạnh lùng nói: “Hoàng hậu nương nương bảo nô tì làm chuyện, làm sao nô tì dám để người khác tiếp nhận.”

Tần Thư Dao biết mặc kệ chén thuốc này như thế nào, bản thân nhất định phải uống xong, bằng không không chỉ có làm cho hoàng hậu bất mãn, cũng sẽ làm Tần gia lâm vào khốn cảnh.

“Lấy đến đây đi, nhân lúc còn nóng uống cho đỡ đắng!”

Ý Cầm thấy Tần Thư Dao nghe lời, lập tức cười nói: “Tiểu thư cẩn thận nóng, chén thuốc này quý lắm. Cho dù rơi vãi một chút cũng không sao, chỗ Hoàng hậu có nhiều vị thuốc quý báu!”

Tần Thư Dao lạnh lùng cầm chén nhỏ sứ men xanh, sau đó cũng không hề để ý tới Ý Cầm uy hiếp, cầm lấy chén lập tức uống hết.

Thi Vận thấy Tần Thư Dao uống xong, vội vàng đưa qua một cái hộp đựng mút hoa quả, Tần Thư Dao tùy ý cầm lấy một miếng mút hoa quả, đưa vào miệng vị đắng vô cùng kia mới dần dần phai nhạt xuống.

“Cô cô cũng có thể trở về phục mệnh rồi!” Tần Thư Dao không lạnh không nhạt nói.

Ỗ Cầm thấy Tần Thư Dao uống xong, cũng không muốn ở lại chỗ này, đối với sự lạnh nhạt của Tần Thư Dao cũng không để ở trong lòng, cười úi người thi lễ, lập tức mang theo người lui xuống.

Việc này, Tần Thư Dao cũng chưa từng nhắc tới với Tần lão phu nhân, cũng sợ lão nhân gia thương tâm khổ sở.

Cho dù nàng không nói, trong phòng cũng có không ít nha hoàn bên người Ngô thị, thấy tình hình như vậy, thì trở về nói với Ngô thị.

Lúc vừa mới bắt đầu Ngô thị còn cảm thấy Tần Thư Dao được sủng ái, mới có thể được hoàng hậu để bụng như thế. Hiện tại nghe bọn nha hoàn phía dưới truyền lời, cảm thấy việc này không như bà ta tưởng.

Xem ra là Tần Thư Dao đắc tội hoàng hậu, hoàng hậu mới có thể như thế. Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô thị vui mừng một trận, trong mắt bà ta thoáng qua một chút âm độc, nói với Quý ma ma một bên: “Xem ra bản lãnh của xú nha đầu kia cũng tốt, Tam hoàng tử liên tiếp lập công, mà Tứ hoàng tử cũng không lọt vào trong mắt Hoàng thượng, hiện tại Hoàng hậu cũng bắt đầu động thủ rồi!”

Quý ma ma không biết việc kia, nhưng nghe xong cũng có thể đoán ra vài phần: “Chỉ là lão nô sợ chuyện này có liên lụy đến Tam tiểu thư hay không!”

174. Chương 175: Chương 174: Hoàng Hậu Gièm Pha Chọc Tranh Cãi

Dưỡng Tâm điện, đèn đuốc sáng trưng, mà không khí trong điện đã có chút đè nén.

Hoàng thượng vuốt râu của mình, lạnh lùng nói: “Cứ nói đi đừng ngại!”

Hoàng hậu chau mày, thở dài một tiếng: “Đây chính là lời nói muốn chém chết người ta, thiếp cũng chỉ nghe lời đồn đãi, tuy rằng cảm thấy không có khả năng, nhưng trong lòng luôn bất an. Cho nên mới tìm đến Hoàng thượng!” Nói xong thấy sắc mặt của hoàng thượng hơi không kiên nhẫn, thì nói tiếp: “Thiếp nghe nói sau khi Tam hoàng trở về từ Nam Tĩnh, thì bắt đầu chiêu binh mãi mã. Sáng sớm hôm nay lập tức ra khỏi cung, nhưng thẳng đến lúc này cũng chưa trở về. Bên ngoài đều đã truyền, thiên hạ này là giang sơn của Tam hoàng tử!”

Tuy rằng nhi tử của mình làm hoàng đế cũng không sao cả nhưng dù sao hiện tại hoàng thượng còn chưa chết, hơn nữa mỗi người đế vương đều kiêng kị có người nhìn trộm ngôi vị hoàng đế của hắn, cho dù là con hắn, hắn cũng cảm thấy khó có thể dễ dàng tha thứ, cho nên mới nói quân thần không có tình cha con.

Quả nhiên sau khi hoàng thượng nghe xong, sắc mặt khó coi vô cùng, ông cúi đầu trầm tư một lát, mới nói: “Thật sự có chuyện này?”

“Thiếp cũng không biết việc này là thật hay giả, chỉ nghe thấy cung nhân truyền nhau bên ngoài. Nhưng mà dù sao hoàng thượng vẫn còn chưa già, nếu tam hoàng tử thật sự có tâm tư này...” Về mặt của hoàng hậu vừa đau khổ vừa nặng nề.

Hoàng thượng lại không hé răng, chỉ phất phất tay nói: “Hôm nay nàng cũng mệt mỏi rồi, đi xuống nghỉ ngơi trước đi, việc này sau này lại nói!”

Hoàng hậu thấy hoàng thượng không tức giận, trong lòng có chút không cam lòng, nhưng cũng biết hôm nay chỉ có thể dừng lại ở đây, bằng không sẽ làm hoàng thượng ngờ vực.

Bà ta cười cúi người thi lễ, nở nụ cười dịu dàng: “Không bằng để Thanh Oanh người bên cạnh thiếp đến hầu hạ Hoàng thượng, cũng để Hoàng thượng bớt mệt mỏi!” d iễn _ đ à n _ l ê _ q ú y _ đ ò n.

Nói xong lập tức vỗ vỗ thủ, một cung nữ xinh đẹp đi vào.

Thanh Oanh tuổi trẻ xinh đẹp, thanh tú xinh xắn đứng ở đó, làm mắt hoàng thượng không khỏi sáng ngời.

“Hoàng hậu vất vả rồi!”

Hoàng hậu thấy hoàng thượng vừa lòng, trong lòng có một cơn lửa giận, nhưng trên mặt vẫn ôn nhu như trước, nói với Thanh Oanh một bên: “Còn chưa đi lên hầu hạ Hoàng thượng!”

Gò má Thanh Oanh đỏ bừng, mềm mại lên tiếng, sau đó mới đi lên phía trước, hành lễ với hoàng thượng.

Tần phủ, Hình Hương Viện.

Sáng sớm tinh mơ, bên ngoài một trận ồn ào.

Tần Thư Dao hơi mở mắt ra, cảm thấy đầu đau đớn vô cùng, đêm qua nàng mới trở về, lại bị trọng thương, lúc này đang sốt cao.

Nàng gọi theo thói quen: “Tĩnh Nguyệt... Bên ngoài xảy ra chuyện gì...”

Chỉ là vừa mới dứt lời, thì nhớ tới Tĩnh Nguyệt đã chết, nàng thở dài một tiếng, nước mắt trong mắt cũng chảy xuống.

Thi Vận nghe được động tĩnh lập tức đi vào, nhìn thấy Tần Thư Dao đã tỉnh, thì nói: “Nghe nói đêm qua ngài bị thương, Hoàng hậu đặc biệt phái thái y đến đây!”

Tần Thư Dao khẽ nhú mày, nàng biết việc đêm qua nhất định không thể gạt được hoàng hậu, chỉ là không nghĩ tới hoàng hậu lại giả mù sa mưa như vậy, còn phái thái y tới xem bệnh cho nàng.

Lúc này, Tần lão phu nhân cũng đi vào, thấy sắc mặt của Tần Thư Dao tái nhợt, trong lòng rất khó chịu, lập tức vội bước lên phía trước, lại sờ trán của nàng, cảm thấy nóng, lập tức nói với nha hoàn bà tử một bên: “Đây là có chuyện gì? Đêm qua đều rất tốt, sao hôm nay lại phát sốt? Các người hầu hạ chủ tử thế nào hả?”

Đám người Thi Vận vội vàng quỳ xuống, Tần Thư Dao nhẹ giọng nói: “Vốn đêm qua đã bị cảm lạnh, chỉ là lúc trở về chưa phát tác, cũng trách không được bọn họ!”

Thái y đi theo sau lưng Tần lão phu nhân vào, khom người chào Tần lão phu nhân, sau đó trầm giọng nói: “Vấn đề cho ta bắt mạch cho vị tiểu thư này trước đã!”

Thái y này Tần Thư Dao chưa từng thấy bao giờ, tuy rằng nhất cử nhất động của ông ta đều rất bình thường, nhưng nàng luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ quái, nhưng nàng lại không nói rõ được là kỳ quái chỗ nào?

Tần lão phu nhân lập tức thối lui đến một bên, mà Tần Thư Dao vươn tay ra, để thái y bắt mạch, sau đó lại nhú đầu mày, tiếp đó mới nói: “Thương thế của tiểu thư đã không còn trở ngại, chỉ là mạch tượng của nàng có chút loạn, lão phu cũng không rõ ràng. Lão phu kê trước hai thang thuốc, tiểu thư uống trước, rồi lại bắt mạch tiếp!”

Tần Thư Dao không tin lời thái y này nói, độc hoa mê tình trên người nàng còn chưa được giải, mạch tượng có chút loạn cũng bình thường.

Thái y tự bốc hai thang thuốc, lại bảo gã sai vặt bên người đi sắc thuốc, mà Ý Cầm bên cạnh hoàng hậu vẫn đều canh giữ ở Tần phủ. Thẳng đến khi thuốc được sắc xong, còn tự mình mang đến trước mặt Tần Thư Dao, ôn nhu nói: “Hoàng hậu nghe nói ngài bị thương, trong lòng sốt ruột không thôi. Thế nào cũng ra lệnh bảo nô tì cùng đến hầu hạ, còn nói phải nhìn tiểu thư uống chén thuốc này xong, ngài ấy mới an tâm!”

Tần Thư Dao nhìn chén thuốc đen thui trong tay Ý Cầm, trong lòng hiểu rõ chén thuốc này chính là độc được, cho dù là độc được, mệnh lệnh của hoàng hậu cũng không dám không theo. Không chỉ nàng, ngay cả Tần gia cũng không dám đối kháng với hoàng hậu.

Tuyết Ảnh nhìn đã cảm thấy không thích hợp, cười đi qua, muốn nhận chén thuốc trong tay Ý Cầm: “Tỷ tỷ là tâm phúc bên người Hoàng hậu, sao dám kêu tỷ tỷ làm việc này, vẫn là để nô tì làm...”

Nhưng mà tay Tuyết Ảnh vừa mới đụng tới chén nhỏ sứ men xanh, Ý Cầm lập tức trợn to hai tròng mắt, lạnh lùng nói: “Hoàng hậu nương nương bảo nô tì làm chuyện, làm sao nô tì dám để người khác tiếp nhận.”

Tần Thư Dao biết mặc kệ chén thuốc này như thế nào, bản thân nhất định phải uống xong, bằng không không chỉ có làm cho hoàng hậu bất mãn, cũng sẽ làm Tần gia lâm vào khốn cảnh.

“Lấy đến đây đi, nhân lúc còn nóng uống cho đỡ đắng!”

Ỗ Cầm thấy Tần Thư Dao nghe lời, lập tức cười nói: “Tiểu thư cẩn thận nóng, chén thuốc này quý lắm. Cho dù rơi vãi một chút cũng không sao, chỗ Hoàng hậu có nhiều vị thuốc quý báu!”

Tần Thư Dao lạnh lùng cầm chén nhỏ sứ men xanh, sau đó cũng không hề để ý tới Ỗ Cầm uy hiếp, cầm lấy chén lập tức uống hết.

Thi Vận thấy Tần Thư Dao uống xong, vội vàng đưa qua một cái hộp đựng mút hoa quả, Tần Thư Dao tùy ý cầm lấy một miếng mút hoa quả, đưa vào miệng vị đắng vô cùng kia mới dần dần phai nhạt xuống.

“Cô cô cũng có thể trở về phục mệnh rồi!” Tần Thư Dao không lạnh không nhạt nói.

Ỗ Cầm thấy Tần Thư Dao uống xong, cũng không muốn ở lại chỗ này, đối với sự lạnh nhạt của Tần Thư Dao cũng không để ở trong lòng, cười úi người thi lễ, lập tức mang theo người lui xuống.

Việc này, Tần Thư Dao cũng chưa từng nhắc tới với Tần lão phu nhân, cũng sợ lão nhân gia thương tâm khổ sở.

Cho dù nàng không nói, trong phòng cũng có không ít nha hoàn bên người Ngô thị, thấy tình hình như vậy, thì trở về nói với Ngô thị.

Lúc vừa mới bắt đầu Ngô thị còn cảm thấy Tần Thư Dao được sủng ái, mới có thể được hoàng hậu để bụng như thế. Hiện tại nghe bọn nha hoàn phía dưới truyền lời, cảm thấy việc này không như bà ta tưởng.

Xem ra là Tần Thư Dao đắc tội hoàng hậu, hoàng hậu mới có thể như thế. Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô thị vui mừng một trận, trong mắt bà ta thoáng qua một chút âm độc, nói với Quý ma ma một bên: “Xem ra bản lãnh của xú nha đầu kia cũng tốt, Tam hoàng tử liên tiếp lập công, mà Tứ hoàng tử cũng không lọt vào trong mắt Hoàng thượng, hiện tại Hoàng hậu cũng bắt đầu động thủ rồi!”

Quý ma ma không biết việc kia, nhưng nghe xong cũng có thể đoán ra vài phần: “Chỉ là lão nô sợ chuyện này có liên lụy đến Tam tiểu thư hay không!”

Có bài mới Re: [Cổ đại - Trùng sinh] Đích nữ muốn hưu phu - Khanh Dư - Điểm: 12

Chương 175: Thư Dao bệnh nặng được đưa vào chùa

Hôn sự của hai người Tần Tuyết Như và Mộ Phượng Thiên cũng đã định xuống rồi, chỉ cần qua năm, Tần Tuyết Như sẽ phải gả đi. Chỉ vì chuyện Tần Thư Dao, mà làm hoàng hậu nhìn Mộ Phượng Thiên như cái đinh trong mắt, như vậy đối với Ngô thị mà nói là trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết!

Ngô thị nghe vậy hơi nhú mày, trầm giọng nói: “Tiểu súc sinh này, bản thân đắc tội người ta, lại còn liên lụy đến Như Nhi của chúng ta.”

Quý ma ma đứng ở một bên không nói chuyện, lại một lát nữa Ngô thị mới nói: “Chuyện này cũng không thể cứ như vậy, cũng phải nói với lão gia, mỗi ngày ông ta đều ở trong phòng con hồ ly tinh kia, chuyện bên ngoài, tất cả đều mặc kệ.”

Ngô thị nói xong lại tức giận vỗ lên bàn, sau đó mới đứng lên, nói: “Đi, hiện tại phải đi Lạc Vân viện, nhìn xem tiểu yêu tinh kia đang làm gì!”

Từ sau lần đó, Ngô thị rất ít đi Lạc Vân viện.

Sáng sớm Tần Lương cũng biết hoàng hậu phái thái y xem bệnh cho Tần Thư Dao, tuy rằng ông cũng cảm thấy kỳ quái, lúc trước hoàng hậu cố ý tứ hôn cho Tần Thư Dao, hiện tại lại nhiệt tình như vậy, thật sự có chút rất không bình thường.

Dù sao ông cũng là thần tử, mà hoàng hậu lại là quốc mẫu, cho dù ông hoài nghi, trước khi hoàng hậu chân chính động thủ, ông cũng không thể nói cái gì.

Ngày hôm đó, ông hạ triều lập tức đi Lạc Vân viện, Vân di nương sẵn sóc vì ông pha một bình Bích Loa Xuân, lại tự mình giúp ông xoa bóp bả vai, nói một ít chuyện vui.

Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến giọng nói nha hoàn, làm Tần Lương hơi nhúu mày.

“Đại phu nhân đã tới!”

Rèm châu bị vén lên, Ngô thị thấy Tần Lương ngồi ở trong phòng Vân di nương, cùng với Vân di nương hai người tình thâm ý nùng, trong lòng cảm thấy tức giận, tuy rằng bà ta cưỡng chế lửa giận, nhưng giọng điệu vẫn điệu ngoa: “Ai u, xem ra ta đến không đúng lúc rồi! Muội muội thật sự là hiền thực, khó trách lão gia không thích chỗ kia của ta!”

Vân di nương vội vàng thối lui đến một bên, cúi người thi lễ, sau đó không nói gì.

Sắc mặt Tần Lương có chút khó coi, lạnh lùng nói: “Sao bà lại tới đây?”

“Chẳng lẽ ta không thể tới? Hay ông sợ ta đến đây?”

Ngô thị châm chọc khiêu khích, hoàn toàn quên mục đích bản thân tới chỗ này. Vẫn là Quý ma ma một bên khẽ huých vào bà ta, bà ta mới nhớ tới. Bà ta nhìn thoáng qua Vân di nương, mới nói với Tần Lương: “Thiên hạ này đều phải thay đổi, ông vẫn còn ở chỗ này phong hoa tuyết nguyệt!”

Tần Lương vừa nghe vẻ mặt lập tức thay đổi, ông trầm giọng nói: “Lời nói này có thể nói lung tung được sao!”

Ngô thị nhìn thoáng qua Vân di nương, hừ lạnh một tiếng, mang theo người đi ra ngoài.

Quả nhiên sau một lúc lâu, Tần Lương cũng đi ra ngoài. Tuy rằng trong lòng Ngô thị vui mừng, nhưng trên mặt vẫn rất khó coi.

Đợi đến Tiêu Tương Uyển, Ngô thị đuổi mọi người đi, lại tự mình rót một ly trà cho Tần Lương, mới nhẹ giọng nói: “Hôm nay động tĩnh của Hoàng hậu ông nhìn thấy chứ? Đó đâu phải tới xem bệnh, rõ ràng là bức Dao Nhi uống thuốc độc!”

Tuy chuyện này là Ngô thị đoán, nhưng Tần Lương nghe xong, trong lòng rớt bịch một tiếng.

“Đây là có chuyện gì?”

Ngô thị lại nói: “Tam hoàng tử liên tiếp lập công, Tứ hoàng tử lại không được sủng ái. Nhưng mà Tứ hoàng tử là Hoàng hậu sinh ra, làm sao Hoàng hậu có thể khoan dung với Tam hoàng tử, nếu sau này thiên hạ là của Tam hoàng tử thì cũng thôi, nếu là của Tứ hoàng tử, như vậy Tần gia chúng ta...”

Tuy rằng Tần Lương biết mấy câu Ngô thị nói đều sẽ phải mất đầu, nhưng ông cũng rõ ràng những điều Ngô thị nói đều là sự thật, hơn nữa hiện tại thân thể của hoàng thượng càng không được như xưa.

Ngô thị thấy Tần Lương không bởi vì những lời nói ngổ nghịch này của bà ta mà quả trách bà ta, thì lại nói: “Các đời Hoàng gia tranh ngôi vị hoàng đế đều như thế, chỉ là đáng thương Như Nhi của ta... Cũng phải chịu tai ương...”

Tần Lương nghe xong sắc mặt càng thêm khó coi: “Như Nhi là nữ nhi của bà, chẳng lẽ Dao Nhi thì không phải?”

Ngô thị thấy sắc mặt Tần Lương khó coi, cũng hối hận vừa rồi bản thân nhất thời không nhịn được, đợi một lát, mới lại nói: “Lão gia, ông nhanh nhanh đi tìm cách. Dao Nhi và Tam hoàng tử có hôn ước, hối hôn là khẳng định không được. Nếu thiên hạ này thật sự là của Tứ hoàng tử, đừng nói Như Nhi, chính là lão phu nhân cũng...”

Bỗng nhiên Tần Lương đứng lên, chỉ vào Ngô thị phẫn nộ quát: “Ta còn nói hôm nay bà đi vào làm gì, vậy mà lại nói những lời này với ta. Không nghĩ tới bà vẫn giống như trước, lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Dao Nhi là nữ nhi Tần gia chúng ta, mặc kệ là ai được thiên hạ, đều là chuyện muốn làm cũng không được. Hơn nữa hiện tại thân thể thánh thượng an khang, bà đã bắt đầu lo những chuyện kia, chẳng lẽ không sợ truyền đến lỗ tai người khác sao?”

Lúc đầu Ngô thị bị hành động của Tần Lương dọa giật nảy mình, sau đó thấy ông còn bảo vệ Tần Thư Dao, trong lòng vừa tức vừa giận, cũng đứng lên: “Vậy ông nói một chút nên làm sao bây giờ? Hôm nay thái độ của Hoàng hậu thế nào ông cũng nhìn thấy rồi, cũng không phải đau lòng cô nương Tần gia chúng ta, ước gì độc nó chết đầy thôi!”

Tần Lương buồn rầu, lúc trước hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, ông còn cảm thấy vui mừng không thôi, nhưng hiện tại mới biết được điểm quan trọng trong chuyện này. Nếu tằm thường vô vị giống Mộ Phụng Thiên, vậy cũng thôi. Cố tình Mộ Thiếu Dục là một người có dũng có mưu, còn vì Đại Minh Triều liên tiếp lập công, người như vậy cho dù là hoàng thượng cũng sẽ kiêng kị vài phần!

“Chuyện này bà không thể để lộ ra, chuyện của Hoàng gia chúng ta cũng không tham gia.” Tần Lương lại trầm tư một lát, mới nói: “Hiện tại Dao Nhi bị thương, thái y nói phải tĩ mĩ tĩnh dưỡng hai tháng, ngày mai ta lập tức bẩm báo với Hoàng thượng, để Hoàng thượng trì hoãn hôn sự này, về phần những Trắc phi đó, thì tùy theo bọn họ!”

Tuy rằng để Trắc phi vào cửa trước, chuyện này đối với thanh danh chính thể và quản lý chuyện nhà mà nói là rất khó khăn, nhưng Tần Lương cảm thấy có thể kéo dài một chút thời gian cũng tốt, so với gả nữ nhi vào trong cung, lại bị hoàng hậu nhào nặn thì tốt hơn.

Chuyện này đối với Tần Thư Dao mà nói thì không phải chuyện tốt, tuy Ngô thị không hài lòng với kết quả này, nhưng chỉ cần có thể làm Tần Thư Dao ngọt ngào, có thể làm cho con đường sau này của nàng khó đi, trong lòng bà ta cũng rất thoải mái.

Cho nên bà ta cũng không phản đối, chỉ trầm mặc một lát lại nói: “Không bằng chúng ta đưa Dao Nhi vào trong chùa tĩnh dưỡng, cho dù Hoàng hậu muốn gây phiền toái cũng khó!”

Lời này nghe qua tuy vì tốt cho Tần Thư Dao, nhưng ai chẳng biết điều kiện sống trong chùa làm sao so được với ở đây, hơn nữa nơi đó đều ăn chay niệm phật, khi nào thì thích hợp bệnh nhân dưỡng thương.

Chỉ là Tần Lương cảm thấy thái độ của hoàng hậu có chút khác thường, đưa Tần Thư Dao vào trong chùa tĩnh dưỡng cũng tốt. Cho nên gật đầu, ngầm đồng ý.

Ngô thị thấy trong lòng vui mừng không thôi, đưa vào trong chùa, ngoại trừ điều kiện tệ ra, thân thể cũng không tĩnh dưỡng được tốt, còn có sau này trở về vẫn không biết sẽ đối mặt với chuyện gì nữa đâu.

Ngô thị thấy sắc mặt của Tần Lương còn có chút khó coi, vội trấn an nói: “Lão gia yên tâm, tuy rằng trong chùa Thanh Phong kham khổ một chút, nhưng thiếp cũng sẽ bảo nô tài phía dưới chăm sóc. Chờ Dao Nhi hết bệnh rồi, chúng ta lại đón trở về!”

175. Chương 176: Chương 176: Trong Chùa Kham Khổ Hoàng Thượng Sinh Lòng Nghi Ngờ

Chùa Thanh Phong.

Ngô thị được Tần Lương đồng ý, mấy ngày sau lập tức mang theo Tần Thư Dao đến chùa Thanh Phong, mà Tần Thư Dao cũng không có ý kiến gì, dù sao đợi ở trong chùa thì đối với nàng mà nói cũng đều giống nhau.

“Con ở trong này tĩnh dưỡng, ni cô ở đây cũng sẽ không bạc đãi con!” Tuy rằng trên mặt Ngô thị cười dịu dàng, nhưng trong lòng lại ước gì Tần Thư Dao bệnh chết ở trong này.

Đương nhiên Tần Thư Dao hiểu tâm tư của Ngô thị, cho nên cố ý lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, miễn cưỡng lên tiếng, rồi không nói gì nữa.

Ngô thị cũng không giận, dù sao mấy ngày kế tiếp nàng ta cũng phải chịu khổ, quay lại nói với đám người Thi Vận: “Các người cần phải hầu hạ tiểu thư, nếu tiểu thư có gì sơ xuất, cần thận da của các người!”

Đợi sau khi đám người Ngô Thị đi rồi, Tuyết Ảnh mới “phi” một tiếng: “Hừ, bà ta có tâm tư gì, chúng ta còn không biết sao. Ước gì đưa chúng ta đến nơi này, không phải là muốn cho tiểu thư chúng ta khổ sở thì là gì!”

Thi Vận vội vàng quát bảo ngưng lại: “Những lời này muội cũng dám nói loạn, nếu như bị người khác nghe thấy, bầm báo với đại phu nhân, cẩn thận da của muội đấy!”

Tuyết Ảnh lập tức cười nói: “Làm sao bọn họ đánh thắng được. Hơn nữa, không phải là muội nhìn bọn họ đi rồi, mới dám nói sao!”

Tần Thư Dao nghe bọn họ cãi nhau, phiền não trong lòng cũng dần dần biến mất. Mặc kệ hôm nay hoàng hậu cho nàng uống thuốc độc gì, hẳn cũng không phải lập tức muốn mạng nàng, chỉ là kế tiếp nên như thế nào, nàng cũng bắt đầu dần dần mở mắt.

Chuyện xảy ra kiếp này chênh lệch với kiếp trước rất nhiều, rất nhiều chuyện đã không còn nằm trong tầm khống chế của nàng nữa rồi. Chỉ là may mắn, người nàng bảo vệ không giống kiếp trước.

Tuy rằng người Hàn gia đưa ra yêu cầu cực kỳ đáng giận, nhưng mà Tần lão phu nhân cũng lại nhiều lần đi hoà giải, cuối cùng ép giá xuống thấp một chút. Tuy rằng vẫn rất ngang ngược, nhưng Tần lão phu nhân cũng cảm thấy người nhà như vậy không thể gả qua, cho nên lập tức lấy những thứ mà bản thân tích góp ra, Tần Thư Dao cũng đưa ra một ít tiền, mới hủy được cửa hôn sự này.

Cho nên, hiện tại tuy Tần Thư Dao bị giam lỏng ở chùa Thanh Phong, nhưng trong lòng một chút cũng không hoảng hốt. Bởi vì nàng biết nàng sẽ không lại bị người vứt bỏ, chờ vết thương nàng lành hẳn, nhất định còn có thể trở về.

Ở trong này tĩnh dưỡng hai ngày, Tần Thư Dao cảm thấy thân thể bắt đầu khó chịu vô cùng, tuy không thể so với độc hoa mê tình, làm cho người ta lâm vào mê muội mà lại là trạng thái điên cuồng. Độc này càng mạnh hơn độc hoa mê tình, làm cho người ta đau đớn không thôi, nhưng thần trí lại tỉnh táo, mỗi một tác da thịt đều đau đớn, làm cho nàng không thể chịu đựng được.

Đám người Thi Vận và Tuyết Ảnh nhìn thấy, đều hoảng hốt không thôi, nhưng không có biện pháp gì.

“Nô tì phải đi tìm Ngũ hoàng tử ngay, để Ngũ hoàng tử phái người tới xem một chút!”

Tuyết Ảnh nhìn thấy bộ dạng này của Tần Thư Dao, trong lòng buồn bực không thôi, ngày đó Ý Cầm cầm thuốc nàng đã cảm thấy kỳ quái không thôi, nhưng vài ngày nay lại bởi vì vừa chuyển đến chùa Thanh Phong, rất nhiều chuyện, mà Tần Thư Dao cũng không phát độc, cho nên cảm thấy không việc gì. Lại không nghĩ rằng trong lúc này lại phát tác, hơn nữa nhìn bộ dạng của Tần Thư Dao, dường như đau đớn vô cùng.

Thi Vận cũng cảm thấy nên vội vàng đi bẩm báo với Mộ Thành Hi, dù sao bọn họ là người Mộ Thành Hi phái tới hầu hạ Tần Thư Dao, hiện tại chủ tử sinh bệnh, đương nhiên phải bẩm báo.

Tuyết Ảnh cũng không đứng lại lâu, ra roi thúc ngựa về tới kinh thành. Mà trong chùa Thanh Phong cũng chỉ để lại hai người Thi Vận và Ngưng Sương chăm sóc.

Chỉ là độc này đến nhanh, đi từ từ, vền vền tra tấn Tần Thư Dao gần một canh giờ, đến xương cốt đau đớn mới dần dần biến mất. Mà lúc này trên mặt Tần Thư Dao đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, làm cho người ta không nỡ nhìn.

Thi Vận đỡ Tần Thư Dao, nhẹ nhàng giúp lau mồ hôi trên người Tần Thư Dao, thấy hai bàn tay nàng đỏ, mà môi cũng bị cắn cho chảy máu, trong lòng rất khó chịu.

Lúc này, Mộ Thành Hi cũng vội vàng đi tới, nhìn thấy Tần Thư Dao khép chặt hai mắt, vẻ mặt tái nhợt, khác với vài ngày trước hẳn nhìn thấy một Tần Thư Dao khỏe mạnh, hoàn toàn như người bị bệnh lâu năm.

Mộ Thành Hi đau đớn, hành động của hoàng hậu hẳn cũng biết, mà vài ngày nay hẳn cũng không tìm thấy Tam ca. Hoàng thượng cũng bắt đầu hoài nghi hẳn, hẳn sút đầu mẻ trán rồi, mà Tần Thư Dao lại bệnh thành như vậy.

“Đây là có chuyện gì? Sao lại biến thành bộ dạng này? Tam ca đâu? Sao cũng không thấy huynh ấy!”

Mộ Thành Hi đi đến bên giường Tần Thư Dao, ngồi ở mép giường, sau đó nhẹ nhàng nắm tay nàng, chỉ cảm thấy tay nàng lạnh lẽo thấu xương.

Thi Vận nói ra chuyện mà bọn họ gặp phải ngày hôm đó, nghĩ đến hiện tại Mộ Thiếu Dục còn đang tỉnh dưỡng.

Mộ Thành Hi trầm tư một lát, mới nói: “Độc trên người nàng thật kỳ quái, ta đi tìm Tam ca trước, Mặc Kiếm bên người huynh ấy là đại phu không tồi!” Nói xong lập tức đứng lên, sau đó vội vàng rời đi.

Một ngày này, Tần Thư Dao đều mê man, chưa tỉnh lại.

Đợi đến ngày thứ hai, Mộ Thành Hi mới mang theo người vội vàng vàng đi vào.

Mặc Kiếm nhìn thấy bộ dạng của Tần Thư Dao, cũng phát hoảng, ngày đó khi hắn đưa nàng về phủ, tình thần của Tần Thư Dao coi như không tồi, sao mới ngắn ngủn mấy ngày đã bị tra tấn thành không có hình người thế này!

Hắn bước lên phía trước mấy bước, sau đó lại bắt mạch cho nàng, tiếp đó khiếp sợ nói: “Độc này sợ là khó giải!”

Mộ Thành Hi thấy Mặc Kiếm cũng từ bỏ, cau mày hỏi: “Đây rốt cuộc là độc gì? Chẳng lẽ một chút biện pháp cũng không có?”

Mặc Kiếm trầm tư một lát mới nói: “Tạm thời ta cũng không biết cách giải độc, chỉ có thể phối một ít thuốc, để khi nàng phát độc sẽ không đau đớn như vậy.”

Mộ Thành Hi cũng biết hiện tại tạm thời chỉ có thể như vậy, Mặc Kiếm giúp nàng chuẩn bị thuốc, lại tự mình sắc thuốc cho Tần Thư Dao, đợi khi nhìn thấy Tần Thư Dao uống vào, lại dặn đám người Thi Vận dùng thuốc thể nào, uống vào giờ nào, mới rời đi.

Ngày hôm sau, Tần Thư Dao vẫn ngủ say sưa, giống như không trải qua đau đớn đêm qua.

Nhưng mà bên trong hoàng cung, lại nổi lên một trận phong ba.

Từ sau ngày đó, Mộ Thiếu Dục luôn hôn mê bất tỉnh, thẳng đến ba ngày sau mới tỉnh lại, chỉ là vết thương của hắn quá nặng, cho nên Mặc Kiếm đề nghị hắn tĩnh dưỡng hai ngày trước đã rồi mới về cung. Lại không nghĩ rằng thời gian đó, trong cung ngoài cung lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, điều này cũng là Mặc Kiếm và Mộ Thiếu Dục không đoán trước được.

Dưỡng Tâm điện.

Hoàng thượng ngồi ở trên long ỷ vàng óng ánh sáng ngời, vẻ mặt giận giữ: “Dục Nhi, vài ngày nay con đi nơi nào? Sao không thông báo một tiếng!”

Mộ Thiếu Dục nghe tin tức từ Mộ Thành Hi, lập tức trở về cung, lúc này tuy vết thương của hắn đã tốt, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt.

Hắn hai tay ôm quyền, quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: “Vài ngày trước, Nhi thần đi săn thú, không nghĩ tới gặp phải kẻ xấu, bị thương. Cho nên luôn ở trong thành tĩnh dưỡng!”

Nói dối như vậy, đương nhiên hoàng thượng không tin. Trong lòng ông từ ngày hoàng hậu nói đã gieo xuống một mầm mống, rồi chậm rãi nảy mầm, hiện tại đã xanh um tươi tốt.

Mộ Thiếu Dục thấy hoàng thượng vẫn không muốn tin hắn, lập tức kéo áo ra, quả nhiên trên ngực còn băng vải trắng, mà trên mặt còn chảy ra vết máu.

Hoàng thượng nhìn thoáng qua, sắc mặt càng thêm khó coi, nói với thái giám một bên: “Đi mời thái y đến, xem vết thương cho Tam hoàng tử!”

176. Chương 177: Hoàng Hậu Uy Hiếp Thư Dao Trúng Độc

Cho dù Mộ Thiếu Dục bị trọng thương, nghi ngờ trong lòng hoàng thượng cũng không biến mất.

“Người ngay tại đây xem vết thương thế nào.” Trong lòng hoàng thượng vẫn nghi ngờ, không tín nhiệm. Muốn đích thân xem vết thương của Mộ Thiếu Dục.

Đợi sau khi thái y đến đây, xác định miệng vết thương rất sâu, hơn nữa đã không còn đáng ngại, hoàng thượng mới có chút tin.

“Thời gian này, con cũng vất vả rồi. Trước đó vài ngày Tần gia nói muốn lùi lại hôn sự, nói là bị thương. Vốn Trẫm cũng muốn chờ con trở về rồi bàn bạc, nhưng mắt thấy ngày thành thân của con cũng đến gần rồi, nên cũng đồng ý. Về phần hai Trắc phi của con, vẫn ngày đó cưới vào cửa!”

Mộ Thiếu Dục nghe xong hồi lâu, mới hiểu được, hôn sự của hắn và Tần Thư Dao phải kéo dài tới sang năm, mà hai Trắc phi kia lại bước vào cửa trước chính phi.

Loại chuyện này cho dù dân thường cũng sẽ không làm, chuyện này đối với chính thê mà nói là nỗi sỉ nhục rất lớn. Nhưng hoàng thượng lại đồng ý, điều này làm cho Mộ Thiếu Dục ngẩn ra, sau đó lập tức hiểu rõ, chuyện này sợ là mưu kế của hoàng hậu.

Chỉ là bà ta làm như vậy để làm gì, lúc trước khi hắn không đồng ý cưới Tần Thư Dao, hoàng hậu lại cứng rắn đưa cho hắn, hiện tại đợi đến khi thật sự muốn thành hôn với nàng, hoàng hậu lại cố ý hãm hại hơn nữa còn lấy độc đi hại nàng.

Mộ Thiếu Dục không nghĩ ra liên quan gì trong đó, nhưng hắn biết từng hành động của hoàng hậu, đơn giản là làm cho hắn khó chịu.

Lúc này dĩ nhiên hắn không có tâm tình đi giải thích với hoàng thượng, sau khi nghe xong, mặt không biểu cảm, mà trong lòng lại sớm bay ra tới bên ngoài, muốn vội vàng ra khỏi cung giải thích với Tần Thư Dao một phen.

Hoàng thượng thấy hắn như thế, cho rằng hắn không để ở trong lòng, thì vô vai hắn một cái nói: “Cô nương Tần gia là một người không tệ, đợi nàng lành bệnh, trẫm lập tức sai người để con cưới nàng vào cửa!”

Mộ Thiếu Dục hơi vuốt cằm, cũng không muốn ở lại lâu. Chỉ là nếu hoàng thượng đã hoài nghi, đương nhiên sẽ không cứ như vậy mà dễ dàng buông tha cho hắn, để hắn trực tiếp ở Dưỡng Tâm điện tĩnh dưỡng.

Mộ Thiếu Dục cũng không phải người ngu, đương nhiên có thể nghe ra được ý tứ trong lời nói của hoàng thượng, trong lòng hắn trầm xuống, cũng dần dần bắt đầu tính kế.

Lại qua mấy ngày, vết thương của Mộ Thiếu Dục đã tốt không sai biệt lắm, mà độc của Tần Thư Dao cũng không chế được. Lúc này đã là cuối tháng mười một, qua mười ngày nữa chính là ngày Mộ Thiếu Dục thành thân.

Bởi vì Mộ Thiếu Dục còn ở trong cung, cho nên hôn lễ cũng cử hành ở trong cung, nô tài bên ngoài đều bắt đầu bố trí này nọ.

Vài ngày nay, Mộ Thiếu Dục luôn đợi ở trong Dưỡng Tâm điện, thẳng đến khi vết thương đỡ hơn, nghi ngờ trong lòng hoàng thượng với hắn cũng bớt chút ít, mới đưa ra khỏi cung.

Mộ Thiếu Dục cũng không giấu diếm, trực tiếp nói nguyên do ra.

Hoàng thượng cũng cảm thấy chuyện này thua thiệt Tần Thư Dao, cũng gật đầu đồng ý cho hắn ra khỏi cung.

Chính là Mộ Thiếu Dục mới vừa đi ra khỏi Dưỡng Tâm điện, thì đụng phải hoàng hậu.

Mộ Thiếu Dục hành lễ với hoàng hậu, đang muốn từ bên người bà ta đi ra ngoài, lại nghe thấy hoàng hậu cười lạnh một tiếng.

“Dục Nhi, con sốt ruột như vậy, sợ là lo lắng cho Tần nha đầu nhĩ! Chỉ là con cũng không cần quá mức lo lắng, lấy thực lực của người bên cạnh con, có lẽ độc của nàng cũng đã được khống chế rồi.”

Mộ Thiếu Dục nghe vậy cảm thấy trầm xuống, hắn đã sớm đoán được chuyện này là hoàng hậu gây nên, lại không nghĩ rằng hoàng hậu lại to gan như thế, lại không hề cố kỵ, dám trước mặt nhiều người nhắc tới. Tuy rằng hoàng hậu nói nhỏ, nhưng loại chuyện này cũng phải quan minh lỗi lạc.

“Mẫu hậu muốn làm gì?”

Hoàng hậu âm trầm nở nụ cười: “Bản cung muốn cái gì, chắc hẳn ngươi rất rõ ràng! Bản cung cho ngươi thời gian ba ngày, nếu ngươi còn không chịu giao binh quyền ra, như vậy Tần nha đầu kia, sợ là cũng không còn sống lâu nữa!” (editor: lúc này hoàng hậu trở mặt rồi nên mình để ngươi mà không phải con như câu trước)

Lúc trước hoàng hậu cho rằng người trong lòng Mộ Thiếu Dục là Trịnh Anh Anh, hơn nữa bà ta cũng biết quan hệ giữa hai người Tần Thư Dao và Mộ Thành Hi không phải bình thường, vì làm cho hai huynh đệ bọn họ tương tàn, mới cố ý ban Tần Thư Dao cho Mộ Thiếu Dục. Lại không nghĩ rằng Mộ Thành Hi và Mộ Thiếu Dục vẫn huynh đệ tình thâm, mà Mộ Thiếu Dục có tình cảm với Tần Thư Dao.

Chỉ là như vậy đối với hoàng hậu mà nói rất tốt, trong tay bà ta cũng có nhiều biện pháp, có Tần Thư Dao ở đó, cho dù Mộ Thiếu Dục muốn động, cũng không dám động loạn.

Thẳng đến khi hoàng hậu đi, Mộ Thiếu Dục vẫn đứng tại chỗ, hai tay gắt gao nắm thành quyền, trước kia hắn cho rằng chỉ cần có thể phụ tá hoàng thượng đánh bại thống nhất giang sơn này, đó là tâm nguyện của hắn. Lại trước giờ đều chưa hề nghĩ tới bản thân cũng sẽ có một ngày, vì một nữ nhân bị người áp chế.

Chùa Thanh Phong.

Tần Thư Dao được bố trí trong một tiểu viện, đám người Thi Vận ở trong sân dựng một phòng bếp, nấu thuốc hoặc làm một ít đồ ăn sáng cho Tần Thư Dao.

Bởi vì mỗi ngày Mặc Kiếm đều đến giúp Tần Thư Dao giải độc, cho nên từ sau ngày đó Tần Thư Dao cũng không tái phát nữa, chỉ là từ sau lần đó, thân thể cũng trở nên suy yếu, mà vết thương trên chân cũng không tốt lắm.

Mộ Thiếu Dục ra roi thúc ngựa chạy tới chùa Thanh Phong, để Mặc Kiếm dẫn đường lập tức đi tới trong tiểu viện Tần Thư Dao.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy sắc mặt Tần Thư Dao tái nhợt, người cũng gầy đi không ít, trầm xuống, bước lên phía trước hai bước, ngồi ở mép giường, nhẹ giọng nói: “Sao lại biến thành như thế!”

Tần Thư Dao nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, chỉ là thân thể suy yếu.”

Mộ Thiếu Dục nhìn thoáng qua Mặc Kiếm, lại nói: “Rốt cuộc nàng trúng độc gì, lại biến thành như thế?”

Mặc Kiếm cũng không biết độc này là gì, chỉ là biện pháp của hắn cũng dùng được, dù sao từ sau khi Tần Thư Dao uống thuốc giải của hắn, cũng không lại phát độc.

“Thuộc hạ vô năng!”

Mộ Thiếu Dục nhíu chặt hai hàng lông mày, phát phát tay ý bảo đám người Mặc Kiếm lui ra ngoài.

Về phần hôn sự của hai người bọn họ, Mộ Thiếu Dục quyết định vẫn không đề cập tới, dù sao giờ phút này Tần Thư Dao còn suy yếu như thế, nếu bị kích thích bệnh không dậy nổi, vậy càng thêm khó khăn.

Chỉ là Mộ Thiếu Dục vẫn xem nhẹ Tần Thư Dao, sau khi Ngô thị nhận được tin tức, đã sớm phái người đến truyền đạt, cho nên Tần Thư Dao đã sớm biết.

Tần Thư Dao thấy Mộ Thiếu Dục không nói, bản thân cũng không muốn nhắc tới, dù sao hai Trắc phi kia sớm hay muộn cũng phải cười vào cửa, sớm hơn nàng thì thế nào, nếu Mộ Thiếu Dục thật sự có tình cảm với nàng, cũng tất nhiên sẽ không để bọn họ sinh hạ con nối dòng trước nàng.

Hai người im lặng một lát, ai cũng không mở miệng nói chuyện, cuối cùng vẫn là Mộ Thiếu Dục than dài một tiếng: “Nơi này đâu phải nơi tĩnh dưỡng, Tần gia đưa nàng đến đây, cũng là do sợ hoàng hậu, chỗ ta có một biệt viện, tĩnh dưỡng rất tốt!”

Tần Thư Dao muốn cự tuyệt, Mộ Thiếu Dục lại nói: “Không có việc gì, ta sẽ sai người ở lại chỗ này, nếu người Tần gia có đến, thì nói nàng không thoải mái, không muốn gặp khách. Bọn họ cũng sẽ không thể nghĩ đến nàng đã được mang đi!”

Tần Thư Dao thấy Mộ Thiếu Dục nói như vậy, thì cũng không nỡ cự tuyệt hẳn, cho nên cũng không lại lên tiếng.

Cuối cùng, Mộ Thiếu Dục để lại hai người Thi Vận và Tuyết Ảnh trong chùa Thanh Phong, bảo bọn họ vẫn như ngày thường, không bị ni cô trong chùa phát hiện. Mà Ngưng Sương đi theo Tần Thư Dao cùng đến biệt viện của Mộ Thiếu Dục.

Bởi vì hoàng thượng hoài nghi, cho nên Mộ Thiếu Dục cũng không ở trong đó lâu, đợi đến khi cửa cung sắp đóng thì lập tức trở về cung.

Chính là ở trên đường, lại gặp được một người không muốn gặp.

177. Chương 178: Ngô Thị Phá Rối Nhân Duyên Của Thư Dao

Đám người Bạch Tu Sinh cũng đã sớm bị chiêu an, hiện tại cũng đã là người của hoàng hậu. Độc kia của hoàng hậu cũng đều do Bạch Tu Sinh đưa, mà vị thái y ngày đó cũng chính là Liêu Phong môn sinh đặc ý của Bạch Tu Sinh.

Tuy rằng Bạch Tu Sinh thống hận Mộ Thiếu Dục, nếu không phải bởi vì Mộ Thiếu Dục, ông ta cũng không đến mức lưu lạc đến tận đây. Chỉ là nữ nhi của bản thân lại thích Mộ Thiếu Dục, mặc kệ thế nào cũng không đồng ý gả cho Liêu Phong.

Hôm nay ông ta đặc biệt đứng ở cửa cung chờ Mộ Thiếu Dục, thẳng đến khi nhìn thấy bóng người của Mộ Thiếu Dục, lập tức phóng ngân châm ra.

Võ công của Mộ Thiếu Dục rất cao, tuy rằng đột nhiên bị tập kích, nhưng ngân châm kia vẫn bị hắn bắt vào trong tay. Hắn lập tức nhìn về hướng ngân châm bay tới, đến khi nhìn thấy một bóng người lén lút. Mộ Thiếu Dục lập tức đuổi theo

Bạch Tu Sinh dẫn dụ Mộ Thiếu Dục tới một nơi không có bóng người, mới dừng bước lại.

Mộ Thiếu Dục cũng đã sớm nhận ra người trước mắt là ai, thấy ông ta ngừng lại, không chạy nữa, thì lạnh lùng nói: “Ông dẫn ta đến nơi này là có mục đích gì?”

Bạch Tu Sinh quay đầu, nhìn thấy người hận muốn bầm thây thành vạn đoạn, áp chế lại hận ý trong lòng, đi thẳng vào vấn đề nói: “Nữ nhân của ngươi trúng độc, chẳng lẽ ngươi không muốn cứu?”

Mộ Thiếu Dục lạnh lùng nhìn ông ta, không nói gì, mà Bạch Tu Sinh cũng không để ý, lại nói: “Hiện tại ta đã là người của Hoàng hậu, mà Hoàng hậu cũng không phải là người lương thiện, nếu có một ngày cảm thấy ta không có giá trị lợi dụng, nhất định sẽ xử trí tránh tai họa về sau.”

Bạch Tu Sinh dừng một chút lại nói: “Nữ nhân của ngươi trúng độc không phải tùy tiện là có thể giải, người có thể giải độc chỉ có một mình Thiển Nhi. Nếu như ngươi thật sự muốn cứu nàng, như vậy phải đáp ứng ta một yêu cầu!”

Tuy rằng Mộ Thiếu Dục biết yêu cầu của Bạch Tu Sinh tuyệt đối không đơn giản, nhưng vẫn nhin không được hỏi: “Yêu cầu gì?”

Bạch Tu Sinh cười lạnh một tiếng, lại nói: “Nữ nhi kia của ta ngoại trừ ngươi, những người khác đều không muốn gả. Tuy rằng từng bị ta bức bách, thế nhưng lại lấy cái chết uy hiếp. Nếu như ngươi muốn cứu nữ nhân kia, như vậy phải cưới nữ nhi của ta làm chính thê, hủy hôn sự của ngươi với nữ nhân kia!”

Lúc trước, khi Bạch Thiển đưa Mộ Thiếu Dục đến trước mặt Bạch Tu Sinh, Bạch Tu Sinh cũng rất thích Mộ Thiếu Dục, cảm thấy hắn cũng quả thật xứng đôi nữ nhi, chỉ là không nghĩ tới sau này phát sinh nhiều chuyện như vậy, làm cho ông ta hoàn toàn không muốn gả Bạch Thiển cho hắn.

Nhưng sau khi Bạch Thiển cùng với ông ta ra khỏi Nam Tĩnh, đều luôn trầm mặc ít nói. Sao Bạch Tu Sinh không rõ tâm tư của Bạch Thiển, chỉ vì ông ta đã đáp ứng với mẫu thân của Bạch Thiển, sau này phải để cuộc sống của Bạch Thiển hạnh phúc vui vẻ, cho nên mới không bắt buộc nàng gả cho Liêu Phong.

Bạch Tu Sinh không tin hoàng hậu, đương nhiên cũng không tin Mộ Thiếu Dục. Cho nên mới sẽ giúp hoàng hậu hạ độc Tần Thư Dao, hiện tại lên lại đến đây tìm Mộ Thiếu Dục, là vì Bạch Thiển.

Mộ Thiếu Dục nghe xong ngẩn người, hắn đã nảy sinh tình cảm với Tần Thư Dao, hơn nữa Tần Thư Dao ở trong lòng hắn cũng đã sớm là thê tử của hắn. Hai người bọn họ chỉ còn thiếu một lễ thành hôn nữa mà thôi.

Hắn nhớ tới ban ngày nhìn thấy sắc mặt Tần Thư Dao tái nhợt, thân thể gầy yếu, trong lòng đau đớn.

“Loại chuyện này ta không làm chủ được!”

Quả thật hôn nhân đại sự, là mệnh của cha mẹ. Hắn làm chủ thể nào được.

Ai biết, Bạch Tu Sinh lại cười nói: “Chuyện này cũng không sao, chỉ cần người đáp ứng ta sau này sẽ đối xử tốt với nữ nhi của ta là được!”

Mộ Thiếu Dục mâu thuẫn không thôi, qua mười ngày nữa hắn phải cưới hai Trắc phi, chuyện này hắn đã cảm thấy vô cùng có lỗi với Tần Thư Dao, không nghĩ tới hiện tại Bạch Tu Sinh lại bức hắn cưới Bạch Thiển.

Hắn trầm tư một lát, rốt cục nói: “Thuốc giải kia khi nào đưa tới!”

“Chỉ cần người đáp ứng, ta sẽ tự mình phối thuốc giải, cam đoan trong vòng nửa năm nàng sẽ không phát độc!”

Bạch Tu Sinh sẽ không một lần trực tiếp chữa khỏi cho Tần Thư Dao, bởi vì Tần Thư Dao là một con tin trong tay ông ta, tùy thời đều có thể trói buộc Mộ Thiếu Dục.

Mộ Thiếu Dục biết bản thân cũng chỉ có thể đáp ứng trước, dù sao ngay cả Mặc Kiếm cũng không biết độc kia nên giải như thế nào, cho nên gật đầu nói: “Vậy ngày mai ông hãy đưa thuốc giải đến. Về phần hoàng thượng có đáp ứng hay không, như vậy cũng không phải ta có thể định đoạt!”

Bạch Tu Sinh giống như chắc chắn hoàng thượng nhất định sẽ đồng ý, thì cười gật đầu nói: “Vậy một lời đã định!”

Quả nhiên ngày hôm sau, Bạch Tu Sinh đúng hẹn mà đến, đưa thuốc giải cho Mộ Thiếu Dục. Cũng trong một ngày đó, hoàng hậu nêu ý kiến với hoàng thượng, nói là Tần Thư Dao đã bị bệnh nguy kịch, nữ tử như vậy cưới vào, cũng không thể giúp Mộ Thiếu Dục sinh con cái, sao không tìm nhà khác cho hắn!

Sao hoàng thượng có thể đồng ý, lập tức sai người đi Tần phủ chất vấn.

Nhưng mà Ngô thị ước gì Tần Thư Dao bị người từ hôn, nên miệng không chùng mực, khóc nói Tần Thư Dao mệnh khổ thể nào, phúc bạc không được hưởng thụ hoàng ân, kính xin hoàng thượng hủy hôn sự.

Đợi đến khi Tần Lương và Tần lão phu nhân phản ứng, sai người đi che miệng của bà ta lại, thì đã muộn rồi.

Đợi sau khi thái giám rời đi, Tần lão phu nhân mới trầm giọng nói: “Lão đại, người làm cái gì vậy?”

Lúc này Ngô thị mới khóc nói: “Lão phu nhân, con dâu cũng vì tốt cho cái nhà này! Lúc trước hai người cũng đều nhìn thấy, hoàng hậu đâu có tốt với Dao Nhi, rõ ràng là hạ độc. Hai người không nhìn thấy hiện tại Dao Nhi thành cái dạng gì sao. Vài ngày trước, Quý ma ma còn đi một chuyến đến chùa. Nói Dao Nhi đã bệnh thành không còn hình người, nếu Dao Nhi thật sự gả qua, còn không biết bị hoàng hậu tra tấn thành cái dạng gì nữa!”

Tần lão phu nhân vừa nghe, trong lòng lập tức lộp bộp một chút, vội vàng đứng lên: “Người nói đều là sự thật?”

Ngô thị cầm lấy khăn lau mặt, bộ dạng thê lương nói: “Tuy rằng Dao Nhi không phải con dâu sinh ra, nhưng nếu không phải nhìn thấy Dao Nhi biến thành như vậy. Con dâu cũng không dám làm ra loại sự tình này, nói ra chuyện kia!”

Lúc này Tần lão phu nhân mới hồi phục lại tinh thần, trong lòng dường như có tảng đá ngàn cân đè lên, qua nửa ngày mới nói: “Nhanh sai người chuẩn bị xe ngựa cho ta, ta muốn đi chùa Thanh Phong nhìn xem! Nhà đầu kia từ nhỏ đã không có người yêu thương, hiện tại nàng bệnh nặng, các người chế giễu, đưa nàng đến trong chùa. Trong chùa là nơi có thể dưỡng bệnh được sao, các người sợ bị hoàng hậu trách tội, ta cũng không sợ, dù sao ta cũng đã sống hơn nửa đời người, có chuyện gì mà chưa từng thấy qua!”

Tần Lương đứng ở một bên nghe xong cũng cảm thấy hối hận không thôi, vốn là một hôn sự tốt đẹp, hiện tại lại bị phá thành thế này. Chẳng lẽ thật sự nữ nhi của ông phúc bạc, không có cách nào khác hưởng thụ được.

Chính là hiện tại sắc trời đã không còn sớm, Tần Lương cũng không thể để Tần lão phu nhân già rồi mà phải vất vả, vội vàng ngăn lại: “Sắc trời đã tối muộn, không bằng đợi sai người đi, ngày mai chúng ta lập tức đón Dao Nhi trở về!”

Ngô thị vừa nghe trong lòng càng thêm buồn bực, chỉ là những lời vừa rồi của bà ta đã làm Tần Lương và Tần lão phu nhân cực kỳ bất mãn, cho nên giờ phút này dù không tình nguyện cũng không dám nói một chữ.

178. Chương 179: Hôn Sự Thay Đổi Có Người Bi Thương

Tần Thư Dao ở trong biệt viện của Mộ Thiếu Dục tĩnh dưỡng một ngày, đã phải lập tức trở về chùa Thanh Phong. Bởi vì Tần phủ cũng có người của Mộ Thiếu Dục, đương nhiên cũng rõ ràng nhất cử nhất động của Tần gia. Hơn nữa Tần Thư Dao cũng đã uống thuốc giải mà Bạch Tu Sinh đưa, khí sắc cũng tốt hơn trước đó nhiều, Mộ Thiếu Dục cũng yên tâm không ít.

Cho nên khi biết được Tần Lương sẽ đón Tần Thư Dao trở về, lập tức đưa Tần Thư Dao trở về chùa Thanh Phong. Chuyện phát sinh đêm qua coi như không có gì!

Vài ngày nay Tần Thư Dao đều luôn mơ màng, chỉ cảm thấy thân thể của chính mình rất suy yếu, hoàn toàn không biết đến rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi trở lại Tần phủ, cảm thấy ánh mắt người trong phủ nhìn nàng đều là lạ, nàng cảm thấy nhất định có chuyện gì đó nàng không biết.

Quả nhiên qua hai ngày, hoàng thượng hạ thánh chỉ, đưa Tần Thư Dao xuống làm Trắc phi, đợi đến khi bệnh Tần Thư Dao lành mới nâng vào cửa. Mà chính phi là một tiểu cô nương không biết tên, Tần Thư Dao nghe được tin tức này kinh ngạc không thôi.

Nhưng mà lúc này, Hàn Thế Quân lấy lý do đến thăm hỏi, mua chuộc được nha hoàn Tần gia, tặng một phong thư đến trong tay Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao mở tờ giấy ra nhìn, hận ý trong mắt càng ngày càng đậm. Nàng cho rằng nàng hủy hôn sự của hai người Tần Khả Cầm và Hàn Thế Quân, Hàn Thế Quân sẽ phải bó tay.

Nhưng không nghĩ tới Hàn Thế Quân lại chừa đường lui cho mình.

Tần Thư Dao nhắm mắt một lát, lại mở mắt ra, lại nhìn kỹ phong thư này, sau đó mới hỏi Thi Vận: “Người xác định người đưa thư này là Hàn công tử?”

Tuy rằng Thi Vận kinh ngạc vì sao Tần Thư Dao lại có bộ dạng này, nhưng vừa nãy nha hoàn đưa tin đã nói rõ ràng.

Tần Thư Dao nắm chặt phong thư, sau đó ra lệnh cho Thi Vận lấy chậu than đến, đốt phong thư này đi, chẳng đến khi đốt thành tro, Tần Thư Dao vẫn còn chưa bình tĩnh.

Nàng đuổi tất cả mọi người ra ngoài, sau đó ngồi một mình trong phòng.

Ngày hôm qua nàng trở về, Mộ Thiếu Dục từng cho nàng uống một chén thuốc, sau khi uống xong Tần Thư Dao lập tức cảm thấy thân thể dường như đỡ hơn nhiều, mà ngày nay nàng cũng càng thêm tỉnh táo.

Ngày hôm qua nàng còn cảm thấy tò mò, Mộ Thiếu Dục tìm được thuốc giải thế nào. Nhưng hôm nay nghe được nàng bị đưa xuống làm Trắc phi, mà Mộ Thiếu Dục lại cưới người khác, nàng mới dần dần hiểu được.

Nếu như nàng suy nghĩ, như vậy nàng cũng trách không được Mộ Thiếu Dục. Chỉ là Hàn Thế Quân yêu cầu hơi quá đáng chút, do lúc trước bản thân đã nhìn lầm hắn ta, hắn ta cũng không một lòng đi theo Mộ Thiếu Dục như kiếp trước, lúc trước sở dĩ hành động như thế kia, hoàn toàn là muốn làm nội gián cho Mộ Tử Liệt.

di»ễn đàn l«ê quý đ»ôn.

Hiện tại xem ra Hàn Thế Quân đã sớm thông đồng với Bạch Tu Sinh, bằng không Hàn Thế Quân có được độc Tương Tư Dẫn từ đâu.

Chính là làm sao Hàn Thế Quân chắc chắn, không có sự uy hiếp từ Tần Khả Cầm, bản thân sẽ giúp hắn ta, chẳng lẽ là nhìn thấy bản thân bị đưa xuống làm Trắc phi?

Tần Thư Dao bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, nàng khẽ đưa tay lên, nhìn bàn tay gầy yếu, giống như cảm thấy cuộc sống này quá mệt mỏi.

Tần Tuyết Như nghe nói hôn sự của Tần Thư Dao, thì lập tức mang theo Tiết Nhã cùng đến Hình Hương Viện, muốn châm chọc khiêu khích một chút, lại không nghĩ rằng đóng cửa, Tần Thư Dao hoàn toàn không muốn thấy bọn họ.

Tần Tuyết Như cũng không tức giận, ở cửa lớn tiếng nói: “Tỷ tỷ, tỷ an tâm dưỡng thân thể cho tốt, tuy rằng Tam hoàng tử lại tìm kiếm người khác, nhưng dù sao cũng không từ hôn.”

Lời như vậy, Tần Thư Dao cũng nghe đến phát ngấy, chỉ cảm thấy rất đáng ghét.

Chẳng đến khi Tần Tuyết Như mang theo Tiết Nhã đi xa, Tần Thư Dao mới lại mệnh Thi Vận tiến vào.

“Ta đi đứng không tiện, không thể ra khỏi phủ. Người giúp ta mời Ngũ hoàng tử đến, nhớ kỹ không thể để người ta nhìn thấy!”

Hẹn gặp riêng nhau như vậy, kiếp trước Tần Thư Dao làm không được. Nhưng hôm nay sự tình khẩn cấp, nàng cũng bất chấp nhiều như vậy.di_ễn_đàn_lê_Quý_Đôn.

Thi Vận đương nhiên thận trọng, qua đại khái nửa canh giờ sau, Mộ Thành Hi vụng trộm trèo tường vào Hình Hương Viện, đến khuê phòng Tần Thư Dao.

Vừa mới bắt đầu Tần Thư Dao còn cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vừa nghĩ đến sự việc cấp bách, thì cũng bất chấp nhiều như vậy.

“Hôm nay, ta gọi Ngũ hoàng tử tới chỗ này, là có chuyện quan trọng muốn nhờ!”

Mộ Thành Hi thấy sắc mặt của Tần Thư Dao đã tốt hơn nhiều, giọng nói cũng không yếu ớt, cũng yên tâm không ít.

“Nói đi, chuyện gì!”

Tần Thư Dao lại trầm tư một lát mới nói: “Ngũ hoàng tử còn nhớ rõ Tình Họa cô nương ở Quần Phương lâu không?”

Mộ Thành Hi nghe được tên này thì ngẩn ra, nhưng vẫn gật đầu.

Nếu Tần Thư Dao đoán không sai, Tình Họa cũng đã sớm là người của Hàn Thế Quân, về phần vì sao Hàn Thế Quân chậm chạp không thu Tình Họa vào trong phòng, sợ cũng bởi vì lúc này Hàn Thế Quân không giống với kiếp trước.

“Người có thể tặng cô nương kia cho ta không!”

Tình Họa chỉ là một nữ tử thanh lâu, tuy rằng nàng giữ mình trong sạch, nhưng đã sớm không còn tấm thân xử nữ, huống chi nữ tử ở trong thanh lâu, làm sao so được với tiểu thư khuê các.

Tần Thư Dao thấy Mộ Thành Hi do dự, lại nói: “Ta lấy nàng có tác dụng khác, hơn nữa tuyệt sẽ không tổn thương đến nàng một phần!”

Chuyện này đối với Mộ Thành Hi mà nói, không có gì khó. Chỉ kinh ngạc vì sao Tần Thư Dao làm như thế.

“Nàng chỉ là một nữ tử thanh lâu, làm sao có thể hầu hạ nàng!”

Tần Thư Dao hơi nở nụ cười: “Không phải muốn nàng đến hầu hạ, mà là ta có dụng ý khác!”

Nàng biết nếu Hàn Thế Quân biết, Tình Họa ở trong tay mình, sợ sẽ không tự tin như vậy.

Mộ Thành Hi thấy Tần Thư Dao không muốn nói, cũng không có hỏi lại, gật đầu nói: “Nàng đã muốn, ta sẽ sai người đưa qua đây!”

Tần Thư Dao lại lắc đầu nói: “Không cần gấp như vậy, chờ Tam hoàng tử thành thân rồi đưa qua!”

Mộ Thành Hi nghe vậy kinh ngạc nhìn Tần Thư Dao, thấy nàng im lặng, có chút kinh ngạc cũng có chút không nổi, hẩn nắm chặt tay, bỗng nhiên giống như hạ quyết tâm, ôn nhu nói: “Dao Nhi, tuy rằng Tam ca có nỗi khổ, nhưng nếu như nàng không đồng ý gả cho huynh ấy...”

“Ngũ hoàng tử lo lắng nhiều rồi, Tam hoàng tử thành thân như thế nào, ta không thèm để ý. Đa tạ Ngũ hoàng tử hôm nay đặc biệt tiến đến, chỉ là lúc này canh giờ cũng không còn sớm, kính xin Ngũ hoàng tử trở về!”

Tần Thư Dao biết Mộ Thành Hi sẽ nói gì kế tiếp, cho nên nàng kịp thời ngăn lại.

Mà Mộ Thành Hi cũng biết cho dù hẩn nguyện ý, Tần Thư Dao cũng không đồng ý. Huống chi hoàng thượng cũng sẽ không đồng ý, cho nên ngượng ngùng gật đầu, lại dặn vài câu mới rời đi.

Thời gian cực nhanh, khi vết thương của Tần Thư Dao cũng dần dần khôi phục, mà hoàng gia cũng nghênh đón một việc vui.

Ngày hôm đó, Mộ Thiếu Dục mặc xiêm y đỏ thẫm, trên người cũng mang một đóa hoa đỏ thẫm, cười một con tuấn mã dừng mãi, đi từ từ.

Mọi người trong kinh thành ào ào tò mò, lúc trước còn truyền ra Mộ Thiếu Dục cưới nữ tử Tần gia, lúc này lại thay đổi, nói là muốn thành thân với một nữ tử Bạch gia không biết tên.

Chỉ nghe nói cô nương kia đã từng cứu Mộ Thiếu Dục một mạng, cho nên Mộ Thiếu Dục mới nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, lấy nàng về nhà. Chỉ có thể thương hại cho cô nương Tần gia, vốn là chính thê, hiện tại lại thành thiếp.

Mọi người đều tò mò với lễ thành thân này, ào ào vây quanh ở hai bên ngã tư đường xem. Mà lúc này ở trên lưng ngựa, Mộ Thiếu Dục không có nửa điểm vui mừng của tân lang chút nào, trên mặt vẫn lạnh lùng, giống như không phải đón dâu mà là tang sự.

Lúc này có nhiều người nói, Mộ Thiếu Dục làm bản thân thể cô nương nhà người ta, cho nên mới bị ép cho bất đắc dĩ. Chỉ là loại chuyện này làm sao dám nói trước mặt mọi người, cũng chỉ lưu truyền trên phố mà thôi.

179. Chương 180: Thư Dao Thương Tâm Tình Họa Làm Phản

Bên ngoài đều là tiếng pháo nổ ầm ầm, mà Tần phủ lại rất yên tĩnh.

Hai ngày nay, Hình Hương Viện lại tới một người mới, nha hoàn kia lộ ra mị hoặc từ trong xương, mặc kệ cười hay nhăn mày, đều chọc cho tất cả gã sai vặt trong phủ nhìn ngẩn người.

Tần Thư Dao không biết những chuyện đó, nàng đuổi tất cả mọi người ra khỏi phòng, chỉ chừa lại một mình Tình Họa.

“Ta biết người không phải thật sự muốn làm thiếp cho Ngũ hoàng tử, chỉ muốn giúp cho một nam tử khác mà thôi!”

Tần Thư Dao cũng không cố ý thử, mà đi thẳng vào vấn đề.

Hai ngày trước, Tình Họa nghe nói bản thân bị Mộ Thành Hi chuộc ra ngoài, cho rằng bản thân sẽ lên như điều gặp gió, trong lòng tuy vui mừng, nhưng lại càng cô đơn hơn. Nam tử nàng luôn nhớ thương, không phải Mộ Thành Hi, mà là Hàn Thế Quân, vì nam nhân này, chuyện gì nàng cũng nguyện ý làm.

Chỉ là nàng cũng không bị đưa đến bên người Mộ Thành Hi, mà bị đưa đến trước mặt một nữ tử xa lạ.

Nữ tử này rất xinh đẹp, cho dù là Tình Họa cũng hâm mộ không thôi.

“Người là ai? Rốt cuộc muốn ta tới nơi này làm gì?”

Nàng không phải người ngu, đương nhiên Mộ Thành Hi đưa bản thân đến đây, tuyệt đối sẽ không phải làm một nha hoàn bình thường.

Tần Thư Dao cũng không muốn lại quanh co lòng vòng, gọn gàng dứt khoát nói: “Ta gọi người tới, chính là để người giúp ta làm một chuyện!”

Vết thương trên đùi nàng đã lành hơn phân nửa, chỉ là vẫn chưa đi lại được, thái y cũng nói phải tĩnh dưỡng hai tháng, chính là nàng chờ không kịp.

Tình Họa kinh ngạc nhìn nàng, trong đôi mắt đều là do dự và tính kế.

“Ta biết người luôn thân mật với Hàn công tử, người vì hắn ta chuyện gì cũng nguyện ý làm. Chỉ là hắn ta không coi trọng người, gọi thì đến, đuổi thì đi!”

Tình Họa nghe vậy trợn to đôi mắt kinh ngạc nhìn Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao rất hài lòng nhìn thấy nàng phản ứng như vậy, khóe miệng nở nụ cười lạnh, lại nói: “Mấy năm nay, người cũng ngầm giúp hắn ta không ít việc nhỏ. Chỉ tiếc người đã già, mà hắn ta lại luôn không đồng ý nâng người vào cửa.”

Trong mắt Tình Họa thoáng qua một chút không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc người muốn nói cái gì!”

“Người bây giờ còn nguyện ý giúp hắn ta bán mạng, cho dù sau này hắn ta sẽ không nể tình giết người. Người cũng nguyện ý!”

Tình Họa nghe vậy lập tức lắc đầu nói: “Sẽ không, chàng nói chàng yêu ta! Chàng tuyệt đối sẽ không làm như vậy.”

Tần Thư Dao hừ nhẹ một câu, lại nói: “Nếu như hắn ta thật sự yêu người, vậy sao lại để người ở trong thanh lâu, bị ngàn người cười?”

Tình Họa nghe xong sắc mặt tái nhợt, vẫn lắc đầu, nhưng lại không nói được một câu phản bác.

“Ta biết cho người làm việc này, chưa chắc người đáp ứng. Chỉ là mạng ở trong tay người, nếu như người vẫn nguyện ý đi theo hắn ta như trước, cuối cùng rơi vào cái chết, như vậy ta cũng không ép người.”

Lúc này Tình Họa mới hiểu một chút, nàng nỗ lực đè khiếp sợ cùng với bi thương trong lòng xuống, lạnh giọng hỏi: “Người muốn ta làm cái gì? Giết chàng? Hay...”

“Giết hần ta? Đó là tiện nghi cho hần ta! Nhiều người như vậy, hần ta cũng chỉ tin một mình người. Cho dù hần ta thật sự yêu người, mà hần ta lại biết người vì hần ta chuyện gì cũng nguyện ý làm.” Tần Thư Dao hừ lạnh một tiếng, lại nói: “Nếu như người nguyện ý, như vậy giúp ta bỏ viên độc này vào trong ly trà của hần ta. Người rót nước trà, hần ta sẽ uống. Nếu như người không đồng ý, như vậy ta cũng không ép buộc. Dù sao ta có rất nhiều biện pháp, lấy xuống cái mạng chó kia của hần ta!”

Tình Hoa im lặng nhìn bình nhỏ trong tay Tần Thư Dao, rót cuộc tò mò hỏi: “Sao người lại biết nhiều chuyện của chàng như vậy? Chẳng lẽ bởi vì như thế, lúc trước chàng mới muốn thành thân với người?”

“Thành thân với ta? Đó cũng chỉ là nhìn trúng gia thế bối cảnh cùng với đồ cưới mẹ đẻ ta lưu lại mà thôi. Về phần người, người cũng đừng si mê nằm mơ nữa, hần ta muốn là một người nữ tử có gia thế bối cảnh cường đại, có thể giúp hần ta nửa đời sau áo cơm không lo!”

Tình Hoa biết những lời Tần Thư Dao nói đều là sự thật, bản thân ở trong mắt Hàn Thế Quân chẳng qua là một bụi cỏ nhỏ, nếu cảm thấy không vừa mắt, lập tức trừ bỏ.

Nàng ta tiến lên hai bước, sau đó tiếp nhận bình thuốc nhỏ trong tay Tần Thư Dao, ngẩng đầu, nhìn Tần Thư Dao nói: “Vì sao phải ta làm?”

“Bởi vì người là người được chọn tốt nhất!”

Ngoại trừ nàng ta, Tần Thư Dao cũng không thể nghĩ được những người khác có thể tiếp cận Hàn Thế Quân.

Tình Hoa nhìn bình thuốc trong tay, qua nửa ngày mới gật đầu nói: “Người muốn ta giúp người cũng được, chỉ là người cũng phải đáp ứng ta một chuyện!”

“Người muốn chuộc thân, hay muốn tiền?”

Tình Hoa cười lạnh một tiếng: “Hai chuyện đó ta đều muốn, hơn nữa người phải đưa ta ra khỏi kinh thành.”

Chuyện này cũng không phải việc khó, Tần Thư Dao cũng có thể làm, nàng khẽ gật đầu, coi như đồng ý.

Buổi chiều hôm đó, Tình Hoa bị người tặng ra ngoài. May mắn Tình Hoa cũng mới đến hai ngày, lại rất ít khi đi lại với mọi người trong phủ, cho nên dù bị tặng đi, mọi người cũng đều không để ở trong lòng.

Kế tiếp, Tần Thư Dao luôn ở trong Tần phủ chờ đợi tin tức.

Chính là chờ lâu, cũng chưa từng nghe tới chuyện gì về Hàn Thế Quân. Tần Thư Dao biết Tình Hoa nhất định không làm theo chuyện nàng nói, nhưng lại sẽ thành thành thật thật nói chuyện này cho Hàn Thế Quân nghe.

Chỉ là, đây mới là điều nàng muốn. Hàn Thế Quân cho rằng hần ta bắt được nhược điểm của Tần Thư Dao, nhưng sau khi trải qua chuyện này, Hàn Thế Quân cũng sẽ kiêng kị bản thân.

Quan hệ giữa hần ta và Tình Hoa, người ngoài hoàn toàn không biết. Nếu không phải Tần Thư Dao sống lại, Tần Thư Dao cũng hoàn toàn đoán không được Hàn Thế Quân lại ở chung với một nữ tử thanh lâu, còn lợi dụng nàng giúp hần ta làm không ít chuyện.

Ngày kế tiếp, Tần Thư Dao rất bình thản và thoải mái. Từ sau khi sống lại, rất ít có ngày yên tĩnh như vậy.

Rất nhanh liền đến cuối năm, trong phủ cũng có rất nhiều việc. Mà Tần Thư Dao cũng có thể ngẫu nhiên xuống giường đi vài bước, cũng có thể nghe được mọi người nhỏ giọng thảo luận chuyện của nàng, chỉ là nàng cũng không để ở trong lòng, dù sao mặc kệ nàng bằng lòng hay không bằng lòng, việc này đều đã xong rồi, nàng cũng không thể thay đổi được.

Năm nay Tần gia có chút đơn giản, dù sao thời điểm cuối năm xảy ra chuyện kia, nhà bọn họ lập tức bị đẩy lên đầu ngọn gió. Mà Ngô thị cũng bởi vì ngày ấy miệng bà ta không chừa mồm, mà bị Tần Lương hung hăng mắng một trận, liên tục một tháng không đi vào phòng bà ta.

Nếu không phải bởi vì mừng năm mới, ông cũng không đồng ý lại ở trong phòng Ngô thị.

Nhưng mà Ngô thị cảm thấy buồn bực không thôi, dù sao đa số thời gian Tần Lương không ở trong phòng bà ta. Lần này bà ta làm tiểu súc sinh kia mất hôn sự, còn bị đưa xuống làm thiếp. Trong lòng bà ta mừng không thôi, làm chuyện mừng năm mới cũng nhiệt tình không thôi.

Trong lòng Tần lão phu nhân luôn cảm thấy áy náy không thôi, thường xuyên phái người đưa đồ bổ cho Tần Thư Dao. Trong lòng Tần Thư Dao hiểu, từ trên xuống dưới ở trong phủ này, người đau lòng cho bản thân vẫn chỉ có một mình Tần lão phu nhân.

Cho nên đêm giao thừa, Tần Thư Dao luôn ở bên người Tần lão phu nhân, tuy rằng vết thương trên đùi nàng còn chưa lành, nhưng đi vài bước cũng không đáng ngại.

Đợi sang năm mới, lúc đi các nhà. Bởi vì thân thể Tần Thư Dao còn chưa lành hẳn, cho nên Ngô thị không mang Tần Thư Dao ra ngoài.

180. Chương 181: Mừng Năm Mới Đoàn Tụ Anh Anh Bì Thống

Ngày hôm đó, Phương đại phu nhân Phương gia và Tô phu nhân Tô gia cùng đến chúc tết. Ngô thị vội vàng ra nghênh đón, Phương gia là nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu, lúc trước khi Tần Thư Dao bị ban cho Mộ Thiếu Dục làm chính thê, Ngô thị còn cảm thấy có chút băn khoăn, sợ chọc giận Phương gia. Hiện tại Tần gia và Phương gia đều giống nhau, đều là thiếp thất của Mộ Thiếu Dục, cho nên cũng tự nhiên không ít.

Về phần Tô gia, trong ngày thường cực ít lui tới, không nghĩ tới hôm nay lại đến bái phỏng, nhất thời làm cho bà ta cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Lần này Tô phu nhân đến, ngoài chúc tết, càng nhiều hơn là đến nhìn Tần Khả Cầm. Chuyện của nhi tử bà làm, bà đều rất rõ ràng, chỉ cần cô nương này không lằng lơ, hoặc thiếu cánh tay thiếu chân, đương nhiên bà vui vẻ chấp nhận.

Lần này Tô phu nhân còn mang theo Tô Nhã Hạm đến, sau lần chia tay đó, Tần Thư Dao không gặp lại Tô Nhã Hạm, nghe nói nàng đến, lập tức mang theo nha hoàn đi ra ngoài đón.

Tô Nhã Hạm thấy Tần Thư Dao còn gầy yếu hơn lần trước, thì nhớ tới hôn sự cuối năm, nàng nhú mày, khuyên bảo: “Tỷ cũng nên thoải mái. Đừng tìm băn khoăn cho chính mình!”

Tần Thư Dao nghe vậy hơi sửng sốt, lập tức hiểu được. Từ sau khi nàng bị đưa xuống làm trắc phi, nàng nghe được đều là châm chọc khiêu khích, ngay cả Tần lão phu nhân cũng chỉ thờ dài. Vẫn chưa từng nghe lời nói thế này.

Trong lòng nàng hơi ấm áp, ý cười trên mặt cũng càng sâu: “Ta đã sớm không còn nghĩ tới những chuyện kia nữa, từ ngày ngã trong núi đến bây giờ, thân thể luôn tình duyên không tốt, mới trở nên như thế.”

Tô Nhã Hạm thấy nàng không có chút nào nói dối, cũng dần dần yên tâm.

Tần Thư Dao lôi kéo nàng đi về một hướng khác, vừa cười nói: “Nghe nói hôn sự của muội cũng đã định xuống rồi?”

Nàng biết người trong lòng Tô Nhã Hạm là Mộ Thành Hi, chỉ là có mấy nữ tử có thể gả được cho người trong lòng chứ, vẫn không phải nghe theo mệnh cha mẹ, lời của mai mối.

Tô Nhã Hạm nghe thấy, sắc mặt lập tức thoáng đỏ ửng, ngại ngần gật đầu: “Là biểu ca muội, thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, hiểu thấu nhau!”

Tần Thư Dao mỉm cười, có mấy người có thể gả cho người hiểu mình. Tô Nhã Hạm có thể sớm thấy rõ tình hình, hơn nữa kịp thời tìm một nam tử môn đăng hộ đối, lại là thanh mai trúc mã. Điều này cho thấy Tô Nhã Hạm cũng không phải là một nữ tử ngu xuẩn.

Điều này làm cho Tần Thư Dao không khỏi nhớ tới Trịnh Anh Anh, Trịnh Anh Anh oán hận chính nàng không thôi, không biết khi biết nàng bị đưa từ chính phi xuống trắc phi nàng ta sẽ có cảm nghĩ gì. Là vui mừng không thôi, hay đáng tiếc, hay tiếc hận bản thân lại bỏ lỡ một bước.

Hai người trò chuyện, một tiểu nha hoàn bên ngoài đi vào, cúi người thi lễ nói: “Tiểu thư Trịnh gia đến bái phỏng, hỏi tiểu thư có tiện hay không!”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến.

Tuy rằng Tần Thư Dao không đồng ý nhìn thấy Trịnh Anh Anh, nhưng nàng cũng biết bản thân tránh không khỏi. Năm nay mới vừa mới bắt đầu, mặc kệ là lập gia đình hay không lập gia đình, sau này hai người bọn họ đều có rất nhiều cơ hội gặp mặt.

Cho nên nàng gật đầu, bảo nha hoàn dẫn Trịnh Anh Anh tới đây.

Tô Nhã Hạm cũng biết một chút ít về ân oán của hai người bọn họ, thấy Tần Thư Dao không có một chút hận ý nào, ngược lại còn một bộ dạng rộng rãi, không khỏi có chút bội phục.

Trịnh Anh Anh được một nha hoàn dẫn vào, nàng ta nhìn thấy Tần Thư Dao thản nhiên uống trà, nói cười với Tô Nhã Hạm, nhin không được ngẩn người, nàng ta cho rằng Tần Thư Dao sẽ giống như mình, lo được lo mất, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Nhưng hiện tại nhìn bộ dạng của nàng, ngoại trừ thân thể có chút gầy yếu, sắc mặt vẫn hồng hào, nơi nào giống người bị biếm xuống làm Trắc phi.

Tần Thư Dao nhìn thấy Trịnh Anh Anh đến, thì đứng lên, khách khí nói: “Ngồi đi!”

Tô Nhã Hạm cũng từng nghe nói chuyện của bọn họ, cũng không muốn không khí trở nên xấu hổ, cười nói: “Điểm tâm ở chỗ Dao tỷ tỷ ăn thật ngon, ngươi cũng ăn một miếng thử xem!”

Hai người Trịnh Anh Anh và Tô Nhã Hạm cũng chỉ thấy mặt vài lần mà thôi, không lấy làm gì thân thiết. Hơn nữa hôm nay nàng ta đến, là muốn đến xem Tần Thư Dao có bị tra tấn thành bộ dạng người không ra người hay không.

Không nghĩ tới Tần Thư Dao vẫn hồng hào vui vẻ, dường như không có một chút đau buồn nào.

“Ngươi thật sự một chút cũng không để ý?”

Trịnh Anh Anh vừa vào cửa đã nói một câu làm cho người ta không hiểu thế nào.

Nhưng mà Tần Thư Dao lại rất rõ ràng, ý tứ trong lời nói của nàng ta: “Để ý thì như thế nào, không để ý thì như thế nào. Hôn sự này là lệnh của cha mẹ, chúng ta làm nữ nhi cường cầu thế nào được? Hơn nữa, cũng chỉ sợ nàng kia thích Tam hoàng tử.”

Trịnh Anh Anh nghe xong, trong lòng lộp bộp một tiếng, nữ tử kia nàng ta cũng từng gặp qua, cũng nhu thuận đáng yêu, dung mạo coi như thượng thừa. Nhưng Mộ Thiếu Dục chỉ lạnh lùng nhìn nhạt với nàng kia.

Hiện tại lại nghe Tần Thư Dao nói những lời này, lại nghĩ tới tình cảnh hiện tại, cũng cảm thấy lời nàng nói vô cùng có khả năng.

Tần Thư Dao thấy nàng ta còn chấp mê không tỉnh, nhin không được khuyên nhủ: “Hôn sự này là lệnh của cha mẹ, lời của mai mối. Dù ngươi có thích, không phải của ngươi, ngươi cưỡng cầu cũng cầu không được. Ngươi vẫn nên bỏ qua, miễn cho nhập vào ma chướng!”

Trịnh Anh Anh nghe vậy ngẩn người nhìn nàng, bỗng nhiên giữa đầu cười lạnh một tiếng: “Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ thức trắng đêm suy nghĩ miên man, không nghĩ tới ngươi vẫn sống thoải mái như vậy. Xem ra ngươi hoàn toàn không thích Tam biểu ca, chưa từng động tâm!”

Trong lòng Tần Thư Dao hơi giật mình, chỉ là nàng cũng biết từ sau khi hôn sự của nàng và Mộ Thiếu Dục được quyết định, tính tình của Trịnh Anh Anh đại biến, hoàn toàn khác lúc trước. Nàng cũng lười giải thích với nàng ta nhiều như vậy, chỉ nhẹ giọng nói: “Nếu hôm nay ngươi đến nhìn ta làm trò cười cho thiên hạ,

như vậy hiện tại người cũng đã nhìn thấy. Người thật sự thất vọng phải không. Nếu như người lại chấp mê không tỉnh, người khó chịu cũng chỉ có một mình người mà thôi.”

Trong mắt Trịnh Anh Anh đều là nước mắt, Tô Nhã Hạm ngồi ở một bên cũng để điểm tâm trong tay xuống, đứng lên, kích động nhìn bọn họ. Nàng từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp qua tình cảnh này. Hơn nữa, bọn họ đều là tiểu thư khuê các, làm sao có thể vì một nam tử nháo thành như vậy. Cho dù lúc trước nàng thích Mộ Thành Hi, khi biết không khả năng, cũng chưa từng như vậy.

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua Tô Nhã Hạm sợ tới mức đứng ngây ngốc ở một bên, nhin không được cười cười: “Hôm nay chắc là để người thất vọng rồi, nếu như người không có việc gì, như vậy mời trở về!”

Nàng cho rằng Trịnh Anh Anh đã tỉnh ngộ, cho nên mới muốn gặp nàng ta, không nghĩ tới nàng ta vẫn chấp mê không tỉnh, ngược lại càng hăm càng sâu.

Lúc này Trịnh Anh Anh mới bình tĩnh, vừa rồi nàng ta quá mức kích động, là vì buổi sáng nàng ta vừa mới tiến cung, thấy được Mộ Thiếu Dục mang theo tiểu tân nương. Tân nương kia cười đến hạnh phúc, rực rỡ như thế. Ngay cả vẻ mặt lạnh lùng của Mộ Thiếu Dục cũng không thêm để ý.

Tần Thư Dao không nghĩ sẽ lại để ý đến Trịnh Anh Anh, liếc mắt nhìn Thi Vận đứng một bên, Thi Vận lập tức hiểu ý, mang Trịnh Anh Anh đi ra ngoài.

Trịnh Anh Anh vẫn ngây ngốc, không giãy dụa, cũng không phản kháng, đi theo Thi Vận ra ngoài.

Sau khi người đi xa, Tô Nhã Hạm mới khẽ vỗ vỗ lên ngực, nhẹ giọng nói: “Sao nàng lại vì một người nam nhân mà biến thành bộ dạng kia. Đầu năm trước muội thấy nàng rất hoạt bát đáng yêu mà!”

Tần Thư Dao cũng cảm thấy tiếc hận, chỉ là loại chuyện này người khác khuyên cũng vô dụng, chính mình buông ra mới được.

Tô Nhã Hạm không muốn nói đến Trịnh Anh Anh, thì nhớ tới mục đích bản thân đến đây, cười nói: “Mẫu thân muội chọn trúng là nhị muội của tỷ, không bằng mời tỷ ấy ra ngoài dạo chơi!”

Từ sau ngày kia, Tần Thư Dao cũng từng nhìn thấy Tần Khả Cầm vài lần. Chỉ là Tần Khả Cầm luôn oán hận nàng, luôn không đồng ý thấy nàng. Sau này, thân thể Tần Thư Dao không tốt, cũng không thể đi lại, nên cũng không đi nhìn muội ấy.

181. Chương 182: Khả Cầm Giải Khúc Mắc Thư Dao Vui Mừng

Hiện tại nghe thấy Tô Nhã Hạm nói, trong lòng cũng muốn gặp Tần Khả Cầm. Cũng hi vọng muội ấy có thể tha thứ cho mình. Chỉ là nàng sợ khi Tần Khả Cầm ra ngoài, sẽ oán hận mình, đến lúc đó cũng trở nên xấu hổ không thôi.

Khi đang lúc nàng khó xử, ngoài cửa vang lên giọng nói giòn tan.

“Nhị tiểu thư, ngài cũng tới rồi! Mau vào phòng, Đại tiểu thư và Tô cô nương vẫn đang ở trong phòng đó!”

Lục Trúc nâng rèm châu lên, sau đó lập tức nhìn thấy một nữ tử mặc xiêm y màu đỏ nhạt đi vào.

Từ lần Tần Khả Cầm oán hận mắng bản thân vài câu, Tần Thư Dao vẫn chưa thấy nàng, hiện tại nhìn thấy Tần Khả Cầm, tuy có chút gầy yếu, nhưng khí sắc cũng vẫn tốt, nên cũng yên lòng.

“Cầm tỷ tỷ, vừa rồi chúng ta đang nói đến tỷ đấy.”

Tô Nhã Hạm và Tần Khả Cầm cũng từng gặp qua hai lần, cho nên đương nhiên biết nhau.

Trên mặt Tần Khả Cầm mang theo ý cười nhàn nhạt, vừa rồi có nha hoàn đến bẩm báo, nói là phu nhân và tiểu thư Tô gia đến đây. Trong lòng nàng bỗng nhiên có chút kích động, lúc trước nàng cho rằng Tô Nhược Hoài chỉ qua loa cho xong, không nghĩ tới qua năm mới, Tô Nhược Hoài thật sự không nuốt lời.

Thực ra, lúc trước Tần Khả Cầm sợ dĩ quý Hàn Thế Quân không thôi, cũng là do độc Tương Tư Dẫn tác quái, ngay cả khi độc Tương Tư Dẫn đã được giải. Nhưng tình cảm kia đã chôn ở trong lòng, thẳng đến hai

tháng này, cũng không biết vì sao tình cảm kia ở trong lòng nàng phai dần. Hơn nữa trong đầu luôn xuất hiện một bóng dáng, là bộ dạng quần bách của Tô Nhược Hoài ngày đó.

Lúc mới bắt đầu, Tần Thư Dao còn sợ Tần Khả Cầm sẽ bởi vậy mà buồn bực, nhưng thấy trên mặt nàng mang theo ý cười thì cũng yên tâm.

Tô Nhã Hạm đứng lên, ôm lấy cánh tay Tần Khả Cầm, cười nói: “Tỷ cũng thật là, lần trước không phải là nói đến nhà muội chơi sao! Thế nào luôn không thấy người đến!”

Tần Khả Cầm nhớ tới Tô Nhược Hoài, trên mặt không khỏi đỏ lên, thấp giọng nói: “Trong khoảng thời gian này thân thể ta không khỏe...”

Tô Nhã Hạm kéo Tần Khả Cầm ngồi xuống, nhìn Tần Thư Dao nói: “Một người không thoải mái, hai người không thoải mái. Tỷ muội hai người xếp hàng bệnh hết sao!”

Không khí bỗng chốc dịu xuống, Tần Thư Dao cũng cười nói: “Muội thì khỏe, mỗi ngày đều tự do thoải mái ở bên ngoài!”

“Muội nào có tự do thoải mái, mỗi ngày muội cũng phải đợi ở trong nhà, bị mẫu thân muội gò bó, nói gần phải lập gia đình, không thể chạy loạn ở bên ngoài!” Nói xong Tô Nhã Hạm đỏ mặt.

Tần Khả Cầm cũng hơi cúi đầu, hàm răng khê cắn môi dưới.

Hôm nay, mục đích Tô gia đến, nàng cũng đoán được vài phần. Trước đó vài ngày, nàng còn có chút sợ Tô Nhược Hoài đối ý, hiện nhìn thấy Tô Nhã Hạm cũng yên tâm.

Khi ba người đang cười đùa, Quý ma ma bên người Ngô thị đi vào, cúi người thi lễ với bọn họ, nói: “Các vị tiểu thư, đại phu nhân mời các ngài đi qua.”

Đương nhiên Tô Nhã Hạm hiểu rõ, đây là mẫu thân nàng muốn nhìn Tần Khả Cầm, nên cười đứng lên, sợ Tần Khả Cầm thẹn thùng, nên lôi kéo cánh tay của nàng, nói: “Năm trước mẫu thân muội cũng muốn đến đây, nhưng bởi vì trong nhà bận chuyện, cho nên kéo dài. Chỉ là hiện tại đến đúng lúc, Dao tỷ tỷ bệnh cũng tốt, thân thể của tỷ cũng đỡ rồi. Đợi hết tết, chúng ta ra ngoài đi đạp thanh.” (tiết thanh minh là gì, các nàng sốt gg nha)

Tần Thư Dao cười nhìn thoáng qua Tần Khả Cầm, thấy muội ấy thẹn thùng hơi cúi đầu, cũng biết muội ấy không phản đối nữa, cảm thấy tảng đá trong lòng cũng nhẹ đi.

Tiêu Tương Uyển.

Cửa “két” một tiếng bị mở ra, gió lạnh ngoài cửa lập tức thổi vào. Theo cánh cửa bị đóng lại, trong phòng cũng ấm áp hơn.

Đám người Tần Thư Dao cúi người thi lễ, sau đó ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Phương đại phu nhân nhìn lập tức cười nói: “Ai u, bà nhìn một chút mà xem, mấy cô nương này đứng chung một chỗ làm người ta thật yêu thích. Chỉ tiếc, các cô nương đều đã đính hôn rồi, bằng không ta cũng muốn chọn một người!”

Đám người Tần Thư Dao lập tức cúi đầu, trên mặt lộ ra vẻ thẹn thùng.

Ngô thị chỉ vào Tần Khả Cầm đứng ở bên trong, cười nói: “Nữ nhi này của ta vẫn chưa đính hôn, tính tình tốt, bộ dạng cũng không tệ.”

Vừa rồi Phương đại phu nhân cũng chỉ thuận miệng nhắc tới, hiện tại nghe Ngô thị nói như vậy, ra vẻ kinh ngạc nói: “Năm trước, nghe nói nhị cô nương nhà các bà đã đính hôn với Hàn gia rồi mà, thế nào lại...”

Nói đến một nửa lại vội vàng che miệng, ra vẻ xin lỗi.

Đứng ở bên trong, sắc mặt Tần Khả Cầm có chút tái nhợt, khê cắn môi dưới, không lên tiếng.

Tần Thư Dao biết Phương đại phu nhân cố ý nói như vậy, sợ Ngô thị đưa Tần Khả Cầm cho bà ta. Mà Ngô thị cũng cố ý, chỉ muốn cho Tần Khả Cầm khó khăn.

Tô phu nhân ngồi ở một bên hơi nhú mào, hôn nhân đại sự, nào có đạo lý nhắc tới trước mặt con cái. Bà ngẩng đầu lại nhìn thoáng qua Tần Khả Cầm, thấy bộ dạng nàng diễm đạm đáng yêu, càng thêm cảm thấy tiếc hận. Không có mẹ đẻ chiếu cố, lại bị kẻ mẫu khi dễ, tình tình vẫn mềm yếu. Như vậy gả đến Tô gia làm chủ mẫu, sợ cũng có chút không ổn làm. Chỉ là...

Tô phu nhân nhớ tới chuyện năm trước nhi tử nói ở trước mặt bà, mào cũng nhú càng chặt. Bọn họ là người ngay thẳng thật thà, nếu đã làm ra loại sự tình kia, như vậy cũng muốn chịu trách nhiệm đến cùng. Huống chi Tần Khả Cầm cũng bởi vì chuyện kia, mà hủy hôn sự. Xem ra cũng là người hiểu biết, chỉ cần không phải một người lẳng lơ, tâm địa gian xảo, như vậy là được.

“Vị này chính là nhị cô nương? Rất xinh đẹp!” Tô phu nhân cười vẫy tay với Tần Khả Cầm, nói: “Đi lại đây cho ta nhìn một chút!”

Mục đích của Tô phu nhân, Ngô thị rất rõ ràng. Cho nên vừa rồi mới cố ý nhắc tới như vậy, vì để Tô phu nhân chán ghét Tần Khả Cầm, không nghĩ tới Tô phu nhân một chút cũng không để ý.

Tuy dòng dõi Tô gia kém Hàn gia, nhưng Tô gia cũng là quan lại, mà nhân khẩu trong nhà cũng đơn bạc, cũng chỉ hiếu kính cha mẹ chồng mà thôi. Không thể so Hàn gia, nhiều người phức tạp. Hàn Thế Quân không chỉ có mẫu thân, phụ thân của mình, còn có một thứ mẫu. Mặt khác còn có hai kẻ mẫu kẻ phụ. Riêng một đồng lớn quan hệ này, cũng làm Tần Khả Cầm mệt mỏi.

Hơn nữa Hàn Thế Quân vẫn luôn muốn dựa vào đại phòng, cho nên Tần Khả Cầm còn phải lấy lòng đại phòng lại không thể đắc tội tam phòng, vừa phải hiếu kính mẹ đẻ Hàn Thế Quân. Chuyện như vậy, không phải người khéo léo, là làm không tốt.

Tần Thư Dao biết rắc rối trong chuyện này, cho nên mặc kệ như thế nào cũng không đồng ý để Tần Khả Cầm gả qua. Kiếp trước bản thân vì lấy lòng những người này, quá mệt mỏi, không nghĩ tới một đám bọn họ đều không vừa lòng, cuối cùng Hàn Thế Quân mới chán ghét bản thân, rồi trừ khử bản thân.

Tô phu nhân lời kéo tay Tần Khả Cầm, tháo vòng tay trên tay mình xuống, sau đó đeo vào cho Tần Khả Cầm: “Hôm nay ra ngoài quá vội, quên mang theo lễ gặp mặt, cháu cũng đừng ghét bỏ, vòng tay này cũng là loại tốt nhất!”

Mấy năm nay Tần Khả Cầm được nuôi dưỡng bên người Tần lão phu nhân, sớm đã không còn nhát gan và không biết lễ nghĩa như kiếp trước nữa. Nàng thoải mái cúi người thi lễ, cười nói: “Đa tạ phu nhân.”

Tô phu nhân thấy bộ dạng Tần Khả Cầm không tệ, tính tình cũng hào phóng, thì cũng yên lòng. Chuyện quản gia, còn phải chậm rãi dạy dỗ. Dù sao Tần Khả Cầm còn chưa được mười lăm tuổi, không phóng khoáng cũng bình thường.

182. Chương 183: Ngô Thị Không Cam Lòng Nhân Cơ Hội Lấy Lòng

Tô phu nhân lại lấy một cây trâm có chín chuỗi châu vàng ròng cho Tần Thư Dao làm lễ gặp mặt, Phương đại phu nhân ở bên cạnh cũng đã sớm có chuẩn bị, chỉ có Tô Nhã Hạm chưa có lễ gặp mặt, cũng theo đó lấy cây trâm có bông hoa sen rủ xuống đồng đưa ở trên búi tóc, đưa cho Tô Nhã Hạm làm lễ gặp mặt.

Đã tới một lúc lâu, mọi người cũng uống trà nhiều rồi, sắc trời cũng dần dần tối lại.

Tô phu nhân và Phương đại phu nhân thấy sắc trời không còn sớm, cũng đều đứng dậy cáo từ.

Tô Nhã Hạm lại lưu luyến không rời, nói đám người Tần Thư Dao ngày khác đến nhà nàng chơi. Tuy trên mặt Tần Thư Dao đáp ứng, nhưng cũng biết Tần Khả Cầm không có khả năng đi, nghĩ đến ba ngày nữa, Tô phu nhân sẽ đưa thiệp đến cầu thân.

Rốt cuộc hôn sự của Tần Khả Cầm định xuống rồi, Tần Thư Dao cũng yên tâm.

Nhưng mà bên trong Tiêu Tương Uyển, Ngô thị lại hơi chau mày lại, ý đồ của Tô phu nhân khi đến đây, bà ta rất rõ ràng, chỉ là không nghĩ tới Tô gia lại muốn cưới Tần Khả Cầm.

Bà ta lại nghĩ tới năm trước, mặc kệ thế nào Tần lão phu nhân đều muốn hủy hôn với Hàn gia, xem ra bà cũng đã sớm biết người Tô gia hài lòng với Tần Khả Cầm.

Chỉ là điều này cũng lợi cho Tần Khả Cầm quá, Tô phu nhân nhìn qua thì ôn hòa không có nửa điểm ra vẻ ta đây, như vậy khi nàng gả qua, còn không phải là để nàng hưởng phúc sao. Mà Tô Nhược Hoài cũng tuổi trẻ đầy hứa hẹn, không kém hơn Hàn Thế Quân. Tuy bà ta chưa thấy người thật, nhưng cũng biết trong mắt Hàn Thế Quân ẩn chứa nhiều tính toán, người như vậy hoàn toàn không hợp với Tần Khả Cầm. Nhưng mà Tô phu nhân và Tô Nhã Hạm lại làm cho người ta có cảm giác không giống vậy, mà Tô Nhược Hoài cũng không đến nỗi nào.

Đứng ở một bên, Quý ma ma hiểu rõ phiền não trong lòng Ngô thị, lập tức lên tiếng nói: “Phu nhân, ngài phiền chuyện Nhị tiểu thư?”

Ngô thị hừ lạnh một tiếng: “Con tiện nhân kia sao mệnh lại tốt như vậy, lại được Tô gia nhìn trúng. Người nhìn bộ dạng của Tô phu nhân vừa rồi mà xem, có lẽ hai ngày nữa sẽ đưa thiệp đến cầu thân!”

Chuyện này đương nhiên Quý ma ma cũng nhìn ra, cũng hiểu trong lòng Ngô thị không cam lòng, bà ta cân nhắc rồi mới nói: “Phu nhân, cửa hôn sự này lão nô nhìn thấy lão gia sẽ hài lòng. Lúc trước, chuyện Hàn gia là người làm chủ, chọc lão gia và lão phu nhân không thoải mái. Nhưng hiện tại người Tô gia đến đây, sao phu nhân không mượn nước đẩy thuyền, làm người tốt một lần. Điều này cũng để lão gia biết phu nhân tốt!”

Trong lòng Ngô thị không cam lòng, nhưng cũng biết biện pháp Quý ma ma nói là tốt nhất. Từ lần trước, bà ta tự chủ trương định ra hôn sự cho Tần Khả Cầm xong, Tần lão phu nhân đã không để bà ta đụng đến chuyện của Tần Khả Cầm nữa.

Hiện tại người Tô gia đến, sao không trước khi bọn họ đưa thiệp đến, ở trước mặt Tần lão phu nhân và Tần Lương ra vẻ tốt.

“Khi nào thì lão gia trở về?”

Quý ma ma nghe xong những lời Ngô thị nói, thì biết Ngô thị đã nghĩ thông suốt rồi, lập tức cười nói: “Lão nô đã bảo Lăng Hương chờ ở ngoài, chờ lão gia trở về lập tức đến thông báo!”

Ngô thị nghe xong hài lòng gật đầu.

Chuyện thương lượng trong Tiêu Tương Uyển, Tần Thư Dao tự nhiên không biết. Nàng mang theo Tần Khả Cầm trở về Vinh Thọ viện, lại nói chuyện hôm nay Tô phu nhân đến với Tần lão phu nhân.

Tần lão phu nhân nghe xong, rất hài lòng, còn nói hai câu trấn an Tần Khả Cầm, thấy Tần Khả Cầm không nháo giống lúc trước, cũng yên lòng.

Quả nhiên qua ba ngày sau, Tô phu nhân sai người đưa thiệp đến, hơn nữa còn đưa đến ngày sinh tháng đẻ của nhi tử mình.

Chuyện này, Ngô thị đã sớm nói qua với Tần Lương, Tần Lương cũng biết Tô gia làm người không tệ, trong nhà cũng chỉ có một chính thê và một thiếp thất, thiếp thất an phận thành thật, cũng không sinh con nối dòng, mà Tô phu nhân cũng chỉ có một nam một nữ, nhân khẩu đơn giản, thích hợp với Tần Khả Cầm.

Tần Lương cầm ngày sinh tháng đẻ của Tô Nhược Hoài trong tay, vuốt râu, cười nói: “Chàng trai này ta đã từng gặp qua hai lần, tuần tú lịch sự, xứng đôi với Cầm Nhi chúng ta!”

Ngô thị thấy trên mặt ông cao hứng, tuy trong lòng có chút buồn bực, nhưng cũng không dám biểu lộ ra ngoài, chỉ cười nói: “Như vậy thì quyết định thôi. Ta cũng đưa ngày sinh tháng đẻ của Cầm Nhi cho họ.”

Tần Lương hài lòng gật đầu, Hàn gia là Ngô thị lên đồng ý, vì việc này ông còn từng tranh cãi âm ỉ với Ngô thị một trận. Hiện tại thất Ngô thị giúp đỡ, không giống như lúc trước, cũng cảm thấy vừa lòng. Lập tức đuổi nha hoàn bà tử ra ngoài, lại lôi kéo tay Ngô thị, ngồi xuống, dịu dàng nói: “Mấy ngày nay, nàng vất vả rồi.”

Hơn nửa năm nay, Ngô thị cũng chưa từng như vậy với Tần Lương, thân thể đột nhiên mềm nhũn, nắm chặt khăn trong tay, đôi mắt cũng hơi có chút đỏ ửng.

“Chuyện lớn nhỏ trong nhà này, đều do ta thu xếp, nếu có một chút làm không tốt, ông cũng chỉ biết trách ta.” Ngô thị cầm lấy khăn lau nước mắt.

Tần Lương cảm thấy cũng có chút áy náy, nên trấn an nói: “Điều này cũng do ta không tốt. Sau này ta sẽ không giống trước kia nữa!”

Ngô thị cảm thấy lập tức vui mừng không thôi, chỉ là lại nghĩ đến Vân di nương, trong lòng giống như bị tảng đá đè nặng, làm cho bà ta không thở nổi. Chính là trước đó, Quý ma ma đã nói rõ, bảo bà ta không thể hành động theo cảm tính, lại nói đến chuyện Vân di nương. Cho nên một trận oán khí này cũng bị bà ta đè xuống.

Tần Lương thấy Ngô thị không còn ngang ngược như trước, chỉ ở trong lòng ông thấp giọng nỉ non, thì ôm chặt hơn.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, phá vỡ không khí tốt lành trong phòng.

Ngô thị vội vàng đứng dậy khỏi người Tần Lương, Tần Lương cũng hơi nhú mào, lạnh lùng nói: “Ai?”

“Lão gia, di nương hỏi ngài đêm nay có đi qua không ạ!”

Giọng nói truyền vào kia là của nha hoàn Lê Nhi bên người Vân di nương.

Tần Lương lập tức nổi giận nói: “Không quy củ gì cả, gia đi chỗ nào chẳng lẽ còn do nàng ta cho phép sao, cút trở về cho ta.”

Đứng ở ngoài cửa, Lê Nhi chưa từng thấy Tần Lương tức giận như vậy, cảm thấy trầm xuống, lập tức thấp giọng “vâng” một tiếng, sau đó vội vã đi trở về.

Ngô thị thấy cảm thấy rất vui mừng, chỉ là trên mặt vẫn khuyên bảo, nói: “Lão gia cũng thật là, muội muội nhớ ngài mới như vậy, ngài cũng không cần phát lửa giận lớn như vậy!”

Vừa nói xong, Tần Lương lập tức cảm thấy hối hận, hiện tại lại thấy Ngô thị có bộ dạng tri kỷ như vậy, một chút hối hận kia cũng lập tức tan thành mây khói, ôm Ngô thị vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Năm nay, bọn nhỏ đều phải gả đi, thời gian tới sẽ phải vất vả hơn rồi!”

Ngô thị ngượng ngùng hơi cúi đầu, lên tiếng. Cảm thấy càng thêm hài lòng với đề nghị của Quý ma ma, may mà bà ta chịu đựng, bằng không lúc này sợ là Tần Lương đã sớm bị con hồ ly tinh kia quyến rũ đi rồi.

Lạc Vân Viện.

Vân di nương nghe Lê Nhi báo lại xong, trong lòng mát mát và bất lực. Hơn nửa năm nay, nàng rất được Tần Lương sủng ái, làm nàng có chút đắc ý vênh váo, suýt chút đã quên chủ mẫu của Tần phủ là Ngô thị.

Nàng khê cần môi, nói với Lê Nhi: “Sau ngày hôm nay, không có việc gì khác thì đừng rời khỏi sân này.”

Nàng biết sau lần này, khẳng định Ngô thị sẽ động thủ, chỉ là không biết bà ta sẽ động thủ thế nào. Nàng nhẹ nhàng vuốt vuốt bụng mình, trong lòng oán hận không thôi.

Tuy rằng Tần Lương sủng ái bản thân, nhưng lại không cho phép bản thân sinh hạ con cái, điều này làm cho nàng ở Tần gia hoàn toàn không có chỗ dựa.

183. Chương 184: Ở Chùa Bạch Mã Ngẫu Nhiên Gặp Mộ Tử Liệt

Hôn sự của Tần Khả Cầm rất nhanh đã định xuống, tháng sáu sang năm gả đi, Tần Khả Cầm còn thời gian một năm ở Tần phủ.

Qua năm mới, khí hậu cũng dần dần ấm áp lên. Từ trên xuống dưới của Tần gia cũng bắt đầu chuẩn bị làm y phục mới.

Bởi vì Mộ Thiếu Dục đã cưới chính phi, mà Tần Thư Dao bị đưa xuống làm trắc phi, lại chậm chạp không nói thời gian tiến cung. May mà Tần Thư Dao một chút cũng không nóng lòng, tình hình trong cung căng thẳng, còn không bằng ở Tần phủ thoải mái vui vẻ một chút.

Ngày hôm đó, Tô Nhã Hạm đưa thiệp tới, mời tỷ muội Tần gia ra ngoài dạo chơi.

Tần Tuyết Như và Tô Nhã Hạm không hợp nhau, nên nói thân thể không thoải mái từ chối. Mà Tiết Nhã cũng sắp sửa gả cho Hàn Thế Quân, phải ở trong nhà theo giá y, thấy Tần Tuyết Như không đi, cũng nói có việc không đi được.

Tuy Tần Khả Cầm nhát gan, nhưng cũng muốn đi ra ngoài chơi. Lại nghe Tần Thư Dao nói chỉ có một mình Tô Nhã Hạm, cũng yên lòng, gật đầu đồng ý.

Địa điểm đạp thanh tốt nhất ở kinh thành, chính là chùa Bạch Mã ngoại ô, lúc này hoa đào nở rộ, dòng suối nhỏ chảy xuôi.

Tuy rằng xương cốt của Tần lão phu nhân càng ngày càng không tốt, nhưng thấy hai người tỷ muội Tần Thư Dao thích, cũng mang theo người đi ra ngoài. Ngô thị cũng mượn cớ có việc không đi, Tần lão phu nhân cũng không bắt buộc.

Dọc theo đường đi, tiếng nói tiếng cười.

Tần Thư Dao cũng quên mất tất cả phiền não.

Đợi đến chùa Bạch Mã, một đám người mới xuống xe ngựa.

Tô phu nhân cũng chỉ mang theo một mình Tô Nhã Hạm ra ngoài.

Một đám người, đầu tiên ở chùa Bạch Mã thắp hương, sau đó cũng không ép buộc các cô nương, để chính bọn họ tự do đi chơi.

Bởi vì sợ bọn họ chạy loạn, lạc đường. Cho nên Tần lão phu nhân và Tô phu nhân cũng chỉ cho bọn họ chơi đùa gần chùa.

Đầu tiên Tô Nhã Hạm hái một nhánh hoa đào, sau đó lại tò mò đến bên dòng suối nhỏ, nhìn cá nhỏ trong dòng suối, cười nói: “Đáng tiếc, chỗ chúng ta không có người biết bắt cá, bằng không bắt lấy mấy con, trở về nướng cũng không tội!”

Tần Thư Dao thấy nàng trong ngày thường rất hiểu biết, xa Tô phu nhân thì lập tức hoạt bát vô cùng.

Ba người lại đi tiếp một đoạn đường ngắn, nhìn thấy có một ngôi đình hóng mát, đề nghị đi vào đình nghỉ ngơi một lát.

Nhưng vừa đến đình hóng mát, lại phát hiện trong đình hóng mát đã có người. Mà ngồi ở trong đình hóng mát lại là người Tần Thư Dao chán ghét không thôi.

Từ rất xa Hàn Thế Quân đã nhìn thấy đám người Tần Thư Dao đi tới, lúc này thấy bọn họ, thì cười đứng lên, trên mặt mang theo nụ cười như gió xuân.

Lần đầu tiên Tô Nhã Hạm nhìn thấy Hàn Thế Quân và Mộ Tử Liệt, mặt nàng hơi đỏ lên trốn sau lưng Tần Thư Dao.

Mà Tần Khả Cầm bởi vì nguyên nhân từ hôn, cũng không khỏi bước lui về phía sau hai bước.

Tần Thư Dao khẽ nhíu mày, tiến lên thì lễ với Mộ Tử Liệt, nói: “Vốn dân nữ định tiến vào đây nghỉ tạm, không nghĩ tới lại quấy rầy nhã hứng của Tứ hoàng tử. Kính xin Tứ hoàng tử chớ nên trách tội.”

Nói xong thì kéo tay Tần Khả Cầm, muốn dẫn bọn họ rời đi.

Nhưng nàng vừa mới bước chân ra, Mộ Tử Liệt đã nhẹ giọng nói: “Đình này rộng, cũng chứa được các người!”

Tần Thư Dao không hề nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt: “Tuy rằng như thế, nhưng nam nữ luôn khác biệt!”

Mộ Tử Liệt nhíu mày, hẳn không nghĩ tới nữ tử này lại lớn mạng như vậy, sau ngày đó vẫn còn sống. Chỉ tiếc người thương của nàng đã sớm trái ôm phải ấp, chỉ còn lại một mình nàng cô đơn.

“Tần cô nương không hiểu kỳ, vì sao Tam ca lại cưới nữ tử khác ư?”

Tần Thư Dao nghe vậy cảm thấy hồi hộp một chút, lập tức khẽ cười nói: “Nữ tử Tam hoàng tử thành thân nhất định là một người ôn nhu hiền lành, chuyện này thì có gì mà tò mò!”

Lúc này Mộ Tử Liệt cũng đứng lên, cười nói: “Tần cô nương thật đúng là một người thiện lương, chỉ tiếc cũng là một người không có phúc khí!”

Tần Thư Dao không để ý tới Mộ Tử Liệt trào phúng, lại cúi thân mình thi lễ, nói: “Canh giờ cũng không sớm nữa, dân nữ phải trở về!”

“Ôi, đừng gấp gấp như thế chứ! Khó được lúc gặp gỡ các người, cũng xem như là có duyên. Bỗng hoàng tử từng nghe nói Hàn công tử cũng là vị hôn thê của một người trong ba người, không biết người đó là ai?”

Tần Khả Cầm nghe vậy gắt gao cau mày, hàm răng cũng gắt gao cắn môi dưới.

Tô Nhã Hạm cũng vẻ mặt không vui, chuyện Tần gia và Tô gia, mọi người trong kinh thành đều biết đến. Hiện tại Mộ Tử Liệt lại nói ra việc này, nhất định là không có ý tốt.

Tần Thư Dao nhìn thoáng qua vẻ mặt quần bách của Tần Khả Cầm, lạnh lùng nói: “Sợ là Tứ hoàng tử còn chưa biết, bởi vì thân thể muội muội ta không khỏe, nên cự tuyệt hôn sự của Hàn gia.”

Mộ Tử Liệt bày ra bộ dạng hiểu rõ, nói với Hàn Thế Quân: “Thật sự là đáng tiếc, chính là trên đời này có vô số hoa thơm cỏ lạ. Nữ tử như vậy không cần cũng được!”

Hàn Thế Quân cũng cười nói: “Tại hạ thì không sao, chỉ thay Tần cô nương tiếc hận mà thôi.” Nói xong hẳn ta ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, lại nói: “Không biết Tần cô nương có biết Tình Họa?”

Tần Thư Dao ngẩn ra, Tình Họa là con cờ nàng cố ý thả ra. Nghĩ đến Tình Họa vẫn không phản bội Hàn Thế Quân, đã nói tất cả chuyện cho Hàn Thế Quân nghe.

“Lúc trước từng nghe qua, hình như là hoa khôi Quần Phương Lâu!”

Trên mặt Hàn Thế Quân lộ ra một chút cười quỷ dị: “Tại hạ nghe nói nàng phơi thây đầu đường, trước khi chết hai mắt bị móc ra, cả người đều là vết thương. Đáng tiếc nữ tử xinh đẹp như vậy, lại chết thảm như thế!”

Tần Thư Dao nghe vậy cảm thấy hoảng hốt, chẳng lẽ hoàn toàn không giống như nàng suy nghĩ, Tình Họa không phản bội Hàn Thế Quân, mà là Tình Họa làm theo yêu cầu của nàng, sau này bị Hàn Thế Quân phát hiện.

Nàng kiểm chế bất an trong lòng, lạnh lùng nói: “Hàn công tử nói chuyện này với ta làm gì, nàng vốn là nữ tử thanh lâu, nói không chừng đắc tội người không nên đắc tội!”

“Quả thật là đắc tội người không nên đắc tội. Chỉ là tại hạ cũng hảo tâm nhắc nhở Tần cô nương một câu!”

Đây là đang uy hiếp nàng? Đang đe dọa nàng sao? Là vì nàng không làm theo yêu cầu của hắn ta, ngược lại còn để Tình Họa phản bội hắn ta.

Nàng không rõ, vì sao Hàn Thế Quân nhất định phải để bản thân làm mấy việc này, nàng càng không rõ vì sao Hàn Thế Quân chắc chắn bản thân sẽ nghe theo, chẳng lẽ là vì Tình Họa chết thảm?

Hàn Thế Quân như vậy, nàng rất quen thuộc. Tinh thông tâm kế, dùng chính là đánh vào mặt tư tưởng. Nàng không biết, nhìn thoáng qua Tần Khả Cầm, chẳng lẽ hắn ta lại hạ độc gì đó vào Tần Khả Cầm sao? Không có khả năng, Tần Khả Cầm đều luôn ở bên trong Vinh Thọ viện, gần như chưa từng ra khỏi phủ.

Trên mặt Hàn Thế Quân lộ ra nụ cười ôn hòa, mà trong mắt thoáng qua một chút âm trầm, đối lập với nụ cười ôn hòa trên mặt hắn ta. Người này ở trong mắt Tần Thư Dao là ma quỷ, làm cho người ta thống hận, làm cho người ta hận không thể lập tức trừ khử.

Nàng cắn chặt răng, thế lực trong tay nàng còn chưa thể đối kháng với Hàn Thế Quân. Tất cả kiếp này đều khác với kiếp trước rất nhiều, đã không phải tự nàng có thể khống chế được.

Hơn nữa kiếp này, Hàn Thế Quân dường như đã đầu nhập vào Mộ Thiếu Dục, mà vẫn trung thành và tận tâm giúp Mộ Tử Liệt mưu sự.

Lúc trước Hàn Thế Quân cố ý để Tần Thư Dao giới thiệu hắn ta cho Mộ Thiếu Dục, hơn nữa để Mộ Thiếu Dục cho hắn ta làm quan lớn, chẳng lẽ đều là thủ thuật che mắt, chủ tử sau lưng hắn ta vẫn là Mộ Tử Liệt?

Tần Thư Dao không nghĩ ra những chuyện này, mà hiện tại nàng cũng không rảnh nghĩ tới những chuyện đó.

“Thế Quân, người cũng đừng tận tình khuyên nhủ. Tần cô nương là một người thức thời, biết nên làm cái gì!”

184. Chương 185: Chương 185 Tuyết Như Bày Mưu Tiến Cung Kiểm Chuyện

Trở về từ đình hóng mát, Tần Thư Dao không có tâm tư đi đáp thanh.

Không được, nàng không thể ngồi chờ chết như vậy, nàng phải mời người bắt mạch cho Tần Khả Cầm, nhìn xem có vấn đề gì hay không.

Thực ra, từ sau khi ở trong đình hóng mát gặp được Hàn Thế Quân và Mộ Tử Liệt, Tô Nhã Hạm và Tần Khả Cầm cũng đều không có tâm tư đi đáp thanh. Bọn họ luôn cảm thấy trong lời nói của Hàn Thế Quân và Mộ Tử Liệt lộ ra nồng đậm uy hiếp, mà người bị uy hiếp đúng là Tần Thư Dao.

“Tỷ tỷ, vì sao bọn họ phải uy hiếp tỷ như vậy?”

Khi không có người, rốt cuộc Tần Khả Cầm không chịu nổi tò mò trong lòng, hỏi Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao cúi đầu, khẽ lắc đầu: “Tỷ cũng không biết!”

Nàng quả thật không biết, chẳng lẽ là từ khi bắt đầu thiết kế Hàn Thế Quân, hắn ta cũng đã biết rõ ràng người phía sau màn? Hiện tại hắn ta bắt đầu trả thù sao?

Khóe miệng Tần Thư Dao lộ ra một chút cười lạnh, kiếp này nàng làm sao có thể lại bị Hàn Thế Quân đùa bỡn trong tay, ngay cả nàng không có thân phận chính phi, nàng cũng sẽ để Hàn Thế Quân ăn khổ từ trên người nàng.

Về phần việc Hàn Thế Quân bảo nàng làm, thực ra không khó. Chỉ là Tần Thư Dao cũng tuyệt đối sẽ không làm theo yêu cầu của Hàn Thế Quân.

Nàng nhớ tới ngày đó Hàn Thế Quân chuyển thư vào, làm cho nàng phát lạnh cả người.

Lại dần dần qua hai ngày, trong cung truyền đến tin tức, nói là để tỷ muội Tần gia tiến cung du ngoạn.

Hôn sự của Tần Tuyết Như và Mộ Phượng Thiên cũng đã định xuống, qua sang năm, Tần Tuyết Như cũng làm xong lễ cập kê. Hai người bọn họ đã biết nhau từ nhỏ và được trưởng bối ngầm đồng ý, cho nên đều đồng xuất đồng tiến, tình cảm cũng ngọt ngào như mật.

Như Ý Uyển.

Tiết Nhã mang theo một hộp điểm tâm tự mình làm đến, cười nói: “Qua nửa năm nữa ta cũng phải gả đi, chỉ làm thiếp, thật sự không phải là mong muốn trong lòng ta!”

Tần Tuyết Như khẽ hừ một tiếng, cầm lấy điểm tâm trong hộp, cắn một miếng, mới nói: “Chuyện này cũng chính tỷ gây họa, lúc trước ta mang tỷ vào cung, chính tỷ không nắm chắc. Cũng không thể trách ta!”

Trong lòng Tiết Nhã âm thầm ảo não, chỉ là cũng hơi có chút may mắn, hiện tại Hàn Thế Quân đã là Hầu gia, tuy thân phận không thể tôn quý như hoàng tử, nhưng thân phận cũng hiển hách.

Chính là nàng không cam lòng làm thị thiếp, cho nên hi vọng Tần Tuyết Như có thể giúp nàng một chút.

“Dù sao cũng đều là thiếp, hơn nữa nếu dựa theo mưu kế của muội mà làm, vậy ta vẫn danh không chính ngôn không thuận, thanh danh cũng hỏng. Đến lúc đó sao Ngũ hoàng tử có thể thích ta!” Nói xong Tiết Nhã thở dài một tiếng: “Hiện tại ta cũng không muốn nghĩ đến những chuyện đó, chỉ ngóng trông dì có thể giúp ta, ở trước mặt hoàng hậu nói tốt vài câu. Không làm chính thê cũng không sao, tốt xấu cũng phải bình thê!”

“Bình thê? Hàn gia còn chưa cưới vợ đâu, nếu thật sự nâng tỷ làm bình thê cưới vào, vậy sau này còn ai dám gả cho hần ta. Huống chi loại sự tình này, mẫu thân ta cũng sẽ không đáp ứng!”

Tiết Nhã âm thầm sốt ruột, một hai năm qua, nàng cũng từng trong tối ngoài sáng nói qua vài lần. Nhưng Ngô thị luôn nói chuyện này lúc trước là do nàng chọn, không có biện pháp thay đổi.

Hiện tại hôn kỳ càng ngày càng gần, Tiết Nhã cũng dần dần có chút ngồi không yên. Chính là trong lòng nàng âm thầm hận Tần Thư Dao, lúc trước thấy nàng bị tứ hôn, thành tam hoàng tử phi tương lai, hiện tại thấy nàng lại bị biếm xuống làm trắc phi, nên cùng với Tần Tuyết Như đi Hình Hương Viện châm chọc khiêu khích vài câu.

Nhưng nghĩ lại một chút, bản thân cũng là thị thiếp, thân phận địa vị còn không bằng trắc phi là nàng đâu.

“Lúc trước không phải hứa đưa Cẩm Nhi cho hần, sau này bản thân Cẩm Nhi không cần.” Tiết Nhã âm thầm cắn chặt răng, lại nói: “Thế nào đến trên người ta lại thành thị thiếp. Ta biết ta không có cha mẹ, cũng không ai làm chủ cho ta. Nhưng cũng không thể phá hỏng ta như vậy chứ!”

Trong lòng Tần Tuyết Như không cho là đúng, chỉ là trên mặt giả vờ tỉnh táo khuyên giải: “Tỷ cũng đừng khổ sở. Không bằng như vậy, ta đưa cho tỷ một chủ ý này, có thể thành hay không, cũng phải nhìn tỷ rồi!”

Tiết Nhã lập tức vui mừng nói: “Có chủ ý gì?”

“Còn có ý định gì, không phải là sớm một bước sinh một đứa con. Đến lúc đó cho dù Hàn công tử cưới chính thê, tỷ cũng là mẹ của trưởng tử.” Tần Tuyết Như nhẹ giọng nói.

Tiết Nhã biết chuyện này không thay đổi được địa vị của nàng trong Hàn gia, trong lòng âm thầm tức giận, lại nghĩ tới ngày mai đám người Tần Tuyết Như vào cung, nói không chừng Hàn Thế Quân cũng ở trong cung, đến lúc đó còn không bằng đi quyến rũ hần, để hần hứa đưa vị trí chính thê cho mình.

“Ngày mai muội tiến cung, không bằng cũng mang ta theo. Giống lần trước, để ta làm nha hoàn cho muội!”

Tần Tuyết Như ngẩng đầu, tò mò nhìn nàng: “Tỷ đã nghĩ ra mưu kế hay rồi hả?”

Tiết Nhã cười lạnh một tiếng: “Ngày mai Hoàng hậu mở tiệc chiêu đãi, hần là tâm phúc bên người Tứ hoàng tử, đương nhiên cũng sẽ đi. Đến lúc đó...”

Nói xong trên mặt của nàng đỏ lên, mà Tần Tuyết Như cũng hiểu, khinh thường nhìn nàng một cái, cũng không có tâm tư đi ăn điểm tâm, liền tùy tiện tìm một cái cốc, mời Tiết Nhã đi.

Ngày hôm sau, tỷ muội ba người Tần Thư Dao đều ăn mặc chỉnh tề, mà Tần Tuyết Như quả thực mang theo Tiết Nhã. Bởi vì lần trước từng có một lần, cho nên Tiết Nhã cũng lớn mật hơn trước kia.

Đám người tới hậu cung, ngoài mời người Tần gia, hoàng hậu còn mời người Trịnh gia và Phương gia đến.

Hơn nữa, ngồi bên cạnh Hoàng hậu ngoại trừ một vị Hiền phi, phía sau còn đứng một nữ tử trẻ tuổi. Suy nghĩ cũng biết là thê tử mới cưới của Mộ Thiếu Dục.

Tần Tuyết Như nhìn Tần Thư Dao, cười lạnh nói: “Thật sự là đáng tiếc, nếu đại tỷ không bị thương, chắc hẳn đứng ở bên cạnh Hoàng hậu chính là đại tỷ! Ai u, tỷ nhìn ánh mắt Tam hoàng tử nhìn nữ tử kia mà xem, hai người bọn họ rất ân ái, bằng không làm sao Tam hoàng tử có thể cưới một nữ tử không có tiếng tăm gì được!”

Tần Thư Dao đã sớm liệu đến tình cảnh này, cho nên nghe Tần Tuyết Như châm chọc khiêu khích, trên mặt cũng không lộ ra nhiều bi thương, chỉ lạnh lùng nhàn nhạt như trước.

Chính là khi nàng đến gần thấy rõ nữ tử trẻ tuổi bên cạnh Hoàng hậu, không khỏi ngẩn người. Mặc kệ thế nào nàng cũng không ngờ, Mộ Thiếu Dục sẽ cưới nàng làm vợ. Trong lòng nàng giống như bị cây châm đâm vào thật là đau, lúc trước nữ tử này từng cầu Mộ Thiếu Dục cưới nàng ta. Khi đó bản thân còn cảm thấy nàng ta đáng thương, lại không nghĩ rằng người đáng thương là chính mình.

Bạch Thiển từ xa đã nhìn thấy Tần Thư Dao đi tới, nàng ta hơi nhú mào, cảm thấy cũng có chút kích động, nàng ta khẩn trương nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, mà dù Mộ Thiếu Dục mang vẻ mặt lạnh lùng, nhưng khi nhìn thấy nàng ta luôn lộ ra vẻ dịu dàng.

Trong lòng nàng ta yên tâm, lưng cũng ưỡn càng thẳng

Ngô thị mang theo tỷ muội Tần gia thi lễ, thẳng đến khi Hoàng hậu nói bọn họ bình thân, bọn họ mới đứng lên.

Hoàng hậu nhìn thoáng qua Tần Thư Dao, lại nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục một bên, thấy ánh mắt của Mộ Thiếu Dục luôn nhìn chăm chăm ly trà trong tay, thì cười nói: “Dao Nhi, lại đây để Bản cung nhìn một chút! Mới mấy tháng không thấy, bộ dạng càng xinh đẹp rồi!”

Tần Thư Dao biết Hoàng hậu không có ý tốt, cố ý để bản thân đứng ở giữa họ, chính là muốn cho nàng khổ khổ.

Chỉ là hiện tại nàng không thể không nghe theo, nàng bước tới, sau đó lại hạ thấp người.

185. Chương 186: Chương 186 Trắc Phi Làm Khó Dễ Bạch Thiển Giải Vây

Hoàng hậu cười nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Dục, nhẹ giọng nói: “Dục Nhi, tuy bên cạnh con cũng có người, nhưng ngàn lần không thể phụ Dao nha đầu, nó rất tốt!”

Đứng ở phía sau Hoàng hậu, Bạch Thiển buồn bực, hai tay cũng gắt gao nắm chặt.

Tuy rằng nàng ta biết dù bản thân đã gả cho Mộ Thiếu Dục, nhưng người trong lòng Mộ Thiếu Dục cũng chỉ có một mình Tần Thư Dao. Mà hai người khác trong phòng Mộ Thiếu Dục, chẳng khác nào để trang trí mà thôi.

Bởi vì nhà mẹ đẻ Phương Trắc phi Phương Sơ Viện có địa vị cực cao, Hoàng hậu lại là cô cô của ả ta, cho nên ả ta cũng đến yến hội này. ả ta cười đi lên phía trước, lôi kéo tay Tần Thư Dao, ôn nhu nói: “Sau này đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy!”

Tần Thư Dao bất động thanh sắc rút tay ra, lại khom người nói: “Trắc phi đa lễ rồi!”

Bỗng nhiên Mộ Thiếu Dục đứng lên, lạnh lùng nói: “Ngũ đệ còn chưa đến, ta đi xem Ngũ đệ!”

Trên mặt Hoàng hậu lộ ra một chút tươi cười quỷ dị, sau đó khẽ gật đầu.

Đợi Mộ Thiếu Dục đi xa, Tần Thư Dao mới cảm thấy tự nhiên một chút. Vừa rồi, khi nàng nhìn thấy Mộ Thiếu Dục, trong đầu có vô số hình ảnh thoáng qua, như nói cho nàng biết người Mộ Thiếu Dục cưới không phải là nàng, một chút cũng không thương tâm khổ sở, cũng đều là gặt người.

Chính là nàng có thói quen giấu tất cả khổ sở ở trong lòng, cho nên người ngoài thấy nàng bình thường. Chính là Tần Tuyết Như thỉnh thoảng nói với nàng hai câu, trên mặt Tần Thư Dao đều lạnh lùng, không có một chút thương tâm khổ sở.

Nhưng mà khi nàng thật sự nhìn thấy thê tử mới cưới của Mộ Thiếu Dục, khi nàng nhìn thấy Mộ Thiếu Dục, lòng của nàng như bị kiếm đâm xuyên, làm nàng đau đớn, dường như quên cả hít thở.

Phương Sơ Viện thấy Mộ Thiếu Dục rời đi, trong lòng lạnh lùng, trên mặt lại càng nhiệt tình: “Người và ta đều hầu hạ Tam hoàng tử, đương nhiên không cần khách khí như vậy!”

Dù sao Tần Thư Dao còn chưa gả cho Mộ Thiếu Dục, dù thân thể của nàng đã là của hắn. Nhưng chuyện này cũng không có nhiều người biết.

Phương Sơ Viện cũng cố ý muốn cho Tần Thư Dao khốn khổ, vốn thân phận địa vị của ả cao hơn Tần Thư Dao rất nhiều, không nghĩ tới ả sẽ bị ban thưởng làm trắc phi, mà Tần Thư Dao lại có thể làm chính phi, may mắn ông trời mở mắt, hạ Tần Thư Dao từ vị trí chính phi xuống. Chính là không nghĩ tới lại tới một nữ tử không rõ lai lịch.

Trên mặt Tần Thư Dao lạnh lùng, lập tức lui hai bước, cung kính nói: “Phương Trắc phi nói sai rồi, tuy ta được Hoàng thượng tứ hôn, nhưng vẫn còn chưa gả cho Tam hoàng tử. Sao có thể nói cùng hầu hạ.”

Phương Sơ Viện tưởng rằng nữ tử không có mẹ đẻ, lại được nuôi dưỡng dưới gối kẻ mẫu, tính tình nhất định nhu nhược, lại không nghĩ rằng cũng dám trước mặt Hoàng hậu mặt khiêu khích với ả, ả khê nhú mày, giọng điệu cũng càng không tốt: “Chuyện này sai hay đúng, cũng không phải do người tới bình luận.”

Tần Thư Dao cũng không muốn kết thù, nên không nói nữa, lẳng lặng đứng ở một bên.

Rốt cuộc Bạch Thiển đứng ở phía sau Hoàng hậu nhìn không được, cũng lạnh lùng nói: “Lời Phương Trắc phi vừa nói quả thật sai rồi, lại nói như thế nào thì Dao... Tần cô nương vẫn là cô nương chưa lấy chồng.”

Phương Sơ Viện nghe xong, buồn bực không thôi, nhưng cũng không dám tức giận, chỉ có thể hung hăng nắm chặt nắm tay.

Tuy rằng ba người bọn họ cùng gả cho Mộ Thiếu Dục, nhưng mấy tháng qua, Mộ Thiếu Dục hoàn toàn không đi vào trong phòng ả, mỗi lần đều ở trong phòng Bạch Thiển. Điều này làm cho ả vừa tức vừa giận, mà Hoàng hậu cô cô lại bảo ả mau chóng sinh con, nhưng không viên phòng thì làm sao có thể sinh con được. Chỉ là chuyện xấu hổ này, nàng cũng không dám nói ra ngoài.

Khi mừng năm mới, ả thật sự nhẹn không được nữa nói mới mẫu thân hai câu. Vốn tưởng rằng Hoàng hậu sẽ giúp đỡ bản thân, lại không nghĩ rằng Hoàng hậu còn mắng ả vô dụng, ngay cả nam nhân cũng không quyền rũ được.

Từ nhỏ đến lớn ả chưa từng chịu như vậy, chính là Bạch Thiển là chính phi lại có Mộ Thiếu Dục trân trọng, cho nên ả không dám đắc tội. Mà Đinh Trắc phi lại trốn ở trong phòng cả ngày, gần như không ra khỏi cửa. Hôm nay rốt cuộc ả bắt được cơ hội, để ả có thể phát tiết bất mãn trong lòng, nhưng lại bị Bạch Thiển quát bảo ngưng lại.

Vừa rồi Tần Thư Dao vừa tiến đến, Phương Sơ Viện đã phát hiện ánh mắt Mộ Thiếu Dục nhìn nàng không giống, cho nên ả mới muốn cố ý đi ra thân thiết với Tần Thư Dao. Lại không nghĩ rằng Mộ Thiếu Dục ngay cả nhìn cũng không nhìn ả một cái, cho nên ả cũng không kiềm chế được tính tình của bản thân, bắt đầu châm chọc khiêu khích.

Tần Thư Dao cũng không để ý, lời nói như thế nàng đã sớm nghe nhiều, hơn nữa Tần Tuyết Như có thể nói còn khó nghe hơn.

Chính vào lúc này, Mộ Tử Liệt mang theo Hàn Thế Quân cũng cùng tiến đến. Dù sao Hàn Thế Quân cũng là người ngoài, loại yến hội này vốn không nên đến, chỉ là vì quan hệ với Mộ Tử Liệt, cho nên Hoàng hậu cũng dung túng.

Hàn Thế Quân nhìn thấy Tần Thư Dao, trên mặt lộ ra nụ cười tà mị, sau đó lại thi lễ với mọi người.

Mà cùng lúc đó, Trịnh phu nhân cũng mang theo hai nữ nhi vào, còn có Phương đại phu nhân cũng mang theo hai nhi tử và một tiểu nữ nhi đi vào.

Hiện tại, đình hóng mát này có vẻ chật chội, Hoàng hậu cũng đứng lên, nói: “Vẫn là đi tới Ngự hoa viên thôi, chỗ kia rộng hơn.”

Mọi người khê gật đầu, cùng đi theo hoàng hậu.

Dọc theo đường đi, Hoàng hậu giống như cực kỳ quan tâm Tần Thư Dao, còn kéo nàng tới bên người.

Tuy Tần Thư Dao cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không để ở trong lòng. Dù sao đám người hoàng hậu và Hàn Thế Quân, đều luôn muốn lợi dụng nàng, để trừ khử Mộ Thiếu Dục.

Chỉ là bọn họ lợi dụng sai chỗ rồi, người trong lòng Mộ Thiếu Dục hoàn toàn không phải là nàng, mà là một nữ tử khác.

Hiện tại ngay cả Tần Thư Dao cũng bắt đầu hoài nghi, Mộ Thiếu Dục có chân chính thích nữ tử hay không? Hay hắn chỉ yêu một mình hắn! Khó trách, kiếp trước Mộ Thiếu Dục đều luôn cô độc một mình.

Hứa thị vì Trịnh Anh Anh đã nghĩ thông suốt, nên Hứa thị vì Trịnh phu nhân tìm một mối hôn sự tốt cho Trịnh Anh Anh, mà Mộ Thiếu Dục cũng đã cưới chính thê, để nàng ta triệt để chặt đứt niệm tưởng.

Hôm nay Trịnh Anh Anh không điên cuồng giống lúc trước, chỉ là có vẻ quá mức yên tĩnh.

Vốn Tần Thư Dao còn sợ Trịnh Anh Anh sẽ giống lúc trước, sẽ làm ra hành động quá khích, hiện tại nhìn thấy dáng vẻ này của nàng ta cũng yên lòng.

Rốt cuộc đến Ngự hoa viên, lúc này tuy vẫn đầu mùa xuân, nhưng trong Ngự hoa viên đã trăm hoa đua nở, hoàng hậu cũng sai người bày ra vài cái bàn trên địa phương rộng lớn này. Cũng để phu nhân, tiểu thư đến dự tiệc ngồi xuống.

Cảnh xuân tươi đẹp, quả thật thích hợp ngắm cảnh.

Tần Thư Dao vốn muốn ngồi bên cạnh Tần Khả Cầm, lại bị Bạch Thiển kéo lại.

“Tần cô nương nên ngồi ở bên cạnh ta!” Nói xong Bạch Thiển âm thầm nháy mắt với Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao bất đắc dĩ cười cười, ngồi xuống bên cạnh Bạch Thiển, Bạch Thiển lôi kéo tay nàng, cũng âm thầm bắt mạch cho nàng, lại nhìn không được nhú mày.

Trong bữa tiệc, một đám người kính hoàng hậu, nói một ít lời vui vẻ, sau đó mới tự nói chuyện.

Chỉ là vì bên trên còn có Hoàng hậu, cho nên mọi người cũng không dám tùy ý, gần như đều nói chuyện với hoàng hậu, cũng nói một ít chuyện lý thú ngoài cung, cho hoàng hậu nghe, làm hoàng hậu cười không ngừng.

Bạch Thiển thấy bọn họ không đặt sự chú ý lên trên hai người bọn họ, thì lôi kéo ống tay áo của Tần Thư Dao khẽ nói: “Dao tỷ tỷ, tức giận sao?”

186. Chương 187: Bạch Thiển Tìm Ra Lời Giải Hai Người Hòa Hảo

Gió xuân phát qua, hương hoa thoang thoang. Trong ngự hoa viên thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười

Tần Thư Dao kinh ngạc liếc mắt nhìn Bạch Thiển, sau đó mới hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng ta.

“Chuyện này thì có gì phải tức giận. Trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng. Hơn nữa chuyện hôn nhân là lệnh của cha mẹ...”

Từ nhỏ Bạch Thiển đã sinh trưởng ở trong núi, hoàn toàn không hiểu rõ chút phong tục lễ nghĩa này, nàng vội vàng cắt ngang nói: “Được rồi được rồi, đừng nói những thứ này nữa. Ta và tỷ nói, thật ra thì ta và Dục ca ca không như các người nghĩ!”

Tần Thư Dao kinh ngạc nhìn Bạch Thiển, Bạch Thiển đỏ mặt, lại giảm thấp xuống âm thanh, nhẹ giọng nói: “Ta và Dục ca ca không có vợ chồng Chi Lễ... Dục ca ca nói trong lòng huynh ấy chỉ có một người, không ngờ phụ thân ta lại... Mặc dù ta thích Dục ca ca, nhưng ta cũng biết rõ tỷ và Dục ca ca mới là trời sinh một đôi. Mặc dù ta không hiểu vì sao cha ta lại gả ta cho Dục ca ca, nhưng ta vẫn nguyện ý giúp Dục ca ca!”

Tần Thư Dao nghe vậy khiếp sợ không thôi, nàng vốn cho rằng Bạch Thiển và Trịnh Anh Anh giống nhau, yêu Mộ Thiếu Dục muốn chết muốn sống, cho nên mới phải dùng hết thủ đoạn nhất định phải gả cho Mộ Thiếu Dục.

Nhưng không nghĩ tới chuyện này lại hoàn toàn không giống như nàng tưởng tượng, thì ra Bạch Thiển cũng bị ép buộc.

Bạch Thiển thấy bộ dạng kinh ngạc của Tần Thư Dao, lại nói: “Vừa rồi ta bắt mạch cho tỷ, tuy mạch tương của tỷ rối loạn, xác nhận là trúng độc. Lại không phải mê độc hoa tình, ta còn phải kiểm tra thêm, mới có thể đưa ra kết luận!”

Lúc này Tần Thư Dao mới nhớ tới, từ ngày đó, sau khi Mộ Thiếu Dục dứt cho mình một chén canh thuốc, độc của nàng dường như cũng không phát tác nữa, hơn nữa Mộ Thiếu Dục cũng không tiếp tục đưa đồ. Nàng cũng cho rằng độc của mình đã giải quyết, bây giờ nghe Bạch Thiển vừa nói như thế, xem ra trong cơ thể nàng còn độc.

Nàng nhớ tới ánh mắt Mộ Thiếu Dục nhìn nàng vừa nãy, rốt cuộc vẫn không nhịn được hỏi: “Hắn thật sự nói với người như vậy sao?”

Bạch Thiển nghiêm túc gật đầu: “Tuy ta thích Dục ca ca, nhưng cũng không phải là yêu. Hiện tại ta chỉ coi huynh ấy như Tam ca mà đối xử, mà huynh ấy cũng chưa từng chạm vào ta!”

Chẳng biết tại sao, Tần Thư Dao nghe được lời Bạch Thiển nói, trong lòng lại có một cỗ ám áp, làm nàng vui mừng không thôi.

Bạch Thiển sợ Tần Thư Dao vẫn còn hiểu lầm, lại nói: “Dục ca ca cũng chưa từng đi vào phòng của hai người bọn họ một bước, tuy mỗi đêm ở trong phòng của muội, nhưng mỗi lần huynh ấy đều ngủ trên mặt đất.”

Ngồi ở chỗ cao, hoàng hậu cũng đã sớm thấy hành động của hai người bọn họ, tuy bà ta bắt mắt hai người Bạch Thiển và Tần Thư Dao thân thiết, nhưng dù sao trước mặt nhiều người như vậy, cũng không thể nói toạc ra, chẳng qua, hiện tại nhìn thấy hai người bọn họ xì xào bàn tán, thì cố ý lên tiếng nói: “Tam hoàng tử phi, con và Tần cô nương nói cái gì đó? Nói đến vui vẻ như vậy!”

Bạch Thiển nghe vậy trong bụng hoảng hốt, lập tức giống như hải tử làm sai chuyện, không biết làm sao.

Tần Thư Dao cũng không hiểu vì sao Bạch Tu Sinh đưa nữ nhi duy nhất của mình vào trong hoàng cung – cái nơi ăn tươi nuốt sống này.

Nàng đứng lên, cúi người thi lễ với hoàng hậu, nói: “Tam hoàng tử phi tò mò năm nay bên ngoài lưu hành loại y phục nào, bởi vì dân nữ có một cửa hàng ở trong thành, cho nên Tam hoàng tử phi mới lôi kéo dân nữ hỏi không ngừng!”

Hoàng hậu sáng tỏ cười một tiếng, trên mặt cũng ôn hòa hiền lành: “Bổn cung nghe nói hiện tại bên ngoài cung những phu nhân cũng thích lựa mỏng, cũng có chuyện này sao!”

Hiện tại lựa mỏng đang nổi, đám người Ngô thị vì để hoàng hậu vui, đã nói ra mấy loại kiểu mới.

Đề tài lại kéo trở về y phục và đồ trang sức đeo tay đang được lưu hành, bởi vì hoàng hậu đã chú ý tới Bạch Thiển, cho nên Bạch Thiển cũng không còn lôi kéo Tần Thư Dao nói chuyện nữa, hơn nữa lời nàng muốn nói, cũng đã nói xong.

Lúc này, một cung nữ ở bên cạnh rót rượu cho Tần Thư Dao, sau đó nhanh chóng đưa một tờ giấy vào trong tay Tần Thư Dao. Đợi Tần Thư Dao phản ứng lại, thì cung nữ kia đã đi xa.

Nàng âm thầm mở tờ giấy nhỏ trong tay ra, liếc mắt nhìn, lại là bút tích của Mộ Thiếu Dục.

Tần Thư Dao suy nghĩ trong chốc lát, mới mượn cớ đi nhà xí mang theo Thi Vận rời khỏi.

Địa phương cách Ngự Hoa Viên không xa, có một cây đại thụ, mà Mộ Thiếu Dục đang ở dưới cây đại thụ.

Tần Thư Dao thấy Mộ Thiếu Dục chấp tay đứng ở dưới cây đại thụ, trong ngực đập thành thịch, lúc này nàng cảm thấy lòng bàn tay của mình cũng đã hiện đầy mồ hôi. Nàng đứng tại chỗ do dự trong chốc lát, mới đi tới.

Thi Vận đã sớm thức thời lui sang một bên, lúc này nàng mới phát hiện, thì ra xung quanh đây đều đã có cơ sở ngầm của Mộ Thiếu Dục, chỉ cần hơi có người. Mộ Thiếu Dục lập tức có thể biết.

Như vậy, Thi Vận cũng hơi yên lòng một chút.

Tần Thư Dao đi tới dưới tàng cây, nhìn Mộ Thiếu Dục, cúi người thi lễ, cố làm thoải mái nói: “Tam hoàng tử mời ta, là có chuyện gì quan trọng!”

Mộ Thiếu Dục vẫn luôn lẳng lặng nhìn Tần Thư Dao, mấy tháng này mặc dù hắn không bước nửa bước ra khỏi cung, nhưng rõ ràng từng hành động cử chỉ của Tần Thư Dao.

Khóe miệng hắn hơi nâng lên, nở nụ cười ôn nhu: “Tức giận?”

Tần Thư Dao bị hỏi có chút không giải thích được, lại nghĩ tới lúc trước hắn cười một lúc ba người, còn mình bị đưa xuống trắc phi, quả thật nàng có chút tức giận và khó chịu. Nhưng sau khi nghe những lời Bạch Thiển nói, những ủy khuất kia cũng đều tan thành mây khói.

Nhưng bây giờ lại nghe câu này của Mộ Thiếu Dục, chẳng biết tại sao lỗ mũi chưa xót. Cho nên thiếu chút nữa gật đầu, nàng âm thầm mắng trong lòng một câu, sau đó nở nụ cười, nói: “Có gì phải tức giận. Bản thân ta chỉ tò mò, Tam hoàng tử mời ta tới vì chuyện gì?”

Mộ Thiếu Dục đi về phía trước hai bước, ngửi thấy được mùi thơm đặc biệt trên người nàng, chợt hắn rất nhớ hương thơm trên người nàng, hắn không kìm nén được ** trong lòng, chợt ôm Tần Thư Dao vào trong ngực của mình.

Tần Thư Dao bị hành động của Mộ Thiếu Dục dọa sợ hết hồn, kinh sợ lên tiếng.

“Chớ lộn xộn, ta cũng không thể bảo đảm được, đợi lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì đâu!”

Tần Thư Dao bị dọa đến động cũng không dám động, đợi Mộ Thiếu Dục bình tĩnh lại cảm xúc, nàng mới cố gắng muốn đẩy Mộ Thiếu Dục ra. Không muốn đánh, Mộ Thiếu Dục lại ôm càng chặt hơn.

“Những ngày qua, nàng có nghĩ tới ta không?”

Tần Thư Dao hơi ngẩn ra, sau đó lắc đầu một cái.

Tiếp đó Mộ Thiếu Dục lại giống như dã thú bị chọc giận, chợt nắm chặt hai vai Tần Thư Dao, sau đó đột ngột hôn lên đôi môi Tần Thư Dao. Tần Thư Dao mở to mắt nhìn hắn, tuy hai người bọn họ đã có da thịt thân thiết, nhưng đó đều là khi Tần Thư Dao phát độc là tình huống đặc biệt. Nàng vẫn chưa từng có hành động thân mật nào với Mộ Thiếu Dục khi còn tỉnh táo.

Vừa hôn, chỉ là hôn như vậy không giải được cơn khát trong lòng hắn.

Chỉ là, bởi vì Tần Thư Dao vẫn chưa phải là thê tử của hắn, hơn nữa nơi này còn là hoàng cung, cho nên hắn chỉ có thể buông tay ra.

Đợi sau khi Mộ Thiếu Dục buông tay, Tần Thư Dao mới khẩn trương nhìn bốn phía một chút, sau khi thấy không có người phát hiện, mới khẽ thở phào.

“Đừng lo lắng, ở gốc cây này cực kỳ bí mật, bọn họ không phát hiện ra được!”

Lúc này Tần Thư Dao mới ngẩng đầu lên, nhìn Mộ Thiếu Dục, nói: “Nếu không có chuyện, ta phải đi về. Nếu không, hoàng hậu hoài nghi, lại gây khó khăn cho ta!”

Mộ Thiếu Dục cũng không nỡ buông tay, chẳng qua hắn cũng biết mình không thể giữ Tần Thư Dao quá lâu. Hắn lại kéo Tần Thư Dao vào trong ngực của mình, ngửi mùi thơm truyền tới mũi hắn, rồi mới buông lỏng tay.

187. Chương 188: Ở Núi Giả Nhìn Thấy, Hoàng Hậu Làm Khó Dễ

Lúc này, cách đó không xa truyền đến một trận tiếng thở gấp.

Tần Thư Dao hơi ngẩn ra, ngay sau đó mặt đỏ bừng không thôi. Bên cạnh cây to này là một tảng đá lớn, mà phía sau tảng đá là một ngọn núi giả.

Mộ Thiệu Dục đã nghe thấy, liếc mắt nhìn, hai tròng mắt lại biến thành lạnh như băng.

Tần Thư Dao còn muốn hỏi là ai, giọng nói quen thuộc đã truyền tới.

“Hàn công tử... Đừng... Đừng như vậy...”

Giọng nói này Tần Thư Dao không thể quen thuộc hơn nữa, nàng trợn to hai mắt, không nghĩ tới Tiết Nhã lại dám làm ra chuyện như vậy vào ban ngày ban mặt. Sau đó lại nghĩ đến mình và Mộ Thiệu Dục cũng ở đây ban ngày ban mặt, làm chuyện cầu thả, gương mặt càng thêm đỏ ửng, ánh mắt nhìn về phía Mộ Thiệu Dục càng thêm trách cứ.

Mộ Thiệu Dục lại làm như không thấy, ôm lấy Tần Thư Dao, hôn một cái lên mái tóc mềm mại của nàng.

“Hàn công tử, chàng thật sự không thích ta sao?”

Giọng nói của Tiết Nhã mang theo nồng đậm giọng mũi, nghĩ đến hẳn là khóc một trận rồi.

“Thích, chẳng qua, nàng cũng không phải là hậu nhân của danh môn.”

Hàn Thế Quân nói rất trực tiếp, mà Tiết Nhã sau khi nghe thấy sắc mặt tái nhợt, nàng ta không nghĩ tới mình đưa Hàn Thế Quân đến nơi này tới, lại chủ động hiến thân, hơn nữa mới vừa rồi Hàn Thế Quân cũng không hoàn toàn có ý cự tuyệt. Nàng ra cho rằng Hàn Thế Quân cũng thích nàng, lại không nghĩ rằng...

Tiết Nhã cắn chặt môi dưới của mình, trên gương mặt tràn đầy nước mắt. Nàng ta còn chưa mặc xong y phục trên người, bộ dạng này lại thêm lộ vẻ diễm đam đáng yêu.

Chẳng qua, Hàn Thế Quân nhìn bộ dạng thế này của nữ nhân đã quen rồi, nên không để ở trong lòng. Hắn nhẹ nhàng nắm cầm Tiết Nhã, hừ lạnh một tiếng: “Đừng tưởng rằng người dẫn ta tới chỗ này, lại đưa thân thể cho ta, là lấy được hứa hẹn từ chỗ ta. Ban đầu ta đã không muốn cưới người làm vợ, như vậy sau này ta cũng sẽ không cưới người làm vợ. Nếu người hối hận thì lui cửa hôn sự này, nếu người an phận thủ thường, ta cũng sẽ cho người một danh phận!”

Hàn Thế Quân như vậy, Tần Thư Dao không thể quen thuộc hơn được nữa. Kiếp trước, Tiết Nhã cũng vụng trộm quyến rũ Hàn Thế Quân, hơn nữa hai người đã làm chuyện cầu thả rồi. Sau đó mới cầu xin mình nâng Tiết Nhã vào cửa. Kiếp này, mặc dù lúc trước do Tần Thư Dao cố ý thiết kế, nhưng sau đó vẫn giống kiếp trước, cuối cùng Tiết Nhã không chịu được cô đơn, quyến rũ Hàn Thế Quân.

Chẳng qua Tiết Nhã quá ngu, cho rằng mình hiến thân cho hắn, hắn sẽ quý trọng mình. Vụng không nghĩ tới Hàn Thế Quân vốn là người lãnh huyết vô tình, nếu Tiết Nhã có gia thế bối cảnh hùng hậu, coi như Tiết Nhã là người mặt rỗ, Hàn Thế Quân cũng sẽ cưới làm chính thê.

Tần Thư Dao âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thật may là mới vừa rồi hai người bọn hắn không phát hiện ra bọn họ, nếu không, thanh danh của nàng sợ cũng muốn hư hại rồi. Nghĩ đến đây, trên mặt Tần Thư Dao hơn nóng, vội vàng nhỏ giọng nói với Mộ Thiệu Dục: “Ta phải đi rồi!”

Nơi đây không nên ở lâu, Mộ Thiệu Dục khẽ vuốt cằm, lập tức dẫn Tần Thư Dao đi ra ngoài. Sau đó tách ra, Mộ Thiệu Dục không đành lòng, lại nhỏ giọng nói: “Tối nay ở nhà chờ ta!”

Tần Thư Dao vừa nghe, trái tim chợt nhảy lên, vội vàng nói: “Không được!”

Mộ Thiệu Dục lại lộ ra một nụ cười tà mị, sau đó xoay người rời đi.

Trong lòng Tần Thư Dao buồn bực không thôi, mới vừa rồi nàng không nên nghe lời Mộ Thiệu Dục tới chỗ này.

Khi trở lại Ngự Hoa Viên, Tần Thư Dao liếc mắt nhìn bên cạnh Tần Tuyết Như, quả nhiên Tiết Nhã cũng đã sớm không thấy. Nàng khẽ cau mày, kiếp này coi như nàng không cần làm gì, vận mệnh của Tiết Nhã cũng nhất định bi thảm. Nàng không cảm thấy đáng thương, ngược lại cảm thấy gieo gió gặt bão.

“Hôn sự của Dao nha đầu cũng nên định xuống, đến lúc đó Bồn cung nắm rõ với hoàng thượng. Tránh cho lại xảy ra điều gì rắc rối!”

Đang lúc Tần Thư Dao suy nghĩ lung tung, chợt giọng nói lạnh lùng của hoàng hậu truyền đến, làm Tần Thư Dao hơi ngẩn ra.

Kiếp này hôn sự của nàng là nằm ở trong tay hoàng hậu, tùy ý để bà ta nhào nặng, trong lòng nàng rất không cam lòng, nhưng nhớ tới lời Bạch Thiển nói vừa nãy, cùng với hành động của Mộ Thiếu Dục, một ít không cam lòng cũng bị hòa tan, chỉ còn lại gợn sóng nhàn nhạt.

Hoàng hậu thấy Tần Thư Dao cố làm thẹn thùng cúi đầu, trong lòng hừ lạnh một tiếng, sau đó nói: “Chẳng qua là Dục Nhi thành thân rồi, như vậy cũng nên vì hai người Liệt Nhi và Hi Nhi mà chuẩn bị!”

Lời này vừa nói ra, Phương đại phu nhân lập tức vui mừng không thôi, liếc mắt nhìn tiểu nữ nhi bên cạnh mình, cười nói: “Cũng không phải sao, Đại hoàng tử bởi vì tuổi của nha đầu Tần gia, cho nên vẫn chưa thành hôn. Nhưng Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử cũng không thể đợi, ta nghe nói Ngũ hoàng tử và Trịnh gia cũng đã sớm có nhân duyên, Trịnh gia đại tiểu thư cũng đã cập kê, cũng nên thành thân rồi!”

Phương đại phu nhân nhìn trúng chính là Mộ Tử Liệt, dù sao Mộ Tử Liệt là do hoàng hậu sinh ra, hơn nữa Phương gia vừa là nhà mẹ đẻ của hoàng hậu, đương nhiên sẽ càng thêm chiều cổ nữ nhi của mình.

Trịnh Uyển Uyển nghe xong, ngượng ngùng cúi đầu, trong lòng Trịnh phu nhân cũng rất lo lắng, nghe Phương đại phu nhân nói, cũng dùng ánh mắt chờ đợi nhìn hoàng hậu. Dù sao, nữ nhi của mình cũng đã lớn, không thể đợi thêm nữa.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Phương đại phu nhân, bà ta cũng hiểu tâm tư của nàng, hơn nữa bà ta cũng muốn để cho nữ nhi Phương gia gả vào cung, trước đó Phương Sơ Viện được ban làm trắc phi, điều này làm cho hoàng hậu tức giận rất lâu. Hiện tại, nếu nữ nhi Phương gia gả vào cung làm chính phi, như vậy mặt mũi của bà ta cũng có thể vãn hồi một chút.

“Chuyện này ta còn cần thương lượng với hoàng thượng một chút.”

Phương đại phu nhân nghe hoàng hậu nói, trong lòng cũng hiểu, suy nghĩ đợi lát nữa khi không người nào, mới nói với hoàng hậu một chút, nghĩ đến phải hỏi hoàng hậu cho chính xác.

Phương Sơ Viện nghe thấy, sắc mặt lại khó coi vạn phần, nhưng trong lòng có chút oán hận mẫu thân của mình, ả cũng không phải do Phương đại phu nhân sinh ra, mà là do Phương Nhị phu nhân sinh ra, cũng là đích trưởng nữ Phương gia, mặc dù thân phận địa vị chỉ thứ hai không bì được với phòng lớn. Nhưng cuối cùng bọn họ đều là đích nữ, một làm vợ, một làm thiếp. Điều này làm sao ả không oán, không giận được.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Phương Sơ Viện, cũng không để ý tới ả, cửa hôn sự này cũng ngoài dự liệu của bà ta, chỉ là nữ nhi Phương gia gả cho Mộ Thiếu Dục, cũng coi như ràng buộc Mộ Thiếu Dục.

Đây cũng là hoàng thượng cố ý.

Trong lòng Ngô thị vui mừng không thôi, mặc dù bà ta có chút tiếc hận, cảm thấy tính tình của Mộ Phương Thiên quá mức không nóng không lạnh, nhưng chỉ cần có thể yêu thương nữ nhi mình, cũng có thể bảo vệ nữ nhi mình cả đời vinh hoa phú quý, chuyện này có gì không được.

Bà ta lại chuyển qua liếc mắt nhìn Tần Thư Dao ngồi ở bên cạnh Bạch Thiển, trong lòng càng thêm đắc ý.

Lúc này, Mộ Tử Liệt cũng đứng trước đám hoàng tử. Tần Thư Dao thấy Tiết Nhã cũng đã trở lại bên cạnh Tần Tuyết Như, chẳng qua hốc mắt nàng ta ửng đỏ, gương mặt ủy khuất, chính xác là sau khi bị cự tuyệt, trong lòng buồn phiền hối hận không thôi nhĩ.

Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng, lại thấy Mộ Thiếu Dục cũng đi vào, mà ánh mắt lại đang dừng ở trên người bản thân, nàng có chút dừng lại, ngay sau đó vội vàng cúi mắt xuống.

Phương Sơ Viện chỉ cho rằng Mộ Thiếu Dục đang nhìn Bạch Thiển, trong lòng càng thêm vừa tức vừa giận, chỉ có thể nắm thật chặt khăn trong tay.

“Mọi người tới đông đủ rồi.” Hoàng hậu liếc mắt nhìn Hàn Thế Quân bên cạnh Mộ Tử Liệt, lại cười nói: “Đã lâu không thấy Hàn đại nhân, ngược lại càng anh tuấn, cũng không biết là cô nương nào có phúc có thể gả cho người!”

Lời này vừa nói ra, hoàng hậu vô tình hay cố ý đều nhìn về phía Tần Thư Dao, mà Tần Thư Dao lại khẽ cau mày, nàng liếc mắt nhìn Tần Khả Cầm, quả nhiên thấy sắc mặt muội ấy tái nhợt, cắn chặt môi dưới.

188. Chương 189: Hoàng Hậu Khích Bác Loạn Chút Uyên Ương

Trong ngự hoa viên đầy sắc xuân, bướm bướm bay lượn, chim chóc hót vang. Vốn bởi phong cảnh thật tốt, lại bởi vì mấy câu nói của hoàng hậu mà không khí trở nên có chút quái dị.

Hàn Thế Quân đứng lên, hai tay ôm quyền, khuôn mặt tiếc nuối: “Vốn là đã đính hôn, sau lại bị từ hôn!”

Một hai năm gần đây, Hàn Thế Quân được hoàng thượng thích, mà hắn ta còn là người của Mộ Tử Liệt. Cho nên, dĩ nhiên hoàng hậu càng thêm để ý, vốn bà ta cũng chỉ tùy ý nhắc tới, chỉ vì ánh mắt Hàn Thế Quân nhìn về phía Tần Thư Dao có chút quái dị, cho rằng giữa hai người bọn họ có quan hệ gì, lại không nghĩ rằng bởi vì những lời này của bà ta mà đưa tới nhiều chuyện hơn.

Hoàng hậu khẽ nhếch lông mày lên, nghi ngờ hỏi: “Hả? Là cô nương ai nhà, người tốt như vậy lại không muốn.”

Vào lúc này, Ngô thị chỉ cảm thấy đứng ngồi không yên, cửa hôn sự này là chính miệng bà ta đáp ứng, lại do Tần lão phu nhân đi hủy hôn. Vào lúc này, Hàn Thế Quân nói những lời kia, nhất định là muốn trách cứ gia đình bà ta.

Mặc dù trong lòng Ngô thị bất an, nhưng vẫn đứng lên, nhẹ giọng nói: “Là ái nữ vô phúc được hưởng.”

Trong lòng Hoàng hậu sáng tỏ, liếc mắt nhìn Tần Khả Cầm ngồi yên lặng, nói: “Cũng là người dễ thương, chẳng qua hôn nhân đại sự, cũng không phải trò đùa. Cũng nên chứng chạp một chút, từ hôn như vậy cũng không tốt với nữ nhi nhà người ta, nếu từng định ra hôn sự, sao lại phải hủy hôn!”

Những lời này làm sắc mặt Tần Khả Cầm càng thêm tái nhợt, thân thể cũng hơi run rẩy. Nguyên nhân nàng từ hôn, cho dù là Ngô thị cũng không biết, chẳng qua nàng sợ hoàng hậu tra cứu, tra ra chân tướng, như vậy sự trong sạch của bản thân cũng coi như bị phá hủy.

Tần Thư Dao vội vàng đứng lên, ôn nhu nói: “Chỉ vì thân thể muội muội nhà dân nữ khó chịu, mà Hàn gia lại muốn thành thân nhanh chóng. Tổ mẫu nhà dân nữ muốn để muội muội ở trong nhà chăm sóc thêm hai năm, sợ làm trễ nãi Hàn đại nhân, cho nên mới hủy hôn!”

Tuy lấy cớ này không được tốt, nhưng cũng có thể nói cho qua trước mắt.

Đây chỉ là chuyện nhà người ta, theo lý tới đây, cũng không có ai sẽ hỏi nữa. Chẳng qua là hoàng hậu lại dường như hoàn toàn không muốn khinh địch cứ bỏ qua như vậy, bà ta liếc mắt nhìn Tần Khả Cầm, lại nói: “Bổn cung nhìn sắc mặt nàng tốt như vậy, thân thể chắc cũng không có gì đáng ngại. Nếu còn chưa đính hôn, không bằng Bổn cung tự làm chủ. Để cho hai nhà các người gần bó suốt đời lần nữa!”

Mặc dù Tần Thư Dao may mắn Tô Nhược Hoài hành động nhanh chóng, nhưng cũng lo lắng da mặt Tần Khả Cầm mỏng, sẽ xấu hổ không chịu nổi.

“Đa tạ ý tốt của hoàng hậu. Chẳng qua là không khéo rồi, lễ mừng năm mới đã có người đến cầu hôn, cũng đã định xuống. Hôn sự cũng định sang năm, cũng có thể để cho muội muội ở nhà nghỉ ngơi một năm nữa!”

Tần Thư Dao nói cũng cực kỳ hoàn mỹ, nhưng lại nói như Tần lão phu nhân hài lòng, lại để cho hoàng hậu hết hy vọng.

Hoàng hậu khẽ nhếch lông mày, cười nói: “Chuyện này, thật đúng là đáng tiếc.”

Hiền phi ngồi ở một bên lẳng lặng không nói, rốt cuộc cũng che miệng cười nói: “Hoàng hậu nương nương thật đúng là nhiệt tình, chỉ là, dù sao hai người bọn họ cũng không có duyên phận, cường cầu nữa cũng vô dụng. Sao không để tâm đến hôn sự của hai người Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử?”

Lúc này, Hoàng hậu mới bỏ qua chuyện này, cười nói: “Xem ra Bồn cung lại dính vào chuyện của người ta. Chẳng qua, Hàn đại nhân cũng không cần cấp, đợi Bồn cung vì Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử định ra hôn sự xong, nhất định cũng tìm cho Hàn đại nhân một người trong sạch môn đăng hộ đối!”

Hàn Thế Quân lập tức ôm quyền nói: “Đa tạ hoàng hậu nương nương!”

Đứng ở bên cạnh Tần Tuyết Như, sau khi nghe thấy sắc mặt Tiết Nhã tái nhợt, hai tay cũng nắm thật chặt thành quyền, ngay cả nàng ta không cam tâm đi nữa, chuyện này cũng đã định xuống rồi. Nàng ta vuốt bụng của mình theo bản năng, chỉ cần có thể sinh ra một con trai nối dòng, như vậy cũng không cần lo lắng nhiều như vậy nữa.

Tần Thư Dao cũng khẽ thở phào, sau đó ngồi xuống.

Sau yến hội, thì không có gì ngoài ý muốn. Tất cả mọi người trò chuyện những chuyện lý thú trong kinh thành.

Bởi vì mới vừa rồi hoàng hậu trước mặt của mọi người, nói ra hôn sự của Tần Khả Cầm, Tần Khả Cầm lại thấy xấu hổ không chịu nổi, vẫn luôn cúi đầu, không dám giương mắt lên.

Vốn Tần Thư Dao cho rằng như vậy đã kết thúc, nơi nào nghĩ đến lúc chuẩn bị xuất cung, hoàng hậu đặc biệt sai người giữ nàng lại. Tuy nàng kinh ngạc, nhưng cũng theo cung nữ đi đến cung Tê Phượng.

Ngô thị không muốn chờ Tần Thư Dao, trước mang người trở về, chỉ chừa một phu xe ở cửa cung chờ đợi.

Tần Thư Dao theo cung nữ đến cung Tê Phượng, thì quỳ xuống, dịu dàng nói: “Hoàng hậu nương nương Cát Tường!”

Lúc này hoàng hậu nằm ở trên giường êm, vuốt khăn gắm trong tay mình, mắt phượng hơi nâng lên, khinh bỉ nhìn Tần Thư Dao một cái, mới lười nhác nói: “Đứng lên đi!”

Tần Thư Dao đứng lên, liếc mắt nhìn hoàng hậu, lẳng lặng chờ bà ta lên tiếng.

“Ban đầu người vốn là chánh phi của Dục Nhi, chẳng qua là ý trời trêu ngươi, lại bị đưa xuống làm trắc phi. Chẳng qua là trên thánh chỉ của hoàng thượng cũng không viết rõ, là trắc phi của hoàng tử nào. Bên người Dục Nhi đã có hai trắc phi, mà Hi Nhi lại chỉ có một người chính phi, không bằng ta đưa người cho Hi Nhi thì như thế nào?”

Tần Thư Dao nghe thấy kinh ngạc tròn to hai mắt, hôn nhân đại sự của nàng ở trong mắt hoàng hậu là giống như trò đùa sao? Cao hứng đá nàng cho người này, mất hứng lại đá nàng sang cho người khác.

Nàng vội vàng quỳ xuống, khuôn mặt khủng hoảng: “Kính xin hoàng hậu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, mặc dù thân phận dân nữ thấp kém, nhưng cũng biết vinh nhục, chuyện như vậy ngàn lần không thể đáp ứng!”

Hoàng hậu thấy Tần Thư Dao kích động như vậy, cười lạnh một tiếng: “Gì mà kích động như thế, hơn nữa người vẫn còn chưa gả, đổi một người thì sợ cái gì chứ!”

“Thánh chỉ của Hoàng thượng cũng đã sớm công bố thiên hạ, cho dù sau đó cũng không viết rõ là làm trắc phi cho hoàng tử nào. Thế nhưng ban đầu tứ hôn đã viết rất rõ ràng, nếu lại chột đổi người, dân nữ tình nguyện liều chết kháng chỉ!”

Nàng nói cực kỳ kiên quyết, nhưng không làm hoàng hậu cảm thấy một chút cảm động nào.

Chẳng qua là khéo miệng hoàng hậu vẫn nở nụ cười lạnh: “Bồn cung cũng chỉ đùa với người một chút thôi, người cũng không cần nghiêm túc như vậy!”

Sao có thể không nghiêm túc? Nếu hoàng hậu thật sự làm như vậy, như vậy sau này nàng cũng không cần làm người nữa rồi. Hơn nữa, nàng cũng đã sớm là người của Mộ Thiếu Dục. Coi như không lấy Mộ Thiếu Dục, nàng cũng sẽ không gả cho những người khác.

Tần Thư Dao vẫn cau mày, không nói gì.

Hoàng hậu cũng muốn nàng không thoải mái, lại tiếp tục nói: “Hôm nay Bồn cung đặc biệt giữ người lại, cũng là vì những chuyện khác.”

Tần Thư Dao kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn hoàng hậu.

Hoàng hậu lại nói: “Mặc dù Dục Nhi cũng không phải ruột thịt của Bồn cung, nhưng cũng là Bồn cung nhìn lớn lên. Chẳng qua thâm cung hiểm ác, coi như thân là hoàng tử, cũng khó bình an. Hôm nay Bồn cung gọi người tới, cũng là vì Dục Nhi. Người đi theo Dục Nhi đến Nam Tĩnh, chắc cũng cực kỳ hiểu rõ nó. Vốn Bồn cung cũng không nguyên ý gọi người tới, chẳng qua đây cũng là hành động bất đắc dĩ. Dục Nhi bởi vì người mà bị thương nặng, hay bởi vì không vâng lời hoàng thượng, mà bị giam lỏng, mặc dù vừa rồi nó ở trên yến tiệc, không có bất kỳ những hành động khác thường nào, nhưng hoàng thượng đã ra lệnh, không cho nó lại ra khỏi cung. Nếu người có thời gian rảnh thì cũng nên thường tới trong cung, khuyên nhủ một chút.”

Tần Thư Dao khẽ cau mày, mới vừa rồi nàng và Mộ Thiếu Dục lén gặp nhau, cũng không phát hiện trên người Mộ Thiếu Dục có vết thương. Hơn nữa nàng cũng chưa từng nghe nói tin tức hai người Mộ Thiếu Dục và hoàng thượng bất hòa.

189. Chương 190: Hàn Thế Quân Uy Hiếp Thư Dao

Sau khi đi khỏi cung Tê Phượng, Tần Thư Dao cảm giác mục đích hoàng hậu tìm nàng có chút cổ quái. Nếu nàng đã gả cho Mộ Thiếu Dục, như vậy nói như thế cũng bình thường, chẳng qua là ngày thành hôn của nàng và Mộ Thiếu Dục cũng chưa định ra đâu.

Chẳng lẽ hoàng hậu đã biết nàng và Mộ Thiếu Dục âm thầm ở cùng một chỗ rồi sao? Không thể nào, Mộ Thiếu Dục làm việc luôn cẩn thận, huống chi người hấn chán ghét nhất chính là hoàng hậu, làm sao có thể để hoàng hậu biết được.

Nàng lắc đầu, dù sao tối nay Mộ Thiếu Dục sẽ đến, đến lúc đó mình hỏi là được.

Chẳng qua, mới vừa đi tới cửa cung, Tần Thư Dao đã thấy được người mà nàng chán ghét nhất.

Dường như Hàn Thế Quân cũng đã sớm chờ ở cửa cung, hắn ta chấp tay lẳng lặng đứng ở đó, đợi sau khi thấy bóng dáng Tần Thư Dao, mới đi lên trước, ôm quyền thi lễ một cái, mới nói: “Tần cô nương, thật là khéo!”

Tần Thư Dao khẽ cau mày, cũng cúi người đáp lễ: “Hàn công tử đang chờ người?”

“Đúng vậy, tại hạ đang chờ Tần cô nương!”

Mày Tần Thư Dao nhíu lại càng chặt hơn, nàng nhớ tới phong thư Hàn Thế Quân đưa cho nàng, hừ lạnh một tiếng: “Hàn công tử, xin tự trọng.”

Hàn Thế Quân cũng không để ý, chẳng qua ôn nhu nói: “Dường như xe ngựa Tần cô nương đã sớm không có ở đây, không bằng ngồi xe của ta!”

Lúc này Tần Thư Dao mới phát hiện, chiếc xe ngựa vốn nói chờ ở cửa cung, cũng đã sớm không thấy bóng dáng.

Từ nơi này mà đi về Tần Phủ, ít nhất cũng phải một canh giờ. Chẳng qua là nàng càng không muốn lên thuyền giặc.

“Đa tạ Hàn công tử, chẳng qua nam nữ hữu biệt, vẫn quên đi thôi!”

Hàn Thế Quân lại tiến lên từng bước, ở bên tai Tần Thư Dao nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ Tần cô nương cũng không sợ, lệnh muội lại xảy ra chuyện gì?”

Tần Thư Dao lập tức trợn to hai mắt, vẻ mặt căm tức nhìn Hàn Thế Quân: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

“Cô nương lên xe của ta trước!” Nói xong cũng không để ý tới Tần Thư Dao, mà bước lên xe ngựa.

Tần Thư Dao liếc mắt nhìn Thi Vận, Thi Vận lập tức hiểu ý, đỡ Tần Thư Dao lên xe ngựa, sau đó vẫn luôn đi theo sau lưng xe ngựa.

Xe ngựa cực kỳ rộng rãi, bên trong để một khay trà nhỏ, phía trên bày mấy thứ điểm tâm tinh xảo, còn để một ly trà.

“Trước tiên cô nương thưởng thức một chút, mùi vị của những điểm tâm này không tệ!” Hàn Thế Quân bày ra bộ dạng không sao cả, ngồi ở trên giường êm, cười nói.

Tần Thư Dao lạnh mặt: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Nàng không hiểu, tại sao Hàn Thế Quân lại đột nhiên hướng mũi nhọn về phía nàng. Hơn nữa, nàng cũng không còn là chính phi của Mộ Thiếu Dục.

Hàn Thế Quân cũng không cưỡng cầu nữa, khóe miệng cũng nở nụ cười lạnh: “Tần cô nương là thật không hiểu, hay giả bộ không hiểu? Chuyện ta và Tiết cô nương, Tần cô nương là rõ ràng nhất!”

Tần Thư Dao nghe vậy hơi sững sờ, nàng cũng thiếu chút nữa quên những chuyện này, xem ra Hàn Thế Quân đã phục hồi tinh thần lại, bắt đầu trả thù mình.

“Hàn công tử không giữ mình trong sạch, có thể trách được người nào!”

Tần Thư Dao cũng không phủ nhận, đã bị đoán được, như vậy cũng không cần che giấu nữa.

“Ban đầu đúng là tại hạ đường đột, lại không nghĩ rằng Tần cô nương lòng dạ ác độc, nhưng lại để cho người ngoài đều biết đến. Làm hại tại hạ thiếu chút nữa mất vị trí hầu gia, cô nương nói tại hạ có nên tức giận không?”

Tần Thư Dao cười lạnh một tiếng: “Hàn công tử thật buồn cười, người bây giờ đã là Hầu Gia, làm sao lại mất được. Hơn nữa, ta cũng không phải là nữ tử phóng dăng!”

“Tại hạ cũng sẽ không lôi chuyện cũ ra nói với cô nương, chẳng qua là, nếu cô nương có thể giúp tại hạ, như vậy sau này thăng chức rất nhanh, hưởng hết vinh hoa phú quý!”

Kiếp trước, nàng chưa từng nghĩ tới gì mà thăng chức rất nhanh, vinh hoa phú quý. Muốn chỉ là Hàn Thế Quân yêu thương mình mà thôi, nàng vì Hàn Thế Quân bỏ ra hết tất cả, cuối cùng lấy được lại là công dã tràng, còn bị thiết kế hại chết.

Khóe miệng nàng nở nụ cười âm trầm: “Dầu gì, sau này ta cũng là trắc phi của Tam hoàng tử. Chẳng lẽ những thứ kia Tam hoàng tử cũng không cho ta được?”

Lúc này, vẻ mặt của Hàn Thế Quân đã hoàn toàn lạnh xuống, hần phá bỏ tất cả ngụy trang, đã không còn là người khiêm tốn. Hần chợt bắt lấy cổ tay Tần Thư Dao, trên mặt cũng lộ ra vẻ hung thần ác sát: “Cô nương đừng tưởng rằng cô nương có thể an toàn giả cho hần.”

Thật ra thì ngay cả Hàn Thế Quân cũng không hiểu bản thân, tình cảm của mình với Tần Thư Dao là như thế nào. Là hận hay yêu? Khi hần suy nghĩ hết thấy tất cả xong, hần muốn làm nhất chính là trả thù, đầu tiên là thiết kế hạ độc Tần Khả Cẩm, sau đó sai người đi cầu hôn. Hần muốn trói Tần Thư Dao ở trong tay của mình, để cho nàng không cách nào trốn ra khỏi bàn tay của mình.

Nhưng sau lại phát hiện, Tần Thư Dao cũng không yếu ớt như hần tưởng tượng, nàng dám phản kích mình, hơn nữa còn dám đi Nam Tinh vì Tần Khả Cẩm tìm thuốc giải. Đây đều là vượt ngoài dự đoán của Hàn Thế Quân.

Nữ tử như vậy, quả thật làm cho hần kinh ngạc, cũng làm cho hần hơi thốn thức. Chỉ là lý trí của hần luôn chiến thắng tình cảm của hần, hần vẫn luôn rất rõ ràng mình muốn cái gì, cho nên hần chưa bao giờ để lộ ra nửa phần.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Hàn Thế Quân cười lạnh một tiếng, lại nói: “Cô nương cho rằng cô nương để cho Tình Họa hạ độc ta, ta không biết sao? Cô nương đừng tự cho là thông minh, nhất cử nhất động từ trên xuống dưới của Tần gia các người, ta đều biết rõ ràng.”

“Người có nội gián ở Tần gia? Rốt cuộc người muốn thế nào?”

“Tần đại thiếu gia nhà cô nương thiếu ta vạn lượng bạc, ta để cho hắn làm chuyện gì, tự nhiên hắn sẽ nguyện ý!”

Tần Thư Dao nhíu chặt mày, khó trách nhất cử nhất động của nàng, Hàn Thế Quân rõ ràng như thế, thì ra là trong nhà bọn họ có nội gián.

Tần đại thiếu gia kia không phải là ai khác, là trưởng tử chi thứ ba cũng là Trưởng Tử Tần gia, gọi là Tần Minh Hoa, tính tình mềm yếu lại thích đánh bạc, mặc dù Lại thị có quản lý không ít việc trong nhà, nhưng bạc tới tay gần như cũng bị đứa con trai này tiêu xài mất.

Tần Thư Dao nhíu chặt mày, sẽ không phải là độc Tương Tư Dẫn cũng do Tần Minh Hoa làm chứ. Dù sao, Hàn Thế Quân là người ngoài, coi như có thể tiến vào Tần gia, cũng chưa chắc có thể hạ thủ.

Khó trách Hàn Thế Quân ở trước mặt mình không chút kiêng kỵ như thế, thì ra trong nhà bọn họ có nội gián.

Tần Thư Dao hừ lạnh một tiếng: “Thì ra là như vậy, ngàn phòng vạn phòng cướp nhà khó phòng. Chỉ là, như thế thì thế nào, chẳng lẽ Hàn công tử cảm thấy hắn còn có cơ hội hạ độc lần nữa?”

“Ta cũng sẽ nói rõ với cô nương, ta cũng đã sớm làm xong phòng bị rồi. Từ trên xuống dưới Tần gia các người cũng có hơn một trăm người nhĩ! Nếu cô nương không muốn hắn gặp chuyện, như vậy cô nương nên làm theo những gì ta viết trong thư. Ta biết những chuyện đó không khó với cô nương, Tam hoàng tử là người cẩn thận, luôn đề phòng người. Nhưng với cô nương lại khác biệt, tuy ta không nỡ đưa cô nương đến trước mặt hắn, nhưng chỉ cần đợi hắn đi đời nhà ma, ta cũng sẽ cho cô nương một danh phận, dù là chính thê, ta cũng sẽ cho cô nương!”

Tần Thư Dao nghe vậy cực kỳ khiếp sợ, nàng cố đè xuống bất an trong lòng, khinh bỉ nhìn Hàn Thế Quân: “Rốt cuộc người đã làm gì với người Tần gia? Đại ca ta cũng sẽ không ngu dốt như vậy, lại hạ độc với cha mẹ ruột của mình!”

“Chỉ tiếc cô nương đánh giá cao hắn, hắn chính là kẻ ngu dốt như vậy.”

Trong lòng Tần Thư Dao thầm kêu không tốt, nhưng không lập tức phản đối: “Người cũng nói, Tam hoàng tử là người cẩn thận, luôn đề phòng người. Đối với ta cũng vậy, mà cho dù là đem động phòng hoa chúc thì cũng sẽ như vậy mà thôi!”

190. Chương 191: Ngàn Phòng Vạn Phòng Cướp Nhà Khó Phòng

Xe ngựa vẫn đi từ từ, không khí bên trong xe có chút ngưng trọng.

Tần Thư Dao đè nén bất an và lửa giận vào trong lòng, xem ra nàng vẫn đánh giá thấp hắn ta, vốn tưởng rằng đời này mình có thể dễ dàng đâm nát Hàn Thế Quân ở dưới chân, lại không nghĩ rằng hắn ta vẫn giống kiếp trước, giáo hoạt mà lòng dạ độc ác. Ngay cả hắn ta đã không cần tài lực của Tần Thư Dao làm hậu thuẫn, hắn ta vẫn có thể sống tốt lành.

Nam tử như vậy quả thật có sức hút, nhưng lại quá mức lạnh huyết vô tình. Chỉ cần chặn lại con đường của hắn ta, như vậy kết quả là chết.

Nàng sẽ không lại bị Hàn Thế Quân mê hoặc, nàng đã chết thảm một lần, nàng không tin mình đánh không thắng hắn ta.

“Người luôn có thời gian sống thoải mái, đoạn thời gian này trước hết để cho hần sống tạm mấy ngày, đợi đến ngày các người thành thân, sẽ là ngày chết của hần. Nếu cô nương không làm được, như vậy từ trên xuống dưới hơn một trăm người mạng của Tần gia cũng chết ở trong tay cô nương rồi!” Nói xong, trên mặt Hàn Thế Quân lộ ra nụ cười âm trầm tà ác.

Tần Thư Dao cảm thấy lạnh lẽo, Hàn Thế Quân như vậy mới thật sự là hần ta. Kiếp trước, hần ta làm mình chết thảm như vậy, cuối cùng cũng cười lạnh như thế này.

Sau khi trở lại Tần Phủ, tâm tình Tần Thư Dao vẫn buồn bực không thôi. Kiếp trước, tuy nàng hiểu rõ Hàn Thế Quân, nhưng không tiếp xúc nhiều với những chuyện hần ta làm. Dù sao nàng chỉ giúp hần ta xử lý chuyện hậu viện, về phần chuyện trong quan trường, mỗi lần Tần Thư Dao cũng đưa đồ cười của mình vào.

Kiếp này nàng mới hiểu được Hàn Thế Quân không đơn giản giống như mình nghĩ, xem ra mình coi thường hần ta rồi.

Buổi chiều, khi đi Vinh Thọ đường dùng cơm, Tần Thư Dao liếc mắt nhìn Tần Minh Hoa, người đại ca này, trong ngày thường nàng rất ít tiếp xúc, bởi vì hần cực ít ở Tần gia, thường ở bên ngoài ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc, gần như hàng đêm đều ở bên ngoài.

Tần Minh Hoa không lộ ra vẻ mặt khác thường, Tần Thư Dao cũng có mấy phần hoài nghi với những lời Hàn Thế Quân nói.

Đợi cơm nước xong, sau khi tất cả mọi người giải tán. Tần Thư Dao cố ý đi tới sau lưng Tần Minh Hoa, để cho Thi Vận vụng trộm làm một chuyện, mới vội vàng đuổi theo.

“Đại ca, hà bao huynh rút!”

Trên hà bao thêu một đôi uyên ương, vừa nhìn là biết hà bao của nữ nhân thêu.

Tần Minh Hoa vội vàng nhận lấy hà bao, gương mặt khẩn trương: “Đa tạ muội muội.”

Tần Thư Dao nhẹ giọng nói: “Hà bao này thêu thật tinh xảo, chắc là nha hoàn trong phòng đại ca thêu. Đại ca thật đúng là diễm phúc không cạn nhỉ, chẳng qua là chuyện này ngàn lần đừng để tam thẩm biết, nếu không lại muốn đánh ai đó một trận nữa!”

Tần Minh Hoa bận rộn lau mồ hôi trên trán, vội vàng gật đầu nói: “Ừ, ừ, ừ.”

Hà bao này là do các cô nương ở Quần Phương Lâu cho hần, nếu như bị mẫu thân hần biết hần lại đi Quần Phương Lâu, vậy còn không phải cắt đứt chân của hần sao. Hơn nữa những ngày qua Lại thị cũng đang giúp Tần Minh Hoa chọn vợ, đặc biệt dặn dò Tần Minh Hoa không thể lại đi ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc, đến thanh lâu. Miễn cho bị người gièm pha.

Thật ra thì chuyện này cũng chỉ là bịt tay trộm chuông, trong kinh thành chỉ cần thoáng hỏi thăm, cũng có thể biết Tần Minh Hoa là hạng người gì. Chuyện này cũng chỉ là Lại thị tự mình an ủi mà thôi.

Tần Thư Dao vừa cười nói: “Không biết đại ca có biết Hàn công tử hay không, trước kia là vị hôn phu của Nhị muội, sau lại từ hôn!”

Tần Minh Hoa nghe vậy sắc mặt đại biến, hần vội vàng lau mồ hôi trên trán: “Cái này... Từng thấy thấy mặt hai lần, từng thấy mặt hai lần...”

Tần Thư Dao cố làm vui mừng nói: “Ít ngày trước hần có nhắc tới chuyện của huynh với muội, muội còn tưởng rằng đại ca không biết, không nghĩ tới lại thật sự biết!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tần Minh Hoa càng thêm khó coi, hần vội vàng hỏi: “Hần và muội nói gì rồi hả?”

Tần Thư Dao lập tức cảm thấy Tần Minh Hoa hoặc giả thật sự như Hàn Thế Quân nói, thật sự làm loại chuyện heo chó không bằng kia.

“Cũng không nói gì, nói là đại ca thiếu hần một chút bạc, để cho đại ca mau sớm trả lại!” Tần Thư Dao cố ý hạ thấp giọng nói.

Tần Minh Hoa lau mồ hôi trên trán, cười ngây ngô nói: “Cái này... Ta sẽ nhanh chóng trả... Muội muội không cần lo lắng!”

“Muội cũng không lo lắng, chỉ sợ chuyện này sau khi bị tam thẩm biết, tam thẩm sẽ trách tội huynh. Cho nên mới nhắc nhở huynh một câu!”

Tần Minh Hoa lập tức gật đầu nói: “Cái này ta hiểu, cảm ơn muội muội nhắc nhở! Ta còn có việc, đi trước đây!” Nói xong vội vã trở về viện của hắn.

Tần Thư Dao lạnh lùng nhìn bóng lưng Tần Minh Hoa, ngăn phòng vạn phòng cướp nhà khó phòng, không nghĩ đến đại ca không biết tiến thủ kia sẽ làm ra chuyện như vậy.

Kiếp trước Tần Minh Hoa ỷ vào trong nhà mình có chút ngân lượng, tranh giành dân nữ, đánh bạc thành tính, gần như cũng thua cả Tần gia. May mà sau đó, Tần lão phu nhân không thích, để cho bọn họ ở riêng, Lại thị mới không mượn cớ tới vùi tiền nữa.

Chẳng qua sau đó kết quả của Tần Minh Hoa như thế nào, Tần Thư Dao cũng không rõ ràng lắm. Người như vậy nếu có ngân lượng thì tốt, nếu không có ngân lượng thì cũng không có kết quả gì tốt.

Kiếp này Tần Minh Hoa chọc vào Hàn Thế Quân, người có tâm kế thâm sâu như Hàn Thế Quân, muốn chạy thoát khỏi hắn ta, sợ là khó càng thêm khó.

Tần Thư Dao trở lại trong viện, thì ngồi nhớ lại. Không biết Hàn Thế Quân đã hạ độc gì cho mọi người trong Tần gia, thật không ngờ là chắc chắn mình sẽ giúp hắn ta.

Xem ra hắn ta cũng không sợ mình điều tra, hoặc là hắn ta còn ước gì mình tới điều tra.

Đợi đến lúc đêm khuya vắng người, quả nhiên nàng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, sau một lúc lâu thì nghe được tiếng mở cửa. Tần Thư Dao vội vàng bò dậy từ trên giường, nhìn thấy Mộ Thiếu Dục đã lâu không gặp thì mới yên lòng.

“Chàng thật sự tới?” Tần Thư Dao trợn to hai mắt, nói.

Mộ Thiếu Dục nở nụ cười, mấy tháng này hắn vẫn luôn chịu đựng không xuất cung, vì chính là để cho hoàng thượng bỏ đi nghi kỵ với hắn. Mặc dù hoàng thượng vẫn có điều nghi kỵ với hắn như cũ, nhưng hắn cũng không để tâm nhiều như vậy.

Không gặp được nàng, còn có thể nhịn một chút. Nhưng hôm nay gặp lại nàng, lại ước gì lập tức ôm nàng vào trong ngực.

Lúc này đêm khuya vắng người, mỹ nhân ở trước mặt, Mộ Thiếu Dục cũng không dám lộn xộn nữa, chẳng qua là ngồi xuống, cười nói: “Không hy vọng ta tới?”

Tần Thư Dao ngượng ngùng cúi đầu, nếu nói đời này nàng được cái gì, như vậy chính là người này. Ngay cả nàng vẫn không thể xác định Mộ Thiếu Dục có thật sự yêu nàng hay không, nhưng mà nàng cũng hiểu được con tim của mình.

Đột nhiên, Mộ Thiếu Dục ôm Tần Thư Dao vào trong ngực, cảm giác được ả áp trên người nàng, trong lòng mới càng thêm vui mừng.

Hai người cứ lẳng lặng ôm như vậy, đợi Mộ Thiếu Dục dè xuống xúc động trong lòng, mới nhẹ nhàng buông lỏng tay: “Hôm nay, ta cũng bởi vì có chuyện quan trọng. Phát hiện tình hình trong cung căng thẳng, ta cũng sợ nàng hiểu lầm, cho nên mới đặc biệt giống như nàng nói. Mặc dù ta cưới ba vị cô nương, lại chưa từng chạm qua...”

Những chuyện này, Tần Thư Dao đã sớm biết, lại không nghĩ rằng Mộ Thiếu Dục chạy tới đây là vì chuyện này.

Nàng không nhịn được cười khê một tiếng, nói những lời Bạch Thiển đã nói ra, sau đó lại nghĩ tới lời Hàn Thế Quân nói hôm nay, cũng nói chuyện hôm nay ở cửa cung gặp được Hàn Thế Quân.

Sau đó lại nói: “Sợ là Ninh Viễn hầu đã sớm có kế hoạch, cho nên mới hạ độc với mọi người trong Tần gia. Hắn ta là người gian trá, ý định khá sâu. Nghĩ đến có hắn ta giúp một tay, muốn trừ khử đám người hoàng

hậu cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

191. Chương 192: Xông Vào Phòng Nổi Lên Tương Tư

Ban đêm rất yên tĩnh, gần như bọn họ có thể nghe được tiếng hít thở lẫn nhau.

Sau khi Mộ Thiếu Dục nghe xong, trầm tư trong chốc lát, mới nói: “Xem ra hắn ta không đơn thuần xuống tay với Tần gia, Tần gia có nhiều thế hệ làm đế sư, vừa là phái trung lập. Mặc dù Tần đại nhân chỉ là quan văn, nhưng muốn đưa thái tử lên ngôi vua, những quan văn kia cũng cực kỳ trọng yếu. Ngày mai ta sẽ lập tức phái người đi hỏi thăm một chút, có phải những người khác trong phái bọn họ cũng nhận được uy hiếp của hắn ta hay không.”

Tần Thư Dao khẽ gật đầu, mặc dù nàng biết kiếp này người lên làm Hoàng đế nhất định là Mộ Thành Hi, nhưng nàng vẫn thấy tiếc nuối thay cho Mộ Thiếu Dục, kiếp trước cuối cùng Mộ Thiếu Dục không ngồi lên ngôi vị hoàng đế, mà là nhường ngôi vị hoàng đế cho Mộ Thành Hi.

Có lúc Tần Thư Dao cũng không hiểu Mộ Thiếu Dục, hắn liều mạng vì Đại Minh triều cũng cố giang sơn, tuy nhiên nói không muốn ngôi vị hoàng đế, nhưng bây giờ làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Nàng không nhịn được hỏi: “Tại sao chàng không muốn làm hoàng thượng?”

Mộ Thiếu Dục nghe vậy hơi ngẩn ra, ngay sau đó cười nói: “Sao nàng không hỏi ta, có muốn làm hoàng thượng hay không?”

Lúc này Tần Thư Dao mới phát giác được mình nói nhầm, bởi vì nàng biết kết quả kiếp trước, cho nên mới tỏ mò.

Nàng hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ta cảm giác chàng không muốn làm Hoàng đế, nếu chàng muốn làm hoàng đế cũng đã sớm kéo bè kết phái ở trong triều rồi. Chẳng qua là kỳ quái, vì sao hoàng thượng vẫn đề phòng chàng, cũng bởi vì trong tay chàng nắm giữ binh quyền? Nếu chàng không muốn làm, vì sao không giao binh quyền ra!”

Vẫn là lần đầu tiên Mộ Thiếu Dục nghe được có người đánh giá hắn không muốn làm hoàng thượng, thật ra thì quả thật hắn không muốn làm hoàng thượng, bởi vì làm hoàng thượng gánh nặng quá nhiều, hắn chỉ muốn cho Đại Minh triều vĩnh viễn phồn vinh, biên giới không bị loạn binh quấy nhiễu. Trừ chuyện đó ra, hắn không có tâm nguyện khác nữa.

Về phần hắn không muốn giao binh quyền ra, là bởi vì hắn sợ những binh quyền này cuối cùng rơi xuống trong tay hoàng hậu.

Ý định của Mộ Thiếu Dục chưa bao giờ nói với người khác, chính là mẫu phi của hắn cũng cho rằng Mộ Thiếu Dục không có tâm tính của một người vương giả. Thật ra thì có làm Hoàng đế hay không đối với hắn mà nói là không quan trọng, hắn thích cuộc sống yên bình hơn, càng muốn không có chiến tranh.

Nhưng hắn biết mình lúc này không thể lùi bước, bởi vì coi như hắn không muốn làm hoàng đế, nhưng nếu để cho Mộ Tử Liệt lên làm Hoàng đế, như vậy kết quả của hắn và mẫu phi, cũng là cực kỳ khó khăn.

Mộ Thiếu Dục khẽ vuốt mái tóc mềm mại của Tần Thư Dao, sau đó thoáng dùng chút sức, ôm Tần Thư Dao vào trong ngực, hít thật sâu một hơi mùi hương tỏa ra từ trên người nàng, động tình, cúi đầu nhẹ nhàng hôn.

Tần Thư Dao ngẩn người, cho nên không đẩy hắn ra, chẳng qua là nhắm hai mắt lại, thân thể cũng hơi run rẩy. Đợi lúc tiếng hít thở của Mộ Thiếu Dục càng lúc càng nặng nề, hai tay cũng bắt đầu càng ngày càng không an phận, Tần Thư Dao mới vội vàng đẩy hắn ra.

Mặc dù bọn họ đã có da thịt thân thiết, nhưng dù sao còn chưa thành thân, hơn nữa Tần Thư Dao cũng không phải là người phóng đãng. Chuyện như vậy không dám làm khi tỉnh táo. Chỉ có thể kịp thời ngăn hẳn lại.

Tuy Mộ Thiếu Dục là người có chừng mực, nhưng hẳn đã lâu không thấy, lại nhịn quá lâu, đương nhiên không muốn dừng lại, chỉ là thấy Tần Thư Dao đỏ bừng cả khuôn mặt, một bộ dạng ngượng ngùng và khó chịu, thì cũng buông tay.

“Đợi qua hai ngày nữa, ta sẽ xin phụ hoàng định ra ngày, chúng ta cũng có thể sớm ngày ở cùng nhau!”

Tần Thư Dao nghe vậy si ngốc ngẩng đầu lên, lời như vậy không phải nàng chưa từng nghe qua, kiếp trước, người nam nhân kia cũng nói như thế này với nàng, nhưng cuối cùng thì sao, hủy trong sạch của nàng, theo sống nàng.

Như vậy kiếp này, nàng lại sẽ gặp được kết quả gì đây? Nàng cảm thấy mông lung và sợ hãi, chỉ là sự sợ hãi trong mắt nàng nhanh chóng biến mất không còn một chút gì nữa, sống lại một lần, nàng biết coi như nam nhân ở trước mắt chỉ nhất thời cảm thấy mới mẻ, mình cũng ngàn lần không thể giao toàn bộ trái tim ra.

Mộ Thiếu Dục không biết ý định trong lòng nàng, chỉ cho rằng nàng vẫn còn đang lo lắng, thì ôm nàng vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Nàng cũng đừng lo lắng, nàng đã là người của ta, sớm muộn ta cũng sẽ cưới nàng về!”

Tần Thư Dao nằm ở trong ngực Mộ Thiếu Dục, cảm nhận được hơi thở nồng đậm trên người hắn, rốt cuộc vẫn gật đầu một cái. Hoài nghi và sợ hãi thì như thế nào, nên như thế nào thì làm sao, hơn nữa hiện tại ngoại trừ lựa chọn gả cho Mộ Thiếu Dục nàng cũng không còn lựa chọn nào khác, hơn nữa, nàng cũng không có một chút chán ghét nào với Mộ Thiếu Dục.

Chỉ cần không cảm thấy ghét mới có thể.

Hai người lẳng lặng ôm nhau trong chốc lát, Mộ Thiếu Dục mới buông Tần Thư Dao ra, một đôi mắt nóng bỏng nhìn Tần Thư Dao: “Nàng đừng lo lắng, ngày mai ta sẽ phái Mặc Kiếm tới cho bắt mạch các nàng. Còn có chất độc trên người của nàng còn chưa hết, bản thân phải chú ý nhiều một chút!”

Lúc này Tần Thư Dao mới nhớ tới độc trên người mình còn chưa giải hết, mà từ ngày Mộ Thiếu Dục dứt cho nàng chén thuốc kia, nàng đã không còn phát độc nữa. Nàng cảm thấy chất độc này tới rất kỳ hoặc, phát độc cũng kỳ hoặc, thì hỏi: “Chàng lấy được thuốc giải từ đâu? Độc này là độc gì?”

Mộ Thiếu Dục cũng không muốn để cho Tần Thư Dao lo lắng quá nhiều, chẳng qua là khê cười nói: “Không cần lo lắng, hiện tại đã không sao. Chưa tới mấy tháng, ta sẽ cho người đưa thuốc giải tới!”

Nói xong Mộ Thiếu Dục hôn nhẹ một cái lên trán Tần Thư Dao, lại vuốt ve làn da mềm mại trên gương mặt, mới đứng dậy rời đi.

Đợi sau khi Mộ Thiếu Dục đi, mặc dù Tần Thư Dao cảm thấy vẫn còn thật nhiều chuyện đáng ngờ, nhưng bởi vì mệt mỏi không chịu nổi, cũng dần dần ngủ mất.

Lại lẳng lặng như vậy qua mấy ngày, bên Hàn Thế Quân cũng không có nửa điểm động tĩnh. Mà Mộ Thiếu Dục lại cách ba đến năm ngày sẽ sai người đưa một chút đồ vật ra ngoài, đưa cho Tần Thư Dao.

Ngày hôm đó, vợ Tần Tuyết Như là Ngô phu nhân mang theo hai đứa con trai tới bái phỏng, vừa thấy được Tần Tuyết Như, thì cười lời kéo tay của nàng ta nói chuyện không ngừng.

“Nhìn một chút mà xem, đáng đáp Như Nhi càng ngày càng đẹp mà.”

Ngô gia vốn là làm quan ở bên ngoài, nhưng ba năm đã qua, bọn họ lại muốn tiếp tục nhậm chức ở kinh thành, lại nghe nói ba tỷ muội Tần gia đều gả không tề, hơn nữa Tần gia lại là nhà có nhiều thế hệ làm đế sư, vừa về tới Kinh Thành là lập tức mang theo hai đứa con trai đến Tần phủ.

Vốn là Ngô phu nhân muốn Tần Tuyết Như gả cho con trai của mình, như vậy cũng có thể thân càng thêm thân, nhưng làm thế nào, Tần Tuyết Như cũng đã sớm có hôn phối. Về phần hai kẻ nữ khác của Ngô thị, Ngô phu nhân biết Ngô thị luôn chán ghét hai người bọn họ, cho nên cũng bỏ ý niệm này đi.

Tần Tuyết Như không để ý gì đến người vợ này của mình, chẳng qua là cố làm ngượng ngùng cúi đầu.

“Đại tẩu và đại ca đến kinh thành khi nào? Sao không đưa thư, hại muội nghe được, còn giết mình đây!”

Ngô thị vui mừng, nhà mẹ của mình kém Tần gia, cho nên cảm giác Tần lão phu nhân không thích bà ta. Mà bây giờ đại ca của mình đã hết thời gian nhậm chức ở bên ngoài, nếu có thể ở lại kinh thành, bà ta cũng càng có bảo đảm.

Hôm nay Tiết Nhã cũng bị gọi lên, nàng ta mặc một thân xiêm y lam nhạt nửa mới nửa cũ, trên đầu búi tóc song hoàn kết, chỉ đơn giản cài chiếc trâm gắn ngọc hoa mai, mặc dù không đủ hoa lệ, nhưng cũng sẽ không giống học trò nghèo, cũng có chút hoạt bát đáng yêu.

Ngô phu nhân đã sớm thấy Tiết Nhã, bởi vì bất mãn với nàng ta, cho nên cố làm như không thấy, một đôi mắt chỉ nhìn hai người Ngô thị và Tần Tuyết Như: “Chúng ta cũng chỉ nhận được thông báo, mới vội vàng chạy về. Không phải, vừa đến Kinh Thành là lập tức đến chỗ của muội rồi sao!”

192. Chương 193: Biểu Ca Ngô Gia Mang Lòng Dạ Xấu Xa

Trong sảnh truyền đến tiếng cười tiếng nói, hai tỷ muội Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm đi vào. Mặc dù không phải cứu cứu nhà mẹ đẻ mình, nhưng dù sao cũng coi là mẹ, cũng phải tới đây thỉnh an.

Ngô phu nhân cũng đã bốn - năm năm chưa gặp hai tỷ muội Tần gia, vừa thấy hai người bọn họ, đầu tiên là ngẩn người, sau đó lập tức hiểu được, vội vàng đứng lên, cười nói: “Ai u, thật là nữ nhi mười tám thì thay đổi lớn. Mới mấy năm không gặp, dáng dấp đã xinh đẹp như vậy rồi.”

Hai người Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm cũng hơi cúi người thi lễ, sau đó cúi đầu cố làm ngượng ngùng.

Ngô phu nhân vội vàng bảo nha hoàn một bên, đưa quà ra mắt lên. Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm cũng thoải mái nhận lấy.

Lúc này, Ngô phu nhân làm như mới nhìn thấy Tiết Nhã, đi tới bên người Tiết Nhã, cố làm kinh ngạc, sau đó lại hiểu kỳ nói: “Đây chính là cô nương Tiết gia?”

Tiết Nhã bị lạnh nhạt, trong lòng đã sớm bất an và rất xấu hổ, bây giờ nghe Ngô phu nhân hỏi nàng, thì vội vàng gật đầu một cái.

Ngô phu nhân lộ ra một chút buồn bực, trách cứ: “Cô nương con thật là, ta đến lâu như vậy, lại cũng không nói một tiếng. Làm hại ta thiếu chút nữa quên!”

Tiết Nhã xấu hổ, mới vừa rồi, Ngô phu nhân vừa vào cửa đã lôi kéo hai người Tần Tuyết Như và Ngô thị nói chuyện không ngừng, bản thân hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội nào chen miệng vào.

Chẳng qua là nàng ta cũng không dám phản bác, chỉ có thể cúi đầu cố làm xấu hổ nói: “Là cháu ngoại gái thất lễ!”

Ngô phu nhân cũng biết mình cố ý lạnh nhạt với nàng ta, cho nên cũng vội vàng cười nói: “Cũng không sao, bản thân con còn trẻ nhất gan, lại đã lâu không gặp, cho nên cũng không dám gọi!” Bảo nha hoàn đưa lễ ra mắt lên, lúc này mới tặng toàn bộ cho mọi người trong nhà.

Lúc này, Ngô phu nhân lại lôi kéo hai đứa con trai của mình nói: “Đây là biểu ca của các con, khi còn bé vẫn còn ở chung chơi đùa. Hiện tại lớn, sợ cũng đã lạ mặt rồi!”

Dưới gối Ngô phu nhân có hai đứa con trai, con lớn nhất Ngô Hạ Mẫn đã mười tám, thi đậu tú tài, tính toán năm nay tham gia khoa cử lần nữa. Mà con thứ hai Ngô Hạ Lan cũng đã mười sáu, chẳng qua là trong ngày thường chơi bời lêu lổng, chuyện gì đều không làm, thích nhất là trêu hoa ghẹo nguyệt, trêu chọc tiểu nha hoàn và tiểu tức phụ.

Hai người kia, Tần Thư Dao cũng biết, khi còn bé cũng đã từng gặp mặt vài lần. Kiếp trước, nàng cũng còn từng tiếp xúc qua. Mặc dù nàng không có ấn tượng tốt với hai người kia, nhưng cũng không chán ghét.

Tiết Nhã ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Ngô Hạ Mẫn, trên mặt càng đỏ bừng, chẳng qua là xê dịch ánh mắt thì thấy Ngô Hạ Lan hí mắt nhìn chằm chằm Tần Khả Cầm.

Nếu nói trong tỷ muội Tần gia, tướng mạo xuất chúng nhất chính là Tần Khả Cầm, chẳng qua là tính tình nàng yếu đuối.

Tiết Nhã vừa liếc nhìn Tần Thư Dao, lại nghĩ đến hôm đó ở trong hoàng cung, Hàn Thế Quân bạc tình với nàng ta, trong lòng càng tức giận, ban đầu nếu không phải Tần Thư Dao cố ý thiết kế hãm hại nàng ta, thì làm sao nàng ta có thể trở thành thị thiếp của Hàn Thế Quân được.

Lúc này Tiết Nhã đã hoàn toàn quên, nếu không phải bản thân bị ích lợi và nam sắc mê hoặc, sao có thể lại dễ dàng làm tiếp như thế.

Tần Thư Dao cũng phát hiện Ngô Hạ Lan hí mắt nhìn, nàng không vui cau mày lại, liếc mắt nhìn Tần Khả Cầm, thấy muội ấy hoàn toàn không phát hiện, cũng hơi yên lòng một chút.

Ngô phu nhân có chuyện với Ngô thị, cũng nghiêm chỉnh ngay trước mặt bọn nhỏ nhắc tới, nói: “Hai người các con cũng đã rất lâu rồi không tới chỗ này, cũng đi ra ngoài đi dạo một chút đi. Đợi lát nữa Minh Ca hết giờ học, sẽ để cho nó tới tìm các con chơi!”

Hai huynh đệ Ngô Hạ Mẫn đã sớm muốn đi ra ngoài dạo một chút, hiện tại thấy Ngô phu nhân lên tiếng, cũng lập tức gật đầu một cái.

Ngô thị cũng nói theo: “Đều là huynh muội trong nhà, lại nhiều năm không gặp. Cho nên cũng không cần câu nệ, cũng đi theo đi chơi đi!”

Đám người Tần Thư Dao lập tức cúi người thi lễ, lui ra ngoài.

Dù sao bọn họ là chủ nhân, Tần Thư Dao lại là đại tỷ, cho nên cũng không tiện lập tức rời đi, mang Ngô Hạ Mẫn và Ngô Hạ Lan đi dạo trong vườn hoa trong chốc lát, đến một hồ sen thì ngừng lại.

Lúc này hoa sen còn chưa nở rộ, trên mặt hồ cũng đã không còn tiêu điều như mùa đông nữa, trên mặt hồ xuất hiện một màu xanh biếc, cũng là một phen cảnh đẹp.

Lúc trước, huynh đệ Ngô gia cũng từng tới Tần gia chơi đùa nhiều lần, cho nên cũng cực kỳ quen thuộc với Tần gia.

Ngô Hạ Mẫn chỉ vào những ngọn lá sen trong hồ nói: “Như muội muội có còn nhớ rõ trước đây muội và chúng ta cùng nhau đi xuống hái ngó sen không?”

Dĩ nhiên Tần Tuyết Như nhớ, cười nói: “Đáng tiếc, lúc này không phải là giữa hè, nếu không đến lúc đó có thể để cho Đại biểu ca xuống hái lần nữa!”

Ánh mắt Ngô Hạ Lan vẫn luôn không rời khỏi Tần Khả Cầm, coi như Tần Khả Cầm có chậm chạp đi nữa cũng nhìn thấy. Nàng vốn không có tình cảm gì với huynh đệ Ngô gia, thậm chí có chút chán ghét ánh mắt của Ngô Hạ Lan.

Nàng khẽ cắn môi dưới, mới nhẹ giọng nói: “Những ngày qua, tổ mẫu bảo muội sao chép kinh thư cho bà, mọi người cứ đi chơi, muội đi về trước đây!”

Ngô Hạ Lan hoàn toàn không biết Tần Khả Cầm đã có hôn phối, coi như biết cũng mặc kệ. Hơn nữa trong mắt hấn ta, Tần Khả Cầm là một quả hồng mềm, hơn nữa Ngô thị cũng không thích nàng.

Cho nên hấn ta vội vàng đi tới bên người Tần Khả Cầm, cười nói: “Cầm muội muội đừng nóng vội. Đã lâu rồi huynh muội chúng ta chưa gặp nhau, nghĩ đến lão phu nhân cũng sẽ không làm khó muội đâu ”

Tần Khả Cầm biết mình lấy cớ này rất vụng về, nhưng trừ biện pháp đó ra nàng không nghĩ được biện pháp nào khác, nàng ngước mắt lên cầu cứu Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao không có một chút cảm tình tốt nào với Ngô Hạ Lan, kiếp trước Ngô Hạ Mẫn thi đậu Cử nhân, ở kinh làm quan. Nhưng Ngô Hạ Lan lại là một người sống phóng túng, thông phòng thị thiếp trong phòng nhiều đến chen cũng không lọt, còn muốn đi trêu chọc một ít tiểu tức phụ, làm cho gia đình không yên.

“Thân thể Cẩm Nhi luôn không tốt, hôm nay cũng bởi vì nghe mợ và hai vị biểu ca tới bái phỏng, cho nên mới vội vã chạy tới. Chén thuốc trong phòng cũng còn chưa uống đâu.”

Tần Thư Dao cười đi tới bên người Tần Khả Cẩm, lại kéo cánh tay của nàng nói: “Không bằng ta đưa muội muội trở về trước, đợi lát nữa mang các huynh đi dạo khắp nơi!”

Tần Tuyết Như ước gì đám người Tần Thư Dao rời đi, cho nên cũng nói: “Như vậy cũng tốt. Tránh cho tổ mẫu trách tội xuống. Hai vị tỷ tỷ lại đẩy trách nhiệm lên trên người ta!”

Ngay trước mặt người ngoài, Tần Thư Dao cũng lười để ý tới Tần Tuyết Như, khom người chào, sau đó mới mang theo Tần Khả Cẩm rời đi.

Ánh mắt của Ngô Hạ Lan lại vẫn nhìn theo bóng lưng Tần Khả Cẩm, cho đến khi Tần Khả Cẩm đi xa, sau khi biến mất ở ngã rẽ, Ngô Hạ Lan mới than nhỏ một tiếng.

Ngô Hạ Mẫn quá hiểu rõ đệ đệ của mình, nhìn thấy đệ ấy thế này, trong lòng thầm kêu không tốt, muốn chờ trên đường trở về, mới nói chuyện rõ ràng với đệ ấy.

Nhưng mà Tiết Nhã bên cạnh cũng nhìn thấu ý định của Ngô Hạ Lan, cười nói: “Mặc dù thân thể Cẩm muội muội yếu ớt, nhưng bộ dạng yếu ớt này, ngược lại có một phen ý vị khác!”

Ngô Hạ Lan lập tức nghĩ tới Tây Tử Phủng Tâm*, cũng không gì hơn người kia.

(*Tây Tử Phủng Tâm (Tây Thi ôm ngực): chỉ bệnh trạng của mỹ nữ; xưa có chuyện Tây Thi khi buồn sầu thường ôm tim nhíu mày nhưng vẫn rất đẹp.)

Lúc này, Tần Tuyết Như cũng nhìn ra ý định của Ngô Hạ Lan, trong khoảng thời gian này nàng ta vẫn không tìm được cơ hội, để cho đám người Tần Thư Dao ném thử một chút mùi vị thống khổ, hôm nay rốt cuộc cơ hội cũng đã tới

193. Chương 194: Lừa Gạt Tới Bên Cạnh Hồ Bị Làm Nhục

“Nhị tỷ của ta, trong ngày thường thích nhất một thân một mình đi Đông Uyển, chỗ đó có nhiều cây liễu, hoa cũng nhiều. Chẳng qua là không biết buổi trưa có đi qua hay không!”

Ngô Hạ Lan vừa nghe trong lòng lập tức ngứa ngáy, chẳng qua là sợ bị bọn họ cho phát hiện tâm tư của mình, nên cười nói: “Thân thể Cẩm muội muội không tốt, cần phải ở trong phòng nghỉ ngơi nhiều một chút!” Sau đó lại vội vàng dời đề tài, nói sang chuyện khác.

Ngô Hạ Mẫn chỉ cho rằng Ngô Hạ Lan đã không còn ý định kia nữa, nên cũng không quản hấn ta.

Bởi vì Ngô phu nhân đã ba năm không gặp Ngô thị, vừa vào kinh, lần đầu đến Tần gia, cho nên Tần lão phu nhân cũng giữ lại dùng cơm.

Lúc dùng cơm, nam nữ cũng không phân chỗ ngồi. Ngô Hạ Lan híp mắt, thỉnh thoảng nhìn chằm chằm Tần Khả Cẩm.

Đợi sau khi dùng cơm xong, vốn là Ngô phu nhân nên mang theo hai đứa con trai rời đi, lại bị Ngô thị giữ lại, nói đã lâu không gặp, còn muốn tán gẫu một chút nữa.

Trong lòng Ngô Hạ Lan có quỷ, nên cũng cầu khẩn mẫu thân mình ở lại.

Ngô phu nhân cũng muốn bồi dưỡng tình cảm với Ngô thị để khai thông quan hệ, để cho con đường làm quan của trượng phu và nhi tử của mình có được trợ giúp, nên cũng ở lại. Chẳng qua là để cho hai đứa con trai của mình đi biệt viện nghỉ ngơi một chút.

Mặc dù Tiết Nhã biết Ngô phu nhân không thích mình, nhưng vẫn cười nói: “Hai biểu ca đã lâu chưa tới, không bằng để con và Như muội muội dẫn đường. Mợ cũng có thể ôn chuyện cùng với dì!”

Ngô thị cũng có chút mệt mỏi, nghe lời nói của Tiết Nhã, thì cũng gật đầu.

Sau khi Tần Tuyết Như mang theo hai huynh đệ Ngô gia tới biệt viện, thì cười nói với Ngô Hạ Lan: “Nhị biểu ca nhìn trúng Nhị tỷ nhà muội?”

Một chút ý định nhỏ này của Ngô Hạ Lan hoàn toàn không giấu được, hơn nữa hắn ta đã sớm muốn ôm mỹ nhân về, cho nên gật đầu nói: “Nàng đã từng có hôn phối?”

Đứng ở một bên, Ngô Hạ Mẫn khẽ cau mày, lại cũng không nói gì.

Lúc này, Tiết Nhã lập tức lắc đầu nói: “Chưa từng. Không bằng đợi lát nữa ta hẹn Cẩm muội muội ra ngoài, không bằng đợi buổi trưa, ta giúp huynh hẹn Cẩm muội muội ra ngoài, các người có thể tự nói chuyện!”

Tần Tuyết Như nghe vậy liếc mắt nhìn Tiết Nhã, lại không lên tiếng.

Ngô Hạ Mẫn cũng nhìn ra ý định của đệ đệ mình, chẳng qua là chuyện của đệ đệ mình, hắn luôn không trông nom. Hơn nữa mọi người cùng nhau vui đùa một chút, cũng không ảnh hưởng toàn cục, nên cũng không để ở trong lòng.

Nhưng trong lòng Ngô Hạ Lan còn có những tâm tư nhỏ khác, thấy đại ca mình cũng không phản bác, một ít tâm tư nhỏ ấy càng ngày càng không kềm chế được.

Sau khi đưa hai người bọn họ đến trong phòng, Tần Tuyết Như lại mượn cớ có chuyện mời Ngô Hạ Lan ra ngoài, ghé vào lỗ tai hắn ta nói mấy câu, trên mặt Ngô Hạ Lan lập tức lộ ra nụ cười âm thầm.

Đợi mọi người đi nghỉ trưa, hai người Tần Tuyết Như và Tiết Nhã đặc biệt đến Vinh Thọ đường, thấy Tần lão phu nhân còn đang nghỉ ngơi, mà Tần Khả Cẩm lại ở trong phòng mình xem sách, lập tức đi vào trong phòng Tần Khả Cẩm.

“Nhị tỷ, tỷ cũng nên đi ra ngoài dạo một vòng. Mỗi ngày buồn bực ở chỗ này cũng phải mớ meo đến nơi rồi!”

Tần Khả Cẩm nhìn thấy hai người Tần Tuyết Như và Tiết Nhã thì có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có suy nghĩ gì khác.

Nàng vội vàng đứng lên, bảo hai người bọn họ ngồi xuống, sau đó cười, nhẹ giọng nói: “Trong lúc rảnh rỗi, nên ở trong phòng xem sách. Bên ngoài mặt trời nóng quá!”

“Hiện tại cũng không phải là giữa hè, mà cũng qua buổi trưa rồi. Không bằng chúng ta đi ra ngoài dạo chơi một chút.”

Nói xong, Tần Tuyết Như lập tức lôi kéo cổ tay Tần Khả Cẩm, cố gắng kéo nàng ra bên ngoài.

Mặc dù trên mặt Tần Khả Cẩm mang theo vẻ không tình nguyện, nhưng cũng không tiện cự tuyệt, cũng chỉ có thể theo Tần Tuyết Như, đi theo nàng ta ra ngoài.

Chẳng qua là khi đi tới Liễu Viên, Tần Tuyết Như và Tiết Nhã lại mượn cớ có chuyện, đợi lát nữa trở lại. Mà lúc này nàng mới phát hiện, nha hoàn bên người nàng không đi cùng.

Chỉ là, dù sao cũng ở trong hậu viện nhà mình, cho nên Tần Khả Cẩm cũng không lo âu và sợ gì, mặc dù cảm thấy kỳ quặc, nhưng vẫn tìm một chỗ ngồi xuống.

Nhưng mới vừa ngồi xuống, đã có một bóng đen chợt nhào tới, Tần Khả Cẩm sợ hét to một tiếng, chẳng qua là mới vừa mở miệng kêu lên đã bị che lại.

“Muội muội tốt, đừng kêu. Như thế này mà bị người phát hiện cũng không hay lắm!”

Trên mặt Ngô Hạ Lan lộ ra nụ cười âm thầm, hắn biết xung quanh đây đã sớm bị đám người Tần Tuyết Như dọn dẹp sạch sẽ. Mặc kệ tại sao Tần Tuyết Như lại giúp hắn ta, dù thế nào đi nữa hôm nay hắn ôm được mỹ nhân, như vậy coi như bị mắng cho một trận cũng không sao.

Tần Khả Cẩm bị dọa sợ đến cả người run rẩy, hoảng sợ xoay người, lại thấy gương mặt quen thuộc.

Ngô Hạ Lan vừa thấy được dáng vẻ hoa lệ rơi lệ của Tần Khả Cầm, càng cảm thấy xinh đẹp động lòng người, phía dưới căng cứng ôm thật chặt Tần Khả Cầm vào trong ngực, không nói lời gì dường như muốn hôn lên môi nàng.

Đúng lúc ấy thì, Ngô Hạ Lan đột nhiên cảm giác được sau lưng đau nhói, lúc hấn ta muốn quay đầu lại, thì người cũng đã sớm bị trùm vào trong bao rồi.

Tần Thư Dao đã sớm đoán được ý đồ bất chính của hai người Tần Tuyết Như và Tiết Nhã, hơn nữa cả ngày nay, Ngô Hạ Lan tùy ý làm bậy nhìn chăm chăm Tần Khả Cầm, nàng đã sớm cảm thấy chán ghét không thôi.

Cho nên, nàng hạ lệnh cho Ngưng Sương luôn canh giữ ở bên ngoài phòng Tần Khả Cầm, đợi đến khi có động tĩnh thì lập tức thông báo cho nàng.

Quả nhiên, không nghĩ tới Tần Tuyết Như lại lừa Tần Khả Cầm đến nơi này, nên lập tức len lén chạy đến, sau đó thấy tên súc sinh Ngô Hạ Lan này lại dám vô lễ với muội muội của nàng.

“Đánh mạnh vào cho ta.” Tần Thư Dao cắn răng nghiêng lợi nói.

Hai người Tuyết Ảnh và Thi Vận đều biết võ công, trên tay lại cầm một thanh gỗ, đánh lên người cũng đặc biệt đau.

Ngô Hạ Lan bị nhét vào bên trong bao bố, liều mạng cầu xin tha thứ, chẳng qua là Tần Thư Dao làm như không nghe thấy, tiếp tục đánh vào hấn ta.

Thân thể Tần Khả Cầm vẫn còn đang run rẩy bầy, nàng nhào vào trong ngực Tần Thư Dao, khóc ồ lên. Nàng nghĩ tới chuyện vừa rồi, hôm nay mới gặp biểu ca một lần, mà biểu ca đã có thể đối xử với nàng như vậy. Nếu thật sự để hấn ta được như ý, như vậy sau này nàng làm người thế nào.

Tần Thư Dao cũng không nghĩ tới Tiết Nhã và Tần Tuyết Như lại đánh chủ ý vào trên người Tần Khả Cầm, nàng còn cho rằng hai người bọn họ đang hoảng, không nghĩ tới lại vẫn không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

“Đừng đánh... Đừng đánh... Ta là Nhị công tử Ngô gia...”

Trong bao bố truyền đến tiếng cầu xin tha thứ đứt quãng.

Nhưng Tần Thư Dao lại lạnh lùng nói: “Cái gì Nhị công tử Ngô gia, Ngô gia là nhiều thế hệ làm quan, sao có thể làm ra loại chuyện hạ lưu này, mặc kệ hấn, đánh mạnh vào cho ta. Đợi chút nữa đưa lên quan, xem kẻ nào ăn gan báo, lại dám ở Tần phủ khi dễ chủ tử.”

Đúng lúc ấy thì, Tần Tuyết Như mang theo Ngô thị và Ngô phu nhân chạy tới, vốn Tần Tuyết Như còn tưởng rằng sẽ thấy cảnh Tần Khả Cầm bị Ngô Hạ Lan làm nhục, lại không nghĩ rằng cảnh nhìn thấy là Tần Khả Cầm nằm ở trong ngực Tần Thư Dao khóc thút thít, mà hai thị nữ bên cạnh Tần Thư Dao, lại không ngừng đá đánh vào bao bố.

Điều này làm cho nàng ta nghi hoặc không thôi.

Ngô thị lập tức đi lên phía trước, phần nộ quát: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

Lúc này, Tần Thư Dao mới bảo người dừng tay.

“Trong phủ có ác nhân, lại dám vào ban ngày ban mặt chọc ghẹo Nhị muội. Đúng lúc bị nữ nhi chạy tới, nếu không thanh danh của Nhị muội cũng coi như bị hủy rồi!”

Lời này vừa nói ra, Ngô thị và Ngô phu nhân cũng hơi ngẩn ra, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Nếu thật sự như thế, người trong bao bố, bị đánh chết cũng không thương tiếc.

Trong bao bố, Ngô Hạ Lan nghe được có người tới, chịu đựng đau đớn trên người, khóc kêu lên: “Cứu mạng... Cứu mạng...”

Ngô phu nhân giật mình, thầm kêu không tốt. Giọng nói này không phải là của con bà sao?

“Trong này là ai, nhanh mở ra xem một chút!”

Ngô Hạ Lan nghe được giọng nói của mẫu thân mình, cũng không để ý đau đớn trên người, lớn tiếng kêu lên: “Mẫu thân... Mẫu thân mau tới cứu con...”

Trong bụng Ngô phu nhân càng thêm hốt hoảng, vội vàng đi tới, tay run rẩy mở bao bố ra, quả nhiên thấy nhi tử mình đã bị đánh thành đầu heo.

194. Chương 195: Thù Cũ Hận Mới Quấy Nhiều Trái Tim

“Con của ta... Người nào đánh con thành như vậy...” Ngô phu nhân lập tức ôm nhi tử của mình, lớn tiếng khóc lên.

Gương mặt Ngô thị cũng xanh mét, không nghĩ tới mới nửa ngày, không ngờ Tần Thư Dao gây cho mình họa lớn như vậy.

“Đồ nghiệt chủng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Trên mặt Tần Thư Dao không có một chút sợ hãi, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Mới vừa rồi nữ nhi đã bẩm rõ, khi con đi qua nơi này, vừa đúng lúc nhìn thấy có người vô lễ với Nhị muội, cho nên vội vàng bảo người đi tìm bao bố đến, không nghĩ tới tặc nhân này lại là biểu ca Ngô gia!”

Nàng nói cực kỳ châm chọc, để cho sắc mặt Ngô phu nhân càng thêm khó coi.

Chẳng qua là tính tình Ngô phu nhân luôn cường ngạnh, hơn nữa bà ta luôn thương yêu nhi tử này không thôi, đứng lên nổi giận nói: “Con có chứng cứ? Ta có thể trở mắt nhìn nhi tử của mình bị con đánh thành bộ dáng này sao!”

Tần Thư Dao hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải ta đến một bước, sợ mợ thấy không phải là cảnh tượng này rồi.”

Nói xong nàng giống như vô ý liếc mắt nhìn Tần Tuyết Như và Tiết nhã, hai người bọn họ vội vàng né tránh.

“Quý xuống cho ta, làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này, lại vẫn dám không vâng lời. Có ai không, mang gia pháp lên!”

Ngô thị đã sớm muốn bắt nhược điểm của Tần Thư Dao, mà mấy ngày này bọn họ luôn không bắt được nửa điểm sai lầm của Tần Thư Dao. Thật vất vả bắt được, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua. Huống chi tất cả bọn họ đều tận mắt nhìn thấy, thấy Tần Thư Dao đánh người.

Ai ngờ, Tần Thư Dao lại ngẩng đầu lên, hoàn toàn không để ý tới Ngô thị, ngược lại cười lạnh một tiếng: “Lời này của mẫu thân thật là buồn cười, người phạm sai lầm thì không phạt, hết lần này tới lần khác muốn phạt người bắt tặc nhân là con đây.”

Ngô Hạ Lan đã bị đánh hai chân cũng không đứng lên nổi, hắn chỉ có thể ngồi dưới đất, che vết thương của mình, chỉ vào Tần Thư Dao, nói: “Nàng gạt người... Ta không có vô lễ với Cẩm muội muội...”

“Nói bậy... Rõ ràng chính là ngươi...”

Tần Khả Cẩm luôn yếu đuối, rốt cuộc cũng không nhịn được nói ra tiếng.

Trên mặt Tần Khả Cẩm đều là nước mắt, khóc nói: “Nếu không phải đại tỷ tới kịp thời, ta sợ... Sợ là thân trong sạch của ta cũng bị hấn làm hỏng...”

Quan trọng nhất của nữ nhi chính là trong sạch, cho nên Tần Khả Cẩm sẽ trước mặt của mọi người nói ra, cũng nói rõ thật sự có chuyện này.

Ai ngờ Ngô Hạ Lan luôn vô lại quen rồi, lập tức hô lớn: “Ngươi là đồ tiện nhân không biết xấu hổ... Rõ ràng chính là ngươi quyến rũ ta đến nơi này...”

Mặc dù tính tình Tần Khả Cầm mọi người đều biết, vừa mềm yếu lại nhất gan, chính là Ngô thị cũng biết những lời Ngô Hạ Lan nói đều là mượn cớ gạt người. Nhưng bà ta cũng sẽ không khinh địch mà bỏ qua cho hai người Tần Thư Dao như vậy.

“Câm miệng hết cho ta.” Ngô thị lạnh lùng liếc mắt nhìn Tần Thư Dao: “Hôm nay nhất định phải phạt con thật nặng, miễn cho bị người biết Tần gia chúng ta vẫn còn có nữ nhi đại nghịch bất đạo như vậy.”

Nói xong, lập tức sai người trói Tần Thư Dao lại.

Nhưng hai người Thi Vận và Tuyết Ảnh đều có võ công, những nha hoàn bà tử kia hoàn toàn không đến gần được.

Ngô thị thấy càng thêm tức giận: “Cánh cửa người cứng rắn rồi, nên lá gan cũng càng ngày càng lớn. Hôm nay ta cũng không tin ta không trị được người. Có ai không, đi mời lão gia tới đây, bản thân ta muốn để cho lão gia nhìn xem hai nữ nhi ngoan của ông ấy một chút.”

Quý ma ma đứng ở một bên lập tức gật đầu một cái, mang người chuẩn bị đi ngoại viện.

Đúng vào lúc này, một âm thanh lạnh lùng vang lên.

“Không cần đi mời, đại lão gia đang đi tới đây!”

Tần lão phu nhân được Hoàng Oanh đỡ, đi tới bên cạnh Ngô thị, lạnh lùng liếc mắt nhìn, sau đó lại nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Ngô thị lập tức lộ ra vẻ lúng túng, trầm giọng nói: “Dao Nhi càng ngày càng không biết quy củ...”

“Ta không phải người, ta đang hỏi nó!” Tần lão phu nhân chỉ vào Tần Thư Dao lạnh lùng nói.

Ngô thị cảm thấy trên mặt không có ánh sáng, nhưng cũng không dám phản bác.

Tần Thư Dao nói rõ chuyện vừa rồi, mà Tần Khả Cầm cũng khóc càng lợi hại.

Ngồi dưới đất Ngô Hạ Lan vội vàng nói sạo, chỉ vào Tần Khả Cầm la lớn: “Là nàng hẹn ta tới...”

Thật ra thì chuyện vừa rồi, Tần lão phu nhân cũng đã sớm nghe được đại khái. Bà lạnh lùng liếc mắt nhìn Ngô Hạ Lan, trong lòng Ngô Hạ Lan chấn động, cũng không dám nói loạn nữa.

Tần lão phu nhân quay đầu liếc mắt nhìn Tần Tuyết Như, lạnh lùng nói: “Người trong sân ta vừa mới nói hai người các ngươi mang Cầm nha đầu đi? Sao cuối cùng lại để một mình nó ở chỗ này, hả?”

Tần Tuyết Như không nghĩ tới Tần lão phu nhân sẽ biết rõ mọi chuyện, vội vàng giải thích: “Mới vừa rồi, quả thật cháu và Nhị tỷ ở cùng một chỗ, nhưng sau đó bởi vì tạm thời có chuyện cho nên mới đi trước...”

Nàng ta nói cực kỳ chột dạ, càng nói về sau, giọng càng nhỏ dần.

Lúc này Ngô thị mới hiểu được, tất cả đây là do nữ nhi mình sắp xếp.

Tần lão phu nhân không để ý tới Tần Tuyết Như nữa, mà liếc mắt nhìn Tiết Nhã, lạnh lùng nói: “Vậy còn người? Có phải cũng tạm thời có chuyện hay không?”

Giọng nói của bà mang theo nồng đậm uy nghiêm, làm cho lòng người sợ hãi, nhất là hai người Tiết Nhã và Tần Tuyết Như.

Hai chân Tiết Nhã mềm nhũn, thiếu chút nữa là quỵ xuống, nàng ta cố nén khủng hoảng trong lòng mình, cắn răng nói: “Cháu... Bụng cháu không thoải mái... Cho nên mới...”

“Đó chính là nói, là các ngươi mang theo Cầm nha đầu đến nơi này. Cũng không phải là Cầm nha đầu len lút hẹn với công tử Ngô gia!”

Câu nói này là khẳng định, cũng không có bất kỳ nghi vấn gì. Mặc dù trong lòng Tần Tuyết Như và Tiết Nhã không cam lòng, nhưng cũng không dám phản bác, chỉ có thể im lặng không lên tiếng.

Vậy mà, Ngô phu nhân vẫn luôn đứng ở một bên đau lòng cho con trai mình, lập tức hừ lạnh một tiếng: “Nói đến nói đi, còn không phải các ngươi là người một nhà sao. Dĩ nhiên là giúp đỡ nhau, chỉ có thể thương đứa con trai của ta...”

Nói xong, Ngô phu nhân lại bắt đầu lau nước mắt của mình, khóc: “Chuyện hôm nay, ngàn lần không thể cứ tính như thế, nhất định phải cho chúng ta một công đạo!”

Ngô phu nhân là người cường ngạnh, nghĩ đến không chịu thua cái gì. Huống chi bà ta yêu thương nhất chính là tiểu nhi tử này, hiện tại nhìn thấy bộ dạng này của hần, tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tần lão phu nhân trầm mặt, lạnh lùng nói: “Chuyện hôm nay quả thật tốt hơn là điều tra rõ ràng, nếu nhi tử nhà ngươi thật sự làm ra loại chuyện hạ lưu này, vậy chúng ta cũng không thể bỏ qua như vậy!”

Ngô phu nhân vừa nghe sắc mặt trở nên có chút khó coi, nhi tử của mình là dạng người gì, bà ta rõ ràng nhất. Chính bà ta cũng biết Tần Thư Dao nói một chút cũng không giả được.

Chẳng qua là thấy nhi tử mình như vậy, bà ta luôn tranh cường háo thắng, tự nhiên sẽ không khinh địch bỏ qua như vậy.

Nhưng mà bây giờ lại nghe thấy lời nói của Tần lão phu nhân, trong lòng cũng có chút buồn bực nhi tử mình gây chuyện.

Lúc này, hai người Tần Lương và Ngô Hạ Mẫn cũng đã chạy tới.

Ngô Hạ Mẫn vừa nhìn thấy mẫu thân mình và bộ dạng này của đệ đệ, trong lòng lập tức oán hận không thôi, chẳng qua trước mặt nhiều người như vậy cũng không dám tiến lên chất vấn.

Tần Lương đã sớm nhận được tin tức, nói là hậu viện có bắt được một Hái Hoa Tặc, thì vội vàng chạy tới. Không nghĩ tới vừa đến lại thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi ngẩn người, rất nhanh sau đó đã hiểu được

195. Chương 196: Chuyện Nhà Khó Khăn Nên Phải Che Chở

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói này làm trong lòng Ngô phu nhân rơi lộp bộp, trong bụng cũng cảm thấy truy cứu tiếp nữa sợ không ổn, nên cũng không còn lên tiếng.

Nhưng mà Ngô thị đứng ở một bên không nghĩ sẽ bỏ qua cơ hội như vậy, vội vàng chỉ vào Tần Thư Dao nói: “Nó động thủ đánh người, còn không vàng lời trưởng bối!”

Ngô thị lập tức nói những lời Tần Thư Dao đã nói ra, hơn nữa còn nói tránh nặng tìm nhẹ.

Nếu chỉ có Ngô thị, như vậy có lẽ Tần Lương sẽ bị lừa.

Nhưng mà Tần lão phu nhân đứng ở một bên lại hừ lạnh một tiếng: “Vợ lão đại, lời con nói có chút hơi quá. Tại sao con không nói công tử nhà mẹ con làm nhục nữ nhi nhà chúng ta!”

Tần lão phu nhân chỉ nói “nhà mẹ con”, là đã có ý trách cứ và ghét bỏ.

“Lão phu nhân, người không có chứng cứ, tại sao có thể nói là con trai nhà ta làm nhục cô nương Tần gia các người được. Mới vừa rồi Lan Nhi luôn miệng nói nha đầu Tần gia các người quyến rũ Lan Nhi nhà ta!”

Ngô phu nhân nhanh mồm nhanh miệng, lại nuốt không nổi tức giận, vội vàng nói ra. Chỉ là sau khi nói ra thì trong lòng biết là không tốt, nhưng cũng đã nói ra rồi.

Đứng ở một bên, trong lòng Ngô Hạ Mẫn buồn bực không thôi, tương lai hần muốn ở kinh nhậm chức, còn phải để cho người dưỡng này hỗ trợ nhiều hơn. Hơn nữa, mới vừa rồi hần cũng đã sớm nghe tình hình các cô nương trong phủ, ba cô nương này đều đã có hôn ước. Mà một người lại lợi hại hơn một người, nếu đắc tội, như vậy con đường làm quan sau này của hần cũng sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Chẳng qua là, dù sao Ngô phu nhân cũng là mẫu thân của mình, ngay cả trong lòng hần sôi ruột đi nữa, cũng không dám lên tiếng phản bác. Chỉ có thể đứng ở một bên sôi ruột.

Hai hàng lông mày Tần Lương nhíu chặt, liếc mắt nhìn Ngô phu nhân và Ngô Hạ Lan, đối với những chuyện ác bá của Ngô Hạ Lan, Tần Lương không rõ ràng lắm, hiện tại thấy Ngô phu nhân che chở nhi tử mình vô cùng, mới phát hiện thì ra là người bị đánh thành đầu heo đang ngồi dưới đất chính là Ngô Hạ Lan.

Thấy bộ dạng này của Ngô Hạ Lan, trong lòng Tần Lương cũng hơi ngẩn ra, ông luôn không biết hai thị nữ vô công cao cường đó nhi tử mình tìm được ở đâu. Lại không nghĩ rằng hai người thị nữ này lại ra tay nặng như vậy.

Ông khẽ cau mày, lạnh lùng liếc mắt nhìn Ngô phu nhân, trầm giọng nói: “Phu nhân nhìn thấy? Có người làm chứng?”

Một câu “phu nhân” đã đẩy quan hệ hai nhà cách xa, Ngô thị không khỏi cắn răng, trong lòng cũng bắt đầu có chút nóng nảy.

Ngô phu nhân lúng túng, trầm mặc một lát, lại lớn tiếng nói: “Dù sao là nhi tử người đánh con ta, chỉ cần điểm này, các người cũng không thể dung túng nha đầu không ai nuôi dạy kia!”

Ngô phu nhân không nghĩ tới những lời này lại chân chính chọc đến chỗ đau của Tần Lương, ông vẫn luôn đau lòng cho hai tỷ muội Tần Thư Dao, bây giờ nghe những lời này về mặt cũng lạnh lùng.

“Phu nhân, nếu bà tìm không ra được chứng cứ. Như vậy thì đừng ở chỗ này làm loạn. Nhi tử của ta, ta rất rõ ràng, tuyệt đối không phải là loại người làm việc lung tung. Huống chi ta đây còn có hai nha hoàn làm chứng. Nếu phu nhân không phục, như vậy chúng ta sẽ lên quan, xem một chút đại nhân trong kinh có làm việc công bằng như đại nhân ở Thanh Châu các người hay không, đến lúc đó nếu thật sự tra ra là nhi tử của người tại hậu viện khi dễ nhi tử của ta, như vậy ta nhất định sẽ bắt hắn trả giá cao gấp đôi!”

Lời này vừa nói ra, hai người Ngô thị và Ngô phu nhân cũng chấn động, không nghĩ tới Tần Lương bỗng nhiên cứng rắn như vậy.

Tần Thư Dao cũng không nghĩ tới Tần Lương đều luôn đứng ở trung lập, sẽ không nói hai lời đứng ở bên cạnh mình.

Vốn Tần Khả Cầm vẫn cúi đầu khóc thút thít cũng không khỏi trợn to hai mắt, nhìn Tần Lương.

Cho tới bây giờ hai tỷ muội bọn họ đều chưa từng cảm nhận được tình thương của cha, huống chi Tần Lương còn là một người yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc. Quan tâm hai người tỷ muội bọn họ đã ít lại càng ít.

Hiện tại không nghĩ tới Tần Lương sẽ không nói hai lời đứng ra bảo vệ bọn họ, chuyện này làm trong lòng bọn họ cũng có chút chấn động, cũng có chút cảm thấy không thể tin được.

Ở trong mắt bọn họ, Tần Lương chỉ thương yêu hai người Tần Tuyết Như và Tần Minh Hi.

Lần này Ngô phu nhân tới là muốn lôi kéo quan hệ với Tần gia, lại không nghĩ rằng bởi vì nhi tử của mình ham mê nữ sắc, làm căng thẳng quan hệ với Tần gia.

Đứng ở một bên, Ngô Hạ Mẫn thấy nếu chuyện phát triển tiếp nữa, không chỉ có bất lợi với Ngô Hạ Lan, mà cũng bất lợi với cả Ngô gia.

Hắn đứng dậy, thi lễ xin lỗi với Tần Lương, nhẹ giọng nói: “Dạ con cháu tức giận. Chuyện này nói vậy cũng chỉ là hiểu lầm, có lẽ là đệ cháu nhìn thấy một mình Tần nhị tiểu thư đứng ở chỗ này, muốn đùa nàng một chút, lại không nghĩ rằng làm Tần nhị tiểu thư sợ hãi, cũng làm Tần đại tiểu thư hiểu lầm. Điều này cũng trách đệ cháu không biết chuyện, lần đầu tới cửa cho nên chạy loạn khắp nơi. Mới có thể xảy ra chuyện hiểu lầm vừa này.”

Ngô Hạ Mẫn nói cực kỳ hoàn mỹ, vừa không đắc tội với người Tần gia, vừa giải vây cho đệ đệ mình.

Ngô thị thấy tiếp tục như vậy nữa, cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào với Ngô gia. Hơn nữa, bà ta cũng không nghĩ tới Tần Lương sẽ làm điều ngược lại với hai mẹ con bà ta, điều này làm cho bà ta vừa tức vừa giận, lại cũng chỉ có thể đè lửa giận trong lòng xuống, cười nói: “Đúng vậy, chuyện này nói không chừng là hiểu lầm. Dao nha đầu đau lòng nhất là Cầm nha đầu, thấy Cầm nha đầu khóc, dĩ nhiên là bảo vệ rồi!”

Tần Thư Dao nghe hừ lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Tần lão phu nhân biết chuyện như vậy truyền đi, cũng không tốt cho thanh danh của Tần Khả Cầm, cho nên cũng hừ lạnh một tiếng: “Thật không ngờ, như vậy, Dao nha đầu chúng ta cũng không đánh lầm người. Chuyện hôm nay cứ tính như thế, tất cả mọi người giải tán đi!”

Trong lòng Ngô phu nhân không cam lòng, nhưng cũng biết sau này mình còn phải dựa vào Tần gia, hiện tại đắc tội Tần gia là quyết định không sáng suốt. Cho nên cũng không nói thêm gì nữa, chẳng qua là mặt lạnh, nhìn nhi tử còn trên mặt đất, tức giận lại không đánh được, phần nộ quát: “Đồ vô dụng, còn không nhanh lên đứng lên cho ta!”

Trong lòng Ngô Hạ Lan không phục, còn muốn nói tiếp mấy câu, lại bị ca ca đang đỡ mình dậy âm thầm bấm một cái, hấn ta lập tức giận trềng hai tròng mắt, lớn tiếng nói: “Huynh bấm ta làm gì!”

Trong lòng Ngô Hạ Mẫn đã sớm chán ghét hấn ta không thôi, cũng không để ý đến hấn ta. Chẳng qua là cúi chào Tần Lương và Tần lão phu nhân, mới mang theo đệ đệ của mình và mẫu thân rời đi.

Đợi sau khi bọn hấn đi xa, Tần lão phu nhân mới lạnh lùng liếc mắt nhìn Ngô thị, lạnh lùng nói: “Thông gia không hiểu lễ nghĩa như vậy, sau này vẫn nên ít giao tiếp!”

Trong lòng Ngô thị chấn động, lại không nói ra một câu phản bác nào.

Vậy mà đứng ở một bên, mặc dù hai người Tần Tuyết Như và Tiết Nhã không cam lòng, tuy nhiên cũng không dám nói một câu.

Trước khi rời đi, Tần lão phu nhân còn lạnh lùng nhìn hai người bọn họ một cái, đến cả thở mạnh hai người bọn họ cũng không dám.

Đợi sau khi mọi người giải tán, Tần Thư Dao mới nhẹ giọng an ủi: “Được rồi, muội cũng đừng khóc nữa. Người nọ bị đánh thành đầu heo, trở về nhất định sẽ bị hung hăng đánh thêm một trận nữa. Chỉ là bỏ qua cho bọn họ như vậy, cũng coi như tiện nghi cho bọn họ.”

Dù sao hai nhà Tần gia và Ngô gia vẫn là thông gia, cũng không thể làm quá căng. Hơn nữa, coi như nàng muốn truy cứu lần nữa, Tần Lương và Tần lão phu nhân cũng không đồng ý, dù sao thanh danh Tần Khả Cầm quan trọng hơn, huống chi Ngô Hạ Lan cũng bị đánh cho một trận rồi.

196. Chương 197: Lưỡng Tình Tương Duyệt Tình Ý Sâu Đậm

Chuyện này làm Ngô thị càng thêm oán hận Tần Thư Dao, mà Tần Tuyết Như và Tiết Nhã cũng bởi vì sự kiện này, bị Tần lão phu nhân giam lỏng, mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng cách làm như thế, cũng có thể làm cho tất cả mọi người hiểu.

Ngô thị nằm nghiêng ở trên giường êm, trong lòng oán hận không thôi, từ sau ngày đó, đại ca mình đưa một phong thư, nói Tần Lương không để ý nhân tình, cũng lạnh thấu tim với người muội muội của ông.

Hơn nữa những ngày qua, thái độ Tần Lương với bà ta cũng lạnh như băng, hoàn toàn không tới Tiêu Tương Uyển của bà ta nữa. Lại khôi phục dáng vẻ lúc trước, mỗi ngày đều đi Lạc Vân viện.

Đứng ở một bên, rốt cuộc Quý ma ma cũng biết chủ tử nhà mình đang buồn cái gì, lập tức lên tiếng nói: “Phu nhân, người cũng đừng nóng lòng. Mạng hai tiện nha đầu kia không tốt như vậy đâu. Người đừng quên, hôn kỳ của đại tiểu thư còn chưa định xuống đâu. Nói không chừng còn có thể bị từ hôn, đến lúc đó nàng ta phải cầu xin người đấy!”

Ngô thị hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ nói: “Tiện chủng do người nữ nhân kia sinh ra, lá gan càng ngày càng lớn. Còn có lão phu nhân cũng thiên vị vô cùng, Như Nhi có liên quan gì đến chuyện này chứ, coi như là Như Nhi mang theo Cầm Nhi đi Liễu Viên, chẳng lẽ cũng là Như Nhi nói Lan Nhi đi vô lễ với Cầm Nhi? Hừ, những đồ tốt có trong tay bà già kia đều mang cho hai tiểu tiện chủng kia, cũng không để cho ta gặp mặt nhi tử của ta, mỗi ngày đều ép nó đọc sách, bây giờ nhìn thấy ta chỉ biết gọi ta một câu mẫu thân, nơi nào còn đáng yêu như trước nữa, nơi nào còn luôn dính vào trên người ta chơi đùa giống như trước kia!”

Ngô thị càng nói càng tức giận, vừa nghĩ tới nhi tử của mình hiện tại nhìn thấy mình cũng bày ra dáng vẻ lạnh như băng, càng thêm tức giận không thôi.

“Phu nhân, người cũng đừng nóng giận. Chuyện này cũng không gấp được, cũng không cần vì chuyện như vậy bị chọc hỏng thân thể của mình. Hơn nữa, sau này Tam tiểu thư và thiếu gia còn phải trông cậy vào người nữa!” Quý ma ma ở một bên trấn an khuyên nhủ.

Trong lòng Ngô thị tức giận nhưng không chỗ phát tiết, chỉ cần nghĩ đến thái độ Tần Lương càng ngày càng kém với bà ta, mà nhi tử mình cách mình càng ngày càng xa. Bà ta tức giận chỉ muốn bóp chết Tần Thư Dao.

“Đồ tiện chủng đó, ta tuyệt không thể để cho nàng ta sống tốt!” Ngô thị cắn răng nghiêng lợi nói.

Quý ma ma đứng ở một bên trầm tư một lát, mới nói: “Phu nhân, lão nô có một biện pháp, cũng không biết có thích hợp hay không!”

Ngô thị nhìn Quý ma ma một cái, lạnh lùng nói: “Nào có cái gì không thích hợp, nhanh nói ra!”

Quý ma ma lập tức cung kính đáp một tiếng, sau đó nhẹ giọng nói: “Chưa tới hai ngày nữa là lễ hội búp bê*, mọi người đều đi ra ngoài đạp thanh. Tuy chúng ta và cữu lão gia có chút đụng chạm, nhưng đến lúc đó người tặng thiệp mời, mời bọn họ ra ngoài gặp mặt một chút. Dù sao cữu lão gia còn có việc cầu xin chúng ta, bởi vậy ngài ấy cũng có bậc thang bước xuống. Về phần đại tiểu thư...”

(*Lễ hội búp bê: Lễ hội búp bê Nhật Bản (Hina matsuri) là ngày dành cho bé gái, tổ chức hằng năm vào ngày 3 tháng 3. Lễ hội trở thành một nét văn hóa đặc trưng độc đáo trong đời sống người Nhật Bản)

Quý ma ma giảo hoạt đảo con người, sau đó lại ghé đến sát tai Ngô thị nhẹ giọng nói mấy câu.

Sau khi Ngô thị nghe xong, sắc mặt càng vui vẻ, lửa giận vừa nãy cũng giảm đi một chút.

“Hừ, chuyện lần này phải làm cho thỏa đáng. Cũng đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa!”

Quý ma ma vội vàng gật đầu một cái, đồng ý.

Mồng ba tháng ba, lễ hội búp bê.

Ngày nay, các thiên kim tiểu thư và các phu nhân, cũng có thể kết bạn đi chơi.

Tần Thư Dao đã sớm hẹn thời gian với Tô Nhã Hạm, vốn là muốn mang theo Tần Khả Cầm cùng nhau đi chơi.

Thế nhưng, Ngô thị lại nói ngày mồng ba tháng ba, bên ngoài người đi chơi nhiều, rất dễ chạy loạn, bảo Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm không thể một mình đi lại, chỉ có thể đi theo bà ta ra khỏi cửa.

Ngược lại Tần lão phu nhân cực kỳ đồng ý với đề nghị này, cũng bảo hai tỷ muội Tần Thư Dao không thể đi loạn.

Bởi vì mùa xuân ẩm ướt, hai chân Tần lão phu nhân khó chịu, nên cũng không đi theo bọn họ ra ngoài.

Mặc dù như thế, nhưng Tần Thư Dao vẫn đến địa điểm đã hẹn trước với Tô Nhã Hạm, hai nhà cùng nhau đi đến Phường Tây Hồ ngoại ô kinh thành, chỗ đó cũng đã sớm có không ít phu nhân chiếm vị trí, hoặc là nhàn nhã ngồi, hoặc là ở ngoài sân chơi diều.

Hai nhà Tần gia và Tô gia cách quá gần, Tần Thư Dao mang Tần Khả Cầm đến Tô gia ngồi chơi.

Tô Nhã Hạm cũng đã sớm thấy được hai tỷ muội Tần Thư Dao, vui mừng chạy tới, cười nói: “Muội còn nói chút nữa hai tỷ sẽ qua mà. Vị trí này có thật nhiều người đến hỏi đấy!”

Tần Thư Dao cười nói: “Trong nhà tỷ muội nhiều, ra khỏi cửa tự nhiên cũng chậm một chút!”

Lúc này Tô Nhược Hoài cũng đi ra, hần mặc một thân trường bào màu xanh thêu hoa văn mây bay, trên đầu thắt một bạch ngọc quan, có vẻ tiêu sái tự tại. Hần khom người chào Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm trước, mới cười nói: “Chào hai vị muội muội!”

Tần Khả Cầm lập tức ngượng ngừng cúi đầu, mà Tô Nhược Hoài cũng len lén liếc mắt nhìn Tần Khả Cầm, phát hiện nàng càng thêm xinh đẹp động lòng người, trái tim cũng đập thành thịch liên tục.

“Ta còn nghĩ huynh sẽ không dám tới đây, không ngờ huynh lại chờ ở chỗ này.” Nói xong lôi kéo tay Tô Nhã Hạm nói: “Chúng ta đi chơi trước, tránh cho quấy rầy bọn họ.”

Sau đó lôi kéo Tô Nhã Hạm chạy. Đợi đến khi Tần Khả Cầm phục hồi tinh thần lại, hai người bọn họ đã chạy đằng xa.

Tô Nhược Hoài lại cảm thấy Tần Thư Dao rất thú vị, chẳng qua là hai người đứng đây cũng có chút lúng túng. Tần Khả Cầm cúi đầu nhìn giày thêu của mình, đến thở mạnh cũng không dám.

Mà Tô Nhược Hoài cũng lúng túng ho nhẹ hai tiếng, sau đó mới ấp a ấp úng nói: “Ta... Ta không có nuốt lời... Cầm muội muội cũng không cần lo lắng nữa!”

Trái tim Tần Khả Cầm rung động, khẩn trương nói: “Ta... Ta... Thật ra thì cũng biết công tử sẽ không nuốt lời!”

Kế tiếp lại im lặng, hai người bọn họ đứng như vậy, có vẻ có chút chột mắt. Tô Nhược Hoài thấy có người cố ý nhìn sang, thì hít sâu một hơi, cố làm thoải mái nói: “Không bằng chúng ta cũng đi theo bọn họ đi chơi, đứng như vậy cũng không thú vị!”

Lúc này, Tần Khả Cầm mới ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Tô Nhược Hoài, cảm giác hẳn lúc này anh tuấn giống như tắm gió xuân, loại cảm giác đó hoàn toàn khác với cảm giác Hàn Thế Quân cho nàng. Mặc dù Hàn Thế Quân cười cũng rất ôn hòa, nhưng loại cười đó, làm người ta cảm thấy ẩn giấu trong nụ cười của hắn ta có âm mưu gì đó. Mà Tô Nhược Hoài lại cho người ta cảm giác thẳng thắn, chính trực.

Tần Khả Cầm hơi gật đầu một cái, sau đó đi theo sau lưng Tô Nhược Hoài

Tần Thư Dao và Tô Nhã Hạm đã sớm đứng từ xa quan sát bọn họ, thấy hai người bọn họ nói chuyện đôi câu rồi lập tức đi tìm các nàng, thì cũng đi ra từ sau bụi cây, cười nói: “Hôm nay khí trời rất tốt, không bằng chúng ta đi thả diều đi!”

Tần Khả Cầm khẽ gật đầu, Tô Nhược Hoài lập tức sai gã sai vặt đứng bên cạnh đi mua mấy con diều giấy.

Trên mặt Phượng Tây Hồ có không ít thuyền bè, những chiếc thuyền kia đều là do phu nhân của các quan lại dùng để ngắm cảnh, lúc này là xuân về hoa nở, đứng ở trên thuyền cũng có thể thưởng thức hết cảnh sắc trên Phượng Tây Hồ, không cần đi giành vị trí với người khác.

Vốn là Tần Thư Dao cũng muốn đi chuẩn bị một chiếc thuyền với Tô Nhã Hạm, lại không ngờ rằng bởi bị Ngô thị không muốn, mà hủy bỏ kế hoạch này.

197. Chương 198: Ngô Thị Hạ Độc Dụ Đỗ Thư Dao

Hai bờ sông Phượng Tây Hồ đều có từng lùm cỏ xanh ngát, còn có không ít cây liễu, gió thổi qua, lá liễu giống như đeo ruy băng, nhảy múa trên không trung.

Quý ma ma liếc mắt nhìn Tần Thư Dao đang chơi diều, hướng về phía Ngô thị nói: “Phu nhân, thời gian cũng không còn sớm nữa!”

Ngô thị khẽ gật đầu, sau đó rồi liếc mắt nhìn Quý ma ma, Quý ma ma lập tức lui sang một bên, lặng lẽ đi tới bên người Ngô Hạ Lan.

Dù sao Ngô phu nhân vừa mới đến Kinh Thành, cũng không đủ tài lực và nhân lực để cướp một vị trí tốt ở Phượng Tây Hồ. Cho nên bà ta mang theo hai đứa con trai cộng thêm một thứ nữ, chen chúc ở vị trí Ngô thị.

“Chuyện hôm đó, tỷ cũng chớ để ở trong lòng. Dù sao trong sạch của nữ nhi quan trọng hơn. Lão gia nhà ta cũng có chút lo lắng thái quá!”

Vốn là Ngô phu nhân còn tưởng rằng đã hoàn toàn đánh mất quan hệ với Tần gia, lại không nghĩ rằng Ngô thị sẽ mời bản thân tới du ngoạn. Loại du ngoạn này chắc chắn bên trong có không ít phu nhân quyền quý, cho nên tất nhiên bà ta sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Bà ta mang theo hai đứa con trai ra ngoài, một là để cho bọn họ mở rộng tầm mắt, hai cũng là để các phu nhân quyền quý kia nhìn, nói không chừng vận khí cực tốt, sẽ có gia thế cường đại nhìn trúng con trai của bà ta.

Hiên tại Ngô thi cho bà ta một bậc thang, tất nhiên bà ta sẽ không ngu ngốc làm căng với Ngô thi.

“Hai nhà chúng ta cũng là thông gia, tội gì làm thành như vậy.” Ngô phu nhân than nhẹ một tiếng, lại nói: “Chỉ là tiên chủng không có ai dạy dỗ của nhà các người, quá mức lớn lối. Lại đánh con ta thành như vậy.”

Ngô thị thấy Ngô phu nhân vẫn còn tức giận Tần Thư Dao, trong nháy mắt, nói kế hoạch kia ra, sau đó cười nói: “Tiện chủng kia ta cũng chán ghét, trong ngày thường thật sự do lão phu nhân nhìn quá chặt chẽ, vào lúc này vừa ra khỏi Tần Phủ, như vậy cũng không phải do bà nữa!”

Ngô phu nhân nghe đầu tiên là khiếp sợ, sau một lúc mới từ từ khôi phục lại bình tĩnh, cảm thấy biện pháp này của Ngô thị rất tốt, cũng gật đầu nói: “Thật không ngờ, thế thì đến lúc đó chúng ta phải diễn cho thật tốt!”

Bên này đang thương lượng diễn trò như thế nào, mà bên kia cũng đang chuẩn bị lên kế hoạch.

Đầu tiên là Quý ma ma tìm Ngô Hạ Lan nói qua một lần, Ngô Hạ Lan đã sớm oán hận Tần Thư Dao không thôi, bây giờ nghe lời của Quý ma ma đầu tiên là kinh ngạc, hẳn biết Quý ma ma là nô tài Ngô gia, cũng sẽ không hại hắn. Hơn nữa hắn vẫn còn tức giận với chuyện ngày đó không thôi, khó có lúc bắt được một cơ hội này, dĩ nhiên là nắm thật chặt.

“Bà yên tâm, chuyên như vậy ta rất giỏi!” Trên mặt Ngô Ha Lan lộ ra nụ cười thâm dăng.

Trong lòng Quý ma ma hừ lạnh một tiếng, lập tức ra lệnh cho một nha đầu đứng bên cạnh, gọi hai người Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm tới.

Tần Thư Dao và Tần Khả Cẩm đang chơi vui vẻ, chợt nhìn thấy nha hoàn Tần gia tới đây, kêu bọn họ đi qua gặp công tử Ngô gia.

Dù sao hai nhà vẫn là thông gia, cho nên Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm cũng không thể cự tuyệt, theo nha hoàn kia trở về chỗ Tần gia.

Tần Thư Dao và Tần Khả Cẩm khom người chào Ngô phu nhân, nói đôi câu dễ nghe, rồi lập tức im lặng đứng ở một bên.

Ngô phu nhân chán ghét hai người bọn họ không thôi, chẳng qua là lúc này trên mặt vẫn cố gắng nở nụ cười.

Lúc này, Ngô thị sai người cầm hộp đựng thức ăn hình bát giác lên. Sau đó lại mở hộp đựng thức ăn ra, đầu tiên là đưa cho Tần Thư Dao một miếng bánh Phù Dung Cao, cười nói: “Các con ra ngoài chơi cũng đã mệt, cũng đã đói bụng rồi nhỉ. Trước ăn một chút gì đó, uống nước, sau đó đi ra ngoài chơi đùa tiếp!”

Tần Thư Dao cảm giác hành động của Ngô thị có chút kỳ lạ, mặc dù nàng không nói rõ là kỳ lạ ở chỗ nào. i»ễn đàn l«ê quý đ»ôn.

Lúc này Tiết Nhã đã đứng ở bên cạnh mình, cổ ý đi tới trước mặt ả, liếc mắt nhìn bánh đậu xanh trong tay ả, cười nói: “Biểu muội, bánh đậu xanh làm thật khiến người thích, không bằng chúng ta đổi đi!”

Mặc dù Tiết Nhã cực kỳ chán ghét Tần Thư Dao, nhưng dù sao cũng ở trước mặt nhiều người như vậy, ả cũng không cự tuyệt được, chẳng qua là cười nói: “Phù Dung Cao này là loại tốt nhất, di thật là thiên vị, đưa đồ tốt nhất cho đại biểu tỷ.”

Trên mặt Ngô thị cười ôn hòa: “Lúc trước ta nhớ con thích nhất là Phù Dung Cao, hôm nay không nghĩ rằng con đổi khẩu vị, lại muốn ăn bánh đậu xanh!”

Tần Thư Dao thấy bà ta vẫn cười như cũ, càng thêm nghi ngờ. Cầm bánh đậu xanh lên cắn một miếng.

Lúc này, đã có nha hoàn bưng nước trà đã pha tới, sau đó để ở trước mặt của bọn họ. Tần Thư Dao liếc mắt nhìn Ngô thị và Ngô phu nhân, thấy hai người bọn họ tuy đang trò chuyện, nhưng ánh mắt luôn nhìn về phía này.

Lần này Tần Thư Dao chắc chắn trà này có vấn đề, nàng lại liếc mắt nhìn Tiết Nhã một bên, thấy ả ta và Tần Tuyết Như tán gẫu vui vẻ, không để ý đến nàng. Thì liếc mắt ra hiệu cho Thi Vận.

Thi Vận cũng sớm đã chú ý tới cử động của Tần Thư Dao, cho nên cũng lập tức hiểu tâm tư của nàng. Nàng nhìn một chút đi ra khỏi đám người, sau đó rất nhanh cũng biến mất ở trong đám người.

Lại trong chốc lát, có một nữ tử cầm con điều giấy có hình Chu Công đang bay trên không trung đi tới, hơn nữa còn có dáng vẻ đặc biệt. Cử động như vậy lập tức làm mọi người xung quanh chú ý. Có không ít ánh mắt cũng nhìn chằm chằm vào con điều giấy có hình Chu Công.

Ngay cả Ngô thị và Ngô phu nhân luôn quan sát Tần Thư Dao cũng bị hấp dẫn, mà Tần Tuyết Như và Tiết Nhã đứng lên, nhìn si mê.

Tần Thư Dao thấy đã không có người giám sát nàng, vội vàng đổi ly trà của Tiết Nhã, sau đó cũng ngẩng đầu lên nhìn.

Đợi Ngô thị phục hồi tinh thần lại, vừa hay nhìn thấy Tần Thư Dao cầm cái chén trong tay uống một hơi cạn sạch. Thấy cảnh tượng này, trên mặt Ngô thị lập tức nở nụ cười lạnh, sau đó cười nói: “Mọi người cũng đi theo đi chơi đi, chớ đứng ở chỗ này!”

Ngô thị nháy mắt với Lăng Hương đứng bên cạnh, Lăng Hương lập tức hiểu ý, đi theo ra ngoài.

Một đám người ở Phượng Tây Hồ chơi điều giấy, bởi vì cách mặt hồ quá gần, hơn nữa ít ngày trước lại có mưa, cho nên mặt đường bên hồ vô cùng trơn, chỉ cần hơi không cẩn thận, sẽ rơi xuống trong hồ.

Chẳng qua là những cô nương này trong ngày thường bị quản quá chặt, vừa ra khỏi cửa thì giống như con chim được tự do cất cánh, cũng không để ý những chuyện này.

Tần Thư Dao vừa mới chạy hai bước, đã cảm giác điều giấy của mình có vấn đề, nàng nhớ rõ mới vừa rồi điều giấy đều rất tốt. Lần này nàng lập tức nhớ lại hôm nay Ngô thị rất kỳ lạ, ngay cả Ngô phu nhân cũng mang khuôn mặt tươi cười chào đón nàng.

Chuyện khác thường tất có quỷ quái.

Tần Thư Dao cố ý chạy đến bên người Tiết Nhã, sau đó cố ý đụng Tiết Nhã ngã xuống, Tiết Nhã vừa mới uống chén nước trà kia, thân thể đã sớm cảm thấy có chút mệt mỏi, vốn muốn thả điều giấy đi về nghỉ, không nghĩ tới lại sẽ bị Tần Thư Dao đánh ngã, mà nửa người ả ta cũng bị rơi vào trong hồ.

Chẳng qua là Tần Thư Dao cũng không vui vẻ, váy của nàng cũng gần như ướt đẫm.

Lúc này Lăng Hương vội vàng chạy tới, khuôn mặt đỏ bừng: “Hai vị tiểu thư, đây là xảy ra chuyện gì!” Vừa nói vừa kêu nha hoàn bà tử một bên đi đỡ hai người Tiết Nhã và Tần Thư Dao.

Phượng Tây Hồ này ở bên ngoài kinh thành, bên ngoài ngược lại có không ít thôn trang, ở chỗ này Ngô thị cũng có một thôn trang.

Cho nên sau khi Lăng Hương nhìn thấy, lập tức nói: “Không bằng đi trong thôn trang thay đổi xiêm áo trước!”

198. Chương 199: Tương Kế Tự Kế Thư Dao Đánh Tráo

Trên người Tần Thư Dao và Tiết Nhã cũng đã ướt đầm, tất nhiên cũng không phản bác.

Lăng Hương đi trước, sau khi nắm rõ với Ngô thị, mới mang theo hai người bọn họ lên xe ngựa, sau đó đi tới trong thôn trang của Ngô thị.

Thôn trang này là dưới danh nghĩa của Ngô thị, bên trong cũng có mấy phụ nhân, chỉ là y phục của bọn họ đều là vải rách, Tần Thư Dao và Tiết Nhã cũng đã ướt đầm, tất nhiên cũng không so đo

Đầu tiên là Lăng Hương sắp xếp cho hai người Tần Thư Dao và Tiết Nhã mỗi người một phòng, sau đó lặng lẽ lui xuống.

Thi Vận và Tuyết Ảnh vẫn luôn đi theo bên người Tần Thư Dao, mà Ngưng Sương len lén núp vào một chỗ, đợi Lăng Hương đi xa, mới lặng lẽ vào trong phòng Tiết Nhã nhìn. Quả nhiên thấy Tiết Nhã đã chạy vào phòng.

Thi Vận và Tuyết Ảnh lập tức làm thủ thuật che mắt người khác, đuổi tất cả mọi người đi, sau đó Ngưng Sương len lén mang Tiết Nhã đến trong phòng Tần Thư Dao, mà Tần Thư Dao trốn ở trong phòng Tiết Nhã.

Ngưng Sương vẫn núp trên xà ngang trong phòng Tiết Nhã.

Ngô Hạ Lan thấy đám người Tần Thư Dao vừa đi, cũng không kèm chế được vui mừng trong lòng, cũng vội vàng cưỡi ngựa đi theo đến thôn trang.

Bởi vì bên ngoài đã sớm có đám người Lăng Hương tiếp ứng, cho nên Ngô Hạ Lan cũng hoàn toàn không có bất kỳ ngăn trở nào, hơn nữa thuận lợi tìm được phòng vốn thuộc về Tần Thư Dao.

Hắn cẩn thận mở cửa, lại nhanh chóng khép lại. Quả nhiên thấy một nữ tử, nằm ở trên giường. Chẳng qua là đi lên phía trước nhìn, lại phát hiện người này hoàn toàn không phải đại tiểu thư Tần gia. Trong lòng hắn cả kinh, muốn vội vàng thoát đi.

Thế nhưng lúc này một bóng đen ở trên xà ngang bay xuống, hơn nữa nhanh chóng dùng sức đánh một quyền vào sau ót hắn, hắn chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, cả người lập tức ngã trên mặt đất.

Ngưng Sương lạnh lùng nhìn Ngô Hạ Lan trên mặt đất, lại dùng chân đá đá, thấy hắn không có động tĩnh, mới đỡ hắn lên trên giường.

Sau đó cởi toàn bộ xiêm y của Tiết Nha ra hết, chỉ còn lại một cái yếm màu xanh biếc, mà áo ngoài của Ngô Hạ Lan cũng đều bị Ngưng Sương cởi ra, còn lấy tay của Ngô Hạ Lan đặt lên nơi mềm mại của Tiết Nhã. Sau đó mới hài lòng phỉ phỉ tay, nhảy từ trong cửa sổ ra ngoài.

Nàng trở lại trong phòng Tần Thư Dao, nắm báo rõ với Tần Thư Dao. Tần Thư Dao nghe vậy kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới Ngưng Sương luôn không thích nói chuyện, không cần nàng mở miệng, đã hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng.

“Làm như vậy không tệ, xem ra chỉ cần đợi thêm gần nửa canh giờ, bọn họ sẽ đến. Chúng ta đi ra bên ngoài đi dạo vài vòng!”

Lúc này Lăng Hương cũng đã sớm trở về thông báo, người trong thôn trang hoàn toàn không biết chuyện này, hơn nữa Tần Thư Dao lại là chủ tử, tất nhiên sẽ không ngăn cản nàng.

Rất nhanh, nửa canh giờ đã qua, Tiết Nhã cũng dần dần tỉnh táo lại, nàng hơi giật giật thân thể, lại phát hiện trên người mình như có cái gì đó rất nặng đè lên. Nàng ta chỉ cảm thấy đầu đau đớn, nàng ta rõ ràng nhớ được, mình tới trong thôn trang thay y phục, nhưng mới vừa đi vào phòng, người đã hôn mê bất tỉnh, chuyện sau đó thì hoàn toàn không nhớ rõ.

Mà cùng lúc đó Ngô Hạ Lan cũng dần dần tỉnh lại, hắn cảm giác được lòng bàn tay truyền tới mềm mại, theo thói quen bóp nhẹ một cái.

Một cái bóp nhẹ như vậy làm Tiết Nhã hoàn toàn tỉnh táo, nàng ta trợn to hai mắt, phát hiện bên người mình có thêm một nam tử xiêm y không chỉnh tề, trong lòng nàng ta kinh hoảng, không chế không được kêu to thành tiếng.

Đang lúc ấy thì cửa bị người đá văng, một đám người đi vào. Thấy một màn như vậy đều khiếp sợ không thôi.

Ngô thị cau mày, nhìn Tiết Nhã chỉ còn cái yếm nằm trên giường, liếc nhìn Ngô Hạ Lan vừa mới tỉnh ngủ. Bà ta lập tức phản ứng kịp thời, lần này bà ta bị Tần Thư Dao cản trở một miếng rồi.

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Ngô phu nhân cũng không nghĩ tới vừa vào cửa, sẽ là cảnh tượng như vậy. Nhất thời có chút sợ ngây người.

Tiết Nhã rưng rưng, hai tay ôm chần thật chặt, che người mình lại. Nhưng ngay cả như vậy, ở trong mắt mọi người nàng ta cũng đã thất thân rồi.

Ngô Hạ Lan bị hỏi như vậy, cũng hoàn toàn thanh tỉnh lại, hẩn liếc mắt nhìn Tiết Nhã cũng chần động, sau đó lại sờ cái ót đau đớn, lớn tiếng nói: “Có người đánh lén ta!”

Bởi vì Ngô thị muốn để cho mặt mũi của Tần Thư Dao bị quét sạch, cho nên đặc biệt mang theo Tô phu nhân cùng đi, lại không nghĩ rằng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ở bên ngoài, Tần Thư Dao đang đi dạo, cũng nghe được tin tức, trở về thôn trang. Thấy cửa lớn mở ra, một đám người còn đứng ở bên trong, trong lòng hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn cố làm kinh ngạc đi vào.

Nhưng vừa nhìn thấy Tiết Nhã và Ngô Hạ Lan còn nằm ở trên giường, lập tức kêu lên thành tiếng.

Tiếng kêu này cũng làm cho người bên ngoài tò mò muốn đi vào xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thật may là Quý ma ma bên cạnh Ngô thị hành động cực nhanh, lập tức đuổi những người kia ra ngoài.

Cho dù những người đó không nhìn thấy, cũng đoán được đại khái.

Tiết Nhã càng thêm tức giận, cắn răng thật chặt, lại một câu nói cũng không nói ra được. Nàng ta biết nhất định là có người hãm hại nàng ta, hơn nữa cũng biết nhất định là Tần Thư Dao, nhưng mà nàng ta không đưa ra được chứng cứ nào.

“Người, cái đồ nghiệt chủng này, còn không nhanh mặc xiêm y lại cho ta!” Ngô phu nhân tức giận không thôi, bà ta không có nửa phần hảo cảm với Tiết Nhã, lúc trước bà ta muốn mang Tiết Nhã về phủ, lại không nghĩ tới Tiết Nhã không chịu, mà muốn vào cửa Tần gia.

Bây giờ nhìn thấy Tiết Nhã, càng thêm tức giận muốn phun lửa.

Ngô Hạ Lan chỉ nhớ rõ mình vừa vào cửa thấy người nằm trên giường không phải là Tần Thư Dao, lúc xoay người đi ra thì bị người tập kích rồi. Hẩn vội vàng đứng lên, y phục cũng tùy tiện mặc lung tung: “Mẫu thân, có người đánh lén con. Hơn nữa, không phải các người nói là Tần biểu muội ư? Sao lại biết thành Tiết Nhã biểu muội vậy? Ta thấy không phải Tần biểu muội...”

Lời còn chưa nói hết, Ngô phu nhân đã tức giận đến tái xanh cả mặt, quát bảo ngưng lại: “Im miệng cho ta, cái gì Tần biểu muội, Tiết biểu muội. Chuyện hôm nay con phải giải thích rõ ràng cho ta.”

Nói qua lập tức xông lên phía trước, sau đó kéo tai Ngô Hạ Lan, mang theo hẩn đi ra ngoài.

Lúc này, bà tử trong thôn trang nhìn thấy trong phòng Tiết Nhã đi ra một nam tử, càng thêm xác định suy nghĩ trong lòng bọn họ. Chẳng qua là chuyện xấu xa trong nhà giàu rất nhiều, bọn họ cũng làm như không thấy, tiếp tục công việc của mình, nhưng ánh mắt luôn không rời khỏi căn phòng kia.

Có thể nghĩ, nếu Tần Thư Dao gặp phải, hậu quả sẽ không chịu nổi.

Người trong phòng đi ra hơn phân nửa, Tiết Nhã vẫn kéo chăn che kín mít, cắn răng không ngừng khóc thút thít.

Ngô thị nhú chặt mày, trên mặt càng thêm tức giận, nói với Tần Thư Dao: “Con, một cô nương, sao đứng ở chỗ này không đi. Còn không mau đi ra ngoài!”

Tần Thư Dao liếc mắt nhìn Tiết Nhã mang sắc mặt tái nhợt ngồi trên giường, trong lòng cười lạnh, trên mặt cũng khinh thường: “Ta còn nói biểu muội bằng thanh ngọc khiết, không nghĩ tới lại làm ra loại chuyện đòi phong bại tục. Aizz... Chỉ tiếc biểu muội đã sớm đính hôn với Hàn gia, qua một tháng nữa cũng phải gả vào Hàn gia. Nếu Hàn gia biết chuyện này, cũng không biết có thể...”

Nàng liếc mắt nhìn Tiết nhã, thấy gương mặt ả khủng hoảng và luống cuống, lại nói: “Chỉ là mẫu thân nói rất đúng, chuyện như vậy ta một cô nương chưa lấy chồng cũng không nhìn nổi! Chẳng qua là sau này biểu muội cần phải chú ý nhiều hơn, ngàn vạn lần chớ lại bị người ta mê hoặc làm ra loại chuyện hoang đường!”

Nói xong cũng không đợi Ngô thị lên tiếng, mang người đi ra ngoài.

199. Chương 200: Trở Lại Phượng Tây Hồ Nâng Cốc Vui Mừng

Cửa phòng bị đóng lại lần nữa, sắc mặt Ngô thị lạnh lùng, bà ta liếc mắt nhìn Lăng Hương đứng ở một bên, phần nộ quát: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lăng Hương vội vàng quỳ xuống đất, hai vai cũng không ngừng run rẩy, rõ ràng nàng thấy Tần Thư Dao ở trong phòng này, sao mới đi ra ngoài trong chốc lát đã biến thành Tiết Nhã rồi.

Chẳng lẽ...

Lăng Hương lập tức ngẩng đầu lên, kinh hoảng nói: “Phu nhân, sợ là đại tiểu thư đã sớm phát hiện, đoạn đường này nàng vẫn luôn lôi kéo biểu tiểu thư, sợ rằng...”

Câu nói kế tiếp, nàng ta không cần phải nói. Ngô thị cũng có thể đoán được, mà ngồi ở trên giường Tiết Nhã đang khủng hoảng và luống cuống càng thêm kinh hoảng.

“Di... Người phải cứu con!”

Tiết Nhã vội vàng bước từ trên giường xuống, sau đó quỳ trên mặt đất, nước mắt trên mặt như sợi dây chuyền trân châu bị đứt dây, từng viên một rơi trên mặt đất: “Di, con từ nhỏ không cha không mẹ, từ khi vào trong nhà dì, vẫn luôn giữ khuôn phép, nhưng đại biểu tỷ vẫn luôn giống như kẻ thù giết cha. Ban đầu chuyện cùng với Hàn công tử, cũng là một tay đại biểu tỷ bày ra, con chỉ khổ sở vì không có chứng cứ nào. Nhưng mà hôm nay dì cũng nhìn thấy rồi, ả muốn đưa con vào chỗ chết, kính xin dì cứu cô nhi không cha không mẹ này!”

Vốn Ngô thị mang vẻ mặt thịnh nộ, nghe những lời này, sắc mặt không khỏi hòa hoãn xuống. Trong mắt cũng thoáng qua một chút không kiên nhẫn, dù sao cũng là nữ nhi duy nhất của tỷ tỷ mình, mặc dù không được việc gì, tuy nhiên nó nhiều lần bị người hãm hại, mà bà ta cũng không cách nào bảo vệ được, đứng là mang theo gánh nặng.

“Con cũng đừng buồn. Chuyện này người biết không nhiều lắm, mà cũng là người trong nhà chúng ta, những người đó cũng sẽ không truyền đi. Chẳng qua là con xác định con không xảy ra quan hệ?”

Nghe vậy Tiết Nhã đỏ mặt lên, thân thể của nàng cũng đã sớm cho Hàn Thế Quân, đời này cũng là người của hắn. Mới vừa rồi trên người nàng tuy chỉ còn lại một cái yếm, nhưng nàng cũng có thể xác định, mình không xảy ra quan hệ, mới vừa rồi Ngô Hạ Lan cũng nói, vốn hắn thấy người trên giường không phải là Tần Thư Dao, muốn xoay người rời đi. Lại không nghĩ rằng bị người đánh một quyền, mới trúng kế.

Cho nên nàng ta kiên định lắc đầu: “Dù con chưa xuất giá, nhưng cũng từng nghe mẫu thân nói, nếu cùng giường nhất định sẽ thấy lạc hồng.”

Ngô thị suy nghĩ thấy cũng có đạo lý, lập tức bảo Quý ma ma đi xem chút, quả nhiên thấy trên giường sạch sẽ vô cùng, lại càng thêm tin lời của Tiết Nhã.

“Con đứng lên đi. Chuyện hôm nay xem như không xảy ra, con cũng đừng lo lắng, chuyện này ta sẽ không truyền đi.”

Có những lời này của Ngô thị, trong lòng Tiết Nhã cũng càng thêm an tâm, chỉ là nghĩ đến Tần Thư Dao, nàng ta tức giận đến cắn răng: “Đại biểu tử...”

“Hừ, trước hết để cho nàng sống tạm mấy ngày. Ta tự sẽ nghĩ biện pháp!”

Tiết Nhã nghe thấy càng thêm cảm thấy oán hận không thôi, lập tức gật đầu một cái, đứng lên, mặc xiêm y vào.

Mà cùng lúc đó, Tần Thư Dao mang theo đám người Thi Vận cùng nhau trở về Phượng Tây Hồ.

“Ha ha, lần này quả nhiên giải hận vô cùng, nhìn bộ dạng kia của bọn họ, sợ là hoàn toàn không nghĩ tới chúng ta còn có một chiêu này.”

“Tự gây nghiệt không thể sống!” Ngưng Sương luôn nói ít, nhưng hôm nay cũng rất vui vẻ: “Chỉ là sau chuyện này, sợ là động tác của bọn họ sẽ nhanh hơn, cũng không biết lúc nào thì Tam hoàng tử cười tiểu thư, như vậy cũng để tiểu thư sớm nhanh rời khỏi địa phương kỳ quái này!”

Tần Thư Dao cười nhìn các nàng một cái, nhẹ giọng nói: “Trong hoàng cung càng thêm đáng sợ hơn trong phủ, mà bên người Tam hoàng tử còn có một chính phi, hai trắc phi. Muốn chung sống thật tốt sợ cũng cực kỳ không dễ!”

Ba người này đều đi ra từ hoàng cung, tất nhiên cũng hiểu cuộc sống trong hoàng cung, vừa nghĩ tới chuyện này, ba người bọn họ lập tức cúi đầu, không lên tiếng nữa.

Ngược lại Tần Thư Dao vẫn vô cùng vui vẻ, lại nói: “Sáng nay có rượu sáng nay say, nước đến đã có đất chặn. Hơn nữa ta còn có ba người các người bảo vệ ta mà.”

Tuyết Ảnh lập tức gật đầu cười nói: “Không sai, cần gì lo lắng nhiều như vậy. Nếu không cuộc sống này cũng không trải qua tốt!”

Đang nói chuyện, thì thấy Tô Nhã Hạm chạy tới, nhìn Tần Thư Dao cười nói: “Muội còn tưởng rằng tỷ không trở về lại. Đi, Ngũ hoàng tử cũng tới, đang ở trên thuyền đợi.”

Nói xong, Tô Nhã Hạm lập tức lôi kéo tay Tần Thư Dao, đi về phía hồ.

Còn chưa đến gần, đã thấy xa xa có một chiếc thuyền cực lớn, mặc kệ là phía trên hay phía dưới, từng tầng một đều vây quanh quan binh, đều mặc áo giáp màu đen, vừa nhìn đã biết là người hoàng gia.

Bởi vì Tô Nhã Hạm có thiệp mời, cho nên mang theo Tần Thư Dao lên thuyền, cũng không có thị vệ ngăn nàng lại. ∞∞∞∞∞∞∞∞

Boong thuyền cực kỳ rộng rãi, cũng có không ít vũ nương ở trên thuyền nhảy múa, mà đám người Mộ Thành Hi, ngồi ở một bên, uống chút rượu thưởng thức vũ khúc.

Tần Thư Dao cũng không muốn lên, chẳng qua là dọc theo con đường này cũng bị Tô Nhã Hạm lôi kéo, làm hại nàng hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội nào để nói chuyện, đã bị Tô Nhã Hạm dẫn tới nơi này.

Thấy Tần Thư Dao xuất hiện, làm cho người chung quanh hơi ngẩn ra, cho nên cũng rối rít quay đầu nhìn nàng.

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy có chút lúng túng, muốn tìm một chỗ kín, Mộ Thành Hi đã đứng lên, đi về phía Tần Thư Dao: “Mới vừa rồi ta còn đang tìm nàng.”

Lúc này, Tần Thư Dao mới phát hiện, người trên thuyền nàng đều biết, hơn nữa ngay cả Tần Tuyết Như và Tần Khả Cầm cũng ở trong đó.

“Ngũ hoàng tử khách khí rồi.”

Nói xong, nàng đi tới bên người Tần Khả Cầm, ngồi xuống ở bên người nàng: “Muội đến đây lúc nào?”

Tô Nhược Hoài ngồi ở cách đó không xa, Tần Khả Cầm liếc mắt nhìn Tô Nhược Hoài, nhẹ giọng nói: “Tô công tử dẫn muội tới!”

Tần Thư Dao mới sáng tỏ, Đại hoàng tử cũng ở trên thuyền, chắc Tần Tuyết Như được Mộ Phượng Thiên mang tới. Chẳng qua là chẳng biết tại sao, Mộ Thiếu Dục và Mộ Tử Liệt không ở trong này.

Thuyền bắt đầu chậm rãi du hành, trên thuyền toàn là tiếng cười tiếng nói, Tần Thư Dao không muốn ngồi ở đó, nên mang theo nha hoàn đi về phía mũi thuyền ngắm cảnh đẹp Phụng Tây Hồ.

Trên mặt hồ màu xanh tạo nên từng tầng gợn sóng một, gió từ từ thổi tới, thổi rối loạn sợi tóc trên trán Tần Thư Dao.

Lúc này, Mộ Thành Hi đi tới, cười nói: “Mấy ngày không thấy, nàng vẫn tốt chứ?”

Tần Thư Dao nở một nụ cười thản nhiên, nhưng không trả lời.

Mộ Thành Hi lại nói: “Ta biết hoàng thượng đã đưa nàng xuống làm trắc phi, mà ta...” Hắn dừng một chút, làm như lấy hết dũng khí, trên mặt cũng hiện lên chút đỏ ửng, nhẹ giọng nói: “Mà ta vẫn không có chính phi, không bằng...”

Tần Thư Dao nghe thấy trong lòng khiếp sợ không thôi, không đợi hắn nói cho hết lời, đã vội vàng ngắt lời, nói: “Ngũ hoàng tử, chính phi của ngài là đại tiểu thư Trịnh gia. Chuyện này mọi người đã sớm biết rồi.”

Mộ Thành Hi nghe vậy khẽ thở dài, trong lòng có chút mất mát, nhưng cũng không muốn buông tha như vậy: “Chuyện như vậy còn chưa định xuống, hơn nữa ta sẽ nói rõ với phụ hoàng. Ông ấy thương ta từ nhỏ...”

“Ngũ hoàng tử, ngài đã từng thấy một nữ thờ hai chồng chưa? Đừng nói hoàng thượng và hoàng hậu không chịu, chính ta cũng không chịu. Hơn nữa, ta vẫn luôn xem Ngũ hoàng tử là ca ca của mình, nếu làm Ngũ hoàng tử hiểu sai ý, như vậy chính là Dao nhi không đúng!”

Mộ Thành Hi cảm thấy mất mát, hôm nay vốn hắn ôm một tia hi vọng, hắn cho rằng chỉ cần có vị trí chính phi, Tần Thư Dao sẽ đổi ý. Lại không nghĩ rằng Tần Thư Dao ngay cả muốn đều chưa từng muốn, đã lập tức cự tuyệt.

200. Chương 201: Gặp Người Phản Loạn Trên Thuyền

Đứng ở đầu thuyền, nhìn cảnh đẹp trên mặt hồ, chỉ cảm thấy thích ý vô cùng.

Nhưng mà Tần Thư Dao không có hứng thú ngắm cảnh, nàng hơi cúi người thi lễ với Mộ Thành Hi, sau đó lại đi tới trong đám người.

Sắc mặt Mộ Thành Hi khẽ tối đen, đương nhiên hắn hiểu, Tần Thư Dao không muốn ở chung với mình quá lâu, chính là sợ bị người hiểu lầm. Mà hắn cuối cùng chỉ có thể đứng từ xa nhìn như vậy.

Trên thuyền ca múa mừng cảnh thái bình, người trên bờ cũng lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Tần Tuyết Như thấy Tần Thư Dao cùng xuất hiện với Mộ Thành Hi, thì cười nói: “Không phải tỷ tỷ mới vừa đứng ngắm cảnh ở đầu mũi thuyền sao? Thế nào Ngũ hoàng tử vừa đi ra, tỷ tỷ đã trở lại rồi? Chẳng lẽ là sợ Ngũ hoàng tử?”

Lời này tuy là nói đùa, nhưng mà mọi người đều là người sáng suốt, cũng có thể nghe ra được ý tứ trong lời nói này.

Khi mọi người trước mặt dùng ánh mắt tò mò liếc nhìn nàng, nàng lại làm như không nhìn thấy, trên mặt cũng lộ ra vẻ thản nhiên: “Cảnh sắc trên mũi thuyền quả thật không tệ, chẳng qua là nhìn lâu cũng chán.”

Lúc này, Mộ Thành Hi cũng đã đi về vị trí của mình, lạnh lùng nhìn Tần Tuyết Như một cái.

Mặc dù Tần Tuyết Như không cam lòng, tuy nhiên nàng ta cũng không dám làm lần nữa.

Khi mọi người đang thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, chợt có một con thuyền từ từ nhích tới gần, vốn là mọi người chỉ cho rằng đó là một chiếc du thuyền bình thường, nhưng mà đợi tới gần mới phát hiện, trong tay mỗi người trên thuyền đều cầm một thanh kiếm, hơn nữa gương mặt hung thần ác sát.

Đợi đến khi người trên thuyền phát hiện, cũng đã chậm.

Những người đó đều giống như biết bay, ném dây thừng ra một cái là nhảy sang tới đây.

Trên thuyền này cũng có không ít thị vệ, nhưng lại không nghĩ rằng trong hồ vẫn sẽ có thích khách.

Trên thuyền có không ít nữ quyến, vừa nhìn thấy cảnh tượng này lập tức hoảng hồn, tất cả mọi người bắt đầu rối rít chạy trốn chết. Chẳng qua là đều đang ở trên thuyền, chạy trốn tới chỗ nào cũng có thích khách.

Tần Thư Dao cũng mang vẻ mặt kinh hoảng, trên trán nàng đã chảy đầy mồ hôi, nàng nắm thật chặt tay Tần Khả Cầm, muốn chạy về phía khoang thuyền.

Đám người Thi Vận có võ công, vẫn luôn bảo vệ ở xung quanh Tần Thư Dao, vì nàng ngăn cản thích khách.

Tần Tuyết Như thấy thế cũng lập tức kéo ống tay áo Tần Thư Dao thật chặt, vẻ mặt hoảng sợ và luống cuống: “Tỷ tỷ, tỷ không thể lại bỏ mặc ta!”

Tần Thư Dao lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, cũng không còn để ý tới nàng ta nữa, lệnh Thi Vận đi bảo vệ Tô Nhã Hạm, để cho hai người Tuyết Ảnh và Ngưng Sương bảo vệ ở bên cạnh mình. *d iễn _đàn _l ê _quý _đ ôn.*

Các nàng dùng tốc độ nhanh nhất đi tới khoang thuyền, nhưng có không ít thích khách cũng dâng lên, coi như hai người Tuyết Ảnh và Ngưng Sương võ công cao cường, đối phó cũng cực kỳ khó khăn. Cho nên bọn họ cũng chỉ mới đi vài bước mà thôi.

Mặc dù Tần Tuyết Như tức giận không thôi, tuy nhiên nàng ta không dám một mình rời đi, chỉ có thể theo sát ở sau lưng Tần Thư Dao.

Lúc này trên thuyền cũng đã sớm một mảnh hỗn chiến, bởi vì thuyền bọn họ trong hồ, cách bờ cực xa, người trên bờ chỉ nhìn thấy hai chiếc thuyền dựa vào quá gần, cũng hoàn toàn không có gì khác thường.

Lúc này không biết là người nào, đột nhiên hiệu lệnh lên bầu trời, đạn tín hiệu vừa vang lên, thị vệ trên bờ lập tức lên một chiếc thuyền lớn, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía bọn họ.

Nhưng mà dù sao cách quá xa, ngay cả đã kêu cứu binh, thích khách trên thuyền cũng hoàn toàn không có một chút ý sợ hãi, ngược lại càng thêm hung hãn

Đám người Tần Thư Dao, di chuyển từng bước đều tốn rất nhiều sức lực.

Lúc này, trên ván thuyền cũng đã có không ít thi thể, mặc kệ là thích khách hay vũ nữ, thị vệ trên thuyền, cũng có không ít người vì mạng sống mà nhảy vào trong hồ, chẳng qua những người biết bơi mới dám làm như thế.

Rốt cuộc mất thời gian gần một nén nhang, đám người Tần Thư Dao mới dời đến cửa khoang thuyền.

“Nhanh đi vào!”

Thời gian một nén nhang này, giống như tiêu tốn vô số thời gian.

Đội bọn họ vừa vào khoang thuyền, Tần Tuyết Như đã giành ở đằng trước, Tần Thư Dao khẽ cau mày, lạnh lùng nói: “Tam muội muội vẫn nên cẩn thận một chút, nếu những tặc tử kia vào khoang thuyền này, chỉ sợ cũng là một con đường chết!”

Tần Tuyết Như vừa nghe, trong lòng kinh hãi vội vàng dừng bước, vẻ mặt sợ hãi và bất lực nhìn nàng.

Tần Thư Dao cũng không để ý đến nàng ta, nắm tay Tần Khả Cầm thật chặt, tiếp tục đi về phía trước.

Trong khoang thuyền này, ngược lại cũng có không ít người tránh nạn, chẳng qua đây cũng chỉ là kẻ hoán binh. Những tặc tử kia vẫn sẽ còn xông tới.

Tuyết Ảnh dò xét một gian phòng sạch sẽ và bí mật, để cho đám người Tần Thư Dao đi vào trốn trước, sau đó bảo Ngưng Sương canh ở cửa, mà mình lại chạy đi muốn cứu những người khác vào.

Đội sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, Tần Tuyết Như mới thở phào nhẹ nhõm, bên ngoài vẫn có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết, và âm thanh đao kiếm tương tàn.

“Tỷ tỷ, vì sao những người này phải đánh lén chúng ta!”

Trong lòng Tần Thư Dao đã sớm biết đáp án, chỉ là có chút không thể nói lung tung, hướng chỉ những người kia bọn họ cũng không đắc tội nổi.

“Còn có thể là ai, nhất định là vị ngồi ở vị trí cao kia!”

Tần Thư Dao vội vàng quát bảo ngưng lại: “Người chán sống rồi sao, dám nói ra lời đại nghịch bất đạo!”

Trên mặt Tần Tuyết Như đã không còn khùng hoảng như vừa rồi, chẳng qua là hừ lạnh một tiếng, lại nói: “Chắc đại tỷ cũng đoán được, chẳng qua là không dám nói mà thôi! Vốn là bà ta chỉ cảm thấy Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử chướng mắt, không nghĩ tới bà ta cũng cảm thấy Đại hoàng tử chướng mắt. Nếu Ngũ hoàng tử và Đại hoàng tử có thể chạy đi, như vậy những ngày sau này của bà ta cũng không còn tốt nữa đâu!”

Mặc dù Tần Khả Cầm nghe có chút mơ hồ, nhưng cũng đại khái đoán được là ai, cho nên lập tức mím chặt môi, một câu cũng không nói.

Tần Thư Dao cũng không để ý tới nàng ta nữa, ôm Tần Khả Cầm vào trong ngực, nhẹ nhàng an ủi nàng.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một trận tiếng cười đùa, sau đó lại truyền tới từng trận tiếng thét chói tai.

Trong khoang thuyền này có không ít vũ nữ và nha hoàn trốn ở chỗ này, xem ra những tặc tử kia đã phát hiện ra bọn họ.

Mà lúc này Ngưng Sương cũng đi vào, hơn nữa lập tức đóng cửa lại, sau đó vội vàng đẩy cái bàn tới chắn cửa.

Tần Thư Dao cũng gấp gấp đứng lên, giúp đỡ Ngưng Sương lấy thứ gì đó nặng chặn ở cửa.

Quả nhiên, sau một lúc lâu bên ngoài liền vang lên một trận tiếng gõ cửa. Còn có tiếng người chửi.

Lúc này Tần Tuyết Như bị dọa cho sắc mặt tái nhợt, co rúc người thành một đoàn, đôi mắt khẩn trương nhìn cánh cửa kia.

“Trong này nhất định có người!” Giọng nói bên ngoài vang lên lần nữa: “Trên chiếc thuyền này có không ít mỹ nhân, mang về để cho các huynh đệ vui vẻ!”

Tần Thư Dao nghe thấy lời của bọn họ, trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ bọn họ đã hoàn toàn khống chế chiếc thuyền này rồi sao?

Những người đó lại dùng chân đá mạnh mấy cái, mà Tần Tuyết Như cũng bởi vì khẩn trương và sợ hãi, kêu to thành tiếng.

Ngưng Sương lập tức vọt tới, che miệng Tần Tuyết Như. Thế nhưng lúc này đã muộn.

Bên ngoài lại truyền đến một trận tiếng cười làm người ta ghê tởm: “Ha ha, trong phòng này quả nhiên có mỹ nhân, nhanh phá cửa.”

Kế tiếp chính là vang lên tiếng phá cửa, Ngưng Sương biết lần này muốn chạy trốn sợ là khó vô cùng. Dù sao nàng chỉ có một mình, mà ba tỷ muội Tần Thư Dao đều là những nữ tử yếu đuối không có võ công.

Nàng lo lắng nhìn xung quanh một chút, lại phát hiện trong khoang thuyền vẫn còn có một cửa sổ, mà phía bên ngoài cửa sổ chính là mặt hồ, nếu nhảy xuống tuy cũng là một con đường chết, nhưng cũng không thể để thân thể ô uế.

“Tiểu thư, không bằng chúng ta nhảy thôi!”

201. Chương 202: Tuyết Như Chịu Nhục Oán Hận Thư Dao

Tần Tuyết Như vừa nghe vội vàng lắc đầu nói: “Ta không đi, ta không đi...”

Tần Thư Dao trầm tư một lát, chẳng qua là tiếng vang ngoài cửa truyền tới làm cho nàng không cách nào tĩnh táo suy nghĩ được. Nàng biết Ngưng Sương sẽ nói như vậy, nhất định là cảm thấy một mình nàng không thể ngăn cản được những tặc tử kia, hơn nữa nếu chiếc thuyền này thật sự đã bị bọn họ khống chế hoàn toàn, như vậy còn không bằng nhảy xuống hồ, tránh cho cuối cùng bị người khi dễ.

“Tam muội, nếu muội không đồng ý, như vậy ta cũng không cưỡng ép muội. Chẳng qua là muội cũng đừng hi vọng những tặc tử kia sẽ khinh địch bỏ qua cho muội, muội đã có hôn ước với Đại hoàng tử, nếu không có trong sạch, như vậy là đồng nghĩa với thật sự mất không còn gì nữa rồi!”

Tần Tuyết Như nghe vậy kinh hoảng ngẩng đầu lên, gương mặt khủng hoảng nhưng vẫn kiên định nói: “Ta tin tưởng sẽ có người tới cứu chúng ta.”

Tần Thư Dao âm thầm lắc đầu một cái, cũng không nữa để ý đến nàng ta nữa. Mang theo Tần Khả Cầm đi tới trước cửa sổ, sau đó nói với Tần Khả Cầm: “Muội nhảy xuống trước, đợi chút nữa tỷ sẽ lập tức tới đón muội!”

Tần Khả Cầm ngoan ngoãn nghe lời từ thuở nhỏ, sau đó lập tức gật đầu một cái. Ngưng Sương vội vàng giúp Tần Khả Cầm trèo lên cửa sổ, sau đó để cho nàng nhảy xuống, kế tiếp chính là Tần Thư Dao.

Tần Thư Dao vừa nhảy xuống hồ, thì lập tức có một làn nước lạnh tràn vào trong miệng mũi của nàng, hai tay nàng bắt đầu vùng vẫy, hai chân cũng đang liều mạng đạp loạn, lại không có một người nào, không có một người nào không cố gắng liều mạng.

Đang lúc ấy thì, không biết từ chỗ nào Ngưng Sương ném một tấm ván gỗ từ trên cửa sổ xuống, Tần Thư Dao vội vàng bơi loạn tới tấm ván gỗ, thật may là nàng cách tấm ván gỗ rất gần, không đến một lát, đã nắm thật chặt tấm ván gỗ.

Sau đó nhìn bốn phía một chút, phát hiện Tần Khả Cầm may mắn hơn mình rất nhiều, trên tay đang ôm một tấm ván gỗ không biết có từ đâu.

Trong khoang thuyền, Ngưng Sương vừa liếc nhìn Tần Tuyết Như, thấp giọng nói: “Mặc dù những tặc tử kia có võ công bình thường, nhưng nhân số đông đảo. Nếu ngài không muốn đi, như vậy ở chỗ này chỉ chịu hết khuất nhục mà thôi!”

Mặc dù Ngưng Sương ước gì giữ Tần Tuyết Như ở lại chỗ này, mặc cho những tặc tử kia chà đạp. Nhưng mà, dù sao Tần Tuyết Như cũng là nữ nhi Tần gia, nếu hai người Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm vô sự, hết lần này tới lần khác đều là Tần Tuyết Như xảy ra chuyện, coi như là biết trên thuyền xông vào tặc tử, nhưng Tần Lương nhất định sẽ cảm thấy là Tần Thư Dao thấy chết mà không cứu.

Cho nên dọc theo con đường này, Tần Thư Dao mới không bỏ nàng ta lại.

Cánh cửa đã sắp không chống đỡ được, Tần Tuyết Như khủng hoảng nhìn cánh cửa sắp sụp xuống, sau đó vội vàng đứng dậy từ dưới nền, lúc chạy đến trước cửa sổ, nhìn Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm đều đang bình yên vô sự trôi nổi ở trên mặt nước, cũng quyết định nhảy xuống.

Nhưng mà đúng vào lúc này, cánh cửa bị những tặc tử kia đung võ.

Những tặc tử kia vừa nhìn thấy trong phòng có hai mỹ nhân, lập tức cười âm thầm ra tiếng: “Quả nhiên có hai mỹ nhân mà.” Nói xong lập tức vọt lên.

Tần Tuyết Như muốn đạp lên cái ghế nhảy từ trên khoang thuyền xuống, nhưng mà quá gấp gáp, lại từ trên ghế tuột xuống.

Lúc này Ngưng Sương cũng đã sớm cầm kiếm trong tay lên, đâm về phía những tặc tử kia.

Những người đó dường như không nghĩ đến trong khoang thuyền này, vẫn còn có một người biết võ công, trên mặt lập tức thay đổi sắc mặt, bắt đầu đánh nhau.

Tần Tuyết Như thấy thế lại lập tức bò lên cái ghế, muốn nhảy xuống.

Thế nhưng những tặc tử kia có sáu người, một mình Ngưng Sương khó đấu lại nhiều người như vậy, hai người khác nhìn ra Tần Tuyết Như không có võ công, lập tức vọt tới bên cạnh Tần Tuyết Như, kéo nàng ta từ trên ghế xuống.

“Con đàn bà này không tệ, trở về cho các huynh đệ vui vẻ thôi!” Nói xong lập tức đưa tay bóp nhẹ vào chỗ mềm mại của Tần Tuyết Như.

Mặt Tần Tuyết Như lập tức xám như tro tàn, kêu to thành tiếng, liều mạng vùng vẫy. Lúc này nàng ta hồi hận vô cùng, mới vừa rồi nên theo Tần Thư Dao cùng nhảy xuống, mà không phải ở chỗ này mè nheo.

Dù sao Ngưng Sương cũng là người Ngũ hoàng tử phái đi bảo vệ Tần Thư Dao, còn Tần Tuyết Như thì cũng chỉ là mang theo mà thôi. Huống chi nàng vốn cũng không thích đám người Ngô thị, càng thêm chán ghét Tần Tuyết Như vô cùng, cho nên cũng làm như không thấy.

Hai tặc tử kia thấy Ngưng Sương không ra tay, liền cười dâm dăng, nói: “Người tên là... Gia thích nghe tiếng kêu của những đàn bà lăng lơ các ngươi! Ha ha ha...”

Nói xong lại dùng sức xé xiêm áo trên người Tần Tuyết Như, mặc dù Tần Tuyết Như liều mạng che chở, nhưng mà nàng một nữ tử yếu đuối không bước chân ra khỏi nhà, thì làm sao địch nổi những tặc tử này.

Chỉ trong chốc lát, búi tóc xốc xếch, y phục cũng bị xé rách ngổn ngang.

Bốn người đang đánh nhau với Ngưng Sương thấy thế, lập tức đỏ mắt không thôi, có một người ngừng đánh nhau, cũng vọt tới bên người Tần Tuyết Như, cười dâm dăng nói: “Thật lâu rồi không gặp được mặt hàng tốt như vậy!”

Vốn Ngưng Sương cũng muốn dọa Tần Tuyết Như một chút, lại không nghĩ rằng những tặc tử kia lại to gan lớn mật, hoàn toàn không nhìn nàng, muốn ở chỗ này trực tiếp làm bản thân thể Tần Tuyết Như.

Mặc dù Ngưng Sương ước gì Tần Tuyết Như bị làm bản, nhưng mà xảy ra dưới mí mắt mình, nàng vẫn cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên.

Cho nên cũng tránh thoát ba người kia, vọt tới bên người Tần Tuyết Như, muốn cứu Tần Tuyết Như ra.

Có lẽ cái thuyền này thật sự đã bị những thổ phỉ kia chiếm đoạt, mấy tên thổ phỉ vốn đang sàm sỡ Tần Tuyết Như lập tức đẩy Tần Tuyết Như cho ba người kia, cầm đao lên cùng đánh nhau với Ngưng Sương.

Ba người kia đã sớm đỏ mắt không thôi, thấy thế vội vàng bắt lấy Tần Tuyết Như, sờ loạn một trận. Tần Tuyết Như liều mạng hét chói tai, nhưng những tặc tử kia hoàn toàn không nhìn nàng ta, động tác trên tay ngược lại càng thêm đẩy nhanh tốc độ.

Không đến một lát nữa, áo Tần Tuyết Như đã bị xé rách, mà Tần Tuyết Như hoàn toàn không thể động đậy. Trong lòng nàng ta buồn bực không thôi, cổ họng cũng đã sớm kêu to đến hỏng.

Những tặc tử kia vừa nhìn thấy da thịt tuyết trắng của Tần Tuyết Như, lập tức cúi đầu gặm. Trong lòng Tần Tuyết Như chấn động, lập tức ngẩng đầu lên, hung hăng cắn lên bả vai người kia một cái.

Người nọ bị đau dùng sức hất Tần Tuyết Như ra, thấy Tần Tuyết Như ngã nhào trên đất, lập tức kéo tóc của nàng ta, đi về phía một nơi sạch sẽ và rộng rãi.

Tần Tuyết Như bị đau khóc rống lên, nàng ta chưa từng gặp phải chuyện như vậy, những năm gần đây nàng ta vẫn luôn được coi là trân bảo, lại chưa từng nghĩ đến hôm nay sẽ bị khi dễ như vậy.

Một mình Ngưng Sương với ba người kia quá lắm cũng chỉ ngang tay mà thôi, hoàn toàn không có cách nào đi cứu Tần Tuyết Như.

Đang lúc Tần Tuyết Như kinh hoảng luống cuống, muốn cắn lưỡi tự vận, bên ngoài chợt vang lên một trận âm thanh hỗn loạn.

Ba người kia nghe thấy, trong bụng lập tức hốt hoảng, lúc bọn họ mới vừa vào khoang thuyền, người trên thuyền đã hoàn toàn bị chế ngự, cho nên bọn họ mới dám đánh vào như vậy.

Hiện tại lại nghe thấy bên ngoài có tiếng đánh nhau, cho dù bọn họ muốn phong lưu khoái hoạt, cũng không muốn bị người cho một đao giết chết.

“Chuyện gì xảy ra?”

Nam tử kéo tóc Tần Tuyết Như vừa nãy, vội vàng xông tới cửa nhìn, quả nhiên thấy mấy tên thị vệ mặc áo giáp đen chạy về phía này. Hắn vội vàng trở về trong phòng, sau đó nắm lấy tóc Tần Tuyết Như, cầm dao lên gác ở trên cổ Tần Tuyết Như.

Tần Tuyết Như cũng đã sớm không còn sức lực, hai chân cũng không ngừng run rẩy, y phục trên người càng thêm xốc xếch không chịu nổi, đầu vai tuyết trắng còn lộ ra bên ngoài, làm cho người ta suy nghĩ lung tung.

Chỉ trong chốc lát, những thị vệ kia lập tức vọt vào, thấy y phục Tần Tuyết Như xốc xếch, cũng hơi ngần ra. Sau đó rất nhanh Mộ Phượng Thiên cũng vọt vào, hắn cũng đã sớm thấy đám người Tần Thư Dao núp ở trong khoang thuyền, nhưng những tặc tử kia lại dám to gan lớn mật như thế.

“Các người ai dám động đến, ta sẽ lập tức giết ả!”

Hai mắt Tần Tuyết Như đỏ bừng, cắn thật chặt môi dưới, nàng thấy Mộ Phượng Thiên mang đám người đi vào cứu nàng, tuy nàng rất vui mừng, nhưng mà lại thấy bộ dạng của mình như thế, liền cảm thấy không đất dung thân.

Chẳng qua là nàng ta không muốn cứ như vậy mà chết đi, nàng ta vốn là cẩm y ngọc thực*, hơn nữa Mộ Phượng Thiên nhất định sẽ cứu bản thân ra, nàng ta nhất định sẽ trở lại cuộc sống trước kia.

(*Cẩm y ngọc thực: Áo bằng gấm, đồ ăn bằng ngọc. Chỉ cuộc sống giàu sang.)

Mộ Phượng Thiên thấy bộ dạng này của Tần Tuyết Như, trong lòng chấn động, gương mặt thống khổ: “Nếu người thả nàng, Bản hoàng tử sẽ tha cho các người không chết!”

202. Chương 203: Ác Nhân Làm Ác Bị Trời Phạt

Mấy tên tặc tử này thấy Mộ Phượng Thiên và thị vệ cũng đã vọt vào khoang thuyền, liền biết người bên ngoài sợ cũng đã chết không sai biệt lắm, cho nên bọn họ liếc nhìn nhau một cái.

Lại liếc nhìn Tần Tuyết Như chuẩn bị nhảy cửa sổ vừa nãy, lập tức nói: “Người cần phải nói lời giữ lấy lời!”

Nói xong lập tức liếc mắt ra hiệu cho một người, sau đó liền có người chạy về phía cửa sổ, cử động nhanh nhẹn leo lên cửa sổ nhảy xuống.

Ngưng Sương cũng đã sớm không còn đánh nhau với bọn họ, bởi vì những thổ phỉ này mà liều mạng, chuyện giết người cũng chỉ là bình thường.

Rốt cuộc sau khi đi xuống, tặc tử kia vẫn không chịu bỏ qua cho Tần Tuyết Như, kéo nàng ta đi tới trước cửa sổ, đợi sau khi mình bò lên cái ghế, mới dùng sức đẩy Tần Tuyết Như về phía trước, sau đó nhảy xuống.

Chỉ là sau khi nhảy xuống, hắn lập tức hối hận không thôi. Thì ra là thị vệ phía bên ngoài cũng đã sớm mai phục, bọn họ vừa nhảy xuống, thì lập tức có vô số mũi tên bắn về phía bọn họ. Cuối cùng toàn bộ mấy tên tặc tử này đều chết trong hồ.

Tần Tuyết Như ngã nhào trên sàn, đầu tóc rối bời, hoàn toàn không dám lại ngẩng đầu lên nhìn Mộ Phượng Thiên, chỉ có thể một mình quỳ trên mặt đất đau khổ.

Gương mặt Mộ Phượng Thiên xanh mét, thị vệ xung quanh cũng thức thời lui ra ngoài, trong lòng Ngưng Sương nghĩ tới Tần Thư Dao và Tần Khả cảm, thấy Tần Tuyết Như không có chuyện gì, nên cũng rời đi.

Mộ Phượng Thiên đi tới bên người Tần Tuyết Như, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc mềm mại của nàng ta.

Chợt Tần Tuyết Như ôm lấy Mộ Phượng Thiên thật chặt, chôn ở trong ngực của hắn, khóc ồ lên.

Mộ Phượng Thiên mang vẻ mặt phức tạp, hai mắt càng thêm đỏ bừng không thôi...

Sau khi hai người Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm nhảy xuống hồ, cũng không lâu lắm, thuyền cứu viện liền đến, thấy hai người bọn họ, lập tức ném ra một sợi dây, sau đó kéo bọn họ lên thuyền.

Cho nên Ngưng Sương tìm lâu mà vẫn chưa từng tìm được hai người Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm, ngược lại tìm được đám người Tô Nhã Hạm, Tô Nhã Hạm núp một mình ở góc khác, mà nàng cũng cực kỳ may mắn, hoàn toàn không bị người phát hiện.

Lần này chết không ít người, trên ván thuyền không phải là thi thể, thì là nhân sĩ bị trọng thương.

Tần Thư Dao biết được đám người Mộ Thành Hi không có chuyện gì, cũng mới yên lòng. Về phần Tần Tuyết Như, sau khi biết nàng ta thiếu chút nữa bị làm bẩn, trong lòng cũng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Hoặc giả cuối cùng là tỷ muội, cho nên nàng không đành lòng trực tiếp bỏ lại nàng ta. Chỉ là có chút chuyện coi như nàng vội vàng muốn giúp, người khác không cảm kích, cũng không trách được nàng. Cũng thật may là Mộ Phương Thiên kịp thời chạy tới, nếu không sợ rằng Tần Tuyết Như cũng đã sớm bị hủy trong sạch.

Một đám người trở lại trên bờ, mới phát hiện giống như được sống lại, tất cả mọi người không còn vui mừng như lúc đến nữa, chẳng qua là liếc nhìn nhau, rồi vội vàng trở về xe ngựa của mình, vội vàng vàng trở về nhà.

Vậy mà sau khi Ngô thị nghe được tin tức, vẫn lo lắng ở trên bờ chờ, lúc nhìn thấy hai người Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm mặc Bồ Y đi xuống, trong lòng còn có chút vui mừng, còn tưởng rằng là ông trời mở mắt.

Đợi khi bà ta biết được Tần Thư Dao và Tần Khả Cầm chỉ bởi vì nhảy xuống hồ, cho nên mới đổi ý phục, không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng mà đợi đã lâu lại chậm chạp không thấy bóng dáng Tần Tuyết Như, điều này làm cho trái tim của bà ta lập tức lại nhảy tới cổ họng.

“Như Nhi đâu? Sao không thấy nó?” Ngô thị nhìn thấy Tần Thư Dao đi tới trước mặt bà ta, lập tức bắt lấy cổ tay của nàng hung hăng nói.

Tần Thư Dao hất tay Ngô thị ra, quay đầu lại liếc mắt nhìn, thở dài một tiếng, mới chậm rãi nói: “Hiện tại nàng đang ở cùng với Đại hoàng tử!”

Ngô thị nghe vậy mới để tảng đá trong lòng xuống, chẳng qua là sau một lúc lâu trái tim của bà ta lại nhảy lên.

“Chỉ là khi trở về mẫu thân nên khuyên bảo Tam muội, ngàn lần không thể để cho nàng làm việc ngược!”

Chuyện ở trong khoang thuyền vừa rồi, Tần Thư Dao cũng nghe Ngưng Sương nói, mặc dù thân thể Tần Tuyết Như trong sạch, nhưng vẫn đúng là bị những tặc tử kia sờ soạng.

Ngô thị vừa nghe vội vàng hốt hoảng hỏi: “Lời này của ngươi là có ý gì?”

“Tam muội không chịu theo chúng ta nhảy hồ... Cho nên...”

Ngô thị vừa nghe trước mắt lập tức tối sầm, người cũng ngay sau đó hôn mê bất tỉnh, thật may là Quý ma ma tay mắt lanh lẹ, kịp thời đỡ bà ta. Sau đó lại dùng sức bấm huyệt nhân trung cho bà ta, Ngô thị mới chậm rãi tỉnh lại.

“Phu nhân, người không thể hỗn loạn!” Mặc dù trong lòng Quý ma ma khổ sở vô cùng, nhưng vẫn phải trấn an Ngô thị trước.

Ngô thị không để ý tới hai tỷ muội Tần Thư Dao nữa, mà là để cho Quý ma ma đỡ bà ta đi tìm Tần Tuyết Như, nếu nữ nhi của bà ta thật sự có bất trắc gì, như vậy bà ta còn kỳ vọng gì, còn hi vọng gì nữa.

Tần Thư Dao nhìn bóng lưng Ngô thị, hừ lạnh một tiếng, cuối cùng vẫn mang theo Tần Khả Cầm lên xe ngựa, về Tần Phủ trước.

Mặc kệ như thế nào, nàng cũng đã hết lòng rồi!

Tần Phủ, Vinh Thọ Viện.

Tần Lương đã sớm nghe nói Phượng Tây Hồ có xảy ra đại sự, mà phu nhân và hài tử của mình đều ở Phượng Tây Hồ du ngoạn, cho nên lập tức cười khoái mã chạy về đến trong nhà, nhìn thấy hai nữ nhi của mình cũng bình an vô sự, cũng mới yên tâm.

“Tam muội và mẫu thân của con đâu?”

Tần Thư Dao nhẹ giọng nói: “Còn chưa trở lại!”

Mới vừa rồi sau khi trở lại Tần phủ, Tần Thư Dao lập tức nói chuyện với Tần lão phu nhân, sau khi Tần lão phu nhân nghe, sắc mặt khó coi vô cùng, ngay cả bà không thích Tần Tuyết Như, nhưng cũng không muốn thấy nàng xảy ra chuyện như vậy.

Cho nên, trước tiên bà bảo đám người Tần Thư Dao đi ra ngoài, sau đó mới nói lại lời của Tần Thư Dao nói vừa nãy. Tần Lương nghe xong sắc mặt cũng thay đổi vô cùng khó coi, cũng đang lúc ấy thì người phía dưới cũng truyền Ngô thị và Tần Tuyết Như đã trở lại.

Mà Tần Tuyết Như là được trực tiếp đưa về Như Ý Uyển, Ngô thị lại mang vẻ mặt tức giận đến Hình Hương Viện nào loạn.

Bởi vì Tần Thư Dao vẫn còn ở Vinh Thọ Viên, cho nên khi Ngô thị xông tới Vinh Thọ Viên. Nhìn thấy Tần lão phu nhân và Tần Lương đều ở đây, liền cầm khăn khóc: “Đều là tỷ muội, sao nó có thể độc ác như vậy. Bỏ lại Như Nhi chúng ta liều mạng, đây chính là muốn bị sét đánh mà!”

Tần Lương và Tần lão phu nhân đã sớm biết rõ ràng mọi chuyện, chỉ hận Tần Tuyết Như quá sợ chết, không muốn nhảy hồ mới chọc những chuyện này.

“Ồ nháo. Chuyện này đâu phải do Dao Nhi!”

Ngô thị lại nói: “Nếu nó để cho Như Nhi nhảy hồ trước, thì chuyện cũng không trở thành như vậy. Là nó cố ý như thế, nếu không vì sao hết lần này tới lần khác đều là Như Nhi cuối cùng!”

Tần Lương cũng không phải là không rõ lý lẽ, mới vừa rồi ông cũng nghe Tần lão phu nhân nói rõ một lần, mà nha hoàn bên người Tần Thư Dao cũng vẫn luôn ở bên người Tần Tuyết Như che chở cho nó, chỉ có thể trách những tặc tử kia quá ghê tởm.

“Người là đồ đàn bà chanh chua, trong nhà xảy ra chuyện này, người còn làm loạn không ngừng. Hơn nữa, nếu chuyện này truyền ra ngoài, người để cho Như Nhi làm người như thế nào đây. Hiện tại không nghĩ nên khuyên giải cho Như Nhi như thế nào, làm thế nào để cho Như Nhi quên những đau đớn kia, ngược lại vẫn còn ở nơi này vu oan cho Dao Nhi. Dao Nhi cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối, nó có năng lực gì mà cứu nàng. Bản thân không muốn nhảy hồ, có thể trách được Dao Nhi sao?”

Vốn tâm tình Tần Lương đã cực kém, nhìn thấy Ngô thị giống như người đàn bà đánh đá, nhất định phải để ông định tội cho Tần Thư Dao, càng thêm tức giận không thôi: “Ta thấy ngày thường người làm ác quá nhiều, cho nên mới phải gặp báo ứng. Chẳng qua là báo ứng này lại báo lên người nữ nhi của người!”

203. Chương 204: Ngô Thị Tức Giận Chỉ Trích Thư Dao

Ngô thị vừa nghe sắc mặt lập tức tái nhợt vô cùng, bà ta nhớ lại mưu kế hôm nay của mình, nếu không phải Tần Thư Dao thuận lợi chạy trốn, như vậy lúc này Tần Thư Dao cũng đã bị hủy trong sạch. Mà nữ nhi của mình không có nha hoàn bên cạnh Tần Thư Dao che chở, có phải trong sạch cũng bị hủy hay không?

Nghĩ tới đây, trong lòng bà ta cứng lại, lập tức không dám nói gì nữa, chẳng qua là càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng cảm thấy Tần Lương nói có đạo lý, bà ta hốt hoảng đi ra khỏi Vinh Thọ Viên, lại cũng quên hành lễ với Tần lão phu nhân.

Chẳng qua là Tần lão phu nhân và Tần Lương đều không ngăn bà ta, dù sao Tần Tuyết Như là thịt trong trái tim của bà ta, xảy ra chuyện như vậy nào có mấu thân không đau lòng không nóng nảy. Chẳng qua là ngàn lần bà ta không nên đẩy những trách nhiệm này lên trên người Tần Thư Dao.

“Chuyện như vậy Đại hoàng tử cũng nhìn thấy, ngày mai ta sẽ đi tìm Đại hoàng tử nói một chút. Nếu hấn ghét bỏ Như Nhi chúng ta, chúng ta sẽ lập tức lui cửa hôn sự này, ngàn lần không thể để cho Như Nhi gả qua chịu nhục!” Tần Lương suy nghĩ cẩn kẽ, cuối cùng nghĩ vẫn nên buông tha cho đoạn nhân duyên này, cũng không thể khiến nữ nhi của mình sống không tốt.

Tần lão phu nhân cũng có ý đó, hơn nữa chuyện này không khỏi liên quan đến Thiên gia, chuyện tình của Tần Tuyết Như tự có người giúp đỡ bọn họ lừa gạt, hướng chỉ lúc ấy cũng không có mấy người nhìn thấy. Cho nên hấn không sợ truyền đi, sợ chỉ Mộ Phượng Thiên sẽ sinh ra vết nứt về tình cảm.

“Cũng tốt, chuyện này vậy thì con đi làm!” Tần lão phu nhân dừng một chút lại nói: “Những ngày qua con cần phải nhìn chặt, nghĩ đến Ngô thị lòng dạ độc ác, chuyện này nếu nàng nói nhất định là lỗi của Dao Nhi, nhất định sẽ đi gây sự với Dao Nhi!”

Tần Lương tự nhiên biết lợi hại trong này, liền gạt đầu một cái.

Mẫu tử hai người lại tán gẫu trong chốc lát, Tần Lương mới lui ra ngoài.

Chẳng qua là lần này ông không đi Lạc Vân Viện, mà là đi Tiêu Tương Uyển.

Mặc dù mới vừa rồi Ngô thị nói hưu nói vượn, nhưng cũng là trong lòng Ngô thị lo lắng, mới sẽ như thế.

Một mình Ngô thị nằm trong chăn khóc ồ lên, mới vừa rồi vốn là bà ta muốn đi Như Ý Uyển, nhưng làm thế nào Tần Tuyết Như cũng hoàn toàn không bằng lòng gặp bà ta, chẳng qua là tự nhốt một mình ở trong phòng.

Xảy ra chuyện như vậy, làm sao bà ta không lo lắng, coi như là thân thể Tần Tuyết Như không bị làm bẩn, nhưng cũng bị những người đó xé y phục.

Quý ma ma vốn đứng ở một bên dụ dỗ, chợt nhìn thấy Tần Lương đi vào, vốn định lên tiếng, lại thấy Tần Lương khẽ lắc đầu, mới lặng lẽ lui ra ngoài.

Dù sao Tần Tuyết Như cũng là bảo bối của hai người bọn họ, mặc dù hành động vừa rồi của Ngô thị quả thật có chút không ổn, nhưng mà nữ nhi của mình gặp phải chuyện như vậy, khó tránh khỏi sẽ làm ra loại chuyện điên rồ kia. d iễn _ đàn _ l _ e _ quý _ đ _ ôn.

Cho nên Tần Lương mới tới an ủi Ngô thị một chút.

Ông đi tới trước giường ngồi xuống, sau đó nhẹ nhàng trấn an nói: “Chuyện như vậy bà cũng đừng có gấp, nghe nói là Đại hoàng tử cứu Như Nhi, hấn vốn là một người ôn hòa hiền hậu, cũng sẽ không ghét bỏ!”

Những năm gần đây, Ngô thị chưa từng nghe qua Tần Lương nói lời dịu dàng, thoáng cái ngẩn người, ngay sau đó lại nghĩ nhất định là ông ta nghĩ vì Tần Thư Dao phạm lỗi, cho nên mới phải hạ mình, tới chỗ này dụ dỗ bản thân. Lửa giận trong lòng cùng với không cam lòng vọt lên lần nữa, bà ta chợt ngẩng đầu lên, trên mặt đã sớm không có ôn nhu và hiền thực của thường ngày, mà là điên cuồng và dữ tợn.

“Đại hoàng tử không chê? Sao ông biết Đại hoàng tử không chê? Coi như là hiện tại Đại hoàng tử không chê, như vậy sau này thì sao? Quan trọng của một nữ nhi chính là một thân trọng sạch, nếu Đại hoàng tử không nhìn thấy thì cũng được, nhưng hết lần này tới lần khác Đại hoàng tử nhìn thấy rõ ràng. Ông nói một chút xem Như Nhi chúng ta có thể không khổ sở, có thể không thương tâm sao? Vậy tiện nhân có mấu thân sinh không có mấu thân nuôi dưỡng kia thấy chết mà không cứu, ông cũng không trách cứ nó, ngược lại còn che chở nó.”

Tần Lương càng nghe sắc mặt càng thêm khó coi, vốn ông muốn an ủi Ngô thị một chút, ngay cả mới vừa rồi hành động của bà ta ở Vinh Thọ viện có chút quá khích, nhưng Tần Lương thông cảm bà ta là một mẫu thân, mới sẽ như thế. Nhưng lại không nghĩ rằng Ngô thị càng làm càng quá đáng.

Ngô thị thấy Tần Lương không lên tiếng, lại tiếp tục mắng: “Hôm nay, ta muốn có một câu trả lời hợp lý. Ngược lại ông phải trả lời cho ta, muốn xử trí Dao Nhi như thế nào!”

Quả thật Tần Lương càng thêm thiên vị Tần Tuyết Như, nhưng chuyện này hoàn toàn không có liên quan gì đến Tần Thư Dao, huống chi lúc ấy là bản thân Tần Tuyết Như muốn lưu lại. Nếu nghe lời của Tần Thư Dao, cũng không trở thành như thế.

Ông xanh mặt, đứng thẳng người, hừ lạnh một tiếng: “Chuyện hôm nay, ta sẽ làm như không nghe thấy, nếu bà luôn khẳng khái một mực như vậy, ta cũng không khách khí nữa!”

Trong lòng Ngô thị cả kinh, chỉ cảm thấy trong miệng có vị đắng chát, đến hôm nay ông ta lại vẫn thiên vị tiện nhân kia như vậy.

Bà ta chợt đứng lên, giống như phát điên vọt tới bên người Tần Lương, sau đó hai tay đánh Tần Lương, khóc kêu nói: “Hôm nay ông phải nói rõ cho ta, rốt cuộc muốn xử trí nó như thế nào!”

Tần Lương chỉ cảm thấy chán ghét nữ nhân trước mắt không thôi, làm ông không nguyện ý liếc nhìn nhiều lần hơn nữa, ông chợt đẩy Ngô thị tới trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Từ nay về sau, bà liền ở chỗ này đóng cửa suy nghĩ, đợi sau khi bà hiểu rõ, ta sẽ thả bà ra ngoài!” Nói xong liền không bao giờ ... nhìn Ngô thị một cái nữa, vén áo bào lên đi ra ngoài.

Vẫn núp ở cửa, Quý ma ma nghe rõ ràng mọi chuyện, thấy Tần Lương muốn ra khỏi, thì vội vàng vàng núp vào. Đợi đến khi Tần Lương đi xa, mới vội vàng chạy đi vào.

“Phu nhân ... Người hồ đồ như vậy...” Quý ma ma vội vàng chạy đến bên người Ngô thị, muốn đỡ Ngô thị, nhưng mà lúc này Ngô thị hoàn toàn không nghe khuyên, còn dùng sức đẩy Quý ma ma ra.

Quý ma ma thở dài một tiếng, muốn khuyên nữa, nhưng cũng biết vào lúc này sợ cũng khuyên không tốt, chỉ có thể lẳng lặng đứng ở một bên chờ đợi.

Tất cả chuyện xảy ra ở Tiêu Tương Uyển, rất nhanh đã truyền khắp cả Tần phủ.

Hình Hương Viện.

Tần Thư Dao cũng bị kinh sợ một chút, nhưng lại không có gì đáng ngại, lúc này đang ngồi ở gần trước cửa sổ, trong tay cầm một ly trà sứ men xanh, sau khi chậm rãi uống một hớp, mới cười lạnh một tiếng: “Không nghĩ tới bà ta lại hận ta như vậy, vốn định làm bản thân thể ta, không nghĩ tới lại là nữ nhi bà ta gặp phải. Đây cũng là tự làm tự chịu.”

Vốn Ngưng Sương sớm có thể cùng nhau nhảy xuống hồ, chỉ là thấy Tần Tuyết Như bị những người đó chà đạp, trái tim không đành lòng. Không nghĩ tới quay đầu lại, người nọ lại vẫn muốn oán mình.

“Sớm biết lúc ấy ta liền chạy, cần gì còn cứu nàng ta. Hiện tại nàng ta không có nửa phần cảm kích thì cũng coi như thôi, lại vẫn gọi mẫu thân nàng ta muốn tới trách phạt chúng ta.” Trong ngày thường vô cùng ít nói, Ngưng Sương cũng không nhịn được mà bất bình.

Tuyết Ảnh cũng đã sớm bất bình, mắng hai người Tần Tuyết Như và Ngô thị một lần mới nói: “Hoàng hậu cũng ngoan độc, nếu thật sự như ý nguyện của bà ta, một thuyền người này cũng mất mạng hết!”

Nghe vậy Tần Thư Dao cũng khẽ cau mày, lần này quả thật thủ đoạn của hoàng hậu quá tàn nhẫn, xem ra bà ta muốn diệt trừ từng người một trong những hoàng tử kia, chẳng qua là đáng tiếc hai người Ngũ hoàng tử và Đại hoàng tử cũng mạng lớn, hơn nữa quan trọng nhất là bọn họ còn bắt được thủ lĩnh của thổ phỉ, chỉ cần có thể để cho thủ lĩnh này cung khai, như vậy hoàng hậu cũng sẽ gieo gió gặt bão.

Chợt, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng vang. Đám người Tuyết Ảnh lập tức xông ra ngoài, chẳng qua là qua một lát ngay đến một chút tiếng động cũng không có.

Tần Thư Dao nghi ngờ kêu lên, lúc này mới truyền đến một trận tiếng bước chân vội vàng.

Mộ Thiếu Dục đã sớm nghe nói Phượng Tây Hồ gặp phải thủy tặc, mặc dù cũng biết Tần Thư Dao bình an vô sự, nhưng vẫn muốn tận mắt coi trộm một chút mới có thể yên tâm.

Tần Thư Dao lại không nghĩ rằng là Mộ Thiếu Dục, trong bụng căng thẳng, trên mặt cũng hiện lên nhàn nhạt đồ ửng.

204. Chương 205: Phá Hỏng Cuộc Hẹn Lén Lút Gặp Mặt Của Mộ Thiếu Dục

“Nàng không sao chứ?”

Tần Thư Dao nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói: “Thật may là có đám người Tuyết Ảnh, nếu không ta cũng không biết nên làm thế nào cho phải!”

Ai ngờ, Mộ Thiếu Dục nghe vậy lại hơi nhú mồm một cái, sau đó nói: “Dù sao đám người Tuyết Ảnh cũng là người của Ngũ đệ, sau này cuối cùng nàng cũng phải gả cho ta, nếu lại dùng người của hắn, sợ cũng không thích hợp. Không bằng hai ngày nữa ta liền cho nàng lựa chọn mấy nữ tử có võ công cao cường làm nha hoàn thiếp thân, nàng cảm thấy được không?”

Tần Thư Dao khẽ cau mày, lắc đầu nói: “Mấy người bọn họ tuy là người Ngũ hoàng tử, tuy nhiên bọn họ cũng coi như trung thành và tận tâm với ta, huống chi ta đã sớm thành thói quen có bọn họ, đổi lại người ta cũng sợ không quen!”

Tính tình của đám người Tuyết Ảnh cũng không tệ, hơn nữa phục vụ cũng cực kỳ chu đáo. Nàng cũng biết Mộ Thiếu Dục tìm người cũng không khác biệt, tuy nhiên luôn cảm thấy vấn đề lớn nhỏ này không cần thiết lắm.

Ai ngờ, sau khi Mộ Thiếu Dục nghe vậy, sắc mặt lại thay đổi.

“Cuối cùng ta và nàng sẽ thành hôn, đến lúc đó cũng bị người khác nói. Sao không trước hết đổi người, nàng cũng có thể sớm một chút thích ứng!”

Tần Thư Dao luôn không thích có người can thiệp vào chuyện của nàng, ngay cả nàng và Mộ Thiếu Dục có hôn ước, ngay cả trong lòng nàng cũng có mấy phần tình ý với Mộ Thiếu Dục, nhưng cũng không thích hắn như vậy.

“Không cần. Huống chi, ta chỉ gả cho người làm thiếp thôi.”

Mộ Thiếu Dục thấy sắc mặt Tần Thư Dao thay đổi, cũng biết nhiều lời vô ích, chẳng qua là cảm giác trong lòng khó chịu.

Cuối cùng hai người tan rã trong không vui.

Ngày hôm sau, Tuyết Ảnh giao thư của Mộ Thành Hi cho Tần Thư Dao.

Nội dung trong thư cũng chỉ là để cho Tần Thư Dao đi Túy Tiên Lâu tụ họp một chút, làm như vậy chỉ biểu đạt áy náy mà thôi, chẳng qua là trong thư lại viết rõ, chỉ cần một mình Tần Thư Dao tới.

Tần Thư Dao suy nghĩ hôm qua Tần Khả Cầm cũng bị một chút kinh sợ, hôm nay liền để cho nàng ở trong nhà nghỉ ngơi thật tốt. Hơn nữa nàng và Mộ Thành Hi cũng là đồng bạn trên phương diện làm ăn hợp tác, có lẽ lâu rồi nàng chưa hỏi đến việc buôn bán của Vọng Hương Lâu.

Túy Tiên Lâu, nhả gian.

Mộ Thành Hi cũng đã sớm ngồi ở trên ghế thái sư khắc hoa đỏ thẫm, nhìn thấy Tần Thư Dao đi vào, lập tức đứng lên, lại cho nàng rót một ly trà, mới lệnh cho tất cả những người không có nhiệm vụ lui ra ngoài.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong gian phòng trang nhã cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tần Thư Dao vốn đang cho rằng sẽ có những người khác, lại không nghĩ rằng cuối cùng chỉ có một mình Mộ Thành Hi, nàng có chút khó chịu khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Ngũ hoàng tử cần gì khách khí như vậy, ta cho rằng còn có những người khác ở đây. Chẳng qua là không biết, hôm nay Ngũ hoàng tử tới tìm ta là có chuyện gì? Hắn không phải là xin lỗi đơn giản!”

Dù sao chuyện tình hôm qua cũng không phải Mộ Thành Hi mong muốn, hơn nữa hôm qua cũng không chỉ một mình nàng bị hại, còn có mấy người còn nghiêm trọng hơn nàng.

Mộ Thành Hi thoải mái cười một tiếng, tay nâng ly trà uống một hơi cạn sạch, sau đó mới chậm rãi nói: “Tần cô nương quả nhiên thông minh lanh lợi, hôm nay ta tìm nàng tới quả thật có chuyện, chẳng qua là không biết Tần cô nương có nguyện ý giúp chuyện này hay không!”

Tần Thư Dao hơi kinh hãi, sau đó mới bật cười nói: “Ngũ hoàng tử nói đùa, ngài là hoàng tử cao quý, lại có chuyện gì không làm được đâu!”

“Tần cô nương nói đùa, chuyện này thật đúng là ta làm không được. Chỉ hy vọng Tần cô nương có thể giúp một chuyện.”

Tần Thư Dao có chút kinh ngạc: “Rất cuộc là chuyện gì?”

Lúc này Mộ Thành Hi lấy một phong thư từ trong tay áo ra, đưa cho Tần Thư Dao: “Ta có chút không tiện, nàng có thể giúp ta đưa phong thư này hay không!”

Tần Thư Dao nghi hoặc nhìn Mộ Thành Hi, không hiểu vì sao hắn phải để cho nàng đưa, dù sao bên cạnh hắn cũng có không ít thân tín, chỉ một là một phong thư, hà cớ gì phải làm lớn chuyện như vậy.

Mộ Thành Hi thấy Tần Thư Dao nghi ngờ, cười nói: “Nàng chỉ cần đưa thư đến ngôi miếu đồ nát thành Nam là được!”

Tần Thư Dao nghe vậy trong bụng chấn động, ngôi miếu đồ nát thành Nam. Cái chỗ này mặc dù nàng không quen thuộc, tuy nhiên nó cũng không xa lạ gì, ban đầu cũng có một người xa lạ gọi nàng đưa thư.

Lúc này trái tim của nàng giống như nhảy tới cổ họng, vẻ mặt kinh hoảng nhìn Mộ Thành Hi, mà Mộ Thành Hi lại tựa như không nhìn ra Tần Thư Dao khác thường, chẳng qua là cúi đầu cầm ly trà lên uống một hớp.

Đợi sau khi đặt ly trà xuống, quả nhiên thấy Tần Thư Dao đã cầm phong thư lên.

“Chỉ cần vào buổi trưa ngày mai nàng đưa qua là được!”

Tần Thư Dao như có trăm ngàn lời nói, nhưng lúc này lại cũng ngăn ở trong cổ họng, nàng nói không ra, cũng không biết nên hỏi như thế nào.

“Người là ai?”

Qua một lát, nàng mới si ngốc nói một câu!

Mộ Thành Hi hơi sững sờ, ngay sau đó lại cười nói: “Hôm qua Tần cô nương sợ đến mức không tỉnh táo nhỉ, nàng đừng lo lắng, tuyệt đối không có bất kỳ nguy hiểm nào.”

Tần Thư Dao biết câu nói vừa rồi của mình có chút đột ngột, nhưng lúc này nàng muốn nói, lại không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể cất phong thư đi. Chẳng qua là kế tiếp trong đầu của nàng đều là một mảnh hỗn loạn.

Cuối cùng nàng không biết mình về Tần phủ như thế nào, càng không biết hôm nay nói gì với Mộ Thành Hi. Chỉ là thư trong tay càng nắm càng chặt, cho đến khi trở lại Hình Hương Viện, mới xua mọi người đi.

Nàng si ngốc nhìn phong thư trong tay, trong óc có một vụn âm thanh bảo nàng mở ra, nhưng cuối cùng nàng vẫn nhịn được.

Bởi vì Mộ Thành Hi nói, ngày mai nàng sẽ thấy người nhận thư, như vậy tất cả bí ẩn, sẽ phải phơi bày ra ngoài sáng.

Một đêm này, Tần Thư Dao khó tránh khỏi trằn trọc, trong lòng như có một vụn con kiến đang gặm cắn.

Đến ngày hôm sau, Tần Thư Dao dùng bữa trưa sớm một chút, liền tùy tiện tìm một lý do, tìm xe ngựa mang theo đám người Tuyết Ảnh ra khỏi phủ.

Ngôi miếu đồ nát ở ngoài cửa thành không tính là quá xa, cho nên chỉ cần đi nửa canh giờ cũng đã đến.

Chỉ là bọn họ không lập tức đi vào ngôi miếu đồ nát, mà là ở phía xa nhìn một chút trước, cái ngôi miếu đồ nát này nàng cũng đã từng tới hai lần, tất nhiên là có chút quen thuộc, cho nên nàng tìm được địa phương cực kỳ bí mật.

Nàng muốn biết rốt cuộc là người nào nhận thư, người nợ là ai.

Chờ giây lát, lại thấy đến một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở trong mắt của nàng, Tần Thư Dao hơi ngẩn ra. Cảnh tượng sau đó càng làm cho Tần Thư Dao thêm khiếp sợ, mà đám người Tuyết Ảnh và Ngưng Sương cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tất cả trong ngôi miếu đổ nát.

Trong miếu đổ nát, Mộ Thiếu Dục mặc một thân áo bào màu đen thêu hoa văn mây bay, trên đầu chỉ đơn giản dùng một bạch ngọc quan buộc tóc. Mà đứng đối diện hẳn chính là Trịnh Anh Anh.

Bởi vì Tần Thư Dao đứng cực xa, cho nên hoàn toàn nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì. Nhưng mà nhất cử nhất động của bọn họ, lại có thể nhìn rõ ràng.

Đầu tiên là nàng thấy được Trịnh Anh Anh khóc sụt sùi, sau đó liền thấy nàng lao vào trong ngực Mộ Thiếu Dục, mà Mộ Thiếu Dục không có đẩy Trịnh Anh Anh ra, ngược lại còn ôm nàng. Chỉ chốc lát sau, Trịnh Anh Anh liền ngẩng đầu lên, hôn lên đôi môi lạnh như băng của hắn. Mộ Thiếu Dục cũng không có đẩy ra, mà dường như đang đáp lại!

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng, người nam tử từng hàng đêm đi đến trong phòng nàng, nói với nỗi khổ tương tư. Lúc này lại cùng ôm ấp với một nữ tử khác, nàng chỉ cảm giác mình giống như là một kẻ ngu, bị người chơi đùa.

Nàng tự giễu cười, khó trách Mộ Thành Hi bắt nàng phải đưa thư, nghĩ đến đã sớm biết hai người Mộ Thiếu Dục và Trịnh Anh Anh ở chỗ này vụng trộm. Chỉ tự trách mình quá ngu, cho dù biết rất rõ ràng ngay cả Mộ Thiếu Dục cưới ba nữ nhân, mà mấy tháng cũng chưa từng gặp nhau, cho nên cũng còn tin tưởng lời nói dối của hắn.

Chợt nàng đứng thẳng người, đi về phía ngôi miếu đổ nát. Đã đưa thư, như vậy Mộ Thiếu Dục cũng đang đợi thư đi.

Đám người Tuyết Ảnh nhìn bộ dạng này của Tần Thư Dao, mặc dù cũng muốn tiến lên khuyên nhủ, nhưng cũng không biết nên làm thế nào cho phải, cuối cùng ba người bọn họ chỉ có thể theo sát thật chặt ở sau lưng Tần Thư Dao.

Có lẽ người trong ngôi miếu đổ nát quá chú tâm, có lẽ là bọn họ đã đến thời gian tình thâm ý trọng. Cho nên bọn họ hoàn toàn không nhận ra được lúc này vẫn còn có một người đi về phía bọn họ.

Cho đến khi Tần Thư Dao đi vào trong miếu đổ nát, Mộ Thiếu Dục mới kinh ngạc đẩy Trịnh Anh Anh ra, sau khi quay đầu lại thấy người trước mắt là Tần Thư Dao, càng thêm kinh hoảng không thôi.

Trên mặt Trịnh Anh Anh một mảnh đỏ ửng, sau khi nhìn thấy Tần Thư Dao, cũng là gương mặt hoảng sợ: “Tại sao người lại ở chỗ này?”

Gương mặt Tần Thư Dao tái nhợt, nàng cười mình ngu, kiếp trước đã bị một người nam tử lừa gạt chết thảm, kiếp này lại vẫn không biết hối cải, lại vẫn sẽ tin tưởng lời nói ngon ngọt của nam nhân.

205. Chương 206: Hai Người Hiểu Lầm Có Người Vui Mừng

Trong miếu đổ nát, chỉ có ba người bọn họ. Đám người Tuyết Ảnh cũng đã sớm rời khỏi.

Đầu tiên trên mặt Mộ Thiếu Dục khiếp sợ, sau đó chậm rãi chuyển thành lạnh lùng.

Khóe miệng Tần Thư Dao nở một nụ cười lạnh: “Ta tới là có đồ muốn giao cho ngài!”

Nàng không nói chuyện với Trịnh Anh Anh, mà là đang nói chuyện với Mộ Thiếu Dục, nàng đưa thư đang cầm trong tay ra, ném tới trên người Mộ Thiếu Dục, sau đó mới quay đầu nói với Trịnh Anh Anh: “Trịnh tiểu thư, người một hậu nhân của danh môn, ở nơi này vụng trộm cùng với một dã nam nhân, nếu bị những người khác phát hiện. Chỉ là, nam tử anh tuấn tiêu sái như Tam hoàng tử vậy, là ai cũng sẽ thôn thục.

Huống chi Trịnh tiểu thư và Tam hoàng tử cũng là thanh mai trúc mã, chỉ trách hoàng hậu làm ác, nếu không hai người các người cũng đã sớm là một đôi bích nhân rồi!”

Chân mày của Mộ Thiếu Dục nhíu càng chặt hơn, mà sắc mặt Trịnh Anh Anh cũng chuyển từ hồng sang trắng.

Tần Thư Dao cũng không nguyện nói gì thêm nữa, chính nàng cũng có cảm giác như thế không phải sao, mặc dù là bởi vì trúng độc đưa đến, nhưng mà một thân trong sạch của nàng, lại cũng đã sớm là của Mộ Thiếu Dục rồi. Ngay cả nàng bị buộc bắt đắc dĩ, nhưng mà lúc này lại vẫn cảm thấy rất bẩn.

Nàng cắn chặt hàm răng, cố nén để cho nước mắt của mình rút xuống, lạnh lùng nói: “Hôm nay quấy rầy rồi, hai người các người tiếp tục!”

Nói xong cũng không thêm nhìn bọn hắn, xoay người rời đi.

Mộ Thiếu Dục muốn đuổi theo, tuy nhiên hắn lại bị Trịnh Anh Anh kéo lại.

“Tam biểu ca, huynh cứ như vậy mà ghét bỏ ta sao?” Hai mắt Trịnh Anh Anh đầm lệ, mang bộ dạng điếm đạm đáng yêu.

Mộ Thiếu Dục cau mày, hất tay Trịnh Anh Anh ra, lạnh lùng nói: “Kính xin biểu muội tự trọng, đừng hồ nháo nữa!”

Sau đó lập tức đuổi theo phương hướng Tần Thư Dao.

Hắn cầm lấy cổ tay Tần Thư Dao thật chặt, cau mày, trầm giọng nói: “Mặc kệ nàng có tin hay không, chuyện này đều không phải như nàng tưởng tượng!”

Tần Thư Dao hất tay của hắn ra, lạnh lùng nói: “Ta tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn giả được. Chẳng qua là kính xin Tam hoàng tử tự trọng một chút, trong phủ ngài đã có ba vị mỹ nhân, cũng đừng cô phụ người nào nữa!”

Sắc mặt Mộ Thiếu Dục càng thêm khó coi: “Dao Nhi, nàng nói cái gì vậy. Chuyện của ta, chẳng lẽ nàng vẫn chưa rõ sao?”

“Đúng vậy? Ta khờ, cho nên mới chẳng hay biết gì.” Tần Thư Dao cắn răng, lạnh lùng nói: “Tết Nguyên Tiêu năm ngoái, có phải ngài nhét thư vào trong tay ta hay không, hơn nữa còn đe dọa ta. Là cùng một người phải không? Thật ra thì ngài cũng đã sớm trở về kinh, làm như vậy cũng chỉ để che dấu tai mắt người mà thôi. Lúc đó ta đã sớm phát hiện, lại cảm thấy chuyện trong cung, nên không có nghĩ sâu hơn nữa. Vốn là chuyện này cũng cứ tính như thế, nhưng hoàng hậu lại ban ta cho ngài, ngài sợ ta biết chuyện, cho nên mới cố ý làm ra vẻ chán ghét ta. Thế nhưng ngày đó ta muốn cầu cạnh ngài, dọc theo đường đi mặc dù ngài mắt lạnh nhìn nhau, lại cũng coi là càng thêm chiều cố. Chỉ trách độc hoa mê tình kia, nếu không thì sao ngài có thể có tình cảm với ta trước được!”

Thật ra thì Tần Thư Dao cũng đã sớm biết được tình hình thực tế, chẳng qua là đang tiếp tục giả bộ ngu, nàng cảm thấy đời này nàng sẽ không tội nghiệp như kiếp trước nữa. Nhưng mà không nghĩ tới, chỉ đổi một nam nhân mà thôi, thật ra thì hai người nam nhân này đều hoàn toàn không yêu nàng.

Người ta nói một năm bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Cũng chỉ có nàng, lại vẫn có một chút hi vọng với nam tử ôn nhu trước mắt này. Chỉ vì kiếp trước biết chuyện của hắn quá ít, cho là, tuy hắn là một người lạnh lùng, nhưng cũng không phải lãnh huyết vô tình.

Mộ Thiếu Dục muốn giải thích, tuy nhiên hắn chỉ có thể ôm hai vai của nàng, thấp giọng nói: “Không phải như nàng nghĩ...”

“Vậy thì như thế nào? Ta toàn tâm toàn ý, cho là, coi như thật sự làm thiếp thì như thế nào, chỉ cần người yêu ta, trong lòng có ta là được. Nhưng mà không nghĩ tới, lại là tình hình như thế!”

Nàng đã bị tổn thương một lần, lại không nghĩ rằng còn có thể bị một lần nữa. Đây đều là chính nàng tự gây nghiệt, vốn cho rằng không vướng vào tình cảm là được. Chẳng qua là đợi khi tỉnh táo lại thì mới phát hiện, thì ra là coi như tâm địa sắt đá đi nữa, cũng khó tránh khỏi sẽ động tâm.

Nàng chợt bỏ tay Mộ Thiếu Dục ra, sau đó lau nước mắt trên gương mặt, nói với đám người Tuyết Ảnh: “Ta phải đi về, không cho hấn đuổi theo nữa!”

Đám người Tuyết Ảnh hai mặt nhìn nhau, cũng có chút khó khăn. Ba người cũng cầm kiếm trong tay, hướng về phía Mộ Thiếu Dục ôm quyền nói: “Kính xin Tam hoàng tử dừng bước lại, tránh gây khó khăn cho chúng nô tỳ!”

Mộ Thiếu Dục cũng đã sớm tức giận đến hai mắt đỏ bừng, trong ngày thường hấn nói ít, tính tình cũng lạnh nhạt. Tuy nhiên hấn chưa từng hốt hoảng như vậy, hấn mặt lạnh, muốn tiếp tục đuổi theo Tần Thư Dao, muốn nói chuyện này rõ ràng.

Nhưng mà đám người Tuyết Ảnh lại đứng thành một hàng, không để cho hấn đi qua.

Trong lòng hấn tức giận không thôi, cũng xuất chiêu thức đối kháng. Chẳng qua là trong lòng hấn nóng nảy, ánh mắt từ đầu đến cuối đều chưa từng rời khỏi Tần Thư Dao, cho nên coi như là muốn xông phá vòng vây, nhưng cũng không tập trung. Cho nên cuối cùng cũng chỉ có thể thấy Tần Thư Dao lên xe ngựa đi xa.

Trong bụng hấn sôi ruột, cũng muốn cưỡi ngựa đuổi theo. Nhưng mà lúc này Trịnh Anh Anh cũng đuổi tới, lôi kéo cánh tay Mộ Thiếu Dục nói: “Biểu ca, huynh muốn đi đâu? Huynh đi, ta trở về thế nào!”

Mộ Thiếu Dục cúi đầu liếc mắt nhìn Trịnh Anh Anh, mặc dù lúc này trong lòng hấn lửa giận đang thiêu đốt, nhưng mà quả thật cũng không thể ném Trịnh Anh Anh một nữ tử yếu đuối ở nơi này.

“Muội nhanh lên ngựa, ta đưa muội trở về!”

Trong con người Trịnh Anh Anh thoáng qua một chút đắc ý, vội vàng vàng muốn lên ngựa, nhưng mà mới đạp đến bàn đạp, rồi cố ý làm như tay bị trượt, lập tức té xuống.

“A...”

Mộ Thiếu Dục nhíu chặt mày, trong lòng lo lắng vô cùng. Chẳng qua là lúc này Trịnh Anh Anh ngã ngồi dưới đất, một bộ dạng cực kỳ khó chịu. Thì cũng chỉ có thể đi tới bên cạnh nàng, thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì không?”

Cách đó không xa, đám người Tuyết Ảnh nhìn thấy, cũng một bộ dạng tức giận bất bình: “Chúng ta nhanh đuổi theo tiểu thư, tránh cho nàng lại bị ác nhân kia khi dễ!” Nói xong, cũng không nhìn bọn họ nữa, vội vàng đuổi theo Tần Thư Dao.

Sau khi Trịnh Anh Anh nhìn bọn họ đi xa, mới to gan khoác một tay lên trên vai Mộ Thiếu Dục, đầu cũng nghiêng về phía trong ngực Mộ Thiếu Dục, nàng cắn chặt hàm răng, cố làm dáng vẻ đau đớn khó nhịn: “Biểu ca, ta đi không được. Huynh ôm ta lên đi!”

Sắc mặt Mộ Thiếu Dục khó coi vô cùng, hấn hồi hận hôm nay không nên tới nơi này, nếu không cũng sẽ không gặp phải những chuyện này.

Hấn bế Trịnh Anh Anh lên, nữa cẩn thận đặt nàng lên yên ngựa, sau đó mình cũng nhảy lên ngựa, đưa nàng về thành.

Vốn là Mộ Thiếu Dục chỉ muốn đưa Trịnh Anh Anh đến cửa thành, sau đó sẽ mượn một chiếc kiệu cho nàng đưa nàng trở về, thế nhưng Trịnh Anh Anh vẫn không muốn. Cuối cùng Mộ Thiếu Dục cũng chỉ có thể xuống ngựa, chậm rãi dắt ngựa vào thành.

Đợi sau khi đi tới Trịnh phủ, Trịnh Anh Anh vẫn không thuận theo không buông tha nói: “Biểu ca, chân ta vẫn còn rất đau, huynh đỡ ta xuống nhé!”

Nhưng mà Mộ Thiếu Dục lại làm như không nghe thấy, chỉ nói với lính gác cửa: “Đỡ tiểu thư nhà các người xuống!”

Làm sao những lính gác cửa kia dám động đến Trịnh Anh Anh, lập tức bảo người đi gọi toàn bộ nha hoàn thiếp thân của Trịnh Anh Anh ra ngoài, sau đó một đám người mới đưa Trịnh Anh Anh vào phủ.

206. Chương 207: Tần Tuyết Như Bày Độc Kế

Hôm nay, trong lòng Trịnh Anh Anh tràn đầy vui mừng, chỉ là đơn giản như vậy còn chưa đủ. Nhìn thấy Mộ Thiếu Dục xoay người muốn đi, liền cố ý đưa chân sai bước đi đến bên người Mộ Thiếu Dục, sau đó lại cố ý làm trượt chân, người cũng thuận thể ngã vào trong ngực Mộ Thiếu Dục. Cảnh tượng này làm tất cả mọi người khiếp sợ không thôi.

Trịnh Anh Anh cảm giác được nóng bỏng trên người Mộ Thiếu Dục, trong lòng càng thêm vui mừng không thôi. Sau đó cố làm nhần nhó với lưng chừng dời thân thể đi, hơi khom người chào, thấp giọng nói: “Đa tạ biểu ca!”

Lúc này, nàng mới vào phủ.

Chẳng qua là chuyện hôm nay, nhất định sẽ truyền vào trong cung cùng với trong phủ. Cho nên Trịnh Anh Anh càng thêm vui mừng không thôi, coi như gả cho Mộ Thiếu Dục làm thiếp thì như thế nào, chỉ cần có thể lấy được tim của hắn, là thê tử hay thiếp có cái gì khác nhau chứ. Đến lúc đó để cho hắn phê thê tử, nâng nàng lên, cũng không giống như nhau sao.

Cho nên từ khi vừa mới bắt đầu Trịnh Anh Anh cũng chưa từng buông tha, nàng vẫn luôn đang chờ cơ hội. Rốt cuộc, cơ hội tới!

Tần Thư Dao bực mình trở lại Hình Hương Viện của mình, vốn là muốn một mình yên tĩnh. Lại không nghĩ rằng Tần Tuyết Như lại mang theo Tiết Nhã cùng nhau đi tới.

Vốn nàng không thích hai người bọn họ, liền nói với nha hoàn canh cửa: “Hãy nói thân thể ta không thoải mái!”

Chẳng qua là vừa mới nói xong, liền truyền đến tiếng cười của Tần Tuyết Như: “Tỷ tỷ, tỷ không thoải mái chỗ nào? Phải gọi đại phu tới bắt mạch cho tỷ tỷ một chút!”

Mặc dù chưa qua hai ngày, nhưng mà Tần Tuyết Như cũng dần dần đi ra khỏi ám ảnh. Bởi vì nàng ta biết, lúc này nàng ta tuyệt đối không thể ngã xuống, càng không thể ở trước mặt Tần Thư Dao ngã xuống.

Lúc Tần Thư Dao mới phục hồi tinh thần lại, bởi vì nàng để cho đám người Tuyết Ảnh đi ngăn Mộ Thiếu Dục, cho nên người trong viện tử này cũng không phải là người thân thiết với mình. Điều này làm cho nàng nhớ lại Tĩnh Nguyệt, nếu Tĩnh Nguyệt vẫn còn, nhất định có thể giúp nàng ngăn cản.

Xem ra, quả thật nàng cũng nên bồi dưỡng hai tâm phúc nữa, nếu không dùng người của Mộ Thiếu Dục, cuối cùng lại không tốt lắm.

“Không có gì đáng ngại, chỉ có chút nhức đầu thôi!” Tần Thư Dao điều chỉnh tâm tình của mình, liếc mắt nhìn Tần Tuyết Như, nhẹ giọng nói: “Muội muội không ở trong phòng nghỉ ngơi, sao lại chạy tới đây?”

Tần Tuyết Như tiến lên hai bước, đi tới bên cạnh Tần Thư Dao, sau đó cũng ngồi xuống, lôi kéo tay Tần Thư Dao, gương mặt chân thành, trên mặt cũng có nước mắt: “Hôm đó nếu không phải tỷ tỷ cứu giúp, hôm nay đã sớm không còn Như Nhi. Ta biết hai ngày này, trong lòng mẫu thân lo âu, cho nên mới trút giận lên Cẩm tỷ tỷ. Nhưng mà cho tới bây giờ trong lòng muội muội đều chưa từng trách tỷ tỷ.”

Nói xong, nàng ta mới cầm khăn lên lau nước mắt trên gương mặt, lại nói: “Hôm nay ta tới chỗ tỷ tỷ, chính là mời tỷ tỷ đến trong sân ta ngồi chơi. Cũng muốn đa tạ tỷ tỷ hôm đó cứu mạng!”

Tần Thư Dao chỉ cảm thấy bộ dạng này của Tần Tuyết Như, càng giống như là chồn đến chúc tết gà. Chẳng qua là lúc này trong lòng nàng bực mình không thôi, chỉ cảm thấy trong ngực có một làn khí không cách nào biến mất được: “Có thể có rượu uống?”

Trong đôi mắt Tần Tuyết Như thoáng qua một chút vui mừng, lập tức lại cúi đầu nói: “Tất nhiên là có. Còn là Quế Hoa Tửu tỷ tỷ thích uống nhất.” Nói xong, liền thuận thể muốn đỡ Tần Thư Dao, tuy nhiên nàng ta bị Tần Thư Dao đẩy ra.

Bản thân Tần Thư Dao đi ở phía trước, nàng chỉ muốn tìm một chỗ phát tiết một chút, ngay cả uống rượu say thì như thế nào, ngay cả biết Tần Tuyết Như không thể nào đơn giản mời nàng uống rượu thì như thế nào. Nàng uống công sống thêm một lần, còn không bằng lựa chọn bị người hại chết cho rồi.

Tần Tuyết Như cũng không gấp gáp, chẳng qua là đi theo sau lưng Tần Thư Dao, trên mặt cũng nở một nụ cười đắc ý.

Đợi sau khi một đám người đến Như Ý Uyển, mới phát hiện thì ra là Tần Tuyết Như cũng đã sớm chuẩn bị tốt một bàn rượu và thức ăn.

Trước hết Tần Tuyết Như để cho Tần Thư Dao ngồi xuống, sau đó lại tự mình rót đầy rượu cho nàng, rồi rót cho mình một ly rượu, sau đó mới cười nói: “Người trong phủ đều nói tâm địa tỷ tỷ như Bồ Tát, lúc trước muội muội ngu muội, lại khắp nơi đối nghịch với tỷ tỷ. Hôm nay mới biết tỷ tỷ thật là tốt, kính xin tỷ tỷ chớ trách! Chén rượu này, chính là lúc trước ta không hiểu chuyện, chọc tỷ tỷ tức giận. Vì tỷ tỷ nói xin lỗi.” iễn_đàn_l ê_ quý_ đ_ ôn.

Nói xong Tần Tuyết Như cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Tần Thư Dao chỉ nhàn nhạt nhìn nàng ta, cũng cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch. Vị cay và một chút vị ngọt lập tức chạy qua cổ họng của nàng, nàng lại cảm thấy một chút cũng không đủ, lại vì mình rót một chén.

Tần Tuyết Như thấy thế, trong lòng vui mừng không thôi, cũng rót cho mình đầy rượu: “Một chén này là cảm ơn ân cứu mạng của tỷ tỷ, ngày đó nếu không có tỷ tỷ cứu giúp, hôm nay muội muội cũng sẽ không đứng ở chỗ này!”

Nói xong lại uống một hơi cạn sạch, mà Tần Thư Dao cũng cầm ly rượu lên uống.

Tới lui như vậy sau mười mấy lần, rốt cuộc Tần Thư Dao cảm thấy trước mắt có chút hỗn loạn, nàng biết đây là uống say, tuy nhiên nàng còn muốn uống rượu. Mà Tần Tuyết Như cũng đã sớm buông ly rượu trong tay xuống, chẳng qua là thỉnh thoảng rót rượu cho Tần Thư Dao.

Rốt cuộc Tần Thư Dao ở trong mơ mơ màng màng ngủ mất, Tần Tuyết Như nhìn Tần Thư Dao nằm ở trên bàn, không nhúc nhích, trên mặt mới lộ ra nụ cười chế nhạo.

“Hiện tại nên làm như thế nào!”

Tiết Nhã cũng đã sớm đợi không kịp, hôm đó nếu không phải vì lời của Tần Thư Dao, ả cũng sẽ không bị làm nhục như thế kia.

Tần Tuyết Như ra hiệu cho Mạt Hương, Mạt Hương lập tức hiểu ý, đi ra ngoài cửa kêu một bà tử vào, mang ba tên sai vặt đi vào trong.

Mà trong thời gian này, Tần Tuyết Như liền cố ý la lớn: “Tỷ tỷ, tỷ say? Không bằng ta đưa tỷ đi nhà kè* nghỉ ngơi một chút nhé.” (*nhà kè là một phần trong khu nhà tứ hợp, Tứ Hợp Viện)

Nói xong, Tần Tuyết Như liền bảo người đỡ Tần Thư Dao đến nhà kè, sau đó lại bảo bọn nha hoàn canh giữ ở cửa, mặc kệ nghe được âm thanh gì đều không được mở cửa.

Sau đó liền thấy Mạt Hương mang người vào cửa, mà những nha hoàn cũng làm như không thấy, chẳng qua là lẳng lặng canh giữ ở cửa.

Mấy tên sai vặt này hoàn toàn không phải là người trong phủ, mà là mấy kẻ lang thang bên ngoài, chỉ là được chỗ tốt từ Tần Tuyết Như, cho nên mới bị Tần Tuyết Như mang vào trong phủ, nhìn thấy một mỹ nhân tuyệt sắc nằm trên giường, trong lòng càng thêm ngứa ngáy.

Chết dưới hoa Mẫu Đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Huống chi bọn họ còn được không ít bạc đầu.

Nói xong, bọn họ liền bắt đầu đi về phía trên giường, mà lúc này ngoài cửa lại vang lên một trận tiếng thét chói tai. Mấy người kia biết ngoài cửa có nha hoàn coi chừng, coi như là có người ngoài tới cũng không cần lo lắng. Cho nên hoàn toàn không để ý tới, tay chân cũng nhanh hơn, đi tới trước giường, chính là khi muốn bỏ đi áo ngoài của Tần Thư Dao. Cửa lại bị một người đập vang.

Ba gã đại hán kia nhìn thấy một nam tử tuần tú đi vào, trong lòng chấn động, trong lòng lại cân nhắc, chỉ chốc lát lại thấy trên tay người nọ còn cầm kiếm, vội vàng quỳ xuống, lớn tiếng kêu gào nói: “Kính xin công tử tha mạng, chúng ta cũng là bị ép!”

Mắt Mộ Thiếu Dục đỏ bừng, nhìn Tần Thư Dao nằm ở trên giường, lại liếc nhìn ba gã nam tử quỳ trên mặt đất. Thật may là xiêm áo Tần Thư Dao còn đầy đủ không sút mẻ gì, nếu không lúc này hẳn nhất định phải chém hai tay của bọn họ.

Chẳng qua là như thế thì thế nào, Mộ Thiếu Dục cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy. Hắn giờ kiểm trong tay lên.

Ba người kia thấy thế lập tức thấy không được, muốn bò dậy, chạy trốn. Nhưng mà lúc này cũng đã muộn. Mộ Thiếu Dục giờ kiểm lên, nhảy người lên, xoay người một cái nữa, tay trái ba người kia nhất tề rơi xuống.

Mà ba người kia cũng lớn tiếng kêu thảm lên.

Lúc này, Tần Tuyết Như nghe tin chạy tới, thấy trên đầy đất máu tươi, sợ thiếu chút nữa ngã nhào trên đất.

Mộ Thiếu Dục quay đầu lại, liếc mắt nhìn Tần Tuyết Như, hẳn biết tất cả chuyện này đều là một tay Tần Tuyết Như bày ra, còn uống phí ngày đó Tần Thư Dao cứu nàng.

Tần Tuyết Như nhìn kiểm trên tay Mộ Thiếu Dục còn đang nhỏ máu, mà mắt Mộ Thiếu Dục cũng rất đỏ bừng, hai tay nàng ta chống đất, không ngừng lùi về phía sau, sắc mặt cũng tái nhợt vô cùng.

207. Chương 208: Tuyết Như Chịu Phạt Thư Dao Oán Hận

Chợt, Tần Tuyết Như chỉ vào Tần Thư Dao nói: “Là nàng... Là nàng quyến rũ những nam tử này tới đây... Mặc kệ ta... Mặc kệ ta...”

Mộ Thiếu Dục hoàn toàn không để ý tới nàng ta, chẳng qua là giờ kiểm lên, khi kiểm rơi xuống lần nữa, Tần Tuyết Như bị dọa sợ đến kêu to thành tiếng, mà trên gương mặt của nàng ta cũng có một đường vết máu.

“Hôm nay cho ngươi không chết, nếu có lần sau nữa. Thì không phải là hủy dung đơn giản như vậy đâu!”

Lúc này, đám người Tần Lương cũng nghe tin chạy tới. Nhìn phòng đầy máu, thân thể Tần lão phu nhân cũng mềm nhũn ra. Thật may là đám người Lục ma ma đỡ kịp.

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tần Lương cũng khiếp sợ không thôi.

Nữ nhi của mình bị rách mặt, mà trên đất còn có ba nam tử xa lạ đang lăn qua lăn lại cùng với ba bàn tay bị chặt xuống.

Mộ Thiếu Dục lạnh lùng liếc mắt nhìn Tần Lương, trầm giọng nói: “Kính xin Tần đại nhân quản giáo ái nữ thật tốt, ngay cả có một ít hiểu lầm với trưởng tử, cũng không nên mang theo người bên ngoài đi vào vũ nhục nương tử chưa qua cửa của ta!”

Tần Lương nghe vậy trong lòng chấn động, lúc này hắn mới phát hiện, Tần Thư Dao nằm ở trên giường không nhúc nhích một chút nào.

Ông lại cúi đầu liếc mắt nhìn nữ nhi của mình, tức giận đập lên ngực nàng ta một cước: “Ngày đó nếu không phải tỷ tỷ của ngươi, ngươi còn có thể sống sót sao. Không nghĩ tới ngươi nhưng lại lấy oán báo ân.”

Vốn Tần Tuyết Như đã kinh sợ quá độ, hơn nữa mặt cũng bị rách, sợ hãi không thôi. Lần này lại bị Tần Lương đập cho một cước, lập tức nhỏ ra một ngụm máu tươi.

Vốn Tần lão phu nhân muốn ngăn cản, nhưng mà lại nhớ tới trong ngày thường Tần Tuyết Như ngang ngược ương ngạnh, cuối cùng chỉ có thể lau nước mắt, âm thầm lắc đầu.

Mộ Thiếu Dục cũng không để ý tới bọn họ nữa, đi đến trước giường, bế Tần Thư Dao lên, lại đi qua bên cạnh bọn họ.

Hắn biết Tần Thư Dao luôn cảnh giác vô cùng, cho tới bây giờ cũng sẽ không chuốc mình say mềm. Huống chi là ở cùng trong viện với muội muội cùng cha khác mẹ, xem ra chuyện hôm nay, nhất định là đã chọc tức nàng, nếu không cũng sẽ không liều mạng.

Đám người Tuyết Ảnh và Ngưng Sương vừa về tới Hình Hương Viện, liền nghe nói Tần Thư Dao được mời đi Như Ý Uyển, trong bụng quýnh lên lập tức đi tới Như Ý Uyển. Nhưng mà mới đi vài bước, đã thấy Mộ Thiếu Dục ôm Tần Thư Dao đi về phía này.

Chuyện này làm bọn họ kinh ngạc không thôi, lại thấy dường như Tần Thư Dao uống say không còn biết gì hết, cũng đã sớm ngủ mất. Chỉ có thể tránh ở một bên, không can trở.

Một đêm này, Tần phủ một mảnh hỗn loạn. Trong phủ thỉnh thoảng truyền đến tiếng khóc của nữ tử và tiếng mắng chửi.

Lúc Tần Thư Dao tỉnh lại lần nữa đã là nửa đêm, nàng chỉ cảm thấy cổ họng khô không thôi, liền bảo người rót nước.

Thi Vận rót một chén nước nóng cho Tần Thư Dao, hầu hạ Tần Thư Dao dùng nước xong, vốn định rời đi. Nhưng mà lúc này lại truyền đến một trận tiếng khóc thê lương.

Tần Thư Dao không khỏi nhíu mày một cái, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Thi Vận nhìn Tần Thư Dao một cái, thấy nàng đã tỉnh táo lại, liền nói chuyện ở Như Ý Uyển cho nàng nghe: “Sợ là bây giờ Tam tiểu thư còn chưa muốn ngủ đâu. Còn có đại phu nhân, sau khi nghe thấy chuyện, lập tức xông đến chỗ lão phu nhân đại náo. Vừa mới dừng lại lúc này!”

Tần Thư Dao không nghĩ tới trong thời gian chính mình bất tỉnh ngủ mất, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng không nghĩ tới Tần Tuyết Như sẽ ác độc như thế, mang theo ba kẻ lang thang bên ngoài tới làm bẩn thân thể mình.

Trong lòng nàng khiếp sợ, vốn đang cho rằng cũng chỉ là chết mà thôi, lại không nghĩ rằng Tần Tuyết Như sẽ không để cho mình chết một cách thoải mái, nhất định phải hành hạ mình, để cho mình đau đến không muốn sống.

Lúc này trong lòng nàng run lên, từ khi sống lại cho tới nay, nàng chưa từng thả lỏng, chẳng qua là không nghĩ tới mình thoáng phóng túng một lần, bọn họ muốn là không chỉ mạng của mình.

Thì ra là, bọn họ còn độc ác hơn trong tưởng tượng của mình.

Kiếp trước, bọn họ chỉ dùng một chút mưu kế nhỏ, đã đuổi mình đi. Nhưng mà kiếp này, mình không giống kiếp trước, ngược lại còn nhiều lần phản công, không nghĩ tới bọn họ sẽ hạ độc thủ như vậy, còn uống phí mình hôm đó ở trên thuyền cứu giúp, còn cảm thấy không đành lòng, cảm giác vẫn là tỷ muội, không nên tàn sát lẫn nhau. Lại không nghĩ rằng Tần Tuyết Như hoàn toàn không coi mình là người thân, thậm chí hận thấu xương.

Lúc này, Tần Tuyết Như đã bị giam lỏng. Mà Ngô thị cũng đồng thời bị giam lại. Ngay cả như thế, giọng nói của bọn họ vẫn có thể phá vỡ thiên đàng này.

Qua đêm, Tần Thư Dao cũng hết buồn ngủ. Nếu lúc đó không có Mộ Thiếu Dục cứu giúp, như vậy hậu quả lại sẽ như thế nào, không phải là mình lại phải thảm chết một lần nữa sao?

Trong lòng nàng chấn động, không thể, nàng sẽ không giống kiếp trước nữa, nàng muốn tiếp tục kiên cường, nàng còn muốn báo thù, nàng còn chưa thấy Hàn Thế Quân quỳ ở dưới chân của mình, còn chưa nhìn thấy bộ dạng hắn chết thảm. Tại sao nàng có thể nhanh như vậy đã dễ dàng bỏ qua. Chỉ là bởi vì Mộ Thiếu Dục sao? Mặc dù người nam nhân này đã nhiều lần cứu nàng, nhưng cũng hoàn toàn không yêu nàng, coi như là yêu, thì cũng chỉ là nhân nhạ rách rách như nước chảy, hoàn toàn không coi là yêu.

Ngày hôm sau, Tần Thư Dao sớm một chút đi Vinh Thị Viện thỉnh an. Nàng biết chuyện hôm qua, nhất định là Tần lão phu nhân một đêm không ngủ, coi như nàng đi sớm, cũng không chừng Tần lão phu nhân ở trong tối tự thương tâm đau khổ.

Quả nhiên, sau khi Tần Thư Dao đến Vinh Thọ Viện, Lục ma ma liền ra ngoài chào đón.

Lục ma ma nhìn Tần Thư Dao một chút, cũng biết nàng nhất định biết chuyện, bà không nhịn được thở dài một tiếng, vì Tần Thư Dao cuốn bức rèm lên, nhẹ giọng nói: “Đại tiểu thư đi khuyên nhủ lão phu nhân đi, từ hôm qua ngài ấy đều chưa từng dùng cơm!”

Tần Thư Dao khẽ gật đầu, đi vào. Quả nhiên thấy hai tay Tần lão phu nhân cầm Phật châu, bên miệng đang nhẹ nhàng niệm kinh Phật. Cho dù đã biết Tần Thư Dao đi vào, cũng chưa từng mở mắt ra.

“Tổ mẫu, bà nghỉ ngơi trước đi!” Tần Thư Dao đi tới bên người Tần lão phu nhân, nhẹ nhàng cầm tay của bà.

Từ khi sống lại tới nay, nàng cảm thấy thay đổi duy nhất, chính là Tần lão phu nhân. Kiếp trước Tần lão phu nhân là một người cao ngạo, hoàn toàn không thích Tần Thư Dao. Nhưng mà kiếp này, Tần Thư Dao mang theo các loại mục đích đến gần lão thái thái cao ngạo lạnh lùng này, cuối cùng cũng lấy được yêu thương của Tần lão phu nhân, hơn nữa lúc nào Tần lão phu nhân cũng che chở nàng, đây cũng là điều duy nhất nàng cảm thấy vui mừng.

Tần lão phu nhân hơi mở mắt ra, nhìn Tần Thư Dao một cái, cuối cùng vẫn thở dài một tiếng, cầm tay Tần Thư Dao, nhẹ giọng nói: “Ủy khuất cháu rồi...”

Lỗ mũi Tần Thư Dao chua xót, vội vàng cười nói: “Có ủy khuất gì, chẳng qua là làm hại tổ mẫu một đêm không ngủ. Cũng là Dao Nhi sơ sót, vốn là biết muội ấy không thích cháu, vẫn còn đồng ý đi qua, lại còn uống rượu say. Nếu không...”

Tần lão phu nhân lập tức cắt đứt lời của Tần Thư Dao, hung hăng nói: “Nếu nó không có ý nghĩ độc ác như vậy với tỷ muội, thì làm sao xảy ra chuyện như vậy. Chỉ có thể thương cho danh dự trăm năm Tần gia chúng ta, sợ cũng phải bị hủy trong chốc lát!”

Tỷ muội tương tàn, muội muội còn đi bên ngoài mua ba gã kẻ lang thang vào chà đạp tỷ tỷ, nếu chuyện như vậy thật sự truyền đi, như vậy Tần gia thật sự không cách nào đặt chân ở kinh thành được nữa!

Tần Thư Dao bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nàng không biết Tần Tuyết Như oán hận mình sâu như thế: “Tổ mẫu cũng đừng lo âu nữa. Muội ấy còn chưa cập kê, cũng không hiểu chuyện!”

Tần lão phu nhân lắc đầu, khoát tay áo một cái, lại một câu cũng nói không nên lời nữa rồi.

208. Chương 209: Hoàng Hậu Từ Hôn Tần Gia Lo Lắng

Tần Thư Dao cũng biết kể từ sau ngày hôm qua, Tần Lương liền giam lỏng Tần Tuyết Như, hơn nữa còn đánh chết toàn bộ nha hoàn trong viện nàng ta, lại tìm cho Tần Tuyết Như mấy thầy giáo ổn thỏa.

Mà Ngô thị cũng bởi vì bị dính líu, cũng bị giam lỏng, hơn nữa đánh chết nhiều nha hoàn của bà ta, chỉ chữa lại Quý ma ma, nhưng cũng không để cho Quý ma ma ở lại bên cạnh Ngô thị làm việc, chỉ cho bà ta đi ngoại viện làm việc nặng.

Trong một đêm, toàn bộ nha hoàn bà tử trong hai viện cũng sáng sủa hẳn lên. Sau khi Tần Lương máu tanh trách phạt, nô tài phía dưới không có một người nào dám nhiều chuyện.

Cho nên chuyện này coi như được giấu diếm, không có người ngoài biết được.

Tần lão phu nhân lại thở dài một hơi, sau đó bất đắc dĩ nói: “Nếu không phải Tam hoàng tử kịp thời chạy tới, sợ là cháu...”

Nếu Tần Thư Dao thật sự bị bắn thân thể, như vậy hậu quả chỉ nghĩ đến cũng không chịu nổi.

Tần Thư Dao nhớ tới Mộ Thiếu Dục, không nhịn được nhú mày một cái, chuyện hôm qua vẫn rõ mồn một trước mắt, hẳn vốn là thanh mai trúc mã với Trịnh Anh Anh, chẳng qua là bởi vì mưu kế của hoàng hậu, cho nên mới làm hai người bọn họ tách ra. Hiện tại Mộ Thiếu Dục đã thành hôn, mà nàng cũng chỉ là một thị thiếp chưa qua cửa của hắn mà thôi.

Nàng cắn chặt răng, cuối cùng vẫn nhẹ giọng nói: “Không biết tổ mẫu có thể làm chủ cho cháu gái, cho lui hôn sự của cháu gái hay không?”

Tần lão phu nhân nghe vậy hơi ngẩn ra, sau đó liền thở dài một tiếng: “Ta biết nhất định là cháu không hài lòng thân phận trắc phi, nhưng mà ngay cả người của Phương gia đều chỉ có thể vui vẻ tiếp nhận, sao Tần gia chúng ta có thể dám ở trước mặt hoàng thượng nói một chữ ‘không.’”

Đúng vậy, Phương gia là nhà mẹ của hoàng hậu.

Tần Thư Dao bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng, trong lòng vẫn ôm một tia hi vọng: “Hoàng thượng đưa cháu xuống làm trắc phi, lại để cho Tam hoàng tử cưới chính phi khác. Cháu đây giống như chẳng ra cái gì cả, cũng còn không bằng đợi ở nhà tốt hơn.”

Tần lão phu nhân chỉ cho rằng Tần Thư Dao không chịu nổi ủy khuất này, nên bà khổ tâm khuyên nhủ.

Tần Thư Dao biết đã vô vọng, cũng không muốn để cho Tần lão phu nhân thương tâm khổ sở, nên không nhắc lại chuyện này.

Ra khỏi Vinh Thọ Viện, Tần Lương liền phái người mời nàng đến thư phòng.

Tần Thư Dao biết nhất định là vì chuyện đêm qua, lập tức mang người đi tới bên ngoài thư phòng.

Một đêm không thấy, Tần Lương giống như già đi rất nhiều, hai bên thái dương có loang lổ tóc trắng. Mà lúc này Tần Lương đang ngồi ở trên ghế thái sư, trong mắt tràn đầy sầu lo.

Tần Thư Dao cúi người thi lễ, nhẹ giọng nói: “Phụ thân tìm con tới có chuyện gì ạ?”

Lúc này, Tần Lương mới ngẩng đầu lên, sau đó nhẹ nhàng phất tay một cái, sai người lui xuống, hơn nữa còn đóng cửa lại.

Trong thư phòng cũng chỉ còn hai cha con bọn họ, Tần Lương đứng lên, nhìn nữ nhi này càng lúc càng giống thê tử đã qua đời của mình, trong lòng tràn đầy áy náy.

“Chuyện đêm qua...”

Còn chưa chờ Tần Lương nói cho hết lời, Tần Thư Dao đã lập tức ngắt lời nói: “Phụ thân không cần nhiều lời, Tam muội cũng là bị ma quỷ ám ảnh, cho nên mới làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này!”

Tần Lương bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đứng chấp tay: “Con rất hiểu biết, nàng thuở nhỏ bị chúng ta làm hư, cũng là ít ngày trước bị kích thích, cho nên mới...”

Tần Thư Dao biết mình ở trong mắt Tần Lương, cuối cùng cũng đánh không lại Tần Tuyết Như, cho nên liền nói: “Nữ nhi hiểu, nữ nhi không trách cứ. Hơn nữa Tam muội cũng bởi vì chuyện này mà bị phạt nặng.”

Nếu nàng được voi đòi tiên nữa, như vậy chắc chắn chỉ làm Tần Lương cảm thấy chán ghét không thôi. Cho nên còn không bằng Tần Thư Dao lui một bước.

Quả nhiên sau khi Tần Lương nghe, mới hơi yên lòng. Ông vốn đang sợ Tần Thư Dao ghi hận trong lòng, muốn đi trả thù Tần Tuyết Như, bây giờ nghe Tần Thư Dao nói những lời này, ông cũng không cần lo lắng như vậy nữa.

“Con không cần phải lo lắng. Chuyện lần này nó làm thật sự là quá đáng vô cùng, đêm hôm qua ta đã đánh ba mươi bản, giam nó nửa năm, xem nó có suy nghĩ ra hay không!”

Đương nhiên Tần Thư Dao sẽ không lại vì Tần Tuyết Như cầu tha thứ, huống chi Tần Tuyết Như bị trách phạt như vậy đã không tính là nặng, nếu Tần Thư Dao phạm lỗi, làm sao mà chỉ như vậy được.

Bên trong phòng, lúc hai người phụ nữ đang tán gẫu, chợt có một gã sai vặt bên ngoài hét hoảng đứng lên: “Lão gia, hoàng hậu nương nương đưa ý chỉ tới!”

Tần Lương nhướng mày, trong khoảng thời gian này hoàng hậu rất vui vẻ gọi Ngô thị cùng nhau vào cung du ngoạn, hơn nữa mỗi lần vào cung nhất định phải mang theo ba tỷ muội bọn họ. Mà ngày hôm qua Tần phủ bọn họ mới xảy ra loại chuyện kia, nếu đi như vậy, không biết Ngô thị còn có thể làm thành cái dạng gì nữa.

Cho nên Tần Lương lập tức mang người đến đại sảnh, quả nhiên thấy đã có một thái giám trang phục công công đứng trong đại sảnh rồi.

Một đám người lập tức quỳ xuống, người nọ cũng mở ý chỉ ra, từ từ đọc lên.

Chẳng qua là càng đọc lên, sắc mặt Tần Lương càng thêm khó coi.

Ông vội vàng khấu đầu, nói: “Kính xin công công trở về bẩm báo với nương nương, phu nhân bởi vì chuyện tiểu nữ, thương tâm quá độ, đêm qua lại bị gió rét, cho nên bị bệnh không dậy nổi.”

Đây là ý chỉ từ hôn, cuối cùng chuyện Tần Tuyết Như ở trên thuyền bị tặc nhân vô lễ cũng không giấu diếm được.

Thái giám này cực kỳ thanh cao, liếc Tần Lương một cái, âm thanh bén nhọn nói: “Như vậy chúng ta lập tức trở về hồi báo với nương nương một tiếng. Đợi khi phu nhân hết bệnh, vào cung lần nữa cũng không muộn!”

Tần Lương lại nói mấy tiếng tạ ơn, mới tiễn thái giám này ra cửa.

Đợi sau khi đi vào đại sảnh lần nữa, Tần Lương nhìn Tần lão phu nhân, lập tức lạnh người: “Chuyện này phải làm như thế nào cho phải. Trong nhà đã loạn thành một đoàn, hơn nữa vốn Như Nhi để ý chuyện hôn đó, hiện tại hoàng hậu lại đến từ hôn. Làm sao Như Nhi chịu được!”

Tần Thư Dao vẫn lạnh lùng, chuyện ngày đó nàng cũng không có một chút áy náy. Muốn trách cũng chỉ trách Tần Tuyết Như không muốn tin tưởng nàng. Mặc dù Tần Thư Dao vẫn luôn muốn chia rẽ hôn nhân Tần Tuyết Như, tuy nhiên cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ tới muốn làm bản thân thể của nàng ta.

Quả nhiên là có nguyên nhân, đây cũng là tự gây nghiệt không thể sống.

Sắc mặt Tần lão phu nhân khó coi vô cùng, bà nhíu chặt hai tròng mắt, hừ lạnh một tiếng: “Hôn sự của Tần gia chúng ta dính vào hoàng gia từ khi nào vậy? Đầu tiên là Dao Nhi, hiện tại lại Như Nhi. Nhiều đời Tần gia chúng ta đều là đế sư, mặc dù quân thần không tình cảm cha con, nhưng mà hoàng gia cũng không thể đùa bỡn chúng ta như vậy.”

Chuyện này không đơn giản là liên quan đến danh dự Tần Tuyết Như, còn cả danh dự Tần gia.

Nếu chỉ có một mình Tần Thư Dao, vậy thì cũng thôi. Thậm chí ngay cả Tần Tuyết Như cũng hủy hôn, huống chi ngày đó cũng không phải là Tần Tuyết Như tự nguyện, mà nàng cũng không bị phá thân. Nếu cách nửa năm mới lại đến hủy hôn, bà cũng vui vẻ tiếp nhận. Nhưng mà hết lần này tới lần khác đều ở thời điểm mấu chốt tới từ hôn, điều này làm sau này Tần Tuyết Như làm người thế nào đây.

Tần lão phu nhân bảo nô tài lấy cung phục của bà ra, lại trang điểm một lần nữa, mới mang người vào cung.

Tần Thư Dao chưa từng thấy qua Tần lão phu nhân quả quyết như vậy, vốn là nàng cũng muốn cùng đi theo, nhưng mà lại bị Tần lão phu nhân quát bảo ngưng lại. Dù sao lần này bà vào cung cũng không phải đơn giản như đi dạo chơi ngắm hoa công viên, mà là đi nói lý với hoàng thượng hoàng hậu, bà cũng không hy vọng tôn nữ của mình vùi lấp trong đó.

Tần lão phu nhân đi chuyện này, liền đi cả ngày, cho đến đêm, sau khi cung cửa cũng sắp đóng lại, bà mới từ trong bóng đêm đi ra.

Tần Lương và đám người Tần Thư Dao cũng đã sớm chờ ở trong nhà, nhìn thấy Tần lão phu nhân bình an trở lại, vội vàng nghênh đón.

Tần Lương bận rộn mở miệng hỏi: “Hoàng hậu nói như thế nào?”

209. Chương 210: Nói Hôn Sự Ngay Trước Mặt Nữ Nhi

Trước tiên Tần lão phu nhân nhận lấy ly trà, sau khi uống xong, mới nói: “Ta mời ngài ấy nếu đã lui hôn sự của Như Nhi, vậy đồng thời cũng lui hôn sự của Dao Nhi luôn. Cô nương Tần gia chúng ta cũng không phải đều phải gả cho Thiên gia của ngài ấy.”

Đây cũng là trùng ý trong lòng Tần Thư Dao, không nghĩ tới Tần lão phu nhân hủy hôn.

Về mặt đám người Tần Lương lo lắng, mặc dù bất mãn Thiên gia đe dọa bọn họ, nhưng mà cũng không muốn lui hôn sự của Tần Thư Dao. Dù sao chuyện từ hôn như vậy đối với nữ nhi mà nói cuối cùng là thua thiệt.

Tất nhiên chi thứ hai và chi thứ ba không suy nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua là nếu Tần phủ có một vương phi, như vậy sau này con đường làm quan của bọn họ đi cũng vững hơn.

“Bọn họ thật sự cho lui?”

Trong giọng nói Tần Lương khó nén vẻ tiếc nuối, mặc dù ông không phải là lộng thần, nhưng mà cũng không muốn để cho nữ nhi của mình bị từ hôn.

Tần lão phu nhân vừa thở dài một tiếng: “Nếu thật sự lui vậy cũng dễ tính. Hết lần này tới lần khác hoàng thượng không muốn, còn trách phạt hoàng hậu. Hơn nữa ngày mai để cho Như Nhi và Dao Nhi cùng nhau vào cung, sau đó sẽ hỏi một chút ý tứ của các hoàng tử!”

Như vậy lần này Tần lão phu nhân đi xem như không được gì?

Về mặt Tần Thư Dao cũng buồn bực, nàng còn tưởng rằng lui được. Không nghĩ tới bị Tần lão phu nhân âm ỉ như vậy, sợ hôn sự của Tần Tuyết Như cũng khôi phục như thường, mà chính nàng cũng sợ không thoát khỏi được Mộ Thiếu Dục rồi.

Tần Lương lại nghi ngờ nói: “Vậy sao mẫu thân đi cả một ngày?”

Tần lão phu nhân cau mày bất đắc dĩ nói: “Chẳng qua là lần hành động này cuối cùng chọc giận hoàng hậu, tuy bà ta nói với hoàng thượng giữ ta lại ôn chuyện, nhưng đưa một mình ta đến trong cung Tê Phượng, không cho nước cũng không cho ngồi cũng không gặp người. Cho đến trời tối, cửa cung sắp đóng. Mới có cung nữ ra ngoài nói là thân thể hoàng hậu không thoải mái, nhất thời ngủ quên, lại quên ta mất!”

Lời này ai cũng có thể nghe ra được cũng chỉ là lấy cớ mà thôi.

Tần Lương hừ lạnh một tiếng, sau đó liền xoa bóp cho Tần lão phu nhân: “Hôm nay mẫu thân cực khổ rồi, người vẫn nhanh đi xuống tắm trước một cái sau đó nghỉ ngơi!”

Quả thật Tần lão phu nhân mệt mỏi không chịu nổi, cũng gật đầu một cái, để Lục ma ma đỡ đi ra ngoài.

Đêm đó, Tần Lương đi Như Ý Uyển ngay, thấy Tần Tuyết Như bị thương không cách nào đi lại, liền bỏ đi ý niệm trong đầu.

Ngày hôm sau, bởi vì Ngô thị bị giam lỏng, Tần Tuyết Như bị thương, cho nên chỉ có một mình Tần Thư Dao đi trước.

Hai người Ngô thị và Tuyết Như bởi vì “bị bệnh”, lại là vết nhơ của Tần phủ. Cho nên cũng không có ai sẽ đoán được, chỉ nói Tần Tuyết Như bị kinh sợ, tinh thần không tốt, sợ đụng phải hoàng thượng.

Đầu tiên là Tần Thư Dao để cung nữ dẫn đường đến cung Tê Phượng, mà thủ đoạn của hoàng hậu cũng giống nhau như đúc, chính là để cho Tần Thư Dao ở bên ngoài chờ, lần chờ này gần một canh giờ, cho đến hoàng thượng hạ triều, hoàng hậu mới đi từ trong phòng ra.

Trên mặt Tần Thư Dao nở một nụ cười lạnh, quỳ trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “Hoàng hậu nương nương kim an!”

Nàng không ngẩng đầu lên, cũng có thể cảm giác được ánh mắt nóng rực trên đỉnh đầu

Cách gần một khắc đồng hồ, hoàng hậu mới nói với nha hoàn bên cạnh: “Ai u, xem Bồn cung này, lại quên con mất. Nhanh đứng lên đi!” Nói xong liền bảo nha hoàn một bên đỡ Tần Thư Dao lên.

Tần Thư Dao biết hoàng hậu cố ý, cũng không để ở trong lòng.

Hoàng hậu lại hỏi hai người Ngô thị và Tần Tuyết Như, Tần Thư Dao liền nói lý do đã suy nghĩ kỹ ra. Mà hoàng hậu cũng không đa nghi, sau đó liền hỏi một chút những chuyện quan trọng không liên quan.

Lại một lát sau, bên ngoài vang lên giọng nói thanh thúy.

“Đại hoàng tử và Tam hoàng tử giá lâm!”

Trong lòng Tần Thư Dao căng thẳng, thân thể cũng không bị khống chế nhìn về phía cửa điện một chút.

Chỉ chốc lát sau, liền có hai nam tử áo bào màu xanh và màu đen cùng đi vào. Bọn họ rồi rít ôm quyền thi lễ với hoàng hậu, sau đó mới lui sang một bên.

Hoàng hậu bảo bọn hần ngồi xuống, lại liếc nhìn Tần Thư Dao nói: “Hôm qua tổ mẫu cô nương tới chỗ này, bảo là muốn lui chuyện chung thân của cô nương. Chẳng qua là hoàng thượng nhân từ, không đành lòng như thế, cho nên mới mời các người tới đây!”

Mộ Thiếu Dục cũng có nghe thấy chuyện hôm qua, hần vốn chán ghét hoàng hậu, cũng càng thêm chán chuyện hoàng hậu làm. Chẳng qua là, dù sao hoàng hậu cũng là mẹ cả trên danh nghĩa của hần, cho nên coi như hần chán ghét bà ta đi nữa, cũng không thể xung đột.

Mộ Phượng Thiên cũng biết chuyện mình từ hôn, mặc dù hần cực kỳ bất mãn với hoàng hậu, nhưng chỉ cần nghĩ tới ngày đó thấy bộ dạng Tần Tuyết Như bị những tặc tử kia lăng nhục, lửa giận trong lòng hần liền khó dập tắt. Cho nên khi hần biết được hoàng hậu vì hần hủy bỏ hôn ước, hần cũng không ngăn cản. Có lẽ sâu trong nội tâm của hần cũng muốn thoái hôn, chẳng qua là sợ bị thể nhân nói, hiện tại có hoàng hậu giúp hần ra mặt, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn rồi.

Hoàng hậu chỉ đơn giản nói rõ ràng nguyên nhân, rồi nói với Mộ Thiếu Dục và Mộ Phượng Thiên: “Hai người các con có bằng lòng từ hôn hay không?”

“Không muốn!”

Giọng nói của Mộ Thiếu Dục cực kỳ thẳng thắn, hần ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Tần Thư Dao, trong con ngươi thoáng qua cực ít dụ dằng: “Kính xin mẫu hậu thành toàn!”

Trong lòng hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, lại liếc nhìn Mộ Phượng Thiên, lạnh lùng nói: “Còn con? Phượng Nhi?”

Mộ Phượng Thiên vội vàng nắm chặt tay, khuôn mặt khủng hoảng, hần do dự trong chốc lát, rốt cuộc nói: “Hôn nhân là lệnh của cha mẹ. Nhi thần không có quyền làm chủ!”

Câu trả lời, làm hoàng hậu cực kỳ hài lòng.

Mà đang lúc ấy thì, bên ngoài vang lên âm thanh the thé lần nữa.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Hoàng thượng vẫn luôn nhớ kỹ chuyện hôm qua, đối với chuyện thủy tặc đánh bắt ngờ hôm đó vẫn luôn canh cánh trong lòng, chẳng qua là thủ lĩnh bị bắt cũng đã sớm tự sát, nếu không ông nhất định sẽ cho hần ta nhận hết hành hạ.

Một đám người lập tức đi ra ngoài đón, hoàng thượng thấy chỉ có một mình Tần Thư Dao đứng trong điện, không khỏi ngăn ra, sau đó mới lớn tiếng cười nói: “Đã lâu không thấy, ngược lại càng lớn càng xinh đẹp.”

Hoàng hậu cũng bởi vì hoàng thượng nói những lời này, không nhịn được nhìn Tần Thư Dao nhiều hơn, phát hiện nàng quả thật cao hơn trước kia, vóc người cũng càng lớn càng nổi bật.

Hoàng thượng vén long bào lên, ngồi xuống, sau đó cười nói: “Hôm qua Tần lão phu nhân có nói qua mục đích đến đây chứ?”

Tần Thư Dao khẽ vuốt cằm, sau đó quỳ xuống, trầm giọng nói: “Kính xin hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, tiểu nữ tử không xứng với Tam hoàng tử!”

Lời này vừa nói ra, Mộ Thiếu Dục lập tức khấn trương lên: “Không thể!”

Chẳng qua lời vừa nói ra, Mộ Thiếu Dục lập tức cảm giác mình có chút xúc động.

Hoàng thượng nhìn Mộ Thiếu Dục, trong mắt đều là vui vẻ. Đứa con trai này của ông mặc dù có dũng có mưu, tuy nhiên nó quá mức lạnh lùng, cho tới bây giờ đều chưa từng để ý đến một người bên cạnh nào. Nhưng mà hôm nay ông lại phát hiện, đứa con trai lạnh lùng của ông, sẽ vì một nữ tử mà khấn nguyện. Điều này làm cho tâm trạng ông thật tốt.

Mộ Thiếu Dục vội vàng che giấu bối rối của mình: “Nhi thần cảm thấy chuyện hôn nhân chính là chung thân đại sự, há có thể làm trò đùa như vậy!”

Hoàng thượng hài lòng gật đầu, nói với Mộ Phượng Thiên: “Vậy Phượng Nhi thì sao?”

Lúc này tâm trạng của Mộ Phượng Thiên rất phức tạp, quả thật ngưỡng mộ Tần Tuyết Như trong lòng, dù sao hai người cũng là cùng lớn lên từ nhỏ, tuy nhiên hắn chưa từng nghĩ tới Tần Tuyết Như sẽ bị tặc nhân khi dễ. Nếu không có chuyện này, có lẽ hắn còn có thể vui vẻ chờ Tần Tuyết Như. Nhưng hết lần này tới lần khác lại xảy ra chuyện như vậy, làm trong lòng hắn giống như có một vướng mắc, vẫn luôn không cách nào biến mất.

Sắc mặt Mộ Phượng Thiên có chút khó coi, hai tay ôm quyền, chỉ do dự trong chốc lát, nói: “Hôn nhân là lệnh của cha mẹ. Nhi thần do phụ hoàng làm chủ!”

Hắn nói cực kỳ miễn cưỡng, nếu như không phải bởi vì lời của Mộ Thiếu Dục nói trước đó, có lẽ hắn sẽ trực tiếp nói ra ý tưởng từ hôn. Nhưng nếu hắn làm như vậy, nhất định sẽ làm hoàng thượng chán ghét. Hắn không có chỗ dựa cường đại, chỉ muốn an phận hưởng thụ những vinh hoa phú quý kia. Cho nên mặc kệ là hoàng thượng hay hoàng hậu, hắn cũng không thể đắc tội.

210. Chương 211: Hồng Nhan Họa Thủy, Tranh Nhau Sủng Ái

Lúc này ánh mắt hoàng thượng nhìn về phía hoàng hậu, nhẹ giọng nói: “Hoàng hậu có ý gì

Hoàng hậu vội vàng đứng lên, hướng về phía hoàng thượng nói: “Nô tì cảm thấy tuy cô nương Tần gia tốt, nhưng mà Tần Tam cô nương đã bị tặc nhân làm nhục, nếu chuyện như vậy truyền đi, như vậy sau này uy nghiêm của Thiên gia để ở chỗ nào, mà Phượng Nhi cũng sẽ bị người nhạo báng!”

Mộ Phượng Thiên nghe thấy hoàng hậu nói, càng cảm thấy bà ta nói rất đúng. Chẳng qua là lúc này nhìn sắc mặt hoàng thượng có chút khó coi, hắn cũng không dám phụ họa theo.

Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng: “Nha đầu Tần gia kia cũng không phải tự nguyện, nếu bởi vì chuyện này mà hủy hôn, như vậy người ngoài sẽ nhìn Thiên gia thế nào? Loại chuyện bạc tình quả nghĩa này, cũng chỉ có hoàng hậu có thể làm ra được!”

Đây rõ ràng đang trách cứ hoàng hậu, hoàng hậu nghe vậy trong lòng cả kinh, bà ta không nghĩ tới hành động nhỏ nhoi của mình lại chọc giận hoàng thượng. Còn chưa chờ bà ta giải thích, đã nghe đến hoàng thượng trầm giọng nói.

“Các đời Tần gia đều cống hiến cho Thiên gia chúng ta, ngay cả trẫm cũng do Thái Sư Tần gia dạy. Nếu nói một ngày làm thầy cả đời làm cha, thì làm sao trẫm có thể bạc tình bạc nghĩa với Tần gia như vậy.” Hoàng thượng lại chỉ vào Tần Thư Dao nói: “Ngày đó, trẫm nghe lời của người, mới đưa cô nương Tần gia xuống làm trắc phi. Để cho Dục Nhi cưới một nữ tử không minh bạch vào cửa. Hiện tại người lại còn muốn bởi vì chuyện này mà đi từ hôn. Đây chính là chuyện mà một nhất quốc chi mẫu nên làm?”

Lời nói này có chút nghiêm trọng, sắc mặt hoàng hậu cũng có chút tái nhợt. Móng tay của bà ta cũng đã sớm bấm vào trong thịt, nhưng mà bà ta lại không cảm thấy một chút đau đớn nào.

“Kính xin hoàng thượng bớt giận, nô tì cũng không ý đó. Chẳng qua là không muốn để cho Phượng Nhi cưới nữ tử bất tri bất giác...”

Đột nhiên hoàng thượng vỗ mạnh xuống bàn, phần nộ quát: “Lớn mật, ai là nữ tử bất trạch? Cô nương Tần gia kia chỉ bị kinh sợ, hôm nay bà còn hồ ngôn loạn ngữ như vậy, trẫm sẽ đưa người vào lãnh cung!”

Hoàng hậu sợ run một cái, bà ta không nghĩ tới chỉ vài ba lời, mình liền chọc hoàng thượng tức giận như vậy.

Bà ta vội vàng quỳ xuống, gương mặt sợ hãi: “Hoàng thượng bớt giận, nô tì, nô tì... Cũng là vì Phượng Nhi mà suy nghĩ!”

“Phượng Nhi là nghe theo mệnh lệnh của cha mẹ, đã từng nói qua muốn từ hôn sao?” Sắc mặt hoàng thượng vẫn rất khó coi.

Lần này, ngay một câu hoàng hậu cũng không dám nói, mà Mộ Phượng Thiên cũng càng thêm không dám nói, khi nhìn về phía Tần Tuyết Như thì một chút tình ý của thường ngày biến thành hận ý. Hắn một hoàng tử cao cao tại thượng, sao lại muốn thành hôn với một nữ tử không có trong sạch chứ?

Hoàng thượng thấy bọn họ không nói gì nữa, mới hài lòng gật đầu, rồi nói với Tần Thư Dao: “Vốn năm ngoái con nên gả vào Thiên gia, chỉ bởi vì thân thể khó chịu mới trì hoãn. Hiện tại thấy thân thể con không việc gì, không bằng vào ngay tháng sau vào cửa!”

Tần Thư Dao nghe vậy hơi sửng sốt, nàng tới là vì từ hôn, sao lại lập tức biến thành gả vào cửa rồi?

Đang lúc ấy thì, ngoài cửa vang lên âm thanh dồn dập.

Mộ Thiếu Dục đã sớm nghe nói hoàng hậu muốn từ hôn, cảm thấy rất cao hứng, làm thế nào hoàng thượng cũng không chịu, cho nên lúc này hắn mới vội vàng chạy tới.

Hắn vội vàng quỳ xuống đất, hai tay ôm quyền nói: “Kính xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Hoàng thượng mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn Mộ Thành Hi, không hiểu nói: “Vậy vì sao?”

Mộ Thành Hi liếc mắt nhìn Tần Thư Dao, sau đó mới nói: “Bởi vì nàng hoàn toàn không thích Tam ca, hơn nữa Nhi thần cũng thích nàng! Xin hoàng thượng đừng chia rẽ chúng con!”

Lời này vừa nói ra, người đứng ở chỗ này đều chấn động. Tần Thư Dao càng không nghĩ tới Mộ Thành Hi xuất hiện sẽ nói ra lời nói này. Cho tới bây giờ nàng đều xem Mộ Thành Hi là bằng hữu, là đồng bạn làm ăn.

Chỉ có một mình Mộ Thiếu Dục giống như đoán được, gương mặt trấn định: “Sợ là Ngũ đệ uống nhiều quá rồi. Qua một tháng nữa nàng sẽ là tẩu tử của đệ.”

Mộ Thành Hi không nhìn hắn, chẳng qua là vẫn nhìn chăm chăm vào hoàng hậu: “Ban đầu, vốn hoàng hậu thấy con và Dao Nhi ái mộ lẫn nhau, cho nên mới cố ý chia rẽ chúng con. Vốn là Nhi thần cũng muốn nghe theo, tuy nhiên thấy Tam ca cười liên tiếp ba người. Nhi thần không đành lòng nhìn nàng chịu khổ, cho nên mới dám cả gan như vậy!”

Hoàng thượng vẫn im lặng, ông vốn cho chuyện giữa hai người Mộ Thành Hi và Tần Thư Dao là do hoàng hậu thêu dệt nên, lại không nghĩ rằng hai người bọn họ thật sự có chuyện.

Ông lạnh lùng liếc mắt nhìn Tần Thư Dao, lạnh lùng nói: “Thật sự có chuyện này ư?”

Tần Thư Dao vội vàng quỳ xuống, thấp giọng nói: “Còn xin Hoàng thượng minh xét, tiểu nữ tử trong sạch chưa từng làm chuyện gì xấu hổ với Ngũ hoàng tử!”

Lúc này trong lòng Tần Thư Dao buồn bực không thôi, nàng không hiểu vì sao Mộ Thành Hi như vậy, chẳng qua là Mộ Thành Hi làm như vậy không có một chút xấu nào là tốt với nàng, ngược lại còn có thể đẩy nàng vào tình cảnh nguy hiểm.

Mộ Thành Hi vừa nghe lập tức nóng nảy: “Phụ hoàng, những câu Nhi thần nói là thật!”

Sắc mặt hoàng thượng khó coi vô cùng, mà Tần Thư Dao cũng không tốt lắm. Chỉ có trong lòng một mình hoàng hậu thoải mái, trên mặt lại rất lo lắng.

“Vậy nên làm thế nào cho phải? Nàng là tẩu tẩu của con. Dựa theo bối phận, nàng cũng phải gọi con một tiếng tiểu thúc đấy!”

Lời của hoàng hậu, làm cho sắc mặt của mọi người xung quanh càng thêm khó coi.

Chợt, Mộ Thiếu Dục đi tới trước mặt Tần Thư Dao, kéo tay của nàng, hỏi: “Nàng thật sự không muốn gả cho ta sao?”

Kể từ khi vào cung điện này, Tần Thư Dao còn chưa từng nghiêm túc nhìn Mộ Thiếu Dục, lúc này hai mắt đen như mực của Mộ Thiếu Dục mang theo nồng đậm thành ý.

Sau khi Tần Thư Dao né tránh ánh mắt, nhàn nhạt nói: “Không có gì là nguyện ý hay không. Mạng của ta đều ở trong tay các ngài, chỉ một câu nói của các ngài là có thể thao túng hôn sự của ta.”

Trong lời này lộ ra nồng đậm bất mãn, quả thật nàng bất mãn. Nàng là người đã chết qua một lần, nàng không muốn lại bị người thao túng vận mệnh của mình.

Mộ Thành Hi hơi ngẩn ra, sau đó liền nói: “Chuyện hôm qua, chẳng lẽ nàng còn không hiểu được sao?”

Mộ Thiếu Dục kinh ngạc nhìn Mộ Thành Hi, mà hoàng thượng là vẻ mặt thịnh nộ, quát bảo ngừng lại: “Đủ rồi, đừng gây nữa!”

Hoàng thượng liếc mắt nhìn Mộ Thành Hi, lại liếc nhìn Mộ Thiếu Dục, mặc dù hai huynh đệ bọn họ là cùng cha khác mẹ, nhưng tình cảm thâm hậu, chưa từng nghĩ tới vì một nữ tử mà sẽ trở mặt.

Quả nhiên là hồng nhan họa thủy!

Tần Thư Dao thấy hoàng thượng ném ánh mắt mang theo lười kiếm sắc bén, dường như muốn xuyên qua nàng. Trong lòng thầm kêu không tốt, nào có người làm cha mẹ nào, nguyện ý thấy nữ tử của mình vì một nữ tử mà trở mặt. Nếu bởi vì chuyện này đắc tội hoàng thượng, như vậy kết quả của nàng sợ chỉ có một con đường chết.

Mộ Thiếu Dục cũng nhìn thấu hoàng thượng không có ý tốt, cũng lập tức quỳ xuống, thấp giọng nói: “Ngày đó, bởi vì Dao Nhi trúng độc, cho nên mới phải ngủ mê man ở trong phòng con. Mặc dù con và nàng vẫn trong sạch, nhưng mà nàng cũng bởi vì chuyện này, mà bị hủy thân trong sạch. Cho nên Nhi thần sẽ không buông tay như vậy!”

Hai tròng mắt Mộ Thành Hi ửng đỏ, vốn hắn muốn chấp tay nhường, để cho Tần Thư Dao sống cuộc sống thật hạnh phúc. Lại không nghĩ rằng thậm chí ngay cả Mộ Thiếu Dục cưới ba phòng, mà Tần Thư Dao cũng xuống làm trắc phi.

Điều này làm cho hắn vẫn luôn cực kỳ khó chịu, cho đến hai ngày trước mới nghĩ ra biện pháp. Chẳng qua là hắn biết muốn để cho hoàng thượng và hoàng hậu đáp ứng gả Tần Thư Dao cho mình, như vậy còn phải cần một khoảng thời gian. Nhưng mà, hiện tại hắn đã không còn kịp nữa rồi...

211. Chương 212: Hoàng Thượng Tức Giận Giận Chó Đánh Mèo Thư Dao

Nếu như không phải hoàng thượng chợt định ra hôn kỳ, như vậy Mộ Thành Hi cũng sẽ không lỗ mắng như vậy.

Mộ Thành Hi buồn bực liếc mắt nhìn Tần Thư Dao, sau đó nhẹ giọng nói: “Nhi thần không quan tâm!”

Lúc này sắc mặt hoàng thượng càng khó coi, mà Mộ Thiếu Dục cũng hận không được lập tức đánh hắn tỉnh.

Hoàng thượng liếc mắt nhìn Tần Thư Dao, lạnh lùng nói: “Người cảm thấy thế nào?”

Tần Thư Dao nuốt nuốt nước miếng, nàng đã nhận ra được sát ý của hoàng thượng: “Dân nữ đã có hôn ước với Tam hoàng tử, cho dù từ hôn, dân nữ cũng sẽ không gả cho Ngũ hoàng tử. Huống chi, cho tới bây giờ dân nữ đều chưa từng động tâm với Ngũ hoàng tử!”

Mộ Thành Hi vừa nghe, thân thể cứng ngắc nhìn Tần Thư Dao, hắn không nghĩ tới mình cố gắng nhiều như vậy, bỏ ra nhiều như vậy, mà chỉ lấy được một câu nói ngắn ngủn. Hắn không cam lòng, tuy nhiên vạn bất đắc dĩ. Cuối cùng chỉ có thể ngửa đầu phá lên cười.

Tiếng cười kia vừa thê lương vừa điên cuồng.

Sau khi Tần Thư Dao nhìn lướt qua, nàng biết mình làm như vậy cũng có chút tàn nhẫn, nhưng nếu mình biểu hiện một chút tình yêu nào với Mộ Thành Hi, như vậy chắc chắn hoàng thượng sẽ loại bỏ nàng.

Nàng luôn tiếc mạng vô cùng, thì làm sao sẽ vì một chữ “tình” mà bỏ qua tính mạng của mình.

Hoàng thượng vẫn im lặng, đợi sau khi Mộ Thành Hi ngừng cười, mới lạnh lùng nói: “Bấy giờ sau lập tức thành hôn, cũng chỉ là buổi lễ nạp trắc phi. Không cần làm long trọng!” Nói xong, hoàng thượng lập tức đứng lên, sau đó đi ra khỏi cung Tê Phượng.

Quả nhiên là đã chán ghét mình. Tần Thư Dao bất đắc dĩ than một tiếng, bảy ngày sau, như vậy mình cũng chỉ có thể ở Tần gia nghỉ ngơi bảy ngày mà thôi. Thật may là Tần Khả Cẩm có Tần lão phu nhân che chở, nàng cũng không cần quá lo lắng.

Mộ Thiếu Dục nghe những lời này, trong lòng vui mừng không thôi. Mà Mộ Thành Hi lại khiếp sợ và luống cuống, hắn chỉ mới bắt đầu tranh thủ, mà đã thất bại.

Tần Thư Dao biết đã không còn đường để thay đổi, nên cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Đợi ra khỏi cung Tê Phượng, Mộ Thiếu Dục mới đi đến bên người Tần Thư Dao, nhẹ giọng nói: “Đợi thành hôn, ta liền mang ra khỏi cung, cũng giảm bớt nàng cực khổ!”

Quả thật cuộc sống trong cung cực khổ, dù sao đến chỗ không phải là nương nương thì chính là hoàng tử, công chúa. Bối phận bọn họ đều lớn hơn nàng, cũng phải cúi đầu khom lưng, nếu hơi không cẩn thận còn phải bị phạt quỳ. Huống chi hoàng hậu luôn nhìn nàng không vừa mắt, cũng không biết sẽ làm cách gì hành hạ nàng.

Cho nên Tần Thư Dao vẫn hy vọng có thể ở ngoài cung.

“Nếu có thể như thế thì không tồi!”

Mộ Thiếu Dục thấy Tần Thư Dao không phản đối, lại giải thích: “Chuyện hôm qua...”

Tần Thư Dao vội vàng cắt đứt: “Ta biết chuyện này có liên quan đến Ngũ hoàng tử. Người cũng không cần nhiều lời!”

Ngay cả là do một tay Mộ Thành Hi bày ra thì như thế nào, hắn và Trịnh Anh Anh thân thiết là nàng tận mắt nhìn thấy, nếu bọn họ thật sự trong sạch, coi như Mộ Thành Hi muốn hãm hại bọn họ. Vậy cũng không dễ dàng như vậy.

Chẳng qua là những lời này, Tần Thư Dao sẽ không nói, cảm thấy không cần thiết, dù sao hắn và Trịnh Anh Anh đã không có nhiều khả năng, trừ phi Trịnh Anh Anh nguyện ý làm thiếp, coi như là Trịnh Anh Anh nguyện ý, sợ Trịnh gia cũng không muốn. Dù sao trong phòng Mộ Thiếu Dục cũng có nhiều nữ tử có thân phận địa vị tôn quý như vậy.

Mộ Thiếu Dục chỉ cho rằng Tần Thư Dao muốn suy nghĩ, liền cười nói: “Nàng có thể suy nghĩ cẩn thận. Những ngày qua ta có chút bận rộn, sợ không thể lại đi nhìn nàng. Nàng ở trong nhà phải cẩn thận một chút, muội muội kia của nàng... Chỉ mấy ngày nữa nàng cũng phải gả cho ta, đến lúc đó ta ở bên ngoài cung, như vậy nàng cũng sẽ bình yên vô sự!”

Tần Thư Dao khẽ mỉm cười, tất cả đây thật sự đều giống như vì Tần Thư Dao tính toán. Nếu không có chuyện hôm qua, như vậy sợ Tần Thư Dao cũng sẽ cảm động đến rơi nước mắt, nhưng chỉ cần nàng nghĩ tới chuyện đêm qua, coi như là cảm động đi nữa, nàng cũng cảm thấy bức mình không thôi.

Mộ Thiếu Dục thấy Tần Thư Dao cười ôn hòa, chỉ cho rằng nàng đã nghĩ ra, thì cũng không khuyên nữa.

Sau khi trở lại Tần phủ, Tần Thư Dao liền nói chuyện này ra.

Tần lão phu nhân không nghĩ tới hoàng thượng sẽ gấp gáp như vậy, sẽ lập tức để Tần Thư Dao gả cho Mộ Thiếu Dục. Chỉ là nghĩ đến lời hoàng thượng mà nói, cũng chỉ là nạp thiếp, dĩ nhiên không cần quá long trọng.

Tần lão phu nhân nghĩ tới đây, liền cảm thấy bạc đãi Tần Thư Dao.

Chỉ có thể thương Tần Thư Dao ngay cả giá y cũng không có, Tần lão phu nhân nóng nảy không thôi. Mà Tần Thư Dao lại một chút cũng không lo lắng.

“Không phải cháu còn một Cẩm Tú các sao, chỗ đó cũng có không ít thợ may đâu.”

Cuối cùng Tần lão phu nhân cảm thấy không ổn, liền muốn đi mời tú nương nổi danh ở kinh thành, nhanh chóng may giá y cho Tần Thư Dao.

“Tổ mẫu, ngàn lần không được! Cháu đây cũng không phải là chính phi đâu, làm sao dám mặc giá y đồ thẩm.”

Tần Thư Dao thật sự sợ Tần lão phu nhân nóng lên, làm ra chuyện sai lầm.

Tần lão phu nhân nghe vậy lại cảm thấy Tần Thư Dao chịu hết ủy khuất, thở dài thở ngắn mấy tiếng, vẫn bảo Lục ma ma đi mời tú nương đến đây.

“Coi như không thể mặc đồ thẩm, cũng có thể mặc màu hồng. Thành thân chỉ có một lần, tại sao bà có thể để cho cháu ủy khuất được!”

Tần Thư Dao thấy Tần lão phu nhân đau lòng mình như vậy, cũng dựa vào trong ngực của bà, làm nũng, nói: “Tổ mẫu nói phải giữ lời đấy ạ, nếu đến lúc đó không làm được giá y, cháu sẽ tính sổ với tổ mẫu!”

Tần lão phu nhân bị Tần Thư Dao trêu chọc cười không dừng được, nhí vào đầu của nàng nói: “Là nha đầu cháu giỏi nịnh bợ, vẫn muốn những thứ đồ này!”

Rốt cuộc Tần Thư Dao thấy Tần lão phu nhân cười vui vẻ, mới yên lòng, lại dỗ Tần lão phu nhân mấy câu, mới mang theo đám người Thi Vận trở về Hình Hương Viện.

Đám người Thi Vận là người của Mộ Thành Hi, nếu hôm nay Mộ Thành Hi không làm vậy, có lẽ Tần Thư Dao còn có thể dùng. Nhưng hôm nay xảy ra chuyện này, Tần Thư Dao lại dùng, như vậy sẽ thật sự bị người bắt nhược điểm, cố ý nói.

“Mặc dù mấy người các người đi theo ta lâu như vậy, nhưng cuối cùng là người của Ngũ hoàng tử. Ta cũng không ép buộc, các người đi hay ở lại cũng tùy các người. Chẳng qua là lựa chọn đi theo ta, như vậy sau này sẽ không có chuyện gì liên quan đến Ngũ hoàng tử nữa, ta không muốn bị người nói!”

Hôm nay Thi Vận cũng cùng đi theo, tự nhiên hiểu dụng ý của Tần Thư Dao.

Nàng cúi đầu không biết nên làm thế nào cho phải, mặc dù nàng là người của Mộ Thành Hi, tuy nhiên thích ở bên người Tần Thư Dao, bởi vì cho tới bây giờ Tần Thư Dao cũng sẽ không có dáng vẻ chủ tử, đều đối xử bình đẳng với tất cả mấy người bọn họ.

Chỉ là hiện tại thân phận của bọn họ quả thật làm cho Tần Thư Dao cực kỳ gặp khó khăn.

Tính tình Tuyết Ảnh nóng vội, lập tức gật đầu nói: “Nô tì nguyện ý lưu lại.”

Thi Vận cũng do dự chốc lát, mới nói: “Nô tì cũng nguyện ý!”

Cuối cùng chỉ còn lại Ngưng Sương, nàng cười nhìn Thi Vận và Tuyết Ảnh, nói: “Các người cũng ở lại, đương nhiên ta cũng muốn ở lại. Huống chi, cao nhân bên người Ngũ hoàng tử rất nhiều, cũng không kém mấy người chúng ta. Sau này nếu có người bởi vì thân phận trước kia của chúng ta, mà nói xấu tiểu thư, ta nhất định phải rút đầu lưỡi của nàng ta ra!”

Tuyết Ảnh và Thi Vận cũng gật đầu liên tục.

Tần Thư Dao cũng có tình cảm với bọn họ, dù sao chung sống lâu như vậy, huống chi mấy người bọn họ cũng thật tâm đối đãi mình. Muốn tìm nha hoàn lại có vô công như vậy, đã cực ít rồi.

“Thật không ngờ, như vậy thì ở lại đây đi. Chưa tới hai ngày ta sẽ đi chỗ Ngũ hoàng tử đòi khế ước bán thân của các người!”

“Tiểu thư không cần phải đi. Lúc trước chúng nô tỳ chỉ là vì Ngũ hoàng tử cống hiến, cũng không có khế ước bán thân gì!”

Tần Thư Dao nghe vậy cũng yên tâm gặt đầu, bây giờ nàng vẫn còn thật sự có chút sợ hãi khi đi gặp Mộ Thiếu Dục, nàng sợ thấy đáng về hắc diên cuồng.

212. Chương 213: Xuất Giá Lấy Chồng, Trắc Khi Gây Khó Khăn

Bảy ngày trôi qua rất nhanh, Tần Tuyết Như biết được Tần Thư Dao vẫn gả cho Mộ Thiếu Dục làm trắc phi, thỉnh thoảng trong phòng truyền ra âm thanh cười to và tiếng mắng chửi.

Bởi vì hoàng thượng tức giận, hơn nữa Tần Thư Dao chỉ là trắc phi. Cho nên hôn lễ làm cực kỳ đơn giản, ngay cả thiên địa cũng không bái lạy, chẳng qua là do người trong cung đến nhận người.

Dọc theo con đường này tiếng pháo không vang dội, không ít dân chúng cũng đứng ở trên đường phố chỉ chỗ chỗ, Tần Thư Dao lại cũng không để ý đến.

Tần Thư Dao vẫn luôn ngồi ở bên trong kiệu, ngay cả sau khi vào cung, nàng cũng chưa từng đổi kiệu.

Sau khi vào cung, liền một đường đi tới cung Vĩnh Hoa của Mộ Thiếu Dục.

Tần Thư Dao bị trực tiếp mang vào trong một viện tử, sau đó lại được hỉ bà dìu vào trong phòng. Kế tiếp chính là vô cùng yên tĩnh.

Nha hoàn bên người cũng đều bị đuổi ra ngoài, chỉ để lại một mình nàng.

Kiếp trước nàng đã thành hôn, đã sớm biết cả ngày cũng không thể ăn được cái gì. Cho nên liền len lén cầm hai miếng bánh hoa quế, thừa dịp lúc không có người len lén ăn.

Đợi đến khi nàng mới vừa ăn xong, liền nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa. Nàng vội vàng phủ tay sạch sẽ, sau đó phủ lại khăn trùm đầu.

Cửa “két” một tiếng bị mở ra, sau đó lại vang lên tiếng đóng cửa lại.

Mộ Thiếu Dục nhìn Tần Thư Dao nhã nhặn lịch sự ngồi ở trên giường, trong lòng vui mừng không thôi. Mặc dù hắc diên đã cưới chính phi, nhưng lúc này hắc diên mới cảm giác được, đây mới là hôn lễ chân chính của hắc diên. Coi như vô cùng vắng lạnh thì như thế nào, chỉ cần có thể lấy được người trước mắt là được.

Chẳng biết tại sao, lúc này Tần Thư Dao chỉ cảm thấy khăn trương không thôi. Nàng nhìn thấy một đôi chân mang giày màu vàng đi về phía nàng, tay của nàng cũng không biết sao lại cảm thấy khăn trương.

Mộ Thiếu Dục nhẹ nhàng vén khăn trùm đầu của Tần Thư Dao lên, sau đó quả nhiên thấy Tần Thư Dao trang điểm đậm, đầu cũng hơi rũ, ngượng ngùng không thôi.

Lúc này Mộ Thiếu Dục cũng cảm thấy rất khăn trương, hắc diên đã sớm biết tất cả các bước, nhưng mà trong lòng vẫn rối loạn một mảnh. Hắc diên cố nén vui mừng trong lòng, chẳng qua là yên tĩnh ngồi ở mép giường, cười nắm tay Tần Thư Dao: “Rất cực, nàng đã là người của ta rồi!”

Tần Thư Dao hơi sững sờ, ngay sau đó cúi đầu cười cười.

Đúng vậy, sống thêm một lần, cuối cùng cũng phải lập gia đình.

“Cả một ngày nàng không ăn gì rồi, nên ăn một chút gì đó. Hôm nay không có lễ nghi rườm rà, ngược lại thật đơn giản. Mặc dù có chút không ổn, nhưng ta lại vô cùng thích.” Nói tới chỗ này, Mộ Thiếu Dục lại

cảm thấy có chút không ổn, lại nói: “Nếu nàng không thích, chờ sau này khi Bạch Thiển rời đi, ta sẽ chuẩn bị cho nàng một hôn lễ long trọng nữa!”

Ngược lại Tần Thư Dao một chút cũng không ngại, kiếp trước hôn lễ cũng cực kỳ long trọng, nhưng cuối cùng rơi vào kết quả gì?

Nàng chỉ mong đợi kiếp này có thể có được một người yêu thương, có thể có người thật lòng đợi nàng. Chỉ yêu cầu như thế thôi nhưng dường như cực kỳ khó khăn thỏa mãn, lúc này nàng cũng chỉ hy vọng có thể sống bình an mà thôi.

Mộ Thiếu Dục thấy Tần Thư Dao không lên tiếng, chỉ cho rằng nàng ngẫm cho phép, liền lôi kéo tay của nàng, để cho nàng ngồi ở trước bàn.

Trên bàn, cũng đã sớm có một bàn lớn phong phú rượu và thức ăn, đầu tiên Mộ Thiếu Dục rót cho mình một chén, sau đó lại rót cho Tần Thư Dao một chén.

Hai miếng bánh hoa quế cũng hoàn toàn ăn không no, ngược lại còn cảm thấy càng thêm đói bụng đến phát hoảng.

Nàng cũng không còn căng thẳng, nhìn một bàn đầy thức ăn, liền động ngón trỏ, cầm đôi đũa lên ăn.

Ngược lại Mộ Thiếu Dục một chút cũng không đói bụng, chẳng qua là thỉnh thoảng vì Tần Thư Dao thêm một chút thức ăn, đợi sau khi Tần Thư Dao ăn xong, mới nâng ly rượu lên nói: “Hiện tại nên uống ly rượu giao bôi rồi!”

Tần Thư Dao nhìn Mộ Thiếu Dục anh tuấn phi phàm, chẳng biết tại sao liền nghĩ tới một màn nhìn thấy ở ngôi miếu đổ nát thành Nam hôm đó, nàng cắn răng, cuối cùng một câu cũng không nói, chẳng qua là cầm ly rượu lên, yên lặng uống một chén.

Sau khi cơm nước no nê, Mộ Thiếu Dục liền bảo cung nữ đi vào, dọn sạch một bàn rượu và thức ăn này.

Kế tiếp chính là đêm động phòng hoa chúc, Mộ Thiếu Dục chờ một đêm này đã lâu, cho nên đã sớm có chút không nhẫn nại được.

Ai ngờ một cung nữ ngoài cửa chợt lớn tiếng nói: “Phương trắc phi và Đinh trắc phi muốn tới thấy tân nương tử!”

Mộ Thiếu Dục nhíu chặt mày, không vui nói: “Bảo bọn họ ngày mai tới!”

Cung nữ kia nghe vậy lập tức đi phục mệnh.

Sau khi Phương Sơ Viện nghe thấy tức giận không thôi, ả cũng gả vào hơn nửa năm, nhưng đến nay, Mộ Thiếu Dục còn chưa từng đi vào trong phòng ả. Làm sao ả không vội, không buồn bực được.

Ngay cả trong ngày thường Đinh Văn Tĩnh luôn yên tĩnh, cũng có chút nóng nảy. Nếu đối xử bình đẳng, chỉ cần chịu chính phi, như vậy nàng ta cũng không hề oán hận nửa câu. Thế nhưng cô nương Tần gia kia cũng là trắc phi, thân phận vẫn không tôn quý bằng Phương Sơ Viện đâu, tuy nhiên hết lần này tới lần khác lại có được sủng ái của Mộ Thiếu Dục.

Đương nhiên Đinh Văn Tĩnh cũng không để sót một chút tiếc nuối và bất an trong con người của Phương Sơ Viện, liền lôi kéo tay của ả, cố làm oán hận nói: “Aizz... Chỉ trách chúng ta mạng khổ, gả cho nam tử như vậy. Hết lần này tới lần khác là Tần trắc phi kia rất có thủ đoạn, chỉ vừa mới gả tới đây, đã được Tam hoàng tử sủng ái như thế. Cũng không biết khi còn ở bên ngoài, có phải đã dây dưa với Tam hoàng tử hay không!”

Đây chỉ là một câu nói vô ý, lại làm cho Phương Sơ Viện chấn động.

Mộ Thiếu Dục luôn lạnh lùng với người ngoài, vì sao lại có tình ý sâu như vậy với Tần Thư Dao, nhất định khi Tần Thư Dao còn chưa gả vào, hai người đã có dây dưa.

Trong lòng Phương Sơ Viện đang tính mưu kế, lôi kéo Đinh Văn Tĩnh đến vào bên trong Thiên Điện của mình.

Mà cùng lúc đó, Tần Thư Dao cũng ăn uống no đủ, thấy Mộ Thiếu Dục còn trong phòng, nhớ tới chuyện kể tiếp, trên mặt không khỏi đỏ ửng. Xem ra cuối cùng nàng vẫn phải gả cho nam tử này.

Mộ Thiếu Dục thấy được dáng vẻ ngượng ngùng hiếm thấy của Tần Thư Dao, ngồi ở bên cạnh người nàng, cầm tay của nàng, cười nói: “Từ nay về sau, nàng sẽ là thê tử của ta. Chỗ của ta, cũng thuận theo tự nhiên là của nàng!”

Đây là muốn bảo vệ nàng sao? Không để cho nàng bị những người kia tổn thương. Trong lòng Tần Thư Dao xét qua một chút cảm động, chẳng qua là cảnh tượng ở ngôi miếu đồ nát thành Nam hôm đó thỉnh thoảng thoáng qua ở trước mặt nàng.

Nàng không thể đánh mất trái tim lần nữa, nếu không kết quả của nàng sẽ còn phải thê thảm hơn kiếp trước.

Cho nên khoe miệng nàng nở một nụ cười thản nhiên: “Hoàng tử là phu quân của thiếp thân, dĩ nhiên là thiếp thân phải dựa vào!”

Giọng nói của nàng cực kỳ êm ái, lúc trước Mộ Thiếu Dục cũng cực ít nghe thấy. Hiện tại nghe nàng vừa nói như thế, chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, liền không chế không được ôm nàng vào trong ngực, ngửi mùi thơm nhàn nhạt từ trên người nàng.

“Nàng không cần lo lắng, qua một tháng nữa, nhất định một tháng, chúng ta sẽ đi ra ngoài. Về phần Thiển Nhi, nàng đã nói qua, sẽ không xen vào giữa chúng ta. Chưa tới một năm, ta sẽ đưa nàng lên làm chính phi!”

Mặc dù thời gian có chút lâu, nhưng Mộ Thiếu Dục dám nói đến, như vậy nhất định có thể làm được.

Chẳng qua là trong lòng Tần Thư Dao có chút khổ sở, lời ngon tiếng ngọt như vậy, nữ tử nào không thích. Chẳng qua là kiếp trước nàng nghe quá nhiều lời hứa hẹn tương tự rồi, nhưng cuối cùng lấy được cái gì chứ?

Mặc dù Mộ Thiếu Dục cũng không phải là Hàn Thế Quân, nhưng nam tử trong thiên hạ này đều giống nhau, đều dùng lời ngon tiếng ngọt đến mê hoặc nữ tử.

Tần Thư Dao không phá vỡ, chẳng qua là cũng ôm lấy Mộ Thiếu Dục.

213. Chương 214: Tân Hôn Ân Ái Chọc Người Ghen Tị

Hai người bọn họ đã sớm có da thịt thân thiết, chẳng qua là mỗi lần lúc trước cũng bởi vì độc Tần Thư Dao phát tác, nàng vẫn chưa bao giờ tỉnh táo đối mặt với Mộ Thiếu Dục

Một đêm tân hôn đáng giá nghìn vàng! Huống chi, Mộ Thiếu Dục chờ giờ khắc này cũng đã lâu rồi...

Ngày hôm sau, Tần Thư Dao dậy thật sớm, mặc dù hôm qua không có đại lễ long trọng gì, nhưng mà nàng cũng là nàng dâu vừa mới vào cửa, vừa là thiếp. Cho nên dĩ nhiên phải dâng trà cho hoàng hậu và chính phi.

Mặc dù Mộ Thiếu Dục không nữ, nhưng cũng biết nếu Tần Thư Dao đi trễ, sợ cũng bị hoàng hậu cố ý bới móc.

Hôm nay hẳn đặc biệt xin nghỉ một ngày, mang theo Tần Thư Dao cùng đến cung Tê Phượng.

Hoàng hậu đã thức dậy sớm, trong cung cũng có không ít cung phi, thấy Mộ Thiếu Dục cầm tay Tần Thư Dao, hai người song song đi tới, trên mặt cũng lộ ra vẻ hâm mộ.

“Nhìn vợ chồng son này một chút mà xem, thật là ân ái!”

Một cung phi bên cạnh hừ lạnh một tiếng: “Không phải là trắc phi thôi sao, cần gì phải lên giọng như vậy? Ban đầu khi Tam hoàng tử cưới chính phi, cũng không thấy hẳn thân thiết với chính phi như vậy đâu. Nhìn dáng vẻ hồ ly tinh của nàng, nhất định là mê hoặc Tam hoàng tử đến xoay vòng rồi!”

Những người nữ tử trong cung này đều thấy cô đơn, lại thường xuyên bị hoàng thượng lạnh nhạt. Cho nên hiện tại nhìn thấy Tần Thư Dao cũng chỉ là một trắc phi, lại có thể có được sủng ái như thế, trong lòng cũng có chút ghen tỵ.

Hoàng hậu hơi híp mắt, mới vừa rồi những lời đó bà ta cũng nghe được, ban đầu chỉ muốn để cho hai huynh đệ bọn họ trở mặt, cho nên mới cố ý đưa Tần Thư Dao cho Mộ Thiếu Dục, lại không nghĩ rằng Tần Thư Dao thật sự có một chút bản lĩnh, lại có thể ở trong thời gian ngắn làm Mộ Thiếu Dục quan tâm nàng như thế.

Tần Thư Dao quỳ trên mặt đất, hướng về phía hoàng hậu khấu đầu, sau đó lại khấu đầu với Hiền phi một cái.

Nàng chỉ là thiếp, hơn nữa lại ở trong hoàng cung. Lại bởi vì chuyện ngày đó làm hoàng thượng cực kỳ tức giận, cho nên hoàng thượng cũng hoàn toàn không xuất hiện ở trong này.

Trên mặt hoàng hậu vẫn mang theo nụ cười ôn nhu: “Tất cả đứng lên đi. Nhìn vợ chồng son các con ân ái như vậy. Bồn cung cũng yên tâm. Chẳng qua là, dù sao con cũng chỉ là trắc phi, cũng không thể mỗi ngày đều độc chiếm Dục nhi, tránh cho hậu viện không hòa thuận!”

Đây là đang nói Tần Thư Dao là hồ ly tinh, chỉ biết quyến rũ nam nhân.

Trên mặt Tần Thư Dao không thay đổi, khéo léo đồng ý.

Trường hợp này, nàng chỉ có thể nỗ lực giả bộ khéo léo.

Sau đó chính là Hiền phi, vốn bà có một chút bất mãn với hôn sự mà hoàng hậu chỉ định cho nhi tử của bà, chỉ thấy Mộ Thiếu Dục quan tâm Tần Thư Dao như vậy, cuối cùng trong lòng cũng thăng bằng một chút.

Bà cũng đã sớm chuẩn bị tốt quà tặng, bảo cung nữ đưa cho Tần Thư Dao một hà bao màu đỏ, cười nói: “Cũng không phải đồ gì tốt, chẳng qua là một chút lễ mọn. Chỉ là lời của hoàng hậu, ngàn lần đừng quên đấy!” d iễn _ đản _ l _ ê _ quý _ đ _ ôn.

Mặc dù Hiền phi nhìn thấy rốt cuộc nhi tử luôn lạnh lùng của mình cũng đã có người trong lòng, nhưng cũng không muốn thấy nhi tử của mình vì một nữ tử mà bị mê hoặc.

Tần Thư Dao bất đắc dĩ than một tiếng, nếu nàng là chính phi, có lẽ không phải nghe những lời này.

Chỉ là, hôm nay quả thật nàng nghe rất vui vẻ. Dù sao nàng chỉ là trắc phi, coi như Mộ Thiếu Dục không muốn theo nàng, như vậy nàng cũng không thể cưỡng cầu.

Tần Thư Dao nhận lấy hà bao của Hiền phi, nhưng vẫn quỳ. Hoàng hậu không lên tiếng, nàng cũng không thể đứng lên.

Một lát sau, dường như hoàng hậu mới nhớ tới, vội vàng cười nói: “Nhanh đứng lên đi. Trên đất cũng rất lạnh, con là nàng dâu mới, không cần như vậy!”

Tần Thư Dao cười đứng thẳng người, hai chân có chút như nhũn ra. Nàng nhẹ giọng nói một tiếng “cảm ơn” sau đó vẫn đứng ở một bên.

Dù sao nàng không phải phi tử trong cung, cho nên một lát sau, hoàng hậu liền đuổi bọn họ đi.

Cung Vĩnh Phúc.

Chính phi Mộ Thiếu Dục là Bạch Thiển, trong ngày thường nàng đều tự giam mình ở trong sân, không phải nàng không muốn đi ra ngoài, mà là nàng không biết nên đi nơi nào. Khắp nơi trong hoàng cung này đều là người, tùy tiện nhìn thấy một người thì phải hành lễ, điều này làm cho nàng cực kỳ không quen. Cho nên còn không bằng mỗi ngày nàng ở trong sân, trồng một chút hoa cỏ, cũng có thể giết thời gian.

Bây giờ nghe nói, cuối cùng Mộ Thiếu Dục cũng cưới được Tần Thư Dao, càng thêm vui mừng không thôi. Sớm một chút chờ ở trong cung Vĩnh Phúc.

Hôm qua nàng không đi, là bởi vì không muốn để cho Tần Thư Dao khó chịu, cũng không muốn phá hư hai người bọn họ.

Tuy nàng còn thích Mộ Thiếu Dục, nhưng lòng dạ nàng rộng rãi, càng thêm hiểu Mộ Thiếu Dục sẽ hoàn toàn không động tình với nàng, cho nên cũng quên đi.

Mộ Thiếu Dục mang theo Tần Thư Dao vừa về tới cung Vĩnh Phúc, liền thấy Bạch Thiển ngồi ở chính điện, mà Phương Sơ Viện và Đinh Văn Tĩnh cũng đều trong điện.

Tần Thư Dao biết, nàng là trắc phi, coi như địa vị ngang hàng với đám người Phương Sơ Viện, nhưng cũng vào cửa sau, cho nên cũng phải cúi đầu.

Nha hoàn xung quanh cũng đã sớm chuẩn bị trà, mặc dù Bạch Thiển cũng nghe nói những lễ nghi này, lại cảm thấy không cần thiết, mà Phương Sơ Viện quá mạnh mẽ cứng rắn. Ngay cả Bạch Thiển cũng e sợ có thể vì vậy mà liên lụy đến Tần Thư Dao, cho nên cũng đồng ý.

Mộ Thiếu Dục cũng không muốn lại xảy ra chuyện gì truyền đến chỗ hoàng hậu, cho nên liền để Tần Thư Dao đi kính trà.

Ngược lại Tần Thư Dao cung kính trà từng người một, chẳng qua là khi đến Phương Sơ Viện, ả cố làm trượt tay, nước trà nóng liền rơi vào trên người Tần Thư Dao.

Thật may là Tần Thư Dao đã sớm có chuẩn bị, vội vàng lui về phía sau từng bước, mặc dù là như thế, nhưng cũng dính một thân nước trà. Thật may là không bỏng.

Mộ Thiếu Dục thấy thế, vội vàng đi tới, cầm tay Tần Thư Dao, lo lắng nói: “Có bỏng không?” Sau đó lại mặt lạnh nói với Phương Sơ Viện: “Sao người không cẩn thận như vậy, ngay cả cái ly trà cũng cầm không vững!”

Trên mặt Phương Sơ Viện lập tức đỏ lên, hai mắt đỏ bừng, khi đang muốn phát tác. Thì nghe được Tần Thư Dao nói: “Không có gì đáng ngại, có lẽ nước trà quá nóng, cho nên mới làm Phương trắc phi không cầm chắc!”

Nàng mới vào cửa ngày thứ nhất, cũng không muốn truyền ra chuyện không tốt.

Mộ Thiếu Dục cũng biết nếu lúc này trách phạt Phương Sơ Viện, như vậy sau này tình cảnh Tần Thư Dao ở trong cung càng thêm khó chịu. Dù sao Phương Sơ Viện cũng là cháu gái của hoàng hậu.

Mộ Thiếu Dục không lên tiếng nữa, chẳng qua là ánh mắt nhìn Phương Sơ Viện càng thêm lạnh nhạt.

Phương Sơ Viện âm thầm cắn răng, càng thêm oán hận Tần Thư Dao.

Rốt cục kính trà xong, Bạch Thiển vui mừng đứng từ trên ghế lên, cười đi tới bên người Tần Thư Dao, lôi kéo cổ tay của nàng nói: “Cuối cùng cũng đã có người làm bạn với ta rồi!”

Phương Sơ Viện nhìn thấy Bạch Thiển và Tần Thư Dao thân thiết như vậy, càng thêm tức giận không thôi. Vốn còn muốn mượn tay Bạch Thiển để Tần Thư Dao chịu chút đau khổ. Không nghĩ tới Bạch Thiển đã sớm biết nàng, hơn nữa quan hệ dường như không tệ. Nếu thật sự như vậy, sau này tình cảnh của ả cũng càng thêm nguy hiểm.

Ban đầu Mộ Thiếu Dục chỉ cứng chịu một mình Bạch Thiển, chỉ vì Bạch Thiển là chính phi, cho nên người ngoài cũng không tiện nói. Hôm qua Phương Sơ Viện thấy Mộ Thiếu Dục quan tâm Tần Thư Dao như thế, còn tưởng rằng Bạch Thiển chắc chắn ghen tỵ, không nghĩ tới Bạch Thiển cũng hoàn toàn không có nửa phần buồn bực, đã thế còn vui mừng như thế.

Dù sao nơi này nhiều người, Tần Thư Dao cũng chỉ nhàn nhạt nở nụ cười, mặc dù Bạch Thiển không biết vì sao nàng lạnh nhạt với mình như vậy, nhưng cũng không dây dưa.

Rốt cuộc đợi đến khi đám người Phương Sơ Viện rời đi, Bạch Thiển mới lớn mật nói: “Những người này cũng rất chán ghét, trong ngày thường vẫn luôn cố ý tới tìm phiền toái.” Nói xong lại cười hì hì: “Nơi này quá nhàm chán, hiện tại có tỷ ở đây, ta sẽ không không có ai cùng chơi nữa!”

Tần Thư Dao nghe vậy liếc mắt nhìn Mộ Thiếu Dục, thật ra thì tính tình Bạch Thiển cực tốt, người lại đơn thuần thiện lương, ngay cả người nàng thích là Mộ Thiếu Dục, nhưng mà sau khi biết hai người Mộ Thiếu Dục và Tần Thư Dao yêu nhau, cũng chưa từng làm động tay động chân gì, thậm chí còn chúc phúc bọn họ, trợ giúp bọn họ. Tần Thư Dao cảm thấy nếu là nàng, có lẽ sẽ không làm được.

214. Chương 215: Hiền Phi Cảnh Cáo, Thư Dao Cảnh Giác

Quả thật một ngày này cực kỳ nhàm chán, Mộ Thiếu Dục xin nghỉ một ngày, sau khi đưa Tần Thư Dao đi một vòng khắp nơi, liền trở về thư phòng của mình. Mà Bạch Thiển vẫn dính Tần Thư Dao, ước gì để Tần Thư Dao dời đến chỗ nàng ở.

“Dao tỷ tỷ, giống như muội vừa xuất cung vậy. Trong cung này buồn chết, không phải là nương nương chính là công chúa. Lần trước muội đi dạo Ngự Hoa Viên, không cần thận đắc tội Bát công chúa, hiện tại muội cũng không dám ra ngoài luôn rồi!”

Tần Thư Dao và Mộ Phương Hoa cũng đối đầu, nghe Bạch Thiển đắc tội Mộ Phương Hoa, thì cười hỏi: “Sao lại đắc tội nàng?”

“Muội lấy một cái con rắn nhỏ đặt ở trên người của nàng...”

“...”

Tần Thư Dao cảm thấy không nói gì được, cũng khó trách Mộ Phương Hoa không dám tới âm ỉ, Bạch Thiển là người Nam Tinh, độc vật gì mà chưa từng thấy qua, những thứ đó đều dám bắt.

Bạch Thiển ủ rũ cúi đầu nói: “Chỉ là sau lần đó, muội liền bị Dục ca ca cấm túc. Chỉ là phụ thân của muội cũng chưa từng đến xem muội, muội cũng không hiểu vì sao ông thế nào cũng muốn gả muội cho Dục ca ca. Thật ra thì tình cảm của muội với Dục ca ca không phải là yêu, chẳng qua là giống như tình cảm huynh trưởng.”

Hai người Bạch Tu Sinh và Liêu Phong giống như biến mất ở kinh thành, từ sau ngày đó, Mộ Thiếu Dục cũng chưa từng thấy lần nữa.

Tần Thư Dao không hiểu vì sao Bạch Tu Sinh làm như thế, nhưng cũng biết dã tâm Bạch Tu Sinh cực lớn, tuyệt đối không thể cứ như vậy mà rời đi, sau này khẳng định sẽ còn xuất hiện. Nói không chừng bây giờ đang giúp hoàng hậu làm chuyện không muốn người biết

“Hai ngày nữa, ta xuất cung một chuyến. Không bằng đến lúc đó muội theo ta cùng đi!”

Tính tình Bạch Thiển trời sanh hồn nhiên, Tần Thư Dao cũng không nỡ nhìn nàng bị giam ở chỗ này không thể đi ra ngoài.

“Có thật không?” Bạch Thiển nghe vậy vui mừng hết lớn: “Thật sự là quá tốt, muội phải đi làm một cái danh sách, ngày mai nhất định phải đi dạo một vòng. Muội tới kinh thành lâu như vậy còn chưa từng đi dạo!”

Nói xong Bạch Thiển liền giống như đứa bé, chạy đến trước bàn đọc sách, bắt đầu liệt kê ra những vật phẩm cần mua.

Đêm đó, Mộ Thiếu Dục vẫn ở trong phòng Tần Thư Dao. Ngược lại Tần Thư Dao một chút cũng không ngoài ý muốn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Thư Dao liền rời giường. Chỉ vì hoàng hậu bảo mỗi ngày nàng phải đi thỉnh an, vốn nàng cũng chỉ là trắc phi của Mộ Thiếu Dục, hoàn toàn không cần mỗi ngày đều đi, ngay cả Bạch Thiển cũng không cần mỗi ngày đều đi.

Đây rõ ràng là làm khó Tần Thư Dao.

Chẳng qua là Tần Thư Dao cũng không quan tâm, dậy thật sớm, trước bảo Thi Vận chuẩn bị cho nàng một chút điểm tâm, dùng qua điểm tâm với Mộ Thiếu Dục xong, mới đi cung Tê Phượng.

Kiếp trước, bởi vì Thái phu nhân soi mói, mỗi ngày ngủ muộn cũng không phải ít, mà Thái phu nhân lại thức dậy sớm, cho nên mỗi ngày Tần Thư Dao đều thức dậy đặc biệt sớm.

Điểm này ngược lại một chút cũng không làm khó được nàng. Mà Mộ Thiếu Dục cũng quen dậy sớm luyện kiếm, sau đó sẽ lên triều. Cho nên ngược lại hai người lại dậy sớm giống nhau, khi Tần Thư Dao rửa mặt trang điểm, Mộ Thiếu Dục liền đi luyện kiếm. Đợi Mộ Thiếu Dục kiếm luyện xong, cùng nhau ăn điểm tâm, sau đó hai người cùng đi, khi đến Ngự Hoa Viên thì tách ra.

Người ngoài nhìn vào, thấy hai người rất ân ái, nếu Tần Thư Dao là một chính phi, như vậy người đời sẽ hâm mộ bọn họ vợ chồng hòa hợp. Chẳng qua Tần Thư Dao chỉ là trắc phi, để Mộ Thiếu Dục một người luôn lạnh lùng sủng ái như thế, cung nhân phía dưới cũng không khỏi bắt đầu thì thầm. Chẳng qua đây cũng là chuyện sau này.

Hôm nay, ngược lại hoàng hậu không gây làm khó, chẳng qua là để Tần Thư Dao đợi bên ngoài nửa canh giờ, sau đó mới để cho nàng vào cung. Lúc này nàng mới phát hiện, thì ra là những cung phi khác cũng sẽ không đến quá sớm. Xem ra ngày mai nàng cũng có thể len lén lười.

Sau khi thỉnh an xong, Tần Thư Dao liền mang người đi về cung Vĩnh Phúc, chẳng qua là khi đi tới Ngự Hoa Viên, liền nghe được có người gọi tên của nàng, nàng quay đầu lại nhìn, lại thấy người gọi là cung nữ bên cạnh Hiền phi.

Hôm qua, tuy Hiền phi cho nàng bao tiền lì xì, nhưng cũng nhắc nhở mấy câu. Nghĩ đến chắc người làm mẹ này cũng không muốn nhi tử của mình bị nữ tử mê hoặc đây mà

Linh Lung khom người chào, sau đó cười nói: “Tần trắc phi, Hiền phi nương nương hỏi ngài có rảnh không. Nếu rảnh, thì mời Tần trắc phi đi qua ngồi một chút!”

Hiền phi mới là mẫu thân ruột thịt của Mộ Thiếu Dục, cũng mới là chủ mẫu chân chính của Tần Thư Dao. Cho nên đương nhiên Tần Thư Dao không thể chậm trễ.

“Làm phiền cô cô dẫn đường.”

Linh Lung vội vàng nói: “Tần trắc phi không cần khách khí như thế, nô tỳ chỉ là hạ nhân, gọi nô tỳ Linh Lung là được!”

Tần Thư Dao khẽ vuốt cằm, Linh Lung cũng không nhiều lời, liền đi ở phía trước dẫn đường.

Chỗ ở của Hiền phi ngược lại yên tĩnh vô cùng, mặc dù bố trí bên trong không xa hoa như hoàng hậu, nhưng cũng trang nhã vô cùng.

Chỉ thấy Hiền phi búi tóc cao kều, mặc một thân váy dài màu đỏ tía thêu hoa mẫu đơn, có vẻ ung dung mà lộng lẫy. Nàng hơi ngước mắt, khóe miệng mỉm cười.

Tần Thư Dao cúi người thi lễ, ôn nhu nói: “Hiền phi nương nương cát tường!”

Hiền phi cẩn thận quan sát Tần Thư Dao, chỉ cảm thấy dáng dấp nàng quả thật tuyệt sắc, chỉ là nhi tử của mình cũng không phải chưa từng thấy mỹ nhân, trong ngày thường cũng không thấy hấp dẫn ý người nào. Không nghĩ tới lại coi trọng cô nương như vậy, nếu không phải hoàng hậu chọn, bà cũng thích, nhưng mà hết lần này tới lần khác đều là hoàng hậu chọn. Cũng không biết có phải nàng và hoàng hậu là cùng phe hay không.

Tần Thư Dao khụy gối, chỉ cảm thấy hai chân đã bắt đầu ê ẩm, nhưng mà Hiền phi vẫn không muốn để cho mình đứng lên. Nàng biết mình nhất định là không được Hiền phi thích, nếu không có hoàng hậu phá hỏng, có lẽ Mộ Thiếu Dục cưới sẽ là nữ nhi Trịnh gia, mà không phải những nữ tử các nàng và không phải bất hòa với Trịnh gia.

Rốt cuộc khi Tần Thư Dao sắp kiên trì không nổi nữa, Hiền phi lại phát phát tay: “Đứng lên đi!”

Lúc này Tần Thư Dao mới đứng lên, chẳng qua là hai chân đã bắt đầu như nhũn ra, nếu không phải mình cố nén, sợ đã sớm ngã nhào trên đất rồi.

“Bổn cung gọi con tới, cũng không phải là vì chuyện gì khác. Chẳng qua là trong phòng Dục Nhi, cũng không có tri kỷ. Mặc dù Bạch chính phi nhìn qua ôn nhu hiền huệ, nhưng lại như đứa bé, cho nên mới bắt răn đi hù dọa Bát công chúa, về phần Phương trắc phi và Đinh trắc phi, một tâm cơ quá sâu, một quá mức cứng nhắc. Cũng không phải là tốt!”

Tần Thư Dao nghe vậy hơi ngẩn ra, nếu thật sự đơn giản như vậy, thì mới vừa rồi Hiền phi cần gì phải cố ý làm nàng khó chịu. Chẳng lẽ đây là đang cảnh cáo nàng?

“Thiếp thân hiểu.”

Thân phận địa vị của bọn họ cách quá xa, cho nên Tần Thư Dao vẫn luôn duy trì cung kính và không mất phong cách quý phái.

Hiền phi thấy bộ dáng này của nàng, cũng khẽ gật đầu, lại nói: “Tính tình Dục Nhi lạnh nhạt, trong ngày thường cũng không biết quan tâm mình. Bỗng nhiên nhìn thấy nó để ý đến con như vậy, nhưng ngàn lần con đừng vì vậy mà làm rối loạn quy củ trong cung!”

Tần Thư Dao không hiểu rốt cuộc Hiền phi thích mình hay chán ghét mình, chẳng qua là nàng vẫn luôn duy trì cung kính và thành thực. Tất nhiên Hiền phi cũng sẽ tìm không ra một tật xấu nào.

Sau khi nói mấy câu kia xong, ngược lại Hiền phi cực kỳ hài lòng Tần Thư Dao, cho nên cũng không cố ý gây khó dễ nàng, bảo nàng trở về.

Mặc dù Tần Thư Dao đoán không ra rốt cuộc Hiền phi thích hay không thích nàng, nhưng mà cũng thấy rõ tính tình của bà cũng có chút trong trẻo lạnh lùng, thật ra thì cũng có mấy phần tương tự Mộ Thiếu Dục.

Sau khi trở lại cung Vinh Phúc, Mộ Thiếu Dục đã sớm chờ ở trong phòng, nhìn thấy nàng trở lại, liền để quyển sách trên tay xuống, đứng lên nói: “Đi cung Cầm Huyền?”

Tần Thư Dao khẽ gật đầu, cười nói: “Hiền phi để cho thiếp thân chú ý chăm sóc ngài!”

Mộ Thiếu Dục ra hiệu cho mấy nha hoàn bên cạnh, mọi người lập tức lui xuống, sau đó ôm Tần Thư Dao vào trong ngực của mình, cười nói: “Nàng sợ sao?”

215. Chương 216: Lại Mặt Tặng Lễ Chọc Người Ghen Ty

Trong cung này nguy cơ tứ phía, nói không sợ cũng là giả. Chẳng qua là ký lai chi tắc an chi*, cần gì phải nghĩ quá nhiều.

(*ký lai chi tắc an chi () tương tự như câu “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng”. Nghĩa là chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó)

Hơn nữa, sau khi bọn họ cưới cũng vẫn hạnh phúc mỹ mãn, tối thiểu hai ngày nay Tần Thư Dao cũng rất hài lòng. Coi như sau này Mộ Thiếu Dục không sủng ái nàng như thế nữa, như vậy chỉ cần trong lòng có nàng, sẽ không hãm hại nàng, sẽ không tính toán nàng, như vậy cũng coi như nàng đủ hài lòng

Tần Thư Dao tránh thoát ra khỏi cái ôm của Mộ Thiếu Dục, trên mặt hơi lộ ra một chút ngượng ngùng: “Thứ nhất Hiền phi đã nói, thiếp thân không thể mê hoặc ngài. Tránh cho ngài để lỡ chính sự!”

Mộ Thiếu Dục nghe vậy hơi kinh hãi, ngay sau đó lập tức cảm thấy thẹn với Tần Thư Dao. Nếu nàng là chính phi, như vậy thì làm sao Hiền phi có thể nói như vậy, sợ rằng sẽ dận dò nàng sớm ngày sinh đứa bé mập mạp.

Nghĩ đến chỗ này, Mộ Thiếu Dục lại lập tức nói: “Nàng không cần lo lắng, chỉ cần chưa tới một năm, ta sẽ không để cho nàng bị ủy khuất như thế nữa.”

Tần Thư Dao không hiểu ý hẩn nói, coi như hiểu cũng không ôm bất kỳ hi vọng gì với hẩn.

Vốn Mộ Thiếu Dục nói cũng không nhiều, cho nên cũng không quản Tần Thư Dao có nghe hiểu không, cũng không giải thích nữa. Dù sao lúc này, hẩn vẫn không thể cho nàng hạnh phúc chân chính, ngay cả che chở tối thiểu cũng làm không được. Trong lòng hẩn thật sự buồn bực, nếu sớm biết Tần Thư Dao trúng độc một chút, có lẽ bọn họ cũng không trở thành như thế...

Ngày thứ ba, chính là ngày lại mặt.

Mặc dù Tần Thư Dao không có bao nhiêu lưu luyến với Tần phủ, nhưng dù sao nàng cũng sinh sống ở bên trong hơn mười năm, mà sau khi sống lại, quan hệ giữa nàng với Tần lão phu nhân với Tần Khả Cầm cũng thay đổi càng thêm thân mật. Mà nàng cũng bắt đầu phát giác, cũng không phải tất cả những điều bỏ ra đều không nhận được hồi báo, giống như Tần lão phu nhân, ban đầu chỉ vì tìm một núi dựa, nhưng những năm gần đây, Tần lão phu nhân vẫn luôn giúp mình.

Bạch Thiển bởi vì ghen ở trong cung quá lâu, cho nên có một cơ hội xuất cung hiếm thấy, tất nhiên vui mừng không thôi.

Thật ra thì, Tần Thư Dao chỉ là trắc phi. Loại lễ lại mặt này, cũng có thể không cần. Chẳng qua là Mộ Thiếu Dục không đành lòng để cho Tần Thư Dao bị ủy khuất, cho nên tự mình cùng đi với Tần Thư Dao.

Nếu chỉ có hai người bọn họ, như vậy nô tài từ trên xuống dưới của Tần gia cũng sẽ không hiểu lắm quá nhiều, chỉ sẽ cho rằng Mộ Thiếu Dục quá sủng ái Tần Thư Dao mà thôi.

Tuy nhiên hết lần này tới lần khác lại mang theo Bạch Thiển, quan hệ như vậy làm cho người ta không khỏi không thể tưởng tượng nổi, không ít người ở trong bóng tối nghị luận, thủ đoạn của hoàng tử phi này nhất định cao thâm, nếu không cũng sẽ không đi theo một trắc phi đi lại mặt. Xem ra cũng là người khó dây dưa.

Những chuyện này, đương nhiên Tần Thư Dao sẽ không biết. Lúc này đang ngồi ở trong nội viện Vinh Thọ Viện, mà Bạch Thiển cũng được mời ngồi lên ghế đầu.

Vốn là Tần lão phu nhân nghe nói Tần Thư Dao lại mặt, cũng cao hứng không thôi, còn đặc biệt bảo người trong phòng bếp chuẩn bị rượu và thức ăn ngon. Chẳng qua là nghe nói ngay cả hoàng tử phi cũng tới, vui mừng trong lòng lập tức tan thành mây khói, còn dư lại tất cả đều là lo lắng.

Vậy mà, trong lòng Ngô thị lại vui mừng vô cùng.

Kể từ ngày Tần Thư Dao xuất giá, hai người Ngô thị và Tần Tuyết Như cũng được thả ra, mặc dù hai người bọn họ còn thâm hận Tần Thư Dao không thôi. Nhưng mà chỉ cần nghe nói hôn lễ của nàng cực kỳ vắng lạnh, hoàng thượng hoàng hậu cũng không chào đón nàng, thì cảm thấy trong lòng sáng khoái.

Hiện tại thấy ngay cả lại mặt hoàng tử phi cũng muốn gắt gao theo sát, nghĩ đến nàng trong cung nhất định không dễ chịu.

Nụ cười trên mặt Ngô thị càng ngày càng sâu, nói cũng dần dần nhiều hơn: "Con vừa gả đi, như vậy phải hầu hạ hoàng hậu và Hiền phi nương nương thật tốt. Mặc kệ thế nào con cũng không thể chậm trễ

Tần Thư Dao khẽ gật đầu, nàng không muốn nói quá nhiều với Ngô thị, chẳng qua vào lúc này nhiều người, cũng không tiện dính vào trên người Tần lão phu nhân, nói ý của Bạch Thiển cho bà nghe.

Bạch Thiển ngồi ở ghế trên, nhìn điểm tâm xinh xắn được bày trên bàn thì rất vui vẻ, cầm điểm tâm lên từ từ ăn, thỉnh thoảng quan sát bọn họ.

Chẳng qua là nàng còn tưởng rằng khi Tần Thư Dao trở lại, bọn họ sẽ cao hứng rơi lệ, hoặc là ôm một chỗ khóc lớn một trận. Không nghĩ tới lại lạnh lùng giống trong cung.

Bạch Thiển không vui bĩu môi, thật may là điểm tâm nơi này không tệ, không kém trong hoàng cung lắm.

Ngô thị thấy sắc mặt Bạch Thiển không vui, trong lòng càng thêm vui mừng không thôi, cảm thấy chắc chắn Tần Thư Dao ở trong cung sống không tốt.

Tần lão phu nhân cũng hơi nhăn đầu lông mày, chẳng qua là gừng càng già càng cay, bà không biểu hiện tâm tư của mình ra, chẳng qua là cười nói: "Khó có lúc cháu trở về một chuyến, nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút!"

Dù sao cũng ở trong nhà mình, hơn nữa gả cho người cũng không thể so với thời gian ở trong nhà, lúc nào cũng phải lập quy củ!

Tần Thư Dao vui mừng không thôi, nghe lời Tần lão phu nhân ngồi xuống, sau đó nháy mắt với Thi Vận, Thi Vận lập tức lấy ra mấy cái hộp tinh xảo.

“Những thứ này cũng chỉ là một chút lễ vật nhỏ, hi vọng các vị muội muội chớ để ý!”

Kể từ sau lần đó, Tần Tuyết Như liền thay đổi càng thêm không thể nói lý, nhìn ai cũng mang gương mặt đều phòng.

Hiện tại, tuy Tần Thư Dao gả cho Mộ Thiếu Dục làm thiếp, nhưng trong lòng ả vẫn oán hận không thôi. Mặc dù cuối cùng hôn sự của ả và Mộ Phượng Thiên không bị hủy bỏ, nhưng Mộ Phượng Thiên cũng lộ vẻ lạnh nhạt với ả không ít.

Ả đưa thư vào cung, nhưng một phong thư Mộ Phượng Thiên cũng không trả lời, hơn nữa cũng không trở lại tìm ả. Trong lòng ả biết, nhất định là Mộ Phượng Thiên đã chán ghét ả. Trong lòng ả vừa sợ vừa hận, chẳng qua là lúc này ngay cả mẫu thân của mình cũng không cách nào giúp được ả.

Tần Thư Dao đưa cho Tần Tuyết Như một đôi khuyên tai tinh xảo, mặc dù không tính là đặc biệt trân quý, nhưng được ở chỗ tinh xảo và là mẫu mới, vốn Tần Tuyết Như cũng là người khả ái động lòng người, hợp với ả không còn gì tốt hơn rồi.

Mà Tần Khả Cầm chỉ là một cây trâm vàng khắc các nhánh hoa mẫu quẩn lên nhau, hoa mẫu đơn được điêu khắc trông rất sống động, từng mảnh từng mảnh cánh hoa cực kỳ tinh xảo, nhìn vào liền làm cho người ta thấy rất đẹp. Đây cũng là giữ thể diện cho Tần Khả Cầm, nếu sau này đến Tô gia, cũng có thể lấy ra được một hai kiện đồ tốt.

Kế tiếp chính là Tiết Nhã, nàng oán hận Tiết Nhã không thôi, chẳng qua là cũng đưa thứ quý trọng, mà cũng là tốt nhất trong bọn họ. Là một đôi vòng tay ngọc mã não đỏ tươi, từng viên mã não ôm trọn một dung dịch trong suốt, đeo trên tay càng lộ vẻ tay trắng nõn, hơn nữa vòng tay này còn tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, càng làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Tiết Nhã nhận được lễ vật này, cũng có chút được sung ái mà lo sợ, nàng ta không phải người ngu, đương nhiên cũng có thể nhìn thấy Tần Thư Dao có địch ý với nàng ta.

Tần Thư Dao thấy nàng ta như vậy, thì cười nói: “Thật ra thì cũng không đồ gì tốt, mã não này cũng không phải là tinh phẩm, đều là vật có một chút tỳ vết, chỉ là làm tinh xảo một chút. Kính xin biểu muội đừng để ý!”

Tiết Nhã vừa nghe như vậy, liền tỉ mỉ nhìn vòng tay mã não này, quả nhiên phát hiện trên mỗi viên mã não cũng có một điểm nhỏ, chẳng qua là không nhìn kỹ cũng nhìn không ra.

Quả nhiên vật được tặng không phải đồ tốt, chẳng qua là thật may vì cái này đeo trên tay, người bên cạnh không nhìn kỹ, lại nhìn không ra tốt xấu, mang ở trên người cũng không sao.

Tần Thư Dao thấy Tiết Nhã không hoài nghi nữa, thì lại tặng cho Tần Minh Hi một ngọc bội tinh xảo, những đường huy nhệ đệ muội khác tất nhiên cũng được tặng quà, từng món quà đều được đưa ra.

216. Chương 217: Ngô Thị Gây Khó Khăn, Bạch Thiển Giúp Một Tay

Tần Thư Dao đưa quà xong, Tần Lương cũng phái người gọi Mộ Thiếu Dục đi. Mộ Thiếu Dục vừa đi, không khí trong phòng cũng thay đổi hẳn lên. Tất cả mọi người đang suy nghĩ hỏi Mộ Thiếu Dục đối xử với nàng như thế nào. Chỉ bởi vì ngay trước mặt Bạch Thiển, cho nên nói chuyện cũng quanh co lòng vòng.

Chỉ có một mình Tần Thư Dao sẽ đơn thuần vì người trong phủ chuẩn bị lễ vật, mà mỗi quà tặng đều được chọn lựa cẩn thận, cũng có thể nhìn thấy được vị trí của Tần Thư Dao ở trong lòng Mộ Thiếu Dục.

Ngô thị muốn cố ý để cho Bạch Thiển càng thêm oán hận Tần Thư Dao, liền cười nói: “Tam hoàng tử thật đúng là đau lòng Dao Nhi nhà chúng ta, mới gả đi ba ngày mà thôi, không ngờ lại chuẩn bị nhiều đồ tốt như vậy!”

Nói xong ánh mắt còn làm như vô tình ý liếc nhìn Bạch Thiển, chẳng qua là Bạch Thiển vẫn cúi đầu ăn điểm tâm trước mặt nàng, hoàn toàn không có hứng thú với cuộc nói chuyện của bọn họ.

Tần Thư Dao thấy bộ dạng này của bà ta, trong lòng hừ lạnh một tiếng, trên mặt vẫn duy trì cung kính và nụ cười đúng mực: “Mẫu thân nói đúng. Tam hoàng tử đối xử với nữ nhi cũng coi như tương kính như tân, ngay cả hoàng tử phi đối xử với nữ nhi cũng cực kỳ chiều chuộng.”

Lúc này, Bạch Thiển mới ngẩng đầu lên, ngậy ngốc cười với Tần Thư Dao một tiếng.

Ngô thị thấy âm thầm cảm rằng, xem ra chính phi này không phải là một kẻ ngu thì chính là tâm cơ thâm sâu. Dĩ nhiên bà ta hi vọng Bạch Thiển là một nữ tử tâm cơ thâm sâu, nhưng hết lần này tới lần khác chuyện kể tiếp, làm cho bà ta không thể không tin, Bạch Thiển là một nữ tử cực kỳ đơn thuần, từ đầu tới cuối hoàn toàn không giống như bà ta tưởng tượng.

Bây giờ Bạch Thiển ngậy ngốc đến phát ngán, thấy bọn họ nói chuyện luôn kỳ quái, nụ cười trên mặt mỗi người đều rất giả dối, chính là người ngoài như nàng cũng có thể nhìn ra được. Chỉ có hai người Tần lão phu nhân và Tần Khả Cầm là thật tâm.

Nàng đứng lên, vỗ tay một cái, sau đó đi tới bên người Tần Thư Dao, lôi kéo tay của nàng nói: “Dao tỷ tỷ, nơi này buồn chết mất. Có chỗ nào chơi vui không!”

Lẽ ra, sau khi Tần Thư Dao vào cửa, hơn nữa Bạch Thiển còn là chính phi. Sao lại tự hạ thân phận gọi Tần Thư Dao là “tỷ tỷ”. Hơn nữa bộ dạng này của nàng, rõ ràng cho thấy như muối muối lệ thuộc vào tỷ tỷ.

Tần Thư Dao cười nói: “Nếu muối nhàn rồi đến phát bực, ta để cho Thi Vận dẫn muối đi dạo khắp nơi một chút. Tránh cho muối buồn bực đến khó chịu!”

Bạch Thiển đã sớm bực bội muốn chết, nghe thấy đề nghị của Tần Thư Dao, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Không muốn, ta cũng không muốn đợi ở chỗ này nữa. Ta muốn đi ra ngoài mua ít đồ, nếu không chờ các người nói chuyện phiếm xong, lại về cung mất rồi. Đây chẳng phải là lãng phí một ngày vô ích rồi sao!”

Thì ra là, chính phi đi theo trắc phi lại mặt, là không phải muốn cho trắc phi khó chịu mà chỉ đơn thuần nghĩ muốn đi dạo.

Tần lão phu nhân nghe những lời này, tảng đá trong lòng cũng coi như để xuống, rốt cuộc trên mặt cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

Vậy mà đám người Ngô thị, sau khi nghe xong sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi, thậm chí hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

Tần Tuyết Như càng thêm không nhịn được châm chọc nói: “Hoàng tử phi thật sự rất buồn cười, trong hoàng cung thứ gì không có, lại vẫn muốn ra khỏi cung. Thật sự không biết điều!”

Mặc dù tính tình Bạch Thiển đơn thuần, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ tùy ý bị người nhào nặn. Nếu không nàng cũng sẽ không lấy rắn ra tới hù dọa Mộ Phương Hoa.

Nàng xoay người, nhìn Tần Tuyết Như, trên mặt vẫn nụ cười ngây thơ: “Sao người biết được? Trong hoàng cung buồn khổ vô cùng, người chưa từng phải chờ đợi, cho nên không biết. Chỉ là, nghe nói sau này người cũng gả cho Đại hoàng tử, chỉ tiếc chỗ ở Đại hoàng tử còn không bằng cung Vĩnh Phúc của chúng ta đâu. Ta còn nghe nói, trong viện hắc có thật nhiều cung nữ, những cung nữ kia đều có thể dùng làm ấm giường cho Đại hoàng tử...” Nói xong liền tiếc hận nhìn Tần Tuyết Như một cái, thở dài nói: “Thấy người cũng coi như phong hoa tuyết đại*, cũng đẹp hơn những cung nữ kia rất nhiều. Chẳng qua là nữ nhân lại quá nhiều, nam nhân chỉ có một, muốn giành cũng giành không tới.”

(*Phong hoa tuyết đại: ý chỉ nét đẹp như đóa hoa rung rinh trong gió, đầy sức sống, xinh đẹp, không ai sánh được)

Tần Tuyết Như chưa từng bị người ta nói ngay trước mặt như vậy, người ngoài đều nói Mộ Phương Thiên tốt, chưa từng nói xấu hắc nửa câu. Ngay cả mình cũng cảm thấy hắc tốt, mặc dù không có quyền gì, nhưng chỉ không có quyền lợi, mới sẽ không thay đổi trở thành cái đinh trong mắt hoàng hậu, mới sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào. Hơn nữa hắc đã là hoàng tử, mặc kệ ai lên ngôi, chỉ cần hắc không mưu phản soán quyền, như vậy cả đời đều áo cơm không lo, sau khi nàng gả qua, dĩ nhiên là lại càng không buồn lo.

Hơn nữa, cho tới bây giờ Tần Tuyết Như cũng chưa từng nghe nói trong phòng Mộ Phượng Thiên có cung nữ làm ấm giường, mặc dù nàng biết coi như có cũng không lạ, nam tử nào không có tam thê tứ thiếp chứ. Nhưng mà bị Bạch Thiển nói ra ngay trước mặt như vậy, thể diện của nàng ta cũng hoàn toàn không có rồi.

“Người...”

Sắc mặt của nàng ta lúc xanh lúc trắng, hai tay nắm thành quyền, chính là khi muốn phát tác, Ngô thị bên cạnh vội vàng lôi kéo khuyên nhủ: “Nam nhân tam thê tứ thiếp rất bình thường, cũng không phải hoàng tử phi và những nữ nhân kia cùng hầu một chồng sao?”

Tần lão phu nhân nghe thấy không vui cau mày lại, dù sao Bạch Thiển này cũng là hoàng tử phi, không thể để bọn họ làm càn như vậy. Bà cố ý ho khan vài tiếng, là muốn nhắc nhở Ngô thị một câu.

Bạch Thiển một chút cũng không thêm để ý, thật ra thì nàng không thương Mộ Thiếu Dục, chẳng qua coi hấn là ca ca của mình, nếu không làm sao có thể chấp nhận được nam nhân mình yêu mến lại hoàn toàn không nguyện ý chạm vào mình mà mỗi ngày chỉ chờ một người nữ tử khác.

Lúc mới bắt đầu, nàng cũng từng khó chịu, nhưng lâu sau đó. Cũng dần dần nghĩ thông suốt, không có tình yêu, như vậy chính là tình thân đi.

Ánh mắt của nàng vẫn ngây thơ: “Phu nhân nói cũng đúng. Nói vậy trong phủ phu nhân cũng có không ít nữ tử nhỉ. Nếu phu nhân cảm thấy chưa đủ, ngày khác ta đưa thêm cho phu nhân mấy người, cũng tốt để cho phu nhân hiền huệ một lần!”

Ngô thị nghe xong sắc mặt cũng biến xanh, một hơi giấu ở ngực, một câu phản bác cũng không nói được.

Tần Thư Dao không nghĩ tới Bạch Thiển giáo hoạt như vậy, lúc trước nàng chỉ cho rằng Bạch Thiển đơn thuần thiện lương, bây giờ nhìn lại nàng không chỉ đơn thuần thiện lương, cũng có chút cẩn thận. Khó trách nàng một thân một mình đợi trong cung, cũng chưa từng sợ bất kỳ kẻ nào.

Bạch Thiển thấy bọn họ không còn lời nào để nói, nụ cười trên mặt sâu hơn, nói với Thi Vận bên cạnh: “Chúng ta ra ngoài đi chơi đi. Hôm nay Dao tỷ tỷ cho người thoải mái đấy.”

Thi Vận khẽ mỉm cười, liền gật đầu.

Tần Thư Dao cũng dặn dò: “Trên đường ngàn vạn lần phải cẩn thận một chút, trước khi trời tối nhất định phải trở lại, không được mua quá nhiều đồ!”

Sắc mặt mọi người trong phòng đều thay đổi!

Nơi nào là trắc phi nói với chính phi, rõ ràng chính là tỷ tỷ dặn dò muội muội. Chẳng lẽ quan hệ của hai người bọn họ, thật sự không phức tạp như bọn họ tưởng tượng?

Không thể nào? Có ai thích một nữ tử và những người khác cùng hầu hạ một phu quân, tất nhiên là Tần Thư Dao cố ý giả vờ.

Vì để cho trong lòng mình dễ chịu hơn, đám người Ngô thị rồi rít viện cho mình một lý do.

Tần Khả Cầm thấy bọn họ như vậy, cũng không nhịn được cười nói: “Tỷ tỷ thật đúng là may mắn, ban đầu muội còn lo lắng cho tỷ tỷ, cảm thấy gả đi chỉ là trắc phi, phía trên còn có chính phi đè ép, sợ tỷ tỷ chịu khổ. Hiện tại nhìn thấy, muội cũng yên tâm!”

Tần Thư Dao cười nói: “Hoàng tử phi là người đơn thuần thiện lương, mà còn nhỏ tuổi. Cho nên mới gọi tỷ là tỷ tỷ!”

Nàng không muốn để người khác biết được thân phận chân chính của Bạch Thiển, như vậy không có bất kỳ chỗ tốt nào với Bạch Thiển. Nói không chừng còn có thể bị người có tâm tư, cố ý lợi dụng để hãm hại các nàng.

217. Chương 218: Tuyệt Như Ghen Tỵ Cố Ý Gây Khó Dễ

Trong lòng Ngô thị vừa đố kị vừa hận, mà trong lòng Tần Tuyết Như vẫn đau khổ không thôi, chẳng lẽ Mộ Phụng Thiên thật sự như Bạch Thiển theo nói? Như vậy sau này mình gả qua sẽ như thế nào? Ắt từng bị người khi dễ, mà cũng bị Mộ Phụng Thiên nhìn thấy, nếu có nhiều nữ nhân khó đối phó như thế, như vậy sau này ả nên làm cái gì bây giờ?

Trong lòng Tần Tuyết Như rất khó chịu, cũng quên ngáng chân Tần Thư Dao.

Tần lão phu nhân nghe lời của Tần Thư Dao nói, trong lòng cũng thực tế một chút: “Như vậy thì tốt. Chỉ là sau này đừng gấp gáp, miễn cho bị người biết, bẩm báo phía trên rồi đi!”

Tần Thư Dao cũng biết Tần lão phu nhân vì tốt cho nàng, dù sao tai mắt trong hoàng cung đông đảo, coi như tính tình Bạch Thiển cực tốt, cũng sẽ có người cố ý chọn khuyết điểm, sau đó đi hãm hại Tần Thư Dao.

“Tổ mẫu yên tâm, những thứ này cháu gái đều hiểu.” Sau đó lại cố làm nũng nói: “Khó có cơ hội cháu gái trở về, tổ mẫu cũng đừng nói mãi nữa. Trong cung rất nhiều quy củ, cháu gái cũng không muốn trở về nhà còn phải bị nói đầu!”

Trong lòng Tần lão phu nhân mềm nhũn, lập tức cười nói: “Được được được, là lão bà tử ta đây lắm mồm. Cũng đúng, sau này cháu muốn trở về một chuyến cũng khó, xuất cung cũng không có phương tiện.” Nói xong liền nói với những người khác: “Các người cũng mệt rồi, cũng đi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

Ngô thị cảm giác được trong tay Tần lão phu nhân cũng có không ít đồ tốt, nhất định là muốn lén tặng cho Tần Thư Dao.

Hai chi thứ khác cũng mang tâm tư như thế, chẳng qua là trong lòng hãm mộ thì như thế nào, ban đầu nếu không phải Tần Thư Dao nhờ một trận hỏa hoạn cứu được mạng của lão nhân gia. Cho nên hiện tại đau Tần Thư Dao một chút, cũng dễ hiểu.

Sau khi đợi những người khác đều đi, Tần Thư Dao mới cười đi tới bên người Tần lão phu nhân, sau đó lột cho bà một quả nho, cười nói: “Tổ mẫu không cần lo lắng cho cháu. Dù sao cháu cũng không phải cung phi trong cung, mà mẫu phi của Tam hoàng tử là Hiền phi. Cho dù hoàng hậu muốn gây khó khăn cho cháu, cũng không dễ dàng như vậy!”

Tần lão phu nhân cười nhí một cái vào trán nàng: “Vấn khuya môi múa mép như vậy. Nói cho ta nghe một chút rốt cuộc hoàng tử phi kia là xảy ra chuyện gì? Nhìn bộ dạng các cháu hình như quen biết?”

Tần Thư Dao biết không gạt được Tần lão phu nhân, cho nên liền nói rõ đầu đuôi mọi chuyện. Sau khi Tần lão phu nhân nghe xong cũng cực kỳ kinh ngạc, không nghĩ đến Bạch Thiển này lại là người Nam Tĩnh. Cũng không biết trong lòng hoàng hậu đang tính toán gì, mà gả nữ tử Nam Tĩnh cho Mộ Thiếu Dục, nếu như hai người hoàng thượng và Hiền phi biết rõ mọi chuyện, sợ là thế nào cũng không muốn cho Mộ Thiếu Dục cưới nữ tử kia.

Tần lão phu nhân nhíu chặt mày, suy nghĩ trong chốc lát sau mới nói: “Chuyện như vậy có chút kỳ lạ, cháu phải cẩn thận. Trong cung là vùng nước cực sâu, nếu hơi không cẩn thận chính là vạn kiếp bất phục.”

Đương nhiên Tần Thư Dao hiểu, chỉ là thấy Tần lão phu nhân nghiêm túc như vậy, thì cũng gạt đầu một cái, nghiêm túc hứa hẹn một lần, rốt cuộc thấy chân mày của Tần lão phu nhân từ từ giãn ra, mới chuyển sang đề tài khác.

Nàng trở lại chỉ có thời gian một ngày, cho nên sau khi nói chuyện với Tần lão phu nhân trong chốc lát, liền đến thời gian dùng bữa.

Mộ Thiếu Dục là học trò của Tần Lương, mặc dù hiện tại Mộ Thiếu Dục là con rể của Tần Lương, nhưng cũng vẫn là hoàng tử, cho nên Tần Lương cũng không dám chậm trễ Mộ Thiếu Dục.

Mặc dù hiện tại triều đình có chút hỗn loạn, các hoàng tử cũng bắt đầu dần dần lộ ra đầu mối tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nhưng thật may Tần Lương là một quan văn, cho tới bây giờ cũng không tham dự vào chuyện tranh đấu của các hoàng tử, trừ phi là hoàng thượng lập được thái tử, như vậy ông mới có thể đi ủng hộ thái tử.

Cho nên hai người Tần Lương và Mộ Thiếu Dục nghiêm túc cả một buổi sáng trong thư phòng, Tần Lương thường thức thức tranh đẹp thật vất vả mới nhận được. Cho đến lúc ăn cơm, Tần Lương mới bỏ qua cho Mộ Thiếu Dục.

Mặc dù Tần Thư Dao chỉ là một trác phi, nhưng dầu gì Mộ Thiếu Dục cũng là hoàng tử, cho nên Tần gia cũng bày ra vài bàn, nam nữ cũng đều chia bàn mà ngồi.

Tần lão phu nhân cũng thật sự đau lòng Tần Thư Dao, sắp xếp Tần Thư Dao ngồi ở bên cạnh mình, tất cả những món ăn trên bàn đều là Tần Thư Dao thích ăn. Thương yêu như vậy, rơi vào trong mắt người khác, thì đều là ghen tức.

Thuở nhỏ Tần Tuyết Như đã cảm giác mình là thiên chi kiêu nữ, được mọi người nâng ở trong tay, nhưng mà bây giờ nhìn thấy Tần Thư Dao được Tần lão phu nhân cưng chiều như vậy, trong lòng không khỏi có chút không phục. Hơn nữa Tần lão phu nhân đều luôn lạnh lùng với ả, làm ả càng thêm cảm thấy tức giận bất bình.

Khi nha hoàn một bên gấp thức ăn cho ả, ở dưới đáy bàn Tần Tuyết Như cố ý dùng chân đạp lên, thân thể nha hoàn kia lập tức một nhảy lên kêu thành tiếng, đôi đũa trong tay cũng ném tới trên bàn cơm.

Người trên bàn lập tức kinh ngạc nhìn nha hoàn vô tội kia, nha hoàn kia cũng vội vàng quỳ xuống đất, thân thể cũng run rẩy không ngừng.

“Người đồ nô tài vô dụng kia, còn dùng làm gì nữa. Người đầu, nhanh mang xuống đánh ba mươi trượng cho ta!”

Đây chính là muốn nửa cái mạng của nha hoàn kia.

Khóe mắt Tần Thư Dao lộ ra một chút ý cười, nhẹ giọng nói: “Tam muội không cần tức giận như vậy, chỉ là một nha hoàn mà thôi. Hôm nay cũng coi là ngày đại hỉ, cũng đừng làm hỏng không khí vui vẻ này.” Nói xong thì nói với Tần lão phu nhân: “Cháu thấy nha hoàn này lạ mặt vô cùng, chắc là vừa mới tới. Khó tránh khỏi có chút nhát gan, không bằng trước hết để cho nàng đi phòng giặt y phục làm việc nặng, cũng miễn xử phạt nàng! Tổ mẫu cảm thấy được không?”

Trường hợp này, nha hoàn được gọi tới đương nhiên đều là khôn khéo có thể làm việc, loại chuyện sai lầm thấp kém này sao có thể phạm phải.

Tần lão phu nhân tinh mắt vô cùng, đương nhiên hiểu rõ cuộc là xảy ra chuyện gì, bà lạnh lùng liếc mắt nhìn Tần Tuyết Như, sau đó mới khẽ vuốt cằm nói: “Cháu nói cũng có đạo lý, trong tương lai cháu cũng khó trở lại một chuyện, cũng chớ vì chuyện này mà phá hỏng không khí.”

Nha hoàn kia thấy Tần lão phu nhân đồng ý, lập tức cảm kích đập đầu vang mấy cái, sau đó liền lặng lẽ lui ra ngoài.

Tần Tuyết Như tức giận cắn chặt răng, lại cũng không dám nói một câu.

Thủ đoạn này của ả quá nông cạn, ai nấy cũng đều thấy được.

Mọi người trong chi thứ hai, chi thứ ba đều mang tâm trạng xem kịch vui nhìn mấy người bọn hắn, chẳng qua là Tần lão phu nhân luôn rất nghiêm túc, cho nên ngay cả như vậy, trên bàn cơm cũng không có ai còn dám nói một câu.

Một bữa cơm xong, ngoại trừ chuyện nhỏ xen vào vừa rồi, mọi người cũng coi như ăn vui vẻ hòa thuận.

Ngô thị và Tần Tuyết Như đã sớm chán ghét Tần Thư Dao vô cùng, lấy cớ thân thể mệt mỏi, trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Thường ngày người chi thứ hai và chi thứ ba cũng cực ít lui tới, mặc dù Tần lão phu nhân cũng từng có ý để Lại thị dạy quản gia cho Tần Thư Dao, nhưng Lại thị là người luôn háms lợi, lại thấy Tần Thư Dao không được Tần Lương và Ngô thị thích, cho nên cũng cực ít chân chính chỉ dạy, lại thấy Tần Thư Dao chưa từng đi chỗ Tần lão phu nhân tố cáo, cho nên cũng định không để ý đến nàng.

Ngược lại Tần Thư Dao mừng rỡ được yên tĩnh, vốn nàng không thích đám người Ngô thị. Sau khi đi theo Tần lão phu nhân đến Vinh Thọ Viên, liền dính ở bên người Tần lão phu nhân, cười nói: “Tổ mẫu, mệt mỏi sao? Không bằng nghỉ một lát trước.”

Dù sao Tần lão phu nhân cũng lớn tuổi rồi, sáng sớm vừa vui mừng quá độ, cũng nói không ít, sau khi ăn cơm xong, cũng cảm thấy có chút ít mệt mỏi. Cho nên liền gật đầu một cái, nói: “Sau này cháu và Cầm Nhi sẽ có ít cơ hội gặp mặt, không bằng cháu đi đến phòng của nó nghỉ ngơi một chút!”

218. Chương 219: Trở Lại Hoàn Cung Bị Hoàng Hậu Thiết Kế Bẫy
219. Chương 220: Chạy Ra Khỏi Cung Tê Phương Được Người Cứu
220. Chương 221: Bạch Thiển Cứu Giúp Hoàng Hậu Bị Cấp Túc
221. Chương 222: Sự Việc Đã Bại Lộ, Trắc Phi Mang Thai
222. Chương 223: Phương Trắc Phi Nhờ Hoàng Hậu Giúp Đỡ.
223. Chương 224: Phương Trắc Phi Bị Đưa Vào Trong Chùa
224. Chương 225: Hiền Phi Bất Mãn, Thư Dao Có Thai
225. Chương 226: Bạch Thiển Phản Bội, Thư Dao Sinh Lòng Nghi Ngờ
226. Chương 227: Bạch Thiển Quấn Thư Dao
227. Chương 228: Trở Về Tàn Phủ, Tuyết Như Tính Toán
228. Chương 229: Tuyết Như Nổi Điên Rời Xa Kinh Thành
229. Chương 230: Thư Dao Dự Tiệc Bị Người Hãm Hại
230. Chương 231: Mộ Thiều Dục Trả Thù, Hoàng Hậu Tức Giận
231. Chương 232: Mộ Tử Liệt Nổi Điên, Hoàng Hậu Đau Lòng
232. Chương 233: Thư Dao Thương Tâm, Bạch Thiển Giải Sầu
233. Chương 234: Bạch Thiển Phản Bội, Thư Dao Bị Bắt
234. Chương 235: Bạch Thiển Áy Náy, Thư Dao Cầm Túc
235. Chương 236
236. Chương 237: Thư Dao Được Cứu, Bạch Thiển Đi Theo
237. Chương 238: Hàn Phủ Tổ Chức Tiệc Vui Vô Tình Gặp Phương Thị
238. Chương 239: Phương Thị Rơi Xuống Nước, Tân Nương Bị Cướp
239. Chương 240: Phương Thị Đẻ Non, Hoàng Hậu Thịnh Nộ
240. Chương 241: Phương Sơ Vũ Bình An Trở Về
241. Chương 242
242. Chương 243: Tiết Nhã Đắc Ý Bị Trách Phạt
243. Chương 244: Hoàng Hậu Hạ Lệnh, Thư Dao Mất Tích
244. Chương 245
245. Chương 246: Mộ Thiều Dục Nhìn Ra Sơ Hở